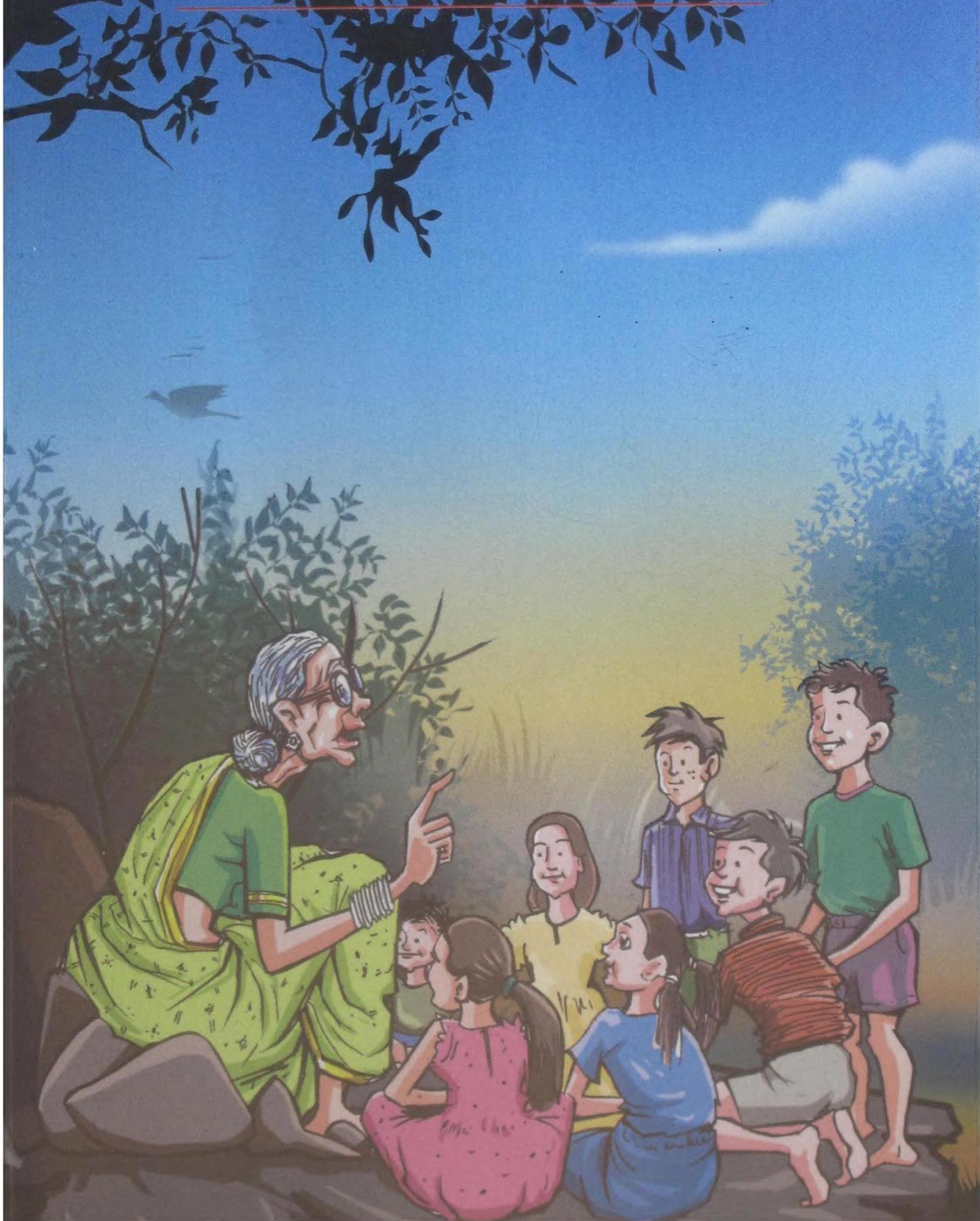

ಕನ್ನಡ ಜನಪದ ಕಥಿತಳು

ಸಂಪುರ್ಣ : ನಾದೇಶಾಜ್ ಎಂ. ಎಲ್. ನಾದೇಶಾಜ್

ತ್ಯಾಗಾರ್ಥಿಕ ಜಾನಪದ ಯೋಜನೆ ಮಸ್ತಕ ಮಾಲೆ-೪

ಕನ್ನಡ ಭನಪದ ಕಥೆಗಳು

ಸಂಗ್ರಹಕರು

ನಾಯೋಜ ಎಚ್. ಎಲ್. ನಾಗೇಗೌಡ

ಸಂಪಾದಕರು

ಮೊ. ಡಿ. ಲಿಂಗಯ್ಯ

ಕನಾಡ ಜಾನಪದ ಪರಿಪತ್ತಿ

ನಂ. ೧ ಕನಾಡ ಸರ್ಕಾರ ನೈಕರರ ವಸತಿ ಬಡಾವಣೆ

KANNADA JANAPADA KATHEGALU-A collection of folk tales in Kannada. Collected by : H. L. Nage Gowda. Edited by Prof. D. Lingaiah. Published by : Karnataka Janapada Parishat, No. 1, Karnataka Government Employee's Residential Layout, Near M. S. Ramaiah Hospital Gate, New B.E.L. Road, Bangalore - 560 054. Phone : 080-23605033, Janapada Loka : 7201143, 7271555

ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣ : ೨೦೦೮

ಮಟಗಳು : ೨೬೪

ಪ್ರತಿಗಳು : ೧೦೦೦

ಬೆಲೆ : ರೂ. ೧೫೦ (ಒಂದು ನೂರ ಬವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ)

ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಕಾಯ್ದಿರಿಸಿದೆ

ಗ್ರಂಥ ಪ್ರಕಟಣಾ ಸಲಹಾ ಸಮಿತಿ

ನಾಡೋಜ ಡಾ. ಜಿ. ನಾರಾಯಣ

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಘಾಮೇಗೌಡ

ಶ್ರೀಮತಿ ಇಂದಿರಾ ಬಾಲಕೃಷ್ಣ

ಶ್ರೀ ಗೋ. ರು. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪ

ನಾಡೋಜ ಡಾ. ಸಿದ್ಧಲಿಂಗಯ್ಯ

ಡಾ. ಎಂ. ಎ. ಆಯಚಂದ್ರ

ಮೊ. ಡಿ. ಲಿಂಗಯ್ಯ

ಡಾ. ಚಕ್ಕರೆ ಶಿವಶಂಕರ್

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು

ಸದಸ್ಯರು

ಸದಸ್ಯರು

ಸದಸ್ಯರು

ಸದಸ್ಯರು

ಸದಸ್ಯರು

ಸಂಪಾದಕರು

ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ-ಸಂಚಾಲಕರು

ಮುದ್ರಕರು

ಚಂದನ ಪ್ರಿಂಟರ್ಸ್

ನಂ. ೫೨, ವಿನಾಯಕ ಕಾಂಪ್ಲೆಕ್ಸ್, ಸೆಲ್ಲರ್

೮೦ ಅಡಿ ರಸ್ತೆ, ಏನೇ ಮುಖ್ಯರಸ್ತೆ

ಶ್ರೀನಿವಾಸನಗರ, ಬ್ಯಾಂಕ್ ಕಾಲೋನಿ

ಬೆಂಗಳೂರು-೫೬೦ ೦೫೦

ಫೋನ್ : 26696268

ಪರಿವಿಡಿ

**ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ಮಾತು
ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ**

ರಮ್ಯ ಕಥೆಗಳು

1.	ಮುತುಗದ ಎಲೆ ಗೋತಾಯಿ	01
2.	ವಡಿಕುಮಾರನ ಕಥೆ	09
3.	ಬಡ ಹುಡುಗಿಯ ಕಥೆ	22
4.	ಜಂಬೂರು ನಾಗೇಗೌಡರು	28
5.	ಗುಲಗಂಜ ಮಾದೇವಿ	39
6.	ತಾಯಿಯ ಮಾತು	48
7.	ನಾಗೇಂದ್ರ	49
8.	ದೊರೆ ಕಥೆ	56
9.	ಮಾಡಿದ್ದ ಖೈಲ್ಲೀ ಮಾರಾಯ	63
10.	ಅನ್ನ ದಾನದ ಫಲ	65
11.	ಸಿರಿತನ ಬಡತನ	73
12.	ಕಾಲಬಂದಾಗ ಬರೋಣ	79
13.	ಬ್ರಹ್ಮಗಂಟು	82
14.	ಅನಾಥ ಹೆಣ್ಣು	83
15.	ಅಣ್ಣತಂಗಿ	86
16.	ಮೂರುಜನ ಮುಂಡೇರು	89
17.	ಹೆಂಡತಿಯ ಮೀಂಡ	95

ಅತಿ ಮಾನುಷ ಕಥೆಗಳು

18.	ಮರಗೋಣಿ	98
19.	ಆಣ್ಣಂದಿರನ್ನು ಸಾಯಿಂಧ ತಂಗಿ	113
20.	ಗೌಡನ ಮಗ	115
21.	ಸತ್ತ ಗಂಡನನ್ನು ಬದುಕಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು	122
22.	ಮಳೆ ದೇವೇಂದ್ರ	128
23.	ಅದ್ಯಾಷ್ಟದ ಉಟ್ಟಿ	132

೨೪.	ಹೆಣ್ಣು ಹುಡುಕಲು ಹೋದದ್ದು	135
೨೫.	ಸತ್ತರಾಜಕುಮಾರನ ಕಥೆ	137
೨೬.	ಈ ಹೆಣ್ಣು ಯಾರಿಗಾಗಬೇಕು ?	139
೨೭.	ಮಗನನ್ನು ಕೊಂದವಳು	140
೨೮.	ಘನ ಪುಣ್ಯವತಿ	146

ಖದ್ದಿವಂತಿಕೆ ಕಥೆಗಳು

೨೯.	ಜಾಣ ಸೋಸೆ	155
೩೦.	ಮನದಾಗಲ ಗುಟ್ಟ ಮಡದಿಗೆ ಹೇಳಬೇಡ	159
೩೧.	ಅವಳ ಗಂಡ	161
೩೨.	ಮೂರು ಕೋಟಿ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವವನ ಕಥೆ	165
೩೩.	ಮುದ್ದೇಗೌಡನ ಮಗ	168
೩೪.	ಎಡವಟ್ಟ	175
೩೫.	ದಡ್ಡನ ಕಥೆ	177
೩೬.	ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿ	184
೩೭.	ಚಾಲೋಕು ಹುಡುಗಿ	187

ಪಾರಣೆ ಪೆಕ್ಕಿ ಕಥೆ

೩೮.	ಆಮೆ ಕೊಕ್ಕರೆ	188
-----	-------------	-----

ಹಾಸ್ಯ ಕಥೆಗಳು

೩೯.	ಪೂಜಾರಿ ಪುಟ್ಟಿಕ್ಕೆ	190
೪೦.	ಮೂಗಂಡುಗ ಎಳ್ಳಿನ ಕಥೆ	194
೪೧.	ಕುಟುಕಪ್ಪ ಲೊಟಕಪ್ಪನ ಕಥೆ	196
೪೨.	ದಡ್ಡ ಹುಡುಗಿ	198
೪೩.	ದಾಸಯ್ಯ	199
೪೪.	ಮುದುಕ ಯಜಮಾನನ ಚಪಲ	200
೪೫.	ಪಿಂಹಿಸ್ಗೀ	203
೪೬.	ಕಿವುಡರ ಕಥೆ	206
೪೭.	ಮೂರು ಜನ ಹೆಂಡರು	206
೪೮.	ಎಲ್ಲ ರೂ ಕಿವುಡರು	207
೪೯.	ಭಗವಂತ	209

ಒಗಟು ಕಥೆಗಳು

50.	ಲುಪಾಯ	213
51.	ಹೆಂಡತಿಯ ಒಗಟು	215
52.	ತವರು ಮನೆಯ ಆಸೆ	216
53.	ಹರಿಗೋಲು ಕಥೆ	217

ಷತಿಹ್ಯ ಕಥೆ

54.	ಶೆಟವಿ ಕಥೆ	219
-----	-----------	-----

ಪೌರಾಣಿಕ ಕಥೆ

55.	ಮೃದಾಳ ರಾಮಯ್ಯ	222
-----	--------------	-----

ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಕಥೆ

56.	ಹಾರುವರಿಗೆಲ್ಲ ಬರೆ	239
-----	------------------	-----

ಅನುಭಂಧ

ಅಧ್ಯಕ್ಷೋಶ	240
-----------	-----

ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ಮಾತು

ಭಾರತದ ಎಲ್ಲ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಕನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಸಮೃದ್ಧವಾದ, ವೈವಿಧ್ಯವಾದ ಜಾನಪದವಿದೆ. ಅದು ಗರಿಕೆಯ ಬೇರಿನಂತೆ ಬದುಕಿನ ಎಲ್ಲ ಮುಜಲುಗಳಿಗೂ ಹರಡಿಕೊಂಡಿದೆ. ಜಾನಪದವಿಲ್ಲದೆ ಜನರ್ಜೀವನವಿಲ್ಲ ಎಂಬಂತೆ ಬದುಕಿನ ಅವಿಭಾಜ್ಯ ಅಂಗವಾಗಿದೆ. ಕನಾಟಕದ ಸಮಗ್ರ ಸಂಸ್ಕृತಿ ಜಾನಪದ ಆಶಯದಿಂದ ಕೂಡಿದೆ. ಜಾನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಭಾಷೆ, ಕಲೆ, ವಿಚಾರಣ, ಆಚರಣ, ಆರಾಧನೆ, ಆಹಾರವಿಹಾರ, ವೇಷಭೂಷಣ, ಕಸಬು, ಪತ್ರಿಹ್ಯ, ಪುರಾಣ, ಸಂಸ್ಕृತಿ, ಸಂವಹನ ಮೊದಲಾದವು ಬದುಕಿನ ನೆಲೆಯೋಡನೆ ಮಡುಗಟ್ಟಿ ಅಮೃತಪಾರ್ಯವಾಗಿ ಜೀವನೋತ್ಸಾಹ ತುಂಬುತ್ತಿದೆ. ಇವುಗಳ ಸಂಗ್ರಹ ಸಂಪಾದನೆ ಅಧ್ಯಯನ ಅಧ್ಯಾಪನ ಆನ್ವಯಿಕತೆ ಜಾಗತಿಕ ತುರಾಗಿದೆ. ಜಾನಪದದ ಆರಿವಿನಿಂದ ಶಿಷ್ಟಪದ ಸುಪುಷ್ಟವಾಗಿ ಸುಸಂಸ್ಕृತವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ.

ಜಾನಪದ ರೂವಾರಿ, ಜಾನಪದ ಜಂಗಮ, ನಾಡೋಜ ಎಚ್. ಎಲ್. ನಾಗೇಗೌಡರು ಸಮಗ್ರ ಜಾನಪದದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ‘ಕನಾಟಕ ಜಾನಪದ ಪರಿಷತ್ತು’ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿದರು. ಜಾನಪದದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ‘ಜಾನಪದ ಲೋಕ’ವನ್ನು ಪಾರಂಭಿಸಿದರು. ಜಾನಪದದ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ‘ಜಾನಪದ ಸಿರಿಭುವನ’ವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದರು. ತಮ್ಮ ಜೀವಿತದ ಬಹುಭಾಗವನ್ನು ಜಾನಪದಕ್ಕೆ ಮೀಸಲಿಟ್ಟು, ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸಂಚರಿಸಿ ಅಪಾರವಾದ, ಅಪರೂಪವಾದ, ವೈವಿಧ್ಯಮಯವಾದ ಜಾನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದರು.

ಎಚ್. ಎಲ್. ನಾಗೇಗೌಡರ ಜಾನಪದ ಕನಸನ್ನು ನನಸುಮಾಡಲು, ಕನಾಟಕ ಜಾನಪದ ಪರಿಷತ್ತು ತ್ವಾಷಿಕ ಜಾನಪದ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಹಮ್ಮಿಕೊಂಡು ಕಾಯೋನ್ನು ಖಿಂಡಿಸಿದೆ. ಅದರ ಹಲವು ಬೃಹತ್ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ನಾಗೇಗೌಡರು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ ಜಾನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಟಣೆಯೂ ಒಂದು. ತ್ವಾಷಿಕ ಜಾನಪದ ಯೋಜನೆಯ ಪುಸ್ತಕ ಮಾಲೆಯ ನಾಲ್ಕನೇಯ ಕೆಸುಮಾವಾಗಿ ‘ಕನ್ನಡ ಜಾನಪದ ಕಥೆಗಳು’ ಗ್ರಂಥ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಪ್ರಸ್ತುತ ಗಂಥವನ್ನು ಪ್ರೌ. ಡಿ. ಲಿಂಗಯ್ಯನವರು ಎಂದಿನ ಮುತುವರ್ಜೀಯಿಂದ ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಓದುಗರಿಗೆ ಆನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ ಬರೆದು, ಟಿಪ್ಪಣಿ ಒದಗಿಸಿ, ಅರ್ಥಕೋಶ ತಯಾರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಶ್ರೀಯುತರಿಗೆ ಕನಾಟಕ ಜಾನಪದ ಪರಿಷತ್ತಿನ ಪರವಾಗಿ ಕೃತಿಜ್ಞತೆಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಟಣೆಗೆ ನೆರವಾದ ಎಲ್ಲ ಪದಾರ್ಥಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಧನ್ಯವಾದಗಳು.

ಕನ್ನಡ ಜಾನಪದ ಸಾಹಾತ್ಯಾಭಿಮಾನಿಗಳು ಈ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿ, ಸದುಪಯೋಗ ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿ ವಿನಂತಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಬೆಂಗಳೂರು
೧೪-೦೬-೨೦೦೯

ಜಿ. ನಾರಾಯಣ
ಅಧ್ಯಕ್ಷ
ಕನಾಟಕ ಜಾನಪದ ಪರಿಷತ್ತು

ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ

०

ಜನಪದ ಗೀತೆ ಮೊದಲು ಹುಟ್ಟಿತೋ ಅಥವಾ ಜನಪದ ಕಥೆ ಮೊದಲು ಹುಟ್ಟಿತೋ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರೆ ಉತ್ತರಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ. ಆದರೆ ಉಹಿಸೆಬಹುದು. ಗೀತೆ ಹುಟ್ಟಲು, ಗುನುಗಿಕೊಳ್ಳಲು ಒಬ್ಬನೇ ಸಾಕು. ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಯಾರಿಲ್ಲ ದಿದ್ದರೂ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಹಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಹಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಯಾರೂ ಅಪಹಾಸ್ಯವಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕಥೆಯ ವಿಷಯ ಹಾಗಲ್ಲ. ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಅನುಭವವನ್ನು ಕಥೆಯಾಗಿ ನಿರೂಪಿಸಬೇಕಾದರೆ ಹೇಳಿಗನ ವುಂದೆ ಒಬ್ಬ ಕೇಳುಗನಿರಬೇಕು. ಕೇಳಿದವನು ಹ್ಲಾಂಗುಡುತ್ತಿದ್ದರೇನೇ ಕಥೆ ಹೇಳುವವನಿಗೆ ಉತ್ಸಾಹ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲ್ಲಯಲ್ಲಿ ಆಲೋಚಿಸಿದರೆ ಒಬ್ಬನಲ್ಲಿ ಏಕಾಂತರದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಬಹುದಾದ ಗೀತೆ ಮೊದಲು ಹುಟ್ಟಿರಬಹುದೆಂದೂ ಒಬ್ಬನಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚುಜನರ ನಡುವೆ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆಯುವ ಕಥೆ ಅನಂತರ ಹುಟ್ಟಿರಬಹುದೆಂದೂ ಹೇಳಬಹುದು. ಎರಡೂ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮೌಖಿಕ ಪರಂಪರೆ, ನವ ಮೌಖಿಕ ಪರಂಪರೆ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಜನಪದ ಕಥೆ ಹಾಗೂ ಜನಪದ ಕಥನಕಾವ್ಯದ ಹುಟ್ಟು, ಬೆಳವಣಿಗೆ, ಪ್ರಸಾರ ಒಂದೇ ರೀತಿಯದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಜನಪದ ಕಥೆ ಅಂಕುರವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಹಾಸುಬೀಸಾಗಿಯೋ ಆಕರಾಳ ಏಕರಾಳವಾಗಿಯೋ ಬೆಳೆಯುವ ಕಥನಕ್ಕಿಯೆ ವಿಸ್ತೃಯಕಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಯಾವುದೇ ವ್ಯಕ್ತಿ ವಸ್ತು ವಿಶೇಷ ಕಥೆಯ ವಸ್ತುವಾಗಬಹುದು. ಎಲ್ಲಾ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುವ ಕ್ರಿಯೆ ಕಥೆಯ ಮುಖ್ಯ ಹೂರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಕಥೆ ಕಟ್ಟುವ, ಕಥೆಹೇಳುವ ಕ್ರಿಯೆ, ಮನುಕುಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದ ರೂಢಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಮನುಕುಲದಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪನೆ ಅಂಕುರಗೊಂಡಾಗಲೇ ಕಥೆ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದೆ. ಜನಪದ ಕಥೆಯ ಹುಟ್ಟು ನೆನ್ನೆಮೊನ್ನೆಯದಲ್ಲ.

ವಾಸ್ತವಿಕ ಘಟನೆಯ ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದಲೋ ಕಲ್ಪನೆಯ ಹೊಳೆಹಿನಿಂದಲೋ ಸ್ವಜನಶೀಲತೆಯ ಕುಶಾಹಲದಿಂದಲೋ ಕಲೆಗಾರಿಕೆಯ ಮೋಡಿಯಿಂದಲೋ ಕಥೆ ಹುಟ್ಟಬಹುದು. ಜನರಿಂದ, ಜನರ ನಡುವೆ, ಜನರಿಗೋಷ್ಠೆ ಅಂಕುರಗೊಳ್ಳುವ ಕಥೆ ಮೌಖಿಕವಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಕಾಲಾಂತರದಲ್ಲಿ ರೂಪಾಂತರಗೊಂಡರೂ ಮೂಲ ಆಶಯ ಜೀವಂತವಾಗಿರುತ್ತದೆ; ಸಮೂಹದ ಸ್ವತ್ತಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುತ್ತದೆ; ಸಾಮೂಹಿಕ ಒಪ್ಪಿಗೆಯೋಡನೆ ಉಜ್ಜಾತವಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ; ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಲ್ಲಾ ಹರಡುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ನಿಜ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ಜನಪದ ಕಥೆ ವಿಶ್ವಕುಟುಂಬಿ.

ಜನಪದರಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಯಾದದ್ದು ಜನಪದ ಕಥೆ. ಮೌಖಿಕ ಗ್ರಹಿಕೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ ರೂಪವಾಗಿ, ಜನಪದಸಮೂಹದ ನಡುವೆ ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳುವಂಥದ್ದು ಜನಪದ ಕಥೆ. ವಾಗ್ವಾಪದಲ್ಲಿ ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ಸಾಗಿಬರುವ ಕಥನಕ್ಕೆ ಜನಪದ ಕಥೆಯೆಂದು ಹೇಸರು. ಬಾಯಿಮಾತಿನ ಜನಪದ ಕಥೆ, ಜನಪದ ಬದುಕಿನ ಅಂಗವಾಗಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡು ಒಂದಿದೆ. ಜಗತ್ತಿನಾದ್ಯಂತ ಹಲವು ವಿದ್ವಾಂಸರು ಜನಪದ ಕಥೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಆಳವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನ

ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ; ಹಲವು ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಜನಪದಕಥೆಗಳ ಅಶಯ, ವರ್ಗ, ವರ್ಗೀಕರಣ, ರೂಪ, ಮೂಲ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಬಗೆಗೆ ಮೌಶಿಕ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳನ್ನು ಮಂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ವಿದೇಶಿ ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ ಸ್ವಿತ್ ಧಾರ್ಷನ್, ರಾಲ್ಫ್ ಸ್ಟೀಲ್ ಬಾಗ್ಸ್, ಆಕ್ಸ್ಲೋ ಒಲ್ರೂಕ್ ಮಾತಾಂದವರು ಜನಪದ ಕಥಾ ಮೀವೂಂಸೆಯ ಬಗೆ ಹೆಚ್ಚುಗಮನ ಸೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಜೇಕಬ್ ಗ್ರಿಂ, ವಿಲ್ ಹೆಲ್ಮ್ ಗ್ರಿಂ (ಗ್ರಿಂ ಸೋದರರು), ಮ್ಯಾಕ್ಸ್ ಮುಲ್ಲರ್, ಜಾರ್ಕ್ ವಿಲಿಯಂ ಕಾಕ್ಸ್, ಗುಬರ್ ನಾಟನ್, ರೀಚ್, ಅಲ್ಫ್ರೆಡ್ ಕುನ್ನ, ವಿಲಿಯಂ ಶ್ವಾಜ್; ಧಿಯೋಡಾರ್ ಬೆನ್ಫ್, ರ್ಯಾನಾಲ್ಡ್ ಕೊಹಾಲ್ರ್, ಇವುಗ್ಯಾನುಯಲ್ ಕಾಸ್ಕನ್; ಆಂಡ್ರೂಲ್ಯಾಂಗ್, ಸ್ಟೇನ್ಸರ್, ಅರ್ತ್ರಾಲ್ಡ್ ವ್ಯಾನ್ ಜೆನೆಪ್, ಹ್ಯಾನ್ಸ್ ನ್ಯೂಮನ್, ಜೇಮ್ಸ್ ಜಾರ್ಕ್ ಪ್ರೇಜರ್, ಪ್ರಾನ್ಸ್ ಬೊಯಾಸ್, ಮ್ಯಾಲಿನೋವಾಸ್ಕಿ; ಸಿ.ಡಿ.ಯುಂಗ್; ರುತ್ ಬೆನೆಡಿಕ್ಟ್, ವಿಲಿಯಂ ಭಾಸ್ಕರ್; ಖ್ಲಾಡಿಮಿರ್ ಪ್ರಾಪ್ ಮೊದಲಾದ ಘನವಿದ್ಯಾಂಸರು ಜನಪದ ಕಥೆಗಳ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳಿಗೆ ಕಾರಣರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅಂಟಿ ಆರ್ಡ್ ಮತ್ತು ಸ್ವಿತ್ ಧಾರ್ಷನ್, ಬ್ಯಾಲಿಸ್ ಜನಪದ ಕಥೆಗಳ ವರ್ಗ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಶ್ರಮಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಸ್ವಿತ್ ಧಾರ್ಷನ್ ಜನಪದ ವರ್ಗೀಕರಣಕ್ಕೆ ಸ್ಪಷ್ಟ ತಿರುವು ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಕಥೆಯ ರೂಪವನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸಂಕೀರ್ಣ ಕಥೆಗಳು ಮತ್ತು ಸರಳಕಥೆಗಳು ಎಂಬ ಎರಡು ದೂಡ್ಡ ಗುಂಪುಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವು ಉಪವಿಭಾಗಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ವಿಭಾಗ ಕ್ರಮವನ್ನು ಚಚುತಪ್ಪದೆ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸ್ಕ್ರಿಲಂಪಾದ ವರ್ಗೀಕರಣಕ್ಕೆ ಗಮನ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದೇ ಹೆಚ್ಚು. ಪ್ರಪಂಚದ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಸೂಚಿಸಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ವಿಭಾಗಕ್ಕೂ ಉದಾಹರಣೆಗಳಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಜನಪದ ಕಥೆಗಳು ದೂರೆಯುತ್ತವೆ. ವಿಶ್ವ ವರ್ಗೀಕರಣವನ್ನು ಮೀರಿದ ಹಾಗೂ ಹೊಸ ವಿಭಾಗ ಅನಿವಾರ್ಯವಾದ ಕನ್ನಡ ಕಥೆಗಳೂ ಇವೆ.

ಭಾರತ ಜನಪದ ಕಥೆಗಳ ತೋರು ಎಂದು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ವಿದ್ವಾಂಸರೇ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮಾಂತರ ಜನಪದ ಕಥೆಗಳಿವೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಕಥೆಗಳಿವೆ. ಆದರೆ ಸಂಗ್ರಹವಾಗಿರುವುದು ಕಡಮೆ. ವಿದೇಶಿಗಳಲ್ಲಿ ಜನಪದ ಕಥೆಗಳ ಬಗೆಗೆ ವಿವುಲವಾದ ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆದಿದೆ; ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಏನೇನೂ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಮೊದಲಿಂದಲೂ ನಮ್ಮವರು ಜನಪದ ಗೀತ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನಕೊಟ್ಟಿರು; ಗಢಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟುಗಿ ಗಮನ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಜನಪದ ಗೀತ ಸಂಗ್ರಹಕ್ಕಿಂತ ಜನಪದ ಕಥಾ ಸಂಗ್ರಹ ಕಷ್ಟವೆಂಬುದು ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣವಾಗಿರುವಂತಿದೆ. ಈಚೆಗೆ ಜನಪದ ಕಥೆಗಳ ಸಂಗ್ರಹ ಪ್ರಕಟಣೆ ಅಷ್ಟಿರ್ಪು ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ.

ಜನಪದ ಕಥೆಗಳ ವರ್ಗೀಕರಣ ಕಷ್ಟ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿದ್ವಾಂಸರು ತಮಗೆ ಇಷ್ಟವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಜನಪದ ಕಥೆಗಳನ್ನು ವಿಂಗಡಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕನ್ನಡ ಜನಪದ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಸ್ಕ್ರಿಲಂಪಾಗಿ ಹೀಗೆ ವಿಂಗಡಿಸಬಹುದು.

1. ಸಂಕೀರ್ಣ ಕಥೆಗಳು: ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟು ಕಥೆಗಳು ಮತ್ತು ವಾಸ್ತವಿಕ ಕಥೆಗಳು ಎಂಬ ಪ್ರಧಾನ ಗುಂಪುಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಕಟ್ಟು ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಒಳವಿಭಾಗಗಳನ್ನು ವಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು: ಅತಿಮಾನಪ ವಿರೋಧಿಗಳು, ಅತಿಮಾನುಷ ಸಹಾಯಕರು, ಮಾಟ ಮತ್ತು ಅದ್ವಿತಗಳು, ಪ್ರೇಮಿಗಳು ಮತ್ತು ದಂಪತಿಗಳು, ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು ಮತ್ತು ಸಾಹಸಗಳು, ವಿಧೀಯತೆ, ಒಳ್ಳೆಯ ಹಾಗೂ ಕಟ್ಟು ಬಂಧುಗಳು, ಅತೀತ ಶಕ್ತಿಗಳು, ಮೂರು ಲೋಕಗಳು ಮತ್ತು ರಮ್ಯಕಥೆಗಳು. ವಾಸ್ತವಕಥೆಗಳ ಉಪ ವಿಭಾಗಗಳು: ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ ಕಥೆಗಳು, ವಂಚಕರ ಕಥೆಗಳು, ಕಳ್ಳರ ಕಥೆಗಳು.

2. ಸರಳ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಉಪವಿಭಾಗಗಳನ್ನು ಹೀಗೆ ಗುರುತಿಸಬಹುದು: ಪ್ರಾಣಿಕಥೆಗಳು, ಪಕ್ಷಿಕಥೆಗಳು, ದೇವದ ಕಥೆಗಳು, ಕಾನೂನು (ನ್ಯಾಯ) ಕಥೆಗಳು, ಬತಿಹ್ಯ ಕಥೆಗಳು, ಒಗಟುಕಥೆಗಳು, ನಾದೆ ಕಥೆಗಳು, ನೀತಿ ಕಥೆಗಳು, ಹಾಸ್ಯಕಥೆಗಳು, ಮಕ್ಕಳ ಕಥೆಗಳು, ಸೂತ್ರ ಕಥೆಗಳು, ಸರಪಳಿ ಕಥೆಗಳು, ಸಂಚಿತ ಕಥೆಗಳು ಮತ್ತು ಕೊನೆಯಿಲ್ಲದ ಕಥೆಗಳು.

ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ತರಹದ ಕಥೆಗಳಿದ್ದರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇವೆಲ್ಲ ಅಧ್ಯಯನದ ಅನುಕೂಲಕ್ಕೆ ವಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಸ್ಥಾಲ ವಿಭಾಗಗಳು ಅಷ್ಟೇ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಿದ್ದುಪಡಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಇದ್ದೇ ಇದೆ.

ಜನಪದ ಕಥೆಗಳಿಂದಾಗುವ ಪ್ರಯೋಜನ ನಾನಾ ರೀತಿಯಾಗಿದೆ. ಮನುಷ್ಯ ಲೋಕಾನುಭವವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದು, ಇತರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದ್ದ ಇಂಥ ಕಥೆಗಳಿಂದಲೇ. ಆದಿವಾಸಿಗಳಿಂದ ಆಧುನಿಕ ಮನುಷ್ಯನವರೆಗೆ ಜನಪದ ಕಥೆಗಳು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸೌಹಾದರವನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿವೆ, ಪಾರಂಪರಿಕ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಕಲಿಸಿವೆ, ಮನೋರಂಜನೆಯನ್ನು ಒದಗಿಸಿವೆ. ಮನುಕುಲದಲ್ಲಿ ಸ್ವಜನಶೀಲತೆಯನ್ನು ಕುದುರಿಸಿವೆ. ಜನಪದ ಕಥೆಗಳಿಗೆ ಮಾರುಹೋಗದವರಿಲ್ಲ. ಹಿರಿಯರಿಗೆ ಕಿರಿಯರಿಗೆ ಪ್ರಯವಾಗಬಹುದಾದ ವಿಕ್ಕೆಕ ಕಥಾ ಪ್ರಪಂಚವೆಂದರೆ ಜನಪದ ಕಥೆಗಳದೇ. ಮನುಕುಲದಲ್ಲಿ ಜನಪದ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಕೇಳದ ಮನುಷ್ಯರೇ ಇಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಜನಪದ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಅಜ್ಞಕಥೆ, ಅಡೂಗಲಜ್ಞಕಥೆ, ಕಟ್ಟುಕಥೆ, ಕಾಗಕ್ಕುಗುಬ್ಬಕ್ಕನ ಕಥೆ, ರಾಜರಾಜ ಕಥೆ, ಹಳ್ಳಿಕಥೆ, ಹಳೆಕಥೆ, ಪಾಮರಕಥೆ, ಅನಾಮಧೀಯಕಥೆ ಮೊದಲಾದ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ ರೂಪಿಯಾಗಿದೆ. ದೇವನೊಬ್ಬ ನಾಮಹಲವು ಎಂಬೆಂತೆ ಕಥೆ ಒಂದೇ, ಹೆಸರು ಬೇರೆ ಅಷ್ಟೇ. ಜನಪದ ಕಥೆಗಳು ಗದ್ಯಕಥೆಗಳ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಮುಖ ಪ್ರಕಾರ. ಜನಪದ ಕಥೆಗಳು ಯಾವುದಾದರೂ ಘಟನೆಗಳ ಸಂಕೀರ್ಣ ಅಥವಾ ಸರಳವಾದ ರಚನೆಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಅಂದರೆ ಜನಪದ ಕಥೆಗಳಿಗೆ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ, ರಚನೆ, ಲಕ್ಷಣ, ಶೈಲಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಅವು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ಥಳ ಕಾಲವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವೂ ಮೌಲಿಕತೆ ಹಾಗೂ ಪಾರಂಪರಿಕತೆಯಿಂದ ಹೂಡಿರುತ್ತವೆ.

ಮೌಲಿಕ ಪರಂಪರೆಗೆ ಹೋರತಾದದ್ದು ಜನಪದ ಕಥೆ ಎನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನವ ಮೌಲಿಕ ಪರಂಪರೆಯ ಜನಪದಕಥೆಗಳಿಗೂ ಈ ಮಾತ್ರ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ.

ಜನಪದ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪನೆಗೆ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತವಾಂಶಗಳೊಡನೆ ಕಾಲ್ನಿಕಾಂಶಗಳು ಸಹಜವಾಗಿ ಸೇರುತ್ತವೆ. ಮನುಷ್ಯ ಪ್ರಾಣಿ ಪಕ್ಷಿ ಗಿಡ ಮರ ದೇವರು ದೇವ ಏಂದೆ ಪಿಶಾಚಿ ರಾಕ್ಷಸ ಕಿನ್ನರ ಕಿಂಪುರುಷ ಯಕ್ಷ ಯಕ್ಷಿಗಳೆಂದು ಮಾಟಗಾತಿ ಅತಿಮಾನುಷ ಜೀವಿ ವೋದಲಾದವೆಲ್ಲ ಪಾತ್ರಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ಪೌರಾಣಿಕ, ಚಾರಿತ್ರಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ, ವಾಸ್ತವಿಕ, ಕಾಲ್ನಿಕ ಅಂಶಗಳೆಲ್ಲ ಸಮರಸವಾಗಿ ಬೆರೆತುಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಜನಪದ ಕಲ್ಪನೆಗೆ ಅಸಂಭವವೆನ್ನುವುದು ಇಲ್ಲ. ಜಗತ್ತಿನ ಜನಪದ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲ ಒಂದೇ ಲಕ್ಷ್ಯ ಇ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಮನುಕುಲದ ಮೌಲಿಕ ಚಿಂತನೆ ಏಕಪ್ರಕಾರವಾಗಿರುವುದು ವಿಸ್ತೃಯ ಮಟ್ಟಿಸುತ್ತದೆ. ಭಾಷೆ ಬೇರೆ, ಅಭಿವೃತ್ತಿಯ ವ್ಯಕ್ತಿ ಬೇರೆ, ಅಭಿವೃತ್ತಿಯ ಸ್ಥಳ ಬೇರೆ, ಅಷ್ಟೆ.

ಜನಪದ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಗುರುತಿಸಿರುವಂತೆ ಜನಪದ ಕಥೆಗಳ ಲಕ್ಷ್ಯಗಳು ಹೀಗಿವೆ: ಜನಪದ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಥಾಪ್ರವೇಶ ಸಾವಕಾಶವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಕಥೆಗಳು ಸುಖಾಂಶವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಪುನರಾವರ್ತನೆ ಸಾಮಾನ್ಯ. ಅವು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮೂರು ಪಟ್ಟು ಪುನರಾವರ್ತನೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಪಾತ್ರಗಳು ಸರಳ. ಅವು ಯಾವುದಾದರೂ ಗುಣದ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಕುಟುಂಬದ ಕಿರಿಯ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅಥವಾ ದುರ್ಭಲ ಅಂಗವಿಕಲ ಜಯ ಶಾಲಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ. ಕಥೆಗಳ ತಂತ್ರ, ಸರಳ, ನೇರ, ವೈವಿಧ್ಯತೆ ತರಲೇಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲವಿಲ್ಲ. ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಉಪಕಥೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಸಂಕೀರ್ಣ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕ್ಷಚಿತ್ತಾಗಿ ಉಪಕರೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡ ಜನಪದ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಇದೇ ಲಕ್ಷ್ಯಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಜನಪದ ಕಥೆಗಳು ನಾಗರೀಕರ ಸಡುವೆಯೂ ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿ ರುತ್ತವೆ. ಇಲ್ಲಾ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಮೌಲಿಕತೆಯೇ ಪ್ರಧಾನ ಸಂವಹನ ಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಜಗತ್ತಿನ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಾ ಜನಾಂಗಗಳಲ್ಲಾ ಜನಪದ ಕಥೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಅಪಾರವಾಗಿದೆ. ಭಾರತ ಒಂದರಲ್ಪೇ ಲಕ್ಷ್ಯಂತರ ಕಥೆಗಳು ದೊರೆಯುತ್ತವೆ. ಕನಾರ್ಚಕದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನಪದ ಕಥೆಗಳಿರಬಹುದೆಂಬುದನ್ನು ಅಂದಾಜು ಮಾಡುವುದೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡಿದಂತೆಲ್ಲಾ ಕಥೆಗಳು ಸಿಗುತ್ತಲೇ ಇವೆ. ಕನ್ನಡ ಜನಪದ ಕಥೆಗಳ ಸಂಗ್ರಹ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಯಿತು ಎಂದು ಹೇಳುವ ಕಾಲ ಬಹುಶಃ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಜಾಗತಿಕ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಜನಪದ ಕಥೆಗಳ ಆಶಯ, ವರ್ಗಸೂಚಿಯ ಬಗೆಗೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಂಶೋಧನೆ ನಡೆದಿದೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಶೋಧನೆ, ಬಳಕೆ ಕಡೆಮೆ. ಜನಪದ ಕಥೆಗಳ ಮೂಲ ಸಿದ್ಧಾಂತದ ಬಗೆಗೂ ಪ್ರಪಂಚದ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ, ಕನಾರ್ಚಕದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವ ಮೂಲಸಿದ್ಧಾಂತಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟುಕೊಂಡಂತೆ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಮಂಡಿತವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಮುಂದೆ ಈ ಚಿಂತೆಯ ದಿಕ್ಕು ಬದಲಾಗಬಹುದು.

ಕನ್ನಡ ಜಾನಪದದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಜಾನಪದ ಪ್ರೇಮಿ ಎಂಬೇ. ಎಲ್ಲ. ನಾಗೇಗೌಡರು

ಪ್ರಥಮ ದಜೆಯ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಗ್ರಹಕರಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಗಣ್ಯರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಗ್ರಹವನ್ನು ಪ್ರತಿದಂತೆ ಕೈಗೊಂಡು ಸಾಧ್ಯಕರಾದವರು ಅವರು. ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ನಾಗೇಗೌಡರು ಜನಪದ ಗೀತ ಹಿಡಿಯರು; ಜನಪದ ಗೀತ ಗಾಯನದ ಸೋಲ್ಲುರಾಗ ದ್ವಾನಿ ಲಯಕ್ಕೆ ಮಾರುಹೊಡವರು. ಅವರು ಸಂಗ್ರಹಸಿದ್ದೆಲ್ಲ ಪದ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯ. ಏಕೋ ಏನೋ ಗದ್ಯಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಅವರು ಸಾಕಷ್ಟು ಗಮನ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ.

ನಾಡೋಜ ನಾಗೇಗೌಡರು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿರುವ ಜನಪದ ಗೀತ ಸಾಹಿತ್ಯದ ದ್ವಾನಿಸುರುಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಕರು ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಹೇಳಿರುವ ಗದ್ಯ ಕಥೆಗಳಿವೆ. ಕೆಲವು ಅವರೂಪದ ಕಥೆಗಳಿರುವುದು ವಿಶೇಷ. ಅವುಗಳನ್ನು ಲಿಪ್ಯಂತರ ಮಾಡಿಸಿ ಒಂದೆಡೆ ಕಲೆಹಾಕಿದಾಗ ಪ್ರಸ್ತುತ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ನಾಗೇಗೌಡರು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ‘ಜಾನಪದ ಜಗತ್ತು’ ತ್ಯಾಗಿಸಿಕ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ, ಅವರೇ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ ಕೆಲವು ಕಥೆಗಳು ಪ್ರಕಟವಾಗಿವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತ ಗ್ರಂಥಕ್ಕೆ ಬಳಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಕೆಲವು ಕಥೆಗಳಂತೂ ಸಂಗ್ರಹವಾಗಿ ಇವ್ವತ್ತೆದು ವರ್ಣಗಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರಕಟವಾಗಿತ್ತಿವೆ.

ಪ್ರಸ್ತುತ ಸಂಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ಹತ್ತಾರು ಮಂದಿ ಮೌಲಿಕ ಕಥೆಗಾರರು ಹೇಳಿರುವ ಐವತ್ತಾರು ಜನಪದ ಕಥೆಗಳಿವೆ. ಕಥಾ ವಕ್ಕಗಳು ರಾಜ್ಯದ ಚೇರೆಚೇರೆ ಭಾಗಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದವರು. ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಉಳಿದವರಲ್ಲಿರೂ ಹಿಂದುಳಿದವರು, ದಲಿತರು. ಕನ್ನಡ ಜಾನಪದದ ಬಹುಪಾಲು ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಹಿಂದುಳಿದವರ ಸ್ವತ್ತು. ಕನ್ನಡ ಜಾನಪದ ಕಥೆಗಳು ಇದಕ್ಕೆ ಹೊರತೆಲ್ಲ. ಹಿಂದುಳಿದವರನ್ನು ಮರೆತರೆ ಕನ್ನಡ ಜಾನಪದದ ಅಧ್ಯಯನವೇ ನಿಂತುಹೋಗುತ್ತದೆ. ಭಾರತದ ಹಾಗೂ ಕನಾಟಕದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ನಿಂತಿರುವುದು ಇಂಥವರಿಂದಲೇ. ಭಾರತದ ಪ್ರಥಾನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಜಾನಪದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೇ ಮೂಲ. ಕನಾಟಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ವಿಷಯವೂ ಚೇರೆಯಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡ ಜಾನಪದ ಕಥೆಗಳು ಗ್ರಂಥದ ಸಂಗ್ರಹ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಳೀಯವಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿದೆ. ಅದನ್ನು ಪರಿವಿಡಿಯಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿದೆ. ಇದು ಒಂದೆರಡು ಓದಿನಲ್ಲಿ ಹೊಳೆದ ವಿಂಗಡ. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಮರುಂಟಿಗೆ ಒಳಪಡಿಸಿದರೆ ಕಥೆಗಳ ವರ್ಗೀಕರಣ ವ್ಯಾತ್ಯಾಸವಾದರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಲ್ಲ.

ದ್ವಾನಿ ಸುರುಳಿಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಲಿಪ್ಯಂತರ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟವರ ಹೆಸರುಗಳು ಹೀಗಿವೆ: ಶ್ರೀಮತಿ ಜಯಂತಿ ಪ್ರಕಾಶ, ರಾಮನಗರಂ, ಶ್ರೀಮತಿ ಎಚ್. ಎಸ್. ಅನ್ನಪೂರ್ಣಾದೇವ, ಡಾ. ಕುರುವ ಬಸವರಾಜ್, ಶ್ರೀಮತಿ ಎಂ. ಕುಸುಮ, ಶ್ರೀ ಕೆ. ರಾಮಯ್ಯ, ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ಕೂಡ್ಲಾರು ವೆಂಕಟಪ್ಪ.

**ಪ್ರಸ್ತುತ ಸಂಗ್ರಹದ ನಿರೂಪಕರು ಮತ್ತು ಅವರು ಹೇಳಿದ
ಕಥೆಗಳು ಹೀಗಿವೆ:**

೧. ಸುಭ್ಯಾಹನುಮವ್ಯಾ, ಬ್ಯಾಲದಕೆರೆ

ಹೇಳಿದ ಕಥೆ : ಮುತುಗದ ಎಲೆ ಗೋತಾಯಿ.

ಜಾಗತಿಕ ಮಹಾನಾಟಕಕಾರ ವಿಲೀಯಂ ಷೇಕ್‌ಪಿಯರ್‌ನ ಶಿಂಗಾಲೀಯರ್ ನಾಟಕ ಕಥೆಗೂ ಈ ಮುತುಗದ ಎಲೆ ಗೋತಾಯಿ ರಮ್ಯ ಕಥೆಗೂ ಸಾಮ್ಯವಿದೆ. ಈ ಕಥೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಲ್ಲಾ ಇರುವಂತಿದೆ. ಒಮ್ಮೆ ಷೇಕ್‌ಪಿಯರ್‌ನಿಗೂ ಅವನ ಪ್ರದೇಶದ ಜನಪದ ಕಥೆಯೇ ಸ್ಥಾತ್ಮಿಕ ಇರಬಹುದು.

೨. ಲಕ್ಷ್ಮಿವ್ಯಾ, ಸಂಖಿಗೆ ಹೊಸಣ್ಣಿ.

ಹೇಳಿದ ಕಥೆ : ಏಡಿಕುಮಾರನ ಕಥೆ.

೩. ನರಸವ್ಯಾ, ತಿಮ್ಮಿಲಾಪುರ

ಹೇಳಿದ ಕಥೆ : ಬಡಹುಡುಗಿಯ ಕಥೆ.

೪. ರಂಗವ್ಯಾ, ತಿಪ್ಪತೆಟ್ಟಿಕೆರೆ.

ಹೇಳಿದ ಕಥೆ : ಜಂಬೂರು ನಾಗೇಗೌಡರು, ಗೌಡನ ಮಗಳು.

ತಂದೆಯಿಂದ ಕಲಿತ ಕಥೆಗಳು. ತಂದೆಗೆ ಹಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಮೊಮ್ಮೆಕ್ಕಳು ಜನಪದ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ, ಕಲಿಯವುದಿಲ್ಲವೆಂಬ ಕೊರಗು, ಈ ನಿರೂಪಕಿಗೆ.

೫. ಸಂಗವ್ಯಾ, ಕತ್ತಿಗೆ

ಹೇಳಿದ ಕಥೆ : ಗುಲಗಂಜಿ ಮಾದೇವಿ.

೬. ಮುನಿಯಕ್ಕೆಯ್ಯಾ, ಚೋಳಾರು

ಹೇಳಿದ ಕಥೆಗಳು: ತಾಯಿಯ ಮಾತು, ಅದೃಷ್ಟದ ಆಟ, ಉಪಾಯ.

೭. ಕರಿಯವ್ಯಾ, ಯಲಿಯೂರು

ಹೇಳಿದ ಕಥೆಗಳು: ನಾಗೇಂದ್ರ, ಸಿರಿತನ ಬಡತನ, ಮಗನನ್ನು ಕೊಂದವಲು.

೮. ಬಸವ್ಯಾ, ಜೋಗಣ್ಣಿ

ಹೇಳಿದ ಕಥೆ : ದೊರೆ ಕಥೆ.

೯. ನರಸವ್ಯಾ, ತಿಮ್ಮಿಲಾಪುರ

ಹೇಳಿದ ಕಥೆ : ಮಾಡಿದ್ದಣ್ಣೋಮಾರಾಯ.

೧೦. ಗಂಗುಷ್ಠಮೃ, ಜಲದಿಗರೆ

ಹೇಳಿದ ಕಥೆ : ಅನ್ನದಾನದ ಫಲ.

೧೧. ಗಿರಿಯಮೃ, ಕಾಡಸೂರು ಮುದಗರೆ

ಹೇಳಿದ ಕಥೆಗಳು : ಕಾಲಬಂದಾಗ ಬರೋಟ, ಅಣ್ಣಂದಿರನ್ನ ಸಾಯಿಸಿದ ತಂಗಿ.

೧೨. ತಿಮೃಮೃ, ಮುದುಗರೆ

ಹೇಳಿದ ಕಥೆಗಳು : ಬ್ರಹ್ಮಗಂಟು, ಹೆಣ್ಣು ಮುಡುಕಲು ಹೋದದ್ದು, ಹೆಂಡತಿಯ ಒಗಟು.

೧೩. ಅಕ್ಕಯ್ಯಮೃ

ಹೇಳಿದ ಕಥೆಗಳು : ಅನಾಧಹೆಣ್ಣು, ಗಂಡಹೆಂಡತಿ, ಚಾಲೋಕು ಮುಡುಗಿ.

೧೪. ಪರಮೇಶ್ವಿ, ಹೀರೇಹೊಂಕೇಹಳ್ಳಿ

ಹೇಳಿದ ಕಥೆಗಳು : ಅಣ್ಣತಂಗಿ, ಕುಟುಕಪ್ಪು ಲೊಟಕಪ್ಪನ ಕಥೆ.

೧೫. ಸಾಕಮೃ, ಬೆಟ್ಟದ ಬ್ಯಾಲದಕರೆ

ಹೇಳಿದ ಕಥೆಗಳು : ಮೂರು ಜನ ಮುಂಡೇರು, ಸತ್ತ ರಾಜಕುಮಾರನ ಕಥೆ.

೧೬. ಕೆಂಪಮೃ, ಕಾಡಸೂರು ಮುದಗರೆ

ಹೇಳಿದ ಕಥೆ : ಹೆಂಡತಿಯ ಮಿಂಡ.

೧೭. ತಿಮೃಮೃ, ಕೋಳೇಫಾಟ್ಟು

ಹೇಳಿದ ಕಥೆ : ಮರಗೋಟಿ.

ತಿಮೃಮೃ ಹವ್ಯಾಸಿ ಜನಪದ ಕಲಾವಿದೆ. ಯಾರಾದರೂ ಕಥೆ ಹೇಳಿದರೆ, ಹಾಡಿದರೆ, ಕೇಳಿ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ವಭಾವ. ಲಕ್ಷ್ಮಿಮೃ ಎಂಬ ಅಜ್ಞ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಲಿತುಕೊಂಡಿದ್ದು 'ವರಗೋಟಿ' ಕಥೆ. ಈ ಕಥೆಯನ್ನು 'ವರಗೋಟಿ' ವಾತ್ತು 'ಮುದ್ರೆಕುಮಾರ ಬಳೆ ಬಂಗಾತ್ರ' ಎಂದೂ ಕರೆಯುವುದುಂಟು. ತಿಮೃಮೃ ಒಗಟುಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಪರಿಣತೆ.

೧೮. ರಾಜಮೃ, ನೆಲಮಂಗಲ

ಹೇಳಿದ ಕಥೆ : ಸತ್ತಗಂಡನನ್ನು ಬದುಕಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು.

ಸ್ವಂತ ತಾಯಿಯಿಂದ ಕಥೆ ಕೇಳಿದ್ದು, ಕಲಿತುಕೊಂಡಿದ್ದು, ಹೇಳಿದ್ದು 'ಸತ್ತ ಗಂಡನನ್ನು ಬದುಕಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು' ಕಥೆ. ಒಡಚು ಕಥೆ ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಣಾತೆ.

೧೯. ಯಶೋದಮೃ, ತಿಪ್ಪಾಪುರ

ಹೇಳಿದ ಕಥೆ : ಮಳೆದೇವೇಂದ್ರ,

೨೦. ತಿರುಮಲಯ್ಯ, ಹೇರಗನಹಳ್ಳಿ

ಹೇಳಿದ ಕಥೆಗಳು : ಈ ಹೆಚ್ಚು ಯಾರಿಗಾಗಬೇಕು? ಫನ ಪುಣ್ಯವತ್ತಿ, ಅವಳಿಗಂಡ, ದಡ್ಡನ ಕಥೆ, ಎಲ್ಲ ರೂ ಕಿಮ್ಮರು, ಭಗವಂತ, ತವರು ಮನೆಯ ಆಸೆ.

೨೧. ಮಂಗಮ್ಮೆ, ಧಣಾಯಕನ ಪುರ

ಹೇಳಿದ ಕಥೆ : ಜಾಣಸೊಸೆ.

೨೨. ಲಕ್ಷ್ಮಿಮ್ಮೆ, ಕತ್ತಿಗೆ.

ಹೇಳಿದ ಕಥೆ : ಮನದಾಗಲ ಗುಟ್ಟ ಮಡದಿಗೆ ಹೇಳಬೇಡ.

೨೩. ಅಕ್ಷಯಮ್ಮೆ

ಹೇಳಿದ ಕಥೆ : ಮೂರು ಕೋಟಿ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವವನ ಕಥೆ.

೨೪. ರಂಗಮ್ಮೆ, ಎಲೆಕೊಪ್ಪೆ

ಹೇಳಿದ ಕಥೆ : ಮುದ್ದೇಗೌಡನ ಮಗ.

ನಾಗಮಂಗಲ ತಾಲ್ಲೂಕು ಎಲೆ ಕೊಪ್ಪದ ರಂಗಮ್ಮೆ ಅವಿದ್ಯಾವಂತೆ. ಸ್ವಂತ ತಾಯಿಯಿಂದ ಕಲಿತ ಕಥೆ 'ಮುದ್ದೇ ಗೌಡನ ಮಗ'.

೨೫. ಲಕ್ಷ್ಮಿಪ್ಪೆ, ಕತ್ತಿಗೆ

ಹೇಳಿದ ಕಥೆ : ಎಡವಟ್ಟು.

೨೬. ಕರಪಾಲ ಸಿದ್ಧಯ್ಯ

ಹೇಳಿದ ಕಥೆ : ಪೂಜಾರಿ ಪುಟ್ಟಕ್ಕೆ.

ಪ್ರಶ್ನಾತ ವೃತ್ತಿಗಾಯಕ. ದೀಘ್ರಿಕಾವ್ಯಗಳನ್ನೂ ಹಾಡಿದ್ದಾನೆ.

೨೭. ಕಂಪಮ್ಮೆ, ಮುಗಳಾರು

ಹೇಳಿದ ಕಥೆ : ಮೂಗಂಡುಗ ಎಳ್ಳಿನ ಕಥೆ.

೨೮. ಲಕ್ಷ್ಮಿಮ್ಮೆ, ದಂಡನ ಶಿವರ

ಹೇಳಿದ ಕಥೆ : ದಡ್ಡಹುಡುಗಿ.

೨೯. ಹುಚ್ಚಮ್ಮೆ, ಸೂಳೆಕರೆ

ಹೇಳಿದ ಕಥೆ : ದಾಸಯ್ಯ.

ಹುಚ್ಚಮ್ಮೆ ಸೂಳೆಕರೆ ಅಥವಾ ದಡ್ಡಗಟ್ಟದ ಸೂಳೆಕರೆಯಾಕೆ. ಹವ್ಯಾಸಿ ಜನಪದ ಕಲಾವಿದೆ. ಉರಿನಲ್ಲಿ ಗದ್ದೆಯಲ್ಲಿ ಕಳೆಕೇಳಲು ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಜೊತೆಯ ಹಂಗಸು ಹೇಳಿದ ಕಥೆಯನ್ನು ನೆನಪಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಿದ್ದು 'ದಾಸಯ್ಯ' ಕಥೆ. ನಿರೂಪಕ ಗದ್ದೆಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವುದರ ಜೊತೆಗೆ

ಜನಪದ ಗೀತೆಗಳನ್ನು ಹಾಡಿದ್ದಾರೆ.

೨೦. ಕೆಂಪೋಡ, ಯಾಚೇನಹಳ್ಳಿ

ಹೇಳಿದ ಕಥೆಗಳು: ಮುದುಕ ಯಜಮಾನನ ಚಪಲ, ಪಿಂಪಿಸ್ತು

೨೧. ಅಲವ್ಯಾ, ದಂಡಿನ ಶಿವರ

ಹೇಳಿದ ಕಥೆ: ಕಿವುಡರ ಕಥೆ.

೨೨. ಸೋಬಾನೆ ಚಿಕ್ಕವ್ಯಾ, ಹೆರಗನ ಹಳ್ಳಿ

ಹೇಳಿದ ಕಥೆಗಳು: ಮೂರು ಜನ ಹೆಂಡರು, ಹಾರುವರಿಗೆಲ್ಲ ಬರೆ.

೨೩. ಚೌಡಿಕೆ ಸುಭ್ಯಾಯ್

ಹೇಳಿದ ಕಥೆ: ಹರಿಗೋಲು ಕಥೆ.

ಈತ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ವೃತ್ತಿಗಾಯಕ. ದೀಪ್ರಕಾವ್ಯಗಳ ನಡುವೆ ಉಪಕಥೆ ಹೇಳುವುದು ರೂಡಿ. ಪ್ರಸ್ತುತ ಕಥೆಯನ್ನು ಪಡ್ಡದಲ್ಲಿ ಹಾಡಿದ್ದಾನೆ.

೨೪. ನೀಲವ್ಯಾ, ಬೇಲೂರು

ಹೇಳಿದ ಕಥೆ: ಶೆಟ್ಟಿ ಕಥೆ.

ಹೇಳಿದವರ ಹೆಸರು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಕಥೆಗಳು

ಜನಪದ ಮೇಳಗಳಲ್ಲಿ ನೇರವಾಗಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸುವಾಗ, ಧ್ವನಿಮುದ್ರಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಆಕ್ಸ್‌ಕವಾಗಿ ವಕ್ಕಾಗಳ ಹೆಸರನ್ನು ದಾಖಲಿಸಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ, ಅಂಥವರ ಕೆಲವು ಕಥೆಗಳು ಇಲ್ಲವೆ.

ಅವು ಕೊಕ್ಕರೆ. ಮೃದಾಳ ರಾಮ.

ಪ್ರಸ್ತುತ ಸಂಗ್ರಹದ ಕಥೆಗಳು ಸಮಗ್ರ ಕನ್ನಡ ಜನಪದ ಕಥೆಗಳ ಆಶಯ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ, ತೋಲನಿಕ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಗೆ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತವೆ. ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯಸಕ್ತರು ಈ ಕಥೆಗಳನ್ನು ವಿವಿಧ ಅಧ್ಯಯನ ಶಿಸ್ತಗಳಿಗೆ ದುಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ದಿವಂಗತ ಎಚ್. ಎಲ್. ನಾಗೇಗೌಡರು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ್ದ ಪ್ರಸ್ತುತ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ, ಪ್ರಕಟಣೆಗೆ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ನನಗೆ ವಹಿಸಿದ ಕನಾಟಕ ಜನಪದ ಪರಿಷತ್ತಿನ ಪದಾರ್ಥಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಆಭಾರಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ.

ಬೆಂಗಳೂರು

10.09.2007

ಪ್ರೊ.ಡಿ.ಲಿಂಗಯ್ಯ

೧. ಮುತುಗದ ಎಲೆ ಗೋತಾಯಿ

ಒಂದ್ ಪಟ್ಟಣ. ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ದೊರೆ. ಆ ದೊಡ್ಡ ದೊರೆಗೆ ಏಳ್ ಜನ ಮಕ್ಕಳು. ಆ ಏಳ್ ಜನ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಂದಿದ್ದೀರು, ಓದ್ ಬಂದೋರ್ಗೆ ಹಾಲು ತೆಪ್ಪ ಅನ್ನ ಹಾಕಿ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಕೂಡಿಸಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಾಕೋರು. ಏಳು ಜನ ಮಕ್ಕಳೂವೆ ಹೆಣ್ ಮಕ್ಕಳೇ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಾರಲ್ಲ ಅಂತ, ಆ ದೊರೆ ಒಂದಿನ ಹೆಣ್ ಮಕ್ಕಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿದನು, ನನ್ನಾರವ್ವ ಸಾಕೋರು ಅಂತ. ಆರು ಜನ ಮಕ್ಕಳೂವೆ ನಾನ್ ಸಾಕ್ತೀನಿ, ನಾನ್ ಸಾಕ್ತೀನಿಅಂತ ಅಂದು. ಆದರೆ ಕೊನೆ ಕಿರಿಮಗಳು ಮಾತ್ರ, ನಾನ್ ಸಾಕಾಕಿಲ್ಲ ಅಂದ್ಲು. ಅಪ್ಪ ನಾವ್ ಸಾಕಾಕೆ ಆಗ್ತಿದ? ಭಗವಂತ ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲ ಸಾಕ್ ಬೇಕು. ಈ ಮಾತನ್ನೆ ಹೇಳೋಂಡು ಬಂದ್ಲು. ಆಗ ಆ ಮಂತ್ರಿನ, ರಾಜ ಕರೆದು ನನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ನಾವ್ ಸಾಕ್ತೀವಿ ನಾವ್ ಸಾಕ್ತೀವಿ, ಅಂತ ಹೇಳಿತ್ತಾರೆ - ಇವಳ್ ಮಾತ್ರ, ನಾನ್ ಸಾಕಾಕಿಲ್ಲ ಅಂತಾಳೆ. ಇವಳ್ನ ಯಾವದಾದರೊಂದು ಅಡವಿಗೆ ಕರಕೊಂಡೋಗಿ, ಇವಳನ್ನ ಕಡಿದು, ಇವಳ ರಕ್ತಾನ ನನ್ನ ಹಣೆಗೆ ತಂದು ಹಚ್ಚು ಅಂತ ಮಂತ್ರೀನ ಕರೆದು ಹೇಳಿದ ರಾಜ. ಹಂಗಂತ ಅವನ ಹೂಡ ಕಿರಿಮಗಳನ್ನ ಕೆಳಿಸಾಬಿಟ್ಟು. ಆಗ ಅವಳ ತಾಯಿಗೆ ತುಂಬ ದುಃಖಿವಾಯ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಆರು ಜನ ಮಕ್ಕಳು ಮನೇಲೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಇವಳನ್ನ ಮಾತ್ರ, ಕಾಡಿಗೆ ಕೆಳಿಸ್ತು ಇದ್ದಾರಲ್ಲ ಅಂತ ಬಹಳ ಸಂಕಟ ಪಡ್ತಾಳೆ. ಮಂತ್ರಿ ಅಡವಿಗೆ ಕರೆದ್ ಕೊಂಡ್ ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟು. ಆ ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ಏನ್ ಯಾವ ಮನುಷ್ಯರ ಮುಖಿ ಇಲ್ಲ; ಅಂಥ ಅಡವಿಗೆ ಕರೆಕೊಂಡು ಬಂದ.

ಆ ಹೆಣ್ಣು ಓದ್ಮೋಂಡ್ ಇದ್ದಂತು. ಅಲ್ಲೇ ನೆರೆದೊಬಿಡ್ತು. ಸುಸ್ತಾಗಿ ಮುಲಗಿಕೊಂಡ್ ಬಿಡ್ತು. ಮಲೀಕ್ ಕೊಂಡ್ ಬಿಡ್ತಲೆ ಅಲ್ಲೆ ಇದ್ “ಮುತುಗದ ಮರ” ಕಡಿದು ತೊಪ್ಪು ತಗೊಂಡ್ ಬಂದು ಬಂದು ಗುಡ್ಲುಹಾಕಿ ಅವಳನ್ನ ಇರಿಸಿದ. ಆ ಮುತುಗದ ಮರ ಕಡಿದಾಗ ರಕ್ತದಾಗೆ ಬಂದ ಅಂಟನ್ನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಆ ರಾಜನಿಗೆ ತೋರಿ ಅಡವಿಯೋಳಗೆ ಅವಳನ್ನ ಕಡಿದಾಕ್ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದ. ಆ ಅಡವಿಯೋಳಗೆ ಸುಸ್ತಾಗಿದ್ದ ಹುಡುಗಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗಿ ಎದ್ದು ನೋಡಿದರೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ಸಂಕಟವಾಯ್ತು. ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ಒಟ್ಟಿಸ್ತೊಂಡು ಆ ಮುತುಗದ ಎಲೆ ಗುಡಿಸಿಲಲ್ಲಿ ವನವಾಸ ಮಾಡ್ಮೋಂಡು ಇದ್ಲು ಆ ಹುಡುಗಿ. ಆ ಅಡವಿಯಲ್ಲೇ ಸಿಗೋ ಗೆಡ್ಡೆ ಗೆಣಸು ತಿನ್ಮೋಂಡು ಆ ಗುಡ್ಲಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡ್ಮೋಂಡು ಇದ್ಲು.

ಹೀಗೆ ಇದ್ದಂತ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆ ಆರು ಜನ ಹೆಣ್ ಮಕ್ಕಳು ಇದ್ದಾರಲ್ಲ ಆ ದೊರೆಗೆ, ಆ ಆರೂಜನ ಹೆಣ್ ಮಕ್ಕಳೂ ಮದುವೆಗೆ ಬಂದೊಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆವಾಗ್ ಹೇಳ್ ಆ ದೊರೆ ಮಂತ್ರೀನ ಕರೆದು, ಹೇ ಮಂತ್ರಿ ಒಂದ್ ತಾಯಿಗೆ ಆರು ಜನ ಗಂಡ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಿರಬೇಕು. ನನ್ ಆರ್ ಜನ ಹೆಣ್ಕಳಿಗೂ ಒಂದೇ ತಾಯಿಯ ಹೋಟ್ಟೇಲಿ ಹುಟ್ಟಿರೋ ಗಂದ್ ಮಕ್ಕಳಿಗೇ

ಮದುವೆ ಮಾಡಬೇಕು ಅಂತ. ನಿನಗ್ ಎಷ್ಟು ಹಣ ಬೇಕೊ ಅಷ್ಟು ತಗೊಂಡೋಗಿ ಆ ತರಹದವರನ್ನೇ ಹುಡ್ಡೋಂಡು ಬರಬೇಕು ಅಂತ ಮಂತ್ರಿಗೆ ಹೇಳಿದ. ಆಗ ಮಂತ್ರಿ ಹೊರಟ. “ ದೊರೆತನಕ್ಕೇನು ಕಮ್ಮಿ, ಬಡತನವ ? ”. ಹಣ ಇಟ್ಟೋಂಡು ಆರ್ ಜನ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳು ಯಾರ್ ಮನೇಲಿ ಅವರೆ ಅಂತ ಹುಡ್ಡೋಂಡ್ ಹೊರಟ.

ಹೋಗ್ತು ಇರಬೇಕಾದರೆ ಅಶ್ಲೋಂಡ್ ಪಟ್ಟಣ. ಆ ಪಟ್ಟಣದ ರಾಜಂಗೆ ಆರು ಜನ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳು. ಹೆಣ್ಣ ಮಕ್ಕಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಕಡೆಯಿಂದ ಈ ಮಂತ್ರಿ ಆರು ಜನ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳಿರೋ ಮನೆ ಹುಡ್ಡೋಂಡ್ ಬರುತ್ತಿದ್ದು. ಅಶ್ಲೀಂದ್ ಆ ರಾಜ ಆರ್ ಜನ ಹೆಣ್ಣ ಮಕ್ಕಳಿರೋ ಮನೆ ಹುಡ್ಡೋಂಡ್ ಬರ್ತಿದ್ದು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಾರೆ. ಬಾರೆಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರಾನು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದು. ಆಗ ಮಂತ್ರಿ ನೀವ್ ಎಲ್ಲಿಗ್ ಹೋಯ್ತು ಇದ್ದೀರಪ್ಪ ಅಂತ ಕೇಳ್ತು. ಆಗ ಅವರು ನಾವು ಆರ್ ಜನ ಹೆಣ್ಣಕ್ಕಳಿರೋ ಮನೆ ಹುಡ್ಡೋಂಡ್ ಹೋಗ್ತು ಇದ್ದೀವಿ ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ಮತ್ತೆ ಈ ಮಂತ್ರಿ ಕೇಳಿದರೆ ನಾನೂ ಆರು ಜನ ಗಂಡ್ ಮಕ್ಕಳಿರೋ ಮನೆಗೆ ಗಂಡು ಹುಡ್ಡೋಕೆ ಹೋಗ್ತು ಇದ್ದೀನಪ್ಪ ಅಂದ್ದು. ಹೆಣ್ಣೋರ ಪೋಟ ಗಂಡೋರು, ಗಂಡ್ಲೋರ ಪೋಟ ಹೆಣ್ಣೋರು ಈಸಾಕೊಂಡು, ಇತ್ತಾಗ್ ಇವ್ರ, ಅತ್ತಾಗ್ ಅವ್ರ, ಹೋದರು. ಪೋಟೋ ತಗೊಂಡು ಎಲ್ಲಾರು ಇವ್ರ ಮನೆ ಅವ್ರ, ಅವ್ರ ಮನೆ ಇವರು ಒಪ್ಪೋಂಡು ಲಗ್ಗಾವ ಪಿಕ್ಕು ಮಾಡೇಬಿಟ್ಟರು. ಆಗ ದೊರೆ ಮಂತ್ರಿಗೆ ಹೇಳಿ ಆರ್ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಏನೇನ್ ಸೀರೆ ಬಟ್ಟೆ, ಒಡವೆ ಬೇಕು ಅಂತ ಕೇಳಿ ತಗೊಂಡ್ ಬಾವೋಗು ಅಂತ ಹೇಳಿದ. ಆಗ ಮಂತ್ರಿ ಹೊರಟ. ಹೋಗ್ ಬೇಕಾದರೆ ಎಲ್ಲಾನು ಸರಿ ಮುತ್ತುಗದ ಎಲೆ ಸೋಪ್ಪಾಕೆ ಬಂದಿದ್ದಲ್ಲ ಆ ಹುಡುಗಿ ಬದುಕಿದಾಳೋ ಸತ್ಯೋದಳೋ ಅಂತ, ಎಲ್ಲಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ತಿಳ್ಳೋಳ್ಳಾನ ಅಂತ, ಕಾಡಿಗೆ ಬಂದು “ಮುತ್ತುಗದ ಎಲೆ ಗೋತಾಯಿ, ಮುತ್ತುಗದ ಎಲೆ ಗೋತಾಯಿ” ಅಂತ ಮೂರ್ ಸಲ ಹೊಗಿದ. ಎಲ್ಲೋ ಒಂದ್ ಮೈಲೀಲಿ ಈ ಹುಡ್ದಿ “ತಾಳ್ ಮಾವ ಬತ್ತೀನಿ, ತಾಳ್ ಮಾವ ಬತ್ತೀನಿ” ಅಂದ್ಲು. ತಾಳ್ ಮಾವ ಬತ್ತೀನಿ ಅಂದ್ರ ಇವನಿಗೆ (ಮಂತ್ರಿ) ಸೋದರಮಾವುನಗೆ ಏನ್ ಕೇಳಿಸ್ತು. ತಾಳೇ ವ್ರಾ ತಗೊಂಡ್ ಬಾ ಅಂತ ಕೇಳಿಸ್ತು. ಅವರೆಲ್ಲ (ಆರುಜನ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ) ಸೀರೆ, ಬಟ್ಟೆ, ಒಡವೆ ತಗೊಂಡ್ ಬಾ ಅಂದ್ರ ಇವಳು ತಾಳೇವ್ರಾ ತಗೊಂಡ್ ಬಾ ಅಂದ್ಲಲ್ಲ ಅಂತ ಮುಂದೊಂದು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟು.

ಆ ಪಟ್ಟಣದೊಳಗೆ ಒಬ್ಬ ರಾಜ. ಅವನಿಗೆ ಒಬ್ಬನೇ ಮಗ. ಹೆಣ್ಣಕ್ಕಳಿಲ್ಲ. ಆ ರಾಜನಿಗೆ ಒಂದು ಸುರಹೊನ್ನೆ ಮರದ ತೋಟ. ಆ ತೋಟದೊಳಗೆ ಒಂದು ಹಾಲ್ ಬಾವಿ, ಒಂದ್ ನೀರ್ ಬಾವಿ, ಒಂದ್ ಅರಿಶಿಣ ಕುಂಕುಮದ್ ಬಾವಿ ತೆಗಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಾವೆ. ಆ ತೋಟದೊಳಗೆ ಒಂದೆ ಒಂದು ತಾಳೆ ಮಾತೆ ಬಿಟ್ಟದೆ. ಆ ತಾಳೆ ಮ್ಹಾತೆ ಕಾವಲು ಕಾಯಕ್ಕೆ ಹಗಲು ಮೂರು ಜನ, ರಾತ್ರಿ ಮೂರು ಜನ ಆಳುಗೋಳು. ಆ ತಾಳೆ ಮ್ಹಾತೆನ ಅಂಗೆ ಕುಯ್ಯೋಂಡ್ ಬರುವಂಗಿಲ್ಲ. ನೀರು ಬಾವಿಗ್ ಹೋಗಿ ಕ್ಕೆಕಾಲು ತೊಳ್ಳೋಂಡು, ಹಾಲ್ ಬಾವಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಹಾಲು ಕುಡಿದು, ಅರಿಶಿಣ ಕುಂಕುಮದ ಬಾವಿಗೋಗಿ ಕುಂಕುಮ ಅರಿಶಿಣ ಅಚ್ಚೋಂಡು,

ಆ ತಳೆ ಮ್ಹಾತೆ ಕುರ್ತೊಂಡ್ ಬರಬೇಕು. ಅಂತವರ್ಗ್ಗೆ ಮುಟ್ಟೊಂಗಿಲ್ಲ ಅದನ್ನು. ಆ ತೋಟ ಕಾಯೋ ಆಳಗಳ ಹೆಂಡ್ರಿರು ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಹಂಗಂತೆ ಮಾತಾಡಬೋಂತೆ “ಅಯ್ಯೋ ಅಕ್ಕ ಬನ್ನಿರಕ್ಕ ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನಿಗೆ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡ್ಬೇಕು ಹೊತ್ತಾಯ್ತು” ಅಂತ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ನೀರು ತರಕ್ಕೆ ಇತರೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ನಾರೆ.

ಆವಾಗ ಆ ಮಂತ್ರಿ ಅಶ್ವೇ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಕುಂತಿದ್ದೋನು, ಎಲ್ಲಾನು ಇವರು ಮಾತಾಡೋದ್ದು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡು ಕೂತಿದ್ದು. ಒಂದ್ ಭಾವಣೆ ಕೆಳಗೋಗಿ ಮಲಗ್ಗೊಂಡ. ಕೊಕ್ಕೊ ಅಂತ ಕೋಳಿ ಕೂಗೋ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಎದ್ದೋಗಿ ತೋಟದೊಳಗೆ, ನೀರ್ ಬಾವಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕೃತಾಲು ತೊಳೆದುಕೊಂಡು, ಹಾಲ್ ಬಾವಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹಾಲ್ ಕುಡಿದು, ಅರಿಶಿಣ ಕುಂಕುಮದ್ ಬಾವಿಗ್ಗೆ ಹೋಗಿ ಅರಿಶಿಣ, ಕುಂಕುಮ ಹಚ್ಚೊಂಡು, ತಳೆ ಮರಕ್ಕೆಹತ್ತಕ್ಕೆ ನೋಡಿದ್ದು. ಅದೇ ವೇಳೆಗೆ ಈ ಕಾವಲು ಕಾಯುವವರು ಕೋಳಿ ಕೂಗು ಎದ್ದೇಳ್ ತೋ ಹೋಗಾನ ಅಂತ ಎದ್ದರು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿಸ್ತೊಂಡು ಮಂತ್ರಿ, ನನ್ನ ನೋಡಿದ್ರೆ ಬಿಟ್ಟಾರ ಇವರು ಅಂತೆ, ಓಡಿ ಬಂದ್ ಅದೇ ಭಾವಣೆ ಕೆಳಗೆ ಮಲಕ್ಕೊಂಡೊಬಿಟ್ಟು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಮಾಮೂಲಿನಂತೆ ರಾಜನ ಮಗ ತೋಟದೊಳಗಿದ್ದ ನೀರ್ ಬಾವಿ, ಹಾಲ್ ಬಾವಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿ ಯಾರೋ ಬಂದ್ ಕೃತಾಲು ತೊಳೊಂಡ್ ಹೋಗಾವರಲ್ಲ ಅಂತ ಆ ಆಳುಗಳಿಗೆ ಕರೆದು ‘ಯಾಕ್ಕೋ ಬೋಳಿ ಮಕ್ಕಳ ನಿಮ್ಮೆ ಸಂಬಳ ಕೊಡೋದಿಲ್ಲಾ ನಾನು ? ಸರಿಯಾಗಿ ತೋಟ ಕಾಯಕ್ಕಾಗಲ್ಪ’ ಅಂತ ಆಳುಗಳಿಗೆ ಕೇಳಾನೆ. ಏನೇಳಾರೆ ಅವರು ? ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಹೇಳಾಕಾಗಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ, ನಾವ್ ಬೆಳಗಾನ ಇಲ್ಲೇ ಮಲಗಿದ್ದ್ಯು. ಯಾರ್ ಬಂದ್ ಹೋದೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಅಂದು. ಅಂಗಾದ್, ನೀವ್ ಇವತ್ತೆ ರಾತ್ರಿ ಕಾವಲು ಕಾಯಕ್ಕೆ ಬರಬ್ಯಾಡಿ. ನಿಮ್ಮೆ ಬಿಟ್ಟೆ ಸಂಬಳನ ಕೊಡೋದು ? ಯಾಕ್ ಬರ್ತೀರ ? ಬರಾಬ್ಯಾಡಿ ಅಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟು.

ಮಾರನೆ ದಿನಕ್ಕೆ ಆ ರಾಜನ ಮಗನೇ ಬಂದು ಆ ತಳೆಮರದ ಕೆಳಗೆ ಒಂದು ಮಡಿಬಟ್ಟೆನ ಮೈ ಮುಖಿದ ಮೇಲೆ ಹಾಕೊಂಡು ಮಲಗಿಬಿಟ್ಟು. ಮಲಗಿಕೊಂಡಾಗ ಈವಯ್ಯ ಕೋಳಿಕೂಗಿಲ್ಲ, ನಾಯಿ ಬೋಗಳಿಲ್ಲ, ಇನ್ ಇತ್ತುಡಿಕೆ ಜೀವ ಹೊಡೊತ್ತದಲ್ಲಿ, ಮದ್ದಗೆ ಸೀರೆ, ರವಿಕೆ, ಒಡವೆ ತಗೊಂಡ್ ಹೋಗ್ಗೇಕಲ್ಲ ಅಂತ. ಯೋಚನೆ ಮಾಡೊಂಡ್ ಇವನು ಕೋಳಿ ಕೂಗಿಲ್ಲ, ಏನಿಲ್ಲ ಎದ್ದು ತೋಟುಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಬಾವಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಕೃತಾಲು ತೊಳೊಂಡ್, ಹಾಲ್ಯಾಡಿದು, ಕುಂಕುಮ ಇಟ್ಟೊಂಡೋನು, ಶರಣಮಾಡಿ ತಳೆಮರಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿದ. ಹತ್ತಿದ ಮೇಲೆ, ತಳೆ ಹೂ ಮುರುಕೊಂಡೇ ಬಿಟ್ಟು. ಆ ತಳೆ ಹೂವಿನೋಳಗೆ ಬರೀ ಏಳೀ ತಳೆ ಗರಿ ಇದ್ದೋವು. ಈ ಮ್ಹಾತೆ ಮುರ್ತೊಂಡ್ ಮರ ಇಂಯೋತ್ತಿಗೆ, ಈ ರಾಜನ ಮಗ ಹೋಗಿ ಪಂಚೆ ಇಡೊಂಡ್ ಬಿಟ್ಟು. ಆಗ ಆ ಮಂತ್ರಿ ಸ್ವಾಮಿ ಇಲ್ಲಿಂದ್ ಬಿದ್ದು ಬಿಡ್ಡಿನಿ, ನನ್ ಪ್ರಾಣ ಕಳೊಂಡ್ ಬಿಡ್ಡಿನಿ ಅಂದ. ಅಯ್ಯಾ ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಕಳಕೊಬ್ಬಾಡ. ಮೆತ್ತಗೆ ಇಳಿಯಯ್ಯಾ ಕೆಳಗೆ ನೀನು ಅಂತ ಹೇಳಿದ. ಮಂತ್ರಿ, ಕೆಳಕ್ಕೆಳಿದ. ಈ ತಳೆ ಹೂನ ಕದ್ದು

ತಗೊಂಡೋಗ್ನು ಇದೀಯ, ಇದ್ದಾವ ಬಗೇಲಿ ನೀನ್ ಮಾರ್ತ್ರೀಯ ಅಂತ ಕೇಳಿದ ರಾಜ. ಸ್ವಾಮಿ ನನಗ್ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಅಂದ ಮಂತ್ರ. ನೋಡಯ್ಯ ತಾಳಿಗರಿಯಲ್ಲಿ ಆಕ್ಷರ ಇದೆ. ಈ ತಾಳಿಗರಿನ ದಿನಕ್ಕೂಂದರಂತೆ ನೆಲ, ಮನ ಸಾರಿಸಿ, ಮಡಿ ಉಟ್ಟೊಂದು ಏಳ್ ರಾತ್ರಿ, ಓದ್ದೇಕಣಯ್ಯ. ಆಮೇಲೆ ಇದನ್ನ ಮುಟ್ಟಬೇಕು ಕಣಾಯ್ಯ ಅಂದ. ಮುಟ್ಟಿದನಲ್ಲ ಇನ್ನೇನ್ ಮಾಡೋದು ಅಂದ. ಕಿತ್ತುಬಿಟ್ಟು ಆಗಿದೆ; ಏನಂದು, ತಲೆಬಗ್ಗಿಸೊಂದು ಹೋಗ್ಗೇಕಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಹೂ ಅಂತ ಬಂದಾಬಿಟ್ಟು.

ಬಂದೋನೆ ಆ ತಾಳಿ ಗರಿ ಮಡಿಕೊಂಡು ಮದ್ದಿಗೆ ವಡವೆ, ವಸ್ತೆ ಎಲ್ಲಾ ತಗೊಂಡು ಬಂದ. ಈಯಮ್ಮೆ ಮುತುಗದ ಎಲೆ ಗುಡ್ಲಲ್ಲಿದ್ದವಳ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಮುತುಗದ ಎಲೆ ಗೋತಾಯಿ ಅಂತ ಕೂಗಿಕೊಂಡ. ಕೂಗಿದಾಗ ತಾಳಿ ಮಾವ ಬರ್ತೀನಿ ಅಂತ ಅಂದ್ಲು ಆಯಮ್ಮೆ. ಇವನು ತಗೊಂಡೋದ. “ನೋಡಮ್ಮೆ ಎಲ್ಲಾರು, ಸೀರೆ, ರವಿಕೆ, ಒಡವೆ ಕೇಳುದೆ, ನೀನು ‘ತಾಳಿ ಹೂ’ ತಗೊಂಡ ಬಾ ಮಾವ ಅಂತ ಹೇಳ್ಲಲ್ಲ ತಗೊಳ್ಳುವ್ವ ‘ತಾಳಿ ಹೂವು’ ತಂದಿದ್ದೀನಿ ಅಂತ ಕೊಟ್ಟಿ. ಇದೇನ್ ಮಾಡಾನ ಮಾವ ಅಂತ ಕೇಳಿದಳು. “ನೀನಿರೋ ನೆಲ ಮನ ಸಾರಿಸೊಂದು ಈ ತಾಳಿ ಗರಿಯಲಿರೋ ಆಕ್ಷರಾನ ಏಳ್ ರಾತ್ರಿ, ಓದೊಂದು ಈ ಹೂ ಮುಡೊಬೇಕಂತೆ ಕಣವ್ವೆ” ಅಂತ ಹೇಳಿದ.

ಸೋದರ ಮಾವ ಮಂತ್ರಿ ಹೇಳ್ಣಿಟ್ಟು ಉರಿಗೆ ಬಂದಾಬಿಟ್ಟು ಇವಳು ವಿದ್ಯಾವಂತೆ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಆ ಹೂವನ್ನು ಮಡಗಿಬಿಟ್ಟು ಇರೋ ನೆಲ ಮನ ಸಾರಿಸಿ, ಬಂದಾಸರಗು ಕುಕ್ಕಿದಳು. ಒಂದೆ ಸರಗನ್ನ ಉಟ್ಟೊಂಡಳು. ದೀಪಕ್ಕೆ ಎಣ್ಣೆ ಹೊಂಚಬೇಕಲ್ಲ ಅಂತ ಬೆಳ್ಳಾರ ಅಂತ ಬಂದು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದ್ದು. ಹೋದರೆ ಅಲ್ಲಿಬ್ಬಳು ಎಣ್ಣೆ ಮಾರ್ಹೊಂಡು ಹೋಯಿತ್ತದ್ದ ಮುದುಕಿ ಏನ್ನಾಡಿದ್ದು, “ಅಯ್ಯೋ ತಾಯಿ ಯಾವ ರಾಜನ ಮಗಳವ್ವ ನೀನು ಇಂಗೋಯ್ಯಾ ಇದ್ದಿ? ಯಾರಾದರು ನಿನ್ನ ಕಂಡರೆ ಬಿಡ್ತಾರೇನವ್ವೆ? ಎಲ್ಲಿಗೋಯಿತ್ತಿಯವ್ವ ಕಂದ” ಅಂದ್ದು. ಆಗ ಈ ಏಳ್ ಜನ ಮುಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಹಿಡಿದು ಕಡೆಯವರೆಗೂ ಇವಳ ಕಥೆ ಹೇಳಿದಳು ಮುದುಕಿಗೆ. ಹೇಳಾಗ ಅಯ್ಯೋ ಬಾರವ್ವ ಅಂತ ಕರೊಂಡೋಗಿ ಒಂದೊ ಬಟ್ಟು ಎಣ್ಣೆ, ಸ್ವಲ್ಪ ಹತ್ತಿ ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿದ್ದು ಮುದುಕಿ. ಈ ಮುದುಗಿ ಹೋಗಿ ಆ ತಾಳಿ ಮ್ಯಾತೆಯೋಳಿದ್ದ ಏಳೂ ಗರಿಗಳನ್ನ ದಿನಕ್ಕೆ ಒಂದರಂತೆ ಓದಿ ಕೊನೆಗೆ ಹೂ ಮುಡಿದುಕೊಂಡಳು.

ಪ್ರತಿದಿನದ ಹಾಗೆ ಹೋಟ್ಟಿಗೆ ಗೆಡ್ಡೆ ಗೆಣಸು ಮುಡೊಂಡು ಬರೋದರೋಳಿಗೆ ಈ ಮುತುಗದ ಗುಡಿಸಲು “ಅರಮನ ಗುರುಮನೆ” ಆಗಿದೆ. ಮನೇಲಿ ಸಣ್ಣಕ್ಕಿ, ತೂಗರಿಬೇಳಿ ಕೇಳ್ತೀಯ? ಹಾಲ್ ಬಾವಿ, ನೀರ್ ಬಾವಿ, ಸುರಹೊನ್ನ ಮರದ ತೋಟವೇ ಆಗಿದೆ ಅವಳಿರೂ ತಾವು. ಇನ್ನೇನ್ ಮಾಡ್ತಾಳೆ? ಏನವ್ವ ಪರಮಾತ್ಮೆ ಇಂಗಾಯ್ತುಲ್ಲ? ನಾನ್ ಬಂದಿದ್ದು ಮುತುಗದ ಎಲೆ ಗುಡಿಸಿಲಿಗೆ, ನನಗ್ ಇಂಗಾಯ್ತುಲ್ಲ? ಏನೋ ಗುರುಬಲ ಇದೆ. ಆ

ಪರಮಾತ್ಮ ಕೊಟ್ಟವೇ ಅಂತ, ಬಂದು ಆ ಅಡವಿಗೆ ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟಳು. ಹೋಗಿ ನೀರ್ ತೋಗೊಂಡು, ಕೈಕಾಲು ತೊಳೆದು, ಬಾಗಿಲು ಸಾರಿಸಿ, ಚಂಬಲ್ಲಿ ನೀರ್ ಹಿಡೊಂಡ್ ನಿಂತಿದ್ದು. ಆಗ ಈ ರಾಜನ ಮಗ ಇದ್ದನಲ್ಲ ಕುದುರೆ ಹತ್ತೊಂಡ್ ಬಂದೊಬಿಟ್ಟ. ರಾಜನ ಮಗ ಬಂದ ತಕ್ಕಣ ಗಾಜನ ಕಂಬಕ್ಕೆ ಕುದುರೆ ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿದ ಕೈಕಾಲಿಗೆ ನೀರು ಕೊಟ್ಟಳು. ಒಳಗಡೆ ಹೋದ. ಹೋಗಿ ಮಂಜದ ಮೇಲೆ ಕೂತ್ತೊಂಡು ಪಗಡೆ ಆಡಿ ಆವಾಗ ಏನಂತ ಕೇಳ್ತು ? “ನೀನೆ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ನಾನೇ ಗಂಡ. ಇದರೊಳಗೆ ಏನೂ ಅನುಮನಸ್ಸು ಆಡಬ್ಯಾಡ” ಅಂತ ಹೇಳಿದ. ಆಗ ಆ ರಾಜನ ಮಗನು ಈ ಹುಡ್ಡಿನು ಜೊತೆಯಾಗ್ಗಿಟ್ಟರು. ಹೀಗೆ ಇವರು ಕಾಲ ಕಳಿಬೇಕಾದರೆ ಅವಳ ಆರುಜನ ಅಕ್ಕಂದಿರಿಗೂ ಲಗ್ಗುವಾಗಿತ್ತು. ಲಗ್ಗುವಾಗೋ ಮುಂಚೆ ಆರೂ ಜನ ನಾವ್ ಸಾಕ್ತೀವಿ, ನಾವ್ ಸಾಕ್ತೀವಿ ಅಂತ ಹೇಳ್ತುದ್ದೋ ರು ಲಗ್ಗುವಾದ ಮೇಲೆ ಗಂಡ ಹೆಂಡಿತ್ತಿದೀರು ಅವರ ಅವರೇ ಆಗಿ, ತಂದೆ ತಾಯಿನೇನು ಇವರು ಸಾಕ್ತಾ ಇಲ್ಲಿಲ್ಲ.

ರಾಜ ರಾಣಿಗೆ ತಿನ್ನಕ್ಕೆ ಹಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಕುಡಿಯಕ್ಕೆ ನೀರಿಲ್ಲ. ಇವರು ಯಾವಾಗ್ನೋ ಕೊಟ್ಟಾಗ ತಿನ್ನಬೇಕು. ರಾಣಿ ಈ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಬೆವಾಜೆ ಮರಿಯಾಗಿಟ್ಟಳು. ಕಾಯಿಲೆ ಅತ್ತೊಂಡ್ ಬಿಡ್ತು. ಖಾಯಿಲೆಯಿಂದ ರಾಜ, ಮಂತ್ರಿಯನ್ನ ಕರೆದು (ಹೆಂಡಿತ್ತೆ ತಮ್ಮ) ಹಿಂಗೇ ಇದ್ದರೆ ನನ್ನ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ಸತ್ಯೋಗಿಬಿಡುತ್ತಾಳೆ. ನನ್ನ ಆರು ಜನ ಮಕ್ಕಳೂ ಸಾಕ್ತೀವಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಹಿಂಗೊಮಾಡಿದರು. ನಾನು ಸುಮ್ಮೆ ನನ್ನ ಕಿರಿಮಗಳನ್ನ ಆಡವಿಗೆ ಕಳಿಸಿ ತಲೆ ಹೊಡಿಸ್ತೆ. ಯಾವುದಾದ್ದು, ಆಸ್ತ್ರತ್ರೆಗೆ ಕರ್ತೊಂಡೋಗಿ ನಿಮ್ಮಕ್ಕನಿಗೆ ಇಲಾಜ್ ಮಾಡಿಸ್ತೊಂಡು ಬಾರಪ್ಪ ಖಾಯಿಲೆನ ಅಂತ ಹೇಳಿದರು. ಹೇಳಿ ಜೊತೆ ಮಾಡಿ ಕಳಿಸಿದು. ಅವನೇನ್ನಾಡಿದ ಮಂತ್ರಿ ? “ಮುತುಗದ ಎಲೆ ಹೂಮ್ಮಾತೆ” ಇದ್ದಳ್ಲ (ಮಗಳ ಮನೆಗೆ), ಅವಳ ಮನೆಗೆ ಕರ್ತೊಂಡು ಬಂದ. ಬಂದಾಗ, ಮನೇಲಿದ್ದೋನು ರಾಜನ ಮಗನಿಗೆ, ಇವರು ನಮ್ಮ ತಾಯಿ, ಇವರು ನನ್ನ ಸೋದರ ಮಾವ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು. ಹಾಲು, ತುಪ್ಪ, ಬೆಣ್ಣೆ ಹಾಕಿ ತಾಯಿ, ಸೋದರಮಾವನನ್ನ ಸುಖಿವಾಗಿ ಸಾಕಿದಳು. ಹೀಗೇ ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಕಳ್ಳಿತು. (ತಾಯಿಗೆ ಮಗಳು ಅಂತ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ). ತಾಯಿಗೆ ಖಾಯಿಲೆ ವಾಸಿಯಾಗಿ ತಯಾರಾಗಿಬಿಟ್ಟಳು. ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಕಳಿತಾ ಬಂತಲೆ ತಾಯಿ ಏನಂದ್ದು, ಅಯ್ಯಾ ಯಾವ ತಾಯಿ ಹಡೆದಳೋ ಈ ಮಗಳ್? ಯಾವ ನನ್ನಪ್ಪ ಹುಟ್ಟಿಸಿದನೋ ಇವಳ್? ಈವಶ್ತು ನನ್ನ ಉಪಚಾರ ಮಾಡಿದ್ದು. “ನನ್ನ ಆರು ಜನ ಹೆಣ್ಣ ಮಕ್ಕಳು ನನ್ನ ಕಷ್ಟ ಸುಖ ನೋಡಿಲ್ಲ”. ಈಗ ಖಾಯಿಲೆ ಗುಣವಾಯ್ತು ನಡಿಯಪ್ಪ ಉರಿಗೋಗೋಣ ಅಂತ ಅಂದ್ಲು ಮಂತ್ರಿಗೆ.

ಆಗ ಮಗಳು ಒಳ್ಳೆ ಸೀರೆ ರವಿಕೆ ತಂದು ತಾಯಿಗೆ ಉಡ್ಡಿ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಳು. ಆಗಲು ಮಗಳು ಅಂತ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಬಾರೆಮ್ಮಾಕ ಬಂದೊ ಅಕ್ಕಾ ನಿನ್ನ ಖಾಯಿಲೆ ಎಲ್ಲಾ ವಾಸಿ ಆಯ್ದು ಅಂದ. ವಾಸಿ ಆಯ್ದು ಅಂದ್ದು. ಆಯ್ದು ನಡಿ ಅಂತ ಮನೆಗೆ ಕರ್ತೊಂಡ್ ಬಂದ. ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅಕ್ಕನಿಗ್ಗೇ ಇಳಿದ. ಅವಳ್ಯಾರು ಬೇರೆ ಅಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಕಿರಿಮಗಳು. ಆಡವಿಗೆ ಕಳಿಸಿದ್ದರಲ್ಲ ಅವಳೇ ಅವಳು. ನಾನ್ ಆಡವಿಗೆ ಕರ್ತೊಂಡೋಗಿ ಅವಳನ್ನ ಕಡಿದಾಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಬಂದು

ಮುತುಗದ ಎಲೆ ಗುಡ್ಲಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಹಾಕಿ ಬಂದೆ ಅಂತ ಅಂದ. ಅಯ್ಯಾ ಅಲ್ಲೆಯಾದರು ಹೇಳಬ್ಯಾಡವೇನಪ್ಪ? ನನ್ನ ಆಸೆ ಆದರೂ ಕಳಕೊಳ್ಳುವೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದಳು. ಮನೇಲಿಯಾರುಗೂ ಹೇಳೋದ್ದು ಬ್ಯಾಡ ಅಂತ ಅಂದ ಮಂತ್ರಿ. ಬಂದರೆ ಅಷ್ಟೂತ್ತಿಗೆ ಕಷ್ಟ ಸುಖ ನೋಡೋರಿಲ್ಲದೆ ಮಂಚದ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದವನೆ ಈ ದೊರೆ. ಆವಾಗ ಈಯಮ್ಮೆ ಅಯ್ಯೋ ನಿಮ್ಮ ಮಾವ ಇಂಗಾಗ್ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ನನ್ನ ಕರ್ಮಾಂಡೋಗಿದ್ದಲ್ಲಪ್ಪ ಆಸ್ತ್ರತ್ರೆ, ಆ ಆಸ್ತ್ರತ್ರೆಗೆ ಇವರನ್ನೂ ಕರ್ಮಾಂಡೋಗಪ್ಪ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು ಅಯಮ್ಮೆ. ಮಂತ್ರಿ ರಾಜನ ಕರ್ಮಾಂಡು ವಾಪಸ್ ಮತ್ತೆ ಕಿರಿಮಗಳ ಮನೆಗೆ ತಂದನ ಕರ್ಮಾಂಡು ಬಂದ. ಆಗ ರಾಜನ ಮಗ ಇವರ್ಯಾರು ಅಂತ ಕೇಳಿದ. ಇವರು ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಅಂದಾಗ ಅವರಿಗೂ ಸಹ ಅದೇ ರೀತಿ ಉಟ ಉಪಚಾರ ಮಾಡಿದರು. ಆವರೂ ಚೆಂದಾಗಾಗಿ ನಡಿಯಪ್ಪ ಹೋಗಾನ ಅಂತ ಮಂತ್ರಿಗೆ ಹೇಳಿದ. ಮಂತ್ರಿ ಕರ್ಮಾಂಡ್ ವಾಪಸ್ ಬಂದೊಬಿಟ್ಟು.

ಹೀಗೇ ಇರೋವಾಗ ಒಬ್ಬ ಗೋಸಾಯಿ ಬೀದಿ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಮಾಂಡ್ ಬರ್ತು ಇದ್ದ. ಏನಂದರೆ “ಒಂದು ಪಟ್ಟಣವಂತೆ. ಆ ಪಟ್ಟಣದೊಳಗೆ ಒಬ್ಬ ರಾಜ. ರಾಜನಿಗೆ ಏಳು ಮಕ್ಕಳಂತೆ. ಓದ್ದೊಂಡ್ ಬರೋ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತುಪ್ಪ ಅನ್ನನೇ ಹಾಕಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಾಕ್ತಾ ಇದ್ದನಂತೆ. ಎಲ್ಲಾ ಹೆಣ್ಣಮಕ್ಕಳೇ ಆದ್ದರಿಂದ ಯಾರವ್ವ ನನ್ನ ಸಾಕೋರು ಅಂತ ಮಕ್ಕಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳ್ಣನಂತೆ. ಆಗ ಅವನ ಆರು ಜನ ಹೆಣ್ಣಮಕ್ಕಳು ನಾವ್ ಸಾಕ್ತೀವಿ, ನಾವ್ ಸಾಕ್ತೀವಿ ಅಂತ ಹೇಳಿದರೆ, ಕಿರಿಮಗಳು ಮಾತ್ರ ನಾನ್ ಸಾಕಾಕಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಭಗವಂತನ ಇಚ್ಛೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅಡವಿಗೆ ಕಣಕಟ್ಟಿ ಕಳಸಿ ಕಡಿದಾಹಾಕಿಬಿಡಿ ಅಂತ ಕಳಸಿದ್ದರ್ಯಂತೆ. ಮಂತ್ರಿ ಕಡಿದಾಕದೆ ಬಿಟ್ಟುಹೋದ. ಅವರು ಅಷ್ಟೇಶಯದಲ್ಲಿ ಬದುಕ್ಕಾವಳೆ” ಅಂತ ಈ ಗೋಸಾಯಿ ಸಾರ್ಮಾಂಡ್ ಬಂದೊಬಿಟ್ಟು.

ಆವಾಗ ಈ ಆರುಜನ ಹೆಣ್ಣಮಕ್ಕಳು ಏನೋ ಗೋಸಾಯಿ ಸಾರ್ಮಾಂಡು ಬರ್ತುವೇ ಅದೇನು ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಬಾ ಅಂತ ಮನೇಲಿದ್ದ ಆಳಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ಅವನು ಹೋಗಿ ಕೇಳಿನ್ನಾಂಡು ಬಂದು ಮೇಲಿನಂತೆ ಹೇಳಿದ. ಅಂಗಾದರೆ ನಾವೇ ಅಲ್ಲ ಏಳು ಜನ ಮಕ್ಕಳು? ಇದು ನಮ್ಮನೇ ಕಥೆನೆ ಅಂತ ತಿಳಿದು, ಏನಾದರು ಮಾಡಿ ಅವಳಿಲ್ಲ ದಂಗನೆ ಮಾಡಿಬಿಡಬೇಕು ಅಂತ, ಆ ಗೋಸಾಯಿಗೆ ಉಪಾಯ ಕೇಳಿದರು. ನಿನಗೆ ಏನ್ ಬೇಕಾದರು ಕೊಡ್ತೀವಿ, ಏನ್ನಾಡಬೇಕು ಅಂತ ಕೇಳಿದರು. ಆವಾಗ ಅವನು ನಾನ್ ಒಂದ್ ಮಂತ್ರ, ಹೇಳಿಕೊಡ್ತೀನಿ, ಅದನ್ನ ತಗೊಂಡೋಗಿ ಮಡಗಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಮೊದಲ್ಲಂಗೆ ಆಗ್ನಿಹತ್ತಾಳೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದ. “ಒಂದು ಇಜ್ಞಾಲು ಉಂಡೆ, ಒಂದು ಮರಳುಂಡೆ, ಒಂದು ಅರಿಶಿಣಾದುಂಡೆ” ಮೂರು ಉಂಡೆಗಳನ್ನ ಕೊಟ್ಟು. ಈ ಮೂರು ಉಂಡೆ ಕೊಟ್ಟಾಗ, ಒಬ್ಬಳು ಮುದುಕಿ ಇರ್ತಾಳೆ ಆ ಪಟ್ಟಣದಾಗೆ ಎಮ್ಮೆ ಕಾಯ್ಯಾಂಡು, ಅವುಳಿಗೆ “ನಿನಗೇನ್ ಬೇಕಾದರು ವಜ್ರ, ವೈದೂರ್ಯ ಕೊಡ್ತೀವಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ, ಒಂದು ಮಂತ್ರಿಗೆ ಈ ಮೂರು ಉಂಡೆಗಳನ್ನ ಹಾಕಿ ಅಲ್ಲೂಗಿ ಒಂದು ಹಾಲ್ ಬಾವಿಗೆ, ಒಂದುಂಡೆ ನೀರೊಬಾವಿಗೆ, ಒಂದು ಉಂಡೆ ಅರಿಶಿಣ ಕುಂಕುಮದ ಬಾವಿಗೆ

ಹಾಕು ಅಂತ ಹೇಳಿ ಅಜ್ಞ ಕೈಲಿ ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿದರು. ಆವಾಗ ಈ ಅಜ್ಞ ಮಂಕಿಗೆ ಹಾಕೊಂಡು ಕಿರಿಮಗಳು ಇರ್ಲೋ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟಳು. ಅದು ಕಾಡಾದ್ದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಜನ ಜೂತೆ, ಯಾರು ಇರ್ಲಿಲ್ಲ. ಆವಾಗ ಈ ಹುಡ್ಡಿ ಅಜ್ಞ ನೋಡಿ ಬಾರಜ್ಞ ಅಂತ ಕರೆದು ನಮ್ಮನೆಗೆ ಬಾ ಉಟ ಕೊಡ್ಡಿನಿ ಅಂದ್ದು. ಹೋದಳು ಅಜ್ಞ. ಹೋಗೋವಾಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಮೂರು ಉಂಡೆಗಳನ್ನು ಒಂದ್ ಹಾಲ್ ಬಾವಿಗೆ, ಒಂದು ನೀರ್ ಬಾವಿಗೆ, ಒಂದು ಅರಿಶಿಣ ಕುಂಕುಮದ ಬಾವಿಗೆ ಹಾಕಿ ಒಂದ್ದು. ಆಮೇಲೆ ಮನೆಗೆ ಒಂದು ನೀರ್ ಕೊಡವ್ವ ಅಂದ್ದು. ನೀರ್ ಕೊಡಾಕೆ ಒಳಗಡೆ ಹೋದಮೇಲೆ ಇಜ್ಞಲು ಉಂಡೆ ತಗೋಂಡೋಗಿ ಹೊಸಲಿನ ಉತ್ತರಾಸಿನ ಮೇಲಿಟ್ಟಳು. ಈ ಹುಡ್ಡಿ ಹಿಟ್ಟು ಮಿದ್ದು ಕೊಟ್ಟಳು. ಉಟ ಮಾಡಿದ ಅಜ್ಞ, “ಅವ್ವ ಮನೇಲೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಮುಗ ಅದೆ. ಅದರ ಕಷ್ಟ ನೋಡೋರಿಲ್ಲ. ಹೊಯ್ತೇನಿ ಕಣವ್ವ” ಅಂದ್ದು. ಬೇಕಾದಂಗ್ ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗ್ಗಿಯ ಅಜ್ಞ ಅಂತ ಕಳಿಸಾಕೊಟ್ಟಳು.

ಇವಳು ಹೊರಟ ನಂತರ ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಈ ರಾಜನ ಮುಗ (ಗಂಡ) ಕುದುರೆ ಮೇಲೆ ಬಂದಿಳಿದು ಅದೇ ಕಂಬಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಾಕಿ, ನೀರ್ ಬಾವಿಗೋಗಿ ಕೈಕಾಲು ತೊಳೆದ. ಹಾಲ್ ಬಾವಿಗೆ ಒಂದು ಹಾಲು ಕುಡಿದ. ಆಗ ಕೈಕಾಲೆ ಹಾವು ಚೇಳುಗಳ ವಿಷವೇರಿಬಿಡ್ತು. ಆಗ ರಾಜ ಅದೇ ಕುದುರೆ ಏರಿ ವಾಪಸ್ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಒಂದ. ಹಾವಿನ ವಿಷ, ಚೇಳಿನ ವಿಷ, ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಸತ್ಯೋದ. ಯಾವ ಪಂಡಿತರು ಒಂದರೂ ಇವ್ವ ಉಳಿಸೋಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇವನು (ರಾಜನಮುಗ) ಯಾವಾಗ ಸತ್ಯಹೋದ ಈ ಮುತ್ತಂಗದ ಎಲೆ ಗೋತಾಯಿ ಎಲ್ಲ ಕಳಕೊಂಡು ಏನೂ ಇಲ್ಲದಂತಾಗ್ಗಿಟ್ಟಳು.

“ಅಯ್ಯೋ ಪರಮಾತ್ಮ, ಎಲ್ಲೀತನಕ ನನ್ನ ಯೋಗ ಇತ್ಯೋ ಅಲ್ಲಿತನಕ ಆಯ್ತು” ಅಂತ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ, ಸನ್ಯಾಸಿ ವೇಷ ಹಾಕೊಂಡೊಬಿಡಾನ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಬೆಳ್ಳಾರ್ ನಂತ ಪಟ್ಟಣಕ್ ಒಂದು, ನಿಲುವಂಗಿ ವೇಷ ಹೊಲಿಸೊಂಡೊಬಿಟ್ಟಳು. ಹೊಲಿಸೊಂಡು ಬರ್ತ ಇದ್ದರೆ ಎಲ್ಲಾದರು ಹೋಗ್ಗಿಡನ ಅಂತ ಯೋಚನೆಮಾಡ್ತಾಳೆ. ಆವಾಗ ಹೊತ್ತು ಮುಳುಗಿತು. ಒಂದು ಕಾಡು. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಲದ ಮರ. ಆ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಮಲಗಿಬಿಟ್ಟಳು. ಈ ಮರಕೊಂಡು “ಗಂಡಭೇರುಂಡ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಬೇರುಂಡ” ಎರಡು ಪಕ್ಕಿಗಳು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರೋವು. ಒಂದ್ ಉಳೊಂಡಾಗ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದ್ ಹೆಣ್ಣ ಭೇರುಂಡ, ಗಂಡ್ ಭೇರುಂಡಕ್ಕೆ ಕೇಳಿತು: ಸ್ವಾಮಿ ಪ್ರತಿದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಯಿಂದ ಸಂಜೀತನಕ ಆಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ತಿರುಗಿ ತಿರುಗಿ ಸಾಕಾಯ್ತದೆ, ಬೇಜಾರಾಗ್ತ ಇದೆ, ಒಂದ್ ಕಥೆ ಹೇಳಿ ಅಂತ. ಆಗ ಗಂಡು ಭೇರುಂಡ ಹಿಂದೆ ನಡೆದಿದೇಳೊಂದು, ಮುಂದೆ ಆಗೋದೇಳೊಂದು ಅಂತ ಯಾವ ಕಥೆ ಹೇಳಿ ಅಂತ ಕೇಳುತ್ತದೆ. ಆಗ ಈ ಹೆಣ್ಣ ಭೇರುಂಡ, ಸ್ವಾಮಿ ಮುಂದೆ ಆಗೋದು ಯಾರಿಗ್ಗೂತ್ತು. ಹಿಂದೆ ನಡೆದಿದ್ದನ್ನೇ ಹೇಳಿ ಅಂತ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಅಂದಾಗ ಅದೆಲ್ಲಿತ್ಯೋ? ಒಂದು ಸರ್ವ ಒಂದು ಆ ಹೆಣ್ಣ ಭೇರುಂಡನಿಗೆ ಕಚ್ಚಿಬಿಡ್ತದೆ. ಹಾವ ಕಚ್ಚಿಬಿಡ್ತು, ಹಾವ ಕಚ್ಚಿಬಿಡ್ತು ಅಂತ ಹೆಣ್ಣ ಭೇರುಂಡ ಕೂಕೊತ್ತುದೆ. ಆಗ ಗಂಡುಬೇರುಂಡ ಡೈಪಧಿ ತಂದು ಗಸಗಸನೆ ಅಗಿದು

ಮೈತಲೆಗಲ್ಲ ನೇಪಹಾಕ್ತು. ಅಗಿದು ಹಚ್ಚೊವಾಗ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದ ಜೀವಧ ಈ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಮಲಗಿದ್ದಳ್ಲ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಬೀಳ್ತಾ ಇರ್ತದೆ. ಆಗ ಅವಳು ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಆಯ್ದೂಂಡು ಸರಗಾಗೆ ಕಟ್ಟೊಂಡು, ಬೀದಿ ಬೀದಿ ಮೇಲೆ ರಾಜನಾಗಿದ್ದ ಗಂಡನ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೇ ಬರ್ತಾಳೆ.

ಆ ರಾಜನ ಮನೆ ಮುಂದೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಪ್ರಜೆಗಳೆಲ್ಲ ನಿಂತಿರ್ತಾರೆ. ಆ ರಾಜನ ತಂದೆ ನನ್ನ ಸತ್ತುಹೋಗಿರುವ ಮಗನ ಉಳಿಸೊಳ್ಳಬೋರಿಗೆ ನನ್ನ ದಂಡು ದಾಳಿ ಎಲ್ಲಾನು ಕೊಡ್ಡಿನಿ. ಅಂತ ಹೀಳ್ತಾ ಇರಬೇಕಾದರೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಪ್ರಜೆಗಳೆಲ್ಲ ನಿಂತವೇ. ಬಂದುಹೋಗೋರ್ಗೆಲ್ಲ ರಾಜನ ಮನೆಯವರು ಎಲೆಂಡಿಕೆ ಕೊಡ್ತಾ ಇರ್ತಾರೆ. ನೋಡೋದಿಕ್ಕೆ ಬನ್ನಿ, ಎಲೆಂಡಿಕೆ ತಗೋಳಿ. ನನ್ನ ಮಗನ ಯಾರಾದರು ಉಳಿಸಿಕೊಡಿ ಅಂತ ಬಂದೋರ್ಗೆಲ್ಲ ಎಲೆಂಡಿಕೆ ಕೊಡ್ತಾ ಇರ್ತಾರೆ. ಆಗ ಈ ಮುತುಗದ ಎಲೆ ಗೋತಾಯಿ ಸನ್ಯಾಸಿ ಗಂಡಿನವೇಷದಲ್ಲಿ ಬರ್ತಾಳೆ. ಆಯ್ದೋ ಎಂತೆಂತೋರ್ ಕೃಲೇ ಆಗಿಲ್ಲ, ಇವನ್ನಾರೋ ಸನ್ಯಾಸಿ ಬಂದವನಲ್ಲ. ಇವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಆಗ್ನಾದ ಅಂತ ಅವರು ಅವರೇ ಮಾತಾಡ್ಯೋತಾರೆ. ಅಯ್ದೋ ಹೋಗಯ್ಯಾ ನೀನು ಅಂತಾರೆ. ಆಗ ಒಬ್ಬಳು ಆಜ್ಞೆ, ಅಂಗ ಅನ್ನಬ್ಯಾಡಿ, ಎಂತೆಂತೋರೋ ಇರ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಮುಲ್ಲು ಕಡ್ಡಿನೂ ಒಂದೊಂದ್ ಸಾರಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬರ್ತದೆ. ಎಂತದೋ ಒಂದ್ ಗೋಚ ಅಡಿಕೆ, ಎಲೆ, ಕೊಡುಮ್ಮೆ ಅಂದ್ಯಾ. ಆಗ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ಎಲೆಂಡಿಕೆ ಕೊಟ್ಟು ಇವಳಿಗೆ. ಆಗ ಆ ರಾಜನ ಮಗ ಸತ್ತು ಮಲಗಿರೋ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಒಂದ್ ಚಂಬಿನಲ್ಲಿ ನೀರು, ಒಂದು ಗುಂಡಾಕಲ್ಲು ಈಸೊಂಡಳು. ಒಂದ್ ಬಟ್ಟು ಈಸೊಂಡು ಆ ರಾಜನ ಮಗ ಮಲಗಿರೋ ಹತ್ತು, ಹೋಗಿ ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ಇದ್ದ ಜೀವಧಿಯನ್ನ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರದು, ಮೈಕ್ಕೆಗಲ್ಲ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತೀಡಿದ್ಯಾ. ಈ ಹಾವು, ಚೇಳು ಕಡಿದು ವಿಷ ಹೇರಿತ್ತಲ್ಲ ಅದೆಲ್ಲ ಇಳಿದೋಯ್ಯು. ಯಾವಾಗ ವಿಷ ಇಳಿದೋಯ್ಯು, ಪರಮಾತ್ಮ ಎಷ್ಟೂಂತನಕ ಮಲಗಿದ್ದೀಯ ಅಂತ ಎಬ್ಬಿರಿಸಿಬಿಟ್ಟು. ಈ ಜನ ಹೋರಗಡೆ ಇದ್ದೋರೆಲ್ಲ ಮರಳಾಗಿಬಿಟ್ಟರು.

ಆಗ ಸತ್ತು ಬದುಕಿನ ರಾಜನ ಮಗ ಆ ಸನ್ಯಾಸಿಗೆ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಿದವರು ನೀವು, ತಗೋಳಿ ಈ ವಜ್ರದ ಉಂಗುರ ಅಂತ ಗೋತಾಯಿ ಕೈಗೆ ತೊಡಿಸಿದ. ಸನ್ಯಾಸಿ ಹೋರಗಡೆ ಬಂದಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡ್ತಾರೆ. ಎಂತೆಂತೋರ್ ಒಂದ್ರು, ಯಾರು ಉಳಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿಲ್ಲ, ನೀನೋ ಹೆಂಗ್ ಉಳಿಸ್ತೇ? ಅಂತ ಹೀಳ್ತಾರೆ. ಆಗ ಈ ರಾಜನ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಒಂದು ಸ್ವಾಮಿ ನೀವು ನನ್ನ ಒಬ್ಬನೇ ಮಗನ್ನ ಉಳಿಸಿದ್ದೀರಿ. ನೀವು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇರಿ. ನಿಮಗೆ ಏನ್ ಬೇಕಾದರು ಕೊಡ್ಡಿಂದಿ ಅಂತ ಹೀಳ್ತಾರೆ. ಆಗ ಇವಳು ಆಯ್ದೋ ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಸನ್ಯಾಸಿಗೆ ಒಂದ್ ಪಟ್ಟಣವಾ, ಒಂದ್ ಉಂರ? ಉಂರೂರು ಸುತ್ತೋರು ನಾವು, ಅಂತ ಹೇಳಿ ಏಕ್ಕೆ ಜೀವಧಿ ತಗೋಂಡ್ ವಾಪಸ್ ಒಂದೊಬಿಟ್ಟಳು. ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಹಾಲ್ ಬಾವಿ, ನೀರೊಬಾವಿಗೆ ಜೀವಧಿಹಾಕಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತೊಳೆಸಿದ್ಯಾ. ಉತ್ತರಾಸಿನ ಮೇಲೆ ಇದ್ದ ಇಜ್ಜಲು ಎಲ್ಲಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗುಡಿಸಿದ್ಯಾ. ಆ ಸಂಜೆ ಹೋತ್ತಿಗೆ ರಾಜನ ಮಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರ್ತಾನೆ. ಬಂದಾಗ ಅದೇ ತರಹ ಅರಮನೆ, ಮನೇಲಿ ಅಕ್ಕಿ, ಕಾಳು ಕಡ್ಡಿ ರಾತಿ ರಾತಿನೇ ಇರ್ತದೆ ಅರಮನೇಲಿ. ಆಗ ರಾಜನ

ಮಗ ಬಂದು ಅದೇ ಕಂಬಕ್ಕೆ ಕುದುರೆ ಕಟ್ಟುಕೀ, ಹಾಲ್ ಬಾವಿಗೋಗಿ ಹಾಲ್ ಕುಡಿದು, ನೀರೊಬಾವಿಗೋಗಿ ಕೈತಾಲು ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಸೀದ ಮನೆಗೆ ಬರ್ತನೆ. ಆಗ ಅವಳು ಒಂದೊ ಚಂಬ್ಬಲ್ಲಿ ನೀರಿಡ್ದೊಂಡು ನಿಂತಿರ್ತಾಳೆ. ಇವನು ಸೀದಾ ಒಳಗಡೆ ಹೋಗ್ನಾನ್ನನೆ. ಆಗ ಅವಳು ಏನ್ ಸ್ವಾಮಿ ಯಾವಾಗ್ನು ನೀವು ನೀರಿಸ್ತೊಂಡ್ ಒಳಗಡೆ ಹೋಗ್ನಾ ಇದ್ದೊಂದು ಇವತ್ತು ಹಾಗೆ ಹೋಗ್ನಾ ಇದ್ದೀರಲ್ಲ. ಅಂತ ಕೇಳ್ತಾಳೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನು ಯಾಕೆ? ನೀನು ವಿಷಹಾಕಿ ಸಾಯಿಸ್ ಬೇಕು ಅಂತಾನ? ಅಂತಾನೆ.

ಹಾಗಾದರೆ ನೀವು ಸತ್ಯೋಗಿದ್ದೊಂದು ಹೆಂಗ್ ಬದುಕಿದಿರಿ ಅಂತ ಕೇಳ್ತಾಳೆ ಅವಳು. ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ಸನ್ಯಾಸಿ ಬಂದ್ ನನ್ನನ್ನ ಬದುಕಿಸಿದ ಅಂತಾನೆ. ಹಾಗಾದರೆ ಅವನಿಗೇನು ಕೊಟ್ಟಿರಿ ನೀವು ಅಂತಾಳೆ. ಅಯ್ಯೋ ನಮ್ಮ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಏನಾಬೇಕಾದು, ಕೊಡ್ತಿಏಿ ಅಂದ್ರು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನು ಬ್ಯಾಡ ಅಂದ್. ಆಗ ನಾನು ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ವಜ್ರದ ಮುದ್ರೆ ಉಂಗುರಾನೇ ಕೊಟ್ಟಿ ಅಂದ್. ಹಾಗಾದರೆ ತಗೊಳ್ಳಿ ಈ ವಜ್ರದ ಉಂಗುರನ, ಯಾರದು ನೋಡಿ ಅಂತ ವಾಪಸ್ ಕೊಟ್ಟಿತ್ತು. ಆಗ ಇದು ನಂದೆಯಾ ಅಂತ ಅವಳನ್ನು ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಕರ್ಯೋಂಡ್ ವಾಪಸ್ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದ್. ಬಂದು ಇವಳ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಮತ್ತು ಅವನ ತಂದೆ ತಾಯಿನ ಕರ್ಯೋಂಡ್ ಬಂದು ಮದ್ದೆಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸುವಿವಾಗಿ ಬಾಳ್ತಾರೆ.

ಹೇಳಿದವರು : ಸುಭ್ರಹಂಪಂಚ್ಯಾ, ಬ್ಯಾಲದಕೆರೆ, ನಾಗಮಂಗಲ ತಾಲ್ಲೂಕು.
ನಲವತ್ತನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಕಥೆ

೧. ಪದಿಕುಮಾರನ ಕಥೆ

ಚುಂಚನಗಿರಿ ಅಂತ ಒಂದು ಪಟ್ಟಣ. ಪಟ್ಟಣದೊಳಗೆ ಒಬ್ಬ ದೊರೆ. ಆ ದೊರೆಗೆ ಲಗ್ನಾವಾಗಿ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಆಗಿತ್ತು. ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಆದ್ದೂ, ಆಯವ್ವನಿಗೆ ಒಂದೂನೂ ಮಕ್ಕಿರಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಿಲ್ಲಿಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ, ಪಟ್ಟಿದ ಜನಗಳಲ್ಲ ಆ ದೊರೇನ ಆಡ್ಯೋಳ್ಯೋರು: “ಅಯ್ಯೋ ಈ ದೇಶಕ್ಕೆಲ್ಲಾನೂ ದೊರೆ. ಆದ್ರ ಮದ್ದೆ ಆಗಿ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಆಯ್ತು. ಇನ್ನೂನು ಮಕ್ಕಿಳೇ ಆಗ್ನಿಲ್ಲವಲ್ಲ” ಅಂತ ಎಲ್ಲಾ ತಾತ್ಪರ ಮಾಡೋರು. ಆದ್ರ, ಆಯವ್ವ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಹೆಂಡಿ ಹತ್ತಿರ ಚಿಂತೆಮಾಡ್ಯೋಂಡು ಹೇಳಿದ್ರು: “ನಾವು ಈ ಪಟ್ಟಕ್ಕೆಲ್ಲ ದೊರೆ ಅನ್ನಕೊಂಡಿಟ್ಟು ಲಗ್ನಾವಾಗಿ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಆಯ್ತು. ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷದಿಂದಾನೂ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಿ ಸಂತಾನ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಏನ್ ದಾರಿ ಮಾಡುವಾ” ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ರು. ಹೇಳಿದ್ರೆ, ಆಯಮ್ಮೆ ಏನಂತು, “ನಾವು ಇಂಗೇನೇ ಇದ್ರ, ಸರಿಹೋಗೋದಿಲ್ಲ.

ಯಾವುದಾದೂ, ಒಂದು ಧರ್ಮಾತ್ಮೆ ಮಾಡಿ ನಾವು ಮಕ್ಕಳ ಫಲ ಪಡೀಬೇಕು ಕಣ್ಣೇ' ಅಂತ ಆಯಮ್ಮೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡ್ದು. ಇದಕ್ಕೆ ನಾವು ಏನು ಧರ್ಮಾತ್ಮೆ ಪಡೀಬೇಕೊ ಅಂತ ಆ ರಾಜ ಕೇಳಿದ. “ಈ ಚುಂಚನಗಿರಿ ಮರದೊಳಗೆ ಒಂದು ಆಳುದ್ದ ದೊಡ್ಡ ದಾಗಿರೋ ಕೆರೆ ಕಟ್ಟಿಸಿಬಿಡಾನ. ಕೆರೆ ಕಟ್ಟಿಸಿಟ್ಟು ಈ ಸುತ್ತಾಲೂ ಏಳು ಹಳ್ಳಿ ದನ ಕರುಗಳೆಲ್ಲ ನೀರು ಕುಡಿತವೆ. ಆ ಗೋವಾಗೋಳೆಲ್ಲ ನೀರು ಕುಡಿದು ಪುಣ್ಯ ಬಂದಾಗ, ಏನಾದರೂ ಭಗವಂತ, ಮಕ್ಕಳು ಸಂತಾನ ಕೊಡಬೋದು, ಒಂದು ಕೆರೆ ಕಟ್ಟಿಸಾಬುಡಿ” ಅಂತ ಹೆಂಡಿ ಹೇಳಿದ್ದು.

ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿದಾಗ ಆಯಪ್ಪ ಎಲ್ಲಾ ಕೂಲಿ ಜನಗಳಿಗೆ ಕಂಟಾಕ್ಕು ಕೊಟ್ಟಿಬುಟ್ಟು ದೊಡ್ಡ ದಾಗಿ ಕೆರೆ ಕಟ್ಟಿಸಾಬುಡು. ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಕೆರೆ ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದೇಲೆ ಅದಕ್ಕೆ ಪುಣ್ಯಮಾಡಿ ಗಂಗಮ್ಮೆನಮಾಡಿಸಿಬಿಟ್ಟು. ಗಂಗಮ್ಮನ ಮಾಡಿದ್ದೇಲೆ ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನು, ಯಾವು ರೀತಿ ಕೆರೆಕಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಏನ್ನಾಡಿದಾರೆ ಅಂತ ಆಯಮ್ಮೆ ಹೋಗಿ ನೋಡ್ಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಒಂದಾನೋಂದಿನದಲ್ಲಿ ಯೋಚನಮಾಡಿ ‘ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನರು ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಕೆರೆ ಕಟ್ಟಿಸಿದೀನಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಇದ್ದಾರೆ; ನಾನ್ ಒಂದು ದಿನವಾದೂ, ಹೋಗ್ ನೋಡ್ಲೋಂಡ್ ಬರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ. ಇನ್ನು ನನ್ನ ಮೃಮೇಗಳ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಆ ಕೆರೆಯಾಗ್ ಒಕ್ಕೋಂಡು ಕೆರೆಯಾದೂ, ನೋಡ್ಲೋಂಡ್ ಬರೋಣ’ ಅಂತ ಆಯಮ್ಮೆ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತುಂಬೋಂಡು ಕೆರೆಯತ್ರ ಹೋಯ್ತು.

ಕೆರೆಯತ್ರ, ಹೋಗ್ತು ಇರಬೇಕಾದ್ರೆ, ಕೆರೆ ತುಂಬ ಗಂಗಮ್ಮ ತುಂಬಿ ತುಳುಕಾಡ್ತು ಇರುತ್ತಾಳೆ. ಈಯಮ್ಮೆ ಕೆರೆ ಏರಿ ಮೇಲೆ ಹೋಗ್ತು ಇರ್ತಾಳೆ. ಹೋಗ್ತು ಇರಬೇಕಾದ್ರೆ ಆ ಕೆರೆ ಒಳಗೆ ಇದ್ದುದೊಂದು ಗಭಿಣೆ ವಿಡಿಗಾಯಿ, ಆ ಕೆರೆ ಏರಿಮ್ಮಾಲೆ ಒಂದು ಕಲ್ಲಿನಮ್ಮಾಲೆ ಬಂದು ಕುಂತಿರುತ್ತೆ. ಆ ವಿಡಿಕಾಯಿ ಕೆರೆಏರಿಮ್ಮಾಲೆ ಕುಳಿತಿರಬೇಕಾದ್ರೆ, ಆಯಮ್ಮೆ ಕಂಕ್ಕಲ್ಲಿ ಬಟ್ಟೆ ಇರಿಕೊಂಡು ಚಿಂತಮಾಡ್ಲೋಂಡು ಹೋಗ್ತು ಇರುತ್ತೆ. “ಆಯ್ಯೋ; ಪರಮಾತ್ಮೆ ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನು, ಈ ಕೆರೆ ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದು. ಈಗ್ಲಾದೂ, ನಮಗೆ ಮಕ್ಕಳಂತಹ ಕೊಡ್ಡಿಯಾ ಗಂಗಮ್ಮ ನೀನು? ” ಅಂತ ಚಿಂತೆ ಮಾಡ್ಲೋಂಡು ಕೆರೆ ಏರಿಮ್ಮಾಲೆ ಹೋಗಬೇಕಾದ್ರೆ, ಆ ವಿಡಿಕಾಯಾಗೆ ಈಯಮ್ಮನ್ನಾ ಚಿಂತೆ ಪ್ರೀತಿ ಆಯ್ತು. ಆ ಗಭಿಣೆ ವಿಡಿಗಾಯಿ ಕಲ್ಲಿನಮೇಲೆ ಕುತ್ತೋಂಡು, ಏನು ಹೇಳುತ್ತಪ್ಪ ಅಂದ್ರೆ, “ಪರಮಾತ್ಮೆ ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರೋ ಸಂತಾನ, ಆಯಮ್ಮೆ ಚಿಂತೆ ಮಾಡ್ಲೋಂಡ್ ಹೋಗ್ತು ಇರೋಳಗಾದೂ, ಕೊಡ್ಲೋದ್ ಬೇಡ್ಡೆ ಪರಮಾತ್ಮೆ” ಅಂತ ಆ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುತ್ತೆ ವಿಡಿಗಾಯಿ. ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ರೆ, ಆ ವಿಡಿಗಾಯಿ ಒಳಗಿರೋ ಗಭ್ರ ಹೋಗಿ ಆಯಮ್ಮನಿಗೆ ಗಭ್ರ ಆಗ್ನಿದುತ್ತೆ. ಆಯಮ್ಮೆ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಒಕ್ಕೋಂಡು ಮನಗೆ ಹೋದ್ದೇಲೆ ಆಯಮ್ಮನಿಗೆ ಅದೆ ಆಗಿ ನೀರು ನಿಂತು ನವನಾರು ಒಂಬತ್ತು ತಿಂಗಳು ತುಂಬಿದಾಗ ದೊರೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಗ್ತಾನೆ. ‘ಆಯ್ಯೋ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷವಾಯ್ತು ನಾನು ಲಗ್ನವಾಗಿ, ಈಗ ಕೆರೆಕಟ್ಟಿ ಗಂಗಮ್ಮನ ಮಾಡಿದ್ದೇಲೆ ದೇವರು ಕಣ್ಣಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಪರಮಾತ್ಮೆ, ಒಂದು ಸಂತಾನ

ಕೊಟ್ಟು ನನಗೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಸಂತಾನ ಬೇಳಸಲಪ್ಪು” ಅಂತ ದೊರೆ ಹೆಂಡಿತ್ತ ಸುಖಿ ಸಂತೋಷದೊಳಗಿರ್ತಾಗೆ.

ಇರಬೇಕಾದೆ, ಆಯಮ್ಮನಿಗೆ ನವನಾರ ಒಂಬತ್ತು ತಿಂಗಳು ತುಂಬಿ ಹೆರಿಗೆ ಆಗುತ್ತೆ. ಹೆರಿಗೆ ಆದಾಗ ಏಡಿಗಾಯಿ ಜನನವಾಗುತ್ತೆ. ಏಡಿಗಾಯಿ ಜನನವಾದಾಗ “ಅಯ್ಯೋ, ಪರಮಾತ್ಮ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷದಿಂದ ನಾನು ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದೆ ಬೇಡಿದ್ದು, ಇಂತಾ ಪಟ್ಟಕೆಲ್ಲ ಅಪಕೀರ್ತಿ ಬರುವಂತಹ ಹೆಸರುವಾಸಿಕೆ ಕೊಟ್ಟಬಿಟ್ಟೆ. ಅದೇರೀತಿ ಇದ್ದರೂನೂ, ಆ ದೂರು ಒಪ್ಪೊಂಡಿದೂನೂ ಪರವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಈ ಕೆಟ್ಟ ಅಪಕೀರ್ತಿ ಹೊತ್ತೊಂಡು ನಾನು ಹೇಗಪ್ಪ ಈ ಧರೆಮೇಲೆ ಇರೋದು ?” ಅಂತ ಆ ದೊರೆಗೆ ಒಹಳ ಚಿಂತೆ ಬಂದ್ದ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮಕ್ಕಳ ಮುಲಗಿರ್ತಾನೆ.

ಮುಲಗಿರ್ಬೇಕಾದೆ, ಆ ದೊರೆಗೆ ಒಬ್ಬ ಆಳ್ ಇರ್ತಾನೆ. ಆಳ್ ಇರ್ಬೇಕಾದೆ ‘ಅಯ್ಯಾ ದೊರೆ ಆ ಪರಮಾತ್ಮ ಕೊಟ್ಟಿರೋದು. ಮುಂದೆ ಏನಾಗುತ್ತೆ ನೋಡಾನ. ನೀನ್ ಯಾಕವ್ವ ಚಿಂತೆ ಮಾಡೊಂಡು ಮುಲಗಿದ್ದೀಯ ಎದ್ದೇಳು. ಮುಂದೆ ಏನ್ ನಡೀತದೂ ನೋಡೊಳ್ಳಣವ್ವ’ ಅಂತ ಹೇಳಿ, ಆಳು ದೊರೆಗೆ ಬುದ್ದಿ ಹೇಳಿತ್ತಾನೆ. ಹೇಳಬೇಕಾದೆ, ಕೆಲವಾರು ದಿವ್ಸ ಅಂಗೇ ಇರ್ತಾರೆ. ಇದ್ದಾಗ ಈ ಏಡಾಗಾಯ್ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗಿಗೆ ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಬೇಕು. ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಬೇಕಾದೆ, ‘ಪರಮಾತ್ಮ ನಾನ್ ಯಾವ ರೀತಿ ದೇಶಕ್ಕೆ, ಜನಕ್ಕೆ ತಿಳಿಸೋದೂ ? ಯಾವ ರೀತಿ ನಾವ್ ನಾಮಕರಣ ಮಾಡೋದು?’ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಚಿಂತೆ ಮಾಡಿ, ಆದರೂ ಆಗ್ಗಿ, ಇದೂ ಒಂದು ನಮ್ಮ ಹಣೇಬರಹ ಅಂದಿದ್ದೇ ದೇಶಕ್ಕೆಲ್ಲ ಟಾಂ ಟಾಂ ಹಾಕಿಸಿಬಿಟ್ಟು. ದೊರೆ ಹೆಂಡಿತ್ತೀಗೆ, ಹೊಟ್ಟೆ ಒಳಗೆ ಏಡಿಗಾಯಿ ಹುಟ್ಟಿಯ್ತೆ ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಿ ಅಂತ ಎಲ್ಲಾ ರಿಗೂ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟು. ಅವರಿಗೆ ಬೇಕು ಬೇಕಾದವು, ಒಂದು “ಏಡಾಗಾಯ್” ಅಂತ ಹೆಸರಿಟ್ಟಬಿಟ್ಟು. ಹೆಸರು ಇಟ್ಟಬಿಟ್ಟು ಕೆಲವಾರು ದಿವಸ ಒಂದು ಸಪರೇಟ್ಟು ರೂಮೊಳಗೆ ಏಡಿಗಾಯಿ ಮಡಗಿದ್ದರು. ಮಡಗಿರಬೇಕಾದೆ, ಆ ಏಡಿಗಾಯಿ ಸಪ್ಪಾಯ್ಗೆ ಒಂದ್ ಆಳ್ ಇಟ್ಟೊಂಡಿರ್ತಾರೆ. ಬೆಳಗ್ಗೆ, ಸಾಯಂಕಾಲ ತಿಂಡಿ ತೊಗೊಂಡೋಗಿ ಆ ಏಡಿಗಾಯ್ಗೆ ಕೊಡೋದು. ಇಂಗೇ ಇರತಾ ಹನ್ನೆರುಡು ವರ್ಷ, ಹದಿನಾರು ವರ್ಷ ತುಂಬತ್ತೆ. ಏಡಿಗಾಯಿಗೆ ಮದುವೆ ವಯಸ್ಸು ಬಂದಿಬ್ಬಿಡುತ್ತೆ.

ಆ ರೂಮ್ ನೋಳಗೆ ರೂಮ್ನ ತುಂಬಾನೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ರೂಮುನ ತುಂಬಾನೂ ಆಗಿರುತ್ತಲೆ, ಆಕ್ಕಪಕ್ಕದ ದನಕರುನ ಹುಡುಗರು ದಿವಸಾ ಒಂದು ಆ ಏಡಿಗಾಯಿ ನೋಡಿ ನೋಡಿ ಹೋಗ್ಗಾ ಇರೋರು. ಇಂಗೇ ಹೋಗ್ಗಾ ಇರಬೇಕಾದೆ, ಕೆಲವಾರು ದಿವ್ಸದ ಮೇಲೆ ಈ ಹುಡುಗರು ಏನಂದೂ “ಅಯ್ಯೋ ಏಡಾರಾಜ, ನೀನ್ ಒಬ್ಬ ಮನ್ಸು ಅಂತ ಹುಟ್ಟಿದ್ದೀಯ. ನೀನು ಹದಿನಾರು ವರ್ಷದ ಮಗನಾದರೂ ಸಹಿತ ನೀನ್ ಇಂಗೇ ಇದ್ದೀಯಲ್ಲಯ್ಯ; ನಿಮ್ ದೊರೆಗೆ ಏನಯ್ಯ ಕಮ್ಮಿ ಇರೋದು. ಎಲ್ಲಾದ್ದು, ಒಂದು ಹೆಣ್ಣ ತೊಗೊಂಡ್ವಂದು ಲಗ್ಗುಮಾಡು ಅಂತ ಹೇಳಿಯ್ಯ” ಅಂತ ಈ ದನಕರಿನ ಹುಡುಗರೆಲ್ಲಾ

ಹೇಳಿದು. ಈ ಏಡಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಅದೇ ನಾಟಕೋಂಡಿಟ್ಟು. “ಅಯ್ಯೋ ಇರ್ಲಿ, ನಮ್ಮಪ್ಪಂಗೆ ಏನ್ ಕಮ್ಮಿ ಇರ್ಲೋದು, ಹೇಳಾನ ಎಲ್ಲಾರೂ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣನೋಡಿ ನನಗೆ ಲಗ್ಗ ಮಾಡಿಸಿ ಅಂತ.” ಈ ಏಡಿರಾಜ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೊಗೊಂಡು, ಸಾಯಂಕಾಲ ಉಂಟಾಗಿ ಉಂಟಾಗಿ ಬರೋದರೊಳಗಾಗಿ ಯೋಚನೆಮಾಡ್ವಾಂಡು ಶುಂತಿತ್ತು.

ಆಳು ಉಂಟ ತಕ್ಕೊಂಡು ಒಂದ ರೂಪಾಗೆ. “ಅಯ್ಯಾ ನಮ್ಮನೇಲಿ ಇರ್ಲೋ ಆಳಿ, ನಾನ್ ಉಂಟ ಮಾಡೋದಿಲ್ಲಪ್ಪ. ನಾನು. ಹದಿನಾರು ವರ್ಷದ ಮಗನಾದೆ. ನನಗೆ ಲಗ್ಗ ಬೇಕಯ್ಯ. ನಮ್ಮಪ್ಪಂಗೆ ಏನ್ ಕಮ್ಮಿ ಆಗಿರ್ಲೋದು? ನಮ್ಮಪ್ಪಂಗೆ ಹೇಳಿ ಎಲ್ಲಾರೂ, ಒಂದು ಹೆಣ್ಣ ನೋಡಿ ಮದ್ದೆಮಾಡು ಅಂತ ಹೇಳಯ್ಯಾ”. “ಅಯ್ಯಪ್ಪ ಏಡಾರಾಜು, ಉಂಟ ಮಾಡು. ನಾನ್ ಹೇಳ್ತೇನಿ. ನೀನ್ ಉಂಟ ಮಾಡಯ್ಯಾ.” “ಇಲ್ಲಿಯ್ಯ ನಾನ್ ಉಂಟ ಮಾಡಲ್ಲ, ನನಗೆ ಲಗ್ಗ ಮಾಡ್ತೇನಿ ಅಂತ ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಭರವಸೆ ನೀಡೋವರ್ಹಿ ನಾನ್ ಉಂಟ ಮಾಡಲ್ಲಯ್ಯಾ” ಅಂತ ಉಂಟ ಮಾಡ್ತೇ ಇಲ್ಲ. ಆಳು ವಾಪಸು ದೊರೆ ಹತ್ತ ಹೋದ. “ಅಯ್ಯಾ ದೊರೆ ನಿನ್ನ ಮಗನಾದಂತ ಏಡಾರಾಜ ಉಂಟ ಮಾಡೋದಿಲ್ಲಂತಯ್ಯ. ಒಂದು ಹೆಣ್ಣ ನೋಡಿ ಮದ್ದೆ ಮಾಡ್ತೇಕಂತೆ ಅಯಪ್ಪಂಗೆ. ಅಲ್ಲಿ ವಗ್ನೂ ಉಂಟ ಮಾಡಲ್ಪಂತೆ” ಅಂತು ಆಳು ಹೇಳಿಟ್ಟು. “ಅಯ್ಯೋ ಇದರೊಳಗು ನಾನ್ ಕೆಟ್ಟನೇ. ಇಂಥಾ ದೊರೆ ಹೊಟ್ಟೆ ಒಳಗೆ ಇಂಥಾ ಮಗ ಹುಟ್ಟಿ, ಯಾರೂ ಇಂಥೋನಿಗೆ ಹೆಣ್ಣಕೊಡ್ತಾರೆ ಹೇಳಿ, ಈ ಏಡಿಗೆ? ನಾನು ಹೆಣ್ಣ ನೋಡೋಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲಯ್ಯ. ನನ್ ಕೈಲಾಗೋದಿಲ್ಲ.” “ಅಯ್ಯಾ ದೊರೆ ಅದಕ್ಕಾಕೆ ನೀನ್ ಚಿಂತೆ ಮಾಡ್ತೇಯ? ಒಂದು ಮೊರ ಹೊನ್ನ ತುಂಬೋಡಯ್ಯಾ. ನಾನ್ ಎಲ್ಲಾರೂ, ನಿನ್ನ ಮಗಂಗೆ ಹೆಣ್ಣ ನೋಡ್ವಾಂಬತ್ತೇನಿ. ಲಗ್ಗ ಮಾಡಾನ್” ಅಂತ ಈ ಆಳು ಹೇಳಿದ. “ಅಯ್ಯಾಯ್ಯ ಒಂದು ಮೊರ ಇಲ್ಲದಿದ್ದೆ, ಎರಡು ಮೊರ ಹೊನ್ನ ತುಂಬೋಡ್ತೇನಿ, ನೀನು ಎಲ್ಲಾರೂ, ನನ್ ಮಗಂಗೆ ಹೆಣ್ಣ ಪತ್ತೆಮಾಡ್ವಾಂಡು ಬರ್ಬೇಕು” ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು. ಒಂದು ಮೊರ ಹೊನ್ನ ತುಂಬೋಡ್ತು ದೊರೆ.

ಹೊನ್ನ ತುಂಬೋಡು ಈ ಪಟ್ಟ ಪಟ್ಟಗಳಲ್ಲಿ ಸಾರಿಕೊಂಡು ಹೊತ್ತೊಂಡು ಹೋಗ್ನಾತ್ತ ಇದ್ದಾನೆ ಅರ್ಪಿಸಿ ಆಳು. ಹೋಗ್ನಾತ್ತ ಇರಬೇಕಾದೆ, ಮುಂದಿನ ಪಟ್ಟದೊಳಗೆ ಒಬ್ಬ ಬಾಳ ಬಡಸ್ತನ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಡಿತ್ತಿದೀರು. ಮೊದಲ್ಲೇ ಹೆಂಡಿತ್ತಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳಿದ್ದಾರೆ. ಎರಡು ಹೆಣ್ಣ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟು ಮೊದಲ್ಲೇ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ತೀರಿ ಹೋಗ್ನಿಟ್ಟಿರ್ತಾಳೆ. ಇನ್ನೊಬ್ಬಮ್ಮೆನ ಮದ್ದೆ ಆಗಿ ಆಯಮ್ಮಂಗೂ ಒಂದು ಮಗಾ ಇರ್ತದೆ. ಈ ಮೂರು ಜನ ಮಕ್ಕಳು, ಒಬ್ಬ ಹೆಂಡಿತ್ತನ ಸಾಕೊಂಡು ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬಡವ ಇರ್ತಾನೆ. ಬೀದಿಬೀದಿ ಮುತ್ತರತ್ತ ಹೊತ್ತೊಂಡು ಸಾರೊಂಡು ಹೋಗ್ನಾತ್ತ ಇರಬೇಕಾದೆ, ಆಯಮ್ಮೆ ಇರ್ತಾಳಲ್ಲ, ಆಯಪ್ಪನ ಕಿರೇಹೆಂಡಿತ್ತ, ಆಯಮ್ಮೆ ಏನ್ ಹೇಳಾಳೆ ಒಳಗಡೆ ಯಜಮಾನಿಗೆ “ರೀ, ರೀ ನಿಮ್ಮ ಹಿರೇ ಹೆಂಡಿತ್ತ ಮಕ್ಕಳು ಎರಡೂ ಹೆಣ್ಣಗ್ನಿಟ್ಟಿವೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮದ್ದೆ ಮಾಡೋಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಸಾಕೋಕು ನಮಗೆ ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಯಾರೋ ಮಾರಾಯ ಒಂದು

ಮೋರಹೊನ್ನ ತುಂಬೋಂಡು ಬಂದಿದಾನೆ, ಮಾರ್ತಿರ ಅಂತ. ಆಹೊನ್ನ ಈಸೋಂಬಿಟ್ಟು ಒಂದು ಮಗಾ ಕಳಿಸಿಬಿಡ್ಡಿ," ಅಂತಾ ಆಯಮ್ಮೆ ಕೇರೇಹೆಂಡ್ತೆ ಹೇಳಿದ್ದು. ಹೇಳಿದಾಗ "ಆಯ್ತು ಕಣೇ ಅದೂ ಒಳ್ಳೇದೇ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದೆ, ನಮಗೆ ತಿನ್ನಾಕೆ ಅನ್ನ ಇಲ್ಲ, ಉಡೋಕೆ ಬಟ್ಟೆ ಇಲ್ಲ, ಒಂದು ಮಗ ಕಳಿಸಿಬಿಟ್ಟು, ಒಂದು ಮೋರಹೊನ್ನ ಈಸಿಕೊಂಡುಬಿಡಾನ ಕಣೇ. ಹೆಂಗೋ ನಾವ್ ತಿಂದೋಂಡು ಜೀವನ ಮಾಡಾನ ಅಂತ ಹೇಳಿ, ಸಾರಿಕೊಂಡು ಹೋಗ್ಗಿದ್ದ ಆಳನ್ನ ಕರ್ದು ಈ ಹೆಣ್ಣ ಮಗಾನ ಆಯಪ್ಪಂಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಒಂದು ಮೋರಹೊನ್ನ ಈಸೋಂಡುಬಿಟ್ಟು.

ಆಳುನ ಕೂಡ ಈ ಹೆಣ್ಣ ಮಗಾನ ಕಳಿಸಿಬಿಟ್ಟು. ಆಳು ಕರ್ಬೋಂಡು ರಾಜನ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಒಂದೆ. ಬಂದೆ, ಏಡ್‌ರಾಜಕುಮಾರ ರೂಮ್‌ನೋಳಿದ್ದಾನೆ. "ಆಯ್ತುಯ್ಯೆ ಇರ್ಲಿ, ಹೆಣ್ಣಿಂದ ಮಗು. ನಾವ್ ಕಾಲದಿಂದ ಮಹ್ಮೆ ಕಂಡೋರಲ್ಲ. ನಮ್ಮಾವು ಇರ್ಲಿ. ಹಲವಾರ ದಿವ್ಸು ಆ ಮಗನಾನ ದೊರೆನೂ ದೊರೆ ಹೆಂಡ್ತೇನೂ, ಸಾಕ್ತು ಇರಬೇಕಾದೆ, ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದೋರ್ಲೆ ಈ ಮಗ ಕರ್ಬೋಂಡು ಬಂದಿರಾದು ಗೊತ್ತಿರ್ತದೆ. ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದೋರು ಹೋಗಿ ಏನ್ ಹೇಳಾರೆ ಅಂದೆ, "ಏಡ್‌ಕುಮಾರ. ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ನಿಮ್ಮ ಆಳ ಕಳಿಸಿ ಹೆಣ್ಣು ಹುಡುಕಿ ತಂದಿದಾನೆ ಕಣಯ್ಯೆ. ಯಾಕಯ್ಯಾ ಹೆಣ್ಣು ತಗೋಂಬಂದಿರಾದು ? ನಿಮ್ಮಪ್ಪ ಮದ್ದೆ ಆಗಾಕ ತಂದವ್ವಾ ? ಮುಂಚೆ ಮದ್ದೆಮಾಡು ಅಂತ ಹೇಳಯ್ಯೆ" ಅಂತ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದವ್ವು ಹೇಳಿಟ್ಟು. ಆಳು ಉಟ ತಗೋಂಡು ಹೋದ ಏಡ್‌ರಾಜಂಗೆ. "ಆಯ್ಯಾ ನೀನ್ ಹೆಣ್ಣ ತೋಗೋಂಧ್ಯಂಡು ಎಷ್ಟು ದಿವ್ಸು ಆಯ್ತು. ನಮ್ಮಪ್ಪನೇ ಮದ್ದೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆ ಮಡಿಕ್ಕಂಡವ್ವಂತ ? ನನಗೆ ಲಗ್ಗುಮಾಡು ಅಂತ ಹೇಳಯ್ಯಾ. ನನಗೆ ಲಗ್ಗು ಮಾಡ್ದೇ ಇದೆ, ನಾನ್ ಉಟಮಾಡಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಯ್ಯೆ" ಅಂದ್ರಿಟ್ಟು. "ಆಯ್ತುಯ್ಯೆ ಏಡ್‌ರಾಜ, ಉಟಮಾಡು; ತಂದೆಯವಿಗೆ ಹೇಳಿ ಲಗ್ಗುಮಾಡ್ತೇವಯ್ಯೆ. ಹೆಣ್ಣ ತಂದಿರೋದು ನಿನಗೇನೆ, ಉಟ ಮಾಡಯ್ಯಾ." "ನನಗೆ ಸಾಯಂಕಾಲ ಮದುವೆ ಆಗ್‌ಬುಡ್ಡೇಕಪ್ಪ. ಅಲ್ಲೀವಗೋ ನಾನು ಉಟ ಮಾಡಲ್ಲ". ಸರಿ, ಅವತ್ತು ಯಾರಿಗೂ ಜನಕ್ಕೆ ಹೇಳಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಏನಂತ ಹೇಳಾರೆ ? ಆಯಪ್ಪಂಗೆ ಏಡ್‌ರಾಜಂಗೆ ಮದ್ದೆ ಅಂತ ಹೇಳಾರೆ? ಸರಿ ಅರ್ಜನೆ ಕ್ಲೀನ್ ಮಾಡೋಂಡು ಅರ್ಜನೆಯಾಗಿದ್ದುದೆ ಅಡುಗೂಟ ಮಾಡ್ತಂಡು. ಅಡಗೂಟ ಮಾಡೋಂಡು ಆಯಮ್ಮೆಂಗೆ ಸ್ವಾನ ಮಾಡಿಸಿದ್ದು, ವಡವೆ ವಸ್ತು ಧರಿಸಿದ್ದು. ಒಳ್ಳೆ ಬಟ್ಟೆ ಹೊಲಿಸಿದ್ದು. ಒಟ್ಟೊಳ್ಳೆ ಉಟ ಮಾಡಿಸಿದ್ದು. ಉಟಮಾಡ್ಬಿಟ್ಟು ಸಾಯಂಕಾಲ ಆರು ಗಂಟೆ ಆಯ್ತು. ಏಳುಗಂಟೆ ಆಯ್ತು. ಆಮೇಲೆ ಆಯಮ್ಮೆನಗೆ ನೀನ್ ಅಚ್ಚಿಕಟ್ಟಬಿಟ್ಟು, ನಿನ್ ಕೈಯಾಗ ಒಂದು ಚೊಂಬು ನೀರ್ ತಗೋಂಡು, ನೀನ್ ಆ ರೂಮ್‌ಹತ್ತಿರ ನಡೆಯಮ್ಮೆ ಅಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟು ಕರಕೊಂಡು ಹೋರಟ. ಆಯಪ್ಪ ಕರಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಆಯಮ್ಮೆನ್ ಒಳಗಡೆ ತಲ್ಪಿಟ್ಟು ಬಾಗ್ಲುಹಾಕೋಂಡು ಬಂದ್ರೇಲೆ, ಆ ಏಡಿರಾಜ ಈಯಮ್ಮನ್ನ 'ಆ' ಅಂತ ನುಂಗ್ರಿಟ್ಟು. ಸರಿ ನುಂಗಿದ್ದು ಆ ರೂಮಿನ ತುಂಬಕ್ಕೂನೂ ದಪ್ಪ ಆಗ್ನಿಟ್ಟು. ಆ ರೂಮಿನ ತುಂಬಕ್ಕೂನೂ ಅಂಗೇ ಮಲಗೇ ಇತ್ತು. ಇನ್ನು ಕೆಲವಾರು ದಿವ್ಸು ಕಳೀತಾ ಬಂತು. ಆಮೇಲೆ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದವ್ವು, "ಏನಯ್ಯಾ ಏಡಿರಾಜ ಏನೋ ಒಂದು ಮುಂಚೆ ತಗೋ ಒಂದು ಮಾಡಿದ್ದು, ಅದೇನೋ

ಅಣೇಬರಹ, ಎಲ್ಲ ಹೋಯ್ತು. ನಿಮ್ಮಪ್ಪಂಗೆ ಏನಯ್ಯ ಕಮ್ಮಿ ಆಗಿರೋದು ? ಇನ್ನೊಂದು ಹೆಣ್ಣು ತೋಗೊಬಂದು ಮದುವೆ ಮಾಡು ಅಂತ ಹೇಳಯ್ಯ” ಅಂದು, ಸರಿ, ಇನ್ನ ಮೂರು ದಿವಸಕ್ಕೆಲ್ಲ, “ಅಯ್ಯ ಆಳೀ ನನಗೆ ಉಟ ನೀನ್ನಕಯ್ಯ ತಗೊಂಢ್ಣಂದೆ ? ನಾನ ಉಟ ಮಾಡೋದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಏನ್ ನಮ್ಮಪ್ಪಂಗೆನು ಕಮ್ಮಿ ಆಗಿರೋದು ? ಇನ್ನೊಂದ್ ಹೆಣ್ಣ ತೋಗೊಂಬಂದು ಮದ್ದೆಮಾಡು ಅಂತ ಹೇಳಯ್ಯ” ಅಂತ ಏಡಿರಾಜ ಹೇಳ್ತ.

ಅದನ್ನ ಆಳ್ ತಗೊಂಡು ಹೋಗಿ ದೊರೆಗೆ ಹೇಳ್ತ. ದೊರೆ “ಅಯ್ಯೋ ಪರಮಾತ್ಮೆ ಈಗೊಂದು ಮೋರ ಹೊನ್ನು ಕಳಕೊಂಡುದ್ದು ಅಲ್ಲದಲೆ ಮತ್ತೆ ಇನ್ನುರಪ್ಪ ಹೆಣ್ಣು ಕೊಡ್ತಾರೆ ನಮಗೆ. ಏನಪ್ಪ ಮಾಡೋದು ?” ಅಂತ ಹೇಳಿ ಬಾಳ ಯೋಚನಮಾಡಿ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದ್ದ. ಅಂಗಿರಬೇಕಾದೆ, ಈ ಆಳು “ಅಯ್ಯ ದೊರೆ ನೀನ್ ಮಲಗೋದುಬ್ಬಾಡ. ಮತ್ತಿನ್ನೊಂದ್ ಮೋರ ಹೊನ್ನು ತುಂಬೋಡಯ್ಯ. ನಾನ್ ನೋಡ್ಣಂಡು ಇನ್ನ ಒಂದ್ ಹೆಣ್ಣ ತಗೊಂಡು ಬರ್ತಿನ್ನಿ. ಆಮೇಲೆ ಮುಂದೆ ಏನಾಗುತ್ತೆ ನೋಡುವ” ಅಂತ ಹೇಳಿ ಇನ್ನೊಂದು ಮೋರ ಹೊನ್ನು ತುಂಬಿಸ್ತೊಂಡು ಅದೇ ಉರಿನ ಮೇಲೆ ಸಾರಿಕೊಂಡು ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ದನು. ಹೋಗ್ತಾ ಇರಬೇಕಾದೆ, ಆಯಮ್ಮ ಇನ್ನೊಂದು ಮಗು ಮಡಿಕ್ಕುಂಡಿದ್ದಲ್ಲ ಹಿರೇಹೆಂಡ್ತಿ ಮಗೂನ ಆಯಮ್ಮನೆಯೇ “ರೀ ರೀ ಇನ್ನೊಂದು ಸಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಮೋರ ಹೋನ್ ಕೊಡ್ತಿನ್ನಿ ಅಂತ ಸಾರ್ಥೋಂಡ್ ಬರ್ತಾ ಅವೆ. ಈ ನಿಮ್ ಹಿರೇ ಹೆಂಡ್ತಿ ಮಗು ಇದೆಯಲ್ಲ ಅದ್ದೇ ಕೊಟ್ಟಿ ಬೀತ್ತಾನ ಕರ್ನೀ. ಮತ್ತೆ ಇನ್ನೊಂದ್ ಮೋರ ಹೋನ್ ಈಸಕೊಂಡು ಇನ್ನೊಂದಷ್ಟು ದಿವ್ಸ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸ್ತೊಳ್ಳಣ” ಅಂತ ಗಂಡ ಹೆಂಡ್ತಿ ಇಬ್ಬು ಮಾತಾಡ್ಣಂಡು. ಆ ಇನ್ನೊಂದು ಮೋರ ಹೊನ್ನು ಈಸ್ತೊಂಡು ಬಂದು ಮಗು ಕೊಟ್ಟಿಟ್ತು. ಕೊಟ್ಟಿಬಿಟ್ತೆ, ಆ ಮಗೂನು ಕರ್ನೋಂಡು ಈ ಆಳು ದೊರೆ ಮನೆಗೆ ಬರ್ತಾನೆ. ಬಂದೆ, ಆ ಮಗೂನೂ ಬಂದು ರಾತ್ರಿ ಮಡಕೋತಾರೆ. ಮತ್ತೆ ಆ ವಿಷಯ ಏಡಿರಾಜನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿ, ಆ ಏಡಿರಾಜ ‘ನಮಪ್ಪ ಮತ್ತಿನೊಂದ್ ಹೆಣ್ಣ ತಗೊಂಡ್ ಬಂದ್ ಏನಕ ಮಡಗ್ ಕೊಂಡವ್ವೆ ? ಅಂತ ಆಳ್ ಕೈಲೀ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸ್ತಾನೆ. “ ಆಯ್ತಯ್ಯ ನಾಳೆ ಸಾಯಂಕಾಲ ನಾವ್ ಮದುವೆ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೀವಿ. ನೀನ್ ಏನು ಯೋಚ್ಚೆ ಮಾಡ್ದೀಡ ಏಡಾರಾಜು. ಉಟಮಾಡಯ್ಯ.” ಉಟ ಮಾಡಿಸ್ತಿಟ್ಟು ಹೋಗ್ತಾನೆ. ನಾಳೆ ರಾತ್ರೀಕೆ ಮತ್ತೆ ಅದೇನೇ ಅಡಿಗೂಟ ಏನ್ ದೇಕ್ ಬೇಕಾದ್ದು ಮಾಡ್ತೊಂಡು ಆಯಮ್ಮಂಗೆ “ಹೋಗವ್ವ ನೀನು, ಒಂದು ಚೊಂಬು ನೀರು ಹಿಡ್ದೊಂಡು ಆ ರೂಪಾಗೆ ಹೋಗ್ಗಿಡವ್ವೆ” ಅಂತ ಕಳ್ಳಿಕೊಡ್ತಾರೆ. ಕಳ್ಳಿಸಿಕೊಟ್ತೆ, ಆಯಮ್ಮ ಬಂದು ಚೊಂಬು ಕೈಯೋಳಗೆ ನೀರು ಹಿಡ್ದೊಂಡ್ ಆ ಏಡಿರಾಜ ಇರೋ ಬಾಗಿಲರೂಮಿಗೆ ಬಂದು ಬಾಳ ಚಿಂತೆ ಮಾಡ್ತಾಳೆ. “ಅಯ್ಯೋ ಈಯಪ್ಪಂಗೇ ನಮ್ಮಕ್ಕನ್ ತೋಗೊಂಢ್ಣಂದಿದ್ದು. ಏನ್ ಮೃತ್ಯು ಹೊಂದಿದ್ದೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದರೋಳಗೇನಿದೆಯೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದರೋಳಗಡೆ ಹೋದೆ, ಏನಾಗ್ಗಿನೋ ಎತ್ತಾಗ್ಗಿನೋ. ನಾನ್ ಹೋಗದ್ ಬೇಕಿಲ್ಲ. ಪರಮಾತ್ಮೆ, ನೀನ್ ಬೇಕಾದ್ ಮಾಡ್ತಿದು” ಅಂತ ಕಲ್ಲನೀರು ಕರಗೋಹೋತ್ತಲ್ಲಿ

ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಕಾಡಿರುತ್ತೇ. “ಆ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಚುಂಚನಗಿರಿ ಬೆಟ್ಟದೊಳಗೆ ಹೋಗ್ನು ಇರುಬೇಕಾದ್ದೇ, ಚುಂಚನಗಿರಿ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬಂದು ಒಂದು ನಡುಬೆಟ್ಟದೊಳಗೆ ಕುಂತವ್ವೆ. ಒಬ್ಬೇನೇ ಕುಂತ್ಯಂಡಿದ್ದೇ, ಶಿವನಗೋಳ್ಜ್ ಸೀತೆಗೋಳ್ಜ್ ಮಾಡ್ತುಇರ್ತಾಳೆ.” “ಅಯ್ಯೋ ಪರಮಾತ್ಮೆ ನಾವು ನಮ್ಮ ತಾಯಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದಾಗಲೇ ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಮೃತವಾದಳು. ನಂಬಿಲಾಯಿ ಈ ರೀತಿ ನಮುಗೆ ಮಾಡಿದ್ದು. ನಮ್ಮಕ್ಕೆ ಏನಾದಳು? ಇವತ್ತು ನನಗೆ ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ವನವಾಸ ಮಾಡೋದು ಸ್ಥಿತಿ ಬಂದ್ಯತೆಲ್ಲ ಪರಮಾತ್ಮೆ” ಅಂತ ದಃಖಿಮಾಡ್ತು ಇರುಬೇಕಾದ್ದೇ, ಪಾರ್ವತಿ ಪರಮೇಶ್ವರ ಇರವೆಂಬತ್ತು ಕೋಟಿಗೂ ಪಡಿಅಳ್ಳೊಂದು ಮೇಲಿನ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಹೋಗ್ನುಇರ್ತಾರೆ. ಹೋಗ್ನು ಇರುಬೇಕಾದ್ದೇ, ಪಾರ್ವತಿಗೆ ಈಯಮ್ಮನ ಶೋಕ ಕೇಳಿಸ್ತಿದ್ದುತ್ತೇ. “ಪರಮಾತ್ಮೆ, ಈ ನರಲೋಕದಲ್ಲಿ ಏನೋ ನರಸದ್ದು ಬರ್ತಾ ಇದೆ. ಹೋಗಿ ಇದೇನು ಅಂತ ತಿಳೊಂದು ಮುಂದೋಗನ ನಡಿರಿ ಸ್ವಾಮಿ” ಅಂತ ಪಾರ್ವತಿ ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಹೇಳಿತ್ತಾಳೆ. ಹೇಳ್ಬೇಕಾದ್ದೇ, “ಅಯ್ಯೋ ಹುಟ್ಟುಮುಂಡೆ ಹೆಂಗಸ್ರನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ನಾವು ಕರೊಂದು ಹೋಗ್ನಾರದು. ಗಳಿನೂ, ಪೀಡನೂ, ಪಿಶಾಚನೂ. ಈ ನಡುರಾತ್ಮಿಯೊಳಗೆ ಹೋಗೋದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ನಡಿ, ನಾವು ಬಂದಿರೂ ಕಾರ್ಯ ಮುಗಿಸೊಂಡ್ ಹೋಗಾನ” ಅಂತ ಈಶ್ವರ ಹೇಳಿದಾಗ, “ಸ್ವಾಮಿ ನೀವು ಬಂದೇ, ಬನ್ನಿ, ಬರದಿದೇ, ನಿಮ್ಮಪಾದದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ನಾಲಗೆ ಇಟೊಂದು ನನ್ನಪೂರ್ಣ ಹತೆ ಮಾಡೊಂತೇನಿ” ಅಂತ ಪಾರ್ವತಿ ಹೇಳಿದ್ದು. “ಭೇ, ಹೆಂಗಸ್ರನ್ನ ಎಲ್ಲಾನೂ ಕರೊಂದುಹೋಗಬಾರದ್ದು.” ಪಾರ್ವತಿ ಪರಮೇಶ್ವರ, ಆಯಮ್ಮ ಶೋಕ ಮಾಡಿತ್ತಿರೋ ಹತ್ತಿರ ಬಂದ್ರೆ, “ಅಮ್ಮಾ, ಏನಮ್ಮಾ ನಿನ್ನ ಕಷ್ಟ? ಯಾಕಮ್ಮ ಇಷ್ಟೊಂದ್ ಶೋಕ ಮಾಡಿತ್ತೇಯ? ಯಾವೂರಮ್ಮ? ಯಾವ ಪಟ್ಟಣವಮ್ಮ? ಅಂತ ಕೇಳ್ಬೇಕಾದ್ದೇ, “ಅಪ್ಪ ನಾನು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದ ಪಾಪಿ ಪರದೇಶಿ. ಈ ರೀತಿ ನಂಗೆಲ್ಲ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು. ಈವತ್ತು ನಾನಿಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಏನಾಗೋದು ಅಂತ ನನಗೊಂದು ತಿಳುವಳಿಕೆ ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ಸೇರಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ ಸ್ವಾಮಿ” ಅಂತ ಆಯಮ್ಮ ಹೇಳಿದಾಗ, ಏನಮ್ಮ ಆಯ್ತು ಅಂತ ಎಲ್ಲಾ ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡ್ತಾರೆ. ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಈರೀತಿ “ನಂತಾಯಿ ಇರಲಿಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಇಂಗ್ ಮಾಡ್ತಿಟ್ಟು. ಇಂಗ್ ತೊಗೊಂಬಂದು ನನ್ನ ಇಂಗೊಂದು ರೂಮಿಗೆ ಕಳಿಸಾಕೆ ಮಾಡಿದ್ದು. ನಮ್ಮಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬಿಗೆ ಇಂಗೇ ಹತೆವಾಗೋಯ್ತು. ಈಗ ನಾನ್ ಏನಾಗ್ನಿನಿ ಅಂತ ನನಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ. ಭಯಮಾಡೊಂದು ನಾನ್ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ” ಅಂತ ಹೇಳಿದಾಗ, “ಅಮ್ಮಾ, ಏನೂ ಇಲ್ಲ ಅದು. ಮುಂದೆ ನಿನಗೆ ಒಳ್ಳೇದೇ ಆಗುತ್ತೆ. ನೀನ್ ಆ ರೂಮಿಗೋಗಿ ಬಾಗ್ನು ತೆಗೆದಾಗ ‘ಆ’ ಅಂತ ಬಂದಿಡುತ್ತೆ. ಒಂದಿಷ್ಟಿಡಿ ಮರಳು ಎರಚಿಬಿಡು. ಆ ಮರಳು ಎರಚಿದೇಟಿಗೆ ಒಂದು ನಾಯಿಯಾಗಿ ತಕತಕ ಅಂತ ಕುಣಿದುಬಿಡುತ್ತೆ. ಈ ಇಜ್ಜಲು ಎಸೆದ್ದಿಡು. ಇಜ್ಜಲು ಎಸೆದಾಗ ಹದಿನಾರು ವರ್ಷ ಮಾತ್ರ ಆಗ್ನಾನೆ. ಆವಾಗ ನೀವು ಕ್ಕೀನಾಗಿ ಬಾಳೊಂಡ್ ಹೋಗ್ರಮ್ಮ” ಅಂತ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟು ಒಂದು ವರ ಇಟ್ಟಬ್ಬಿಟ್ಟು ಪಾರ್ವತಿ ಪರಮೇಶ್ವರ ಮಾಯವಾಗಿಬಿಟ್ಟು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ಮ್ಯಾಲೆ ಮತ್ತೆ ಆ ರೂಮಿನತ್ರಕ್ಕೆ ಬಂದ್ದು. ಆ ರೂಮಿನತ್ರ ಬಂದಾಗ ಬಾಗ್ನು ತೇಗೀತಾಳಿ. ಬಾಗ್ನು ತೇಗೆದಾಗ 'ಆ' ಅಂತ ಬಂದ್ದಿಡ್ತದೆ, ಏಡಿಗಾಯಿ ನುಂಗಕೆ ಆಯಮ್ಮನ್ನು. ಅವಾಗ ಒಂದ್ದಿಡಿ ಮರಳ ಎಸೆದೊಬಿಡ್ತಾಳಿ. ಒಂದ್ದಿಡಿ ಮರಳು ಎಸೆದಾಗ ಒಂದು ನಾಯಾಗಿ ಕುಣೀತಾ ಇರ್ತದೆ. ಕುಣೀತಾ ಇರಬೇಕಾದೆ, ಒಂದ್ದಿಡಿ ಇಜ್ಜ್ಲ ಲು ಎಸೀತಾಳಿ. ಇಜ್ಜ್ಲ ಲು ಎಸೆದಾಗ ಹದಿನಾರು ವರ್ಷದ ಮಗ ಆಗ್ತಾನೆ. ಹದಿನಾರು ವರ್ಷದ ಮಗ ಆದೆ, ಆಯಪ್ಪ ಹುಟ್ಟಿದ ನಿರ್ವಾಣಕ್ಕೆ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಮೂಲೇಲಿ ಆಯಮ್ಮ ಕುಳಿತಿರ್ತಾಳಿ. ಇನ್ನೊಂದು ಮೂಲೇಲಿ ಈಯಪ್ಪ ಕುಂತಿರ್ತಾನೆ.

ಸೂರ್ಯೋದಯ ಆಗೋವಗೂ ಇಬ್ಬರೂನೂ ಹಂಗೇ ಕುಂತಿರ್ತಾರೆ. ಕುಂತಿರಬೇಕಾದೆ, ಈ ದೊರೆಗು, ದೊರೆ ಹೆಂಡಿಗೂ ಬೆಳಗಾನ ನಿದ್ದೆ ಬರೋದಿಲ್ಲ. ಬಾಳ ಚಿಂತೆ ಬಂದ್ದಿಡುತ್ತೆ ಅವಿಗೆ. "ಅಯ್ಯೋ ಪರಮಾತ್ಮ. ಮೋದಲನೇ ಒಂದು ಮಗು ತಂದು ಆ ರೀತಿ ಆಯ್ಯು. ಈ ಮಗು ತಂದು ಏನಾಗಿದ್ದೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಅಂತ. ಅಯ್ಯಾ ನಮ್ಮ ಮನೇಲಿರೋ ಆಳೇ, ಬಾರಪ್ಪ ಇಲ್ಲ. ಹೋಗಿ, ಆ ಮಗು ಏನಾಗಿದ್ದೋ ನೋಡೋಂಡಾ ಬಾ" ಅಂತ ಏದು ಗಂಟೆಗೆ ಇಬ್ಬರಿಸಿ ಆಯಪ್ಪನ ರೂಮಿನ ಹತ್ರ, ಕಳಿಸ್ತಾನೆ. ಕಳಿಸ್ತಾಗ ಆಯಪ್ಪ ಬಂದು ಬಾಗ್ನು ತೇಗೋದಿಲ್ಲ. ಭಯಮಾಡೋಂಡು ಒಂದು ಸೈದನಲ್ಲಿ ಕಿಟಕಿ ಇರುತ್ತೆ. ಆ ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡ್ತಾನೆ. ಈಯಪ್ಪ ಹುಟ್ಟಿದ್ದ ನಿರ್ವಾಣ ಒಂದ್ ಮೂಲೇಲಿ ಕುಳಿತಿರ್ತಾನೆ. ಈರಮ್ಮ ಒಂದ್ ಮೂಲೇಲಿ ಕುಳಿತಿರ್ತಾಳಿ. ಆಯಪ್ಪ ಓಡಿ ಓಡಿ ಹೋಗ್ತಾ ಇರ್ತಾನೆ ದೊರೆ ಮನೆ ಹತ್ತುಕೆ. ಹೋಗಿ "ಅಯ್ಯಾ ದೊರೆ, ಒಳ್ಳೇ ಸುದ್ದಿ ಬಂತು, ನಿನಿಗೆ. ಹದಿನಾರು ವರ್ಷದ ಮಗ ಸುಂದರವಾದಂತ ಗಂಡಸಾಗ್ನಿಟವ್ವೆ ಅಂತ ನನಗೆ ಮೋಚೆ ಬಡಿದ್ದಿಟ್ಟಿತ್ತು, ಕಿಟಕಿ ಒಳಗೆ ನೋಡಿ. ನಡಿಇರಿ ಸ್ವಾಮಿ. ಹೋಗಿ ಕರ್ಮೋಂಡಾ ಬರಾನ ಅಂತ ಹೇಳಿ, ಆವಾಗ ಆ ದೊರೆ, ದೊರೆಹೆಂಡಿ, ಎಲ್ಲಾರು ಹೋಗಿ ಆ ರೂಮ್ ಬಾಗ್ನು ತೇಗೆದು ನೋಡ್ತಾಗ ಸುಂದರವಾದಂತ ಗಂಡಾಗಿರ್ತಾನೆ. ಆವಾಗ ಆ ಮಗುನೊವೆ ಆಯಮ್ಮನ್ನೊವೆ ಮನೆಗೆ ಕರ್ಮೋಂಡು ಬರ್ತಾರೆ. ಕರ್ಮೋಂಡು ಬಂದಾಗ ಸುತ್ತಲ ದೇಶಕ್ಕೆಲ್ಲ ಟೊಂ ಟೊಂ ಹಾಕಿಸ್ತಾರೆ. ಈ ದೊರೆಗೆ ಹದಿನಾರು ವರ್ಷದ ಮಗ ಪ್ರತ್ಯೇಕ್ಕವಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಈಗ ನಾಮಕರಣ ಮಾಡ್ತೀವಿ ಎಲ್ಲಾರು ಬನ್ನಿ ಅಂತ. ಸುತ್ತಮುತ್ತಲ ದೇಶಕ್ಕೆಲ್ಲ ಹೇಳಿ ಕರೆಸ್ತೋಂಡು ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ನಾಮಕರಣ ಮಾಡ್ತಾರೆ. ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಿ "ಏಡಿಕುಮಾರ" ಅಂತ ಹೆಸರಿಟ್ಟು, ಆಯಮ್ಮನ್ನು ಆಯಪ್ಪನಿಗೆ ಲಗ್ಗ ಮಾಡ್ತಿರ್ತಾರೆ.

ಲಗ್ಗ ಮಾಡಿದ ಕೆಲವಾರು ದಿವ್ಸ ಹಿಂಗೇ ಕಾಲ ಕಳೀತಾ ಇರ್ತಾರೆ. ಕೆಲವಾರು ದಿವ್ಸ ಕಾಲ ಮಾಡಿದ್ದೇಲೆ ಈ ಬಲತಾಯಿ, ತಂದೆ ಇರ್ತಾರಲ್ಲ ಉರ್ಧ್ವಲ್ಲಿ, ಆಯಪ್ಪಂಗೂ ಆಯಮ್ಮಂಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಿಬಿಡ್ತದೆ. ನನ್ ಮಗಳು ಬದುಕಿದಾಳಿ, ಆಚ್ಚಕಟ್ಟಾಗಿದಾಳಿ ಅನ್ನೋಂದು. ಆಕ್ಕಪಕ್ಕದವ್ರ, ಹೇಳಿ, ಇರಲಿ ನನ್ ಮಗಳ್ ಎಷ್ಟ ದಿವ್ಸ ಆಯ್ಯ ಅವು, ಮನೆಗೆ ಕ್ಳೀ, ಇವತ್ತಾದೂ, ಹೋಗಿ ನನ್ ಮಗಳ್ ನೋಡೋಂಬರಾನ ಅಂತೇಳಿ ಅವಳ ಬಲತಾಯಿ,

ಮಗಳ್ಯ ನೋಡಕೆ ಬರ್ತಾಳಿ. ಎಷ್ಟು ದಿವ್ಸು ಆಯ್ದು, ನಂ ತಾಯಿ ಬಂದ್ದು ಅಂತ ಇವುಗೂನೂ ಬಂದು ಕರುಣ ಉಂಟಾಗ್ತದೆ. ಸುಖಿ ಸಂತೋಷದೊಳ್ಳಿ ಬಂದಂತಾ ಈಯಮ್ಮೆಂಗೆ ಬೇಕೊಬೇಕಾದಂಥ ಅಡಿಗೂಟ ಮಾಡಿ, ಬಟ್ಟೆಬರೆ ತೊಗೂಬಂದು ಕೆಲವಾರು ದಿವ್ಸು ಆಯಮ್ಮೆನ್ನ ಇಟ್ಟಂತಾರೆ, ಮನೇನಲ್ಲ. ಕೆಲವಾರು ದಿವ್ಸು ಇಟ್ಟಂಡೆ, ಈಯಮ್ಮೆಂಗೆ ಬಂತರಾ ಕುತ್ತಾ ಬಂದಿಧ್ಯಾದ್ಯದೆ. ಎಲೆ ಎಲೆ, ನಾನ್ ಬಂದು ಹೊರಹೊನ್ನ ಈಸೊಂಡು ಈ ಮನೆಗೆ ನನ್ನ ಸವತಿ ಮಗ್ನಾ ಕಳ್ಳಿ, ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬದಿಕೊಂಡಿಟ್ಟಿಟ್ಟಿಳು. ನನ್ನಮಗಳನ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇ ಹಿಂಗೇ ಬದ್ದಿರೋಳೇನೋ, ಇವೆಲ್ಲ ಕೊಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟವಲ್ಲ, ಅಂದಿದ್ದೇ ಆಯಮ್ಮೆಂಗೆ ಬಾಳ ಚಿಂತೆಗೆ ಬಂದಿಧ್ಯಾದ್ಯ. ಚಿಂತೆ ಬಂದ್ರೆ, ಇರಲೀ ಇದಕ್ಕೂ ಬಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಾನ ಅಂದೊಕಂಡ್ಲು.

ಯೋಚ್ಚೆ ಮಾಡೊಂಡು ಆಯಮ್ಮೆ ಮನೇಗ್ ಬಂದಿಟ್ಟಿಳು. ಇತ್ತಲ್ಲಿ ಏಡೊಕುಮಾರನ ಹೆಂಡಿ ಗಭಿಣೆ ಆದ್ದು. ಗಭಿಣೆ ಆದಾಗ, ನವನಾರು ಒಂಬತ್ತು ತಿಂಗಳು ತುಂಬಾ ಬಂತು. ಈಯಮ್ಮೆಂಗೆ ಯಾರೋ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಹೇಳಿದ್ದು. ಯಾರಿಗೆ? ಈ ಬಲತಾಯಿಗೆ. ಬಲತಾಯಿ ಮಹ್ನ ಕರೊಂಡು ಬಂದು ಬಾಣಂತನ ಮಾಡ್ಜೇಕು ಅಂತ ಹೇಳಿ ಆಯಮ್ಮೆ ಮಗಳನ್ ಕರಿಯೋಕ್ ಹೊಂಟ್ಟು. “ಇನಮ್ಮೆ, ನಿಂ ತಾಯಿ ಕರೆಯೋಕೆ ಬಂದಿದಾರೆ. ಹೋಗೋ ಇಷ್ಟು ಇದೆ, ಹೋಗಮ್ಮೆ. ನಿನಗೆ ಹೋಗೋ ಇಷ್ಟು ಇಲ್ಲದಿದೆ, ಹೋಗ್ನೀಡಮ್ಮೆ, ನಾವೇ ಮಾಡ್ತಿಬಿ” ಅಂತ ದೋರೆ, ದೂರೆಹೆಂಡಿ ಕುಂಡಿಸೊಂಡು ಹೇಳಿದ್ದು. “ಅಯ್ಯೋ ನಾನು ಹೋಗ್ನಿದ್ದೇ, ನನ್ ಮಗಳಾಗಿದ್ದೇ, ಬರ್ತಿರಲಿಲ್ಲಾ, ಬೇರೆಯವರ ಮಗಳಾಗಿದ್ದಿಕ್ಕೆ ನಾನು ಕರೆದೂ, ಬರ್ಲಿಲ್ಲ ಅಂತ ಬೇಜಾರು ಮಾಡೊಂತಾಳೆ ನಂ ತಾಯಿ. ಏನೇ ಕಷ್ಟ ಬರಲಪ್ಪ ನನಗೆ. ನಗ್ನಾ ನಗ್ನಾ ಕಳಿಸಿಕೊಡಿ. ಹೋಗ್ನಿಟ್ಟಬರ್ತಿನಿ ಬಾಣಂತನ ತೀರಿಸೊಂಡು” ಅಂತ ಅತ್ತೆಮಾವಂಗೇಳಿದಳು. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಅವಳಿಗೆ ಏನೇನು ಮಾಡ್ಜೇಕೋ ಎಲ್ಲಾನೂ ಮಾಡಿ, ಬಟ್ಟೆಬರೆ ತಂದಿಟ್ಟು, ಅವರಿಗೆ ಅಡಿಗೂಟ ಮಾಡಿಕ್ಕೆ, ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟು.

ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟೆ, ಕರೊಂಡೋಗ್ಗಿ ಕೆಲವಾರು ದಿವ್ಸು ಮಡಿಕ್ಕಂಡಿರ್ತಾಳಿ. ಮಡಿಕ್ಕಂಡಿರಬೇಕಾದ್ರೆ, ಈಯಮ್ಮೆ ಯೋಚ್ಚೆಮಾಡ್ತಾಳಿ. ಅಯ್ಯೋ ನನ್ನ ಮಗಳ್ಯ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇ ಹಿಂಗೇ ಬದ್ದಿರೋಳಲ್ಲ ? ಇವಾಗ ಇದ್ದೇನಾರ ಒಂದು ಪಡಿಯಾ ಮಾಡಿ ಇವೆಲ್ಲ ತೀರಿಸ್ತೇಬೇಕು ಅನೊಂದೊಂದು ದುಯೋಚನೆ ಮಾಡ್ಬಿಟ್ಟಿಳು. ಆಯಮ್ಮೆಂಗೂಬ್ಬು ಮಗಳಿರ್ತಾಳಲ್ಲ? ಆ ಮಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡ್ತಾಳಿ. ಏನಂತ ಹೇಳಾಳಿಪ್ಪ ಅಂದ್ರೆ. “ಒಂದುಪಾಯ ಹೇಳು ನಿಮ್ಮಕ್ಕುಂಗೆ. ಆಕ್ಕ ನಿನ್ ಮೈಮೇಲಿರೋ ಬಟ್ಟೆ, ಒಡ್ಡೆನೆಲ್ಲ ಕೊಡಕ್ಕು, ನಾನ್ ಹಾಕ್ಕಂತೀನಿ ಒಂದಿನ. ನನ್ ಮೈ ಮೇಲಿರೋ ಬಟ್ಟೆ ನೀನ್ ಹಾಕ್ಕಳಕ್ಕು. ನಾನೂ ಒಂದಿನ ಶೋಕಿಮಾಡ್ತಿನಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಅವಳ ಬಟ್ಟೇನೆಲ್ಲ ನೀನ್ ಈಸಿ ಹಾಕೊಂಡು ನೀರಿಗೋಗಾನ ನಡಿಯಕ್ಕು ಅಂತ ಒಂದು ಕಲ್ಯಾಣ ಹತ್ರುಕ್ಕೆ ನೀರಿಗೆ ಕರೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಆಯಮ್ಮೆನ್ನ ಕಲ್ಯಾಣ ಒಳಕ್ಕೆ ನೂಕ್ಕಿಟ್ಟು ನೀನು ಬಂದಿಧ್ಯಾದ್ಯ” ಅಂತ ಮಗಳಿಗೆ ಹೇಳೊಂಡ್ತಾಳಿ.

ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟೆ ಈಯಮ್ಮೆ ಅದೇ ರೀತಿ “ಅಕ್ಕಾ ನಿನ್ನ ಮೈಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿದೆಯಕ್ಕೂ ಒಡವೆಗಳು. ನಿನ್ನ ಬಟ್ಟೆ ಒಡವೆನೆಲ್ಲ ನನಗೆ ಧರಿಸಕ್ಕ. ನನ್ನ ಬಟ್ಟೆ ನೀನ್ನ ಧರಿಸೋಳಕ್ಕ. ನೋಡಕ್ಕು” ನಾನು ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಣಿಸ್ತೇನಿ ಆವಾಗ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಆಯಮ್ಮನ ಮೈಮೇಗಲ ಬಟ್ಟೆ, ಒಡ್ಡನೆಲ್ಲ ಇವು ತೊಟ್ಟೊಂದು, ಅಕ್ಕಾ ಬೇಜಾರಾಗುತ್ತೇ ನೀನ್ನ ಬಂದ್ದ ದಿವ್ಸಿನಿಂದಲೂ ಎಲ್ಲಾ ಹೊರಗಡೆ ತಿರುಗಾಡಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಕಲ್ಲಾಣಿ ತಾಕ್ಕ ತಿರುಗಾಡ್ವೊಂದು ನೀರ ತಗೊಂದು ಬರಾನ ನಡಿಯಕ್ಕೂ ಅಂತ ಹೇಳಿ, ಆಯಮ್ಮನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಕರ್ಮೊಂದು ಹೋಗ್ತಾ ಇರ್ತಾಳಿ. ಹೋಗ್ನಾ ಇರಬೇಕಾದೆ, ಒಂದು ಕಲ್ಲಾಣಿ ತುಂಬಿರುತ್ತೇ. ಕಲ್ಲಾಣಿ ಹತ್ತಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, “ಅಕ್ಕಾ ನನ್ನ ಸೀರೆಯೆಲ್ಲ ನೀರಾಗಿಷ್ಟುದ್ದೆ, ನೀನ್ನ ನೀರು ಮಗದ್ದಾಕೊಡಕ್ಕ, ನಾನ್ ಮ್ಯಾಲಕ್ಕ ತಗೊಂದು ಹೋಗಿತ್ತೇನಿ” ಅಂತ ಹೇಳಿ ಆ ಬಿಷ್ಟುನ್ನೆನ ಕಳಿಸಿ, ನೀರೊ ಮೊಗಿವಾಗ ನೂಕ್ಕಿಟ್ಟು ಒಳಕ್ಕೆ, ಈಯಮ್ಮೆ ಬಿಂದಿಗೆ ತೊಗೊಂಡು ಬಂದ್ರಿಕ್ಕಾಳಿ.

ಮನಗೆ ಬಂದೇ, ಅಲ್ಲಿಗೆ ಆಯಮೃಂಗೆ ಹೆರಿಗೆ ಟೈಂ ತುಂಬಿರುತ್ತೇ. ಕಲ್ಯಾಣ ಒಳಗಡೆ ಹೋಗ್ಗಿದ್ದಂಗೆ, ಒಳಗಡೆ ಎರಡು ಸರ್ವಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಸರ್ವಗಳಿದ್ದೇ, ಈಯಮೃನ್ ಅಂಗ ಕೈಲಿಡೊಂಡು ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟುವು. ಒಳಗಡೆ ಸರ್ವಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಮನೆ ಇರುತ್ತೇ. ಆ ಮನೆ ಒಳಗಡೆ ನಾವ್ಯತರ ನರ ಮನುಷ್ಯರ ವಾಸಮಾಡೊಂಡಿರ್ತೀವಿ ಅದೇ ತರ ಆ ಸರ್ವಗಳು ಆಯಮೃನ್ ಇಟೊಂಡಿರ್ತಿವೆ. ಇಟೊಂಡಿರಬೇಕಾದೇ, ಈಯಮೃ ಬಿಂದಿಗೆ ಎತ್ತೊಂದು ಮನೆಗೆ ಬರಾಳೆ.

ಮನೆಗೆ ಬರೋದ್ದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೆರಿಗೆ ಟೈಂಗಳು ಮುಗಿತ್ತಾ ಬಂತು. ಹೆರಿಗೆ ಟೈಂಗು ಮುಗಿದ್ದೋಯ್ತು. ಈ ತಿಂಗಳೇನೇ ಹೆರಿಗೆ ಆಗೋಗದೆ. ನಾವು ಹೋಗ್ನಿಟ್ಟು ಮಗ ಬಣಂತಿನೋಡ್ಡಂದ್ ಬರಾನ, ಅಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟು ಅತ್ತೆ ಮಾವ ಮಗನನ್ನ ಕಳಿಸಿಕೊಡ್ಡಾರೆ. ಬಂದೆ, ಈಯಮ್ಮೆ ತೊಟ್ಟಲಿಗೆ ಗುಂಡಕಲ್ಲು ಹಾಕಿಟ್ಟು, ಮೇಲ್ ಬಟ್ಟೆ ಹೆಬಿಸ್ಟ್ಟು, ತಲೆಗೆ ಬಟ್ಟೆ ಕಟ್ಟಿಟಿಟ್ಟು ಹಿಂದಗಡೆ ಕುಂಡರಿಸಿದ್ದಾಳೆ. ಕುಂಡಿಸಿರಬೇಕಾದೆ, ಯಜಮಾನ ಬರ್ತಾನೆ. ಬಂದೆ, ಅತ್ತೆ ನೀರ್ ಕೊಡ್ಡಾಳೆ. ಒಳಗಡೆ ಬಂದು ತೊಟ್ಟಲತ್ರ, ಕೂತ್ತಾತಾನೆ. ಕುಂತ್ತಂಡಿರಬೇಕಾದೆ, ಇವ್ವು ಮಾತಾಡ್ದಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮೆ ಮಲಗಿರ್ತಾಳೆ. ಇವ್ವು ಕುಂತ್ತಂಡು ತುಂಬಾ ಯೋಚನೆಮಾಡ್ತಾನೆ. ಅಯ್ಯೋ ನನ್ ಹೆಂಡಿ ಅಷ್ಟು ಟ್ರೈತಿಯೋಳಿಗೆ ಇದ್ದೋಣ, ಈವತ್ತು ನಾನ್ ಇಷ್ಟ್ ದಿವ್ಸುಕ್ ಬಂದರೂನೂ ಏನು ಎಂತನೂ ಮಾತಾಡ್ದಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಏನಿರಬಹುದು? ಏನೋ ಅಚಾತುರ್ಯ ಆಗಿದೆ? ಇವಳ್ ನನ್ನೇಂಡಿ ಅಲ್ಲ. ಹೆಂಡಿಯಾಗಿದೆ, ನನ್ ಮಾತಾಡ್ದಿರೋಳು ಅಂದಿದ್ದೇ, ಕೂತ್ತೋಂಡು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದ. ಸರಿ, ಉಂಟಾನೂ ಮಾಡಲ್ಲ. ಏನು ಮಾಡಲ್ಲ. ಏನೋ ಅಚಾತುರ್ಯ ಆಗಿದೆ. ನಾನ್ ವಾಪಾಸ್ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಹೋಗ್ನಿಡೋಣ ಅಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಕ್ಕೆಂಬ್ ಏನು ಮಾತಾಡೋದಿಲ್ಲ ಉರಿಗೆ ಹೊಂಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಉರಿಗೆ ಹೋದೆ, ಅಲ್ಲವರ ತಾಯಿ ತಂದೆ 'ಏಕಪ್ಪ ಇಷ್ಟ್ ಬೇಗ ಬಂದೆ? ಹೆರಿಗೆ ಆಗಿದೆಯೋನೋ? ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಿಳೇನೋ? ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಹೆಂಗಿದ್ದಿಳೋ? ಮಗು

ಚೆನ್ನಾಗಿದೆಯೇನೋ ? ಅಂತ ಅಪೇಕ್ಷೆಪಟ್ಟು ಹೇಳಿ ಇದ್ದರೆ ಇವೇನೂ ಮಾತಾಡೇ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮಕ್ಕಡೆಯಾಗಿ ಮಲಗಿಬಿಡ್ತಾನೆ. ಏನೋ ಹೆಚ್ಚುಕಟ್ಟಿ ಆಗ್ನಿಟ್ಟಿದೆ, ನಮ್ಮ ಸೊಸೆಗೆ. ನನ್ನ ಗಣನ್ನ ಹೇಳಿಲ್ಪಲ್ಲ, ನಾವಿಬೂ ಹೋಗ್ ನೋಡ್ಯೂಂಡು ಬಂದುಬುಡಾನ ನಡೀರಿ ಅಂತ ದೊರೆನೂ, ದೊರೆ ಹಂಡಿನೂ ಸೊಸೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದೆ, ಅಷ್ಟೂತ್ತಾಗೇ ಇವುಳು ತೊಟ್ಟುಳಿಂಗೆ ಇದ್ದ ಗುಂಡುಕಲ್ಲು ತಗದ್ರಹಾಕಬುಟ್ಟು, ಮಗು ತೀರಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ, ಬಾಣಂತಿಗೆ ಅಮ್ಮೆ ಎದ್ದು ಬಂದು ಕಣ್ಣುಹೋಗಿಟ್ಟಿದೆ ಅಂತ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟು ತೊಟ್ಟು ತಗದು ಮಡಗಿಬಿಟ್ಟು ಕದೀನ್ನಿಂದೆ ಕುಂಡಿರಿಸಿದ್ದಾರೆ ಮಗಳ್ಲ. ಸೊಸೇನ ನೋಡಾಕೆ ಅತ್ತೆ ಮಾವ ಬಂದು. ಬಂದೆ ಅತ್ತೇನೂ ಮಾತಾಡ್ಸಲ್ಲಿಲ್ಲ, ಮಾವನ್ನೂ ಮಾತಾಡಿಸಲ್ಲಿಲ್ಲ. “ಅಯ್ಯೋ ನಮ್ಮ ಸೊಸೆ ಅಮ್ಮೆ ಪ್ರತಿಲಿ ಇದ್ದಲ್ಲ. ಏನ್ ನಮ್ಮನ್ನ ಮಾತಾಡ್ಸಲ್ಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ. ಕದೀನ್ನಿಂದಗಡೆನೇ ಮಲಗಿದ್ದಾಳಲ್ಲ, ಏನಿರಬಹುದು ? ಅಮ್ಮೆ ಏನಮ್ಮೆ, ಮಗು ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದೆ, ನೀನ್ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದೀಯೇನಮ್ಮೆ. ಅತ್ತೇ, ಮಗು ತೀರಹೋಗಿಟ್ಟು ಮೂರುದಿವ್ವ ಅಯ್ಯು ಹೆರಿಗೆ ಆಗಿ. ನಿಮ್ಮ ಮಗ ಬಂದಾಗ್ನೂ ಮಗು ಇತ್ತು. ಆಮೇಲ್ ಮಗು ತೀರಹೋಗಿಟ್ಟು. ನನಗೆ ಅಮ್ಮೆ ಎದ್ದಿಟ್ಟಿದ್ದಾವೆ. ಕಣ್ಣು ಕಾಣಿಸೋದಿಲ್ಲ, ಮಲಗಿಟ್ಟಿದೇನಿ ಕಣತ್ತೆ ಅಂತ ಸೊಸೆ ಹೇಳಿ ಲಿಂಗೆ. ಆದರೆ ದನಿ ವಾತಾವರಣ ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿಟ್ಟುತ್ತೆ. ಇವ್ವ ಬ್ಯಾರೆಯೋಳು. ಏನೋ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು, ಅಂದ್ಯಂಡು “ನಾವು ಉರಿಗೆ ಹೋಗ್ತಾವಿ. ನಮ್ಮ ಸೊಸೇನ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಕರ್ಮೂಂಡು ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟು ಬರಬೇಕು ಕಣಮ್ಮೆ” ಅಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟು ಅತ್ತೆ ಮಾವ ವಾಪಾಸ್ ಉರಿಗೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟು.

ಬೆಳಗ್ಗೇಗೆ ಒಡವೆ ಹಾಕ್ಕೊಂಡು ಅದೇ ಸೀರೆ ಉಟ್ಟೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಅವು, ಮನೆಗೆ ಸೊಸೆ ಕರ್ಮೂಂಡು ಹೋಗ್ತಾಳೆ, ಅವತಾಯಿ. ಕರ್ಮೂಂಡು ಹೋಗ್ತಾ ಇದೆ, ಮನೆಗೆ ಹೋದ್ ತಕ್ಕಣ ಅಯ್ಯೋ ಪರಮಾತ್ಮ ನನ್ ಸೊಸೆ ಅಲ್ಲ ಇವ್ವು. ಈ ನನ್ನ ಸೊಸೆ ಹೋಗಬೇಕಾದೆ, ಕೈಗಳಿಗಲ್ಲ ಬಂದೊಂದು ಗುರ್ತು ಕೊಟ್ಟಿಟ್ಟುಹೋಗಿದ್ದು. ಗಂಡನಕೈಗೆ ಬಂದು ಗುರುತು ಕೊಟ್ಟುಹೋಗಿದ್ದು. ಸೊಸೆಯಾಗಿದೆ, ಈವಾಗ ಕೊಟ್ಟಿರೋ ಗುರುತನ್ನ ಹೇಳಿ ಇವಳ್ಳ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಬೇಕು ಅಂತ ಹೇಳಿ ಇವು, ಮೂರು ಜನಾನೂ ಮಾತಾಡೊತ್ತಾರೆ. ಈಯಮ್ಮೆ ಹೋಗ್ತಾದ್ದಂಗೇನೇ ಅಡಿಗೆಮನೆ ಯಾವುದು ಅಂತ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಬಚ್ಚಲುಮನೆ ಯಾವುದು ಅಂತಾನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಮಲಗೋ ಮನೆ ಯಾವುದು ಅನ್ನೂ ದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಸರಿ, ಹೋದ್ಲು, ಎಲ್ಲೋ ಒಂತಾವು ಕುಂತ್ಕೊಂಡ್ಲು. ಅಮ್ಮೆ ನೀನು ನಮ್ಮ ಸೊಸೆ ಆದೆ, ಅಡಿಗೆಮನೆ ಯಾವುದು ? ಅಡಿಗೆ ಮಾಡ್ ಹೋಗಮ್ಮೆ ಅಂದರು. ಇವಳ್ಳ ಹೋಗ್ ಮಾಡಿದ್ ಜ್ಞಾಪಕ ಇದ್ದರಲ್ಲೇ ಹೋಗ್ ಮಾಡೋದು? ಹೋಗ್ಲ್ಲ. ಅಮ್ಮೆ ಸ್ವಾನದ್ ಮನೆ ಎಲ್ಲಮ್ಮೆ ? ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆಯ್ತಮ್ಮೆ. ನೀನ್ ನಮ್ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಾಣಂತನಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ನನ್ ಕೈಯಲ್ಲಿ ನೀನೇನಮ್ಮೆ ಗುರ್ತು ಕೊಟ್ಟಹೋಗಿದ್ದೆ ? ನಾನೇನೂ ಕೊಟ್ಟಲ್ಲ. ಸರಿ. ಅಮ್ಮೆ ನಮ್ಮಗನ ಕೈಯಲ್ಲೇನಮ್ಮೆ ಗುರ್ತು ಕೊಟ್ಟ ಹೋಗಿದ್ದೆ ? ಅವರ ಕೈಗೂ ನಾನ್ ಏನು ಕೊಟ್ಟಲ್ಲ. ಹೌದೇನಮ್ಮೆ, ನೀನಿರು. ಸರಿ. ನೀವ್ ಕರ್ಮೂಂಡು

ಬಂದಿರೋರು ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟು ನಿಮ್ಮನೆಗೆ ನೀವು ಹೋಗ್ರವ್ವ. ನಮ್ಮ ಸೊಸೆ ನಾವು ಬಾಳಸ್ಯೋತೀವಿ ಅಂತ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟು. ಅವ, ತಂದೆ.ತಾಯಿ ಅವರ ಮನೆಗೋದು. ಸೊಸೆ ಇವ, ಮನೆಯೋಳಗೆ ಬಾಳ್ತ ಇರ್ತಾಳ.

ಬಾಳ್ತ ಇರಬೇಕಾದ್ರೆ, ಗಂಡನಿಗೆ ಚಿಂತೆ ಬಂದಿದ್ದು, ಪರಮಾತ್ಮ, ನನ ಹೆಂಡಿ ಎಲ್ಲವಲೇ ಅಂತ ಪತ್ತೆ ಮಾಡ್ಲೇಬೇಕು ನಾನು ಅಂದು. ಚುಂಚನಗಿರಿ ಪಟ್ಟಣದೊಳಗೆ ಒಬ್ಬ ಬಳಶೆಟ್ಟಿ. ಆ ಬಳಶೆಟ್ಟಿನ ಮನೆ ಹತ್ತಕ್ಕೆ ಕರೆಸ್ಯೋಂತಾನೆ. ಕರೆಸಿಕೊಂಡೆ, “ಅಯ್ಯಾ ಬಳಶೆಟ್ಟಿ ನೀನ್ ಈ ಸುತ್ತಲು ದೇಶಕ್ಕೆಲ್ಲ ಬಳ ತಗೊಂಡು ಹೋಗ್ರೀಯ ಮನೆಮನೆಲ್ಲ. ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ನೀನ್ ನೋಡಿದ್ದೀಯ ಮುಂಚೇನೆ. ಎಲ್ಲಾದೂ, ನನ ಹೆಂಡಿ ಇದ್ರೆ ವಸಿ ಪತ್ತೆಮಾಡ್ಯೋಂಡು ಬಾರಯ್ಯ” ಅಂತ ಆ ಬಳಶೆಟ್ಟಿಗ್ಗೇಳಿದ. “ಅಯ್ಯಾಯ್ಯ, ನಿನ ಹೆಂಡಿ ನ ಪತ್ತೆಮಾಡ್ಯೋಂಡ್ ಬಂದರೆ ನನಗೆ ಏನಯ್ಯಾ ಕೊಡ್ತಿಯ ನೀನು ?” ‘ಅಯ್ಯಾ ನೀನೇನಾದರೂ ಕೇಳು, ನಾನ್ ನಿನಗೆ ಕೊಡ್ತಿನೀ. ಆದ್ರೆ ನನ ಹೆಂಡಿ ನ ನೀನ ಪತ್ತೆಮಾಡ್ಯೋಂಡು ಬಾರಯ್ಯ’ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಆ ಬಳಶೆಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟು.

ಆಗ ಆ ಬಳಶೆಟ್ಟಿ ಹೋಸಳ್ಳಿ, ಚುಂಚನಕಪ್ಪೆ ಉರನಾಗೆ ಸಾರಿಹೊಂಡು ಹೋಗ್ರೂ ಇರ್ತಾನೆ. ಹೋಗ್ರೂ ಇರಬೇಕಾದ್ರೆ, ಈ ಬಳಗಳಲ್ಲ ತೊಡಿಸ್ಸಿಟ್ಟು, ಲಾಸ್ಟ್‌ಗೆ ಈ ಕಲ್ಯಾಣ ಏರಿಮ್ಮಾಗೆ ‘ಬಳ ಬಳ’ ಅಂದ್ಯೋಂಡು ಸಾರ್ಯೋಂಡು ಹೋಗ್ರೂ ಇರ್ತಾನೆ. ‘ಬಳ ಬಳ’ ಅಂದ್ಯೋಂಡು ಹೋಗ್ರೂ ಇರಬೇಕಾದ್ರೆ, ಈ ನಾಗರ್ತ್ವವು ಹೆಂಡಿಗೆ ಈ ಬಳಸಬ್ಬ ಕೇಳಿಸಿಬಿಡುತ್ತೆ. “ಅಯ್ಯೋ ಪರಮಾತ್ಮ ನಮ್ಮಕ್ಕನ ಹೆರಿಗೆ ಆಗಿ ಮೂರು ತಿಂಗಳಾಯ್ತು. ಸೂತಕದ ಬಳೇ ತೆಗಿಸಿಲ್ಲವಲ್ಲ? ಬಳಶೆಟ್ಟಿ ಬಾರಯ್ಯ ಇಲ್ಲಿ. ಏನಾದೂ, ಬಾಣಂತಿ ಬಳ ಇದ್ರೆ ತಾರಪ್ಪ ಬಳ ತೊಡಿಸ್ಸಿಟ್ಟು ಹೋಗ್ನು” ಅಂತ ಆ ನಾಗರಾಜ ಬಳಶೆಟ್ಟಿನ ಕೂಗ್ರೂ ಇದ್ದಾನೆ. ಈ ಬಳಶೆಟ್ಟಿ “ಅಯ್ಯೋ, ಪರಮಾತ್ಮ; ಈ ಕಲ್ಯಾಣ ತುಂಬಿದೆ. ಕಲ್ಯಾಣ ಒಳಗ್ಗಾಗ್ಗೆ ನಾನು ಹೆಂಗಯ್ಯಾ ಬರುವುದು? ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲಯ್ಯ. ಈಚೆ ಕಡೇಕೆ ಕರ್ಯೋಂಡು ಬಂದ್ರೆ ನಾನು ಬಳಗಳ ತೊಡಿಸ್ತಿನಯ್ಯ. ಒಳಗಡೆ ನನಗೆ ಹೋಗಾಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲಯ್ಯ” ಅಂತ ಬಳಶೆಟ್ಟಿ ಹೇಳ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ. “ಅಯ್ಯಾ, ಈ ಕಲ್ಯಾಣ ಒಳಗೆ ನಿಂತ್ಯೋಂಡು ತಾಯಿತಂದೆಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ್ರೆ, ಈ ನೀರು ಎರಡು ಭಾಗವಾಗಿ ಅಂತ ಶಾಪ ಇಟ್ಟಿಟ್ಟು ಒಳಗಡೆ ಬಾರಯ್ಯ ಬಳಶೆಟ್ಟಿ” ಅಂತ ನಾಗರಾಜ ಕರೀತಾ ಇರ್ತಾನೆ. ಆಗ ಈ ಬಳಶೆಟ್ಟಿ “ಅಯ್ಯಾ ಪರಮಾತ್ಮ ತಾಯಿತಂದೆಗೆ ನಾನು ಹುಟ್ಟಿದ್ರೆ, ಈ ಕಲ್ಯಾಣ ನೀರು ಎರಡು ಭಾಗವಾಗಿ” ಅಂತ ಕ್ಕೆ ಮುಗ್ಗುಬಿಟ್ಟು ಒಳಗಡೆ ಇಳಿತಾನೆ ಬಳಶೆಟ್ಟಿ. ನೀರು ಎರಡು ಭಾಗವಾಗಿ ನಾಗರಾಜನ ಮನೆಹತ್ತಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ, ಬಾಣಂತಿ ಸುತ್ತಾನೂ ಈ ವಳುಕೆರೆ ಕಟ್ಟಿ, ಆ ವಳುಕೆರೆಯಿಂದೀಚೆ ಕಡೀಕೆ ಬಾಣಂತಿ ಕ್ಕೆ ಕೊಡ್ತಾಳೆ, ಬಳ ತೊಡಿಸೋಕೆ. ಅಮ್ಮ ಬಳಶೆಟ್ಟಿ ಆಗ ಬಳ ಇದ್ದಾವೆ, ಇದೂನು ನಾನು ಆ ವಡಿಕುಮಾರನ್ನ ಕರ್ಯೋಂಡ್ ಬರಬೇಕಲ್ಲ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಅಂತ ಬಂದು ಪಡಿಯಾ ಮಾಡ್ಯಂಡು, “ಅಮ್ಮ ನಿನ್ನ. ಈಡ್ ನಾನ್ ತಂದಿಲ್ಲಮ್ಮ. ಮುಗಿದ್ಯೋಗ್ನಿಟ್ಟಿದೆ. ನಾಳೆ ನಾನ್ ಈಡ್ ತಗೊಂಡ್ರಿತ್ತೀನಮ್ಮ. ಈಗ

ತೊಡಿಸಕ್ಕಾಗಲ್ಲ” ಅಂತ ಹೇಳ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ ಬಳೆಶಟ್ಟಿ. ನಾಗರಾಜ ಏನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ? ಅಪ್ಪು ನಾಳೆ ನೀನು ಬಳೆ ತೊಗೊಂಡೋಬಾ. ಮುಂಚೆ ಬಂದು ನಮ್ಮಕ್ಕೆಯ್ಯಂಗೆ ಬಳೆ ತೊಡಿಸಿಬಿಟ್ಟು ನೀನು ಇನ್ನ ಮುಂದಕ್ಕೋಗಯ್ಯ ಅಂತ ಹೇಳಿ ನಾಗರಾಜ ಆಚೆ ಕಡೀಕೆ ಬಳೆಶಟ್ಟೀನ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ.

ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆ ಬಳೆಶಟ್ಟೀ ಓಡಿ ಓಡಿ ಬರ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ, ವಡಿಕುಮಾರ ಮನೆಹತ್ತರಕ್ಕೆ. ವಡಿಕುಮಾರ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮಕ್ಕಡೆ ಚಿಂತೆಮಾಡ್ಲೋಂದ್ ಮಲಿಗಿರ್ತಾನೆ. “ಅಯ್ಯಾ ಏಡಾಕುಮಾರ, ಏನಯ್ಯ, ಯಾವದೇಶ ಸುತ್ತಿದೂ, ನಿನ್ ಹೆಂಡಿ ಸಿಗಲಿಲ್ಲಯ್ಯ. ನಾನು ತಿರುಗಿ ತಿರುಗಿ ಸಾಕಾಯ್ತು ಕಣಯ್ಯಾ. ನಿನ್ ಹೆಂಡಿ ನನಗೆ ಎಲ್ಲೂ ಸಿಗಲಿಲ್ಲಯ್ಯ. ಈಗ ಎಲ್ಲಾದೂವೆ ಹೋಗಿ ನೀನ್ ಬಳೆ ತಗೊಳ್ಳುಯ್ಯ, ನಾನು ತಗೊಳ್ಳೀನಿ, ಇಬ್ಬರೂನು ಹೋಗಾನ ನಡಿಯಯ್ಯ, ಅನ್ನೋಂದೊಂದು ಉಪಾಯ ಹೇಳ್ಳೋಂಡು ವಡಿಕುಮಾರನೂ ಬಳೆ ತಗುದ್ದೋಂಡು, ಇವನೂ ಬಳೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟ್ಟು. ಬಳೆಶಟ್ಟಿ, ಈ ಕಲ್ಯಾಣ ಏರಿಮ್ಮಾಲೆ ಹೋಗಿ ‘ಬಳೆ ಬಳೆ’ ಅಂತ ಸಾರ್ತಾ ಇರ್ತಾನೆ. ಸಾರ್ತಾ ಇರಬೇಕಾದೆ. ‘ಅಯ್ಯಾ ಬಾರಯ್ಯ ಬಳೆಶಟ್ಟಿ, ಬಾರಯ್ಯ ಬಾಣಂತಿಗೆ ಬಳೆತೊಡ್ಡು’ ಅಂತ ಕೂಗ್ತಾ ಇದಾರೆ. ಇಬ್ಬರೂನೂ ಹೋಗ್ತಾರೆ. ಹೋದರೆ “ಅಯ್ಯಾ ಬಳೆಶಟ್ಟಿ ನನ್ನೆ ನೀನೊಬ್ಬೆ ಬಂದಿದ್ದೆ. ಇವತ್ತು ನಿನ್ ಜೊತೆಗೆ ಒಬ್ಬರನ್ನ ಕರ್ನ್ನೋಂಡು ಬಂದಿದ್ದೀಯಲ್ಲ ಏನಯ್ಯ ಇದು?” “ಅಯ್ಯ ನಮ್ ಸಂಗದೋರಯ್ಯ, ನಾವಿಬೂನೂ ಎಲ್ಲೋಂದು, ಜೊತೇನಯ್ಯ. ನನ್ನೆ ಏನೋ ಮಘಾರಿಲ್ಲ ಅಂತ ಬಂದಿರ್ಲಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತು ಕರ್ನ್ನೋಂಡು ಬಂದಿದೀನಪ್ಪ” ಅಂತ ಹೇಳ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ, ಬಳೆಶಟ್ಟಿ. ಅದೇ ಟ್ಯಂಗೆ ಈ ಮಗು ಅಳ್ತಾ ಇದೆ ತೊಟ್ಟುಲೊನಲ್ಲಿರೋದು. ತೊಟ್ಟುಲೊ ಮಗು ಅಳಬೇಕಾದೆ, ಆಯಮ್ಮೆ ಏನ್ ಹಾಡು ಹೇಳ್ಳೋಂಡು ಮಗಾ ತೂಗ್ತಾ ಇದ್ದಾಳಂದ್ರೆ, “ಅಯ್ಯಾ ದೋರೆ ಮೊಮ್ಮೆಗನೆ, ವಡಿಕುಮಾರನ ಮಗನೇ, ನಾಗರಾಜನ ಭಾವಮ್ಮೆದನ, ನೀನು ಮಲಿಕ್ಕಳ್ಳುಯ್ಯ” ಅಂತ ಹಾಡೇಳ್ಳೋಂಡು ತೊಟ್ಟಿಲು ತೂಗ್ತಾ ಇದ್ದಾಳೆ.

ತೊಟ್ಟುಲೊ ತೂಗ್ತಾ ಇರಬೇಕಾದೆ. ಈಯಮ್ಮೆ ಹಾಡೋ ಹಾಡು ಈ ವಡಿಕುಮಾರನಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿ ಬಿಡ್ತು. “ಅಯ್ಯಾ ಪರಮಾತ್ಮ, ಇವ್ವೇ ನನ್ ಹೆಂಡಿ. ಇನ್ನೆಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲ. ನಾನೇ ವಡಿಕುಮಾರ, ದೋರೆ ಮಗ. ನಾಗರಾಜನ ಭಾವಮ್ಮೆದನ ಅಂದೆ, ಈಯಪ್ಪ ಸಾಕ್ಷೋಂಡಿರೋದ್ದೇ ಈ ರೀತಿ ಹೇಳ್ತಾ ಇರೋದು. ಇಲ್ಲೇ ನನ್ ಹೆಂಡಿ ಇರೋದು. ಈ ಜಾಗಬಿಟ್ಟು ನಾನ್ ಎಲ್ಲಾ ಹೋಗಾಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ” ಅಂತ ಕುಳಿದ್ದಾಗ ಅದೇ ಮತ್ತೆ ಏಳಿಕೆರಿ ಬಿಟ್ಟು ಏಳಿಕೆರಿಯಿಂದೀಚೆಗೆ ಕೈ ತೊಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ ಬಾಣೀ. ತೊಟ್ಟಿರಬೇಕಾದೆ, ಈಯಪ್ಪನ್ನೆ ಕುಂಡಿಸಿದ್ದಾನೆ ಬಳೆಶಟ್ಟಿ, ಗಂಡನ್ನ. ಗಂಡನೇ ಬಳೆ ತೊಡಿಸ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ. ಬಳೆ ತೊಡ್ಡಿ ಆದ ಮೇಲೆ ಏಳಿಕೆರಿಯಿಂದೀಚೆ ಕಡೀಕೆ ಅವ್ವ ಕೊರಳೊಳಗೆ ಇರೋ ಮಾಂಗಲ್ಯ ಈ ವೇಳಿಗೆ ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾಗಿ ಹೋಳಿತಾ ಇದೆ. ಹೋಳಿತಾ ಇರಬೇಕಾದೆ ದುಃಖ ಮಾಡ್ತಾ ಇರ್ತಾನೆ.

ದುಃಖ ಮಾಡ್ಯಂಡ್ ಬಳಿ ತೊಡಿಸಬೇಕಾದೆ, ಈ ನಾಗರಾಜ ಎರಡೂವೆ ನಿಂತಿದ್ದರಲ್ಲ, “ಅಯ್ಯಾ ಬಳಿಶೆಟ್ಟಿ, ಏನಿದೂ ಹೇಳಿಯ್ಯ ನಮ್ ಹತ್ತೆ, ನಾವ್ ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡಿತ್ತೀವಿ” ಅಂತ ಕೇಳಾತ್ ಇದಾರೆ. “ಅಯ್ಯೋ ಏನೂ ಇಲ್ಲವ್ವ. ಈಯಮ್ಮೆ ನನ್ ಹೆಂಡಿತ್ತೆ. ಇವಳಿ ಬಲತಾಯಿ ನನಗೆ ಮೋಸಮಾಡ್ಯಿಟ್ಟು. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದ್ ಯಾವ ರೀತಿ ಸೇರಿದ್ದು ಅಂತ ನನಗೊಂದು ವಿಚಾರಣೆ ಕೊಡಬೇಕಪ್ಪೆ” ಅಂತ ಕೇಳಾಗು, “ಅಯ್ಯಾ ಅದಕ್ಕೆ ನೀನ್ ಯಾಕೆ ಚಿಂತೆಮಾಡ್ತೀಯ,? ನಿನ್ ಹೆಂಡಿತ್ತನ ನಿನ್ ಮನೆಗೆ ಕರ್ಯಾಂಡು ಹೋಗಿ ನೀನ್ ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿವಂತೆ. ಈಗಾದೆ ನಮ್ಮ ತಂಗಿ ಕಣಯ್ಯ ಅವ್ವ. ಇಲ್ಲಿ ವೆಗೂಫನೂ ಸಾಕಿದೀವಿ. ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಬಾಣಾಂತನ ಮಾಡಿದೀವಿ. ಆದೆ, ನಿಮ್ಮ ಮಗು ತಗೊಂಡೋಗಿ ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಿ ಮತ್ತೆ ನೀವ್ ಬದಿಕೋ ಹೋಗ್ರಪ್ಪ, ಮತ್ತೆ ನಾವ್ ಯಾವದೂ ಇದನ್ನ ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡಲ್ಲಯ್ಯ” ಅಂತ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟು ಆಯಮ್ಮುಂಗೆ ಏಳಾ ದೇವಗನ್ನೇ ರಿಗೆ ಕರ್ನಿ ಬೇಕಾಬೇಕಾದಂಥ ಅಡಿಗೆ ಉಂಟ ಮಾಡ್ದಿ, ಬಟ್ಟೆ ತಂದುಡ್ದಿ, ಮಗೀಗೆ ಏನೇನೊ ತಂದಿಟ್ಟು ಆಯಪ್ಪನ್ ಜೋತೆ ಕಳಿಸಿಕೊಡ್ತಾರೆ.

ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟೆ ಆಯಪ್ಪ ಮಗ ಹೆಂಡಿತ್ತ ಕರ್ಯಾಂಡು ಮನೆಗೆ ಬರಾತ್ನೆ. ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಅತ್ತೆ ಮಾವನ ಎರಡ್ ಕಣ್ಣ ಕಾಣಿಸದಂಗೆ ಆಗಿರ್ತಾವೆ. ಅವರಿಬ್ರಹ್ಮಗಾನೂ ಕಾಣಾದಂಗಾಗಿದ್ದಾಗ, ಸೂಸೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾರಿಗೂ ಕಣ್ಣ ಬರ್ತಾವೆ. ಕಣ್ಣ ಬಂದಾಗ ಅಪ್ಪ ನಮ್ ಸೂಸೆ ಕರ್ಯಾಂಡ್ ಬಂದ್ ಬಿಟ್ಟೇನಪ್ಪ. ಇವಳು ಯಾರೋ ನಾವ್ ಪರಿಕ್ಷೇ ಮಾಡಬೇಕ್ಕಣಪ್ಪ ಅಂತ ಹೇಳಿ, ಆಯಮ್ಮನಿಗೆ “ಅಮ್ಮಾ ನೀನು ಹೋಗಬೇಕಾದೆ, ನಿನ್ ಗಂಡನಿಗೆ ಏನಮ್ಮಾ ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದೆ ಗುರುತು?” ಅಂದಾಗ, ನಾನ್ ಬಾಣಾಂತನಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕಾದೆ, ನನ್ ಯಜಮಾನಿಗೆ “ಮುದ್ರೆಉಂಗುರ” ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದೆ ಅತ್ತೆ. ಅದು ಸರಿ. ನನಗೇನಮ್ಮೆ ನೀನ್ ಕೊಟ್ಟುಹೋಗಿದ್ದೆ ಗುರುತು ? ಅತ್ತೆ, ನಿಮಗೆ ಒಂದ್ ಬಾಚಣಿಗೆ, ಸೀರಣಿಗೆ ಗುರುತು ಕೊಟ್ಟೋಗಿದ್ದೆ ಅತ್ತೆ. ಇನ್ನೇನಿಲ್ಲ. ಆಯ್ತಮ್ಮ. ನೀನ್ ನಮ್ ಸೂಸೆ ಹೋರತು ಬೇರೆಯವರೇನಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟು, ಈಯಮ್ಮೆ ಇರ್ತಾಳಲ್ಲ ಸುಳಾ ಹೇಳ್ಯಾಂಡು ಬಂದವ್ವ, ಅವ್ವನ ಸಿಗದು ಉರ್ಬಾ ಮುಂದಕ್ಕೆ ತೋರಣ ಕಟ್ಟಿ, ಮತ್ತೆ ಈ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗೀಗೆ ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಿ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಬಾಳಕೊಂಡು ಹೋಗಾತ್ ಇದ್ದಾರಪ್ಪ.

ಹೇಳಿದವರು : ಲಕ್ಷ್ಮಿಮ್ಮೆ, ಸಂಪಿಗೆ ಹೋಸಳ್ಳಿ, ತುರುವೇಕೆರೆ ತಾಲ್ಲೂಕು.

2. ಬಡ ಹುಡುಗಿಯ ಕಥೆ

ಒಂದು ಪಟ್ಟಾದಾಗೆ ಒಬ್ಬ ದೊರೆಯಂತೆ. ದೊರೀಗೆ ಯೋಳ್ಜನ ಹೆಂಡಿದೀರು. ಇವು ಯೋಳ್ಜ ಜನಕ್ಕು ಮಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಿಲ್ಲದ್ದೀರೆ ಒಂದ್ ಪಟ್ಟಾಕ್ ಹೋಗ್ನೀಕು ರೊಟ್ಟಿ ಬುತ್ತಿ ಕಟ್ಟಿ, ಅಂತ ಹೇಳ್ಣಿ. ಇವೇನ್ನಾಡಿದ್ದು? ರೊಟ್ಟಿ ಬುತ್ತಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟು. ಅವ್ವು ಕುದ್ರಮ್ಮಾಗೆ ಹತ್ತಿಂದುದ್ದೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟು ಆ ಪಟ್ಟಾಕ್ಕೆ.

ಅವಾಗ ಆ ಪಟ್ಟಾದಾಗೆ ಹುಡುಗ್ಲಾವ ಚಂಡು ಬುಗರಿ ಗೋಲಿ ಎಲ್ಲ ಆಡಿದ್ದು. ಒಂದು ಬಡವ್, ಮನೆ ಮುಂದೆ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗಿ ಒಂದಾಳ ಗಾತ್ರ, ಹೊಟ್ಟೆ ಬಿಟ್ಟಿಂದು ಗೊಣ್ಣಿ ಸುರಿಸ್ಕೆಂದು ನಿಂತಿತ್ತು, ಒಂದ್ ಕಂಬ ಒರಿಕ್ಕಂಡು. ಈ ಹುಡುಗುನೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟು. ಗೊಣ್ಣಿ ಸುರುಸೊಂದ್ ಇತ್ತಲ್ಲ ಹೊಟ್ಟೆ ಬಿಟ್ಟಿಂದು ಅದುನ್ ನೋಡ್ಲೊನೆ ಕೆಳಾಕಿಲ್ಲ ಆ ಹುಡ್ದಿ ಹತ್ರಹೋಗಿ ಇಗಾ ಹಿಂಗೆ ಬುಟುಕೆ ಹಾಕ್ಕಿ ಹೊಟ್ಟೆಮ್ಮಾಲೆ. “ಯೋಯ್ ಇಪ್ಪತ್ತೆದು ಮಕ್ಕಿ ಸಾಯ್ಲು ನೋಡು. ನಮ್ಮಪ್ಪ ನಮ್ಮಪ್ಪನ ಕೂಟೆ ಹೇಳಿಬಿಡ್ತೊನಿ” ಅಂತು. “ಮತ್ತೆ ನಿಮ್ಮನೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲತೆ ತೋರುಸ್ತುಡಿ” ಅಂದು. ಆಮ್ಮಾಲೆ ಮನಿಗೆ ಕರಕಂಡ್ ಹೋಯ್ತು.

ಒಂದ್ ಸ್ವಾಗೆ ಗುಡುಸ್ಲು. ಒಂದು ಮೂಲೇಲಿ ತಂದೆ ಮಲಗಿದ್ದು. ಒಂದ್ ಮೂಲೇಲಿ ತಾಯಿ ಮಲಗಿದ್ದು. ಇವ್ವು ಹೋಗಿ ಕೇಳ್ಣಿ :

“ಮತ್ತೆ ಈ ಹುಡ್ದಿ ಕೊಡ್ತೊರಾ?” “ಅಯ್ಯೋ ಯಪ್ಪಾ ನಮಿಗೆ ಬಿಸ್ಸೀರ್ ಕಾಸಿ ಕೊಡೋರಿಲ್ಲ, ಸೌದೆ ತರೋರಿಲ್ಲ. ಅಡ್ಗೆ ಉಟ ಮಾಡಿ ಇಕ್ಕೋರಿಲ್ಲ. ನಾವ್ ಕೊಡೋದಿಲ್ಲ ಕಣಪ್ಪಾ, ನಾವ್ ಕೊಡೋದಿಲ್ಲ, ಒಂದೇ ಮಗ” ಅಂದು.

“ಇಲ್ಲ. ಏನಾರ ಆಗ್ನಿ ಈ ಮಗ ಕೊಟ್ಟೀ ಕೊಡ್ದೊಕು” ಅಂದು.

“ಹೂಹುಂ ಆಗದುಲ್ಲ” ಅಂತಂದು.

“ಏನ್ ಕೊಡ್ದೊಕು ?” ಅಂದು.

“ಹಂಗಾರೆ ಅಳಿದೆಲೆ ಒಂದ್ ಸೇರು ಹೋನ್ ಕೊಡ್ದೊಕು. ಅಳ್ಳು ಒಂದ್ ಸೇರು ಹೋನ್ ಕೊಡ್ದೊಕು”.

ಹುಂ ತಗ ಅಂದುದ್ದೇಯ, ಕೊಟ್ಟುದ್ದೇಯ, ಆ ಹುಡ್ದಿ ಕುದ್ರೆ ಮ್ಮಾಲೆ ಕುಂದರ್ಶಿಗೆಂದುದ್ದೇಯ, ಒಂದ್ ಪಟ್ಟಾಕ್ ಬಂದ್ಪಟ್ಟ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದ್ ಪಟ್ಟಾದಾಗೆ ಒಬ್ಬ ಅಜ್ಞ ತಾಕೆ ಹೋದ. ಆ ಅಜ್ಞ ಮನಿಗೋಗಿ “ಅಜ್ಞ ಅಜ್ಞ ಏನಾರ ಆಗ್ನಿ ಈ ಹುಡ್ದೀಯ ಸಾಕಿಕೊಟ್ಟೆ

ನಿಂಗೆ ನನ್ನ ರಾಜ್ಯದಾಗೆ ಅರ್ಥರಾಜ್ಯ ಹೊಡ್ತೇನಿ” ಅಂದ ದೊರೆ. “ಅವ್ಯಾ ಆಗೋಡಿಲ್ಲ, ಮತ್ತೆ ಮಾಡೋರಿಲ್ಲ, ಮಟ್ಟೋರಿಲ್ಲ, ಕಿವಿಕೇಳಾಕಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣಾಕಾಳಾಕಿಲ್ಲ. ನಾನೇನ್ನಾಡ್ಲಪ್ಪ? ಅದ್ದು ಆರ್ಯಕೆ ಮಾಡಾಕೆ ಆಗತದೇನವ್ಯಾ ನನ್ನಕ್ಕೆಲಿ” ಅಂದ್ಲು. “ಏನಾರ ಆಗ್ನಿ ಹೋಗ್ನಿ ಒಂದ್ ಆಳ್ವ ತಂದ್ ಹೊಡ್ತೇನಿ ನಿನಿಗೆ. ಆಕೇನಾ ಸಾಕಾಕೆ ಏನೇನಾ ಬೇಕೊ ತಂದ್ ಹೊಡ್ತೇನೆ ಪಾಡಾಗೆ ಮಾಡ್ದೀಕು” ಅಂದ. “ಹುಂ ಆಗ್ನಿ ಹೋಗಪ್ಪ” ಅಂದ್ಲು ಆಯಮ್ಮ. ನಾಳೀಕೊ ಬಾ ಅಂದೆ, ಇವತ್ತೇ ಒಂದು ಆಕೆಗೆ ನೀಡಿದ್ಲು ನೀವಿದ್ಲು ಬೇಕಾದಂಗೆ ಮಾಡಿದ್ಲು. ಅದು ಚಿಕ್ಕೆ ಆದಂಗ್ ಆಗಿಬಿಡ್ತು. ಹನ್ನೆಲ್ಲ ವರ್ಷದ ಹುಡಿಗ್ಯಾದ್ಲು. ಖತುಮತಿಯಾಯ್ತು, ಅದುಕೆ ಆರ್ಯಕೆ ಮಾಡಿದ್ಲು. ಮತ್ತೆ ರಾಜನ್ ಕೂಟಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದ್ಲು. ಎಲ್ಲ ಸುಖಿ ಆಗೋಯ್ತು. ಇನ್ನು ಬಸುರಿ ಆದ್ದಲ್ಲ? ಆಗಾಹಲ್ಲ ಮಾಡಿಹಾಕದು ಆಗಾಹಲ್ಲ, ನಿನ್ ಯೋಳ್ಜ್ನ ಹೆಂಡಿತ್ತೇರೆದುರು ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿ ಆದಾಳೆ ಅಂದೆಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕರಕಂಡೋಗು ಅಂದ್ಲು ಅಜ್ಞ. ಅವ್ಯಾಗೇಳ್ಜ್ಜಂಗೆ ಅರ್ಥ ರಾಜ್ಯ ಹೊಟ್ಟು. ಬೇಕಾದ್ದೆಲ್ಲ ಹೊಟ್ಟು ಆ ಮುದ್ದಿಗೆ. ಆಮ್ಮಾಲೆ ಬಂದು.

ಬಂದೋನು ಯೋಳ್ ಅಂತಸ್ತಿನ ಮ್ಯಾಲೋಗಿ ಮನಿಕ್ಷಂದ. ಯೋಳ್ ಜನಾನು ಬಂದ್ಲು. ಅಯ್ಯೋ ಬಸುರಿ, ನಮಿಗೆ ಯೋಳ್ ಜನಕ್ಕು ಮಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಏನರ ಆಗ್ನಿ ಸಾಕ್ಷೇಕು ಮಕ್ಕಿಲ್ಲಾ ಅತ ಆಸ್ಯಾಗಿದ್ದೀವಿ ಅಂತ ಯೋಳ್ ಜನಾನು ಪ್ರೇಮಾಗಿದ್ಲು. ಇಂತಹೊತ್ತಾಗಿ ದೊರಿಗೇನೊ ಡ್ಯೂಟಿ ಬಂದ್ಯಾಡ್ತು. ಡ್ಯೂಟಿಗೆ ಹೋಗಾಕೆ ಶುರುಮಾಡಿದ್ಲು. ಹೋಗಾದು ಹೋಕೇರ ಇವತ್ತಾರಾತ್ರಿ, ಇದ್ದು ಅದೇನಾ ಹೇಳ್ತಿರ ಹೇಳ್ ಹೋಗಿ, ಅತ ಆಯಮ್ಮ ಕೇಳಿದ್ಲು ಚಿಕ್ಕೆಂದ್ತಿ. ಆಮ್ಮಾಲೆ ಏನ್ನಾಡಿಬಿಟ್ಟು? ಇವತ್ತಾರಾತ್ರಿಗೆ ಹೂವಿನವನಕ್ಕೆ ಹೋಗಾನ ನಿನಿಗೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಹೂವನ್ನು ನೀ ಕಿತ್ತೆ. ನನಿಗೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಹೂವನ್ನು ನಾ ಕಿತ್ತೆಂತಿಲ್ಲಿ. ಈ ಹೂವೆಲ್ಲ ನೀನು ಭರಣಿಗೆ ಹಕ್ಕೆಂದು ಮಡಿಕ್ಕೊ. ನಾನು ಭರಣಿಗೆ ಹಕ್ಕೆಂದು ಮಡಿಕ್ಕೆಂತಿಲ್ಲಿ. ನಾಳೆದಿನ ನಿಂತಾವಿರೋ ಹೂವೇನಾರ ಒಣಿಗಿ ಹೋಗಿ ಬಿಡ್ತಾ ನಾನು ಏನೋ ಆದಂಗೆ. ನಂತಾವಿರೋ ಹೂವೇನಾರ ಒಣಿಗಿ ಹೋಗಿ ಬಿಟ್, ನೀ ಏನಾರ ಆದಂಗೇಂತ ಲೆಕ್ಕ ಬಿಟ್, ನೀ ಏನಾರ ಆದಂಗೇಂತ ಲೆಕ್ಕ ಮಡಿಕ್ಕೆ. ಹೂಂ..... ಆಗಲಿ ಹೋಗಿ. ಇಕೇನಾ ಮಾಡಿದ್ಲು? ಇದುನ್ನ ಬಿಟ್ಕೊಡಿಲ್ಲ ಒಬ್ಬಿಗು, ಪಕ್ಕ ಹೊಡಿಲ್ಲಲ್ಲ. ಇವ್ವು ಮಡಿಕ್ಕೆಂದ. ಅವರವ್, ತಾವಿದ್ದುದ್ ಅವ್ ಮಡಿಕ್ಷಂಬಿಟ್. ಇವ್ವು ಹೊತ್ತಾರೆ ಎದ್ದುದ್ದೆ ಹೋಂಟೋಗಿ ಬಿಟ್. ಹೋದ ಬಂದ್ ತಿಂಗಳಾಗೆ ಆ ದೊರೆತಾವಿದ್ದ ಹೂವು ಬತ್ತಿ ಒಣಿಗಿ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟುವು. ಓ ಏನೋ ಆಗಿ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟು. ನನ್ನೆಂಡ್ರು ಭೂಮಿಮ್ಯಾಗೆ ಇಲ್ಲ. ಏನೋ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು. ನನ್ನೆಂಡ್ರಿಗೆ ಏನೋ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು. ಅನ್ನಂಡೆ.

ರಾಜರು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಲು? ಕಳಸಿ ಸವತೇರು ಬಂದು. ಬಂದುದ್ದೆಯ ಯಾವಳೆ ಒಳಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಮ್ಯಾಲಿರೋಳು? ಕೆಳಗಿಳೀಯೆ ಕೆಳೀಕೆ. ಮಾಡಿ ಮ್ಯಾಲೋಗಿ ಕೂತವಳಲ್ಲ? ಇವಳಿಗೆ ಒಳೆನ್ನಳ್ಳೇದು, ಬೇಕೊಬೇಕಾದ್ದು ಮಾಡಿ ಇಕ್ಕೆಕ್ಕೆ ಇವಳು ದೊರೆಸಾನಿ. ಆಳಲ್ಪ್ಪ ನಾವು?

ಇಳಿಯ ಕೆಳೋಕೆ. ಇಳ್ಳು ಕುದೆ ಕೆಲ್ಲು, ದನಿನ ಕೆಲ್ಲು, ಅಂತ ಕೆಲ್ಲು, ಇಂತ ಕೆಲಸ, ಗುಡ್ಲುದು ಅದು ಇದು ಅಂತೇಳಿದ್ದು. ಈ ಕಸರಾದ ಹುಳ್ಳಿಕಾಳು ತರದು ಮಾಡದು ಇಕ್ಕೆದು. ಆ ಕಸ ಈ ಕಸ ಗುಡ್ಲುದು. ಅದು ಇದು ಶುರುಮಾಡಿದ್ದು. ಶುರುಮಾಡತ್ತೆ ಆಯಮ್ಮೆ ದಿನದ ಬಸುರಿ ಅಲ್ಲಾ? ಅಕ್ಕೆ ನನ್ನಕ್ಕೆಲ್ಲಿ ಆಗಾಕಿಲ್ಲ ಕಣಕ್ಕೆ. ನನಗಿಂಗಾತದೆ. ಮತ್ತೆ ನನ್ನ ಕ್ಕೆಲ್ಲಿ ಆಗಾಕಿಲ್ಲ ಅಂದ್ದು.

ಆಮ್ಮಾಲೆ 'ನಿಮ್ಮ ಕಡೆ ಹೆರಿಗೆ ಮಾಡ್ಬೆಕೊ ನಮ್ಮ ಕಡೆ ಹೆರಿಗೆ ಮಾಡ್ಬೆಕೊ' ಅಂದರವು. ನಿಮ್ಮ ಕಡೆ ಇದೆ, ನಿಮ್ಮ ಕಡೆ ಹೆರಿಗೆ ಮಾಡೋದು. ನಮ್ಮ ಕಡೆ ಇದೆ, ನಮ್ಮ ಕಡೆ ಹೆರಿಗೆ ಮಾಡೋದು. ನಿಮಿಗೆ ಕಂಡಂಗ ಮಾಡ್ರಕ್ಕೆ. ಇವೇನು ಮಾಡಿದ್ದು? ಓಟ್ ಬಟ್ಟೆ ಸುತ್ತೆಂದ್ ಬುಟ್ಟು. ಓಟ್ ಎಣ್ಣೆ ಸವ್ರಬಿಟ್ಟುರು. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟು. ಹನ್ನೆಲ್ಲ ಕಾಲಿನ ಏಣಿ ಅಟ್ಟಕಾಕಿದ್ದು. ಹತ್ತುದು ಇಳ್ಳುದು, ಹತ್ತುದು ಇಳ್ಳುದು. ಹಿಂಗ್ ಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟು. ಆಯಮ್ಮೆ ಏನ್ನಾಡಿದ್ದು? ಇಪ್ಪತ್ತೆದು ಮಹ್ಮನ್ನ ಹೆತ್ತೆ ಬಿಟ್ಟು. ಒಂದೇ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣ ಮಗ ಮುಂಚೆ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು. ಆಮ್ಮಾಲೆ ಇನ್ನಿದ್ದೋವೆಲ್ಲ ಗಂಡು ಹುಡುಗೆ. ಅವುನ್ ತಗಂಡೋಗಿ ಬಿಟ್ಟುದ್ದೇ ಯಕ್ಕಾ ಈ ಮಕ್ಕೆಲ್ಲ ಮನವಳಿಗೆ ಬ್ಯಾರೆ ಇದೆ, ನಮ್ಮನೇನಾರ ರಾಜ ಕಣ್ಣಂದ ನೋಡ್ಯಾರ? ಅವರು ಬರೋವತ್ತೆ ಇವರ್ರು ಏನಾರ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು ತಿಪ್ಪ್ಯಾಗೆ ತುಳುದೊಬಿಟ್ ಬಂದಿದ್ದೇಕು. ತಗಂಡೋಗಿದ್ದೇಯ, ತಿಪ್ಪಿಗೆ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟುದ್ದೇಯ, ತುಳ್ಳ ಬುಟ್ಟುದ್ದೇಯ ಮನಿಗೆ ಬಂದು.

ಮನೇಲಿ ಇವೇನ್ನಾಡಿದ್ದು? ಹಿಂಗೇ ಇದ್ದು. ಇನ್ನೇನಕ್ಕೆ ಭಯ? ಇನ್ನಾತಕ್ಕೆ ಮಹ್ಮಮರಿ ಎಲ್ಲ ಹೊಂಟೋಗಿಬಿಟ್ಟು. ಇನ್ನಾತಕ್ಕೆ ಭಯ ಅಂತೇಳಿ ಇವು, ಮುಗ್ಗುಲರಾಗಿ ಹಿಟ್ಟು ಹುಳ್ಳಿಕಾಳು ಇವಳಿಗೆ ಹಾಕಾ ಶುರುಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು. ಯಾರಿಗೆ? ಸವ್ತಿಗೆ. ಹಿಂಗೇ ಇದ್ದು. ಅಪ್ಪತ್ತೆ ಏನ್ನಾಡಿಬಿಟ್ಟು? ಏ ನಡಿಯೇ ಅಸ್ಲು ಹೊಲ ಕೊಯ್ದಿಬಿಟ್ ಬರಾನ. ಅಂತಾವ ಕರ್ಕಂದ ಹೊಂಟೋಗಿಬಿಟ್ಟು. ಹರಿತಾಗಿರೋವಂತ ಕುಡ್ಲು ಇವ್ವ ತಗಂದು. ಮೊಂಡಾಗಿರೋವು, ಸತ್ಕೋರ ಮೂಗು ಕೊಯ್ದಿಲ್ಲ ಅಂತ ಕುಡ್ಲು ಕೊಟ್ಟು, ಇವಳಿಗೆ. ಅದ್ವಾಗೆ ಕೊಯ್ದಾಕ್ ಹೋದ್ಲು, ಬೇರ್ ಬೇರೆ ಕಿತ್ತೋಂದ್ ಬರ್ತುದೆ. ಒಂದಾಲ್ಲ ಕೊಯ್ದಿ ಮಡಗಿದ್ದು. ಹಂಚಾಗಿಬಿಟ್ಟು. ಇವಳು ಕೊಯ್ದಾಲ್ ನೋಡು ಅಪ್ಪು ಸಾಲು ಹಂಡಾಕಿ ಬಿಟ್ಟು. ಇಗೋ ಈ ಸಾಲ್ ಕೊಯ್ದಾಕ್ ಬಂದೆ, ನಿನಿಗೆ ಮುದ್ದೆ ಇಲ್ಲುದೆ, ಮುದ್ದಿಲ್ಲ. ಮುದ್ದೆ ಕಾಣುಸ್ತೇವಿ ಕೊಯ್ದಾಕ್ ಬರ್ಬೇಕು ಅಪ್ಪತ್ತೆ. ಹೂಂ ನಡಿಂರಿ ಅಂದ್ದು. ಸಂಜೆ ಆಗಿ ಕಲ್ಲು ನೀರು ಕರಗೋ ಹೊತ್ತು. ಮಹ್ಮಲು ರಾತ್ರಿ, ಆಯ್ತು. ಅಪ್ಪತ್ತೆ ರಾಜರ ಹತ್ತಿದ್ದ ಹೂವ ವಣಗೆಹೋಯ್ತು. ಏನೋ ಆಗೋಯ್ತು ಅಂದುದ್ದೆಯ ಹಿಂದಿರಿಕ್ಕೆಂದು ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟು. ಬಂದುದ್ದೆ ಏನಾಯ್ತುಂದೆ, ಏನ್ ಬಡ್ಯಂತಾಳೆ ಅವ್ ಹೊಲದ ತಾವ. ಆಕೆ ಗೋಳು ಶಿವನಗೋಳು ಆಗೋಯ್ತು. ಈ ಸಬ್ಬ ಕೇಳಿಬಿಟ್ಟು, ದೊರೆ. ಏನೋ ಸಬ್ಬ ಆಗ್ನಾ ಪತೆ. ನೋಡ್ಯಂದೇ ಬರ್ಬೇಕು ಅಂತ ಹೋದ್ಲು. ಬದಿನಾಗೆ ನಿಂತ್ಯಂಡು 'ಅವ್ವಾ ನೀನಾರು? ದೆವ್ವ, ಹೀಡ್ಯಾ, ಪಿಚಾಚ್ಯ? ನೀನಾರು ಹೇಳ್ಯೇಬೇಕು ಅಂದ್ದು. ಅಪ್ಪಾ ನಾನು ದೆವ್ವ ಅಲ್ಲ, ಹೀಡ್ಯಾ ಅಲ್ಲ. ಪಿಶಾಚಿನು ಅಲ್ಲ. ನಾನಾದ್ರು ನರಮನಿ. ನಂದು ಹಿಂಗೇಂತ್ಲು ಹೇಳಿದ್ಲು.

ಹೇಳಿದಾದಮ್ಮಾಲೆ ದೊರೆ ಬಂದು ಕರಕಂದ್. ಬಂದ. ಕರಕಂದ್ ಬಂದು ಮಾಡಿಮ್ಮಾಲೆ ಇರಿಸ್ತೀರು. ಇವುನ್ನ ಕೇಳುಲ್ಲ. ಅವುನ್ನ ಕೇಳುಲ್ಲ. ಏನು ಮಾತು ಪಟ್ಟಾಯಿಸಿಲ್ಲ. ಇವರು ಮುಂಚೆ ಮಾಡುದೋ, ಹಂಗ್ ಮಾಡಾಕ್ ನಿಂತಕಂಡು.

ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮೂರ್ತಿಂಗಾಳುಗೋಯ್ತು. ಇವೇನ್ನಾಡಿಬಿಟ್ಟು? ಕಸಹಾಕಾಕೆ ಅಂತ ಹೋಗಿ ನೋಡ್ತಾರೆ ಅಲ್ಲಿ ಪಿಳಿಂತಾವೆ ಆ ತಿಪ್ಪೆ ಒಳಗೆ. ದೊರೆ ಬಂದು ನೋಡಿಬಿಟ್ಟೆ, ತಿಪ್ಪೆ ಒಳಗೆ, ಸುಮ್ಮೀ ಬಿಡ್ಡಾನ? ಏನಾರ ಮಾಡಿ ಬೆಳಕು ಹರಿಯತ್ತೆ ಬೆಂಕಿ ಇಕ್ಕೆ ಬಿಡ್ಡೇಕು ಅಂದು ಸೌದೆ ಸೊಪ್ಪು ತಂದುಹಾಕಿ ಬೆಂಕಿ ಇಕ್ಕೇಬಿಟ್ಟು. ಬೆಂಕಿ ಇಕ್ಕೆದ್ರೆ, ಅವೇನ್ನಾಡಿಬಿಟ್ಟು, ? ಅಂಗ್ ಅಂಗುಳಸ್ತಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟುವು. ಅಲ್ಲೊಗಿ ಬಿಟ್ಟುದ್ದೆಯ ಇವರು ಮುಖ ಕಂಡಾಗ ಈಚೆ ಕಡೀಕ್ ಬರೋವು. ಅವು, ಹತ್ತುಕ್ ಬಂದಾಗ ಭಾವ್ಯಾಗೆ ಬಳುಬಳು ಬಿದ್ದಾಬಿಡೋವು. ಯಕ್ಕಾ ನನ್ ಸವ್ತಿ ಮಕ್ಕು ಸಾಯ್ಯಿಲ್ಲ. ಇವು ಇಲ್ಲಿ ಬಂದ್ದುಟ್ಟವೆ. ಇವನ್ ಏನಾರ ಮಾಡಿ ಬೆಳಕು ಹರಿಯೋತ್ತೆ ಈ ಭಾವಿ ತುಂಬಿಸಿ ಬಿಡಾನ. ಹಂಗಂದದ್ದೆಯ ಆರು ಗಾಡಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದೆಯ ಬೆಳಕರಿಯೋ ತನಕ ಹೇರಿ ತುಂಬಿಸಿಬಿಟ್ಟು. ಇನ್ನೇನಕ್ಕೆ ಭಯ? ಸತ್ಯೋಗಿಬಿಟ್ಟುವು. ಮಕ್ಕು, ಇಲ್ಲ ಇನ್ನು ಅಂದುದ್ದೆ ಬಂದ್ದುಟ್ಟರು.

ಈ ಭಾವಿ ತುಂಬಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಲ್ಲ! ಅವು ಕುಂಬಾರಣ್ಣನ ಮನಿಗೋಗಿದ್ದುವು. ಆ ಕುಂಬಾರಣ್ಣಗೆ ಮಕ್ಕಿದ್ದುಲ್ಲ. ಅವ್ಯಾ ಚಂದಾಗೆ ಸೇರಿಸ್ತೀಂಬುಟ್ಟು, ಮಕ್ಕಿಗೆಲ್ಲ ಏನೇನ್ ಚೇಕೋ, ಎಂತೆಂತಾದ್ ಆಗ್ನೇಕೋ ಎಲ್ಲ ವಿಚಾರಿಸ್ತೀಂದ ಚಂದಾಗಿ. ಆಮ್ಮಾಲೆ ಈ ಮುಂಡೇರು ಮಡಕೆಗೆ ಬಂದ್ರು. ಮಡಕೆ ತಗನಾಕೇಂತ. ಬಂದ್ರಲ್ಲ ನೋಡಿಬಿಟ್ಟು. ಮುಸ್ಸಿ ತಿರುವೋವಾಗ ಮೋರೆ ಶಿರೋವೋವಾಗ ಇವು ಮುಖ ಕಂಡುದ್ದೆ ಅಪ್ಪು ಗಿಂಜಾಡವು ಆ ಹುಡುಗು. ಆಮ್ಮಾಲೆ ಏನ್ನಾಡಿಬಿಟ್ಟು? ‘ಅಕ್ಕೆ ಇದ್ದುವೆ ಇವು? ಇವು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕೆಗೋಳ ಕಂಡು ಇಪ್ಪು ಗಿಂಜಾಡುವೆ. ದೊರೆ ಏನಾರ ಕಂಡೆ, ನಮ್ಮ ಜೀವ ಬಿಟ್ಟಾನ? ಮುಂಬಾಕಲಿಗೆ ನಮ್ಮ ತ್ವಾರಣ ಕಟ್ಟೊವರ್ಗು ಅಂದುದ್ದೆ ಮಡ್ಡೆ ತಗಂದು ಮಾತಾಡ್ಯಂದ್ರು. ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಂದಿದ್ದ ಟ್ಯುಮ್ಮಾಗ, ಆ ಹುಲ್ಲು ಸುಡುಸ್ಸಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಇಕ್ಕಿಬಿಡಾನ ಅಂದುದ್ದೆ, ಮಾತಾಡ್ಯಂಡಿದ್ದೆ, ಬೆಂಕಿ ಕಡ್ಡಿ ತಂದುದ್ದೆ, ಅರ್ಥ ಹೊತ್ತ್ವಾಗೆ ಬೆಂಕಿಗೀರಿ ಹಚ್ಚೇಬಿಟ್ಟು, ಕುಂಬಾರ, ಮನಿಗೆ. ಕುಂಬಾರ, ಗಂಡ ಹೆಂಡು, ಮನೆಮರ ಎಲ್ಲ ಸುಟ್ಟೋಯ್ತು. ಈ ಹುಡುಗೇನ್ನಾಡಿ ಬುಟ್ಟುವು? ಇವರ್ನ ಕರ್ಕಂದುದ್ದೆಯ ಹಿಪ್ಪೆತೋಪಿಗೆ ಹೋಂಟೋಗಿಬಿಟ್ಟು. ಹಿಪ್ಪೆ ತೋಪಿನಾಗೆ ಮೂರ್ ತಿಂಗ್ಸು ಹಿಂಗೇ ಏನೋ ಕಾಲಹಕ್ಕೆಂದ್ ಇದ್ರು.

1

ಅಲ್ಲಿಗೇನಾಯ್ತು? ಈ ಮುಂಡೇರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಸೌದಿಗೆ ಹೋಂಟೋಗಿಬಿಟ್ಟು. ನೋಡಿಬಿಟ್ಟು ಮಕ್ಕನ್ನ. ಏನ್ ಚಂಡು ಬುಗುರಿ ಗೋಲಿಯೆಲ್ಲ ಬೇಕಾದಂಗೆ ಆಡ್ತಾವೆ. ಇವು ಮುಖ ಕಂಡು ಮುಸುಡಿ ತಿರುವೋವೆಲ್ಲ. ಮೋರಿ ತಿರುವೋವೆಲ್ಲ. “ಯಕ್ಕಾ ನನ್ ಸವತೇರ ಮಕ್ಕು ಇವು, ಎಷ್ಟುಮಾಡಿದ್ರು, ಸಾಯಾಕೆಲ್ಲ. ಏನಾರ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು ಬೆಳಕರಿಯೋ ಹೋತ್ತಿಗೆ

ಇವರ್ಗೆ ವಿಷಕೊಟ್ಟು ಸಾಯಿಗೋನ್ನಿಬಿಡ್ಡೇಕು" ಎನ್ನೇ ಇತ್ತೀರಂತ ಒಬ್ಬಿಗೊಬ್ಬು, ಮಾತಾಡ್ಯಂಡು. ಆಮ್ಮಾಲೆ ಬಂದಿದ್ದೆಯ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇನ ಕಣಜ ಕೇಳಿದ್ದೆಯ ಡಂಗೂರ ಬಾರ್ಸಿಬಿಟ್ಟು. 'ಇಂತಾ ಹೋತ್ತಿಗೆ ಇಂತಾ ಉಟ. ಎಲ್ಲ ಬಂದ್ಯಾಡ್ಡೇಕು' ಅಂತ ಸಾರ್ಥಿದ್ದು. ಇವೇನ್ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು? ಈ ಹುಡ್ಗನ್ನು ಎಲ್ಲಾರ್ಥಂತ ಮುಂಚೆ ಕರಿಯಾಕ್ ಹೋಗಿದ್ದು 'ಬಂದ್ರಾಬುಡ್ರಲೆ ಉಟ ಮಾಡೋಂತಿ' ಅಂತ. 'ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಾನ' ಅಂದ್ದು. "ಏ ವಿಷದ ಅಡ್ಗೆ ಮಾಡವೇ. ಬಂದೋರ್ನೆಲ್ಲ ಒಂದ್ಯಾಡೆ ಕುಂದುಸ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮುನ್ನೇ ಒಂದ್ಯಾಡೆ ಕುಂದುಸ್ತಾರೆ. ಈಗ ಹೆಂಗ್ ಮಾಡ್ಯೇಕು? ನೀವು ಹೋಗಿ ಸಾಲು ಹಿಡ್ಡು ಕುತಗಳಿ. ಉಟ ಇಕ್ಕೆತನಕ ಏನೂ ಮಾತಾಡಬ್ಯಾಡಿ. ಈ ಕುಂಬಾರ್ ಮನೆವಳಗಿತ್ತಲ್ಲ ನಾಯಿ ಅದ್ದ ಕರ್ಕಂದಹೋಗಿ. ಅನ್ನನೀಡಿ ಆದಮ್ಮಾಲೆ ಎಲ್ಲಾರು ತಲಾಗೋಂದೋಂದ್ ಮಿಡ್ಡೆ ಮಿದ್ರಾಬಿಟ್ಟು ಆ ನಾಯಿಗೆ ಹಾಕಿಬಿಡಿ. ಆ ನಾಯಿ ಏನಾರ ಸತ್ಯೋಯ್ತು ಅನ್ನ ತಿನ್ನ ಬ್ಯಾಡಿ. ಆ ನಾಯಿ ಸಾಯ್ದೆ ಇತ್ತೆ, ನೀವೆಲ್ಲ ಉಟ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು ಸಂತೋಸ್ಪಾಗಿ ಬಾ ಹೋಗಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದ್ದು ಅವರಕ್ಕೆ.

ಆವಾಗ ಏನ್ನಾಡಿದ್ದು? ಈ ಹುಡುಗು, ಬಂದ್ಯಾಟ್ಟುವು. ಬಂದ್ರಾಬುಟ್ಟುದ್ದೆ ಸಾಲಿಗೆ ಕುಂತ್ಕಂಡ್ದು. ಇವ್ವೆ ಬ್ಯಾರೆ ಅಡ್ಗೆ ಮಾಡಿದ್ದು. ಬ್ಯಾರೇರ್ಗೆ ಬ್ಯಾರೆ ಅಡ್ಗೆ ಮಾಡಿದ್ದು. ಉಟುಕ್ ಪುಂತ್ಕಂಡ್ದು. ಉಟುಕ್ ಇಕ್ಕೆದ್ದು. ಇವರು ಮೊದ್ದು ಉಟಮಾಡ್ಲಿಲ್ಲ. ಆ ನಾಯಿತ್ತಲ್ಲ ಅದುಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾರು ಒಂದೋಂದ್ ಮಿಡ್ದೆ ಮಿದ್ರಾ ಹಾಕಿದ್ದು. ಹಾಕಿದಕೂಟ್ಟೆ ನಾಯಿ ಹಂಗೆ ನೆಗ್ಗೆ ಬಿದ್ದೋಯ್ತು. ಯಕ್ಕೆ ನಾ ಉಣಿಲ್ಲಕಣೀಂತ ಎದ್ ಬಂದೇಬಿಟ್ಟು. ಯಕ್ಕೆ ಇವ್ವೆಲ್ಲ ಖಚುವುಮಾಡಿದ್ದು, ಸಾಯ್ಲುಲ್ಲಲ್ಲ ಇವ್ರು, ಇನ್ನೇನ್ ಮಾಡಿದ್ರೆ ಸಾಯ್ತಾವೇ? ನಮ್ ಜೀವಕೆ ಸಂಚಕಾರ ತರ್ತಾಪೋ ಏನೋ. ಇವರ್ದು ಸ್ನೇ ಅಪ್ಪುಕ್ ಮುಗ್ಗೋಗಿ ಬಿಡ್ತು. ಮನೆವಳಗೆ ಇದ್ದು.

ಇನ್ನು ಹೊತಾರಿಕೆ ದೋರೆ ಎಲ್ಲೋ ಹೋಗಾಕ್ ಹೋರಿಟ್ಟು. ಹೋಗವತ್ತೆ ಅದೇ ತೋಪುನ ದಾರಿ. ಆ ತೋಪ್ಪಾಗೆ ಹೋಗ್ಗೇಕು. ಆ ಹುಡುಗಿ ಅಲ್ಲೆ ಕುಂತಿತ್ತು. ಆಗ ಯಾರೆಪ್ಪು ನೀನು? ಯಾವೂರು? ಯಾವ ದೇಶ? ಏನು ಎತ್ತಾಂತ ಕೇಳಿಬಿಟ್ಟು, ದೋರೆ. ಇವೇನ್ನಾಡಿಬಿಟ್ಟು? ಅಪ್ಪು... ನಾವು ಯಾವ ಸೀಮಿಯೋರು ಅಲ್ಲ. ಯಾವ ದೇಶದೋರು ಅಲ್ಲ.... ಯಾ ಕಾಡೂ ಅಲ್ಲ. ಈ ಕಾಡ್ವಾಗೆ ಹುಟ್ಟೆ ಈ ಕಾಡ್ವಾಗೆ ಬೆಳ್ಳಿದ್ದಿಂದಿ. ಇಂತಾ ದೋರೆ ಮತ್ತೆ ಹಿಂಗೇ ಬಿಟ್ಟೆ ಹೇಳ್ವಲ್ಲ. ಇಂತ ಪಟ್ಟುದ ದೋರೆ ಹೋಗಿ ಯೋಳ್ಜನ ಮದುವ್ಯಾಗಿ ಮಕ್ಕಿಲ್ಲಿರೊವತ್ತೆ. ರೊಟ್ಟಿಬುತ್ತಿ ಕಟ್ಟಿಸ್ಗೆಂದ್ ಆ ಪಟ್ಟುಕ್ಕೋಗಿ ಚಂಡು ಬುಗ್ರಿ ಗೋಲಿ, ಆಡಿದ್ದ ಹುಡುಗು, ಹೋಟ್ಟೆ ಬಿಟ್ಟುಗಂಡ್ ಸಿಂಬಳ ಸುರಿಸ್ಗೆಂತಾ ನಿಂತಗಂದ ಹುಡ್ಗಿತಾಗ ಬಂದು ಬಂದು ಚೆಟುಕಿ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟು. ಅದು ಇಪ್ಪತ್ತೆದು ಮಕ್ಕು ಸಾಯ್ಲು. ನಮ್ಮೆಪ್ಪ ನಮ್ಮೆವ್ವಾರ ಕೂಟ ಹೇಳ್ತೇನೆಂತು. ಇವ್ವು ಅವ್ರ, ಅಪ್ಪಂತಾಹೋಗಿ, ಅಳದ್ ಒಂದ್ ಸೇರ್

ಹೊನ್ನ ಕೊಟ್ಟು, ಅಳಿದೆಲೆ ಒಂದ್ ಸೇರು ಹೊನ್ನ ಕೊಟ್ಟು ಆ ಹುಡ್ಗಿ ಕರಕಂದೋಗಿ ಒಂದಜ್ಜಿ ಮನಿಗೆ ಬಿಟ್ಟ. ಅಲ್ಲಿ ಅವಜ್ಜಿ ಸಾಕ್ತ. ಹಿಂಗಿಂಗಾತೂಂತ ಹೇಳಿದ್ದು. ಅವಾಗ ಆಯಪ್ಪನಿಗೆ ಗುತ್ತಾಯ್ತು. ಓ ಇವು ಯಾರವು ಅಲ್ಲ ಇಪ್ಪತ್ತೆದು ಮಹ್ಕು ಹೇಳಿದ್ದು ಖರೆ. ಇಲ್ಲಿರದು ಸರಿ, ಇಷ್ಟು ಕೆಲ್ಲ ಆಗಿರದು ಸರಿ.

ಈಗ ಇವು, ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳು. ಆದೆ, ಏಳು ತೆರೆವಳಗೆ ಈ ಮಹ್ಕು ನಿಲ್ಲಾನ. ಏಳುತೆರೆ ಆಚೆ ತಾಯಿ ನಿಲ್ಲಾನ. ನಿಲ್ಲಿಬುಟ್ಟು ಹಾಲ ಕರ್ಯಾನ. ಹಾಲು ಮಕ್ಕಿಗೆಲ್ಲ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಬಿಟ್ಟು, ಬಾಯಿ ತುಂಬಿ ತುಂಬಿ ಹರುದೆ, ನನ್ನಕ್ಕು, ಇನ್ನಾರ್ ಮಹ್ಕು ಅಲ್ಲಾಂತೇಳಿ, ಮಹ್ಕುನ್ನಾ ಕರಕಂದ್ ಹೋದ. ಏಳು ತೆರೆ ಕಟ್ಟಿ, ಏಳು ತೆರೆವಳಗೆ ನಿಲ್ಲಿ ಹಾಲು ಕರಿಸ್ತಾಗ, ಮಕ್ಕಿಗೆ ಸಮುದ್ರ ಆದಂಗಾಯ್ತು. ಹಾಲು ಕುದ್ದು ಬಾಯ್ತುಂಬ, ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿ ಸಮುದ್ರಾಯ್ತು. ಆವಾಗ ಏನ್ನಾಡಿದ್ದು? ಇವು ನನ್ನ ಮಕ್ಕೇ ಸರಿ. ಇನ್ನಾರ ಮಹ್ಕು ಅಲ್ಲ ಅಂತೇಳಿ ತಗಂದೋಗಿ ಮನೀಲಿ ಮಡಿಕ್ಕಂಡು, ಚಂದಾಗಿ ಸಾಕ್ಕಂಡು. ಅವರು ಏಳುಜನ ಹಿಡ್ದಿ ಸಿಗದುಬುಟ್ಟು, ಉರ ಬಾಕ್ಕಿಗೆ ತ್ವಾರಣ ಕಟ್ಟಿ, ಈ ಹೋಗೋ ಬರೋರಿಗೆ ಅಡ್ಡೆ ಎಲೆಕೊಟ್ಟು ಉಗಿಸಿದ್ದು. ಅವರು ಅಲ್ಲವರೆ, ನಾವು ಇಲ್ಲಿವಿ.

ಹೇಳಿದವರು : ನರಸಮ್ಮ, ದೊಂಬಿದಾಸರು, ತಿಮ್ಮಲಾಪುರ, ಚನ್ನರಾಯಪಟ್ಟಣ ತಾಲ್ಲೂಕು

೪. ಜಂಬೂರು ನಾಗೇಗೌಡರು

ಒಂದ್ ಪಟ್ಟುದಲ್ಲಿ ಜಂಬೂರ್ ನಾಗೇಗೌಡು. ಅವ್ವರ್ಗೆ ಏಳು ಜನ ಗಂಡುಮಹ್ಕು. ಏಳು ಜನ ಗಂಡ್ಕಾಧೆ, ಅವು, ಬಾಳ ಅನ್ನಾಲ್ಪಸ್ತು ಆ ಮನಿಯವು. ಏಳು ಕೊಪುರ್ವೆ ಹಾಲ್ಪರಿಯೋರಂತೆ ಅವ್, ಮನೇಲಿ. ಆರ್ ಜನ ಮಹ್ಕುಗುಳೂ ಗದ್ದೆಗಳು, ತೆಂಗು, ಬಾಳ, ಬದನೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಯಾಸಾಯಾಗಳು ಮಾಡ್ಡಂಡು ಅನ್ನಾಲಾಗಿದಾರೆ. ಎಲ್ಲಿ? ಜಂಬೂರ್ ನಾಗೇಗೌಡ, ಮನೇಲಿ. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಕರಿಮಗ್ಗು ಅವ್, ಮನೇಗೆ ಕೆಲ್ಲ ಮಾಡಂಗಿಲ್ಲ. ಬಂದು ಪದ್ದುವತಿ ಮನೇಲಿ ಸೇರಿದಾನೆ. ಪದ್ದುವತಿ ಮನೇಲಿ ಸೇರಿದೆ, ಇವು, ಆರ್ ಜನೂವು ಬಾಳ ಬೆಳ್ಳೇವುರು. ಇವು ಕೆಟ್ಟವು. ಲಗ್ಗ ಮಾಡಿಲ್ಲ, ಮನೆ ಸೇರಿಲ್ಲ. ಅವಾಗ ಅಣ್ಣಂಡು, ಆರ್ಜನ್ನಾವಿನಂದೂ, ಜಂಬೂರ್ ನಾಗೇಗೌಡುನ - ಅಪ್ಪಾಜೆಯವೇ ನಂ ತಮ್ಮಾವು, ಹೀಗೆ ಮಾಡ್ತಾವೇ, ಏನ್ ಮಾಡದು? ಅಪ್ಪಾ, ಇದು ಬೆಳ್ಳು ಸಮಾಕಿರ್ತದೇನ್ ಬಿಡಪ್ಪ, ಅವುನ ಸುದ್ದಿ ಬೇಡ ನಿಮ್ಮೆ ಅಂದ್ವಟು, ತಂದೆವು, ಜಂಬೂರ್ ನಾಗೇಗೌಡು. ಸರಿ, ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಇದ್ವಟು.

ಒಂದಲ್ಲಿ ಒಂದಿನ್ನ ಏನ್ ಮಾಡುದ್ದು? ಅವು ಸ್ನೇಹಿತೆಲ್ಲಾ ಬಂದು ಇವುರ್ಗೆ ಹೇಳುಟ್ಟು. ಮದ್ದೆಮಾಡ್ಯಾಡಿ, ನೀವು ನಾಗೇಗೌಡೆ, ಅಂತ ಹೇಳುಟ್ಟು. ಅಪ್ಪಾ ನೀವೇ ಮಾಡುತ್ತಪ್ಪಾ ಲಗ್ಗಾವಾ. ನಮ್ಮೆಲಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಇದು ಅಂದ್ದುಟ್ಟು, ನಾಗೇಗೌಡು. ಆ ಸ್ನೇಹಿತೆ, ಮೇಲಾಕ್ಕುಟ್ಟು. ಈ ಸ್ನೇಹಿತೋಗಿ, ಪದ್ಯಾವತಿ ಮನೇಲಿದ್ರಲ್ಲ “ಅಪ್ಪಾ ನೀನು ಲಗ್ಗಾವಾ ಆಗ್ನುಡಪ್ಪಾ. ಸರಿ. ಅಲ್ಲ, ನಿಮ್ಮ ಮನ್ತನ ದೊಡ್ಡು, ನಾಗೇಗೌಡು, ಅಂದೆ, ಸುತ್ತುರ್ ಹದ್ದಾರ್ ಹಳ್ಳಿಗಲ್ಲ ಮಾನ್ಯೇವ್ಯು” ಅಂತ ಹೇಳುಟ್ಟು. ಆಗೇಆಗ್ನಿ ನಾನ್ ಲಗ್ಗಾಆಗ್ನಿನಿ ಅಂತ ಹೇಳುಟ್ಟು ಸ್ನೇಹಿತು, ಕೈಲಿ. ಸರಿ, ಅವೇನ್ ಮಾಡ್ಯಾಟ್ಟು? ಬಂದ್ದುಟ್ಟು ಹೇಮಾವತಿ ಪಟ್ಟುಕ್ಕೆ ಹೆಣ್ಣೊಂಟ್ಟುಟ್ಟು. ಇವ್ವದೆಯಾ, ಏನು? ಜೊತೆಗಾರೆ, ಮಾಡ್ಯೇಕು ಮದ್ದೆಯಾ. ಮನೆಗೆ ಬಂದೇ ಇಲ್ಲ. ಅಣ್ಣೀರೋತಕೆ, ತಂದೆತಕೆ. ಒಗ್ಗುಟ್ಟು ಈವೇನ್ ಮಾಡ್ಯಾಟ್ಟು? ಅವ್ಯಾ ಒಪ್ಪಸ್ಗಂಡ್ ಕುಂತ್ಕುತರೆ. ಈಯಪ್ಪ ಹೇಳುಟ್ಟೊದೇಟ್ಟೆಯ ಇವೇನ್ನಾಡ್ಯಾಟ್ಟು? ಅಮರಾವತಿ ಪಟ್ಟುಕ್ಕೆ ಇವ್ಯ, ಗಂಡಿನ್ ಪೋಟ ತಗಂಡು, ನಾಗೇಗೌಡೆ ಕಿರೆಮಗ್ಗ ಪೋಟ ತಗಂಡು. ಉಡಿಕಂಡೋದು.

ಅಮರಾವತಿ ಪಟ್ಟು ದಿಂದ ಹೆಣ್ಣಿವ್ಯ, ಪೋಟ ತಗಂಡುಬತ್ತಾ ಇದು. ಸರಿ, ಇವುರು ಅವಿಗ್ಗ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು, ಅವು, ಇವಿಗ್ಗ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು. ನಮ್ಮು ಗಂಡಾಚೇಕು. ನಮ್ಮು ಹೆಣ್ಣಾಚೇಕು ಅಂದು. ಈ ಗಂಡಿನ್ ಪೋಟ ಹೆಣ್ಣಿಕೊಟ್ಟುಟ್ಟು, ಹೆಣ್ಣಿನ್ ಪೋಟ ಗಂಡ್ವಾವಿಕೊಟ್ಟುಟ್ಟು. ತಗಂಡ್ ಬಂದ್ದುಟ್ಟು, ಜಂಬೂರ್ ನಾಗೇಗೌಡೆ, ಕಿರೇ ಮಗುನ್ ಕೈಗೆಕೊಟ್ಟುಟ್ಟು. ಅವುನ್ ಸ್ನೇಹಿತು, ಕೊಟ್ಟೊ ವಟ್ಟೆಯಾ, ಈಯಪ್ಪ ಕೋಟಿನ್ ಜೇಬ್ಬಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಂಡು ಪದ್ಯಾವತಿ ಸೂಳೆ ಮನೇಲಿ ಇದಾನೆ. ತಂದೆ ಮನ್ನೆ ಒಗೇ ಇಲ್ಲ. ಸರಿ, ಮಲಗ್ಗುಟ್ಟು ಮಂಚದ್ದೀಲೆ. ಇವ್ಯಗೆ ಆಲೆ ವೋಟ್ಟೆ ಉರಿ ಬಂದ್ದುಡ್ತು. ಯಾರ್ಗ್ಗ? ಈ ಪದ್ಯಾವತಿ ಮುಂಡೆಗೆ, ಸೂಳೆಗೆ. ಆಹಾ! ಇಂತಾ ರೂಪಾಸುಂದಿ, ತಗಂಡೋಗಿ ಲಗ್ಗಾವಾಗೋರು ನಮ್ಮೆ ಕಣ್ಣಿಗ್ನ್ನೀಡ್ತಾರಾ, ಕೈಯಗ್ನ್ನಾಡ್ತಾರಾ, ಅಂದಿದ್ದೆ ಪೋಟ ತಗಂಡಿದ್ದೆಯಾ, ಒಂದ್ ಸುಣ್ಣಾಪೆಟ್ಟೆ ಒಳಿಕೆ ಅಂಚಿಕಡ್ಡಿ ಇಟ್ಟು ಕಣ್ಣಿಗಿಟ್ಟುಟ್ಟು, ಉಂ ಬಂದಿದೆ ಕಣ್ಣಿ ಅನ್ನಂಗೆ. ಪೋಟೊಳಿಕೆ ಇಟ್ಟುಟ್ಟು ಮಡೂಗ್ಗಾಬುಟ್ಟು. ಉಂಟಾಅಯ್ಯು, ಅಡ್ಗ ಆಯ್ಯು, ಎದ್ದೀರ್ಲಿ, ಸ್ವಾನಾಮಾಡಿ ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ಲು. ಉಂಟ, ಸ್ವಾನಾ ಅಂದೇಟ್ಟೆ ಎದ್ದು ಕೂತ್ತಂಡ ಆಯಪ್ಪ. ಎಲ್ಲ ಹೆಣ್ಣೊಂಡಕೋಗಿದ್ರಂತೆ ಹ್ಯಾಗಿದೆ ತೋರಿಸಿ, ಪೋಟಾನ ಅಂದ್ಲು. ಅಲ್ಲಿದೆ ನೋಡೆ, ಮುಟ್ಟಿಲ್ರ, ನಾನು (ಆಲೆ ಮಾಡಿದಾರೆ ಮಾಟಾನಾ). ಸರಿ. ತಕೊಟ್ಟು ಆಯಪ್ಪ. ಅಲ್ಲಾ ಎಣ್ಣೆನೋ ಅಸ್ವಾಗದೆ, ಕಣ್ಣೇಕುಲ್ಲು ಅಂದ್ದುಟ್ಟು.

ಎಲ್ಲೇ? ನೋಡಿ ಕಣ್ಣಲ್ಲೊವ ಬಂದದೆ ಅಂದ್ದುಟ್ಟು ಸುಮಾಸುಮ್ಮೆ. ಪರಪರ್ ಇಸ್ಟುಬುಟ್ಟು, ಅರ್ದುಟ್ಟು, ಒಲೆವಳ್ಳಿ ಎಸ್ಟುಬುಟ್ಟು. ಆಯ್ಯಾ? ಸಂಸಾರ ಒದಂಗಾಯ್ಯು? ಆಗಚೇಕಿಲ್ಲ ನನ್ನ ಮದ್ದೆ ಅಂದ್ದುಟ್ಟು. ಆವಾಗೇನ್ನಾಡ್ಯಾಟ್ಟುರು? ಬಂದ್ದುಟ್ಟು, ಸ್ನೇಹಿತು. ಬಂದು “ಅಪ್ಪಾ ನಾವ್ ಮಾತೊಟ್ಟಿದ್ದೀವಪ್ಪಾ. ನಮ್ಮನ್ನೇನಂತಾರಪ್ಪ? ಜಂಬೂರ್ ನಾಗೇಗೌಡು, ಬೇಕಾದಂತ ಏಳ್ ಕೊಪ್ಪುಗೆ ಹಾಲ್ಜುರಿಯೋಂತ ಮಾನ್ಯೇವ್ಯ, ಅಂತಾವ್,

ಮಗನ್ನೆಣ್ಣು." ನಾನ್ ಬರೊಲ್ಲ. ಆದಾತೋಗು. ಆಗೋಗ್ನುಡುತ್ತಪ್ಪ. ವೋಗ್ನೇಚೇಕು ಮದ್ದಿಗೆ. ನಾನ್ ಬರಲ್ಲಪ್ಪ. ನನ್ ಚಂದ್ರಾಯ್ದು ಹೊಡಿತ್ತಿನಿ. ಮದ್ದಿ ಮಾಡ್ಯಂಬಾ ಅಂದ್ವಟ್ಟ. ಅವ್ರ ಒಳ್ಳೆ ಮಾನ್ಯೇವ್ರ, ಪುಣ್ಯತ್ವರು, ಅಮರಾವತಿಪಟ್ಟದವ್ರ, ಹೆಣ್ಣುಡವ್ರ. ಆದೂ, ಆಗ್ನಿ ಅಂದ್ವಟ್ಟ. ಸರಿ. ಗಂಡಿನ್ ಪೋಟ ತಗಂಬುಟ್ಟು, ಚಂದ್ರಾಯ್ದು ಇಸ್ತಂಬುಟ್ಟು. ಮಂದಿಮಾರ್ಗ ದಂಡು ದಳ ಎಲ್ಲಾ ವೋಗ್ನುಟ್ಟು, ಲಗ್ನಮಾಡ್ಯಂಬುಟ್ಟು, ಹೊಟ್ಟುಟ್ಟು. ಪಾಪ, ಚಂದ್ರಾಯ್ದು ಲಗ್ನ ಮಾಡ್ಯಂಬುಟ್ಟು. ಬಂದ್ವಂಬುಟ್ಟು, ಮದ್ದಿ ಮಾಡ್ಯಂಂಡು. ಕಿರಿಗಂಚಿ ಮರಿಗಂಚಿ ಕರ್ಕುಂಬಂಂಡು. ಕರ್ಕುಂಬಂದೇಟ್ಟೀ ಅರ್ಹನೇಲಿ ಬಿಟ್ಟುಟ್ಟು. ಅರ್ಹನೇಗ್ ಬಿಟ್ಟುಟ್ಟೀ, ಈಯಮ್ಮೆ ಬಾಳ ರೂಪಸುಂದರಿ. ಯಾರು? ಕರೇಮಗ್ನಿಂಡಿ. ಜಂಬೂರ್ ನಾಗೇಗೌಡು, ತಾಯೀಬನ್ನಿ ಅಮ್ಮಾ, ಅಂತ ಕರುದು, ಆರ್ ಮಂದಿ ಸೋಸೆದೀರೂವ. ಏನ್ ಮಾವಾವೇ? ಏನೂ ಇಲ್ಲಮ್ಮಾ, 'ನನ್ನೇಇಷ್ಟುಂತೆ ಇರ್ತೀರೆ ತಾಯಿ ನೀವು', ಅಂದು. ಆರ್ ಜನ ಸೋಸೆದೀರೂವೆ, ಹೇಳಿ ಮಾವಾವೇ, ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಇರ್ತೀವಿ ನಾವು. "ನಮ್ ಸೋಸೆ ಬಾಳ ರೂಪಸುಂದರಿ. ಆಚೆ ಕಳಿಸಾಬ್ಯಾಡಿಮ್ಮೆ, ನೀರಿಗ್ ಕಳಿಸಾಬ್ಯಾಡಿ ನೀವು. ತೂಗ್ ಮಂಚದ್ದೇಲೆ ತೂಕ್ಕಂಡು ಅವಾರ್ಗೀ ಸೌಕರ್ಯ ಮಾಡ್ತೀರಾ ತಾಯಿ" ಅಂದು. ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡ್ತೀವಿ ಮಾವಾವೇ, ನಾವು ಅಂತ ಕೈ ಮುಗದ್ರ ಬೇಧ್ಯಂಂಡು. ಆಗ ಪಟ್ಟೀ ಮಂಚದ್ದೇಲೆ ಮಲ್ಲುಸ್ವಂಬುಟ್ಟು. ನಾಲ್ಕು ಮೂಲೆಗೆ ನಾಕ್ ನಂದಾದೀಪ ಹಬ್ಬುಟ್ಟು. ಸರಿ. ಅವಳ್ಳ ತೂಗ್ ಮಂಚದ್ದೇಲೆ ಮಲ್ಲುಸ್ವಂಬುಟ್ಟು. ಯಾರನ್ನಾ? ನಾಗೇಗೌಡಕರೇ ಮಗವ್ವಲ್ಲ ಸೂಳೇ ಮನೇಲಿ ಅವ್ವೆಂಡಿತ್ತೀನಾ. ಗಂಡಿಲ್ಲೆ ಮದ್ದಿ ಮಾಡ್ಯಂಬಂದೌಳ್ಳ.

ಸರಿ, ಮಂಚುದ್ದೇಲಿಟ್ಟುಟ್ಟು. ಆಗ ಆಯಮ್ಮೆ ಅವಳ ಮನಸ್ಸಲ್ಲಿ ಅವಳು ಏಟ್ಟಿ ಮಾಡ್ಯಂಂಡ್ಲು. ನೋಡಿ ಇದ್ರಲ್ಲಿ ಬರ್ಬೇಕು ನೋಡಿ. ಆಹು, ಪರಮಾತ್ಮಾ ನನ್ ಅಕ್ಕೀರು ಬಂದಿದಾರೆ ಮುಂದೆ. ಅವಿಗೆ ಧಾಸಿಯಾಗಿ ನಾನು ಅವ್ರ ಸೌಕರ್ಯ ಮಾಡ್ಯೇಕು. ಅಂಥೋಗ್ನಿಟ್ಟು, ನನ್ನ ಸೌಕರ್ಯ ಮಾಡೋದು ದೇವ್ರ, ಗುರುವು, ಮೆಚ್ಚಲ್ಲ ನನ್ನೆ. ಸಂಡನ್ ಸುಖಿ ಇದೆ, ಒಳ್ಳೀದಾಯ್ತು. ಪರಮಾತ್ಮ ಹೊಟ್ಟಿದ್ದಿನ್ನೇ ಆಗಲಿ ಅಂದ್ವಟ್ಟು, ಅಕ್ಕಯ್ಯಾ, ಅಂದ್ಲು ಹಿರೇ ಸೋಸೆಯಾ. ಏನಮ್ಮಾ? "ನನ್ನ ಪತಿವ್ರತಾ ಧರ್ಮ ನನ್ನಲ್ಲಿದೆ, ಯಾರೇನು ಮಾಡಲ್ಲ, ಅಕ್ಕಯ್ಯ. ನೀರ್ ತಗಂಡ್ವನ್ನಿ, ಕಸಹಾಕ್ಕಂಟ್ ಬನ್ನಿ, ಅರ್ಹನೇಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಜೋಡುಸ್ವಂಬುಟ್ಟು ಹೋಗಿ, ಏಳ್ ಹೊಟ್ಟಿಕೆ ಹಾಲ್ಪರಿಯವ್ವೆ ಹುಲ್ಲು ಎಷ್ಟಾಗ್ಬೀಕು? ವೋಗಿ ನೀವು ಹುಲ್ಲು ಕತ್ತಂಬರಿ. ನಾನು ಅರಮನೇಗೆ ಅಡ್ಗಿ ಮಾಡ್ತು ಇರ್ತೀನಿ" ಅಂದ್ಲಾಯಮ್ಮೆ. ಆಗ್ನಿತಾಯಿ ಅಕ್ಕದೀರ್ಗಲ್ಲ ರೊಟ್ಟಿ ಹಾಕ್ಕೊಟ್ಟುಲ್ಲ. ಮಾವ್ವಿರ್ಗಲ್ಲ ಅನ್ನ ಮಾಡ್ಯೊಟ್ಟು. ಸರಿ, ಅರ್ಹನೇ ಒಳ್ಳೆ ಕಸಮುಸೇ ಮಾಡಿದ್ಲ. ಏಳ್ ಮಾರುದ್ದು ಮಂಡೆ ವದರ್ಕಂಡು, ಚಿನ್ನದ ಸೀರಣ್ಣ ತಗಂಡು, ರನ್ನದ ಬಾಚಣ್ಣ ತಗಂಡು, ಸಿಕ್ಕೊಡಿತಾ ಇಂದ್ಲು. ಏಳ್ ಮಾರುದ್ದು ಮಂಡೆ ಆಯಮ್ಮೆನಿಗೆ.

ಆ ಪಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಈ ರಾಜ ಸತ್ಯೋಗ್ನಿಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಆ ರಾಜನ್ ಮಗನ್ನೆ ಮದ್ವಿಲ್ಲ. ಅವ್ವು ಬಿಸ್ಲು ಮಾಡೀ ಮೇಲ್ ಹೊತ್ತಿದ್ದೆ. ಆ ಸೂಳೇಮುಗ ಬಿಸ್ಲು ಮಾಡೀಮ್ಮಾಲ್ ಹೊತ್ತಿರ್ಜುಗ,

ಈಯಮ್ಮೆ ಮಂಡೆ ಬಿಚ್ಚೆಂದು ಬಾಚ್ಚೆಂತಿದ್ಲಲ್ಲ, ಹತ್ತೊಂದಿನ ಕರುಗಳಿದ್ದೋ ನೋಡಿ, ಏಳ್ಳ ಕೊಪ್ಪಿಕೆ ಹಾಲ್ ಕರಿಬೇಕಾರೆ, ಜಂಬೂರು ನಾಗೇಗೌಡು, ಮನೇಲಿ ಏಳ್ಳ ಕೊಪ್ಪಿಕೆ ಹಾಲ್ ಕರಿಯೋ, ಕರಿಯೋವು ಕರ ಏಸಿರ್ತವೆ? ಹತ್ತೊಂದಿನ, ಕರುಗಳು ಬಿಚ್ಚೋಂಡ್, ಬಿಚ್ಚೋಂಡು ರಾಜನ್ ಮನೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ದೋ. ಆಗೇನ್ನಾಡಿದ್ಲು? ಆಹಾ ನನ್ನ ಆಕ್ಷದಿಂದೀರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಆಲಿಲ್ಲೆ ಹೋದೆ, ನನ್ನ ಅಕ್ಕೀರ್ ಏನಂದಾರಮ್ಮೆ. ನನ್ನ ಪತಿವರ್ತೆ ಧರ್ಮ ನನ್ನಲ್ಲಿದೆ, ಯಾರೇನ್ನಾಡ್ತಾರೆ ಬುಡು ಅಂತ ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ಲು, ಹತ್ತೊಂದಿನ ಕರಗಳ್ ವಡ್ಡಂಬರಕೆ. ಇವ್ವು ಬಿಸ್ಲು ಮಾಡಿ ಮೇಲ್ ಕೂತ್ತೋಂಡು ನೋಡ್ಬಟ್ಟು ಆ ರಾಜನ್ನಾಗ. ಏ ಮಂತ್ರಿ, ಇವ್ವಾರ್ಮೋ ? ಜಂಬೂರು ನಾಗೇಗೌಡು, ಸೋಸೆ ಸ್ವಾಮಿ. ಅವ್ವು ಮಂಚಕ್ ನಾನೋಗ್ನೇಕಲ್ಲೋ. ಆಹಾ ಏನ್ ಸ್ವಾಮಿ! ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗ್ ಮಾತ್ತಾಡಿತ್ತೀರಿ? ಯಾರ್ಥೆಂಡು, ಯಾರಿಗ್ ಆಗುತ್ತೇ ಸ್ವಾಮಿ? ಏನಾರಾ ಆಗ್ಲಿ ಅವ್ವು ಮಂಚಕ್ ವೋಗ್ನೇಕಣೋ ಅಂದ. ಆ ಬಡ್ವುರ್ ಆಸೆ ಅಲ್ಲ. ಬಲ್ಲಾರನ ಹೆಂಡುದೀರ್ ಬಂದೆ, ಜೆಷ್ಟಿಗ್ ಬಂದಿದ್ದು ಅಂತಾರೆ. ಬಡುವೋದೆ, ಅದ್ವೋಗಿದ್ದು, ಅಂತಾರೆ ಇಲ್ಲಾರಾ? ಆಗೇನ್ನಾಡುದು,? ಏನಾದೂ, ಆಗ್ಲಿ ನಾನು ಅವ್ವು ಮಂಚಕ್ವೋಗ್ನೇ ಬೇಕ್ಕಣೋ ಅಂದ, ಮಂತ್ರಿಯಾ. ಸ್ವಾಮಿ ಆಗನ್ನಾರ್ದು. ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ ಅವ್ವು ಮಹಾಪತುವರ್ತೆ ಶಿರೋಮಣಿ ಸ್ವಾಮಿ ಅವ್ವು, ಅಂದು, ಬ್ಯಾಡಪ್ಪಾ ಆ ಮಾತ ಆಡ್ ಬ್ಯಾಡ ಅಂದ. ಇವ್ವು ವೋಗ್ತಾ ಇದ್ಲಲ್ಲ ಏಳ್ಳ ಮಾರುದ್ದಮಂಡೆ ಬಾಚ್ಚೆಂದು, ಬಂದ್ಧದೆ ಕೂದ್ಲು ಕಂಕ್ಕಿಕ್ಕೆಂದ್ಲು, ಇನ್ನೋಂದ್ಧದೆ ಕೂದ್ಲುನೋಳಿ ದಾವಣ ಹಾಕ್ಕೆಂದು, ಎಳ್ಳಬಂದ್ಲು ಹತ್ತೊಂದಿನ ಕರುಗಳ್ಲಾವ.

ಅವಳಮ್ಮಾಕ್ ಕಣ್ಣೆಟ್ಟುಟ್ಟು. ಅವ್ವು ರೂಪಸುಂದಿ, ಕಣ್ಣೆಟ್ಟು ಅಂಗಂದ. ಅವ್ವೆಮುದ್ದಿ ಇಲ್ಲ, ಅವ್ವೆ ರಾಜನ ಮಗನ್ನೆ. ಹೂಂ ಆದೂ, ಆಗ್ಲಿ ಅಂದ್ವುಟ್ಟು ಬಂದ್ವುಟ್ಟು, ಅರ್ಹನ್ನೆ. ಏನೋ ಅಂಗಾರೆ ಕರ್ತೃಂಬರಲ್ಲೇನೋ ಮಂಚಕೆ ಅಂದ. ಅಬ್ಜಬ್ಬಾ ಶಿವಶಿವಾ ನಮ್ಮನ್ ಉಳಿಗಾಲ ಇದ್ಯೇನಪ್ಪಾ ಬಾಳ ದೊಡ್ಡಮನ್ಯಾಷ ನಾಗೇಗೌಡೂ. ಒಬ್ಬ ಸುದ್ದಿಗೋದವರಲ್ಲ. ಅಷ್ಟು ಅನ್ನೂಲ ಇದೂ, ಭಯ ಭಕ್ತಿ ತುಂಬಿ ತುಳುಕ್ಕಾ ಇತ್ತು ಅವಲ್ಲಿ. ಆಮೇಲೇನ್ನಾಡ್ವುಟ್ಟು. ಕರುಸ್ತು, ಕಳಿಸ್ತು, ಅವ್ವಾ ಬನಿ ಅಂದ. ಮಾರಾಣಯವ್ರ ಇದ್ದು. ಅವ್ವು ತಾಯಿ, ಬಂದ್ರು. ಅವ್ವಾ ಏನಾರ ಆಗ್ಲಿ ಗೌಡನ್ ಸೋಸೆ ಕರ್ತೃಂಬಾರವ್ವಾ ನನ್ ಮಂಚಕ್ಕೆ ಅಂದ. ಏನಪ್ಪಾ “ಅವ್ವಿಗಿಂತಾ ರೂಪ್ಸುಂದಿನ್ ತಂದು ಲಗ್ಗುಮಾಡಿತ್ತೀನಿ ನಮ್ಮನ್ನಾಗ ಬಿಟ್ಟಾರೆ ಮಗೂ?” ಅಂದ್ಲು. ಇಲ್ಲ ತಾಯಿ ನಿನ್ ಪಾದುದ್ ಮ್ಯಾಲೆ ನಾಲ್ಕಿ ಕಿತ್ತುಂಡು ಪರಾಣ ಬಿಟ್ಟಾಡಿತ್ತೀನಿ. ಅವಾಳ್ಳ ನನ್ ಮಂಚಕ್ ಕರ್ಕಂಡ್ ಬರಲೇಬೇಕು ಅಂದ ಇವ್ವು.

ಈ ದಡಿಯಾ. ಅಂಗಂದೇಟ್ಟೆಯಾ ಈಯಮ್ಮೆ ಬಂದ್ಲು, ಜಂಬೂರು ನಾಗೇಗೌಡು, ಮನೇಗೆ. ಅನ್ನೂಲ್ಪಸ್ತು ಬಂದೆ, ಬಡವರ್, ಮನೆಗೆ ಭಾಗ್ಯ ಬಂದಂಗಾತ್ತು. ಬನ್ನಿ ತಾಯಿ ಅಂತ ಚಪೆ ಮೇಲೆ ಕೂತ್ತುಳಿ, ಮಂಚುದ್ದೇಲೆ ಕೂತ್ತುಳಿ, ಬೆಂಚಿನ್ನೇಲೆ ಕೂತ್ತುಳಿ ಅಂದು, ನಾಗೇಗೌಡು. ನಾಗೇಗೌಡೆ, ನಿಮ್ಮರಮನೆ ನೋಡುದೆ, ಬಾಳ ಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತೆ.

ಪಳಾಜನ ಗಂಡಾಮಹ್ಯ, ಪಳಾಜನ ಸೋಸೆದೀರು, ಬಳ ಅನ್ನೊಲ್ಲಾಗ್ ನೆಡೆತಿದೆ. ಯಾವು ಕೆಲ್ನಿಇದೂ, ಇಲ್ಲಂತೆ ಆಯ್ದಿದೆ. ಸ್ವಾಮಿ ನಮ್ಮೆಲ್ಲಿ ಆರ್ತ್ಯಾಲಕ್ಷ್ಯತೆ ಮಾಡ್ದೇಕಾಗಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಸೋಸೆದೀರ್ ಕರ್ಮ್ಯಾಂಡೋಗಕೋಸ್ಕರ ಬಂದಿದ್ದೀನಿ ಸ್ವಾಮಿ ಅಂದ್ದು ಮಾರಣ. ಇವಾళ್ಲ ಬರ್ಮಾಡ್ಯಾಳಕೋಸ್ಕರವಾಗಿ. ನಾನು ಕಿರೀಸೋಸೆ ಕಳ್ಳೊಲ್ಲಿದಲ್ಲಮ್ಮಾ, ಆರುಜನ ಸೋಸೆದೀರ್ಹ್ಯಾ ಕಳುಸ್ತಿನಿ ಅಂದು, ನಾಗೇಗೌಡು, ಅವ್ಯಾಗ್ ಬೇಕಾಗಿರದು ಕಿರಿಸೋಸೆನೆಯಾ. ಅವ್ಯಾಗ್ ಗೊತ್ತು ಆಯಮ್ಮನ್ನೆ. ಆ ಪತುವರ್ತಗೆ ಗೊತ್ತು ನಾಗೇಗೌಡ್, ಆ ಕಿರೀಸೋಸ್ಸೆ. ‘ಮಾವಾವೆ, ಬನ್ನಿ ಇಲ್ಲಿ, “ನಮ್ಮ ಸೋಸೆದೀರ ಆರ್ ಜನ್ಮಾವೆ ಈವಾಗ ಕಳಿಸ್ತೊಡ್ಡಿನಿ ನಮ್ಮ ಕಿರೀಸೋಸೆಯ ಸಂಚೆ ಬದ್ದಂಟಿಗೆ ಕಳಿಸ್ತೊಡ್ಡಿನಿ” ಅಂತ ಹೇಳ್ಬುಡಿ ಅಂದ್ದುಟ್ಟು. ಅವ್ಯಾಗ್ನಾತ್ತು, ಇದುಕ್ಕೆ ಕಳ್ಳಿದಾರೆ, ಅಂತ ಗೊತ್ತಾಡ್ಡಂಡಿದ್ದು. ಆಗ್ನಿತಾಯಿ ನನ್ನ ಆರ್ ಜನ ಸೋಸೆದೀರ್ಹ್ಯಾ ಅಡ್ಡೀಗ್ ಕಳಿಸ್ತಿನಿ. ನನ್ನ ಕಿರೀಸೋಸೆಯ ಸಾಯಂಕಾಲ್ಕಾ ಬದ್ದಂಟಿಗೆ ಕಳಿಸ್ತಿನಿ ಅಂದು. ಓಹೋ ಅನ್ನೊಲ್ಲಿ ಆಯ್ದು ನನ್ನ ಅಂದ್ದುಟ್ಟು ಮಾರಣ.

ಆವಾಗ್ ಆರ್ ಜನ್ಮಾವೋದು. ಅಡ್ಡೆ, ಉಟಾ, ಮಾಡುದು. ಇವ್ಯಾ ಕರ್ಮ್ಯಾಂಡೋಗಕೆ ಅಡ್ಡೆವೂಟಾ ಸ್ವಾಮಿ, ಅದುಕೋಸ್ಕರ, ಎನ್ನೊ ಇಲ್ಲ, ಆರ್ತ್ಯಾ ಇಲ್ಲ, ಆಕ್ಷತೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮೆ ಬತ್ತುಳಾ ಕಂಡೋರ್ತನೆ ಸೋಸೆ? ಅಂದ್ದುಟ್ಟು ಅದುಕ್ಕ ಮಾಡಿದು. ಈವಮ್ಮನ್ನೆ ಉಡುಗರೆ ಕೊಟ್ಟು. ಇವಾರ್ ಜನಕ್ಕೂ ಕೊಟ್ಟಬ್ಬುಟ್ಟು, ಕಳುಸ್ಪುಟ್ಟು. ಯಾರು? ರಾಜವ್ರತಾಯಿ ಮಾರಣ ಕಳಿಸ್ಪುಟ್ಟು. ಇನ್ನು ಈಯಮ್ಮೆ ವೋಗ್ನೀಕಲ್ಲಾ, ಬದ್ದಂಟಿ?.

ಇವ್ಯೋಗೋವಷ್ಟಕ್ಕೆ ಮಂಚುದ್ದೀಲೆ ಮೂರ್ಗಾಡಿ ಉಪ ಮುಚ್ಚಬುಟ್ಟಿ ಆ ರಾಜನ್ ಕವುಚ್ಚಬ್ಬಿವೆ. ಮೂರ್ಗಾಡಿ ಉಪ ಮುಚ್ಚಬುಟ್ಟಿವೆ, ಆ ರಾಜನ್ ಮ್ಯಾಲೆ. ಆ ರಾಕ್ಷಸ್ನಾಯಿಲೆ. ಅಲ್ಲಿಂದು ಪೋಟ ಪೂಜಸ್ಪಂಟ್ಟಿವೆ. ಇಲ್ಲೆ ಆರ್ತ್ಯಾಕ್ಷತೆ ಪೂಜೆ ಮಾಡದು ಅಂತ. ಇವಾರ್ ಜನ್ಮಾನು ಉಡುಗರೆ ಕೊಟ್ಟಬ್ಬುಟ್ಟು, ಬೋಮಾನಾಗಳ ಕೊಟ್ಟಬ್ಬುಟ್ಟು, ಕಳುಸ್ಪುಟ್ಟು ಮಾರಣ. ಇನ್ನೀಯಮ್ಮೆ ಬದ್ದಂಟಿಗೆ ಬರ್ಬೀಕಲ್ಲಾ? ಎರಡು ಸೀರೆ ಉಟ್ಟಂಡ್ಪುಟ್ಟು. ಸೀರೆ ಉಟ್ಟಂಡು, ಮಾವುನ್ನೇನಂತ ಏಳುದ್ದು, “ಮಾವಾವೆ ಬೆಳಗಿನ ಬದ್ದಂಟಿಗೆ ನೀವು ರಾಜನ್ನಾರ್ಜನೆ ಇಂದೆಗಡೆ ರಥ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿಕ್ಕುಂಡ್ ನಿಂತಿರ್ ಬೇಕು ಮಾವಾವೆ,” ಅಂತ ಜಂಬೂರ್ ನಾಗೇಗೌಡಿಗೆ ಹೇಳ್ಬುಟ್ಟು ಈವಮ್ಮೆ. ಆಗ್ನಿ ತಾಯಿ ಅಂದು.

ಅವ್ಯೇನ್ನಾಡುದ್ದು? ಸೀರೆ ಮೇಲ್ ಸೀರೆ ಉಟ್ಟಂಬುಟ್ಟು. ಅವು, ತಂದೆ ಅರ್ಥನೇವ್, ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ಲಕ್ಷ್ಯಸ್ ರೂಪಾಯ ಒಂದೇ ಹಾರ ಒಂದ್ದೀ ಹಾಕ್ಕಂಡಿದ್ದು ಕೊಳ್ಳಿಗೆ. ಕೃಗೆ ವಾಚ್ ಕಟ್ಟಂಡಿದ್ದು.

ಸರಿ, ಇದ್ದಂಟಿಗೆ ಬಂದು. ಇವ್ವು ಅಪ್ಪುತ್ತಾಗ್ನೀಯಾ ಕದ ಹಾಕ್ಕಿಟ್ಟು, ಮಲಗ್ಗು ಬಿಟ್ಟವೇ, ಮಾರಾಟ ಮಗುನ್ನ.

ಅಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಮ್ಮಾ ಯಾತವಮ್ಮಾ ಅಂತ ಬಂದ್ದು. ಬನ್ನಿ ತಾಯಿ ಬನ್ನಿ ಅಂತ ಕದನೂಕಿದ್ದು ಈಯಮ್ಮೆ, ಎಲ್ಲಿ ಅರತ್ಯಾಕ್ಷದಿ? ಆ ನೋಡಿ ದೇವಾಧಿ ಪೋಟ. ಅವುನ್ನ ಮೂರ್ಗಾಡಿ ಉಂಟಾಗೆ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟಿದ್ದು. ಆಗೇನ್ನಾಡ್ಯಾಟ್ಟಿಟ್ಟು? ಈವಮ್ಮೆ ವಳೀಕೊ ಪೋಗಿದ್ದ ಕಂಡಿದ್ದೇ ಬರ್ಧಂತ ಬಾಗ್ಗಾ ಎಳ್ಳಂಬುಟ್ಟು. ಆ ರಾಜನ ತಾಯಿ ಬಾಗ್ಗೆ ಇಕ್ಕಂಡೇಟ್ಟಿಯಾ, ಆ ಪತಿವ್ರತೆ ಶಿರೋಮಣಿ ಅವ್ವಳ್ಳೀನಾ ಭಯ? ಪರಮಾತ್ಮೆ ಇಗ್ಗೂ ಇಲ್ಲಂಗೆ ಹಾಪಾಡುನೇ ಸ್ಥಾಮಿ. ಅವ್ವ ಪತಿಧರ್ಮ ಇದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ. ಆಗ ಆರ್ತಿ ತಗಂಡ್ವು ಕೈಲಿ. ಸುತ್ತು ಮಂಚದಾಸುತ್ತೂ ಸುತ್ತುತಾ ಇದ್ದಲ್ಲ? ಇವ್ವು ರಾಕ್ಕ ಎದ್ದಂಗೆದ್ದ. ಅವ್ವಗ್ಗೂತ್ತು, ಗೋತ್ತಾಯ್ತಮ್ಮುನ್ನೆ: ಎದ್ದ. ಅಪ್ಪು ಸುಲ್ಬವಾಗಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬು ಸೀರೆ ಹಿಡಿಯಕ್ಕಾಗುತ್ತೇ ಗುರ್ಬೇ. ಗಂಡುನ ಸೆರ್ಗಿಡಿಬೇಕಾದೆ, ಹೆಂಡಿದು ಕಷ್ಟಿದೆ. ಅವ್ವ ಸೆರ್ಗಿಡಿದೆ, ಸುಟ್ಟೋಗವ್ವು. ಆವಾಗ ಮಂಚ ಸುತ್ತೊಂದ್ದು, ಸುತ್ತೊಂದ್ದು ಆಯಮ್ಮೆ ಆರ್ತಿ ಎತ್ತಂಡು ಬಲಗೈಲಿ. ಇವ್ವು ಇಂದೆಗಡೆ ಸುತ್ತೊಂಡು ಸುತ್ತೊಂಡು ಬರ್ತಾ ಇದ್ದ. ಬರೋ ಟೈಪ್ಪುಲ್ಲಿ ಇವ್ವು ತಂದೆ ಮನೇಲಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಲ್ಲ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ರುಪಾಯಿ ಮುತ್ತಿನ ಸರನ ಕಿತ್ತಿದ್ದೇ ಎಸ್ಸು ಬುಟ್ಟು, ಆ ಮೂರ್ಗಾಡಿ ಉವಿನೊಳಿಕೆ. ಆಗ “ಅಯ್ಯೋ ನನ್ನ ತಂದೆ ಮನೇಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ರುಪಾಯಿ ಹಾರ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು, ನಮ್ಮ ತಂದೇವು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು, ಎಲ್ಲೊ ಕಳೆಲ್ಲೀಗಿದೆ, ಹ್ಯಾಗಿದೂ, ನಿನ್ನೊಳಿಯಾ, ನಿನಗಾಗಿ ಬಂದಿದೀನಿ, ಅದುನ್ನೆಲ್ಲಾ ಉಡುಕೊಡಿ, ನನ್ನ ಕೊಳ್ಳುಗ್ಗೆ ಪೋಣುಸ್ಕಂಡು ಹಾಕ್ಕಂಬೇಕು” ಅಂದ್ದು.

ಆ ಉವಿನೊಳಿ ಮೂರು ಉಡೊನು, ಮೂರ್ಖು ಕೈಯಿಗ್ಗೆ ಕೊಡೊವ್ವು. ಎರ್ಡು ಪೋಣುಸ್ಕಂಡು ಇವ್ವು. ಇನ್ನೊಂದು ಎಸೆಯೋಳು. ಟೀಮ್ ಬರ್ಬೇಕಲ್? ಸರಿ ಆದೇ ರೀತಿ ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲಾ ಪೋಣುಸ್ಕಂಡ್ವು ಎಲ್ಲಾ ಪೋಣುಸ್ಕಂಡ್ವು. ಕೊಳ್ಳುಗ್ಗೆ ಹಾಕ್ಕಂಡು, ನಾನು ಎಲ್ಲಾಕ್ಕೆ ಮಾಡೇಕು, ಬಾತುರೂಮು ತೋರುಸಿ, ಅಂದ್ದು. ಹೋಗೆ ಇಲ್ಲಿದೆ ಪೋಗ್ನಾ ಅಂತ ಆಯವ್ವು ತೋರುಸ್ತು. ತೋರುಸ್ತೇಟ್ಟಿ ನೀನ್ನ ನಂಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡ್ವಿಡ್ತಿಯಲ್ಲ ಅಂದ. ಇಲ್ಲ, ನಿಮ್ಮ ಮೋಸ ಮಾಡಲ್ಲತಗಳೇ. ನನ್ನ ಸೆರಗ್ಗು ಇಡ್ಡಂಡಿರಿ, ಅಂದ್ವಿಟ್ಟು. ಸೆರ್ಗ್ಗೆ ಆಯವ್ವನ್ನೇಗೆ ಕೊಟ್ಟಿಟ್ಟು. ಬಂದ್ದು. ಆಯಮ್ಮೆ ಬಂದು ಇನ್ನೊಂದು ಸೆರಗ್ಗುಲ್ಲಿ ಚಂಬಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಬುಟ್ಟು ಕಡಾಯದೊಳ್ಳಿ ಬಿಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟು, ಅಲ್ಲ ಅವ್ವು ಅನ್ನಂಗೆ, ಕಡಾಯದೊಳಿಗೆ ಬಿಟ್ಟಿಬುಟ್ಟು ಆವಾಗ ಮಾವಾವು, ರಥ ಸಿದ್ಧಾದುಸ್ಕಂಡು ನಿಂತಿದ್ರಲ್ಲ? ಆ ರಥುದ್ದೇಲೆ ಕುಂತ್ಕಂಡು ಆಯಮ್ಮೆ ಅರ್ಹನೇಗೆಪೋಗ್ನಿಟ್ಟು.

ಒದ್ದೇಲೆ ಈಯವ್ವು ಏ, ಎಷ್ಟೊತ್ತಾಯ್ತು ಬರ್ಲೇ ಇಲ್ಲಾಲ್ಲಿ ಅಂತ ಚಂಬಿಟ್ಟಂಡು ಹಿಂಗ್ಲ್ಳಿ, ಎಳ್ಳಿ. ಆ ಚಂಬಿಟ್ಟಂಡು ಎಳದೇಟ್ಟಿ ಗುಡುಗುಡುಗ ಅಂತು ಕಡಾಯೊಳ್ಳಿ.

ರಾಜನ್ನನೇಗೂ ತಿಂದು ಬಡಾಬಡಾಂತ ಉಚ್ಚಳೆ ನೋಡು ಅಂದ. ಅಪ್ಪಾಸಿನ್ ಮನೋಗ್ರಹಿಗೆ ಇಲ್ಲ, ನೀರ್ ಕುಡ್ಡೇ ಇಲ್ಲ ಅಂದ. ‘ನಿನ್ನಕ್ಕನ್ ಚಿಟ್ಟುಕುಟ್ಟಾ ಬಾ’ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಅಂದ. ಜಡಿದ್ದೇ ಎಳೆದ. ಬಂದು ಲಟ್ಟ ತಗುಲ್ ಬುದ್ದುಚುಂಬು. ಓಹೋ, ನನ್ನೆ ಕೈಕೊಟ್ಟುಟ್ಲು, ಮೋಸಮಾಡ್ಪುಟ್ಲು ಅಂದು ಮಂಚುದ್ದೇಲೆ ಮಕಡೆ ಮನಿಕಂಡ. ಅವು,ತಾಯಿ ಬಂದು, ಯಾಕೋ? ಏನೋ ನಿನ್ನೆ ಬರಸಿದ್ಲು ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ಲು ಮಾರಣೆ. ನನ್ನಾ ಸಾಗಿಲ್ಲಮ್ಮೆ ಏನಮ್ಮೆ ಮಾಡದು, ಇನ್ನೋಂದ್ದಲ ಕರಿಯಮ್ಮೆ ಅಂದ ನೀನಿಲ್ಲೇ ವರ್ಣೋಗ್ನಿಟ್ಟು,ನಾನಿನ್ ಕರಿಯಲ್ಲ ಕಣೋ, ಮಾನರಕ್ಕಣ ಮಾಡ್ಪಳೋಸ್ಪರ ನಾನ್ ಹಾಗ್ ಮಾಡಿದ್ದೆ. ಇನ್ನೋಂದ್ದಲ ಕರಿ ಅಂತಿ! ಸೂಳಮಗನೆ, ನೀನೆಲ್ಲಾರ ಹೋಗು ನಾನ್ ಕರಿಯಲ್ಲ ಅಂದ್ಲು. ಆಗ, ಆದಿದ್ದಾಟಲ್ಲ ಅಂದ್ಪ್ಟು. ಏದ್ ಜನ ವಾಲೇಕಾರ್ದು ಕರುಸ್ಪಟ್ಟು. ವಾಲೇಕಾರು, ಅಂದ್ರೆ, ಪೋಲೀಸ್ ವಾಲಾ. ವಾಲೇಕಾರ್ದು ಕರ್ನಿದ್ದೆಯಾ, ಏ ಹೋಗಿ ಜಂಬೂರ್ ನಾಗೇಗೌಡು, ಮನೆಗೋಗಿ ಬೆಳಕರಿಯೋವತ್ತೆ ಕೋಣುನ್ ಬೆಣ್ಣೆ, ಕೋಣುನ್ ಮೋಸರು ಕೊಟ್ಟಿ ಸಮ್ಮಾಯ್ತು, ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ, ನಿಮ್ ಕಿರೀಸೋಸೆ ದೋರೆಪಾಲು’ ಅಂತ ಹೇಳ್ಪುಟ್ಟು ಬಾವೋಗು ಅಂದ. ಬಂದ್ಪುಟ್ಟು. ಅವು, ಗಡಗಡಗಡ್ ನಡುಗ್ತರೆ, ಜಂಬೂರ್ ನಾಗೇಗೌಡು. ಪಾಪ ಬಾಳ ಒಳ್ಳೇವ್, ಒಬ್ಬರ ಸುದ್ದಿಗೋಡವ್ಲ.

ಮಾವಾವ್, ನೀವ್ ಹೆದರ್ ಕೋಬೇಡ್ರಿ. ಆಯ್ತುವೋಗಪ್ಪ ನಾನ್ ಕೊಡ್ತಿನಿ ಅಂದ್ಲು, ಆಯಮ್ಮೆ ಕಿರೇಸೋಸೆ. ವೋಗಪ್ಪ ನಾನ್ ಕೊಡ್ತಿನಿ ಅಂದ್ಪುಟ್ಟು, ಅವಾಗೇನ್ನಾಡ್ಪುಟ್ಟು? ಒಂದ್ ಗುಡ್ಲುಕ್ಕುಟ್ಟು. ಒಂದ್ ತೆಂಗಿನಾಗರಿ ತಂದ್ಪುಟ್ಲು. ಮಾವುನ್ನೋಂದು ಪತ್ತು ಉಡುಸ್ಪುಟ್ಲು. ಒಂದಿಷ್ಟು ನೆಲ್ಲುಲ್ಲಾಕ್ಕುಟ್ಲು. ಗುಡ್ಲುಕ್ ಗುಡ್ಲುಗೆ ಕುಂಡುಸ್ಪುಟ್ಲು, ಜಂಬೂರ್ ನಾಗೇಗೌಡ್ನ್ನು. ಆಮೇಲ್ ಬಂದು. ‘ಜಂಬೂರ್ ನಾಗೇಗೌಡ್ರೆ, ಅಂದು. ಇಲ್ಲಪ್ಪಾ. ಎಲ್ಲೋಗಿದಾರಮ್ಮೆ ?

ನಮ್ಮಾವಾವ್, ನೆರ್ಡಿದ್ದಾರಪ್ಪಾ. ಏನಮ್ಮೆ ? ಆಹಾ ಏನನ್ ಕಂಡಿದಿರ್, ತಾಯಿ. ‘ಯಾರಾರು ಲೋಕ್ಕುಗೆ ಗಂಡುಸು, ಮ್ಯನೆರಿತರೇ ತಾಯಿ’? ಹಾಗೇಳು! ಹೇಲ್ ತಿನ್ನ ಸೂಳೇಮಗನ್ನೆ ಹೇಳೋಗಪ್ಪಾ ಹಸು ಹಾಲ್ ಕೊಡುತ್ತೆ, ಎಮ್ಮೆ ಹಾಲ್ ಕೊಡುತ್ತೆ, ಕೋಣನ ಮೋಸು, ಬೆಣ್ಣೆ ಆಗುತ್ತು ಹೇಲ್ ತಿನ್ ಹೆಡ್ ದೊರ್ದೆ ಹೇಳೋಗಪ್ಪ ಅಂದ್ಲು. ಅಂಗಂತಲೇ ಓಗಿ ಹೇಳುದ್ವರವ್ಪು.

ಆಹಾ ಇನ್ನೇಂಥಾ ಪ್ರಾಕರ್ಣೀ ಅವ್ಯು ಅಂದ್ಪುಟ್ಟದ್ದೇ ಓಗು ನೋಡು ಗುಂಬಾಗೆ ಅವಾಗ್ ಹುಟ್ಟಿ ಅವಾಗ್ ಬೆಳ್ಳು ಉದ್ದವುಸ್ಪೇಕು, ಕುಂಭಣ್ಣು, ನಮ್ ಉಟ್ಟಾದೊತ್ತೆ ಕೊಟ್ಟಿ ಸಮಾ. ಕೊಡ್ಡಲೇ ಇದೆ, ‘ನಿಮ್ ಕಿರೇಸೋಸೆ ದೋರೆಪಾಲು’ ಏಳೋಗಂಗಂತನೆ ಅದ್ದೆ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸ್ತಾನೆ. ಉಂ ಅಂತಳೆ ಅವ್ಯು. ಆ ಪತುರತಿ ಆಗೇನ್ನಾಡ್ಪುಟ್ಲು? ಆ ಆರ್ಜನ ಮಾವ್ಡೀರು ಆರ್ರೊರೊಮ್ ನಲ್ಲಿ ಮನ್ನಿದಾರೆ ಗಂಡ ಹೆಂಡಿ, ಇವ್ವಾಗಂಡ ವೋಗ್ನಿಟ್ಟು ಪದ್ದಾವತಿ ಸೂಳೆ

ಮನೇಲಿ ಬಿದ್ದಿದಾನೆ. ಆಯಮೃಂಗೆ ಮೊದ್ದೇ ಗಂಡನ್ ಸುಖಿನೂ ಇಲ್ಲ. ಆಗೇನ್ನಾಡ್ಯಾಟ್ಟು? ತಣ್ಣೀರುಯ್ಯಂಡು ಸ್ವಾನಾ ಮಾಡಕಂಡು ಮನೆ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಪತಿ ಪಾದ ನೆನ್ನಂಡು ಬಂದ್ರೆ ಗಡ್ಗೆ ಒಳೀಕ್ ಒಂದ್ರೆ ಕುಂಬ್ಯು ಬೀಜ ಹಾಕಿ, ಗೊಬ್ರ, ಹಾಕಿ ನೀರುಯ್ಯು ನಾನ್ ಒಬ್ಬಾಯಿ, ಒಬ್ಬು ತಂದ್ರೆ ಹುಟ್ಟಿ, ಒಬ್ಬನ್ನೆ ಸೆರ್ಗ್ ಕೋ ಶರಣ ಆದೆ, ಗಿಡವಾಗಿ, ಹೂವಾಗಿ, ಕಾಯಾಗಿ, ಒಂದ್ರೆ ಕುಂಬ್ಯಣ್ಣ ಇದು, ತುಂಬಾ ಉದ್ಭವಿಸ್ತಿ ಪರಮಾತ್ಮೆ ಅಂದ್ಲು. ಹಾಕ್ಕಿಟ್ಟು. ಅದು ಕಾಯಾಯ್ತು, ಹೂವಾಯ್ತು, ಹಣ್ಣಾಯ್ತು, ಗಡ್ಗೆ ತುಂಬ ಉದ್ಭವಿಸ್ತು. ಬೆಳ್ಳಕ್ಕಾದ್ದಾಗ ಬಂದು, ಜಂಬೂರ್ ನಾಗೇಗೌಡೆ, ಅಂದು, ಏನಯ್ಯಾ ಕೇಳ್ಳೇಕಾದ್ದಿಲ್ಲ, ನಾವುಂಟು ನೀವುಂಟು ನಮ್ಮಾವವ್ಯಾಪ್ತಿನ್ನ ಮಾತ್ರಾ ಡಿಸ್ಲೇಬ್ಯಾಡಿ ನೀವು. ಉ, ತಗಳಿ. ಕೊಡಿ ಕುಂಬ್ಯಣ್ಣ. ತಗೋ, ಗುಂಬ ಒಡಿಬೇಡ, ತೂಟ್ ಮುರಿಬೇಡ, ಯಾವ್ ರೀತಿ ಕುಂಬ್ಯಣ್ಣದೆ. ಆ ರೀತಿ ತಗಂಡು ನನ್ ಮನೆ ನ್ಯಾಸ್ತಿಕ್ಕೆ ಗುಂಬ ಕೊಟ್ಟಿ ಸಮಾಯು. ಇಲ್ಲಿದೆ, ದಂಡಕಾಗುರಿಮಾಡ್ತಿನಿ ಅಂದ್ಲು. ಏನ್ತಾಯಿ ಗುಂಬ್ ಒಡಿದೆಲೆ ಬಧ್ಲಿಸಕ್ಕೆ ಆಯ್ತುದ ತಾಯಿ? ಆ ಹೇಲ್ ತಿನ್ನ ನನಮಗುನ್ನೆ ಹೇಳೋಗಯ್ಯೆ ಅಂದ್ಲು. ಅದ್ಮ್ಮಾ ಗೆದ್ಲು.

ಆಮೇಲ್ ತಿರ್ಗು ಹೇಳುಳುಸ್ತು ಹೆಡ್ಡುದೊರೆ. ಏಳ್ ಮಾರುದ್ದು ಕೀರೇಸೊಪ್ಪು, ಏಳ್ ಬಂಡಿ, ಬಂಡಿ ಅಂದೆ, ಗಾಡಿ, ಏಳ್ ಗಾಡಿ ಮೇಲೆ ಏಳ್ ಮಾರುದ್ದು ಕೀರೇಸೊಪ್ಪು ಉದ್ಭವಿಸ್ತೇಕು. ಅದುನ್ನ ನಮ್ಮ ಉಟ್ಟೊಳ್ಳತ್ತೆ ಕಳ್ಳುದೆ, ಸರೋಯ್ತು, ಇಲ್ಲಿದೆ, ನಿಮ್ರ 'ಕೀರೇ ಸೊಸೆ ದೊರೆಪಾಲು' ಅಂತ ಹೇಳೋಗು. ಬಂದವ್ಯೆ ಅದೇಕೆಲ್ಲು, ಅವ್ಯೆ ಅದೇ ಕೇವು. ಬಂದು, ಹೇಳುದು, ಉಂ, ಆಗ್ನಿಪ್ಪಾ ಅಂತ ಕಳುಸುದ್ಲು. ಮಾವ್ಯೀರ್ಗೆಲ್ಲ ಅಡ್ಗೆ ಉಟ ಮಾಡಿಕ್ಕೆ, ಸ್ವಾನಾ ಮಾಡ್ಯಂಡು ಏಳ್ ಇಡಿಗೊಬ್ರ, ಹಾಕಿ, ಏಳ್ ಚಂಬು ನೀರ್ತಾಕಿ, ಏಳ್ ಬೀಜ ತಾಂಡೋಗಿ ಬಿತ್ತಿದ್ಲು. ಬೆಳ್ಳರಿಯೋವತ್ತೆ ಏಳ್ ಮಾರುದ್ದು ಏಳ್ ಬಂಡಿವಳ್ಳೆ ಉದ್ಭವಿಸ್ತುಟ್ಟು. ಬಂದು, ತಗಂಡೋಗಿ, ಬಂಡುಗ ಮಡುಕ್ಕುಕ್ಕಾಗ್ನು, ತಿಳಿಗ್ ಜೆಂಕ್ಪ್ ಕಾಗ್ನು, ಬಡ್ಡೆ ಮುಟುಕ್ಕುಕಾಗ್ನು, ಯಾವ್ ರೀತಿ ಬೆಳ್ಳರಿಯೋವತ್ತೆ ಏಳ್ ಮಾರುದ್ದು ಏಳ್ ಬಂಡಿವಳ್ಳೆ ಉದ್ಭವಿಸ್ತುಟ್ಟು. ಬಂದು, ತಗಂಡೋಗಿ, ಬಂಡುಗ ಮಡುಕ್ಕುಕ್ಕಾಗ್ನು, ತಿಳಿಗ್ ಜೆಂಕ್ಪ್ ಕಾಗ್ನು, ಬಡ್ಡೆ ಮುಟುಕ್ಕುಕಾಗ್ನು, ಯಾವ್ ರೀತಿ ಅವಿಹೊ ಆ ರೀತಿ ಇರ್ಜಂಡು ನಮ್ಮ ರೈನೆತಾವ ಬಂಡಿ ಒಡುದೆ, ಸಮ್ಮ. ಒಂದೇ ಒಂದು ಬಂಡಿನಾದೂ, ಮೋಟಮಾಡುದೆ, ದಂಡಕಾಗುರಿಯಾಗ್ತದಂತೆ ಅಂತ ಹೇಳುಡಿ, ಹೆಡ್ ದೊರೆಗೆ. ನಮ್ಮೂಲಾಗಲ್ಲ ತಾಯಿ. ಇರ್ಜಂಕೆ ಅಂದು, ಓಗ್ ಮತ್ತೆ ಏಳ್ವಾನ್ನೆ ಅಂದ್ಲು. ಅದ್ರಲ್ಲು ಗೆದ್ದುಟ್ಟು ಅಂದ್ಬುಟ್ಟು ನಮ್ಮನೆ ಉಟ್ಟೊಳ್ಳತ್ತೆ ಅವ್ರೈನೆ ಎಳ್ಳಿ ಗಿಡುದ್ದೇಲೆ, ಕಾಯುಟ್ಟಿ ಗಿಡ್ಡಾಗೆ ಉಪ್ಪಿನ್ನಾಯಾಗಿ ನಮ್ಮ ರೈನೆ ಉಟ್ಟೊಳ್ಳತ್ತೆ ಬಂದೆ, ಸರಿಯಾಯ್ತು. ಇಲ್ಲಿದೆ, ಕೀರೇಸೊಸೆ ದೊರೆಪಾಲು ಅಂದ್ಬುಟ್ಟು.

ಹೂಂ, ಆಗ್ನಿಪ್ಪ ಕಳುಸ್ತಿನಿ. ಆಗೇನ್ನಾಡ್ಯಾಟ್ಟು? ಕೋಳಿ ಕೂಗವತ್ತೆ ಎದ್ದುಟ್ಟು ತಣ್ಣೀರ್ ಸ್ವಾನಾ ಮಾಡ್ಯಂಡು, ಮಡಿ ಬಟ್ಟೆ ಉಟ್ಟಂಡು, ಎಳ್ಳಿ ಮರ ಸುತ್ತು ಸುತ್ತಿದ್ಲು. ನಾನ್ ಒಬ್ಬಾಯಿ, ಒಬ್ಬಂಡೆಗೆ ಹುಟ್ಟಿ, ಒಬ್ಬನ್ನೆ ಸೆರ್ಗ್ ಸೋ ಶರಣ ಆದೆ, ಆ ದುಷ್ಕಾನ್

ನನ್ನಮಗ್ಗೆ, ಅರ್ಹನೆ ಎಷ್ಟು ಉಪ್ಪಿನ್ನಾಯಾಗ್ಗೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಮರುದೈ ಲೆ ಉಪ್ಪಿನ್ನಾಯಿ ಆಗಿಲ್ಲ ಅಂದ್ದು. ಆ ರಾಜು ನಮನ್ನೆ ಆಗೋವಷ್ಟು ಗಿಡುದೈ ಲೆ ಉಪ್ಪಿನ್ನಾಯಿ ಆಗಿತ್ತು. ಬಂದು, ಒಡ್ಡೊಂಡೋಗಿ, ಗಿಡ ಒಡ್ಡೊಂಡೋಗಿ, ನಿಂ ಉಟುಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಬೇಕು ಅಷ್ಟು ಉಪ್ಪೇಗಿಸ್ಕಂಡು ನಮ್ಮರ್ಹನೆತಾವ್ ವಡಿವೋಗಿ ಗಿಡನ ಅಂದ್ದು. ತಾಯಿ, ಗಿಡವಡ್ಡಂಡೋಗೈಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ತಾಯಿ? ಹೇಲ್ ತಿನ್ನ ನನ್ನಮಗುನ್ನೆ ಏಳೋಗು ಅಂದ್ದು. ನಾಲ್ಕೇ ದಿಸ ಉಟ ಮಾಡುರಂತೆ. ನಮ್ಮನೆ ನೀರ್ ಸಾಲಕಿಲ್ಲ. ಬಾವಿ ವಡ್ಡೊಡ್ಡೊಚೇಕಂತೆ ನಮ್ಮರ್ಹನೆತಕೆ ಅಂದು. ಆಗಿ ವಡ್ಡೊಡ್ಡೊನಿವೋಗಿ. ಅಂದ್ದು. ಸರಿ, ವಡ್ಡೊಡ್ಡೊಚೇಕಂತೆ ಅಂದು. ನಮ್ಮ ಉಪ್ಪೇರ್ ಬಾವಿ, ಬಾಳ ಹಗ್ಗಾಗಿದೆ. ನಿಂ ಸೀನೀರ್ ಬಾವಿ ವಡ್ಡಂಬಾವೋಗಿ. ಇಬ್ಬಾನೂ, ತಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ ವಡ್ಡಳ್ಳಸ್ತೀನಿ ಅಂದ್ದು. ಆಗ ಹಾ ಹಾ! ತಾಯಿ ಬಾವಿನ್ ಎಳುಸ್ಕಂಡೋಗುಕಾತ್ತ ತಾಯಿ? ಹೇಲ್ ತಿನ್ನೂ ನನ್ನ ಮಗುನ್ನೆ ಹೇಳೋಗ್ರಷ್ಟು. ಗೆದ್ದಂಗಾಗೋತ್ತಾ, ಎಲ್ಲಾದ್ರಗೂವ ?

ಆಕ್ಕ ಇವ್ವಕ್ಕುನ್ ಜುಟ್ಟುಕುಟ್ಟು ಅಂದಿದ್ದೆ, ಇದೊಳ್ಳೂ ನನುಗ್ ಕೊಟ್ಟಲ್ಲ ಅಂದ್ಬಂಟ್ಟಿದ್ದೆ, ಅಂದ್ಬಂಟ್ಟು (ಬದಕ್ಕರ ಸ್ವಾಮಿ ಎನ್ನು ತಿಳ್ಳಬ್ಬಾಡಿ, ನೀವು) ಜಂಬೂರ್ ನಾಗೇಗೌಡುನ್ನ ಕರುಸ್ಪಿಟ್ಟು “ನೋಡು ಇದ್ದೆದ (ಬದು ವಡ್ಡಕತೆ) ವಡ್ಡಂಬಂದ್ರ, ಸರಿ, ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ ನಿನ್ ಕಿರೆಸೋಸೆ ನನ್ನಪಾಲು ಅಂದ್ಬಂಟ್ಟು. ಆ ಸೋಸೆಗ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆ, ಆ ತಾಯಿ ಗೆದ್ದಾಬಿಡೋಳು. ಪಾಪ, ಗೂತ್ತಿಲ್ಲ ಜಂಬೂರ್ ನಾಗೇಗೌಡುಗೆ. ಒಂದು ಜೋಳ್ಗೆ ಹಣ ತುಂಬ್ಬಂಬುಟ್ಟು, ಏನ್ ಗತಿ ಮಾಡ್ಲಪ್ಪು ಅಂತ ಸೀಂಸೀಮೆ ಮೇಲ್ ಓಗ್ನಿಟ್ಟು.

ಈವಮುನ್ನೆ ವಡ್ಡತಾದೆ. ಶೀವಾಶಿವ ಗಂಡುನ್ ಸುಖಿನೂ ನನ್ನಿಲ್ಲೆವೋಯ್ತು. ನಾನ್ ಕೆಡದೂ ಅಲ್ಲೆ ನಮ್ಮಾವವಿಗೆ ಇಂತ ಕಷ್ಟ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ ಅಂದ್ಬಂಟ್ಟು ಶಿವಶೋಕ ಮಾಡ್ತು ಇದಾಳೆ.

ಇವರು ಜೋಳ್ಗೆ ಹಣ ತುಂಬ್ಬಂಡು ಹೊಂಟೋಗ್ನಿಟ್ಟಲ್ಲ? ಹೇಳಿರಲ್ಲ ಈವಮ್ಮೆನ್ನೆ ಕತೆವಡ್ಡಾದ. ಆಗ ಕಣ್ಣು ಬಾಯಿ ಬಿಡ್ತಾ ಇದಾಳೆ. ಮೂರ್ ದಿಸ, ಎಂಟ್ ದಿಸ ಕಳ್ಳಂಡು ಹಣನ್ನೆಲ್ಲ ಕಳ್ಳಂಡು ಅರ್ಹನೇಗ ಬಂದು. ಅರ್ಹನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಮಾವಾವೆ, ನೀವೋ ಎಲ್ಲಿಗೋಗಿದ್ದಿ? ನಮ್ಮೆಷ್ಟು ಕಷ್ಟಕೊಟ್ಟಿ, ಮಾವಾವೆ, ನೀವು? ಶಿವ ಶಿವ, ಅಮ್ಮ ಒಂದು ಜೋಳ್ಗೆ ಹಣ ತಗಂಡೋಗಿದ್ದೆ ತಾಯಿ. ಸೀಮ್ ಸೀಮ್ ತಿರುಗ್ಗೆ ತಾಯಿ. ಯಾತುಕ್ಕಾಗಿ ವೋಗಿದ್ದಿ? ಬದ್ದಕತೆ ವಡ್ಡಕೊಡು ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದೆ. ತಾಯಿಯೆಲ್ಲರ್ನೂ ಕೇಳ್ಣಿ. ಯಾರೂ ನಮ್ಮೆ ಒಡ್ಡಕಾಗಲ್ಲ ಅಂದ್ಬಂಟ್ಟರು ಅಂದು. ಬನ್ನಿ ಸ್ವಾನಾ ಮಾಡಿ. ನೀವು ಸ್ವಾನಾ ಮಾಡ್ಬಂಟ್ಟು ಮುಂಚೆ ನೀವ್ ಉಟು ಮಾಡ್ಬಂಟ್ಟಿ. ಉಟು ಮಾಡ್ಬಂಟ್ಟು ಏನಿದೂ ನಿಂಕಷ್ಟಸುಖಿ ಹೇಳಿನ್ನಿ ಅಂದ್ಬಂಟ್ಟು. ಮಾವುನ್ನೆ ಸ್ವಾನಾ ಮಾಡುಸ್ಪಿಟ್ಟು, ಉಟುಕ್ಕಿಟ್ಪಿಟ್ಟು, ಜಂಬೂರ್ ನಾಗೇಗೌಡಿಗೆ. ಉಟ ಮಾಡಿದೈ ಲೆ, ಕತ್ತುಸ್ತ ಕಳಿಯಡ್ಡೆ, ಉತ್ತಸ್ತ ಬಿಳಿಯಲೆ,

ನಗ್ಗಂಗಲ್ಲ ಕೆನೆಸುಣ್ಣ ತಗಂಡೋಗಿ ವೀಳ್ಯ ಕೊಟ್ಟು. ಆ ವೀಳ್ಯ ಆಕ್ಷಂಡಾದ್ಯೇಲೆ, ಏನೇಳುದ್ದು, ಮಾವಾವೆ? ಅರಗಿಣ, ಮರಗಿಣ ಅಂತ ಹೇಳಿದು, ತಾಯಿ. ಮರ್ತುಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ ಕಣವ್ವಾ ಅಂದ್ದು. ಈಗ ಹ್ಯಾಗೆ ಮಾಡ್ಯೇಕು? ನಡಿ, ಗಾಜಿನ್ ಕಂಬ ಮರಮಾಡ್ಯಂಡ ನಾನ್ ಬತ್ತಿನಿ. ಬಿಸ್ಲ ಮಾಡಿಮೇಲೆ ಕೂತಿದ್ದಾನೆ ರಾಜ. ಕಾಣಸ್ಕ್ಯಂಡದಂತೆ ಬತ್ತಿನಿ. ಯಾವ್ ವಡ್ಡಕತೆ ವಡ್ಡಕೊಟ್ಟಿದ್ದಿ ಹೇಳಪ್ಪಾ ಇನ್ನೊಂದ್ದಾರಿಯಾ ಅನ್ನು ನಾನ್ ಕೇಳುಸ್ಕ್ಯಂತಿನಿ ಅಂದ್ದು. ಬಂದ, ಸ್ವಾಮಿ ಅಂದ. ಬಂದ ಯಾರೂ? ಜಂಬೂರು ನಾಗೇಗೌಡು. ಏನ್ ಸ್ವಾಮಿ, ವಡ್ಡಸ್ಕ್ಯಂಬಂದ, ನೀವು? ನಿಮ್ ಸೊಸೆ ನನ್ ಪಾಲೆ ಯಾವಾಗಿದು, ಅಂತ ಅಂದ. ಅವಾಗ್ನಾನೂ. ಈಯಮ್ಮೆ ಗಾಜಿನ್ಯಂಬ ಮರ ಮಾಡ್ಯಂಡೋದ್ದು. ಅವ್ಯಾ ಬಿಸ್ಲ ಮಾಡೀಮ್ಮೆಕೆ ಹತ್ತೋಡ. ಅವರು ಮಾವಾವು, ವಡ್ಡಸ್ಕ್ಯಂಬರಕಾಗ್ನಿಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ, ಇನ್ನೊಂದ್ದಾರಿ ಹೇಳಿ ನನ್ನೆ ಗೊತ್ತಾಗ್ನಿಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ, ಇನ್ನೊಂದ್ದಾರಿ ಹೇಳಿ ಅಂದ. ಅರಗಿಣ, ಮರಗಿಣ, ಬೂದಾಗಿಣ, ಇಂತಗಿಣ, ಅಂಥಗಿಣ, ಅಂತ ಏಳ್ಳ ವಡ್ಡ ಕೊಟ್ಟಿಟ್ಟು. ಅವ್ಯಾ ಅಧ್ಯ ಮಾಡ್ಯಂಬಿಟ್ಟು ಕತೆಯಾ. ಈವಮ್ಮೆ ಕಲ್ಲಂಬಿಟ್ಟು, ಮಾವಾವಲ್ಲಿದ್ದಂಗಿಯಾ ಗಾಜಿನಾಕಂಬ ಮರ ಮಾಡ್ಯಂಡಯಾ ಪಟ್ಟಂತ ಅರ್ಜನೆಗೆ ಬಂದು ಸೇರ್ಕಂಬಿಟ್ಟು. “ನೋಡಯ್ಯಾ, ಇಲ್ಲಿ ಮೂರು ದಿಸುಕ್ಕೆ ನೀನು ಈ ಕತೆ ವಡ್ಡಕೊಟೆ, ಸಮ್ಮಾಯ್ಯು, ಇಲ್ಲಿಲೆ ಇದೆ, ನಿನ್ ಸೊಸೆ ನನ್ಪಾಲು”.

ಒಣ್ಣ ಓಣ ರಾಜರಾಜರ್ವಲ್ಲ ಕರುಸ್ತಿನಿ ನಾನೂ ಅಂದ. ಅವ್ಯಾ ಸೊಸೆ ಇವ್ಯಾ ಪಾಲ್ ಮಾಡ್ಯಂಬೇಕಾರೆ ಅಷ್ಟು ಸುಲಭಾಗಿ ಮಾಡ್ಯಳಕಾಯ್ದರ್ದ? ಒಂದಳ್ಳಿಗ್ ಒಬ್ಬರಾಜ ಬರ್ಬೇಕು. ಹದ್ದಾರು ಪಟ್ಟುಕ್ಕೂ ಹದ್ದಾರು ರಾಜುರ್ಗೆ ವಾಲೆ ಬರ್ದುಬುಟ್ಟ. ಬರ್ಬೇಕ್ ನೀವು, ಇಂತ ಜಂಬೂರುನಾಗೇಗೌಡು ಕೀರೇಸೊಸೆ ನನ್ನ ವಸಮಾಡ್ಯಂತಿನಿ. ನೀವು ದಯ್ಯಾಟ್ಟುಬರ್ಬೇಕು ಅಂತ ಕರುಸ್ಪಟ್ಟ.

ನೀನು ಇನ್ ಮೂರು ದಿಸ್ತಟ್ಟೆ ವಡುಬೋಕೊಟೆ, ಸಮ್ಮಾಯ್ಯು, ಇಲ್ಲಿದೆ ನಿನ್ ಸೊಸೆ ನನ್ಪಾಲು ಕಣಯ್ಯ ಜಂಬೂರು ನಾಗೇಗೌಡೆ, ಅಂತ ಹೇಳ್ಯಿಟ್ಟು. ಆಗಲಪ್ಪು ಅಂತ ಹೇಳ್ಯಿಟ್ಟು, ಬಂದ್ಯಿಟ್ಟು, ಇವು.

ಹದ್ದಾರಳ್ಳಿ ರಾಜರಾಜರ್ವಲ್ಲ ಕಾಗ್ಗ ಕಳುಸ್ಪಟ್ಟು. ಅವ್ಯಾ, ಹದ್ದಾರು ಪಟ್ಟುದಲ್ಲಿ ಹದ್ದಾರು ರಾಜು, ಬಂದ್ಯಿಟ್ಟು. ಈ ಉರು ಬಾಕ್ಕುನಲ್ಲಿ ರಾಡುಬಾಕ್ಕು ಹಾಕುಸ್ಪಟ್ಟು, ತಗಿಯವಟ್ಟಿಲ್ಲ ಅವ್ಯಾ, ವಡ್ಡತಕನೂ. ಆ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹದ್ದಾರಳ್ಳಿ ರಾಜರ್ವಲ್ಲ ಕರುಸ್ಪಟ್ಟು. ಕರುಸ್ಪಟ್ಟು, ರಾಡು ಬಾಗ್ನಹಾಕುಸ್ಪಟ್ಟು.

ಇಂದ್ದು ಕಾಲ್ಪಲ್ಲಿ ರಾಡು ಬಾಗ್ನ ಅಂತ ಇರದು. ರಾಡು ಬಾಕ್ಕು ಹಾಕುಸ್ಪಟ್ಟು ಬೆಳ್ಳರುದೆ, ರಾಡು ಬಾಕ್ಕು ತಗೀಚೇಕು ನೋಡಿ. ಅಲ್ಲೇ ಎರ್ತಾವಂಡಾ ಎಲ್ಲೂ ಇಂದ್ದು

ಹಾಲ್ಲಿಗಿತ್ತು. ಹೋಟೆ, ಹೋಟೆ ಸುತ್ತ ರಾಡ್ ಬಾಕ್ಕು ಮಾಡಿ, ರಾತಿನಾಗ ಪಟೇಲ ಬಂದು ಬಾಗ್ನಾಕ್ಕುಟ್ಟೆ, ಇನ್ನು ಬೆಳ್ಳುರ್ದುಗ್ಯಾಯಾ ರಾಡ್ ಬಾಕ್ಕು ತೆಗಿಯದು. ಎಲ್ಲಾ ವಳ್ಳದೇಲೆ ಆಗದು, ಹೋಟೆ ಒಳ್ಳೆ ಇರದು ಆ ರಾಜನ್ ಹಾಲ್ಲಿಗೆ. ಆ ರೀತಿಯಾಗೇನ್ನಾಡ್ಯಾಟ್ಟು, ಹ್ವಾಟೆ ರಾಡ್ ಬಾಕ್ಕು ಹಾಕುಸ್ಯಾಟ್ಟು. ಇವು, ಏನ್ ಬೇಕ್ ಬೇಕಾದಂತ ರಾಜ ರಾಜರ್ವೆಲ್ಲಾ ಕರ್ನಿ, ಬೆಂಚು ಕುಚೀ ಹಾಕ್ಕಿ ಎಲ್ಲಾ ಬಾಹನ್ಲಲ್ಲಿ, ಬಾಕ್ಕುತಗ್ನಿ ಬರ್ವೇಕಲ್ಲ? ಆಯಮ್ಮೆ ಕತೆ ವಡೊಚ್ಚಂಡು ಈ ಬೇಕ್ ಬೇಕಾದವ್ವೆಲ್ಲಾ ಕರ್ಸ್ಯಾಂಡವೇ? ಪಾಲಮಾಡ್ಯಾಂಬೇಕಲ್ಲ? ಅವ್ಯಾ ಪಾಲ ಮಾಡ್ಯಾಂಬೇಕಾದ್ರೆ ವಸ ಮಾಡ್ಯಾಂಬೇಕಲ್ಲ? ಅಷ್ಟು ಸುಲಭನಾ ಸೋಸೆಯ ಮಾಡ್ಯಾಂಬೇಕಾದ್ರೆ ಅಂದ್ಯಾಟ್ಟು, ಕೂತಿದಾರೆ ರಾಡ್ ಬಾಕ್ಕುನೆಲ್ಲ ಹಾಕ್ಕಂಡು. ಬಂದು, ಇವು.

ಈಯಮ್ಮೆ ಏನ್ ಮಾಡುದ್ದು? ಎಂಟುಗಂಟೆ ಹೊತ್ತಾಯ್ತು. ಕುರುಡು, ಕುಂಟು, ಏಸ್ ಜನ ಇದರೂ ಶಿವ್ಯೆ, ನನ್ನಿಂದ ಅವಾರ್ದೆ ಉಟ ಇಲ್ಲಂಗಾಯ್ತುಲ್ಲ ಪರಮಾತ್ಮಾ, ಗೊತ್ತಾಗ್ನಿಲ್ಲ ನನ್ನ ಮೊದ್ದೇ ಕಂಡಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಕೆಡದೂ ಅಲ್ಲಿ ಈ ಪಟ್ಟುದ್ರ ಜನೂ, ಇಂಗಾದ್ರಲ್ಲಪ್ಪಾ ಅಂದ್ಯಾಟ್ಟು ಆಗೇನ್ನಾಡಿದ್ದು? ಎರಡು ಆಕ್ಕಿ ರೊಟ್ಟಿ ಹಾಕಂಡ್ಲು, ಎರಡು ನಿಂಬೆಹಣ್ಣು ತಗಂಡ್ಲು. ಸರ ಬಂದು ಹೊಡೆ ತಗಂಡ್ಲು, ಬಂದು ರುಮಾಲ ತಗಂಡ್ಲು, ಬಂದ್ಯೋತೆ ಚಟ್ಟಿ ತಗುಂಡ್ಲು, ಈ ನೀರ್ ತತ್ತರಲ್ಲ ಗುಂಡಿಗಳು? ನೀರ್ ತರಗುಂಡಿವಳೀಕ ಎರಡ್ ರೊಟ್ಟಿ ಹಾಕ್ಕಂಡ್ಲು, ಎರಡು ನಿಂಬೆ ಹಾಕ್ಕಂಡ್ಲು.

ಹಾಲ್ಲಾಕ್ಕಳ ಚಟ್ಟಿ ಹಾಕ್ಕಂಡ್ಲು, ಹೊಡೆ ಹಾಕ್ಕಂಡ್ಲು, ರುಮಾಲ ಹಾಕ್ಕಂಡು ತಲೆತುಂಬಾ ಸೆರಗಾಕ್ಕೊಂಡು ಬಂದ್ಲು. ಓಣ ಓಣ ರಾಜ ರಾಜೆಲ್ಲ ಕೂತಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲಿ? ಬಾಗ್ನಲ್ಲಿ ಮೇಜಾಕವೇ, ಟೇಬಲಾಕವೇ. ಕೂತವೇ. ಕೂತಿರ್ಜಾಗ, ಬಂದ್ಲ ಈಯಮ್ಮೆ ಕಂಕ್ಕಿಗೆ ಗುಂಡಿ ಇರಿಕ್ಕಂಡು, ತಲೆತುಂಬಾ ಸೆರಗಾಕ್ಕೊಂಡು, ಮಾನವಸ್ತೆ ಬಂದಳು. ಬಂದು ರಾಡ್ ಬಾಕ್ಕು ತಗುದು. “ಬಂದ್ಲಕಾಣಣ್ಣು, ಬಂದ್ಲಕಾಣಣ್ಣು” ಅಂತ ಚಪ್ಪಾಳಿ ಹೊಡ್ದ ಇವ್ಯಾ. ಯಾರು? ಈ ರಾಜನ್ ಮಗ. ಏ, ಬರೆ ಚಪ್ಪಾಳಿ ಯಾಕೊಡಿತೀಯೋ ತಗೊಳೋ ರೊಟ್ಟಿಯಾ, ಅಂತ ಎಸುದ್ದು. ಗುಂಡಿ ಒಳೀಕಾಕ್ಕಂಬಂದಿದ್ದಲ್ಲ ಎರಡಕ್ಕಿರೊಟ್ಟಿ ಎಸುದ್ದು. ಬೇಷ್ಟ್ ಅಂತ ಮೀಸೆ ತಿರುವ್ವ. ಏ, ಬರೆ ಮೀಸೆ ಯಾಕ್ ತಿರುವ್ತೀಯ ತಗೊಳೋ ನಿಂಬೆಹಣ್ಣು ಅಂತ ಕೊಟ್ಟು. ಭಲಾ, ಭಲಾ, ಅಂತ ತಲೆ ಬಡ್ಡಂಡ. ಬರೆತಲೆ ಯಾಕ್ ಬಡ್ಡಂತೀಯಾ ತಗೊಳೋ ರುಮಾಲಸುತ್ತೋ ಅಂತ ಕೊಟ್ಟು. ಕೂತ್ತಿತವ್ವೆ ಕಾಲ್ಲಿಂಗ್ ಬಡ್ಡ. ಬರೇ ಹಾಲ್ಯಾಕ್ ಬಡೀತಿಯಾ ತಗೊಳೇ ಚಟ್ಟಿ ಹಾಕ್ಕೊ ಅಂತ ಕೊಟ್ಟು. ತಲೆ ಮೇಲೆ ಕೈ ಮುಗುದ. ಬರೆ ಕೈ ಯಾಕ್ ಮುಗಿತ ತಗೊಳೇ ಹೊಡೆ ತಗೊ ಅಂದಳು. ಆಗ ತಾಯಿ, ಮಹಾಪತಿವರ್ತತೆ ಶಿರೋಮಣಿ ತಾಯಿ ನೀನು. ನಮ್ಮೊಂಥೋರ್ದೆ ಬುದ್ದಿ ಕಲ್ಲಿದ್ದೀಯಾ. ಈ ಪಟ್ಟುಕೈ ನೀನ್ ಆಕ್ಕ ಆಗು, ನಿನ್ ತಮ್ಮ ಆಗ್ರಿನಿ. ನನಗ್ಗೆ ಇದ್ದಿಬುದ್ದಿ ಹೇಳ್ಣಂಡು ನಾನೂ ನೀನು ಆಕ್ಕ ತಮ್ಮಂದಿರಾಗಿ ಸುಖ್ಯಾಂಡ ಬಳಿನ. ನೀವು ನನ್ನ ಆಶ್ರಯಸಬೇಕು ಅಂತ ನಮಸ್ಕಾರ ಹೊಡ್ದು ಕೈ ಮುಗ್ಗು, ಬಂದಂತಾ ಮಾನ್ಯೇವೆಲ್ಲಾ ತಾಯಿ ನಿನ್ನಂಥ ಮಾ

ಪತುವರೆಯಿಂದ ಸ್ವಾಮಿ ಹುಟ್ಟನೆ, ಸ್ವಾಮಿ ಮುಖ್ಯಗ್ರಂಥ ತಾಯಿ, ಅಂತ ಬಂದಂತ ಪುಣ್ಯಕ್ಷತ್ವರೆಲ್ಲಾ ಆಶ್ರಯಿಸಿ, ಅವುಗೆ ಏನೇನು ಬಹುಮಾನಗೂಳ ಕೊಡ್ದೇಕೋ ಕೊಟ್ಟಿ, ಇವ್ವು, ಯಾರು ? ರಾಜುನಾಮಗ, ಕೊಟ್ಟಿ ಕಳುಸ್ಟಿಟ್ಟಿ.

ಇನ್ನು ಅರ್ಥನೆ ಒಳ್ಳಿ ಈಯಮ್ಮೆ ಎಲ್ಲಾ ಮುಗಿತೆಲ್ಲ ತಂಗಿ, ಅಕ್ಕ ಅಂತ ದಮ್ಮಯ್ಯ ಗುಡ್ಡೆ ಇಕ್ಕಟ್ಟಲ್ಲಾ, ನನುಗೋ ಬುದ್ದಿ ಕಲ್ಸಕ್ಕ ಅಂತ ಹೇಳ್ಟಿಟ್ಟಲ್ಲ ? ಆವಾಗ ಮನೆ ಸೇರ್ಪಂಡಾಗ ಇವ್ವು ಎಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಾಗಿ ಪದ್ಯಾವತಿ ಸೂಳೆ ಮನೇ ಬಿಟ್ಟಿ ಬಂದು ನಂದು ತಪ್ಪಾಯ್ತು ಅಂದು ಅವುಳ್ಳ ಸುಖಾಗಿಟ್ಟಂಡ.

ಹೇಳಿದವರು : ರಂಗಮ್ಮೆ, 60ವರ್ಷ, ಒಕ್ಕಲಿಗರು, ತಿಪ್ಪಾಶೆಟ್ಟಿಕೆರೆ, ಶುರುವೇಕೆರೆ ತಾಲ್ಲೂಕು.

ಝ. ಗುಲಗಂಜಿ ಮಾಡೇವಿ

ಸಿಮೋಗ್ಗ ದಂತದೊಂದು ಪಟ್ಟಿ. ಆ ಪಟ್ಟಿ ದಾಗೋಬ್ಬ ರಾಜ. ಆ ರಾಜಗೆ ಇಬ್ಬಾರು ಗಂಡ್ಕಿಂತಿದ್ದು. ಹೆಣ್ಣಿಕ್ಕಿರ್ಲಿಲ್ಲ. ಗಂಡ್ಕಿಂತಿಬ್ಬಿ, ಪ್ರಾಬಲ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದ್ದು. ಸಾಲಿಗೆ ಹಾಕಿದಾಗ ಭತೀ ವಿದ್ಯಾ ಹತ್ತಿಬಿಡ್ಡು ಇವಿಗೆ. ಆವಾಗ ಅವರ್ನು ಹೊಡಿಯೋದು ಇವರ್ನು ಹೊಡಿಯೋದು, ಕಿತಾಪತಿ ಮಾಡೋರು. ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ, ಹೇಳೋರು. ಬರ್ಲುದ್ದೊಷ್ಟೆ ಮೂಗುಹಿಡ್ಡು ಕರ್ಪಾಳಕ್ಕೆ ಹೊಡ್ದೋರು ಮೇಷ್ಟು. ಆವಾಗ ಹುಡುಗು ಒಂದಿನ ಹೊಡಿಸ್ತೇಂದ್ರು, ಎಲ್ಲೋ ದಿನ ಹೊಡಿಸ್ತೇಂದ್ರು, ಮೂರ್ನೆ ದಿನಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಬಿದ್ದು. ‘ಅ ಅಕ್ಕ ತಂಗೇರಿಲ್ಲದ ಹಾಟಕಳ್ಳು ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳು. ಅಕ್ಕ ತಂಗೇರಿಲ್ಲದ ಸೂಳೆಮಕ್ಕಳು. ನಿಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟುಗು ಅಕ್ಕ ತಂಗರಿದ್ದುದ್ದರೆ ನನ್ನಕ್ಕ ಹೊಡಿತಿದ್ದಿ’ ಅಂತ ಬೇದುವು.

ಆವಾಗ ಆವೇನ್ನಾಡಿದ್ದು? ಬಂದು, ಮನಿಗೆ ಓರ್ಯಾದಿ ತಗಂದು. ‘ಅವಾ... ನನಿಗೆ ಹಿಂಗ್ ಬೇದು, ಹಂಗ್ ಬೇದು, ನಾನು ಸಾಲೆ ಓದುದುಲ್ಲ. ಬೇಯಿಸ್ತೇಂದ್ರ ಸಾಲೆ ಓದ್ದುಕ? ’ಅಂತ ಅವುಪ್ಪೆಂತಾಕೆ. ‘ಅಯ್ಯೋ ನನ್ನಕ್ಕ ನಮಿಗೆ ಹೆಣ್ಣಿಕ್ಕಿಲ್ಲದ್ದು ಖಿರೆ. ಅವು, ಅನ್ನ ದು ಖಿರೆ. ಮತ್ತೆ ನಿಮಿಗೆ ಬ್ಯಾರೆ ಸಾಲೆಗುಡೆ ಕಟ್ಟಿ, ಬ್ಯಾರೆ ಮೇಸ್ಟು ತಂದು ಓದುಸ್ತೇನಿ, ಬಿಡುಲ್ಲ. ರಾಜ ನಾನು. ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳನ್ನ ದಡ್ರನ್ನ ಮಾಡುದುಲ್ಲ, ಅಂತಂದು ಬ್ಯಾರೆ ಮೇಸ್ಟುನ್ನ ತಂದು, ಸಾಲೆಗುಡೆ ಕಟ್ಟಿ ಇಬ್ರನ್ನ ಬೇರನೆ ಓದ್ದಿದೆ.

ಇದ್ದ ಬುದ್ದಿ ಎಲ್ಲ ಕಲ್ಲು. ‘ಅವ್ವಾ ಯಾಕೋ ನನಿಗೆ ಓದಂಗಾಗಿಲ್ಲ. ಓದಿ ಓದಿ ಯಾಕೋ ಚೇಜಾರಾಗಿಬಿಡು. ನಮಿಗೆ ಮನುಷ್ಯಗೊಂದೊಂದು ಸಾವು ದುಡ್ಡು ಕೊಡು. ನಾವು

ಮೂಡ ಮಾಲ್ಲಾಡಕೆ ಯಾವಾರ್ತೆ ಹೊಗ್ಗೇವಿ' ಅಂದು. ಅಯ್ಯೋ ನನ್ನಕ್ಕೆ ನಿಮಗೆ ಯಾವಾರ ಮಾಡೋದು ಗೊತ್ತಾ ? ಯಾತುಗೆ ಬೇಕು ನಿಮಗೆ? ಇನ್ನೊಂದಿಷ್ಟು ಓದಿ ನೀವೇನಾರ ಒಂದ್ ನೌಕೆ, ತಗಂದ್ರೆ, ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣೆದಿಗೆ ಇರ್ತಿರುವು.... ಯಾವಾರ ಸಾಪಾರ ಬ್ಯಾಡ' - ಅಂತ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಬಾಳ ಹೇಳಿದು. ಅವು, ಕೇಳಿಲ್ಲ. ಅಮ್ಮಾಗೆ 'ನಿಮಿಗಷ್ಟ ತಿಳ್ಳಂಗ ಮಾಡ್ಬಳ್ಳಪ' ಅಂದು ಒಂದ್ ಸೆರಿಗಿನಾಗೆ ರೊಟ್ಟಿ, ಒಂದ್ ಸೆರಿಗಿನಾಗೆ ಮುತ್ತು, ಒಂದ್ ಸೆರಿಗಿನಾಗೆ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಕಟ್ಟಿದು, - ಹೆಂಗಸು. ತಮ್ಮ ಪದ್ಧತಿ ಇರ್ತಿತಲ ಹಂಗೆ ಎಲ್ಲ ಮಾಡಿ ಆಶಿವಾದ ಮಾಡಿದು. ಮನುಷ್ಯಗೊಂದೊಂದ್ ಸಾವ್, ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟು. ಮನುಷ್ಯ ಗೊಂದೊಂದ್ ಕುದ್ರೆ, ಕೊಟ್ಟು. ಬಟ್ಟೆ, ಬರೆ ಹಕ್ಕೊಂದು. ಹೋದು, ಮೂಡ ಮಲ್ಲಾಡ ಯಾವಾರ್ತೆ.

ಮಾರ್ತ ಮಾರ್ತ ಕೊಡ್ತ ತಗಂತ ಒಚ್ಚೊಬ್ಬಿಗೊಂದೊಂದ್ ಸಾವ್, ರೂಪಾಯಿ ಉಳಿತು. ಅಷ್ಟತೆ ಒಂದ್ ವಾರಾಗಿತ್ತು. ತಿರುಗಿ ಒಂದು. ಒಂದು 'ಅಪ್ಪಾ ನಿನ್ನ ರೂಪಾಯಿ ನೀನ್ ತಗಳಪ್ಪಾ, ನೀನ್ ಕೊಟ್ಟೋವ' - ಅಂತ ತಲಗೊಂದೊಂದ್ ಸಾವ್, ತಂದು ತಂದೆ ಕೈಯಾಗ ಕೊಟ್ಟು. ಲಾಭ ಇವಿಟ್ಟಂದು. ಒಂದ್ ವಾರಿದು. ಅಮ್ಮಾಲೆ 'ಅಪ್ಪಾ ನಾವ್ ಮತ್ತೆ ಹೋಗ್ಗೇವಿ ಯಾವಾರಕ್ಕೆ, ನಮಗೆ ಆಶಿವಾದ ಮಾಡುವು' ಅಂದು. ತಂದೆ ತಾಯಿ ಆಶಿವಾದ ತಗಂದು. ಮತ್ತೆ ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟು, ಯಾವಾರ್ತೆ.

ಮತ್ತೆ ಹಿಂದೆ ಹೆಂಗೆ ಯಾವಾರ ಮಾಡ್ಯಂತ ಮಾಡ್ಯಂತ ಹೋಗಿದೋ, ಹಂಗೆ ಮಾಡ್ಯಂತ ಮಾಡ್ಯಂತ ಹೋದು. ಹೋದಾಗ ಮತ್ತು ಹಂಗೆ ಲಾಭಾ ಒಂತು. ಸಾವ್, ಸಾವ್, ರೂಪಾಯಿ ಉಳಿತು. ಅಪಟಿಗಂತ್ಯು ತಮ್ಮ ಅಪ್ಪ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಹಂಗೆ ಒಯ್ದುಕೊಟ್ಟಿವಿ, ಇಪಟಿಗೇನ್ನಾಡನ ? ನಮಿಗೆನ್ನ ಮನಿಯಾಗ ಬೇಕಾದೋಟ್ ಬಿದ್ದತೆ. ಬಾ ಅಂತಂದು ಶಿಕಾರಿಪುರದಂತ ಘ್ಯಾಟಿಗೋಗಿ, ತಮ್ಮ ನೀ ಆಚೆ ಪೇಟ್ಯಾಗೆ ಬಾ, ನಾ ಈಚೆ ಘ್ಯಾಟ್ಯಾಗೆ ಬರ್ತೇನಿ. ನನಿಗೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ನೆಟ್ಟಿದ್ದ ನಾ ತಗಂತಿನಿ ಅವೆ. ನಿನಗೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ನೆಟ್ಟಿದ್ದು ನೀತಗ ಹೋಗಾನ ಮನಿಗೆ ಅಂತಂದು ಒಂದು. ತಮ್ಮ ಆಚೇಲಿ ಘ್ಯಾಟ್ಯಾಗೆ ಒಂದ. ಅಣ್ಣ ಈಚೇಲಿ ಈ ಘ್ಯಾಟ್ಯಾಗೆ ಒಂದ. ತಮ್ಮ ಹೂವ್ ತಗಂದ, ಹಣ್ಣ ತಗಂದ, ಸೀರೆ ತಗಂದ. ಕುಬುಸ ತಗಂದ. ಎಲ್ಲ ತಗಂದ, ಅಣ್ಣ ಈ ಘ್ಯಾಟ್ಯಾಗೆ ಬರ್ತಿದ್ದಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮುದ್ದಿ ಪುಟ್ಟಾಗೆ ಗುಲಗಂಜಿ ಇಟ್ಟಂಡ್ ಕುಂತುತ್ತು. ಆವಾಗ ಇವ್ವು - 'ಅಜ್ಞ ಅವು ಯಾತುಗೆ ಬರ್ತಾವಜ್ಞ ಗುಲಗಂಜಿ ?' ಅಂತ ಕೇಳ್ತೆ. ಅದ್ದೆ ಆ ಅಜ್ಞ.

'ಇವ ಹೆಣ್ಣಕ್ಕಿಲ್ಲೋರು ತಗಂದೋಗಿ ಇದುನ್ನ ಒಷ್ಟು ನಡೆ-ನುಡಿಯಿಂದಾನ ಮನೆ ಮಾರು ಬಳ್ಳಂದು, ಇವನ್ನ ಸಲ್ಲಿಸಿದೆ, ಗುಲಗಂಜಿ ಮಾದೇವಿಯಂತ ಹೆಣ್ಣಗಳು ಹುಟ್ಟಿಳಪ್ಪ. ಅದಕಾಗಿ ಎಲ್ಲಾರು ತಗಂದೋಕ್ಕಾರೆ. ಅದ್ದೆ ಇಟ್ಟಂದು ಮಾತ್ರಾಯಿದೇನಿ, ಅಂತು ಮುದ್ದಿ.

'ನನಿಗು ಅಕ್ಕ ತಂಗೇರಿಲ್ಲಲ ಏನ್ನಾಡದು? ಏನರ ಹಣ್ಣ ಹಂಪ್ಪ ಒಯ್ದು, ತಿಂದ್ ಹಾಕ್ಕೇವಿ. ಸೀರೆ ಕುಬುಸ ಒಯ್ದು ಹರ್ವೋಕ್ಕಾವೆ. ತಂಗಿದ್ದೊಂದ್ ಬೆಲೆ ಉಳಿತತೀಂದು

“ಎನಾಕರೆಚ್ಚಿ ಇದಕ್ಕೆ ಬೆಲೆ ?” ಅಂದ.

‘ತಮ್ಮ ಇದುಕೊಂದ್ರ ಸಾವ್ಯ ರೂಪಾಯಿ ಅಕತೆ ನೋಡು’ ಅಂತು ಅಜ್ಞಿ. ಸಾವ್ಯ ರೂಪಾಯಿ ಲಾಭ ಬಂದುದ್ದಿತ್ತಲ್ಲ? ಅದುನ್ನ ಕೊಟ್ಟಿ ತಗಂದ ಗುಲಗಂಜೀನ. ತಗಂದ್ರ ಬಂದು, ಬಸ್‌ಸ್ವಾಂಡಿಗೆ ಕೂಡ್ಡಂದು. ನೀನೇನ್ ತಂದೆ ತಮ ಅಂತ ಇವ್ವು ಕೇಳ್ಣ. ನೀನೇನ್ ತಂದೆ ಅಣ್ಣ ಅಂತ ಅವ್ವು ಕೇಳ್ಣ. ಹಿಂಗಿಂಗೇಂತ ಮಾತಾಡ್ಡಂದು. ‘ನಡಿ ಹೋಗಾನ. ಮನಿಗೋಗಿ ಅವ್ವಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿಬಿಡಾನ. ನಮಿಗೆ ಗುಲಗಂಜಿ ಮಾಡೇವಿ ತಂಗಿ ಮುಟ್ಟಾಳಂತೆ, ಹೋಗಾನ ನಡಿ’ ಅಂದು ಕುದೆ ಹತ್ತೆಂದು ಬಂದು.

ಕುದೆ ಹತ್ತೆಂದ್ರ ಬರತ್ತೆ ಅಯ್ಯೋ ನನ್ ಮಹ್ನ ಬಂದೂಂತ ಕುಷಿಯಾತು ತಂದೆ ತಾಯಿಗೆ. ಅವರ್ದು ಆನಂದ್ಯೈಶ್ವರ್ಯದಿಂದ ಬರಮಾಡ್ಯೋಂದು. ಆವಾಗ ಅಣ್ಣ ಅವರವ್ವಿಗೆ ‘ಅವ್ವಿ ಈತರ ಹಿಂಗ್ ಗುಲಗಂಜಿ ತಂದುದೇವಿ. ನೀ ಈ ಈ ತರ ಮಾಡ್ಡೇಕೊಂತ ಹೇಳಿದ. ಆವಾಗ ಗೌಡೇರ್ದು ಹಚ್ಚಿ ಮನೆಮಾರು ಬಳ್ಳಿ ಎಲ್ಲ ಮಾಡಿದು. ಎಲ್ಲ ಆದಮ್ಮಾಲೆ ಅವರವ್ವ ಸಲ್ಲಿಸಿದ್ದು. ಇವ್ಯು ತಾಯಿಗೆ ಗುಲಗಂಜಿ ಕೊಟ್ಟೋರೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟು, ಮತ್ತೆ ಮಾಡ ಮಲ್ಲಾಡ ಯಾಪಾರ್ದೆ - ಕುದೆ ಹತ್ತೆಂದು.

ಈಕೆ ಇಲ್ಲಿ ಸಲ್ಲಿಸಿದ್ದೆ ಸ್ವೇ ನೀರ್ ನಿಂತ್ವು, ಅವ್ವಿಗೆ. ನೀರ್ ನಿಂತು, ಒಂದಿನ ಅನ್ನೋದು ಬಂತಿಂಗ್ನು, ಎಲ್ಲೊ ದಿನ ಅನ್ನೋದು ಎಲ್ಲೊ ತಿಂಗ್ನು, ಹಿಂಗ್ ಬಂಬತ್ ದಿನ ಅನ್ನೋದು ಬಂಬತ್ ತಿಂಗಳು ತುಂಬಿ- ಈಕೆ ಜನಕಲ್ಲಾದ್ದು ಹೆಣ್ಣಾಮಗಳ. ಮತ್ತೆ ‘ಗುಲಗಂಜಿ ಮಾಡೇವಿ’ ಅಂತಲೆ ಹೆಸ್ತಿಡಬೇಕಾತು. ಆವಾಗ ಬಾಳ ದೊಡ್ಡಕೆ ಖಿಚೆಟ್ಟಂದು, ನನ್ ಮಹ್ನ ಬರ್ಲಿಲ್ಲಲಾ, ಈಗ ಇಲ್ಲಿದ್ದುದ್ದೆ, ಎಷ್ಟು ಹರುಷ ಪಡ್ಡಿದ್ದೋ, ಎನ್ನೊ ಅಂದ್ಧಂದು. ಎಲ್ಲಾಜನ ಕೂಡಿಸ್ತೀಂದು ದೊಡ್ಡಕಿಟಗಂದು ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಿದು. ಚಂಡಾಗ ಸಾರಾಕತ್ತಿದು.

ಆಕೆ ಐದಾರು ವರ್ಷದಕೆ ಆದ್ದು. ಸಾಲಿಗಾಕಿದು, ಸಾಲಿಗಾಕಿದೆ, ಇಕೆನು ಹಂಗೆ ಮಾಡಾಕತ್ತಿದ್ದು, ಹೆಣ್ಣಾಹುಡಿಗೆ ಬಂಧಾನನ. ಹೊಡಿಯದು, ಜಿಗಟದು, ಮೂಗಿಡ್ಡು ಕಪಾಳಕೆ ಹೊಡಿಯದು ಹಿಂಗೆ ಮಾಡ್ತಾಯಿದ್ದು. ಹೆಣ್ಣು ಮುಡು, ನೋಡಮುಟ ನೋಡಿ ‘ಎ ಕರಿಗ್ಯಾಲ ಲೌಡಿ-ಅಣ್ಣಾರು ಇಬ್ಬಾರು ಕಾಮಣ್ಣ ಭೀಮಣ್ಣ ಆಗಿದು. ಕರಿಗ್ಯಾಲ ಲೌಡಿ ಹೊಟ್ಟಾಗೆ ಮೂಡಿದ್ದೆ ಸ್ವೇ ಎತ್ತಾಗೆ ಹೋದ್ದೋ, ಏನ್ನೊ ದಿಕ್ಕತ್ತಹೋದು. ಇವ್ವು ಹಂಗ್ ಹೊಡಿಯಾಕ್ ಬಂದಾಳಿ-ಹಿಂಗ್ ಹೊಡಿಯಾಕ್ ಬಂದಾಳಿ. ಹೋಗ್ ಹೋಗ್ ನೀ ನಮ್ಮ ಸಾಲಿಗೆ ಬರಬ್ಬಾಡ. ನಮ್ಮುಣ್ಣಾರು ನಿಮ್ಮುಣ್ಣಾರಂಗೆ ಹೋದಾರು ಅಂದು. ಒಂದಿನ ಬೈಸ್ಗೆಂದೂ ಎಲ್ಲೊ ದಿನ ಬೈಸ್ಗೆಂದೂ ಮೂರ್ಬೆ ದಿನ ಹಿರ್ಯಾದಿ ತಂದ್ದು ಅವರಪ್ಪಂತಾಕೆ. ಆವಾಗ ಅವರಪ್ಪ ‘ಅವ್ವ ತಾಯಿ ಹಾಗಿರದು ಖಿರೆ, ಅವರು ಬೈಯದು ಕರೆ. ಬೈದು, ಬೈಯಲ್ಲವ್ವ, ಬಾ. ನಿಮ್ಮ ಅಣ್ಣಾರಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದ ಸಾಲೆ ಗುಡಿ ಪತ್ತಲ ಅಲ್ಲಿ, ನಿಮ್ಮುಣ್ಣಾರಿಗೆ ಓದ್ದಿದ ಮೇಸ್ಪು ಆದಾರೆ.

ಟಿದಕಾದ್ರೆ ಟಿದು, ಟಿದಲುದ್ರೆ ಇರುವಂತೆ ಬಾ' ಅಂತಂದು ಮತ್ತೆ ಆಕೆನ್ನ ಅವರ ಅಣ್ಣಾರಂಗ ಆಕೆನ್ನ ಟಿದ್ದುಕ್ಕೊ ಹಾಕಿದ್ದು.

ಒಂದೀಟ್ ಹಿಂಗೆ ತಿಳಿಯಂಗಾಗಮುಟ ಟಿದಿದ್ದು. ಆಕಿಗೇನ್ ದೇವು, ಬುದ್ದಿಕೊಟ್ಟೊ ಏನೋ ಅವರಪ್ಪಗೆ ಕೇಳಿದ್ದು -

'ಅವ್ವಾ ನಮ್ಮ ಅಣ್ಣಾರ್ದು ತರ್ಲದ್ರೆ ನಾನು ಹುಟ್ಟಿದ ಫಲ ಏನು? ನಾನು ಹೋಕೇನಿ ನನಿಗೆ ಗಂಡಿನ ದ್ರಸ್ತಾ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು. ನಾ ಹೋಗಿ ಬರ್ತೇನಿ'- ಅನ್ನತ್ತೆ,

'ಅವ್ವಾ ಬ್ಯಾಡ ನನ್ನ ಗಳೇ. ಅಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣ ಮಕ್ಕಳಿಂದ್ರೆ ಭಾಗ್ಯೇವು, ನಿನ್ನ ಬಿಡದುಲ್ಲ. ನೀನ್ ಬೇಕಾದಂತ ಗಂಡು ರೂಪೀಲಿ ಹೋಗು. ನಿನ್ನ ಏನಾರ ಮಾಡಿಬಿತ್ತಾರೆ. ಬ್ಯಾಡವ್ವಾ' ಅಂತ ಭಾರಿ ತರವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದು, ಕೇಳ್ಳಿಲ್ಲ.

ಅವಾಗ ಅವರಪ್ಪನ ದ್ರಸ್ತಾ ಹಕ್ಕಿಂದೂ, ಅವು ಅಣ್ಣಾರಂಗೆ ಕುದ್ರೆ, ಹತ್ತೆಂದೂ ಪೇಟ ಕಟ್ಟಿಂದ್ರೊ ಹೊಂಟ್ಟು, ಅವರಣ್ಣಾರು ಹೋದ ದಿಕ್ಕು ಹಿಡಿದು.

ಹೋದ್ದು ಹೋದ್ದು ಹೋದ್ದು. ಹೋಗಿ ಅವರಣ್ಣಾರು ಹೋಗಿದ್ದ ಅಡಗೋಲಜ್ಜೆ ಮನಿಗೆ ಇಕೆನು ಹೋದ್ದು. ಹೋದ್ರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಏನಾಗೇತಪಾಂದ್ರೆ, ಅಲ್ಲಿಬ್ಬ ಪದ್ದಾವತಿ ಸೂಳಿದ್ದು ಆ ಪಟ್ಟಿದಾಗೆ. ಆ ಪದ್ದಾವತಿ ಸೂಳಿ ಏನ್ನಾಡಿದಾಳೆ? ಬಾಗಲಾಗೋಂದ್ರೊ ನಗಾರಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದು. ಯಾಕೊ ನಗಾರಿ ಏತಿ, ಅಂದು ಹುಡು, ಇರ್ತಾವಲ ಕಿತಾಪತಿವು ಆ ನಗಾರಿಗೆ ಹೋಡ್ದಾ ಬಿಡೋವು. ಹಂಗ್ ಹೋಡ್ದಾ ಕೂಡ್ದೆ ಅವರ್ತು ಹಿಡ್ದಿದ್ದು, ಪಗಡಿ ಆಡಾಕ್ ಕುಂದರ್ಶಿಗೆನದು ಸೋಲ್ಸುದ್ದು, ಹೂವಿನ ಗಿಡುಕೆ ನೀರ್ ಹೋಯ್ಕೊ ಹಚ್ಚೊಂದ್ದು, ಈ ತರ ಮಾಡಾಕ್ ಹತ್ತಿದ್ದು. ಹಿಂಗೆ ಸೋತ ಎಷ್ಟೋ ಸಾವಾರು ಜನ ಮೂಗಿಗೆ ಕವಡೆ ಕಟ್ಟಿಂದ್ರೊ ಹೂವಿನ ಗಿಡಕೆ ನೀರು ಹೋಯ್ರು ಹಿತ್ತಾಗೆ. ಆಕೆ ಹಂಗೆ ಮಾಡ್ಯೆಂತ ಇದ್ದು. ಆ ಕುದ್ರೆ ಅವು, ಅಣ್ಣಾರೋವು. ಆ ಅಡುಗೋಲಜ್ಜೆ ಮನಿ ಯಾಗೆ ಇದ್ದು ಅವರಣ್ಣಾರು ಸೋತು ಹೂವಿನ ಗಿಡುಕೆ ನೀರು ಹೋಯ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರ್ತಾರೆ?

'ಅಜ್ಞ ನಿಮ್ಮನ್ನಾಗೆ ಒಂದೆಂಟ್ ದಿವ್ಸ್ ಇರ್ತೇನಿ ಇಲ್ಲೇಯ. ನನಿಗೋಂದಿಷ್ಟ್ ಅನ್ನ ಅದು ಮಾಡಿ ಇಕ್ಕಜ್ಞ. ನಾನು ಬಾಳ ದೂರ್ದಿಂದ ಬಂದೇನಿ. ಇವು ಯಾರವಜ್ಞ ಕುದಿ?'

'ಅಯ್ಯಾ, ಯಾವ ದೋರೆ ಮಕ್ಕಳೇ, ಯಾವ ಪರ್ಯಾನಿ ಮಕ್ಕಳೇ ಏನೋ. ಎಷ್ಟು ಚನ್ನಿಗಿದ್ದು. ನಾನು ಹೇಳ್ಣಿ. ಆ ಕರಿಗ್ನಾಲ ಲೌಡಿ ಮನಿಗೆ ಹೋಗಬ್ಯಾಡೀಂತ. ಇವು, ಹೋಗಿ ಸೋತು ಮೂಗಿಗೆ ಕವಡೆ ಕಟ್ಟಿಂದ್ರೊ ನೀರು ಹೋಯ್ತಾರೆ. ಅವಳ ಸುದ್ದಿ ತಗಿಬ್ಯಾಡ ಭಾ ನನ ಮಗನೆ ಅನ್ನ ಮಾಡಿ ನೀಡ್ತೇನಿ ಸುಖವಾಗಿ ಉಂಡ್ಯಂಡಿರು, ನಿನಿಗೆ ಬೇಕಾರಾದಮ್ಮಾಲೆ

ಹೊಗಿವಂತಿ' ಅಂತ ಬಾರಿ ತರವಾಗಿ ಹೇಳು ಆವಚ್ಚಿ, 'ಅಲ್ಲಜ್ಜಿ! ಹೇಳು ಏನ್ ಮಾಡ್ತಾಳೆ ಆಕಿ ನೋಡಾನ? ಅಲ್ಲ ಆಕೆ ಹೆಂಗ ಸೋಲ್ತಾಳಜ್ಜಿ-' ಅಂತ ಎಲ್ಲ ಕೇಳಿದ್ದು. ಆಕೆಲ್ಲೊ ಇಲಿ ಹಿಡ್ಡಂಡು ವಡ್ಡಾಗ ಕಟಿಗೆಂದಾಳೆ. ಒಂದ್ ಬೆಕ್ಕ ಸಾಕೆಂದಾಳೆ. ಸೋತ್ತು ಅಂದಾಗ ಇಲಿ ಕೊಳ್ಳಿರ್ದು ಬಿಡ್ತಾಳೆ. ತಲೆಮ್ಯಾಗೆ ದೀಪ ಇಟ್ಟಿರ್ತಾಳೆ. ಬೆಕ್ಕಿನ ಕೊಳ್ಳಿರ್ದಾಗ ಬೆಕ್ಕು ಹಣತೆ ಕೆಡವಿ ಇಲಿ ಹಿಡಿಲಿಕ್ ಹೋಗಿಬಿಡ್ತತೆ. ಹೋತಲೆ ಈಕೆ ಏನೇನೋ ಮಾಡಿ ತಿರುವಿ ಹೋಳಿ ಗೆದ್ದೆ ಗೆದ್ದೆ ಅನ್ನಂಗ್ ಮಾಡಿ ಹಿಂಗ್ನಾಡ್ತಾಳ್ ನನ್ ಮಗನೆ' ಅಂತ ಎಲ್ಲ ಹೇಳು. "ನನಿಗು ಒಂದ್ ಬೆಕ್ಕ ಇಡ್ಯೋಡು. ನಾನು ಹೋಕೇನಿ ನೋಡಾನ ಎನ್ನಾಡ್ತಾಳೆ ಆಕೆ" ಅಂದು ಆವಚ್ಚಿಯಿಂದ ಎಲ್ಲ ಕೇಳ್ಳಂದ್ದು, ಬಂದ್ದು.

ಒಂದು ನಗಾರೆ ಒಡಕನಮುಟ ಹಕ್ಕಿದ್ದು. ಪದ್ದೂವತಿ ಸೂಳೆ ಹಿಡಿಸಿದ್ದು ಆಳಮಕ್ಕ ಕೂಟಿ.

'ಯಾಕೆ ಹಿಡಿತೀರಿ ನಾನೇನು ಎಲ್ಲು ಹೋಗಿದ್ದುಲ್ಲ. ವಲ್ಯೂರ ಹಾರಿ ಹೋಕೇನ ? ಸುತ್ತು ಮುತ್ತು ಮುಗಲ್ಲೇತೆ. ಹಾರಿ ಹೋಗಿದ್ದುಲ್ಲ.. ಕುಂತ್ತು ಅತೇನಿ ಇಲ್ಲೇಯ, ಅಂದಳು

ಈ ಉರ ರಾಜ, ಪರ್ವತಿನಿ ಉರಗೌಡು, ಬುದ್ಧಂತ್ರು, ಎಲ್ಲರು ನಾಕ್ ಜನ ಸೇರ್ಪೆಕು. ಅದುಮ್ಯಾಗೆ ನಾನು ಕುಂದುತ್ತೆನಿ ಪಗಡೆ ಆಡಾಕೆ ಅಂದ್ದು. ಅವಾಗ ಕರ್ನಿದ್ದು ಸೂಳೆ ನಾನೆಂಗಿದ್ದು, ಗೆಲ್ಲೇನಿ, ಏನರ ಮಾಡಿಲ್ಲ ಇವ್ವು ಅಂತ ಆಕಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಈಕೆ ಹೆಂಗ್ನಿನ್ನ ಗೆಂಡ್ಸು ಅಂತಲೆ ಮಾಡ್ಡಂದಾಳೆ. ಆಮ್ಯಾಗೆ ರಾಜ, ಪರ್ವತಿನಿ, ಗೌಡು, ಬುದ್ಧಂತ್ರು ನಾಕ್ ಜನ ಸೇರ್ಪಿದ್ದು; 'ಒಂದಾಟ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾಟ್ಕೆ ಗೆದ್ದೆ ಅಂದ್ರೆ ನಾನು ಕೇಳಿಕಿ ಅಲ್ಲ. ಆಕಿನು ಹತ್ತಾಟ ಆಡ್ಲಿ. ನಾನು ಹತ್ತಾಟ ಆಡ್ತೇನಿ. ಆಕೆ ಸೋತರೆ ಹಂಗೆ ಉಟ್ಟ ಬಟ್ಟಾಗೆ ಮನೆಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಕು. ನಾನು ಸೋತೇಂದೆ, ಮೂಗಿಗೆ ಕಾವಡೆ ಕಟ್ಟೊಂಡು ನೀರು ಹೋಯ್ತೇನಿ - ಸಾಯೋತನಕ. ಅಂತಂದು ಓಷ್ಟು ಮಾತು ಮುಗಿಸ್ತೇಂದ್ದು ನಾಕ್ ಜನದಾಗೆ. ಆಮ್ಯಾಲೆ ಆಡಾಕೆ ಕುಶ್ಯಂದ್ದು. ಈಕೆ ಮುಂದೆ ಬಿಟ್ಟೊಟ್ಟು, ನೋಡ್ದೊಂದೊ ಆಕೆ ಆಡೋ ಆಟನ. ಆದುಮ್ಯಾಗೆ ಇಕೆನ್ನಾಡೆದ್ದು ಗುಲಗಂಜಿ ಮಾಡೇವಿ? ಈಕೆ ಆಟ ಈಕೆ ಬಿಟ್ ಕೊಡ್ಲಿಲ್ಲ. ಈಕೆನೆ ಗೆದ್ದು ಗೆದ್ದು ಗೆದ್ದು ಮುಂದುವರ್ಧಿಬಿಟ್ಟು. ಈ ಪದ್ದೂವತಿ ಸೂಳೆ ಆಟ ಮುಂದುವರಿಯದೆ ಆಗ್ನಾಗ ಓಷ್ಟು ಇದ್ರಲ ರಾಜ ಪರ್ವತಿನಿ, ಗೌಡು, ಬುದ್ಧಂತ್ರು? ಆಕೆನ್ನ ಹಂಗೆ ಉಟ್ಟ ಬಟ್ಟಾಗೆ ಮನೆ ಬಿಟ್ ಕ್ಳೆದ್ದು.

ಆಮ್ಯಾಲೆ ಮೂಗಿಗೆ ಕಾವಡೆ ಕಟ್ಟಿಂದ್ ನೀರು ಹೋಯೋರ್ವೆಲ್ಲ ಸೆರ್ವನಿಂದ ಬಿಡ್ಡಿದ್ದು. ಬಿಡ್ಡಿ ಒಷ್ಟುರ್ವು ಅವರವರ ಮನಿಗವರ್ವ ಕ್ಳೆದ್ದು. ಈಕೆ ಸೂಳೆ ಎಲ್ಲ ಬಾಳ ಮುರ್ದು ಹಕ್ಕೊಂದುದ್ದು. ಮನೆ ತುಂಬಿ ಗಿಜೆ ಗಿಜೆ ಅನ್ನೋ ಎಂದು.

ಇವು ಪರ್ಯಾನಿ ರಾಜ ಇಕೆನ್ನೋಽದಿ ಪರ್ಯಾನಿ ಈಕೆ ಹೆಂಗ್ನು ಅಂತನ್ನನು. ರಾಜ 'ಏ ನಮ್ಮುಂಗೆ ಬಟ್ಟೆ ಹಕ್ಕೊಂದ್ರ ಓಡ್ಡುಡ್ಡುನೆ, ಹೆಂಗ್ನುಗಿದ್ದೆ, ಹಿಂಗ್ ಓಡ್ಡಾಡ್ಡುದ್ಲ ಗಂಡ್ಸು ಚಿಡಲೇ' ಅಂತ ಇಬ್ಬಾಳಿಗು ವಾದಾಟ ಬಿತ್ತು. ಹೆಂಗ್ನೋಽತ ಪರ್ಯಾನಿ. ಗಂಡ್ಸುಂತ ರಾಜ. ಕೊನಿಗೆ ಪರ್ಯಾನಿ 'ಒಂದ್ರ ಕೆಲ್ಲು ಮಾಡಾನ. ಆಕೆ ಮನಿಗೆ ಉಟುಕೆ ಹೋಗಾನ. ಗಂಡ್ಸಿನ ಕೃಯಾಳ ಅಡಿಗೆ ಹೆಂಗಿರ್ತತೆ. ಹೆಂಗ್ನಿನ ಕೃಯಾಳ ಅಡಿಗೆ ಹೆಂಗಿರ್ತತೆ ಗೊತ್ತು ಕೆತಲ್ಲ. ಉಟುಕೆ ಬರ್ತೇವೀಂತ ಹೇಳಾನ. ಹೆಂಗ್ನುಡ್ಡುಳೊ ನೋಡಾನ'- ಅಂದ್ಧಂದ್ರ.

ಗುಲಗಂಜಿ ಮಾದೇವಿ ಒಂದ್ರ ಗಿಣ ಸಾಕ್ಕೆಂದ್ಲ್ಲ. ಅದು ರಾಜ ಪರ್ಯಾನಿ ಮಾತಾಡಿದ್ದ ಕೇಳಬಂದು ಅಕ್ಕೆ ಹಿಂಗೇ ಮಾತಾಡಿದ್ದು, ಕಣೆ. ಹಿಂಗೇ ಬಿಟ್ಟು, ಹ್ಯಾಂಗ್ ಮಾಡಾನೆ ಅಂತ ಎಲ್ಲ ತಂದ್ರ ಹೇಳಿದು. ಹೂಂ ಬರ್ಲ್ ಬಿಡು ಅಂದು ಗೌಡೇರಕೂಟಿ ಮನೆಮಾರು ಎಲ್ಲ ಬಳಸಿ ಬೆಳ್ಳಾನ್ ಬೆಳಕತನಕ ಎಲ್ಲ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿದ್ಲ್. ನಾನಾ ಚಂದವಾದ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿ ಅವರ್ತ ಕರೆಕ್ಕೊಂದ್ಲ್. ಬಂದು ಕುತಗಂದ್ರ. ಅವಾಗ ಈಕೇನಾಡಿದ್ಲ್ - ಒಂದ್ರ ಅಡ್ಲೊಲ್ಲಿ ಹಕ್ಕೆಂದು ಗಂಡ್ಸುಗಿದ್ದಲ - 'ನನಿಗೆ ಯೋಳ್ಜ್ಞನ ಹೆಂಡ್ರಧಾರಿ. ಅವರೆಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ಉಪಚಾರ ಮಾಡ್ತಾರಿ. ನನಿಗೆ ಬಾಳ ನಿಸ್ತುಕಾಗಿ ಬಿಟ್ಟತೆ ನೀರ್ಮಿಡೀಕೆ. ಭಾರಿ ಭೇದಿ ಆಗಾಕತ್ತೇತಿ ಬೆಳತನಕ. ನಿಮಕೂಟಿ ಮಾತಾಡಾಟ ರಕ್ತಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹೋರಗಡೆ ಹೋಗಿ ಬರ್ತೇನಿ. ನಮ್ಮ ಹೆಂಡ್ರಧಾರೆ ಯೋಳ್ಜ್ಞನ ಅವರೆಲ್ಲ ಮಾಡ್ತಾರೆ. ನೀವೇನೊಬೇಜಾರ ತಿಳ್ಳಬೇಡಿ. ಅಂದು ಬಾಗಲಾಗಾಸಿಹೋಗಿ ಹಿತ್ತುಗಾಸಿ ಒಳ್ಳೆ ಸೀರೆ ಉಟ್ಟು ಬಂದ್ಲ್. ಬಂದು ಯೋಳ ತರದ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿದ್ಲ್. ಎಲ್ಲಾರಿಗು ಉಟುಕ್ಕೊ ನೀಡಿದ್ಲ್. ತೀರ್ಮಿದ್ಲ್. ಇವು ಉಟ ಮುಗಿಯತ್ತೆ ಹೆಂಗೋಗಾದ್ಲೊ ಅಡ್ಲೊಲ್ಲಿ ಹಕ್ಕೆಂದು ಚೆಂಬ್ರ ತಗಂದು ಹಂಗೆ ಬಾಗಲಾಗಾಸಿ ಬಂದುಬಂದ್ಲ್. ಅಯ್ಯೋ ನನಿಗೆ ಬಾಳ ನಿಸ್ತುಕಾಗಿ ಬಿಟ್ಟುತ್ತಿ. ನಮ್ಮ ಹೆಂಡ್ರ, ಚನ್ನಾಗೆ ಮಾಡಿದೇನಿ, ಅಡಿಗೆನ ? ಅಡಿಗೆಂಗಿತಿ, ಪಾಡಿತ್ತಾ ? ನಿಮ್ಮ ಸಹಬಾಜಿ ಕುತಗಂದ್ರ ಉಟ ಮಾಡಾಕ್ಕ ಆಗ್ನಿಲ್ಲ ನೋಡು ನನಕ್ಕೆಲಿ. ನನಿಗೆ ದೇವು, ಎಷ್ಟೂತೊಂದರೆ ಕೊಟ್ಟಬಿಟ್ಟು - ಅಂತವ ಬಂದು ಕುತಗಂದೊ ಅವರ್ತುಕೆ. ಆಕೆ ಮಾಡಿದ್ದೆಲ್ಲ ಪರ್ಯಾನಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ರಾಜುಗೆ ಶ್ರೂತಿಲ್ಲ. ಪರ್ಯಾನಿ ಹಲೋಮಸಿತಾನೆ ಹೆಂಗ್ನೋಽತ. ಒಪ್ಪುಕೊಲ್ಲ ರಾಜ.

ಅವಾಗ ಮನಿಗೆ ಬಂದ್ರ. ಏನಂತಾನೆ ಪರ್ಯಾನಿ? 'ಏ ಹೆಂಗ್ನಾದ್ರೆ ಅಂಜ್ಞಾಳೆ, ಗಂಡ್ಸಾದ್ರೆ, ನಮ್ಮ ಸಹಬಾಜಿ ಕುತಗಂದ್ರ ಉಟ ಮಾಡ್ತಾಳೆ. ನಮ್ಮನಿಗೆ ಕರಸಾನ ಹೆಂಗ್ ಮೈ ತೊಳಿತಾಳೆ, ಹೆಂಗ್ ಇರ್ತಾಳೆ ನೋಡಾನ'. ಪರ್ಯಾನಿ ಹಿಂಗ್ ಕುಳಿವಿಟ್ಟು.

ಇದ್ದೆಲ್ಲ ಆ ಗಿಣ ಕೇಳ್ಣೆಂದು ಗುಲಗಂಜಿ ಮಾದೇವಿತಾಕೆ ಬಂದು ಹೇಳು, ಅಕ್ಕೆ ಹಿಂಗಿಗ್ ಮಾತಾಡಿದ್ದು, ಕಣೆ. ಹೆಂಗ್ ಮಾಡಾನೆ ನಾವ್ಯಾಂತ. ಅವಾಗ ಈಕೆ 'ಹೋಗಾನ ಸುಮ್ಮಿರು ನಾನೇನರ ಪ್ಲಾನ್ ಹಾಕ್ತೇನಿ' ಅಂದ್ಲ್.

ಆವಾಗ ಒಂಡೆಲ್ಲೊ ದಿವಸೆ ಬಿಟ್ಟು ಕರೆಕಳ್ಳಿದ್ದು. ‘ಆಗ್ನಿ ಬರ್ತೇವಿ’ ಅಂತಹೋದ್ದು. ಅಯ್ಯೋ ಇಲ್ಲಿ, ಹೊಟ್ಟುವು ಸತಿಯಾಗೇಲ. ನಿಮ್ಮ ಸಹಬಾಜಿನೆ ಕುಂತಗಂದ್ ಉಟ ಮಾಡ್ತೇನಿ. ಆದೆ, ಮೈಮಾತ್ರ, ತೊಳೆಯೋದಿಲ್ಲ’ ಅಂತಂದು ತಪ್ಪಿಸ್ತೇಂದೂ. ಆವಾಗ ಅವರ ಸಹಬಾಜಿ ಕುತಗಂದ್ ಉಟ ಮಾಡಿದ್ದು, ಎದೊಬಂದ್ಲು ಮನಿಗೆ. ಇವು ಕಳಿಸ್ತೇಂತಬಂದು. ಆಕೆ ಹೋದಮ್ಮಾಗೆ ಪರ್ವನಿ ಏನಂದ ‘ಏ ಮಳಾರಾಜ ಮಳಾರಾಜ ನೀನು ಆಕೆ ಗಂಡೊರೂಪ ಹಕ್ಕೆಂದ್ ಹೀಗ್ನಾಡ್ತಾಳೆ. ಈಕೆನ್ನ ಏನರ ಮಾಡಿ ನೀನು ಲಗ್ನಾಗ್ನಿ ಬೇಕು’ ಅಂತಂದ. ಹಿಂಗೆ ಕಣ್ಣಿಟೊಬಿಟ್ಟು. ಪರ್ವನಿ ಮತ್ತೊಂದು ಘ್ರಾನ್ಹಾಕ್ಕೆ.

ಈ ಗಿಣೆ ಅದ್ದೆಲ್ಲ ಕೇಳೋಂದ್ ಬಂದು ಗುಲಗಂಜಿ ಮಾದೇವಿತಾಕೆ ಹೇಳ್ತು. ‘ಅಕ್ಕು ಹಿಂಗ್ ಮಾತಾಡಿದ್ದು, ಕಣೇ, ಈ ಉರ್ಧುಂದ ಕೆರೆ ಐತಲ? ಆ ಕೆರಿಗೆ ಕರಕಂದೊಕಾರಂತೆ. ಕೆರಿಗೆ ಕರಕಂದೋಗಿ ಕುದುರೆ ಮ್ಮಾಲೆ ಕೂರಿಸುತ್ತು ಕೆರೆ ಸುತ್ತಿಸಿ ಬಿಟ್ಟೆ ಸುಖಿವಾಗಿ ಯೋಳ್ ವಷಣಾದ್ದಾದ್ದು ಮೈನೆರಿತತೆ. ಹನ್ನೆಲ್ಲ ವಷಣಾದ್ದಾದ್ದು ಮೈನೆರಿತತೆ, ಆವಾಗ ಗೂತ್ತಾಕೆತೆ. ‘ಹಂಗ್ನಾಡನೆ ನಡಿಅಂತ ರಾಜ ಪರ್ವನಿ, ಇಬ್ಬಾರು ಮಾತಾಡಿದ್ದು. ಹಂಗ್ನಾಡನಕ್ಕೆ?’ ಅಂತ ಗಿಣೆ ಕೇಳ್ತು. ‘ಹಂಗ್ನಾಡನೆ?’ ಅಂತ ಈಕೆನೆ ಕೇಳಿದ್ದು. ‘ಅಕ್ಕು ನನಿಗೆ ಹಣ್ಣು ಹಂಣ್ಣು ಎಲ್ಲ ತಿನಿಸ್ಟಿದು ಭರ್ತಿ. ಇಸ್ತಿ ಮಾಡಿದ ಬಟ್ಟೆ ಹಕ್ಕೆಂದ್ ನೀ ಕುದ್ರಮ್ಮಾಲೆ ಕುತಗಂದ್ ಮುಂದೆ ಬರ್ತಿಯಲ ನಿನ್ ಬಟ್ಟೆ ಮ್ಮಾಲೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೇತಂಗ್ನಾಡಿ ರಾಜ ಪರ್ವನಿ ಬಟ್ಟೆ ಪೂರಾ ಮುಳುಗಿಸಿ ಬಿಡ್ತೇನಿ, ಮುಂದುಕೊ ಹೋಗುಲ್ಲಂಗೆ. ಹಂಗೆ ಹಿಂದುಕೊ ತಿರುಗಿ ಬರಂಗ್ನಾಡಿ ಬಡ್ತೇನಿ’ - ಅಂತ ಹೇಳ್ತು ಗಿಣೆ.

ಆವಾಗ ಮೂವರು ಜತಿಯಾಗಿ ಹೊಂಟ್ರಲ್ಲ ಬಟ್ಟೆ ಹಕ್ಕೆಂದು, ಹೊಕುದ್ದುಂಗೆ ಏನ್ನಾಡ್ತೇಗಿಣೆ? ಕೆರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಏತಿ ಅಂದಾಗ ಆಕೆ ಮೈಮ್ಮಾಲೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೇಳ್ತು. ಅವರಿಗೆ ಬೃಳಿ ಮುಖಿಮುಸ್ತಿ ಬಟ್ಟೆ ಎಲ್ಲ ನೆನೆಸ್ತಿದ್ದು. ‘ತೂ...., ಎಂತಾ ಅನಿಷ್ಟದ ಕೇರಿಗೆ ಕರಕಂದ್ ಬಂದಿ, ನನ್ನ? ಇಸ್ತಿ ಮಾಡಿದ ಬಟ್ಟೆ ಹಕ್ಕೆಂದ್ ಬಂದುದ್ದೆ. ತೂ... ತೂ.. ಎಷ್ಟು ಅಪಮಾನ ಮಾಡಿದಿ. ತಗಿ ನಾ ಬರದುಲ್ಲ ಈ ಕೇರಿಗೆ, ಅಂತಂದು ಹಿಂದುಕೊ ತಿರುಗಿಸಿ ಬಿಟ್ಟು ಕುದುರೇನ. ಅವರು ನರಿನಾತಾಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೋತ್ತಿಗೆ ಮನಿಗೋಗಿ ಬಟ್ಟೆ ಬಿಚ್ಚೆನೂ ಅನ್ನಂಗಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು.

ಆವಾಗ ಬಂದು ಬಟ್ಟೆ ಬಿಟ್ಟುಳ್ಳು. ‘ಅಕ್ಕು ಈ ಉರು ಸವಾಸ ಸಾಕು. ಏನರ ಘ್ರಾನಾಕೆ ಜಾಗ ಬಿಟೊಬಿಡಾನ. ಹೋಗಿಬಿಡಾನ. ಉರಾಗಿರೋರು ಎಷ್ಟು ನೆಲಹತ್ತಿದಾರೋ ಏನ್ನತೀಯೋ, ನಾವು ಇತ್ತಾಗೆ ಬಂದೋರು ಇತ್ತಾಗೆ ಆಗಿಬಿಟ್ಟುವಿ. ಇನ್ನ ಸಾಕು. ಈ ಪರ್ವನಿ ಕಣ್ಣಿಟೊಬಿಟ್ಟು. ಬಿಡುಲ್ಲ. ‘ಬ್ಯಾಡ ಜಾಗ ಬಿಡಾನ’ ಅಂತ ಗಿಣೆ ಹೇಳಿಕೊಡ್ತು. ಆಗ್ನೀಂತ ಹೊಂಡ್ತಾಳೆ.

ಬೆಳ್ತನ ಬೆಳತನಕ ಹೊಳೆ ಅನ್ನ ದು ತುಂಬಿ ಹರಿತಿದೆ. ಆಚೆಕೆ ಹೋಗಂಗಿಲ್ಲ. ಏನ್ನಾಡ ಕಾತು ಅಂತ ಚಿಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದು. ಹೊನಿಗೆ ಗಂಗಾದೇವಿ ಬೇಡ್ಯೆಂದೂ 'ಅತ್ಯೋಳೆ ಅತ್ಯಾಗಿ ಇಗ್ನೋಳೆ ಇತ್ಯಾಗಿ ದಾರಿ ಬಿಡು. ನಾನು ಆಚೆ ಕಡಿಕೆ ಹೋಗುಮುಟ' ಅಂತ ಬೇಡ್ಯೆಂದ್ದು. ನೆನೆಅಕ್ಕಿ, ನೆನೆಗಡಲೆ, ಬಾಳೆಹಣ್ಣು, ಕಾಯಿ, ಹೊಸಬಟ್ಟೆ, ನಾನಾ ಚಂದದ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡ್ಯೆಂದ್ರ ಬಿದ್ದಾಬೇಡ್ಯೆಂದ್ದು ಗಂಗವ್ವಗೆ ಬೆಳತನಕ.

'ನಾ ಬಂದ್ರ ಬಾಳಾಂದ್ರ ಬಾಳ ದಿವ್ಯಾತು. ನಮ್ಮ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಎಷ್ಟು ನಮ್ಮಡೆ ಯೋಚನೆ ಹಚ್ಚೆಂದಾರೋ ಏನೋ. ನಾವು ಮತ್ತೊ ಬರ್ತೀವಿ, ಉರಕಡಿಕೊ ಹೋಗಿ - ಅಂತ. ಹೋಗೋದು ಎಲ್ಲಾ ದಿನ ಇದ್ದಂಗೆ ರಾಜ ಪರ್ಯಾನಿಗೆ ಹೇಳಾಕೆ ಹತ್ತಿದ್ದು. ಅವಾಗ ಪರ್ಯಾನಿ ಕಣ್ಣ ಕುಕ್ಕನು ಹೂಕಾಳೆ ಕಣ್ಣತಪ್ಪಿಸ್ತೆ ಂದೂಂತ. 'ಹೋಗಿ ಬರ್ಲಿ ಬಿಡೊ ಹೋಗಿಬರ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಿಂದ್ದಂಗೆ' ಅಂತೇಳಿ ರಾಜ.

ಇವರು ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ಯೆಂದ್ರ ಬೆಳತನಕಾನ ಹೊಸಬಟ್ಟೆ ಎಲ್ಲ ತಗಂದ್ರ ಹೋಂಟು. ಕಳಿಸ್ತೆಂತ ಹೋಗ ಬೇಕಾತಲ ಗೆಣಕಾರು, ಅಂಡಾಗ, ರಾಜ ಪರ್ಯಾನಿ ಬಂದು. ಇಕೆ ಹೋಂಟು ಮುಂದೆ ಅವರಣ್ಣರ ಕುದ್ರೆ, ಬಿಟ್ಟು. ಕುದ್ರೆ, ಓಡಿದ್ದು. ಅವಳಣ್ಣರು ಅಷ್ಟುತ್ತೆ ಉಸೂರಂದ್ದುಂತ ಅವರಲ್ಲಿ ಮದುವ್ಯಾಗಿದ್ದು. ಇಕೆ ನಮ ತಂಗಿ ಬಿಡಿಸಿದ್ದೂಂತ ಅಣ್ಣರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇವೆ, ನಮ್ಮಣ್ಣರು ಅನ್ನೋದು ಇಕಿಗು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವು, ಯಾವಾರಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ ಇಕೆ ಇನ್ನು ಹುಟ್ಟಿದ್ದೆಯಿಲ್ಲ.

ಇವು, ರಾಜ ಪರ್ಯಾನಿ ಗುಲಗಂಜಿ ಮಾದೇವಿನ ಕಳಿಸ್ತೆಂತ ಹೊಳೆ ತನಕಬಂದು. ಅತ್ಯ ಹೊಳೆ ಅತ್ಯಾತು. ಇತ್ತು ಹೊಳೆ ಇತ್ಯಾತು. ಆಕೆ ಆಚೆಕಡೆ ಹೋಗತ್ತು ಕೂಡಿಕೆಂದಾಬಿಡ್ತು ಹೊಳೆ. ಅವಿಗೆ ಬರಾಕೆ ದಾರಿಲ್ಲೋತು. ಆಕೆ ಹೀತಾಂಬ, ಸೀರೆ ಉಟಗಂದ್ರ ಹೊಳೆ ಪೂಜ್ಯಾಳೆ ಆಚೇಲಿ. ಇವು, ಇಚೇಲಿಂದ ನೋಡ್ತಾರೆ. 'ಅಯ್ಯೋ ಮಳಾರಾಜ ನೋಡು. ಎಷ್ಟು ಪ್ಲಾನಾಕಿದ್ದು. ಗಣ್ಣ ಗಣ್ಣ ಅಂತಿದ್ಯಲ್ಲ ನೋಡು ಮಳಾರಾಜ'. ಅಂತ ಇಬ್ಬರು ಜಗತ್ತ ಮಾಡ್ತಾರೆ. ಅವಾಗ ಏನಂದ ರಾಜ ಇಚೇಲಿಂದ 'ಏ ನಿನ್ನ ಉರಿಗೆ ಬಂದು ನಿನ್ನ ಮದುವ್ಯಾಗಿ ನಿನ್ನ ಇಡುವರ್ನೆ ತಿನ್ನುದ್ರೆ, ಪರ್ಯಾವತಿ ಸೂಳೆ ಪಟ್ಟಿದ ರಾಜಾಂತ ನನ್ನ ಕರಿಬ್ಯಾಡ್' ಅಂತಂದ. 'ಹಂಗೆ ಆಗ್ನಿ ಬರಿ. ನನ್ನ ಇಡುವರ್ನೆ ತಿನ್ನುಂತಿ. ಇವತ್ತಿಗೆಂಟ್ ದಿನಕೆ ಹೊಳೆ ಇಳಿತತೆ ಬರಿ, ಮದುವ್ಯಾಗುಂತಿ' ಅಂತಂದ್ದು. 'ಆಗಲಿ ನನಿಗು ನನಿಗು ಮಾಲಿದ್ರ, ಯಾಕಾಗಬಾರದು ಅಂದು ಹೋದು, - ಹಿಂದುಕೊ ತಿರುಗಿ. ಇಕೆ ಹಾಡ್ಯಾಗೆ ಯಾರ್ಯಾರ ತೊಂದೆ, ಮಾಡ್ಯಾರು ಅಂದು ಮೊದ್ದು ಹೆಂಗ್ ಗಂಡುಸ್, ದೃಸ್ ಹಕ್ಕೆಂದುಮೊಲ್ಲ ಹಂಗೆ ಹಕ್ಕೆಂದ್ರ ಪೇಟ ಕಟಿಗೆಂದ್ರ ಬಂದ್ದು ಅವರಪ್ಪನೂರಿಗೆ.

ಅಯ್ಯೋ ಗುಲಗಂಜಿ ಮಾದೇವಕ್ಕೆ ಬಂದಾತೇಂತ ಜನ ಕೊಡಿಬಿಡು. ಅಪರೂಪಕೇಂದ್ರ, ಜನ ಸೇರದು ಜಾಸ್ತಿಯಲ ಹಂಗೆ. ಹನ್ನೆಲ್ಲ ವರ್ಷಾಗೇತಿ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಎಲ್ಲಾರ್ಥ ಮುಖಿ ನೋಡಿತ್ತಿ ಹಂಗೆ ಮನಿಗೆ ಹೋಗ್ಗಾರ್ಥಾಂದು ಇಕೆ ಗುಡಿಯಾಗಿದ್ದಳೆ. ಆವಾಗ ಆಕೆ ಅಣ್ಣಾರು ಅಣ್ಣಾರ ಹೆಂಡು, ಎಲು, ಆರತಿ ಅಕ್ಕಸ್ತಿ ಎಲ್ಲ ತಂಗದು, ಎಣ್ಣೆ ತಗಂದು ಬಂದು.

ಹನ್ನೆಲ್ಲ ವರ್ಷಾಗೇತಿ ಮುಖಿ ನೋಡಿ, ಈಗ ಹಂಗೆ ನೋಡ್ದಾರ್ಥ ಅಂದು ಮೊದಲ್ಲ ಎಣ್ಣಾಗೆ ಮುಖಿ ನೋಡಿ ಆಮ್ಮಾಲೆ ಆಕೆನ್ನ ಕರಕಂದು ಅನಂದೈಶ್ವರ್ಯದಿಂದ ಬಂದು, ಅಪ್ಪನ ಮನಿಗೆ. ಬಂದು ಎಂಟ್ ದಿನಾತು ಆವಾಗೊಂದಿನ ಅವ್ರಪ್ಪಗೆ ಹೇಳ್ತಾಳೆ : ‘ಹೀಗೆ ಪದ್ಮಾವತಿ ಸೂಳಿ ಪಟ್ಟಾದ ರಾಜ ನನ್ನ ಮದುವ್ಯಾಗಾಕೆ ಬರ್ತಾನೆ. ಕೊಡುಲ್ಲ ಅನಬ್ಬಾಡ ಹೊಟ್ಟಿ ನನ್ನ ಮದುವೆ ಮಾಡಿ, ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು.

ಆವಾಗ ಹೊಳೆ ಇಳಿತು. ಪರ್ವತಿನಿ ರಾಜನ್ನ ಕರಕಂಡಾಬಂದ. ‘ಅಯ್ಯೋ ಯಾಕಿ, ಅತ್ಯಾ ಸೀಮಿಂದ ಇತ್ತಲ್ಲ ಸೀಮಿಗೆ ಬಂದಾಬಿಟ್ಟಿ, ಬರಿ, ಕುತಗಳಿ’ ಅಂತಂದು ಮನ್ನಣಿ ಮಾಡಿದ್ದು. ಎಲ್ಲ ಉಟ ಉಪ್ಪಾರ ತೀರಿಸ್ತೆಂದು, ವಿಚಾರ ತಕ್ಕಾಂದು. ನಿಮ್ಮನ್ನಾಗೆ ಕನ್ನ ಪತಿ. ಕನ್ನಿಗೆ ಹಿಂಗ್ ಗಂಡೈತೇಂತ. ಹಂಗೆ ಆಗ್ನಾಪಾ ನಿಮ್ಮಂತೋರು ಬಂದೆ, ನಾವ್ಯಕ್ ಹೊಡ್ದಾರ್ಥ? ನಿಮ್ಮಂತ ರಾಜಿಗೆ ಇಲ್ಲ ಅನ್ನಕ್ಕಾದೀತ? ಕೊಟ್ ಮಾಡ್ತೇವೀಂತ ಮಾತುಕತೆ ಮುಗಸಿದ್ದು. ಎಲ್ಲ ಆತು. ಇವತ್ತಿಗೆ ಎಂಟ್ ದಿವಸಕೆ ಲಗ್ಗ ಅನ್ನಂಗೆ ಮಾಡ್ಯಂದು. ಆಪಾ ಅಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟುಮಿತಿ ಮೀರ್ದಿ ಬಂದುದೇವಿ ನಾನು, ಅವು, ಹಿಂಗಾಂಗೆಲ್ಲ ಅಂದದಾರೆ. ನಾನು ಮಾತು ಕೊಡೋದೇನೋ ಕೊಟ್ಟಿ. ಆತು. ಈಗ ಇಷ್ಟ್ ಒಷ್ಟ್ ಕರಿಯೊ ಸಾಮಾನನ ತರಬೇಕ್ ನೀನು ಅಂದ್ದು. ಕಡ್ಲೆ, ಹಸೆಕಡ್ಲೆ ಹಿಟ್ಟು, ಉದ್ದಿನ ಹಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲ ತರಿಸಿದ್ದು. ತರ್ನಿ ಆಕೆ ಎಷ್ಟುದಾಳೊ ಅಷ್ಟು ಎತ್ತರದ ಬಂದಾ ಗೊಂಬೆ ಮಾಡಿದ್ದು. ಗೊಂಬೆ ಮಾಡಿ ಎಣ್ಣಾಗೆ ಹಾಕಿ ಕರುದ್ದು.

ಅನಂದೈಶ್ವರ್ಯದಿಂದ ಬರ್ತಾನೆ ಗಂಡು, ದಾಳುದಂಡು ಹೊಡಕಂಡು ಮದುವೀಗೆ. ಇವರು ಒಬ್ಬ ಮಗಳು ಅಪರೂಪಕೆ ಹುಟ್ಟಿದಾಳೆ ಅಂದು ಬಾಳ ದೊಡ್ಡಾಕ್ ಖಚಿಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಿದ್ದು. ಮದುವೆ ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲ ಆತು. ಕರ್ನ್ ಕಳ್ಳಿದ್ದು, ಕಾರ್ಯ ಮಾಡಿ ಹೊಡ್ದಾತಲ ಹಡ್ಡಾರು ದಿವ್ಸಕ್ಕೆ? ಎಲ್ಲ ಓಜೆ ಮಾಡ್ಯಂದು. ಅಷ್ಟಿಗೇನು ಎನರ ಮಾಡಿ ಆಕೆನ್ನ ತಿನ್ನ ಬೇಕೊಂತ. ಕಾರ್ಯಮಾಡಿ ಹೊಡುವಾಗ ಮತ್ತೆ ದೊಡ್ಡಹಿಟ್ಟು ಜನಜಾತಿಗೆಲ್ಲ ಉಣಿಸಿದ್ದು. ಆಮ್ಮಾಲೆ ಇಕೆ ಕೈಯಾಗೆ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಹೊಟ್ಟಿ ಕಳಿಸಿದ್ದು. ಹೋಗವ್ವ ಮಂಚದ ಮ್ಯಾಗೆ ಮನಗೂಂತ ಕ್ಷಾಣೀಗೆ. ಆಕಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತುಲ್ಲ - ಇಡುವರ್ಸ್ ತಿಂತಾನೆ ನನ್ನಾಂತ. ಆಕೆ ಆ ತರ್ದೆ ಗೊಂಬೆಯ ಮಂಚದ ಮ್ಯಾಗಿಟ್ಟು ಶಾಲುಹೊದಿಸಿ ತಾನು ಮಂಚದಡೇಲಿ ಕುತಗಂದ್ದು ನೋಡಾನ ಏನ್ನಾಡ್ತಾನೇಂತ. ಆವಾಗ ಇಷ್ಟ್ ಹೋದೋನೆ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆನು ನೋಡಿಲ್ಲ

ಗೊಂಬೆ ಅನ್ನದು ನೋಡ್ಲಿಲ್ಲ ಮನಸ್ಸು, ಅನ್ನದು ನೋಡಿಲ್ಲ. ಕಾಲಕಡಿಂದ ಕರಂಹರುಂ ತಿನ್ನಾಕ್ಕು ಹತ್ತಿದ. ಪಾಡಾಗೆ ಕರ್ಯಾದ್ವಾರ್ಥ ರುಚಿಯಾತು. ಅಯ್ಯೋ ಇದು ಹೆಣ್ಣೆ ಇಷ್ಟು ರುಚಿ ಇದು, ಕುಟಾಗೆ ಬಳ್ಳಿವ್ವು ಮಾಡಿದೆ, ಇನ್ನೆಷ್ಟು ನನಿಗೆ ಹಿತ ಇತ್ತೂ. ಆಗ್ಗೆ ಮೊಣಕಾಲ ಮುಟ್ಟಿ ತಿಂದ್ರುಂತ ತಿಂದ್ರುಂತ ಬಂದಾನೆ. ಆವಾಗ ಯೋಚನೆ ಮಾಡ್ತಾನೆ ಕುತಗಂದು. ಆಗ ಈಕೆ 'ಮಳಾರಾಜೆ, ಮನಸ್ಸು, ಮನಸ್ಸು, ತಿನ್ನದು ಬದ್ದ. ನೀನು ಹೇಳಿದ್ದೆಲ ನಿನ್ನ ತಿಂತೇನಿಂತ ಆದ್ದು ಹಿಂಗ್ ಮಾಡಿದೆ. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಮನಸ್ಸು, ತಿಂದೆ, ಪ್ರಪಂಚ ಉಳಿಯದುಂಟಾ' ಅಂದು ಗಂಡ ಹೇಠಿಂದಿತ್ತು ಒಂದಾದು.

ಬೆಳಕರಿಯತ್ತು ಇವು, ಬೇಕಾದ್ದೆ ಹೊಟ್ಟು ಆನಂದೈಶ್ವರ್ಯದಿಂದ ಗಂಡನ ಮನಿಗೆ ಕಳಿಸಿ ಹೊಟ್ಟು, ಗುಲಗಂಜಿ ಮಾದೇವಿನ. ಇವರು ಗಂಡ್ಕಿಟ್ಟಂಡು ಸೊಸೇರು ಮಕ್ಕಳ್ಳು ಇಟ್ಟಂಡು ಅವರು ಸುಖಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಬಿದಾರಪ ಸಿಮೊಗ್ಗದ ಪ್ಯಾಟ್‌ಗೆ. ನಾವಿಲ್ಲದೇವಿ.

ಹೇಳಿದವರು : ಸಂಗಮ್ಮ, ಲಿಂಗಾಯಿತರು ಕತ್ತಿಗೆ, ಹೊನ್ನಾಳಿ ತಾಲ್ಲೂಕು, ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆ.

೪. ತಾಯಿಯ ವ್ಯಾತ್ಸ

ಒಂದೂರ್ದುಲ್ಲಿ ಒಂದ್ ಅಜ್ಞಗೊಬ್ಬ ಮೂಗ ಇರ್ತಾನೆ. ಒಬ್ಬ ಮೂಗ ಇರ್ಲಾನೊವೆ ಅಜ್ಞ ಏನಂತ ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡ್ತಾಳಿ ಅಂತ ಅಂದೆ, 'ನೋಡಪ್ಪ ನಾನ್ ನಿಂಗ್ ಹಣ, ಬಶ್ವರ್ಯ ಏನು ಹೊಡಾಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ನಾನ್ ಹೊಡ ಮಾತೇ ನಿನಗೆ ಭಾಗ್ಯ, ಅಂತ ಅಂತಾಳಿ. ಅಂಗ್ ಏಳಲು ಅವಳು, ಇವನು ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ನಡೆಕೊತ್ತಾನೆ. ಏನಂತ ಹೇಳ್ತಾಳಿ ಅಂದೇ: "ನೀನ್ ಎಲ್ಲೋ ವೋಗು, ಯಾವುದೇ ದೇವಸ್ಥಾನ ಆಗಲಿ, ಮಂಗಳಾರತಿ ಆಗೋವರ್ಗಾ ಬಿಟ್ ಎದ್ದೋಗ್ ಬೇಡಪ್ಪ" ಅಂತ ಹೇಳ್ತಾಳಿ.

ಇವನು ಮಹಾರಾಜರ ಮನೇಲಿ ಒಂದಲ್ಲಿ ಒಂದ್ ದಿವ್ಸ ದೊರೆಗೆ ಮಂತ್ರಿ, ಆಗ್ನಾನೆ. ಮಂತ್ರಿ, ಆಗಿ, ರಾಜರಿಗೆ ಮಂತ್ರಿ, ಆಗಿ ನಡೀತಿರ್ತಾನಲ್ಲ ? ಅವತ್ತು ದೊರೆ ಬೇಟೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತೆ. ಬೇಟೆಗೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ, ಕತ್ತಿ ಬಿಟ್ಟೋಗಿರ್ತಾರೆ. ಕತ್ತಿ ತಕ್ಕೊಂಬಾ ಹೋಗು ಅಂತ ಮಂತ್ರಿನ ಕಳಿಸ್ತಾರೆ. ಮಂತ್ರಿ, ಕತ್ತಿ ತಗೋಂಬರಕ್ಕೆ ಅಂತ ಅರಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಅರಮನೇಲಿ ಇರ್ತಕ್ಕಂತ ರಾಜನ ಹೆಂಡಿತ್ತು ಬೇರೆ ಪುರುಷನ ಹೊಡ ಏನೋದ ಮಾಡ್ತಾ ಇರ್ತಾಳಿ; ಆವಾಗ ಅದನ್ನು ಮಂತ್ರಿ, ನೋಡ್ತಾನೆ. ಏನೋದ ಆಡಿದ್ದು ಕಣ್ಣಿರೆ ನೋಡಿದ ಮಂತ್ರಿ, 'ಎನೋ ಅವರ ಮಾಡಿದ ಪಾಪ ಅವರ್ಗು, ನಾವ್ ಮಾಡಿದ್ದು ನಮ್ಮು, ಅಂತ ಹೇಳಿ ದೊರೆ ಹೊಡ ಹೇಳೋಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ದೊರೆ ಮಂತ್ರಿ, ಸೇರಿ ಬೇಟೆಗೆ ಹೋಗ್ನಾರೆ.

ಬೇಟೆ ಆಡೊಂಡು ಬರ್ತಾರೆ. ಬರೋದಾರೋಳಗಾಗಿ ರಾಜನ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ಮಂತ್ರಿ, ಏನಾದು, ನಮ್ಮ ದೊರೆ ಕೂಟ ಹೇಳಿದೆ, ದೊರೆ ಬಂದು ನನ್ನ ಸಿಗಿದು ತೋರಣಕಟ್ಟಾರೆ. ಅಷ್ಟರೋಳಗಾಗಿ ಮಂತ್ರಿ, ಮೇಲೆ ದೂರು ಹೊರಸಬೇಕು, ಅಂತ ಹೇಳಿ ದೊರೆ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ಉಟ್ಟಿರೋ ಬಟ್ಟೇನೆಲ್ಲ ಹರಿದು, ಮಾನಭಂಗ ಮಾಡಿದಂತೆ ವಿಕಾರರೂಪ ತಾಳಿ ಮಲಗಿರ್ತಾಳಿ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ. ದೊರೆ ಬಂದು, ನಾನು ಹಿಂದೆ ಬೇಟಿಗೋಂಗಿ ಬರೋವಾಗೆಲ್ಲ ನನ್ನ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ಅಷ್ಟು ನಗು ಮುಖಿವಾಗಿ ಈಚೆ ಬರ್ತಿದ್ದೋಣು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ನನ್ನ ಆರಮನೆ ನಿಶ್ಚಯಾಯ್ತಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಬಂದು ಒಳಗೆ ನೋಡಾನೆ. ಇವಳು ಮಾನಭಂಗ ಮಾಡ್ದಂಗೆ ಮಲಗಿರ್ತಾಳಿ. ಅವಾಗ ಏನ್ ನಡೀತು ಅಂತ ಕೇಳಿದಾಗ, ನಿಮ್ಮ ಮಂತ್ರಿ, ಕತ್ತಿಯನ್ನು ತರಲು ಕಳಿಸಿದ್ದಾಗ ನನ್ನ ಮಾನಭಂಗ ಮಾಡಿದನೆಂದು ಚಾಡಿಹೇಳಾಳಿ. ಅವಾಗ ರಾಜ ದೊರೆ ಆಗಿರತಕ್ಕಂತವನು ತಪ್ಪಿ ಸರಿ ವಿಚಾರ ತಿಳಿದಲೇ ಅವನ್ನು ಶೂಲಕ್ಕೆ ಏರಿಸೋಂಕೆ ಆಡರ್‌ರಾ ಮಾಡಾನೆ. ಅವಾಗ ಶೂಲದ ಕಂಬ ರೆಡಿಯಾಗ್ತಿ ಏತೆ. ದೊರೆಯು ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಶೂಲಕ್ಕೆ ಏರಿಸ್ತಾರೆ ಇವತ್ತು ಅಂತ ಜನ ಎಲ್ಲಾ ಮಾತಾಡಾ ಇದ್ದಾರೆ.

ಅಂಥವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜ ಇನ್ನೊಂದು ಆಜ್ಞೆ ಏನ್ ಮಾಡಿರ್ತಾನೆ ಅಂದೇ, ಶೂಲದ ಕಂಬದ ಹತ್ತ, ಮೊದಲ್ಲ ಯಾರು ಬರ್ತಾರೋ, ಅವರ್ತ ಹಿಡಿದು ಶೂಲಕ್ಕೆ ಏರಿಸಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಡಂಗುರ ಮೂಲಕವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿರ್ತಾನೆ. ಆ ದಿವ್ಷ ವಿಷ್ಣೇಶ್ವರನ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಮಂಗಳಾರತಿ ನಡೀತಾ ಇರ್ತದೆ. ಮಂತ್ರಿ, ಏನ್ ಮಾಡಾನೆ ಅಂತ ಅಂದೇ, ಅವರ ತಾಯಿ ಹೇಳಿದ ವಾಕ್ಯದಂತೆ ಗಣಪತಿ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಹತ್ತ, ಹೋಗಿ ಮಂಗಳಾರತಿ ಮುಗಿಯವರ್ಗೂ ಲೇಟ್ ಮಾಡೊಂಡು ಮಂಗಳಾರತಿ ತಗೊಂದು ಹೋಗಾನೆ; ಅವರ ತಾಯಿ ಹೇಳ್ಣಂತೆ.

ಇವ್ವು ದೊರೆ ಹೆಂಡತಿ ಜೊತೇಲಿ ವಿನೋದ ಆಡಿತ್ತದ್ದೋನು; ದೊರೆ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ಹತ್ತ, ಬಂದು ಕೇಳಾನೆ. ಮಂತ್ರೀನಾ ಶೂಲಕೆ, ಹಾಕಿದ್ದು, ಅಂತ ಕೇಳಾನೆ. ಆಕಿದಾರೋ ಇಲ್ಲೋ ವೋಗಿ ನೋಡೊಂಬಾ ಅಂತ ಹೇಳಿ ದೊರೆ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ಕಳಿಸ್ತಾಳಿ. ಮಂತ್ರಿನ್ನ ಶೂಲಕ್ಕೆ ಹಾಕಿದ್ದಾರೂ ಇಲ್ಲೋ ಅಂತ ನೋಡೋಹೋದಾಗ ಮೊದಲು ಬಂದೋರನ್ನ ಶೂಲಕ್ಕೆ ಏರಿಸಬೇಕು ಅನ್ನ ರಾಜಾಜ್ಞೆಯಂತೆ ಘಸ್ಟು ವೋದವನ್ನಾರು ? ದೊರೆ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ವಿನೋದ ಆಡತಕ್ಕವನೇ ಹೋದ. ಅವನ್ನ ಹಿಡಿದು ಶೂಲಕ್ಕೆ ಏರಿಸಿದ್ದು. ಮಂತ್ರಿ, ಮಂಗಳಾರತಿಯನ್ನು ತಕೊಂಡು, ಅವರ ತಾಯಿ ಮಾತ್ರಂತೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದಾಗ, ತಪ್ಪಿ ಮಾಡಿದವರು ಶಿಕ್ಕಿ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದು. ಅದಕ್ಕೆ ತಾಯಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತ್ರಂತೆ ತನ್ನ ಮಗ ನಡೆಕೊಂಡು ಧರ್ಮ ಮಾಡಿದ್ದು ! ಕರ್ಮ ಕರ್ಮ ಮಾಡಿದ್ದು.

ಹೇಳಿದವರು : ಮುನಿಯಕ್ಕಿಯ್ಯ, ಚೋಳಾರು, ದೊಡ್ಡ ಬಳ್ಳಾಪುರ ತಾಲೂಕು.

2. ನಾಗೇಂದ್ರ,

ಒಂದೂರಲ್ಲಿ ಎಡೆಯೂರು ಅಂತ ಉರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ರಾಜ್ಞಂತೆ. ಅವನಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಡಿತ್ತಿರು. ಹಿರೇ ಹೆಂಡಿತ್ತಿಗೆ ಎರಡು ಮಕ್ಕಳು ಇರ್ತವಂತೆ. ಕಿರೇ ಹೆಂಡಿತ್ತಿಗೆ ಮಕ್ಕಳೇ ಇಲ್ಲವಂತೆ. ಹಿರೇ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ಎಸ್ತು, ಗಂಗಮ್ಮಾ. ಕಿರೇ ಎಂಡಿತ್ತಿ ಎಸ್ತು, ತಿಮ್ಮಾಮ್ಮಾ. ವಾರೆಗಿತ್ತಿರೆ, ಸವತೀರಿಗೆ ಹೊಡೆದಾಟ ಆಗ್ತಿದೆ ಅಂತ ಕಿರೇ ಹೆಂಡಿತ್ತಿನ ತಕ್ಕೋಡ್ದೂ ಏಗಿ ತೋಟದಾಗೆ ಗುಡಿಸ್ತು ಹಾಕಿ ಗುಡಿಸಾಗಿ ಇಟ್ಟವನ್ನಂತೆ. ಹಿರೇ ಹೆಂಡಿತ್ತಿಗೆ ಮನೆ ಕಟ್ಟಬಿಟ್ಟು, ಮನೇಲೀ ಮಕ್ಕು ಆಡಿಸಿಕೊಂಡು ಇರ್ಲೋಕೆ ಇಟಕೊಂಡ್ ಬಿಟ್ಟು. ರಾಜ ಕಿರೇಹೆಂಡಿತ್ತಿನ ಕಣ್ಣು ಎತ್ತಿ ನೋಡಾಕಿಲ್ಲ. ಅವಳು ನನ್ನಂಗೆ ತಂತ್ರಪಂತ್ರಂಗೆ ಇದ್ದು. ಕಣ್ಣತ್ತಿ ನೋಡಾಕಿಲ್ಲ. ಹಿರೇ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ಅತ್ಯಾನೇ ಸೇರೋಗ್ ಬಿಟ್ಟು, ರಾಜ. ಆಮೇಲೆ ಇವರು ಹಿರೇ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ತವಾನೇ ಇದ್ದು.

ಆಮೇಲೆ ಈಯಮ್ಮೆ ಈ ಹೂವಾಡಗಿತ್ತಿ, ಹೂವ ತಕೊಂಡು ಈ ತಿಮ್ಮಿಕ್ಕೆ ಬಂದ್ದು. ಕಿರೇ ಎಂಡಿತ್ತಿ ನೀರು ಕಾಫಿ ಎಲ್ಲಾ ಸಪ್ಲೈ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದು. ಕಿರೇ ಹೆಂಡಿತ್ತಿಗೇ ಮಕ್ಕಳು ಇರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ? ಈಯಮ್ಮೆ ಏನ್ ಮಾಡಿದ್ದು? “ಅಕ್ಕ ಅಕ್ಕ ಹಿರೇ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ಮನೇಲೀಇರ್ತಾನಲ್ಲ. ನಿಮ ಮನೆಗೆ ಯಾಕಕ್ಕೆ ಬರಬಾರ್ದು ರಾಜ” ಅಂತ ಅಂದ್ದು.

“ನೋಡಮ್ಮೆ ಅವರಂದೆ, ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾರೆ. ನಾನಂತೂ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ. ಎಂಗೂ ನಾನ್ ತಂತ್ರಪಂತ್ರನಂಗಿದ್ದೀನಿ. ಅದಕ್ಕೇ ನನ್ ಹತ್ತ ಬರಲ್ಲ ಕಣವ್ವೆ” ಅಂತ ತಿಮ್ಮಿಕ್ಕನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದು.

ತಿಮ್ಮಿಕ್ಕನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳ್ತಾಲೂ ಲೂವೆ ‘ಅಲ್ಲ ಇವತ್ತು ರಾಜಂಗೆ ಒಂದು ಕತೆಮಾಡಿತ್ತಿನಿ ನಾನು. ಇವತ್ತು ನಿಮ್ಮನೆಗೆ ರಾಜ ಬರಂಗೆ ಮಾಡಿತ್ತಿನಿ. ರಾಜಂಗೆ ನೀನು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿ ಉಟಮಾಡ್ನು, ಸ್ವಾನಮಾಡ್ನು, ಮಂಚ ಹಾಕ್ಕು. ಮಂಚದ ಮ್ಯಾಲೇಆಚ್ಚು ಕಟ್ಟಾಗಿ ಮಲಗ್ಗು ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು ತಿಮ್ಮಿಕ್ಕುಂಗೆ ಒಂದು ಪಡಿಯಾ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟು: ‘ಎನಕ್ಕ ನೀನು ಮೂರು ಕಾಸು ಕೊಡು. ನೀನು ಮೂರು ಕಾಸು ಕೊಟ್ಟಿ ನಾನು ಅಂಗಡಿಸ್ತೂ ಏಗಿತ್ತಿನಿ, ಅಂಗಿನಾಗೆ ಮೂರು ಡಬ್ಬಿ ತಗೋತೀನಿ, ಮೂರು ಡಬ್ಬಿಗೂನೆ ಕಡ್ಡೆ ತಕ್ಕೋಂತೀನಿ, ಮೂರು ಡಬ್ಬಿ ಕಡ್ಡೆ ತಕ್ಕೋಂಡು ಮೂರು ಡಬ್ಬಿಗೂ ಅಯ್ಯಾಕೊಂಡು ಬಂದು ಹಿರೇ ಎಂಡಿತ್ತಿ ಇರ್ಲೋತಕೆ ಹೋಯಿತ್ತಿನಿ. ಹಿರೇ ಎಂಡಿತ್ತಿ ಮನೆತಕೆ ಹೋಡಾಗ, ಹಿರೇ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನಾನು ಕೂತಕ್ಕೋತ್ತಿತ್ತಿನಿ. ರಾಜನೂ ಬಂದು ಕೂತ್ಕೋಂಡಿರ್ತಾನೆ. ಕುತ್ಕೋಂಡಿದ್ದಾಗ ಇಂಗೆ ಮಾತಾಡಕೊಂಡು, ಕತೆ ಅಡ್ಕೋಂಡು ರಾಜನ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ, ರಾಜ ಇಬ್ಬರೂ ಮಾತಾಡಿತ್ತಾರು, ನಾನು ಈತರಕ್ಕೆ ಈತರ ಅಂತ.

“ಎನ್ನೇ ಬರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಿ? ನಿಮ ಚಿಕ್ಕ ಎಂಡಿನ ವಿಚಾರೋದಿಲ್ಲವಲ್ಲಿ? ಇಂಗೇ ಬರ್ತಿದೆ, ಸೊತ್ತಿರ್ತದಲ್ಲಿ? ಯಾವಾಗ್ನಾ ಇಲ್ಲೇ ಇರ್ತಿರಲ್ಲಿ? ಪಾಪ ಆಯಮ್ಮನ ಪ್ರೀತಿ ಏನ್ನೇ” ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು ಕೇಳುತ್ತಿನಿ. ಇಲ್ಲ ಬರ್ತಿನಿ, ಏನು ಇಲ್ಲ. ಆಯಮ್ಮಂಗೇ ಉಟದ ಸಪ್ಲೈ ತಿಂಡಿ ತೀಥ್ರ ಬಟ್ಟೆ ಬರೇ ಒಕ್ಕೊಡೋದು ಸ್ವಾನ ಮಾಡೋದು ನಿನ ಜವಾಬ್ದಾರಿ. ಬರ್ತಿನಮ್ಮ ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು ರಾಜ ಆಯ್ತ ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟಾನೆ. ಆಮೇಕೆ ನಾನು ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿಸ್ತೇನಿ ಅಂದಳು.

ಮೂರು ಡಬ್ಬಿಗೂನೇ ಕಡ್ಲೆ ಅಂಗಡಿ ಅಂಗಡಿಗೂ ಹೋಗಿ ಕಡ್ಲೆ ತಿಂದುಬಿಟ್ಟು ಬಂದುಬಿಡ್ತು. ಯಾರು? ತಿಮ್ಮಣ್ಣ. ಅಂಗಿ, ಅಂಗಡಿಗೂ ಹೋಗಿ ಕಡ್ಲೆ ತಿಂದುಬಿಟ್ಟು ಆ ಡಬ್ಬಿಗೇ ಎಲ್ಲಾ ಉಸಿ ಉಸಿ ಮಡಗಾಬಿಡ್ತು. ಮೊಹರ್ ಮಾಡಿಬಿಡ್ತು. ಉಸು ಹಾಕಿ ಮೊಹರ್ ಮಾಡಿಬಿಡ್ತು ತಿಮ್ಮಣ್ಣ. ಇದೇನ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು? ಹಿರೇ ಹೆಂಡಿ ಪಕ್ಕದಾಗೆ ಕೂತು ಮಾತಾಡತಿರೋವಾಗ ನಾನು ಹೀಂಗ ಕೂತಕೊಂಡೆ ಹಿರೇ ಹೆಂಡಿ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಮೆತ್ತಗೆ ಮುಸುಕು ತೆಗೆದು ಬಿಡ್ತೇನೆ ಆಕ್ಕ ಅಂದಳು ಹೂವಾಡಿತ್ತಿ.

ಆ ಮುಸುಕೆ ತೆರೆದಾಗ ವಾಸನೆ ಬಡಿತದೆ. ಫೋ ಫೋ ಈ ಮುಂಡೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಂದು ಬಿಟ್ಟು ಗಬ್ಬಿನಾತದ್ದಂಗೆ ಉಸ್ತಾಳೆ ಅಂತ ಅಂದ್ಯಾಟ್ಟು, ಇತ್ತಾಗೇ ಓಡಿಬರೋ ಹಂಗೆ ಮಾಡಿತ್ತೇನಿ ಅಂತ ಖಡಿಯಾ ಕಣಕ್ಕೆ. ಕೊಡಕ್ಕ ಕಾಸು ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು, ಕಾಸು ಇಸಕ್ಕೊಂಡು ಬಂದು ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕದಾಗೇ ಡಬ್ಬಿಗೋಳ ತಗೊಂಡುವೋದ್ದು. ಆ ಡಬ್ಬಿಗಳ ತುಂಬ ಅಂಗಿ ಅಂಗಿಗೂ ವೋಯ್ತ ತಿಮ್ಮಣ್ಣ. ಕಡ್ಲೆ ಎಲ್ಲ ಈಸ್ಕಾಕೊಂಡು ಚೆನ್ನಾಗ ತಿಂದುಬಿಟ್ಟು. ಅಲ್ಲೋಗಿ ಡಬ್ಬಿಗೇ ಮೊಹರ ಮಾಡ್ತು. ಅವರಿಬೂ ಗಂಡ ಹೆಂಡಿ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ರಲ್ಲ? ಹಿರೇ ಹೆಂಡಿತ್ತೇನ ಗಂಡ ಅವರತ್ತ, ಕೂತುಕೊಂಡು ಈ ಡಬ್ಬಿ ಮುಸಕೆ ತೆಗೆದುಬಿಡ್ತು. ‘ಆಯ್ಯಾಯ್ಯಾ ರಾಮ ರಾಮ ತಡೆಯೋಕಾಗಲ್ಲ. ಈ ಮುಂಡೆ ಹತ್ತ. ನಾನು ಇರಾಕಾಗಲ್ಲ. ಈ ಉಸು ಗಬ್ಬಿನಾತ. ನಾನು ತಡೆಯೋಕಾಗೋಲ್ಲ. ನಾನು ಇರಲ್ಲ. ನಾನು ನನ್ ಚಿಕ್ಕ ಹೆಂಡಿ ಎಂತವೆಳು ಆದೂ, ಆಗ್ನೀ ಚಿಕ್ಕ ಹೆಂಡಿತಕ್ಕೇ ಓಯ್ತೇನಿ. ಈ ಮನೀಗೆ ಬರದಂಗೆ ಮಾಡಿತ್ತೇನಕ್ಕೆ.

ನೀನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೀರ ಕಾಯೆಸ್ವೋ, ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿರು. ಅವರು ದೂರೆ ಇವತ್ತು ಮನೆಗೆ ಬರ್ತಾನೆ. ಇವತ್ತು ರಾತ್ರೇ ಇಲ್ಲಿ ಮಲಗ್ಗಿ ಬಿಡೋಣ ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು. ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದ್ದ ಯಾರು? ತಿಮ್ಮಣ್ಣ. ತಿಮ್ಮಣ್ಣ ಆಗಂತ ಹೇಳೊತ್ತಾವೇ ಈ ತಿಮ್ಮಣ್ಣ ಏನ್ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು ಥೂ ಥೂ ಚೇಡಪ್ಪ ಆ ಮನೇಗೆ ಹೋಗೋದು. ನಾನು ಚಿಕ್ಕ ಎಂಡಿ ಮನೇಲೇ ಮಲಗಿರ್ತೇನಿ. ಇವತ್ತು ಅಂತ ಚಿಕ್ಕ ಹೆಂಡಿ ಮನೇಗೇ ಗುಡಿಸ್ಸಿಗೇ ಬಂದಾಬಿಟ್ಟು. ತೋಟದಾಗೆ ಚಿಕ್ಕ ಎಂಡಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಮಲಗ್ಗಿಟ್ಟು. ಮಲಗ್ಗು ಲುವೇ ಇವರು ಆವರು ಚಿಕ್ಕ ಎಂಡಿ ಮನೇಲಿ ಮಲಕ್ಕೊಂಡಿದ್ದು ಎದ್ದೋಗ್ ಬಿಟ್ಟು. ಅವತ್ತು ರಾತ್ರಿ ಏನ್ ಮಾಡಿದ್ದೂ ಆಕ್ಕ ಆಕ್ಕ ಯಜಮಾನು ಬಂದಿದ್ದ,? ಅಂತ ಕೇಳು.

‘ಹೂಂ ಬಂದಿದ್ದು,’ “ಮನಗಿದ್ದಾ?” “ಲಂ ಮನಗಿದ್ದು,” ‘ಸರಿಯಕ್ಕೆ’. ಈ ಸಲ್ಲಿ ನಿಂಗೇನಕ್ಕೆ ಭಯ ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು ತಿಮ್ಮೆಣ್ಣ. ಆ ರೀತಿ ಅನ್ನೋವಾಗ ಅಕ್ಕ ಈಗ ಒಂದೊಕ್ಕೆಲಸ. ಎರಡು ಮಕ್ಕಳವೇ ನಿನ್ನ ಸವತೀಗೆ. ನಿಂಗೆ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲ.

ನಾನ್ನೋಂದು ಪಡಿಯಾ ಮಾಡಿತ್ತೇನಿ. ಈಗ ನಾನೋಂದು ಪಡಿಯಾ ಮಾಡೋವಾಗ ನೀನು ಸುಮ್ಮೆನೇ ಇರಬೇಕು. ಏನು ಮಾತಾಡಾಕೂಡದು. ಈಗ ರಾಜ ಎಂಗೂ ಬಂದೋಗವ್ವೇ, ಮತ್ತೇ ನಿನ್ನೇನಕ್ಕೆ ಭಯ? ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು ಅವಳಿಗೆ. ರಾಜ ಅತ್ಯಾಗೆ ವೋಯ್ತು ಲೂವೇ. ಇವಳು ಏನ್ ಮಾಡಿದ್ದು? ಒಂದೊಂದು ಬಟ್ಟೆನೆ ಒಂದೊಂದು ಬಟ್ಟೆನೇ ಹೊಟ್ಟಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸುತ್ತಿ ಬಿಟ್ಟು. ಹೊಟ್ಟೆ ಮುಂದಕೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟು. ಒಂಬತ್ತು ತಿಂಗ್ನ್ನ ಗಭೀಣ ಕಿರೇಹೆಂಡಿತ್ತು ಅಂತ ಹೇಳಿ ಉರೆಲ್ಲ ಟಾಮ್ ಟಾಮ್ ಮಾಡ್ದ ತಿಮ್ಮೆಣ್ಣ. ಸಾರಕ್ಕೊಂಬಂದ. ಸಾರಕ್ಕೊಂಬುತ್ತಾವೇ ರಾಜ ಚಿಕ್ಕ ಹೆಂಡಿತ್ತು ಮನೆ ಹತ್ತಾನೇ ಓಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಚಿಕ್ಕ ಎಂಡಿತ್ತು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದು? ಬಿಡುಬಿಡು ಅವಳು ತೋಟುದಾಗ ಅವಳೆ. ಇವನು ಇಲ್ಲವಳೆ. ಹಿರೇ ಹೆಂಡಿತ್ತು ಮನೇಲಿ ಇರವ್ವ ರಾಜ. ಈಗ ಅಲ್ಲಿಗ್ಗೂ ಇಗಿ ಬಿಡು. ಯಾರಿಗೂ ಬಸುರಿ ಆಗೋಗವಳೇ ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು, ಇವರು ದೂರಕ್ಕೆ ಶುರುಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು. “ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ ಚಿಕ್ಕ ಹೆಂಡಿತ್ತು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದು. ಮೊನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ, ನಮ್ಮನೇಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ, ನಮ್ಮೆ ಜಮಾನು,” ಅಂತ ಹಿರೇ ಹೆಂಡಿತ್ತು ಹೇಳಬಿಟ್ಟು. ಆಮೇಲೆ ಇವು, ಏನ್ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು.?

ಒಂಬತ್ತು ತಿಂಗಳಿಗೆ ಅಕ್ಕ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು? ನಾನ್ ನಿನಗೇ ಮುಸಕೆ ಹಾಕಿತ್ತೇನಿ. ಮೈ ತುಂಬಾ ಬಟ್ಟೆ ಹಾಕಿತ್ತೇನಿ, ಮೈ ತುಂಬಾ ಬಟ್ಟೆ ಅಕ್ಕಬಿಟ್ಟು ನಿಂಗ್ ಕಪ್ಪು ಇಟ್ಟಬಿಟ್ಟು ಕರೇ ಕಪ್ಪು ಮಡಗ್ಗಿತ್ತೇನಿ. ನೀನು ಮಲಿಕ್ಕೋ ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು. ಒಂದು ಕೆ.ಜಿ. ಗೋದಿ ಹಸಿಟ್ಟು ತಂದ್ದು. ಒಂದು ಕೆ.ಜಿ. ಸಕ್ಕರೆ ತಂದು ಅದನ್ನು ಈ ತಿಮ್ಮೆಣ್ಣ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮೆದ್ದಿಬಿಟ್ಟು ಗೊಂಬೆಮಾಡಿ ಮನಸನ ತರಾನೇ ಮಗ ಮಾಡಿ ಇಟ್ಟಬಿಡ್ಡು.

ಒಂದ ರಾಜ. ‘ಎಂತಾ ಮಗ’? ‘ಗಂಡು ಮಗ’. ‘ಚೆನ್ನಾಗದ?’ ‘ಲಂ ಚೆನ್ನಾಗದ’. ‘ನಾಮಕರಣ ಎಷ್ಟು ದಿನಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟಕೊಳ್ಳೋಣ’? ಒಂಬತ್ತು ದಿವಸಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟೋಣ ಅಂದ ಬಿಟ್ಟು ಈಯಪ್ಪ ಒಂಟೋಗೊಬಿಟ್ಟು ತಿರ್ಗು.

ಈ ಮಗ ಸ್ವಾನ ಮಾಡೋಂದು, ತೋಟಲ್ಲಿ ಮಲಗ್ಗೊಂದು, ಎರಡು ದಿನ ಆ ರೀತಿ ಮಾಡ್ದ. ಮಾರನೇ ದಿವಸ ಏನ್ ಮಾಡ್ದ ತಿಮ್ಮೆಣ್ಣ? ಆ ಮಗನ ಎತ್ತುಕೊಂಡುವೋದ. ಒಳ್ಳೆ ಬೆಳಕ್ಕ ಹರಿಯೋ ಜಾವ ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆ. ಸ್ವಾನಕೆ ಬತ್ತಾರಲ್ಲ ದೇವಗನ್ನೇರೇರು? ನಾಗಲೋಕದಿಂದ ದೇವಗನ್ನಿಂತೆ ಸ್ವಾನಕೆ ಬರ್ತಾರ. ಆ ಬಾವಿ ದಟಕ್ಕ ಹತ್ತ ತಕ್ಕೋಡ್ದೊಗಿ ಈ ಗೊಂಬೆನ ಇಟ್ಟು. ಈ ಗೊಂಬೆ ತಕ್ಕೋಡ್ದೊಗಿ ಆ ಬಾವಿ ದಟದಲ್ಲಿ

ಇಡ್ತುಲೂವೇ ಈ ದೇವಗನ್ನೇರು ನಾಗಲೋಕದಿಂದ ಸ್ವಾನಕ್ ಬರಬೇಕಲ್ಲ ? ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆ ಮಗನ್ನ ಅಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು. ಅವರು ಮರ ಹತ್ತಿಕೊಂಡು. ಇವರು 'ಪನ್ ಮಾಡಿದು, ? ಆ ಗೊಂಬೆ ನೋಡಿರ್ಲಿಲ್ಲ. ದಢ್ ದಢ್ನೇ ಬಟ್ಟೆ ಬರೇನೆಲ್ಲ ಬಿಂಬಿಟ್ಟು. ನೀರಿಗೆ ಬಿಂಬಿಟ್ಟು. ದಡಬಢ್ನೇ ಯಾವಾಗ ಬಾರೀಲಿ ದುಮುಕತ್ತೊಳ್ಳಬೇ ಈ ಬಟ್ಟೆನೆಲ್ಲ ಮೆತ್ತುಗೆ ಗಂಟು ಕಟ್ಟೆಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ ವೋಗಿ ಮರದ ಮ್ಯಾಲೆ ಕೂತ್ತೋಂಬಿಟ್ಟು. ಯಾರು? ತಿಮ್ಮಣ್ಣಿ. ತಿಮ್ಮಣ್ಣಿ ಮರದ ಮೇಲೆ ಕೂತ್ತೋತ್ತೊಳ್ಳಬೇ ಇವು, ಸ್ವಾನಮಾಡಿ ಆಗೋಯ್ತು. ಸ್ವಾನಮಾಡಿ ಆಯ್ತುಲೂವೇ ಮ್ಯಾಲಕ್ ಬಂದು. 'ಯಕ್ಕಾ ನನ್ ಬಟ್ಟೆ ಇಲ್ಲ. ಯಕ್ಕಾ ನನ್ ಬಟ್ಟೆ ಇಲ್ಲ. ಮ್ಯಾಕು ಕೆಳಕ್ಕೂ ನೋಡಿದು. ಅಕ್ಕ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಮಗ ಪತೇ ಕಣಕ್ಕ ಅಂದಿದ್ದೆ ಅದಕೆ ಮುತ್ತಿಕ್ಕಿಂದ್ದರು. ಅದರೆ ಕೈ ಹಿಂಗ್ ಕಿತ್ತೋಳ್ಳೋದು, ತಿಂದ್ ಬಿಡೋದು, ಅದರ ಕೈ ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳೋದು ತಿಂದುಬಿಡೋದು.

ಅಕ್ಕ ಭಾರಿ ರುಚಿಯಾಗೈತೆ ಕಣಕ್ಕೆ ಮಗ ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ ಪೂರ್ತಿ ತಿಂದ್ತೋಂಬಿಡೋರು. ಮಗಾನೇ ಪೂರ್ತಿ ದೇವಗನ್ನೇರು ತಿಂದಾಬಿಟ್ಟು. ಈ ಬೊಂಬೆಮಾಡಿ ಮಡಗಿದೆ, ತಿಂದಕೊಳ್ಳಂಗೆ ಅಂಗೇ ಇರ್ತಾರ ? ಪೂರ್ತಿ ತಿಂದೇ ಬಿಟ್ಟು.

ಇವು, ನಾಕು ಜನಾನು ದೇವಗನ್ನೇರು. ನಾಕು ಜನ ದೇವಗನ್ನೇರು ತಿಂದುಬಿಟ್ಟಿರು. ಈಗ ಇವರು ಮ್ಯಾಕು ಕೆಳಕ್ಕೂ ನೋಡ್ತಾರೆ. ಬಟ್ಟೆ ಮ್ಯಾಲೇ ಪತೇ. ಮಂಗಣ್ಣ ತಂಗಡ್ತೋಂಗೈತೆ ತಿಮ್ಮಣ್ಣಿ.

'ಏ ಮಂಗಣ್ಣ ನನ್ ಬಟ್ಟೆ ಕೊಡು ಅಂತ ಈ ನಾಕು ಜನ ಕೇಳಿದು. ಆಗ ತಿಮ್ಮಣ್ಣ ನಿಮ್ಮ ಬಟ್ಟೆ ನಾನ್ನೇಂಗೆ ಕೊಡ್ಡಿ ? ನನ್ ಮಗ ಅಲ್ಲಿತ್ತು. ನೀವು ತಿಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೀರಾ. ನನ್ ಮಗ ಕೊಡ್ಡಿ, ಅಂತ ಇದು ಕೇಳ್ತು. ಆ ನಿನ್ನ ಮಗ? 'ಆ' ನಿಮ್ಮ ಮಗ? ಅಂ ನಮ್ಮ ಮಗ. ಅಲ್ಲಿ ಮಡಗಿದ್ದೆ. ನೀವು ತಿಂದಾಕೊಂಡಿದ್ದೀರಾ. ನನ್ ಮಗ ಕೊಡ್ಡಿ. ಅದುವರೆಗೂ ನಿಮ್ಮ ಬಟ್ಟೆ ಮಾತ್ರ, ಕೊಡಗಿದಲ್ಲಿಷ್ಟು. ಅಂಗಿರೋದೇ ನೀವು. ಅಂಗೇ ನಾಗಲೋಕಕ್ಕ ವೋಗಡೆ. ಅಂತ ತಿಮ್ಮಣ್ಣ ಹೇಳಿ.

ಆ ಮೇಲೆ ಇವನೇನ್ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು? ಆಯ್ತು ನಿನ್ ಮಗಾನ ಕೊಡ್ಡಿನೀ. ಬಟ್ಟೆನಾ ಎಸೆದುಬಿಡಪ್ಪೆ. ನಷ್ಟ ಮಾನ ಮರ್ಯಾದೆ ಒಂಟೋಗಾಬಿಡುತ್ತೆ ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು ಈ ನಾಗಕನ್ನೇರು ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು. ಆಯ್ತು ಬಟ್ಟೆ ಎಸಿತ್ತಿನೀ. ನೀವು ಯಾವಾಗ ಮಗ ತಂದು ಕೊಡ್ಡಿರಾ ಅಂತು. ಮತ್ತೆ ನೀನ್ ಮಗ ತಂದುಕೊಡುದು ನಷ್ಟಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈತವಲ್ಲಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಬಗ್ಗೀಗೋದೆ, ದೊಡ್ಡ ರಾಕ್ಕಸ ಪತೇ. ಆದಿಂದ ಆಚಿವೋದೆ, ಇನ್ನು ದೊಡ್ಡ ರಾಕ್ಕಸ ಪತೇ. ಅದರೊಳಗಾಡಿ ದೊಡ್ಡ ರಾಕ್ಕಸಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ರಾಕ್ಕಸ ಅವೇ. ನೀನು ಒಳಗಡೆ ಮಾತ್ರ, ಬರಬೇಡ. ನೀನು ಈ ಬಗಿಲಲ್ಲೀ ಇರಬೇಕು. ನೀನು ಬಂದ್ರ

ನಾಗಕನ್ನೀರು ಅಂತ ಕೇಳೋಂಬಂದ್ರೆ ಅಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ರಾಕ್ಷಸನ್ನ ಪಸ್ಟು ಕೇಳದ್ರೆ ನಿನ್ನ ಮಂಕ್ಯೋಂಬಿಡ್ತಾನೆ. ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡು.ನಾನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಒಂದು ಬಡಿಯಾ ಮಾಡಿಕ್ಯೋಂಬತ್ತಿನೀ. ನಿನ್ನೆ ಮಗ ಕೊಡಬೇಕಾದ್ರೆ, ನೀನು ಈ ಬಾಗಲಾಗೇ ಇರಬೇಕು. ನಾವು ವೋಯಿತ್ತುವಿ. ಒಳಗಡೇ ಹೋಗಬಿಟ್ಟು ನಾಗರ್ಹಾವಾಗಿ ಆಯಿತ್ತೇವಿ. ಆದನ್ನ ಸೀಳಾ ಬಿಟ್ಟು ನಾಗರವು ಮಧ್ಯ ಬಾಲದೊಳಕ್ಕೆ ಮಗನ್ನ ಮಡಿಕ್ಯೋಂಡು ತಂದು ಮಗನ್ನ ನಿಂಗಾ ಕೊಡ್ತಿತ್ತೇವಿ. ಅದರವರೆಗೂ ನೀನು ಒಳಕೆ ಬಂದ್ರಾಗಿಂದಿಯೇ. ಇಲ್ಲಾಂದ್ರೆ, ನಿನ್ನ ತಿಂದ್ಯೋಂಬಿಡ್ತದೆ. ನಮಗಲ್ಲಿ ಸುಮ್ಮೋ ಬಿಡ್ತಾರ ?

ಇವರೆಲ್ಲ ವೋಗಿ ನರಮಾನವನ ತಿಂದವೇ, ಅಂತ ನಮಗೆಟ್ಟು ತೆಗಳ್ತಾರೆ. ನಾಗನ್ನೀರು. ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟ ಸ್ವಾನಕ್ಯೋಗಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನ ತಿಂದ್ರಾಬಿಟ್ಟು ಬಂದವೇ ಅಂತ ನಮ್ಮನ್ನ ನಾಗಲೋಕದಾಗೆ ಎಷ್ಟು ತೆಗೆಳ್ತಾರೆ. ನೀನು ನಾನು ಹೇಳಾದಂಗೇ ನೀನು ಇಲ್ಲೇ ಇರಬೇಕು; ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು ಇವರು ಒಂಟೋಗಬಿಟ್ಟು. ಯಾರು ? ನಾಗನ್ನೀರು. ನಾಲ್ಕು ಜನ ಒಂಟೋಗ್ಗಿಟ್ಟು ಒಳಕ್ಯೋಂದ್ರು. ಇವನು ಇಲ್ಲಿ ಮಿಣುಕು ಮಿಣುಕು ನೋಡಕೊಂಡೆ ಕುಂತವ್ವೆ. ಬಾಕಲಲ್ಲೇ ಕುಂತವ್ವೆ. ಹೋಗ್ನಾ ಈತರ ಭಾಷಕೊಟ್ಟು ಬಂದಿದ್ರಲ್ಲ? ತಿಮ್ಮಣ್ಣಂಗೆ? ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಮಗ ತಕ್ಕೊಂಡ್ಯೋಗಿ ಕೊಟ್ಟಬಿಡಬೇಕು ಅಂತ ನಾಗಕನ್ನೀರು ಉತ್ತತ್ತಿಮಾಡಿ, ಪಾಪ ಅವಶ್ಯ ಮಗ ತಿಂದಕ್ಯೋಂಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀವಿ ಅಂತ ಬಂದ್ರ ಹೇಳಿದ್ರು. ಉಳಿದ ದೇವಗನ್ನೀರ ಮುಂದೆಗಡೇ ಹೇಳಬಿಟ್ಟೆ ನಮ್ಮೆ ಈ ತರ ಮಗ ತಿಂದ್ಯೋಂಡವರೆ ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟೆ, ಅವರ ಮನುಷ್ಯನ ತಿನ್ಮೋ ನರ ಪೀಡೆ ಅಂತಾರೆ.

ನಾವು ದೇವಗನ್ನೀರಾಗಿ ನರಮಾನವರನ್ನ ತಿನ್ಮೋಂಡಂಟ ? ಬಂದೆಬಿಡ್ತಾನೆ, ಒಳಗಡೆಗೆ ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು ಇವು ಬುದ್ದಿವಂತಿಕೆಮಾಡಬಿಟ್ಟು ಆ ಮಗೂನ ಯಾವ ರೀತಿ ತಂದು, ಅಂತ ಅಂದೆ,

ಆ ಮಗನ ಈತರ ನಾಗರ ಹಾವಿನ ಬಾಲ ಸಿಗಳುಬಿಟ್ಟು. ಸಿಗಳುಬಿಟ್ಟು ನಾಗರಹಾವಿನ ಬಾಲದೊಳಕ್ಕೆ ಮಗ ಮಡಿಕ್ಯೋಂಬಿಟ್ಟು ತಿರುಗ್ ಅಂಗೆ ಮುಚ್ಚಿಕ್ಯೋಂಬಿಟ್ಟು; ನಾಗರಹಾವಿನ ತರ. ಈ ನಾಗಕನ್ನಿಕೆರು ಬಂದಿಟ್ಟರು. ಈಚೆಗೆ ಬಂದ್ರು. ನಾಗಕನ್ನೀಕೆ ಈಚೆಗೆ ಬರ್ತುಲೂನೇ ಆ ಮಗನಾ ಈಯಪ್ಪ ಅಲ್ಲೇ ಕಾಯ್ಯೋಂಡು ಹೂತಿದ್ದಾರೆ. ತಿಮ್ಮಣ್ಣ ಆ ಮಗನ ನೋಡುಅಂತ ಆ ಬಾಲ ಬಿಚ್ಚುಬಿಟ್ಟು. ಆ ಮಗ ಕೊಟ್ಟಬಿಟ್ಟು ಒಂಟೋಗ್ಗಿ ಬಿಡ್ತು.

ನಾಗನ್ನಿಕೇರು ಏನು ಹೇಳಿದ್ರು, ವೋಗುವಾಗ ‘ನೋಡು ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಮಗ ವಾಸ ಇರೋದು. ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷದ ಮ್ಯಾಗೆ ಅವನು ಎಲ್ಲಿದ್ರು, ನಾನು ಬಿಡತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ. ಆ ಮಗ ನಮ್ಮ ವಸ ಆಗ್ನೇಬೇಕು, ಯಾವತ್ತ ಇದ್ರೂನೂವೇ. ಆ ಮಗ ಮಾತ್ರ, ನಿಮ್ಮತ್ತ, ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷನೇ ಇರೋದು. ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷದ ಮ್ಯಾಲೆ ನಾವೆ

ಕರಕ್ಕೊಂಡಿ ಅಂತ, ಇವನ್ನೆ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು ವೋಂಟೋದ್ದಾ? ಯಾರು? ನಾಗಕನ್ನಿಕೇರು. ಹೇಳಬಿಟ್ಟು ವೋಂಟೋದ್ದು. ಈ ತಿಮ್ಮಣಿ ಮಗ ಎತ್ತೊಂಡು ಬಂದ. ಬಂದೇಟೆಗೆ ಏನಾ ಮಾಡ್ದ 'ಅಕ್ಕಾ ಮಗ ತಗೋ'. ಇಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚಕಟ್ಟಾಗಿ ಮಗಿಗೇ ಸ್ವಾನ ಮಾಡಿ, ಉಣ ತಿಂಡಿ ಎಲ್ಲ ಕಿಲೀನಾಗಿ ನೋಡುಕೋಬೇಕು ನೀನು. ನಮ್ಮ ದೊರೆನ ನಮ್ಮನೆಗೆ ಕರ್ಕೊಂ ಬತ್ತಿ ನಿ. ದೊರೇ ದೊರೇ ಇವತ್ತು ನಮ್ಮ ಮನ ನಾಮಕರಣಕ್ಕೆ ನಾನು ಎಲ್ಲ ಸಪ್ಲೈ ಮಾಡಬೇಕು ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು, ಆ ದೊರೆಗೆ ಹೇಳಬಿಟ್ಟಬತ್ತಿ ನಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ ತಿಮ್ಮಣಿ, ಮಗ ಇಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಬಿಟ್ಟು ಅಲ್ಲಿಗೂ ಇದ. ದೊರೆ ಮನೆಗೇ. ಆ ರಾಜನ್ನ ಮನೆಗೋಗುತ್ತಾವೇ ಆ ರಾಜ ಏನಾ ಮಾಡಬಿಟ್ಟು? ಪ್ರತಿಯೊಂದು ತಕ್ಕೊಂಡು, ನಾಮಕರಣಕೆ ತಕ್ಕೊಂಡಿದ್ದೆಯಾ, ಚಿಕ್ಕ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ಮನೆಗೆ ಉರಾಗೂ ನಾಡಾಗೂ ಎಲ್ಲ ಟಾಮ್ ಟಾಮ್ ಒಡಿಸಿಬಿಟ್ಟು. ನನ್ನ ಚಿಕ್ಕ ಹೆಂಡಿತ್ತಿಗೆ ಮಗಿಗೆ ನಾಮಕರಣ ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು ಬಂದೊಬಿಟ್ಟು. ಆ ಮ್ಯಾಲೆ ಇವರೆಲ್ಲ ಬರೋ ಹೊತ್ತೆ ಎಲ್ಲ ರೆಡಿಯಾಗಿತ್ತು.

ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಕೇ, ಹೆಸರಿಡಕೇ ಎಲ್ಲ ಬಂದು. ಬಂದೊ ಕೂತಾಕೊಂಡು. ಇವರೆಲ್ಲ ಅಚ್ಚಕಟ್ಟಾಗಿ ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಿದ್ದ ಮ್ಯಾಗೇ ಏನಾ ಹೆಸ್ತು ಕಟ್ಟಬೇಕು ಅಂತ ಕೇಳಿದು. ಇಲ್ಲವ್ವ ನನಗೂತ್ತಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮೇ ಗೊತ್ತು. ನೀನು ಹೇಳು ಅಂತ ಗಂಗಮ್ಮನ ಕೇಳಿದು. ಗಂಗಮ್ಮ ಹಿರೇ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ. ಇಲ್ಲವ್ವ ನಿಮ್ಮ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ಮಹ್ಮ ನಿಮಗೇ ಗೊತ್ತು. ನನ್ನೇನು ಗೊತ್ತು? ಗೊತ್ತಾಗಲ್ಲ. ಏನಾ ಹೆಸ್ತು ಕಟ್ಟೀರೋ ನಿಮಗೇ ಗೊತ್ತು. ರಾಜ ನೀವೇನು ಹೆಸ್ತು ಕಟ್ಟಿಯವ್ವ ಮಗಿಗೇ? 'ನಮ್ಮಾ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲಾರೀ. ನೀವೇ ಕಟ್ಟಬೇಕು. ರಾಜ ಮತ್ತೊಂ ತಿಮ್ಮಣಿ ನನಗೂ ಬರಲ್ಲ ನನ ದೊಡ್ಡ ಹೆಂಡಿತ್ತಿಗೂ ಬರಲ್ಲ, ನನ್ನ ಚಿಕ್ಕ ಹೆಂಡಿತ್ತಿಗೂ ಬರಲ್ಲ, ನೀನೇ ಏನಾ ಹೆಸರು ಇಟ್ಟಕೋಬೇಕೋ ಹೇಳು ಅಂದ. ಆಗ ತಿಮ್ಮಣಿ ಏನಾ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು? ಆ ಮಗೇನ ಹೆಸ್ತು ಏನಂತ ಕಟ್ಟಬೇಕು ಅಂದ್ರೆ, 'ನಾಗೇಂದ್ರ, ಅಂತ ಕಟ್ಟಬೇಕು ಅಂದ.

ನಾಗಲೋಕದಿಂದ ಕ್ಷೇದ್ರಲ್ಲ ? ಅದಕ್ಕೆ ನಾಗೇಂದ್ರ, ಅಂತ ಕಟ್ಟಬೇಕು ಅಂದ. ನಾಮಕರಣ ಇಟ್ಟಬಿಟ್ಟು ಜನರು ಬಂಟೋದು. ದೊಡ್ಡ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ಮನೇಗೆ ಗಂಡ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ಇಬ್ಬರೂ ಬಂಟೋದು.

ಚಿಕ್ಕ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ಮನೇಲೇ ಈ ತಿಮ್ಮಣಿ, ನಾಗರಾಜ, ತಿಮ್ಮಣಿ ಮೂರು ಜನ ಅವೇ. ಇವು ಮೂರು ಜನ ಇಲ್ಲಿ ಮೂರು ಜನ ಅಲ್ಲ ಈಂಗೆ ದೊಡ್ಡವು, ಚಿಕ್ಕವು, ಆಗ್ತಾ ಬಂದು. ಇವಿಗೆ ದಿನ ತುಂಬಾ ಬಂತು. ಯಾರಿಗೆ? ನಾಗರಾಜರಿಗೆ. ನಾಗರಾಜರಿಗೆ ಯಾವಾಗ ದಿನ ತುಂಬಾ ಬರ್ತಾಲೂವೇ ಇನ್ನು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ತುಂಬಾ ಬಂತು. ಈ ಮಗ ನನ್ನವಶ ಆಗ್ನೇಬೇಕು ಅಂತ ಎಳಬಿಟ್ಟು ನಾಗರಾಜ ಬತ್ತಾನೆ. ಆವಾಗ ಕರ್ಕೊಂಡ್ಮೊಂಗಕೆ ಬಂದಾಗ ಈ ತಿಮ್ಮಣಿ ಏನಾ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ: ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಅಲ್ಲ ಹನ್ನೆರಡು ಗಳಿಗೇನೂ ಇನ್ನು ನಾನು

ಕಳಿಸಲಾರೆ. ನನ್ನ ಮಗ ನನ್ನ ಹತ್ತಿ, ಇರಬೇಕು. ನೀವು ಅವತ್ತು ನನ್ನ ಮಗ ತಿಂದಿ. ಇವತ್ತು ನಮ್ಮ ಮಗೂನಾ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಾ. ಈಗ ನಿಮ್ಮ ಮಗನ ಕಳ್ಳೊಂಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಅಂತ ಕಳ್ಳೊಂತಹಾಕ್ತ ಅವೇ. ಯಾರು ? ಅವರ ತಾಯಿ, ತಿಮ್ಮಣ್ಣ. 'ಈಗ ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ ಮಗ ಕಳ್ಳೊಂಕೆ ಅಂತ ಎಳೆಬಿಟ್ಟು ಕಳ್ಳಲ್ಲ. ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು, ವಾಪಸ್ಸು ಕಳ್ಳಬಿಟ್ಟು.

ಈಗ ಏನ್ ಮಾಡಿದ್ದು ? ವೋಗಾ ದಾರೀಲಿ ಅರವಂಟಿಗೆ ಇಟ್ಟಬಿಟ್ಟು ನನ್ನ ಮಗೀಗೆ ನಾಗಲೋಕದ ಮುಖ ತೋರಿಸದ್ದುಂಗೆ ನನ್ನ ಮಗ ಇಲ್ಲೇ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಇರಬೇಕು ಅಂತ ಈ ತಿಮ್ಮಣ್ಣಬಂದ. ಬಂದವೇಲ್ಲ ಅರವಂಟಿಗೆ ಉಟ ಮಾಡೊಂಡು, ಅನ್ನ ನೀರು ತಿನಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಅರವಂಟಿಗೆ ಹಾಕಬಿಟ್ಟು. ಅರವಂಟಿಗೆ ಹಾಕಿದೂವೇ ಈ ಮಗನ ಯಾವ ರೀತಿ ತಗೋಬೇಕು ಅವರಿಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ನಾಗಲೋಕದವರ್ಗೇ. ಆ ನಾಗಲೋಕದಲ್ಲಿ ಇವರೆಲ್ಲ ಅರವಂಟಿಗೆ ಇಟ್ಟಕೊಂಡು. ಉಟದ ಸಮಯ ಕುಂತಕೊಂಡು, ಮಗನೂ ಉಟ ಬಡಿಸ್ತಾ ಇದ್ದು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವೋಗಿ ಅರವಂಟಿಗೆ ಮುಂದೆ ನಿಂತಾಕೊಂಡ. ಅರವಂಟಿಗೆಯ ಮುಂದೆ ಯಾವಾಗ ನಿಂತಾಕೊಂಡ, ಒಂದು ಕಡ್ಡಿತರ ಆಗಿ ಒಂದಿದ್ದೆ ಕಚ್ಚಬಿಟ್ಟು. ಯಾರಿಗೆ ? ನಾಗೇಂದ್ರಂಗೆ. ಅವರ ಮಗ ಅವು, ಕರಕೊಂಬೇಕಲ್ಲ ? ಒಂದಿದ್ದೆ ಕಚ್ಚಬಿಟ್ಟು. ಏನೋ ಕಚ್ಚಬಿಟ್ಟು ಅಂದಿದ್ದೆ ಸುಮ್ಮೆ ಆಗಬಿಟ್ಟು. ಜೀವ ವೋಂಟೋಯ್ತು.

ಹದಿನಾರು ಹಳ್ಳಿಗೂ ನಾನೆ ಅರವಂಟಿಗೆ ಇರಿಸಿದ್ದೆ. ಅರವುಂಟಿಗೆ ಇರಿಸಿದ್ದು, ನಂಗೇನೂ ಸುಖ ಇಲ್ಲದೇ ವೋಯ್ತು. ಮಗ ತೀರೋಯ್ತು ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು ಅವರು ಅತ್ತುಕೊಂಡ್ ಕರಕೊಂಡ್ ಮನಗೆ ಒಂದೆ ಬಿಟ್ಟು.

ಈ ರಾಜ, ಈ ರಾಜನ್ನ ಮನೇಲೇ ಇದ್ದು. ಇದೇ ಆಗ ಗಂಡ ಬರ್ತನೆ, ಮಗ ಏನಾಯ್ತು ಅಂತ ಗಂಡ ಬರ್ತನೆ. ನೋಡ್ತಾನೆ ಗಂಡ ಇಂಗಿಂಗೆ ಏನೋ ಮುಟ್ಟಬಿಟ್ಟು ಮಗ ಸತ್ಯೋಗಬಿಟ್ಟು. ಅದರ ಆಸೆ ಬಿಟ್ಟಬಿಡಿ. ಅದರ ಆಸೆ ತೀರೋಯ್ತು. ಇನ್ನೂಕೆ ಅದರ ನೆನಕೋಬೇಕು ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು. ಆಮೇಲೆ ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿ ಚಿಕ್ಕ ಹೆಂಡಿ ಎಲ್ಲಾ ಒಂದ್ ಕಡೆ ಸೇರೋಕೊಂಡು ಕ್ಕಿನಾಗೀ ಅಚ್ಚಕಟ್ಟಾಗಿ ಇದ್ದು.

ಹೇಳಿದವರು : ಕರಿಯಮ್ಮೆ, ಯಲೀಯೂರು, ಕುಣಗಲ್ ತಾಲ್ಲೂಕು.

ರ. ದೊರೆ ಕಥೆ

ಒಬ್ಬ ದೊರೆ ಅಂತೆ. ಒಬ್ಬದೊರೆಗೆ ಏದು ಜನ ಗಂಡ್ಕುಳಂತೆ. ಏದು ಜನ ಗಂಡ್ಕುಳಾದೆ, ಏದು ಜನದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಜನಕ್ಕೆ ಮದ್ದೆ ಮಾಡಿದ್ರಂತೆ. ಈ ಕಡೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗನಿಗೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಹೆಣ್ಣು ನೋಡಿದ್ರಂತೆ; ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೊ ಹೆಣ್ಣು ನೋಡಿದ್ರು, ನನಗೆಲ್ಲೂ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ, ನನಗೆ ಬೇಕೆಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದೀರೆ ದೊರೆಮಗ ಚಿಕ್ಕವ್ಯ. ‘ಸರಿ’ ಆಯ್ತಪ್ಪ ನೀನು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೊ ಅಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ನೋಡ್ದೋಂಬಾ. ನೀನು ನೋಡ್ದೋಂಬಂದು ನಮಗೆ ಹೇಳಿಕಲ್ಸಿದ್ರೇ ನಾವು ಬಂದು ಅವಾಗ, ನಿನಗೆ ಮದ್ದೆ ಲಗ್ನ ಮಾಡ್ತೀನಿ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ರಂತೆ, ಅವು ತಂದೆ ಆದವರು. ಅವಾಗ ಅವರ ತಂದೆ ವೋಗಿ, ಕುದುರೆ ಲಾಯಕ್ಕೋಗಿ, ಬಂದು ಕುದುರೆ ಹಿಡಕೋಟ್ಟಂತೆ. ಒಂದು ಕುದುರೆ ಹಿಡಕ್ಕೊಟ್ಟು, ಒಂದು ಜೋಳಿಗೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟಂತೆ, “ಹೋಗಪ್ಪ ನೀನು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೊ ಅಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ನೋಡ್ದೋಂಬು ಬಾ ಮಗನೇ” ಅಂತ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದ್ರಂತೆ.

ಅವಾಗ ಅವ್ಯ ಈ ಕುದುರೆ ಹಾಕ್ಕೊಂಡು ಜೋಳಿಗೆ ಹಣನೂ ಹಾಕ್ಕೊಂಡು ಹೋದ. ಇಂಗೇ, ಒಂದು ಯೋಜನಾ ಹೋದ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಯೋಜನಾ ಓತಾ ಇದ್ದಂಗೇನೆ ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಗುರು ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಕೂತಿದ್ದು. ತಪ್ಪಿಗೆ ಕೂತಿದ್ರೇ ಏನ್ನಾಡೋದು ಇಲ್ಲಿ? ಈವಾಗ ಅವನ್ನ ಮಾತಾಡಿದ್ರೇ ಇವು, ಯೋಗ ಭಂಗವಾಗ್ನತೆ. ಯಾ ತರ ಮಾಡ್ತೇಕು ಈವಾಗ ನಾನು? ಅಂತ ಯೋಚ್ಚೆ ಮಾಡ್ದು. ಅವಗೊಂದು ಮಡಿಕೇ ತಂದ. ಒಂದು ಗಡಿಗೆ ತಂದ. ಒಂದು ಒಲೆ ಇಟ್ಟು, ಆ ನೀರನ್ನು ಯ್ಯಾ, ಆ ಮಡಿಕೆಗೆ ಮೂರು ತೂತ್ಯಾಯ್ದು. ಈ ಅಕ್ಕಿ ಹಾಕ್ಕ. ಅದರೊಳಕ್ಕೆ ಅಕ್ಕಿ ಹಾಕಿ, ಅನ್ನ ಮಾಡಿ, ಉಬಟ ಮಾಡಾನಾ ಅಂತೇಳಿ ಅಡೇಮ್ಮಾಲೆ ನೀರುಯ್ಯಾತಾನೆ. ಅಡೇ ಒಲೇ ಉರಿಸ್ತಾನೆ. ಈ ಒಲೆ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ, ಅಡಿಗೆ ಅನ್ನ ಮಾಡಿಲ್ಲ, ಉಬಟ ಮಾಡಿಲ್ಲ ಅವ್ಯ. ಬೇಜಾನೂ ಹೊತ್ತಾಯ್ತು.

ಈ ಗುರು ಹಂಗೇ ದೃಷ್ಟಿಸಿ ನೋಡ್ದಾ. ಯಾ ರಾಜನ್ನ ಮಗನಿರ್ಮೋದಾ? ಏನಕ್ಕಿಲ್ಲ ಬಂದ? ನರಮನಸ್ತು ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಬರಲ್ಲ. ಇವ್ಯ ಯಾರೋ ಇಲ್ಲಿ ಒಂದಿದ್ದಾನಲ್ಲ. ಏನು ತಿಳಿತೋದೂ, ತಿಳಿಯದೇಲ್ಮೊ ಇಷ್ಟೋತ್ತಾಗೀನೂ ಅದ್ದೇ ಮಾಡ್ದೊಂದು ಉಬಟ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ತಡೀ ಹೋಗೆ ಬಿಡೋಣ, ನೋಡೇ ಬೀಡೋಣ ಅಂತಂದು, ಆಗ ಗುರುಗಳು ತೆಟಿಸ್ಸಿಂದ ಎದ್ದು ಆತನ್ನ ನೋಡಿದ್ರು.

‘ಏನಪ್ಪಾ ಎಷ್ಟೋತ್ತಾಯ್ತು ನೀನು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡ್ತೇಕು, ಉಬಟ ಮಾಡ್ತೇಕು ಅಂತ ಒಲೆ ಹಚ್ಚಿ ಇಷ್ಟೋತ್ತು ನೀನು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿ, ಉಬಟ ಮಾಡಿಲ್ಲವಲ್ಲ. ಇದು ಇಂಗೇ ತೂತು ಉಯ್ಯಾಬಿಟ್ಟು, ನೀನು ಮೇಲೆ ಇಂಗೇ ಒಲೇ ಉರಿಸಿದೆ, ಅನ್ನ ಅತ್ಯೇತಾ? ಜೋಡಿಮಣ್ಣ ತಂದು, ಆ ತೂತಿಗೆ ಮೇತ್ತೀ, ಒಲೇ ಉರಿಸಿ, ಅನ್ನ ಮಾಡಿ, ಉಬಟ ಮಾಡಯ್ಯಾ ಅಂದರು.

“ಸ್ವಾಮಿ ನಾನು ಉಟ ಮಾಡೋಕೆ ಬರ್ಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನ ಮಾತಾಡಿಸಿದ್ದೇ, ಎನೂ ಭಂಗವಾಗ್ತೋ ಏನೋ ಉರಿಗಣ್ಣ ಬಿಡ್ಡಿರೋ ಅನೋ ಇದ್ದ ಮೇಲೆ ನಾನು ಈ ರೀತಿ ಮಾಡ್ದೆ ಸ್ವಾಮಿ. ಅದಕ್ಕೂಸ್ಕರ ಈ ಭಯದಿಂದ, ಈ ರೀತಿ ಮಾಡ್ದೆ ನಾನು. “ಆಗ್ನೇಕಾದ್ದು ಏನಪ್ಪಾ ನನ್ನಿಂದ” ಅಂದ್ರು, ‘ಸ್ವಾಮಿ ನನಗೆ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣಾಗಬೇಕು. ಅಡಕರಾಯನ ಮಗ್ನಿ ಹೆಣ್ಣಾಗಬೇಕು; ‘ಏನಯ್ಯಾ ನೀನೂ ಅಂದ್ರೇನು? ಅಡಕರಾಯನ ಮಗ್ನಿ ಅಂದ್ರೇನು? ನಿನ್ನಿಂದ ಅತ್ಯಾತಾ ದೇವಲೋಕದ ಹೆಣ್ಣ ತರಕ್ಕೆ?’ ‘ಇಲ್ಲಾ ಸ್ವಾಮಿ ನಿಮ್ಮ ದಯಾ ಒಂದಿದ್ದೇ ನಾನು ತರಬೇಕು ಅಂತ ಬಂದ್ರಿನಿ’ ಅಂತ ಹೇಳಿ. ‘ಅಯ್ಯಪ್ಪಾ ಇನ್ನಾ ಮುಂದೇ ಹೋಗು. ಅಲ್ಲಿಂಗೇ ನಮ್ಮಣ್ಣ ತಪ್ಪಸಿಗೆ ಕುಳಿತವನ್ನೇ ಮುಂದೆ ಅವು ಇದೇ ರೀತಿ ಮಾಡು. ಅವು ಬಂದು ಅದೇ ರೀತಿ ಕೇಳಿರು. ಅವ್ವಿಂದ ನೀನು ಕೇಳಿದ್ದು ಆಗತತೆ ಹೋಗೋ’ ಅಚಿತ ಇವು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದ್ದು.

ಇನ್ನು ಅಂಗೇ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಮುಂದೇ ಹೋದ. ಒಂದು ಯೋಜನಾ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಸಾಯಂಕಾಲ ಅಲ್ಲಾಯ್ತು. ಅಲ್ಲಾ ಇಂಗೇ ಇದೇ ರೀತಿ ತೂತು ಮಡಕೆ ಇಕ್ಕಿದ. ಅಕ್ಕಿ ಹಾಕ್ಕಿ. ನೀರು ಉಯ್ಯಿದ. ಒಲೆ ಉರಿಸ್ತಾನೆ. ಅಲ್ಲಾ ಇಂಗೇ ಮಾಡ್ದ.

ಇಂಗೇ ಇವು ತಪ್ಪಸಿಗೆ ಕೂತಿದ್ದೋರು “ಎನೂ ಈ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ಬರಲ್ಲ ನರಮನಸ. ಈ ನರಮನಸ್ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದವನ್ನಲ್ಲ? ಯಾ ದೊರೆ ಮಗನೋ? ಯಾ ಪಟ್ಟದ ರಾಜನ ಮಗನೋ? ಎಷ್ಟೂತಾಯ್ತು ಅದ್ದೇ ಮಾಡಿ, ಉಟ ಮಾಡಿಲ್ಲ, ಏನಿರ್ಬೀದು?” ಅಂತೇಳಿ ಆಗ ಇವು ತಪಸ್ಸನ್ನ ಇದು ಮಾಡಿ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದ್ದು.

“ಏನಪ್ಪಾ ನೀನು ಯಾವೊರು? ನೀನು ಯಾ ದೊರೆಮಗ? ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದ ಕಾರಣ ಏನು? ಎಷ್ಟೂತಾಯ್ತು ನೀನು ಒಲೆ ಹಚ್ಚಿ, ಅಡಿಗಿ ಮಾಡಿಲ್ಲ, ಅನ್ನ ಉಟ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಏನೇ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟರೂ ಇಂಗೇ ಮಾಡಿದ್ದೇ ನೀನು ಉಟ ಮಾಡಿಯ್ತ್ಯಾ? ಈ ತೂಗುಗಳಿಗೆ ಜೋಡು ಮಣ್ಣ ತಂದು ಮೆತ್ತಿ ಒಲೇ ಉರಿಸಿ ಉಟ ಮಾಡಯ್ತ್ಯಾ”. “ಸ್ವಾಮಿ ನಾನು ಅಡ್ಡ ಉಟ ಮಾಡೋಕೆ ಬರ್ಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮಿಂದ ಒಂದು ಕಾರ್ಯ ಆಗ್ನೇಕು ಅದಕ್ಕೂಸ್ಕರ ನಾನು ಎಂಗೇ ಮಾತಾಡೋದ್ದು, ನಾನು ಎಂಗೇ ಭಾಗ ಮಾಡೋದು ನಿಮ್ಮ ಯೋಗನಾ ಅಂತೇಳಿ. ನಾನು ಈ ರೀತಿ ಮಾಡ್ದೇ ಸ್ವಾಮಿ” ಅಂದ.

‘ಅಂಗಿದ್ದೇಲೆ ನನ್ನಿಂದ ಏನಯ್ಯ ಆಗ್ನೇಕಾದ್ದು?’ ‘ಸ್ವಾಮಿ ನನಗೋಂದು ಹೆಣ್ಣಾಗ್ನೇಕು. ನನಗೆ ಅಡಕರಾಯನ ಮಗ್ನಿ, ಅಡಕರಂಭೇ ಆಗ್ನೇಕು ಅಂದ.

“ಏನಯ್ಯಾ ನೀನು ಅಂದ್ರೇನು? ಅಡಕರಾಯನ ಮಗ್ನಿ ಅಂದ್ರೇನು? ನಿನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾತದ? ಆ ದೇವಲೋಕದ ಹೆಣ್ಣ ತರಕ್ಕೆ” ಅಂದ. ಇಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ ನಿಮ್ಮ ದಯಾ ಒಂದಿದ್ದೇ ನಾನು ವೋಗೇ ಅವಳ ತಂದೇ ತತ್ತ್ವಾನಿ ಅಂತ ಹೇಳಿದ. ನಿಮ್ಮ ಭಯಕ್ಕೂಸ್ಕರ ಇಂಗ್ನಾಡ್ಡೇ ಅಂತ ಹೇಳಿ.

ಆಯ್ತಪ್ಪು ನೀನು ಮುಂದೇ ವೋಗು. ಅಲ್ಲಿಂಗೇ ನಮ್ಮೆಣ್ಣ ಬಬ್ರು, ಕೂತವೇ. ಅವಿಂದ ನಿನಗೆ ಆತದೇ ಹೋಗು ಅಂತ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದ್ದೂ. ಅಂಗೇ ಮುಂದೇ ಹೋದ. ಇವನು ಇನ್ನೊಂದು ಯೋಜ್ಞ ವೋದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಸಾಯಂಕಾಲ ಆಯ್ತ. ಆದೇ ಒಲೆ ಉಡಿ ಅದೇ ಗಡಿಗೆ ಮಡಿಗೇ, ನೀರು ತಂದು, ಅಡ್ಡ ಮಾಡೋಕ್ಕೆ ಈಯಪ್ಪ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡ್ಡ.

ಇವು, ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಕೂತಿದ್ದೋರು, ಎಷ್ಟೋತಾದೂ, ಇವ್ವು ಅಡ್ಡ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಉಟ ಮಾಡಿಲ್ಲವಲ್ಲ. ಈ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ಬರಲ್ಲ. ಈ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ನರಮನಸ್ಸೇ ಇಲ್ಲಿ ಅಡ್ರೆಸ್ಸಿಗಿಲ್ಲ. ಇವ್ವು ಯಾರೋ ನರಮನಸ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದಾನಲ್ಲ. ಎಂಗೇ ಬಂದಾ ಇವ್ವು ದೇವಲೋಕಕ್ಕೆ? ಇವ್ವು ಯಾ ರಾಜನ ಮಗ ಇರ್ಬೋದು? ಯಾ ಪಟ್ಟದ ದೋರೆಮಗ ಇರ್ಬೋಕು? ಅಂತ ಇವು, ಯೋಚ್ಚಿ ಮಾಡಿ ಎದ್ದು ಬಂದು. ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಆಗೇ ಎದ್ದು ಬಂದು ಅವಾಗ ಏನೇಳಿದು? “ಏನಯ್ಯ ಎಷ್ಟೋತ್ತಿನಿಂದ ನೀನು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿದ್ದೀಯಾ, ಈ ತಂತು ಮಡಿಕೆ ಇಕ್ಕಿದ್ದೇ ನಿನ್ನ ಅನ್ನ ಅಗ್ನಿತಾ? ಈ ತೂತಿಗೆ ಜೋಡಿಮಣ್ಣ ತಂದು ಮೆತ್ತಿಟ್ಟು, ಅಕ್ಕೆ ಅಕ್ಕೇ ಅನ್ನ ಮಾಡಿ ಉಟ ಮಾಡಪ್ಪ. ತಿಳಿತದೋ ತಿಳಿಯಲ್ಲೋ ನಿನಗೇ? ಬತ್ತೆತೂ ಬರೋದೆ ಇಲ್ಲೋ, ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಿದ್ದೀಯಾ. ನಿನ್ನ ಗೊತ್ತಾಗ್ನಿಲ್ಲ. ಈತರ ಮಾಡಯ್ಯ ನೀನು ಅಂತ ಹೇಳಿದು.

“ಸ್ವಾಮಿ ನಾನು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಕ್ಕೂ ಬರ್ಲಿಲ್ಲ. ಉಟ ಮಾಡಕ್ಕೂ ಬರ್ಲಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮಿಂದ ನನಗೊಂದು ಕಾರ್ಯ ಆಗ್ನೇಕು. ಈ ಭಯಕ್ಕೊಣ್ಣಿಸ್ತೂ ನಿಮ್ಮ ಭಂಗವಾಗ್ನಿತೆ. ನೀವು ಯೋಗಕ್ಕೆ ಕೂತಿರೋರು ಅಂತ ಹೇಳಿ, ನಾನು ಈ ರೀತಿ ಮಾಡ್ಡೇ ಸ್ವಾಮೀ ಅಂತ ಹೇಳಾನೆ.

“ಏನಪ್ಪು ಅಂತದ್ದು ನನ್ನಿಂದ ಏನಾಗ್ನೇಕು? ಅಲ್ಲಿ ದೂರದಿಂದ ಒಬ್ಬ ನರಮನಸ್ಸೇ ಬರಲ್ಲ. ನೀನು ಇಪ್ಪು ದೂರದಿಂದ ಬಂದಿದ್ದೀಯಲ್ಲ. ನನ್ನಿಂದ ಆತ್ಮತೇನಯ್ಯ ಇದನ್ನ ತರೋದಿಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟೋಂದು ಸುಲಭಾಗದಾ” ಅಂದು.

‘ಇಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ ನಿಮ್ಮ ಸೇವೆ ಬಂದಿದ್ದೇ ನಾನು ತಂದೇ ತತ್ತೀನಿ ಸ್ವಾಮಿ. ನಿಮ್ಮ ಇದು ನನಗ್ನೀಕಾದ್ದು’ ಅಂದ. ಸರಿ ಆಮೇಲೆ ಮೂರು ಹಿಡಿ ಮಳ್ಳು (ಮರಳು) ಮಂತ್ರಸಿಕೊಡ್ಡಿನಿ. ಮೂರು ಇಜ್ಜುಲು ಕರಿ ಮಂತ್ರಸಿಕೊಡ್ಡಿನಿ. ಮೂರು ನಿಂಬೆಹಣ್ಣು ಮಂತ್ರಸಿಕೊಡ್ಡಿನಿ. ಈ ಮೂರು ತಗೊಂಡೋಗು. ಈ ಮೂರು ತಗೊಂಡೋಗಿ ಬಂದು ಗಿಡದಡೇ ಮರೇಬಳಗೆ ಕೂತ್ತೋ. ಮರೇ ಒಳಗೇ ಕೂತ್ತೋಂದು ದೇವಲೋಕದೋರಲ್ಲ ನಾಟ್ಯ ಆಡಕೇ ಬತ್ತಾರೆ. ನೀರಿನೊಳಕ್ಕೆ ಇಂದು ನಾಟ್ಯ ಆಡ್ಡಾಗ, ಬಂದು ಮರಾದೆ ಅಡಿಕೆಮರ. ಬಗ್ಗತ್ತೆತೆ ಜಲಕ್ಕೇಡೆ ಆಡೋವಾಗ, ದೇವಗನ್ನಿಕೆರಲ್ಲ ಬಂದು ಜಲಕ್ಕೇಡೆ ಆಡೋವಾಗ, ಆ ಅಡಕೆಮರ ಬಗ್ಗತ್ತೆತೆ. ಆ ಬಗ್ಗದಾಗ ನೀನು ಹೋಗಿ ಬಂದೇ ಅಡಕೇಕಾಯದೇ ಅದರೊಳಗೆ. ಆ ಅಡಿಕೆಕಾಯಿ ಕಿತ್ತು ಜೋಬಿಗಾಕ್ಕೊಂಡು, ನೀನು

ತಿನ್ನೇಕು ಅಂತಹೇಳಿದರು. ನೀನು ಇನ್ನೇನು ಅತ್ಯಕ್ಷೇ ಬರೋವಾಗೆ ಈ ನಿಂಬೆಹಣ್ಣು ಆಕ್ಷ್ಯಾ. ನಿಂಬೆಹಣ್ಣು ಪ್ರೋದ ಆತದೇ. ಅದನ್ನು ಆಕಾಶದವರೂ ಹೆಣಕ್ಕೊಂಬಿಡ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸ್ತೊಂದು ಬರೋವಾಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಯೋಜ್ಞ ಬತ್ತಿಯಾ. ಇನ್ನೊಂದು ಯೋಜ್ಞ ಬಂದಾಗ ಈ ಇಜ್ಜ್ಲು ಲು ಕರಿ ಹಾಕು. ಇಜ್ಜ್ಲು ಲುಕರಿ ಹಾಕಿ, ಅದು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಆಕಾಶಕ್ಕೂ ಮುಗಿಲಿಗೂ ಒಂದೇ ಬೆಂಕಿ ಆತದೇ. ಆ ಬೆಂಕಿ ಒಳಗೆ ತಪ್ಪಿಸ್ತೊಂಬರೋವಾಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಯೋಜ್ಞ ಬಂದಿದ್ದಿಯಾ ಅಂತಹೇಳುದ್ದು.

ಆಮೇಲೆ ಇನ್ನೇನು ಹತ್ತಕ್ಕೆ ಬಂದೋ ಅನ್ನೊವಾಗ್ಗೆ ಇಡಾಕಿದ ಮಳ್ಳು. ಮಳ್ಳು ಏನೋ ತೋರೆ ಆಯ್ತು. ನೀರು ಆ ತೋರೆ ಆಗೋವಾಗ್ಗೆ ಈ ಗುರುಗಳ ತವ್ರೇ ಬಂದ್ವಿಟ್ಟು. ಗುರುಗಳ ತಂಕೆ ಬಂದ್ವಿಟ್ಟೇ, ಈ ಗುರುಗಳೇನು ಮಾಡಿದ್ದು? ಒಂದು ಹಲ್ಲಿ ಮಾಡಿ, ಗೋಡೆ ಮೇಲೆ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟು. ಹಲ್ಲಿ ಮಾಡಿ ಗೋಡೆ ಮೇಲೆ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟು, ಆ ರಾಕ್ಕಿಸಗೊಂಟಿಗಳೆಲ್ಲ ಬಂದು, ದೇವಗನ್ನೇರು ಬಂದು.

ಷಟ್ಕಾರೋ ಒಬ್ಬ ನರಮನಸ ಬಂದವೇ. ನಮ್ಮ ಸೀರೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ಉದುಪನ್ನೆಲ್ಲ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಂದ್ರಿಟ್ಟಿವ್ವೇ. ಅವೈಲ್ಲವ್ವೇ ತೋರಿ. ಇಲ್ಲೇ ಬಂದ, ಇಲ್ಲೇ ಮಾಯ ಆಗವೈ ಅಂತ ಕೇಳಿದರು

ಯಾವ ನರಮನಸ್ಸು ಬಂದಿದವ್ವು ? ಅವ್ವ ಯಾರೋ ಬಂದವ್ವೇ. ನೀವು ತೋರಿಸ್ತೇ ಬೇಕು ಅಂದು. ಇಲ್ಲಾ ಸ್ವಾಮಿ ಎಲ್ಲಿದೂ ನೋಡ್ತೋ ಇಲ್ಲ ಯಾರೂ ಬರ್ಲಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲ ಯಾವ ನರಮನಸು, ನಮ್ಮತ್ತ ಉಳತಾನಾ? ಅಂಗೇ ಉರಿದೋಗ್ನಿಡ್ತಾನೆ; ಅಂತ ಆಗುರುಗಳು ಹೇಳಿದ್ದು. ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ ಬಂದವ್ವೇ. ಇಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ ಎಲ್ಲಾದೂ ನೋಡ್ತೋಂಡೋಗಿ. ಹುಡುಕಿ ನೋಡಿದ್ದು. ಎಲ್ಲೂ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಅವು ಹೋಗ್ನಿಟ್ಟು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ವಾಪಸ್ಸು. ಆಮೇಲೆ ಹೋಗ್ನಿಟ್ಟೇ ಅವಾಗ ಅವರು ಹೇಳಿದೂ, ಆ ಗುರುಗಳು ನೋಡಯ್ಯಾ ಇದನ್ನ ತಗೊಂಡೋಗಿ ಎಲ್ಲಾನೂ ದಾರೀ ಒಳಗೇ ನೀನು ಇದನ್ನ ಎಲ್ಲಾದೂ, ಕೆಳಗೇ ಬಿದ್ದ ಕೆಟ್ಟೆ. ಎಲ್ಲೂ ನೀನು ತೆಗಿಬೇಡ. ಹೋಗಿ ನೀನು ಮಲ್ಲೂ ರೂಮನಾಗೇ ತೆಗಿಬೇಕು ಅಂತ ಅವು, ಹೇಳಿ ಕೆಳಿಸಿದ್ದು. ಏನನ್ನ ? ಆ ಅಡಿಕೆಕಾಯನ್ನ. ಜೋಚಿಗೆ ಹಾಕ್ಕೊಂಡಿದ್ರಲ್ಲ ಅಕಸ್ಮಾತ್ ನಿದ್ದೆಗಟ್ಟು ಉಟ ಇಲ್ಲೇರಾ ಎಲ್ಲಾನಾ ಮಲಕ್ಕೊಂಬಿಟ್ಟೇ, ಅಡಿಕೆಕಾಯಿ ಬಿದ್ದೋಗ್ನಿಟ್ಟೇ, ಅವಾಗ ಇಂಗೇ ಏನಾರೂ ಅನಾಹತ ಆದ್ರೇ, ನಾವು ಜವಾಬ್ದಾರರಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಕೆಳಿಸಿದು, ಅವು..

‘ಸರಿ ಅಂಗೇ ಆಗ್ನಿ ಸ್ವಾಮಿ ನಾನೇನು ಮಾಡಲ್ಲ. ನೀವೇಳಿದಂತೆ ನಡ್ವೋತೀನಿ ಅಂತಬಂದ. ಬರೋವಾಗ್ಗೆ ಈ ಅಲ್ಲಿಂದ ಆವೃ ಆಷ್ಟು ಹೇಳಿದ್ದು. ಈ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಬಂದು ಅರ್ಥಹಣ ಕೊಟ್ಟ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಈ ಗುರುಗಳ ತಕ್ಕೆ ಬಂದ. ಅಯೇನಪ್ಪ ನಿನ್ನ ಕಾರ್ಯ ? ಹೂಳಿಂ

ಆಯ್ತು ಸ್ವಾಮಿ, ನಿಮ್ಮಿಂದ ಆಯ್ತು. ಆಯಪ್ಪನಿಗೆ ಕಾಲುಭಾಗ ಹಣ ಕೊಟ್ಟಿಟ್ಟು. ಆಮೇಲೆ ತಿರ್ಗು ಈ ಕಡೇ ಗುರುಗಳ ತವ ಬಂದ ಕಡೇ ಗುರುಗಳ ತವ. “ವನಾಪ್ಪಾ ಆಯ್ತು ನಿನ್ನ ಕಾರ್ಯ?” ಆಯ್ತು ಸ್ವಾಮಿ ನಿಮ್ಮ ದಯದಿಂದ. ಆಯ್ತುಪ್ಪಾ, ಒಳ್ಳೇಧ ನೀನು ಮಲಗೋ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ನೀನು ತೆಗಿಬೇಕು. ಎಲ್ಲ ಮಧ್ಯ ದಾರೀ ಒಳಗೇ ನೀನು ತೆಗಿಬೇಡ. ಏಕೆ? ಇದು ಹೋದೇ, ನಮ್ಮ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಅಲ್ಲ ಅಂತ ಅವು, ಹೇಳಿದ್ದು. ಆಯ್ತು ಶರಣ ಎಂದಿದ್ದು ಅವರಿಗೂ ಕಾಲುಭಾಗ ಹಣ ಕೊಟ್ಟಿಟ್ಟು ಈಯಪ್ಪಾ ಬಂದ. ಬಂದೇ, ಅಷ್ಟೂತಿಗೆ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ದೇವಲೋಕದ ಹೆಣ್ಣು ತರೋವಾಗ್ಗೆ ಉಟವಿಲ್ಲ ಉಪಚಾರವಿಲ್ಲ ಆಗಿ, ನಿದ್ದೆ ಇಲ್ಲ ಆಹಾರ ಇಲ್ಲ ಸಾಕಾಗಿ, ಒಳಲೀ ಬಾಯಾರಿ ಅವರೂರ ಮಗ್ಗಿಲಿಗೆ ಬಂದ. ಆ ದೊರೆ ಉರು ಮಗ್ಗಿಲಿಗೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿಂದು ಸೀನೀರು ಬಾವಿ. ಆ ಬಾವಿ ಮಗ್ಗಿಲಿಗೆ ಕೂತ್ಕೊಂಡು ನಾನು ಹೆಣ್ಣು ತಂದ್ದಿನಿ. ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಅವರ್ಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳ್ಳಿ, ಕಳಸ ಕನ್ನಡಿಯಿಂದ ಕರ್ಕೊಂಡೋಗಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸ್ತು ಆಳುಗಳ ಕೃಯಾಗಿ.

ಸರಿ ಅವು, ಪೋಗಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದೂ. ಓ ಏನೋ ನಮ್ಮ ಮೈದಯ್ಯ ಎಂಥ ಹೆಣ್ಣು ತಂದವ್ಯೂ? ಓ ನಮ್ಮಾರು ಕುಳ್ಳಗುಂಬಾರ್ತಿನೇ ತಂದವ್ಯೂ? ಇಲ್ಲ ಬಿದರಾಗಲೂ ಚೆಲುವೇನ ತಂದವ್ಯೂ? ಎಲ್ಲ ಹೆಣ್ಣು ನೋಡಿದ್ದು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಂಧ ಹೆಣ್ಣು ತಂದ? ಅಂಥ ನಾಕುಜನ ಅತ್ಯೇದೀರು ಮಾತ್ರಾದ್ಯೋಂಡು ಬಂದ್ರು.

ಸರಿ ನಮ್ಮಾರು ಈ ಕುಳ್ಳ ಕುಂಬಾರಗಿತ್ತಿತ್ತಾಕೆ ಆಯಪ್ಪಾ ಮೋದಲು ಹೋಗೋಂದು ಬರೋದು ಮಾಡೋಂಡಿದ್ದು. ಇವು ಕುಳ್ಳಕುಂಬಾರಗಿತ್ತಿ. ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಇನ್ನ ಯಾರ್ಮ್ಮ ತಂದ್ದಿಟವ್ವೆ. ನಮ್ಮ ನೆಗೆ ಬರೋಲ್ಲ ಹೋಗೋಲ್ಲಲ್ಲ? ನನ್ನ ಕಡೆ ಇವು ಆಸೆಯಿಲ್ಲ ಅಂದ್ದಿಟ್ಟು ಇವು ನೀರಿಗೋಂದೋಳಂಗೇ ಬಂದು ಹಣ್ಣು ತಗೊಂಡು ಆ ಸೀನೀರು ಬಾವಿತಕ್ಕೆ ಹೋದ್ದು.

ಸೀನೀರ ಬಾವಿತಕ್ಕೆ ಪೋಗಿ ಆ ಗಡಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು. ನೀರು ಎಳೀಲಾರದೆ ಅಯ್ಯೋ ನನ್ನ ಕೈಲಿ ಆಗಲ್ಲ ಅಂದಳು. ಆಮೇಲೆ ಆಯಪ್ಪ ಹೇಳಿ ಕೆಳಸಿಟ್ಟು ಏನಾಡ್ದ ದೊರೆಮಗ? ಅಲ್ಲಿ ಸಾಕಾಗ್ಗಿಟ್ಟು ನಿದ್ದೆ ಓಗೀ ಮಲ್ಲಿಬಿಟ್ಟು. ಮಲಗಿದಾಗ ವನಾಯ್ತು? ಈ ಜೋಬಲೋಳಗಿದ್ದದ್ದು ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದೋಯ್ತು ಅಡಿಕೆಕಾಯಿ. ಸರಿ ಒಳ್ಳೆ ಅಡಿಕೆರಂಭೆ ಆಗಿ ದೇವಲೋಕದ ಹೆಣ್ಣುಗಿ ಒಳ್ಳೆ ಸುಂದರಕಾಂತೆ ಆಗ್ಗೇವಳೆ.

ಸರಿ ಮಲಗವ್ರಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ ಅಂತ ಅಂದ್ದಿಟ್ಟು ಈಯಮ್ಮ ಆ ತೊಡೆವ ತೊಡೆ ಮೇಲೆ ಹಾಕ್ಕೊಂಡು ಕೂತಿದ್ದು. ಇವು ನೋಡಿಟ್ಟಲ್ಲ ಈ ಕುಳ್ಳ ಕುಂಬಾರಗಿತ್ತಿ. ಓ ಇಂಥಾ ಹೆಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನ ನೋಡ್ತಾನ ಅಂದ್ದಿಟ್ಟು, ಈ ಬಾವಿ ಒಳಗೆ ಸೇದೋ ಹಗ್ಗ ಬಿಟ್ಟು ‘ತಾಯಿ ನನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಎಳೆಯೋಕಾಗಲ್ಲ. ಎತ್ತೋಂದ್ರು, ಯತ್ತ ತಪ್ಪತದೆ. ನಾನು ಅವರ ಅತ್ಯಿಗೇನೆ. ಬಂದ್ದಲ ಎಳಕ್ಕೊಡು ಬಾರಮ್ಮಾ’ ಅಂದ್ದು.

ಇಲ್ಲ ತಾಯಿ ನನಗೆ ನಮ್ಮ ದೊರೆ ಅವು. ನಿದ್ದೇ ಹೋತಾವೆ. ನಿದ್ದೇ ಭಂಗ ಮಾಡ್ದಂಗೆ ಆತದೆ. ನಾನು ಬರೋಹಾಗಲ್ಲ. ಇಲ್ಲ ಬರೀತಾಯಿ. ಎಂತಾರಿಗೂ ಯತ್ತ ತಪ್ಪತದೆ ನಾವು ಅವರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿರೇ. ಬರೀ ತಾಯಿ ಅಂದಳು.

ಹೌದೇನೋ ಇವು ನಮ್ಮ ಸಂಬಂಧಾನೇನೆ ಇರಬೇಕು. ಇನ್ನು ಎಂಗೇ ಇಲ್ಲ ಅನ್ನೋದು ಅಂತ, ಅವಾಗಿ ಮೆಲ್ಲಿಗೆ ತಲೆ ದಿಂಬು ಕೊಟ್ಟಿಟ್ಟು ಅಲ್ಲಿ ಮಲಿಗಿಸಿ ದಿಂಬಿನಮೇಲೆ, ಈಯಮ್ಮೆ ನೀರು ಸೇಡ್ಡಾಳಿ. ನೀರು ಸೇಡ್ಡಾಟ್ಟು ಆ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಇಂಗೇ ಬಗ್ಗೆ ಎತ್ತೊತ್ತಾಯಿ ಅಂತಾಳಿ. ಎತ್ತಿದಾಗ ಇವ್ವು ಒಳ್ಳೆ ಸುಂದರಕಾಂತೆ ಇದ್ದಂಗವ್ವೆ. ಇವ್ವು ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ತಾಯಿ ಚೆಂದಾಗಿ ಕಾಣ್ತೇಯಮ್ಮೆ ನೀನು. ನಿನ್ನದುಪೆಲ್ಲ ನನ್ನೆ ಕೊಡು. ನನ್ನದುಪೆಲ್ಲ ನೀನು ಇಕ್ಕೋಣ್ಣೇ ಅಂತ ಕೇಳಾಳಿ.

ಹೌದೇನೋ ಅಂದ್ವಿಟ್ಟು ಈಯಮ್ಮೆ ತನ್ನ ಬಟ್ಟೆ ಉಡುಪೆಲ್ಲ ಅಯಮ್ಮುಂಗೆ ಕೊಡ್ಡಾಳಿ. ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದೇನೋ ನೀನು ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಿಯೋ ನೀರಲ್ಲಿ ನೋಡ್ಡೋ ಅಂತಾಳಿ. ಇವ್ವು ಬಗ್ಗೆ ನೋಡ್ಡೋ ಹೋತ್ತೆ ನೀರಲ್ಲಿ ಆ ಬಾವಿಗೆ ತಳ್ಳಿಡ್ಡಾಳಿ. ಅಯಮ್ಮನ್ನ. ದೇವಲೋಕದ ಹೆಣ್ಣಾನ್ನ. ಬಾವಿಗೆ ತಳ್ಳಿಟ್ಟು ಇವಳೇನು ಮಾಡ್ಡಾಳಿ? ಗಡಿಗೆ ಅತ್ಯಾಗೇ ಬಿಸಾಕ್ ಬಿಡ್ಡಾಳಿ ಬೇಲಿ ಕಡೆ. ತೊಡೆ ಹಾಕ್ಕೊಂಡು ಈಯಮ್ಮೆ ತಲೆದೊಸೇ ಹೂತವ್ವೆ.

ಓಹೋಹೋ ನಾವು ಇಂಗೇ ಮಾತಾಡ್ಡೊಂಡು ಬಂದೆ, ಇವು, ಕಲಸ ಕನ್ನಡಿ ತಗೊಂಬರ್ತಾರೆ ಕರಕಂಡೋಗಕ್ಕೆ. ಏನೇ ನಾನಿಗಂದಂಗೆ ಅದಂಗೇ ಇದ್ದಂಗದೇ. ಓ ನಮ್ಮಾರು ಕುಳ್ಳು ಕುಂಬಾರಿಗಿತ್ತಿ ಅಂಗೆ ಅವಳಿ. ಇಂಥಾ ಹೆಣ್ಣು ತರಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ, ಈ ಚೆಲುವಾದ ನಮ್ಮ ಮೃದಪ್ಪಾ. ಅಂತ ಇವು, ಇಂಗೇ ಮಾತಾಡ್ಡೊಂಬಂದು. ಸರಿ ಕಲಸ ಕನ್ನಡಿಯಿಂದಾನೇ ತಗೊಂಡೋದ್ದು.

ಸರಿ. ಯಾವಾಗ ಬೇಳಿಗ್ಗೆ ತಿರ್ಗ್ಗಾ ಬೇಟಿಗೆ ಬಂದು. ಬಾಗ್ನು ತೆಕ್ಕಂತೂ. ಬಾಗ್ನು ತೆಕ್ಕೊಂತು. ಇವನ್ನ ಒಳಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟೊಂತೂ. ಬಾಗಿಲಾಕ್ಕೊಂಬಿಡ್ತು. ಸೀಲು ಮಾಡ್ಡೊಂತೂ. “ಏನೋ ಅವನಿಗಾಯ್ತು, ಏನೋ ಬರೋ ನಾವು ಹೋಗೋಣ. ಅವನ ಅಣೇಬರಾ ಅಂತ ಅಂದ್ವಿಟ್ಟು, ಇವು. ಮನೇ ಕಡೆ ಬಂದ್ವಿಟ್ಟು.

ಅವಾಗ ಈ ಕೈ ಎರಡು ಬಾಳೆದಿಂಡಾಗಿದವು. ಕಾಲೇರಡು ಕಂಬಾಗಿದವು. ಈ ಕಣ್ಣಿರಡು ಗಿಣ ಅದುವು. ಈ ಹೋಟ್ಟೆ ಹಾಳುಬಾವಿ ನೀರುಬಾವಿ ಆಗಿತ್ತು. ಆ ಗಿಣ ಬಂದು ಕೂತೊಂಡು ಅಕ್ಕಾ ಅಕ್ಕಾ ಬಂದು ಕಥೇ ಹೇಳಿಕ್ಕು ಅಂತು. ಅಮ್ಮೆ ಯಾವ ಕಥೆ ಹೇಳಿ. ಹಿಂದೇ ಹೋದ್ದು ಹೇಳೊಣ್ಣು? ಮುಂದೇ ಬರೋದೇಳೊಣ್ಣು? ಅಮ್ಮೆ ಮುಂದೆ ಬರೋದು ಯಾರ್ಜಂಡವೇ? ಹಿಂದೇ ಬರೋ ಕಥೇ ಹೇಳು. ಅದೇ ಈವಾಗ ಮೊದ್ದಿಂದ ನಾವು ಎಂಗೇಳಿದ್ದೋ ಆದೇ ರೀತಿ ಹೇಳೇಕು. ಅಂಗೇಳಿದ್ದೇಲೆ, ಅವಾಗ ಇದೇನು ನಂದೆ ಕಥೆ ಅದೇ. ಅಂದ್ವಿಟ್ಟು ಇದೇ ನಂದೇ

ಇದ್ದಾಗಂದಲ್ಲ ಸ್ನೇಹಿ ಅಂದಿಟ್ಟು, ಅವಶ್ತು ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತ್ತಿಟ್ಟಿ. ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತೆ ಇದೆಲ್ಲ ಪ್ರಾರ್ಥಿ ನಡೆದಿದ್ದ ವಿಚಾರ ಎಲ್ಲಾ ಕರ್ಫೆ ಹೇಳಿದ್ದು. ಓ ಇವು ಕುಳ್ಳಕುಂಬಾರಗಿತ್ತೇನೇ. ಈ ದೇವಲೋಕದ ತಾಯಿ ಇವ್ವೆ ಅಂದಿಟ್ಟು ಅವಾಗ ಅವ್ವು ತಿಳೊಂಡು ಹೋದ. ಉರುತಕ್ಕೆ ಓಗಿ “ಎನು ಇದಿಂಗೆ ಆಗದೇ. ಇವಳಿಲ್ಲ ನನ್ನೆಂದು, ಅಂತ ಒಂದು ಗಾಡಿ ಸುಣ್ಣಕಲ್ಲು ತರ್ನಿದ. ಆ ಸುಣ್ಣಕಲ್ಲು ಬಿರೇಲುಯ್ದು ಇವಳಿನೆತ್ತಿ ಸುಣ್ಣ ಕಲ್ಲಿಗಾಕಿದ. ಇವ್ವಲ್ಲ ಹೆಣ್ಣು ದೇವಲೋಕದ ಹೆಣ್ಣು ಈಯಮ್ಮೆ. ನನ್ನ ಕಲಸ ಕನ್ನಡಿಯಿಂದ ಕರೊಂಡೋಗ್ಗೇ ಅಂತ ಅವಾಗ ತಿರ್ಗು ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದ. ಅವಾಗ ಸೋಳ್ಳ ಒಂದು ಸೋಭಾನ ಹೇಳಿದುವು, ಚಿಟ್ಟೆ ಒಂದು ಚಿತ್ತಾರ ಬರುದುವು. ಅವಾಗ ಅದ್ದಾರಿಯಾಗಿ ಮದ್ದೆ ಮಾಡಿ, ಅವರು ಆನಂದವಾಗಿ ಅಲ್ಲೇ ಅವೇ. ಇಷ್ಟೆ.

ಹೇಳಿದವರು : ಬಸವ್ವು, 35 ವರ್ಷ. ಜೋಗಳ್ಳ (ದುರ್ಗ ಜೋಗಳ್ಳ)

೬. ಮಾಡಿದ್ದ ಸ್ತೋತ್ರೀ ಮಾರಾಯ

ಒಂದು ಪಟ್ಟಣದಾಗೆ ಒಬ್ಬ ತಾಯಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಮಗ. ನನ್ನ ತಗಂಡೋಗಿ ಅವನ್ನೆ ಮಧುವೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು. ಮಧುವೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೇ, ನಾ ಏನ್ನಾಡಿಬಿಟ್ಟೇ? ಇನ್ನು ಈ ಅತಿದೇ ಇಕ್ಕಟ್ಟಲ್ಲ ನನಿಗೆ ಅಂದು, “ಎನು.... ಎನು ಈಯಮ್ಮೆನ್ನ ಯಾಕ ಮಡಿಗಿದ್ದಿ? ಈ ನಮ್ಮತ್ತೆನ ತಗಂಡೋಗಿ ಒಂದೆ ಕಾಡ್ದಾಗೆ ತಲೀಗೀಲಿಗೆ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟು... ಇಲ್ಲಾ ಯಾವ್ವರ ಷ್ವಾಟ್ಯಾಗೋ ಗೀಟ್ಯಾಗೋ ಕರ್ಷಂಡೋಗಿ ಬಿಟ್ಟಬಿಟ್ಟು ಬಂದಿಡೋಗು. ಇಲ್ಲಿದೇ ನಾನು ವಕ್ಕುಲ್ತನ ಮಾಡಾಕಿಲ್ಲ. ನಾನು ನನ್ನ ತವು ಮನಿಸ್ತೋಗಿ ಸೇರ್ಕಂಬುಡ್ತೇನಿ” ಹಿಂಗಂದ್ವಟ್ಟೆ.

ಅಮ್ಮಾಲೆ ಏನ್ನಾಡಿಬಿಟ್ಟು? ಇವತ್ತಾ ಸೋಭಾನ ನಾಳೀಕ್ಕೆ ಸೋಭಾನ ಅಂತ, ಮಗ, ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಮುಂದ್ಯೆ ಯಸ್ಯಾಡಿದ್ದು. ನಾನಿದ್ದೋಣು ಕಟ್ಟನಿಟ್ಟುಗಿ ಕುಂತ್ಕಂದಬಿಟ್ಟೆ. ಆಮ್ಮಾಲೆ ನನಿಗೆ ಒಂದು ಮಗು ಸೋಧ್ವೆಕೂಂತವ ಆಯಮ್ಮೆ ಅಂದ್ದು “ಯವ್ವಾ ಇರೋದೋಂದ ಮಗ ನೀನು. ಮಧುವೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೆ. ಮಗ್ಗು ಹೊಟ್ಟೆವಳಗೆ ಮಕ್ಕು ಸೋಡ್ಲಿಲ್ಲಪ್ಪ.... ಸೋಡಿದ್ದ ತಕ್ಕಣನೆ ಎಲ್ಲಾರ ಹೋಗಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಬಿಡ್ಡೇನಿ” ಅಂತೇಳಿ ಮಗನಕೊಟೆ ಹೇಳಿದ್ದು ನಮ್ಮತ್ತೆ.

ಆಮ್ಮಾಲೆ ಒಂದು ಮಗು ಆಯ್ದು; ಮರ್ದಾಗೆ ಮನಗ್ಗಿದ್ದು, “ಎನು ಎಷ್ಟು ದಿನ ಹೇಳೋದು ನಿಮಿಗೆ? ಮುಖಿತೋರ್ನಿಬಿಟ್ಟು ತಗಂಡೋಗಿ ಎಲ್ಲಾರ ಬಿಟ್ಟಬರೊಗ್ಗೇ” ಅಂತ

ನಾನಂದೊಬಿಟ್ಟಿ. ತಗಂದೊಂದ್ದೀಗಿ ತಕ್ಕಣ ಬಿಟ್ಟಬುಟ್ಟೆ ಬರ್ಬೇಕು. ಆವಾಗ ಕರ್ನಂದ್ ಬಂದ. ಮಗ ಮುಖ ತೋರಿಸುತ್ತಿ. “ಹುಂ..... ನಡಿಮೃ ಅತ್ಯಾಗ ಕರ್ನಂದೊಂದೊಂದೀಗಿ ಬಿಟ್ಟಬರ್ತೇನಿ” ಅಂದ ಮಗ. “ಅಪ್ಪಾ ನನ್ನ ಮಗನೆ, ಈ ಮಗ ಅಪ್ಪಾ ಅಮೃತನ್ನಿ. ಅವತ್ತಾ ಹೋಗ್ರಿನಿ ಕಣೊ ಮಗನೆ” ಅಂದ್ಲು. ನಂದು ಭಜಂತಿ, ಶಾನೆ ಆಗಿಬಿಡು. ಕರ್ನಂದೊಂದೊಂದೀಗಿ ಬಿಡ್ಡುಕು, ಹೆಂಗರ ಆಗ್ನಿ, ತಗಂದೊಂದೀಗಿ ತಕ್ಕಣ ಬಿಡ್ಡೆಬೇಕು ಅನ್ನೋಂದು ನನ್ನದೇವಳಗೆ. ಅವು ಇನ್ನು ಏಳ್ಳು ದಿನ ಇದು ಸಾಕಾಲ್ಲಂತ ಅವುರ್ದು. “ನಾನು ಹಿಟ್ಟಾಕ್ಕಾರೆ” ಅಂದೆ.

ಆಮ್ಮಾಲೆ ಅಪ್ಪಾ ಅನ್ನಾಕೆ ಶುರುವಾಯ್ತು ಮಗ. “ಹಾ ಕರ್ನಂದೊಂದೊಂದೀಗಿ ತೋರ್ನು ಮಗ ಅವ್ವಾಂತದೆ, ಆಮ್ಮಾಲೆ ಕರ್ನಂದೊಂದೊಂದೀಗಿ ಎಲ್ಲಾರ ಬಿಟ್ಟಬುಟ್ಟು ಬಾ ಹೋಗು” ಅಂದೆ. “ಅಮೃತ ಅಮೃತ” ಅಂತು ಮನು. ಓ ಓ ಅಂತಂದ್ಲು ನಮ್ಮತ್ತೆ. ಬಿರುನೆ ತಕ್ಕಣ ಕರ್ನಂದೊಂದೊಂದೀಗು ಅಂತ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಿ. ಆ ಮುದ್ದನ ಕರ್ನಂದು ಏನಾರ ಒಂದ್ ಬಟ್ಟೆ, ಚಿಪ್ಪು, ಹೋಲು, ಏನಾರ ಹೊಡಪ ಅಂದು, ನಮ್ಮತ್ತೆ. ಆ ಮಗ ಸೀತಿದ್ದೆ ಇತ್ತಲ ಆ ಆರಬೆ ಹೊಟ್ಟಿ. ಒಂದು ಚಿಪ್ಪು ಹೊಟ್ಟಿ. ಒಂದ್ ಹೋಲ್ ಹೊಟ್ಟಿ. ಹೋಲ್ ಹೊಟ್ಟು ಕಳಿಸ್ತೆ. ಇವೇನ್ನಾಡಿದ್ದು? ಹೋಲು ಹಿಡ್ಡಂದುದ್ದೆ ಹಿಂದೊಟಿ ಒಂದ್ ಶಾನೆ ದೂರ ಕರ್ನಂದೊಂದೀಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದು. ಅಜ್ಞ ತಲೆ ನಡಗದು. ಆವಾಗ ಅವಳೇನ್ನಾಡಿಬಿಟ್ಟು? “ಮನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಕರಕಂದ್ ಹೋಗ್ರಿಯ, ಕಣ್ಣ ಕಾಣಿದ ಅಜ್ಞೀಯ? ಎಲ್ಲಿಗೆ ಕರ್ನಂದ್ ಹೋಗ್ರಿಯಪ್ಪಾ....” ಅಂತು ಅಜ್ಞ. ‘ಎಲ್ಲಾರ ಒಂದ್ ಪ್ಯಾಟೊಲ್ ಒಂದ್ ಗಿಡೊಂದ್ ಕರ್ನಂದೊಂದೀಗಿ ಬಿಟ್ಟಬಿಟ್ಟು ಬರ್ತೇನಿ ಕಣಜ್ಞ’ ಅಂತವ ನನ್ನಿಗ ಅಂದ. “ಮರೀ ಎಲ್ಲಾರ ಕರ್ನಂದೊಂದೀಗಿ ಬಿಡಬ್ಯಾಡ. ತಗಂದೊಂದೀಗಿ ಒಂದು ಪಟ್ಟುಕ್ಕೆ ಜಾತಿಯೊಳಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಾಹೋಗು ಅಂತು. ಆಮ್ಮಾಲೆ ಇವ್ವೇನ್ ಮಾಡ್ದ? ಇಂತದೊಂದ್ ಪಟ್ಟು ಕೆ ಬಂದ. ಜಗ್ಗಿಮ್ಮಾಲೆ ಇರಿಸ್ತೂ. ಆ ಆರಬೆ ಹೊಟ್ಟಿದ್ಲಲ್ಲ? ಆ ಆರಬೆ ಇಸ್ತುಂಡ. ಚಿಪ್ಪ ಹೊಟ್ಟಿದ್ಲಲ್ಲ ಆ ಚಿಪ್ಪ ಇಸ್ತುಂಡ. ಆ ಹೋಲ್ಲು ತಗಂದೊಂದೀಗದು ನಾಯಿ ಕಡಿತಾವೇಂತ. ಈ ಉರಾಗಲ್ಲ ಹೋಗದು ಹಿಟ್ಟುಗಿಟ್ಟು ಅದು ಇದು ಇಸ್ತುಂಡ್ ಬಂದು, ಈ ಬಟ್ಟಾಗೆ ಇರ್ತಾವಲ ನೀರು ಆ ನೀರ ತಗಂದ್ ಹೊಡದು ಅಜ್ಞಗೆ. ಮೃತೊಳ್ಳಿದು ತಿನ್ನದು ಹೀಗೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿ. ಅಲ್ಲಿಗೇನಾಗೋಂದ್ಲು ಈಯಮೃ ಒಳ್ಳೆ ಹುಲಿ, ಹುಲೀಯಾಗಂಗಾಗಿ ಹೋದ್ಲು, ಕಣ್ಣ ಬಂದ್ವಟ್ಟುವು.

ನಾವಿಲ್ಲಿ ಗಂಡ ಹೆಂಡುನು ಚೆನ್ನಾಗೆ ಆವಿ. ಅವ್ರಲ್ಲಿ ವನವಾಸ ಮಾಡ್ತವೆ. ನನ್ನ ಮಗನ್ನ ನಾನು ಮರ್ತಿಬಿಟ್ಟಿ. ನಾವಿಲ್ಲಿ ಜೋಕಾಗಿ ಇದ್ದೇಬಿಟ್ಟಿ. ಆಮೇಲೆ ಅಜ್ಞಗೆ ಕಣ್ಣ ಬಂತ? ಆ ಪಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಒಂದ್ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿದ್ಲು. ಮೊಮ್ಮೆಗನ್ನ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದ್ಲು. ಮಾಡಿದ್ದೆಯ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕಾಲ ತೀರೊಂದೊಯ್ತು. ಮನೆಕಟ್ಟಿದ್ಲು ಮದುವ್ಯಾತು. ಈಯಮೃ ಬಸುರಿಯಾದ್ಲು. ಯಾರು? ನನ್ನ ಸೊಸೆ. ಆದೆ, ಅಜ್ಞಗೆ ಕಣ್ಣ ಕಾಣಾಕಿಲ್ಲ. ಶಾನೆ ಮುಂಬಾರಾಗಿ ಹೋಗಿಬಿಡು. ಅಪ್ಪಾ... ಅಪ್ಪಾ... ನಾನು ಏಸಿನ ಇದ್ದೇನು? ನಿಮ್ಮವ್ಯಾಪ್ತಿ ನಿಮ್ಮಪ್ಪ ಅವ್ರಲ್ಲಿ, ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಂಟೊಗು. ಮತ್ತೆ ನನ್ನ ಕೈಲ್ಲಿ ಆಗಾಕಿಲ್ಲ ಮಾಡಾಕೆ

ಅಂದ್ಯಾಟ್ಟಿದ್ದೇಯ ಕೊಸಿಬಿಟ್ಟು. ಯಾರನ್ನ ಮೊಮ್ಮೆಗ, ಮೊಮ್ಮೆಗಳನ್ನ. ಅವು, ಬಂದು. ಬಂದ ತಕ್ಕಣ ಅಯಮ್ಮೆ ಏನ್ನಾಡಿಬಿಟ್ಟು

ಈಯಮ್ಮೆನ್ನ ತಗಂದೋಗಿ ಕಳಿಸಿಟ್ಟಿ, ನಾನು ಒಕ್ಕುಲ್ತನ ಮಾಡೋದು. ಇಲ್ಲದೇ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ರಾಕಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ತವ್ರಮನಿಗೋಗಿ ನಾನು ಸೇರ್ಪಂತೀನಿ. ನನಗು ಬಂದ್ಯಾಡು. ಇವ್ಲೆಂತ ಭಜಂತಿ, ಆಗೋಗಿಬಿಡ್ಡು. ಆಮ್ಮಾಲೆ ನನ್ನ ಕರ್ಪಂದೋದು. ಆವಾಗ ಇವಳೇನ್ನ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು? ನಾನ್ ಕೊಟ್ಟ ಕಳ್ಳಿದ್ದೆಲ್ಲ ಜಿಪ್ಪು, ಮಗ ಸೀತಿದ್ದ ಬಟ್ಟೆ, ಮತ್ತೆ ಕೋಲು ಇತ್ತಲ್ಲ ಅವುನ್ ಕೊಟ್ಟು. ಆಮ್ಮಾಲೆ ಏನ್ನಾಡಿದೆ? ತಡಿಯಪ ನನ ಮಗನೆ, ಮೊಮ್ಮೆಗ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಲ ಮಗನ್ನೋಡಿ ಹೋಯ್ತೇನಿ ಅಂದೆ. ಮಗ ತೋರ್ನಿದು. ‘ಇ ಇವುತ್ತಿದ್ದು ನಾಳೀಕೆ ಹೋಯ್ತೇನ್ನ ನಾನು ಅಂದೆ. ಆಮ್ಮಾಲೆ ಮತ್ತೆ ಆ ಮಗ ಅಪ್ಪಾ ಅನ್ನೋತನಕಾವ ನಾ ಹೋಗಾಕಿಲ್ಲ, ಆಮ್ಮಾಲೆ ಹೋಯ್ತೇನಿ’ ಅಂದೆ.

ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮೂರ್ದಿನ ಆರ್ದಿನ ಇದ್ದು. ಮಗು ಅಪ್ಪಾಂತು. ಹೋದ್ದು. ಕರ್ಪಂದು ಚಿವ್ವ ಕೊಟ್ಟು, ಅರಬೆ ಕೊಟ್ಟು, ಕಣ್ಣ ಕಾಣಾಕಿಲ್ಲ, ಕೋಲೂರ್ಪಂದ್ದ ಕರ್ಪಂದೋಯ್ತು ಮೊಮ್ಮೆಗ. ಆ ಹುಡುಗ. ನನ್ನ ಗಂಡನ್ ಕರ್ಪಂದ್ದ ಹೋಗ್ನಿಲ್ಲ. ನಾನೇ ಅಲ್ಪ ಆತ್ಮಗೆ ಅಷ್ಟೆಲ್ಲ ಮಾಡಿದ್ದು? ಆಮ್ಮಾಲೆ ಕರ್ಪಂದೋದ. ಒಳ್ಳೆ ಭಯಂಕರ ಹಳ್ಳ. ತಲೆ ಕತ್ತುರ್ನೋ ಹಳ್ಳ ಅದು. ಆವ ಹಳ್ಳಕ್ಕೆ ತಗಂಬುಟ್ಟು ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇಯ ನನ್ನ ಮೊಮ್ಮೆಗ, ಅಲ್ಲಿಂದ್ದ ಗಡಿಗ ನೀರ್ ಇಟ್ಟಬುಟ್ಟಿದ್ದೇಯ, ಆವಾಗ ಬಂದ್ಯಾಟ್ಟೆ ಮನಿಗೆ. ಅವುಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷಿಂದ ಅವರೆ.

ಹೋಳಿದವರು : ನರಸಮ್ಮು, ತಿಮ್ಮುಲಾಪುರ, ಕರ್ನಾಟಕ ಅಂಚೆ, ಚನ್ನರಾಯಪಟ್ಟಣ ತಾಲ್ಲೂಕು.

೧೦. ಅನ್ನದಾನದ ಫಲ

ಒಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬಡವ ಬಡವಿ ಇದ್ರಂತೆ. ಬಡವಂಗೆ ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬ ಮಗ. ಒಬ್ಬ ಮಗ ಇದೇ ಚಿಕ್ಕವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಆಕೆಗೆ ಗಂಡ ತಿರೋದೆ. ಗಂಡ ತೀರೋದೆ, ಒಬ್ಬೇ ಮಗ. ಆ ಮಗನಿಗೆ ಇಮ್ಮು ಅಂಬಿ ಬಿಡಕ್ಕೂ ಸಹ ಅವಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲ ಆ ತಾಯಿಗೇ. ಅದೇನು ಮಾಡೋಳು? ಆ ಸಣ್ಣ ಮಗನಾನ ಕರ್ಮಾಂಡು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಜೋಳಿಗೆ ಇಡೊಳ್ಳಂಡೂ ಮನೆ ಮನೆಗೂ ಭಿಕ್ಕಿಕ್ಕೆ ಹೋಗವ್ಯ. ಭಿಕ್ಕಿಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ದವಸಗಳನ್ನ ತಗೊಂಬಂದು ಪೂರ್ತಿ ತಾವು ಉಟ ಮಾಡಿ ರಲ್ಲಿಲ್ಲ ಅಂಬಿ ಕಾಯ್ಸೀ ಬಂದವಿಗೆಲ್ಲ ಕೊಟ್ಟಡೋದು. ಅನ್ನ ಮಾಡಿಲ್ಲ ಬಂದೋರಿಗೆಲ್ಲ ಕೊಟ್ಟಬಿಡೋದು. ಇದ್ದೇ ಕುಡಿಯೋದು ಇಲ್ಲಾಂದ್ರ ಉಪವಾಸ ಇರೋದು. ಆ ಮಗೀಗಿಮ್ಮು ಕೊಟ್ಟಬೀಡೋದು. ಅವಳು ಇಂಗೆ ಉಪವಾಸವೇ ಮಲೀಕ್ಕೋಳೋಳು.

ಎನಮ್ಮೆ ದಿನೇ ದಿನೇ ಇಂಗೆ ನೀನು ಉಪವಾಸ ಇದ್ದೇ ನೀನು ಮನಸೇ ಆಗೋಳೆ ಆಯ್ದು? ಡೈಲಿ ನಂಗೊಂದು ಚೂರು ಕೊಡ್ತಿಯೂ, ಮಿಕ್ಕಿದ್ದೆಲ್ಲ ಪರರಿಗೇ ದಾನ ಮಾಡ್ಡಿಟಿಯಲ್ಲ. ಅಮ್ಮೆ ಯಾತಕ್ಕಾದೂ, ಇಂಗೇ ಮಾಡ್ಡಿಯಮ್ಮೆ? ನಾವು ನೋಡಿದ್ದೇ ಭಿಕ್ಷು ಕು. ಅಂತ ಆ ಮನು ಕೇಳುತ್ತಂತೆ ಮಾತು ಬಂದ್ದೀಲೆ. ಕೇಳಿದ್ದೇ ಆಯಮ್ಮೆ ದಿವ್ಸ ಆದೇ ಹೇಳಿಂಳು. ಆ ಮನು ಅದನ್ನೇ ಕೇಳಿಂದು. ಅದೇ ರೀತಿ ಯಥಾರೀತಿ ಡೈಲಿ ಎದ್ದು ಅವರ ಜೋಳಿಗೆ ಇಡಕೊಂಡು ಭಿಕ್ಷುಕ್ಕೆ ಹೊಂಟು. ನೀನು ದಿವ್ಸ ಇಂಗೇ ದಾನ ಮಾಡ್ಡಿಟಿಯಲ್ಲ, ನಾವು ಭಿಕ್ಷು ಮಾಡೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದು? ನಾವೇನು ಉಂಟ ಮಾಡೋದು? ಯಾತಕ್ಕಾಗಿ ಇಂಗೇ ದಾನಮಾಡ್ಡಿಯ? ಅಂತ ಆ ಮನು ಕೇಳಿತ್ತು ತಾಯೇನ. ಆ ತಾಯಿ ಏನು ಹೇಳಿದ್ದು ಶಿವ ಇದಾನಪ್ಪ, ಶಿವ ಇದಾನೇ ಅಂತ ಆ ತಾಯಿ ಹೇಳಿದ್ದು. ಇಂಗೇ ದಿವ್ಸ ಹೇಳಿಕೊಂಬಂದ್ದು.

ಆ ಮನು ಒಂದು ಹತ್ತು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಿನ ಹುಡುಗ ಆಯ್ದು. ಹತ್ತು ವರ್ಷ ತುಂಬಿದ ಮೇಲೆ ಎನಮ್ಮೆ ನಾನು ಸುಮಾರು ಇಷ್ಟು ಚಿಕ್ಕವಯಸ್ಸಿನಿಂದ್ಲೂ ನನಗೆ ಮಾತು ಒಂದು ಪದು ವರ್ಷದಿಂದಲೂ ಇದೇ ಹೇಳಿಯಲ್ಲ? ಎಲ್ಲಿದ್ದನಮ್ಮೆ ಶಿವ? ನಾನು ನೋಡ್ಡೇಬೇಕು ಕಣಮ್ಮೆ ಅಂತ ಹಟ ಹಿಡಿದ್ದಿಟ್ಟು. ಅವತ್ತು ನಾನು ನೋಡ್ಡೇಬೇಕು ಕಣಮ್ಮೆ ನೋಡ್ಡೇಬೇಕಮ್ಮೆ ಅಂತ ಆ ಮನು ಹೇಳು. “ಎನಮ್ಮೆ ನೀನು ಹತ್ತು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಿನ ಮಗನಾಗಿ, ನಿನಗೆ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ಉಂಟ ನೀಡಿತ್ತೇನಿ. ನೀನೇನು ಭಯ ಪಡ್ದೀಡ. ನನಗಾಗಿ ನೀನು ಏನೂ ಯೋಚ್ಚಿಮಾಡ್ದೀಡ. ನಾನು ಮಿಕ್ಕಿದ್ದ ದಾನಮಾಡ್ಡಿತ್ತೇನಿ ಅಂತ ಆ ತಾಯಿ ಹೇಳಿತ್ತು ಬರೋಳು. ದಿವ್ಸ ಅದನ್ನೇ ಹೇಳಿಕೊಳು ಅವು. ದಿವ್ಸ ಅದನ್ನೇ ಕೇಳಿಕೊನು ಅವು.

ನೀನು ದಿವ್ಸ ಇದನ್ನೇ ಹೇಳಿಯಲ್ಲಮ್ಮೆ. ಅಂಗಾಂದೇ ಶಿವನ್ನ ನೋಡ್ಡೇಬೇಕು ಕಣಮ್ಮೆ ಅಂದ್ದಿಟ್ಟು, ಒಂದಾನೊಂದು ದಿವ್ಸ ಹೊರಟ್ಟಿಟ್ಟು. ತಾಯಿ ಕಾಲಿಗೆ ಶರಣ ಮಾಡಿ ಅಮ್ಮೆ ನಾನು ಶಿವನ್ನ ನೋಡೊಂಡೇ ಬರ್ತಿತ್ತೇನಿ ಅಂದ. ಅಪ್ಪಾ ಅವನಿರೋದು ಕ್ಯಾಲಾಸಗಿರಿಯೋಳಿಗೆ. ನಿನಗೆ ಸಿಕ್ಕಾನೇನಪ್ಪಾ? ನರಮನಸ್ತಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲಪ್ಪಾ ಅವನ್ನ ನೋಡಕ್ಕೆ ಅಂದ್ದು.

ಇಲ್ಲ ಅಮ್ಮೆ ನಿನ್ನ ಆಶೀರ್ವಾದ ಇದೆ, ನಾನು ಕಂಡೇಬರ್ತಿತ್ತೇನಿ. ನಿನ್ನ ಆಶೀರ್ವಾದ ಒಂದಿದ್ದೇ ನಾನು ಶಿವನ್ನ ನೋಡೇ ಬರ್ತಿತ್ತೇನಿ ಅಂದ್ದಿಟ್ಟು, ತಾಯಿ ಹತ್ತ, ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿಸೊಂಡು, ಹೊರಟೇಬಿಟ್ಟು. ಆ ಮನು ಹೊರಟ್ಟಿಟ್ಟಾಗ ಓಗೋಂದೋಗೊಂದು ಒಂದು ಅಡವಿಲಿ ಹೋಗ್ಗಾತ್ತಿ ಇದ್ದು. ಹೊಟ್ಟಿಗೆ ಉಟ್ಟಾ ಇಲ್ಲ. ಕುಡಿಯಾಕೇ ನೀರಿಲ್ಲ. ಬಹಳ ಬಳಿ ಬಾಯಾರಿ ಹೋಗ್ಗಾತ್ತಿ ಇದ್ದು. ಹೋಗ್ಗಾತ್ತಿ ಇದ್ದು, ದಾರೀಲಿ ಶಿವಾ ಶಿವಾ ಶಿವಾ ಶಿವಾ ಅನೊಂದೆ. ಅನೊಂದು ಹೋಗ್ಗಾತ್ತಿ ಇರೋದು ಆ ಮನು. ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ಮಾವಿನ ಮರ ಕಾಯೋನು ಗೌಡ, “ಅಪ್ಪಾ ಮನು ಇಂಥ ಕಾಡ್ಡಲ್ಲಿ ನಾವು ತೋಟ ಮಾಡಿದ್ದೀವಿ. ಇಲ್ಲಿ ಹುಲಿ, ಕರಡಿ

ಅನ್ನದಾನದ ಫಲ

ಜಾಸ್ತಿ ಇಡ್ಡಾವೆ. ನಾವು ಕಾವಲು ಇಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಆ ಕಾವಲುಗಾರು, ಇಲ್ಲಿ ಯಾರಾದೂ, ಕಂಡ್ರೇ, ಇಲ್ಲಿ ಏನಾದೂ, ಹಣ್ಣ ಹಂಪಲು ಕೆದಿಯಾಕೇ ಬರ್ತಾರೆ. ಅಂತ ಅವು, ತೆಂಟೆ ಮಾಡ್ತಾರೆ. ನೀನು ಯಾತಕಪ್ಪ ಈ ಕಾಡು ದಾರಿ ಒಳಗೆ ಬಂದೇ? ಮಗು ಇನ್ನು ಚಿಕ್ಕವಯಸ್ಸುವ್ಯಾ. ನೀನು ಯಾತಕಪ್ಪ ಇಲ್ಲಿಗೇ ಬಂದೆ? ನೀನು ಬರ್ಧೇಡ ಹೋಗಪ್ಪಾ" ಅಂದ. ಇಲ್ಲಾ ತಾತ ನಾನು ಶಿವನ್ನ ನೋಡಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ದಿನಿ. ನಾನು ಕಳ್ಳತನಕ್ಕೆ ಬಂದಿರೋನಲ್ಲ. ನನ್ನ ದಾರಿಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ದಿನಿ. ಶಿವ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾನೇಳು ತಾತ? ಅಂದ. ಅಪ್ಪಾ ನಮ್ಮಿಂದ ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಮಗು ಶಿವಾ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ ಅಂತ ನಾವು ನೋಡಾಕೇ ಸಾಧ್ಯವಾ? ನಿನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಆಯ್ತುದೇನೋ ಮಗು? ಸುಮ್ಮನೆ ಮನಗೋಗಪ್ಪಾ. ಈ ಕಾಡ್ಲಲ್ಲಿ ಯಾತಕಪ್ಪ ಒಬ್ಬೇ ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ದೀಯಾ. ಇಲ್ಲಿ ಹುಲಿ ಕರಡಿ ಜಾಸ್ತಿ ಇಡ್ಡಾವೆ ಕಣಪ್ಪ ಅಂತ ಆ ಗೌಡ ಆ ಮಗೂಗೆ ಹೇಳ್ತಾ ಇದ್ದು. ಆ ಹುಡುಗ ಇಲ್ಲಾ ತಾತ ನಾನು ನೋಡ್ಲೇಬೇಕು ಶಿವನ್ನ, ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಹತ್ತು ನಾನು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡೇ ಬಂದಿದ್ದೀನಿ ಅಂತ ವೋಗ್ತಾಲೇ ಇದ್ದು.

ಅಂಗಾಂದ್ರೆ ಅಪ್ಪಾ ನಿನ್ನ ಶಿವನ್ನ ನೋಡ್ಲೊಂಬರೋರಾದ್ರೆ ಏನೋ ನಿನ್ನ ಪುಣ್ಯ. ಅದ್ರೇ ನಾನೋಂದು ಮಾತ್ರ ಹೇಳ್ತಾನಿ. ಕೇಳ್ಳೊಂಬರ್ತೀಯಾಪ್ಪ ಅಂದ. 'ಅದೇನೇಳಿ ತಾತ' ಅಂತ ಕೇಳಿದ. ನೋಡಪ್ಪ ಇಷ್ಟೊಂದು ಮಾವಿನ ಮರಗಳಿದೆ, ಅದರ ತುಂಬಾ ಹಣ್ಣಗಳಿವೇ. ಕೊಳ್ಳು ಕೊಳ್ಳು ಉದರ್ತಿವೇ ಹೊರತು, ಒಂದು ಹಕ್ಕಿ ಪಕ್ಕಿ ತಿನೊಂದಿಲ್ಲ, ಕಾಯನ್ನೂ ಮುಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಹಣ್ಣನ್ನೂ ಮುಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಅದೇನು ಕೇಳ್ಳೊಂಬಾರಪ್ಪಾ ಶಿವನ್ನ. ಆಯ್ತು ತಾತ. ಅದನ್ನು ಬರಕೊಂಡ. ಆಮೇಲೆ, ಅವನ್ನ ಬಿಟ್ಟ. ಇನ್ನೂ ಮುಂದಾಕೋಗ್ತಾ ಇದ್ದು. ಅಂಗ ವಾಗೋದೋಗೋಂದ ವೋಗ್ತಾ, ಸಾಕಾದ್ದ ತವ ಕೂತೊಂಳೋದು ಇಂಗೇ ನಡಕೊಂಡು, ನಡಕೊಂಡು ತುಂಬಾ ದಿವ್ಾ ಆಯ್ತು. ಅಲ್ಲಿಗವ್ಯಾ ಮನೆಬಿಟ್ಟ ಮೂರು ತಿಂಗ್ಲು ದಿವ್ಾ ಆಯ್ತು.

ಆ ಮಾವಿನ ಮರ ಬಿಟ್ಟು ಬೇಕಾದಪ್ಪು ಯೋಜನಾ ಮುಂದಕೊಂಗ್ತಾ ಇದ್ದು. ಮುಂದ ಕೋಯ್ತಾ ಓಯ್ತಾ, ಅಲ್ಲಿಬ್ಬ ಕೆರೆ ಕಟ್ಟಿಸ್ತಾ ಇದ್ದು. ಕೆರೆ ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ರೆ ಡ್ರೆಲೀ ಒಡ್ಡರನ್ನು ಕರೊಂಬಂದು ಕೆಲ್ಲ ಮಾಡ್ಲೊನಂತೇ. ಏರಿ ಆಕ್ಷೋನಂತೆ. ಡ್ರೆಲೀ ಒಡ್ಲೊಂಡೆ ಹೋಗೋದಂತೆ. ಡ್ರೆಲೀ ಕೆರೆ ಕಟ್ಟೊನಂತೆ, ಡ್ರೆಲೀ ಒಡ್ಲೊಂಡೆ ಹೋಗದಂತೆ. 'ಅಪ್ಪಾ ಮಗು ಇಂಥ ಕಾಡ್ಲಲ್ಲಿ ಕುಡಿಯಕ್ಕೆ ದನಕರುಗಳಿಗೆ ನೀರಿಲ್ಲ ಅಂದಿಂಟ್ಟು ಇದೊಂದು ಕೆರೆ ಹಿಡಿದಿಟ್ಟೇ. ಯಾವ ಗಳಿಗೇಲಿ ಈ ಕೆರೆ ಹಿಡಿದ್ಲೋ ದೇವೆಂದ್ರರಾಯ ಉಯ್ಯಾತಾನೆ ಇಡಾನೆ. ಅದು ತುಂಬ್ತಾನೇ ಇದೆ. ಒಡಕೊತ್ತೇ ಇದೆ. ಈ ಕೆರೆ ನಿಲ್ಲೇಕಾದ್ರೆ ಏನ್ನಾಡೋಡಪ್ಪ ಅಂದ್ದುಂತೆ. ತಾತ ನಾನು ಸಿಕ್ಕಿದ ತವ ಎಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲರೂ ಇದನ್ನೇ ಕೇಳ್ತಾರೆ. ನೀನು ಎಲ್ಲಿಗೋಗ್ನಿಯಪ್ಪಾ, ಏನಪ್ಪು ಎತ್ತೂ ಅಂತ. ನಾನು ಶಿವನ್ನ ನೋಡಕ್ಕೆ ಓಗ್ತಾ ಇದ್ದಿನಿ ಅಂತ ನಾನು ಹೇಳ್ತಾ ಇದ್ದಿನಿ. ನೀನ್ನಾಂತರ ಕೇಳ್ಳಿಲವಲ್ಲ ತಾತ ಅದ್ದುಂತೇ. ಅಲ್ಲಪ್ಪ ನೀನು

ತುಂಬ ನಡೆದು ಮಬಿ ಬಳ ಸುಸ್ತಾಗಿರೊಂಗದೆ. ಅದಕ್ಕೂಣ್ಣರ ಎಲ್ಲೋ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗೆ ಹೋಗ್ನಾನೋ ಕ್ಯೇಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ನಾನೋ ವೈಕುಂಠಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ನಾನೋ ಯಾವ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ನಾನೆ ಈ ಮಗು ಅಂತ ನಿನ್ನ ಮಬಿದ ಕಳೆ ನೋಡೋ ಹೋತ್ತೆ ಒಂದು ತರ ಏನೋ ಒಂದು ಹೋಳಿತಪ್ಪಾ. ಅದಕ್ಕೂಣ್ಣರ ನಾನು ಕೇಳಿಲಿಲ್ಲವ್. ನಿನ್ನ ಬಾಯಿಟ್ಟು ಏನೋ ಒಂದು, ಯಾವದೋ ದೇವು, ನೋಡಕ್ಕೆ, ನಾನು ಈ ಮಾತನ್ನು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಕೇಳೋಣ ಅಂತ ಇದ್ದಿನಿ. ಏನು ಅಂತ ಅಂದ. ನೋಡಪ್ಪ ನನ್ನ ಕೆರೆ ನಿಲ್ಮೀಕಾದೆ, ಅದೇನು? ನೀನು ಹೋಗೋ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಅದೇನು ನೀನು ಕೇಳ್ಣಬರ್ಧೀಕು. ತಾತ ನಾನು ಶಿವನ್ನ ನೋಡಕ್ಕೆ ಅಂತ ವೋಗ್ನ ಇದ್ದಿನಿ. ಯಾರಾದೂ, ನೋಡಾಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಏನಪ್ಪಾ? ನೀನು, ಚಿಕ್ಕದುಗ ಅಂತ ಎಲ್ಲಾರೂ ಕೇಳ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಆದೆ, ಏನೋ ನೋಡ್ಲೇಬೇಕು ಅಂದ್ರಿಟ್ಟು ನಾನು ಹೋಗ್ನ ಇದ್ದಿನಿ ತಾತ. ಶಿವನ್ನ ಕಂಡು ಬರ್ಧೀಕಾದೆ. ನಿಂದು ಒಂದ್ದಾತು ನಾನು ಕೇಳ್ತಿನಿ ತಾತ, ಅಂದ್ರಿಟ್ಟು ಅದನ್ನ ಬರಕ್ಕೊಂಡ.

ಆಮೇಲೆ ಅಂಗೇ ಹೋಗೊಂದೊಂಗೊಂದು ಇನ್ನೊಂದು ಸ್ವಪ್ನ ದಿವ್ಸ ಹೋದ ಇಂಗೇ. ಮರದ ಸ್ಥಳ ಸಿಕ್ಕಿದಾಗ ಮಲಗದು. ಎಲ್ಲೀ ಕತ್ತಲ ಆಗ್ತಮೋ ಅಲ್ಲಿ ಮಲಗದು. ನೀರು ಸಿಕ್ಕಿದ ತವ ಕುಡಿಯಾದು. ಹೊಟ್ಟಿಗೆ ಉಟ ಇಲ್ಲ, ಕಣ್ಣಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲೀ ಕೂತ್ಕೊತ್ತಾನೆ ಅಲ್ಲಿ ಶಿವನ್ನ ತಪಸ್ಸು ಅಲ್ಲಿ ಶಿವನ ಗ್ಯಾನ. ಹುಲಿ ಕರಡಿ ಯಾವ ಕಳ್ಳರು ಕಾಕರು ಯಾರು ಒಂದು ದೂರ ವೋಗೊದು, ಆ ಮಗುನತ್ರಕ್ಕೆ ಬರೋದಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬನೆ ಮುತ್ತಿಗದ ಎಲೆ ತರೋದು, ಹಾಸಿಗೆ ಹಾಕೋದು. ತರಗೆಲೆ ತರೋದು, ಹಾಸಿಕೊಳ್ಳೋದು ಮಲಿಕ್ಕೊಳೋದು. ನಿದ್ರೆ, ಒಂದುತವ ನಿದ್ರೆ, ಬತ್ತ ಮಾಡೋದು. ನಿದ್ರೆ, ಬರ್ಲಿಲ್ಲ, ಕುಂತ್ಕೊಳ್ಳೋದು ಶಿವನ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡೊಂದು. ಇಂಗೇ ಮಾಡೊಂದು ಇಂಗೇ ಮಾಡೊಂದು ವೋಗೊಂದಗೋದ. ಇನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ನ ಇದ್ದ.

ಹೋಗ್ನ ಇದೆ, ಅಲ್ಲಿ ಎಳಿಡೆ ಸರ್ವ ಅಪಾರ ವಯಸ್ಸಿಗಿ ಅಜ್ಞಾಜ್ಞ ಮುದುಕನಾಗಿ ಮುಂದಕ್ಕೇ ಅದುಕಂದೇ ಹೋಗಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ವಜ್ರಕುಂಡಲ ಬೆಳಕೊಂದು ಅಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡ್ತಾ ಇತ್ತು. ಯಾರಾನ ಅವಾಗ ದಾರಿಲೀ ಹೋಗ್ನೀಕಾದೆ ನನ್ನನ್ನ ನೋಡಿ ಆ ಮಗು ಹೆದುರ್ತಿದಲ್ಲ ಏನ್ನಾಡೋದು ಅಂತ ಅಂದ್ರಿಟ್ಟು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲೇ ಹೇಳ್ತು ಆ ಸರ್ವ: ಅಪ್ಪಾ ನರಮನಸ, ನೀನು ಯಾರು ಮಗು? ನೀನು ಎಲ್ಲಿಗೋಗ್ನ ಇದ್ದೀಯಪ್ಪಾ? ನೀನು ಹೆದುಬೇಡ ಬಾರಪ್ಪ. ನಾನೇನು ನಿನ್ನ ಮಾಡೋದಿಲ್ಲ. ನೀನು ಹೋಗ್ನ ಇರೋ ಪಯಣ ಏನೋ ಹೇಳಪ್ಪಾ ಅಂತ ಕೇಳ್ತು. ಅವಾಗ ಆ ಮಗು ಹೇಳ್ತು: ‘ಸ್ವಾಮಿ ನಾಗೇಂದ್ರ, ನಿನ್ನನ್ನ ನೋಡಿದೆ, ನನಗೆ ಭಯ ಆತದೇ. ಆದೆ, ನಾನು ಶಿವನ್ನ ನೋಡಕ್ಕೂಣ್ಣರ ಹೋಯ್ತಾ ಇದ್ದಿನಿ. ಶಿವನ್ನ ಕಾಣನ ಅಂತ ಹೋಗ್ನ ಇದ್ದಿನಿ. ಎಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ ಶಿವಾ? ನಿಮಗೊತ್ತು ಹೇಳಿ ಸ್ವಾಮಿ, ಅಂದ. ಶಿವ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ ಅಂತ ಕೇಳ್ತಾಗ ಆ ನಾಗೇಂದ್ರ, “ಏನೋ ನಿನಗೆ ಲಭ್ಯ ಇದ್ದರೆ ಶಿವ ದೂರಕಬಹುದು, ಹೋಗಿಬಾರಪ್ಪ. ಕ್ಯೇಲಾಸಗಿರೀಲಿ ಅವ್ಯೇ. ನೀನು ಹೋಗಿಬಾರಪ್ಪ” ಅಂತ ಆ ನಾಗೇಂದ್ರ, ಆ ಮಗುಗೆ ಹೇಳ್ತಾ.

ಅವಾಗ ಇಂಗೇ ಓಗೋಂದ್ ಒಗೋಂದು ಓಗ್ನು ಇದ್ದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಕಾಡು. ಆ ಕಾಡ್ತಲ್ಲಿ ಅರಳೀಮರ ಇದೇ ಅಲ್ಲಿಂದು ಮಂಟಪ. ಮಂಟಪ ಅಂದೇ ದೇವಸ್ಥಾನ. ಏನಿದು ಅಂತ ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಥನೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗಲ್ಲಿಗೆ 'ಸ್ವಾಮಿ ದೃಷ್ಟಿ ಆಗೋ ಟೈಮ್ ಬಂದ್ರಿದ್ದು. ಅವುಗೆ ಒಂದತರ ಮುಚ್ಚಿದ ಕಣ್ಣ ಮುಚ್ಚಿದ ಬಾಯಿ. ಒಂದದು ಅರಳೀಕಟ್ಟೆ. ಆ ಕಾಡಿನತ್ತರ ಕೂತ್ತೋಂದು ಅರಳೀಮರದ ಕಟ್ಟೆ ಕೆಳಗೆ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಕೂತ್ತಿಟ್ಟೆ. ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಕೂತ್ತೇ ಯಾವಾಗ್ನೂ 'ಓ ನಮಃ ಶಿವ, ಓ ನಮಃ ಶಿವ' ಅಂತಹೇಳೋನು.

ಕಣ್ಣ ಬಿಟ್ಟು ಆ ಪರಶಿವನು ದರ್ಶನ ಕೊಡೋ ಹೊತ್ತೆ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಆಯ್ತು. ಱ್ಯಾ ವರ್ಷ ಅವ್ಯಾ ಮನೇ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದು, ಱ್ಯಾ ವರ್ಷ ಅವನು ತಪಸ್ಸು ಮುಗ್ಗೀ ದರ್ಶನ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು. ಅವಾಗ ಒಂದು ಬಡುಬುಡು ಶಬ್ದ, ಆ ಮಗೂನ ಕೆವಿಗೇ ಕೇಳಿಸಿ, ಆ ಕಣ್ಣದುರಿಗೆ ಒಂದು ನಿಂತು "ಎನಾಪ್ಪಾ ಮಗು ನಿನಗಿಂತ ಕಷ್ಟ? ಯಾವಾಗ್ನೂ ನನ್ನ ಗ್ಯಾನವನ್ನು ಮಾಡ್ತೋಂದು, ಇಷ್ಟು ವರ್ಷದಿಂದ ಇಷ್ಟು ಚೆಕ್ಕೆ ವಯಸ್ಸೆವ್ಯಾ ನೀನು, ಇಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿ, ನೀನು ಮನೇ ಬಿಟ್ಟು ಬರೋವಾಗ್ನೋ ಱ್ಯಾ ವರ್ಷದ ಹುಡ್ಗಿ; ಈಗ ನನ್ನ ಗ್ಯಾನ ಮಾಡಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದಕ್ಕೆ ಱ್ಯಾ ವರ್ಷ. ಇಲ್ಲಿಗೇ ಆಯ್ತಲ್ಲ ೨೨ ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಿನ ಮಗ, ಇಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿ ನನ್ನನ್ನು ನೀನು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡ್ತೇಕಾದೇ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನಿನಗೆ ಎಂಥಾ ಪ್ರಾರ್ಥಿಕವಾದ ಭಾವನೆ ಇದೆಯಪ್ಪಾ? ಆಯ್ತು ನಿನ್ನ ಕಷ್ಟ ಏನಿದೆ ಕೇಳಿಪ್ಪಾ? ನಾನು ಆಶೀರ್ವಾದ ನೀಡ್ತಿನಿ ಅಂತ ಅಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಣಾದ. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಣಾಗಿ ಕೇಳೋವಾಗೆ ಅವಾಗ ಇವು ಹೇಳಿದ್ರಲ್ಲ? ಈ ಕೆರೆಗೌಡ, ಈ ಮಾರಿನಮರದ ಗೌಡ, ಈ ನಾಗೇಂದ್ರ? ಇವು ಈ ಮೂರ್ಖ ಹೇಳ್ಣಿ. ಇದೇ ತರ ಸ್ವಾಮಿ ನಾನು ಬರ್ತ ಇರೋವಾಗ ಶಿವ ನಿನ್ನ ಸಿಕ್ತಾನೇನಪ್ಪಾ? ಶಿವಾ ನಿನಗೆ ಸಾಧ್ಯನಾ ನೀನೋಗಿ ಹುಡುಕಕ್ಕೆ ಅವ್ಯಾ? ಅವನಿರೋದು ಕೈಲಾಸದಲ್ಲಿ. ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ನೀನು ನಡ್ಡೋಂಡು ಒಗಕ್ಕೆ ಆಯ್ತುದ? ಅಂತ ಜನ ಎಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಹಾಸ್ಯಮಾಡ್ತು ಇದ್ದು. ಆದೇ ಆ ಮಾರಿನಮರದ ಗೌಡ, 'ನೋಡಪ್ಪ ನನ್ನ ಮರದಲ್ಲಿ ಹಣ್ಣಿಗೋಳಿದ್ದಾವೆ. ಒಂದು ಹಕ್ಕಿ. ಪಕ್ಕಿ ಹೂಡಾ ತಿನೋಽದಿಲ್ಲ. ಹಣ್ಣೆಲ್ಲ ಕೆಳಗಡೆ ಉದುರೋಗ್ತಿದೆ. ಆದೇನು ತಿಳೊಂಡು ಬಾಪ್ಪ ಅಂತ ಒಂದು ನುಡಿ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಅದಕ್ಕೇನು ಸ್ವಾಮಿ ಉತ್ತರ? ಕಂದ ಅವನ ಮನೇಲಿ ಒಬ್ಬಳು ಮಗಳಿದ್ದಾಳಿ. ತುಂಬಾ ವರ್ಷದಿಂದ ಅದು ಮತುಶಾಂತಿಯಾಗಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಆ ದೋಷಕ್ಕೆ ಆ ಮಾರಿನಮರ ಕೊಳಿತದೇ ಕಣಪ್ಪಾ. ಆ ಮಗಳ್ ಯಾರಾದೂ ವರನ್ನ ಹುಡುಕಿ ಧಾರೆ ಎರೆದುಬಿಟ್ಟೇ ಆ ದೋಸ ಪರಿಹಾರ ಕಣಪ್ಪ; ಅವತ್ತಿನ ದಿವ್ಸ ಆ ಪಕ್ಕಿಗಳು ಆ ಹಣ್ಣಿನ್ನು ಉಟ ಮಾಡ್ತಾವೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದೂ ಶಿವಾ, ಆ ಹುಡುಗೊನಿಗೇ. ಅದನ್ನೂ ಬರ್ಣೋಂಡಾ.

ಆಮೇಲೆ ಈ ಕೆರೆ ಕಟ್ಟೋದ ಹೇದ್ದಲ್ಲ ಗೌಡ, ಕೆರೆ ನಿಲ್ಲೋದಿಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕೆ ಏನುತ್ತರ ಶಿವನ್ನ ಕೇಳೋಂಬಾರಪ್ಪ, ಯಾತಕ್ಕಾಗಿ ಏನು ನಾನು ದೋಷಮಾಡಿದ್ದಾನಾ? ಇಲ್ಲಾ ಯಾವ್ಯಾ

ವನು ? ಅಂತ ಕೇಳೋವಾಕ್ಕೆ, ಅವಾಗ ಅದು ಕೇಳಾನೆ. ಶಿವಾ ನೋಡಪ್ಪು ಆ ಕೆರೆ ಯಾತಕ್ಕೊಸ್ಕರ ನಿಯೋಧಿಲ್ಲ ಅಂದೇ ಅವನ ಮನೆ ಒಳಗೆ ಒಂದು ಅನ್ನದಾನ ಇಲ್ಲ, ಒಂದು ನೀರುದಾನ ಇಲ್ಲ, ಒಂದು ವಸ್ತುದಾನ ಇಲ್ಲ, ಪರರ ಸೋತ್ತನ್ನ ಅವನು ಅಪಹರಿಸ್ಕೊಂಡು ಬರ್ತಾನೆ. ಪರರಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡ್ತಾನೆ. ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿ, ಬೇರೆಯವರ ಸೋತ್ತು ಹಣವನ್ನು ಬಾಳ್ಳೊಂಡು ಬಂದ್ರಿಟ್ಟು, ಅವರ ಮನೇಲೀ ಇಟ್ಟೊಂದಿರೋದಿಂದ ಅವಿಗೆ ಆ ದೋಸಕ್ಕೆ ಆ ಕೆರೆ ಒಡಿತಾದೇ. ಅವನಲ್ಲಿರೋ ಅಂತ ಹತ್ತುಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಯಾರಾದೂ, ಪರಕೀಯ ಬಡವೀಗೆ ದಾನವನ್ನು ಮಾಡ್ಟಿಟ್ಟೇ, ಅವನಿಗೆ ಆ ದೋಷ ಪರಿಹಾರವಾಗಿ ಅವನ ಕೆರೆ ನಿಲ್ತದೆ ಕಣಪ್ಪು ಅಂತ ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿ. ಅದನ್ನು ಬರ್ತೊಂಡ ಆ ಮನು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಈ ನಾಗೇಂದ್ರ, ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲ ಅದನ್ನು ಕಡೆಸತ್ತೀ ಹೇಳಿ. ನಾಗೇಂದ್ರ, ಹೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ನೋಡಪ್ಪು ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟು ಅಜ್ಞಾಜ್ಞ ವಯಸ್ಸಾದೂವೇ ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಿನಗೆ ಹರ್ಮಾಂಡೋಗಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲ. ತುಂಬಾ ವಯಸ್ಸಾಗೋಗಿದೆ, ವಜ್ರಕುಂಡಲ ತುಂಬಾ ಬೆಳ್ಳೊಂಬಿಟ್ಟಿದೆ. ನನಗೆ ಸಾವು ಯಾವೋತ್ತು ಕೇಳೊಂಬಾರಪ್ಪ ಅಂತೇಳಿ ಕಳಿಸಿದ್ದಾರೆ ಪರಶಿವನ್ನ ಅಲ್ಲಿ ಅಂತ ಕೇಳಿ.

ಅವಾಗ ಶಿವಾ ಹೇಳಾನೆ; “ನೋಡಪ್ಪು ಆ ನಾಗೇಂದ್ರ, ತಕ್ಕೆ ಹೂಡೊಂಡು ಮಲಗೋ ಅಂತ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಏಳು ಹೊಪ್ಪರಿಕೆ ಹಣ ಏತೆ. ಅಧನ್ನ ಕಿತ್ತು, ಯಾರಿಗಾದೂ ದಾನ ಮಾಡ್ಟಿಟ್ಟೇ, ಅವತ್ತೇ ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಮರಣ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಶಿವ. ಅವಾಗ ಅದನ್ನು ಬರ್ತೊಂಡ. ಅದನ್ನು ಬರ್ತೊಂಡು ಘಸ್ಟು ಮಾವಿನ ಮರ ಹಣ್ಣಿಗಿತ್ತಲ್ಲ ಆ ಗೌಡನ ತಕ್ಕೆ ಬಂದ.

ಅಲ್ಲಿ ಬಂದು “ಸ್ವಾಮಿ ನಿಷ್ವ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ನಾನು ಶಿವನ್ನ ಕೇಳಿ; ಶಿವ ನನಗೆ ದರ್ಶನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿ; ನಾನು ಕೇಳೋ ಹೂತ್ತೇ ನಿನ್ನ ಮನೇಲಿ ಒಬ್ಬ ಮಗಳಿದ್ದಾಳಂತಲ್ಲ, ಯಾರಿಗಾದೂವೇ ಧಾರೆ ಎರೆದರೆ, ಆ ಮಗಳ ದೋಷ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಪರಿಷಾರವಂತೆ. ನಿನ್ನ ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣ ಪಕ್ಷಿಗಳು ತಿನಾತುವಂತೆ ಸ್ವಾಮಿ” ಅಂತ ಹೇಳಿ. ಅಂಗಂತ ಹೇಳಿಗ ಆ ಗೌಡ ಹೇಳಿ “ಸ್ವಾಮಿ ನಿನಗಿಂತ ಅತಿ ಚೆಲುವನ್ನ ನಾನು ಹುಡುಕಿ ಲಗ್ನ ಮಾಡಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಏನೋ ರುಣಬಂಧವೋ ಇದೇ, ದೇವ್ಯ ಕೊಟ್ಟ ಧಾರೀ ಆಗಲಿ ಅಂದ್ರಿಟ್ಟು ಆ ಹುಡುಗನಿಗೇಯಾ ಆ ಹೆಣ್ಣು ಮಗವನ್ನು ಧಾರೇ ಎರದ. ಆ ಶಿವನ್ನ ಕಣಕ್ಕೇ ಹೋಗಿದ್ದಲ್ಲ ಆ ಹುಡುಗನಿಗೇನೇ.

ಅವಾಗ ಹೆಂಡಿತ್ತ ಕರ್ತೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಂದ ಕೆರೆ ಕಟ್ಟೊಂದಿಗೆ ಗೌಡನ ತವ ಬಂದ. “ಏನಪ್ಪು ಹೋಗುವಾಗ ಒಬ್ಬೇ ಹೋದೆ. ಅತ್ತಿಂದ ಬರೋವಾಗ್ಗೆ ಜೊತೇಲಿ ಈ ಓವರ್ ಸ್ಟೀಯನ್ನು

ಕರ್ಮಂಬಂದಿದ್ದೀಯಲ್ಲ? ಯಾರಪ್ಪ? ಏನಪ್ಪ?" ಅಂತ ಕೇಳಿ. ಸ್ವಾಮಿ ಆದಂಗಿಲ್ಲ ಅದು ಆಮೇಲೆ ಹೇಳ್ತಿನೀ. ನೀವು ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದ ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ನಾನು ಪ್ರಶ್ನಗೆ ಉತ್ತರ ತಂದಿದ್ದೀನಿ ಸ್ವಾಮಿ ಅಂದ. ಶಿವನ್ನ ಕಂಡೇನಪ್ಪ? ಕಂಡೇ ಸ್ವಾಮಿ; ಏನಪ್ಪ? ಏನಿಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಪ್ಪ ಅಪ್ಪುಪಶ್ಚಯ್ ಪತಂತಲ್ಲ, ಅದನ್ನ ಯಾರಿಗಾದೂ ದಾನಮಾಡ್ವಿಟ್ರೇ ನಿಮ್ಮ ಕೆರೆ ನೀಲ್ತದಂತೇ ಕಣ ಸ್ವಾಮಿ; ಅವಾಗ ಅಪ್ಪ ನಾನ್ಯಾರಿಗೆ ಕೊಡಾಕೋಗ್ಗಿ? ನಾನೆಲ್ಲಿ ಹುಡುಕ್ಕಾಗೋಗ್ಗಿ? ನನಗೆ ಬಂದಿರೋ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ನೀನು ಕೇವಲ ಬಡವ್ವಂಗೆ ಕಂಡೇ. ಅದರೇನೋ ಓವ್ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನ ದೇವು, ನಿನಗೆ ದೂರಕಿಸವ್ವೆ. ತೊಗಳಪ್ಪ ಈ ಗಂಟಮೂರ್ಚಿನಲ್ಲ, ನೀನೆ ಹೊತ್ತೊಂಡು ಹೋಗು, ಅಂದ್ವಿಟ್ಟು ಬೇಕಾದಪ್ಪ ಹಣ ಹೊರಸಿ ಕಳಿಸ್ತಾ ಆ ಗೌಡ.

ಅದನ್ನ ಹೊತ್ತೊಂಡು, ಹೆಂಡ್ರಿ ಕರ್ಮಂಡು, ನಾಗೇಂದ್ರನ ತಕ್ಕ ಬಂದ. ನಾಗೇಂದ್ರನ ತಕ್ಕ ಬಂದಾಗ, ನಾಗೇಂದ್ರ, "ಏನಪ್ಪ ಶಿವನ್ನ ಕಂಡೇನಾಪ್ಪ ಮನು?" ಅಂತ ಕೇಳಿ ನಾಗೇಂದ್ರ. ಕಂಡೇ ಸ್ವಾಮಿ ಅಂದ್ವಂತೆ ಆ ಮನು. ಕಂಡೆ ಸ್ವಾಮಿ, ಅಂದಾಗ, ಆವಾಗ ಅವನೇಳಿದ್ವಂತೆ "ಏನಪ್ಪ ಹೋಗೋವಾಗ ಒಬ್ಬೇ ಹೋದೆ. ಅತ್ಯಂದ ಬರೋವಾಗ್ಗೆ ಏನೋ ಗಂಟು ತಲೆಮೇಲೆ ಹೊತ್ತಿದ್ದೀಯಾ, ಜೊತೇಲಿ ಓವ್ ಸ್ತ್ರೀನೂ ಕರ್ಮಂಡು ಬಂದಿದ್ದೀಯಲ್ಲಪ್ಪ ಏನೂ? ಅಂತ ಹೇಳಿಗ, 'ಸ್ವಾಮಿ ಇಂಗಿಂಗೇ ಮಾವಿನ ಮರದ ಒಬ್ಬ ಗೌಡ ನೀನು ಶಿವನ ಕಾಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಯಾ ಇದಕ್ಕೇನಪ್ಪ, ಕೇಳಿತ್ತೊಂಡ ಬಾಪ್, ಹಣ್ಣೊಂದು ತಿನ್ನಲ್ಲ ಹಕ್ಕಿ ಪಕ್ಕಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದ್ದ, ಅನ್ನೋ ಹೊತ್ತೆ ಶಿವ ಅವನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮಗಳು ಅವಳೇ ಅವ್ಯೋಗ ಮದ್ದಮಾಡಿ, ಕೊಟ್ಟಿಟ್ಟೆ ಪಕ್ಕಿ ಬಂದು ತಿಂತವೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು. ಅದೇ ತರ ನನಗೆ ಧಾರೆ ಎರ್ಡು ಕಳಿಸವೇ ಸ್ವಾಮಿ ಅಂತ ಅಂದ. ಈ ಗಂಟೆನಪ್ಪ? ದ್ರವ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ ಅಂದ್ವಂತೆ. ಯಾರಪ್ಪ ಕೊಟ್ಟವು ಅಂತ ಅಂದ್ವಂತೆ. ಒಬ್ಬ ಗೌಡ ಕರೆಕಟ್ಟಿಸ್ತಾ ಇದ್ದ. ಗೋವುಗಳಿಗೆ ಕುಡಿಯಕ್ಕೆ ನೀರಿಲ್ಲಾ ಅಂತ. ಆರಂದ ಅಡಿವೀಲಿ ಇಂಥ ಕಾಡಲ್ಲಿ ಕೆರೆ ಹಿಡ್ದು ತುಂಬಾ ಹಣ ವಿಚ್ಯುಮಾಡಿದೂ, ನನ್ನೆ ಈ ಕರೆ ನಿಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೇನಪ್ಪ ಉತ್ತರ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದ್ದ. ಅದಕ್ಕಷ್ಟೆ ಕೇಳಿ. ಪ್ರಶ್ನೆಗುತ್ತರ ಆ ಸ್ವಾಮಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಅದಕ್ಕೂ ಸ್ನಾರ ಈ ದ್ರವ್ಯದ ಗಂಟನ್ನ ನನಗೇ ಹೊರಸವೇ, ನೀನೇ ತಗೊಂಡೋಗಪ್ಪ ಅಂತ ದಾನ ಕೊಟ್ಟವೇ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ವಂತೆ.

ಆವಾಗ ಆಯ್ದು 'ನನ್ನಾತಿಗೇನಪ್ಪ ಉತ್ತರ? ಏನೂ ಇಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ, ನೀವು ವಾಸ ಮಾಡೋತಕ್ಕಂತ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಏಳು ಕೊಪ್ಪರಿಕೆ ಹಣ ಪತಂತಲ್ಲ ಅದನ್ನ ಯಾರಿಗಾದೂ ದಾನಮಾಡ್ವಿಟ್ರೇ ನಿಮಗಾಗತ್ತೆ ಸಾವು. ಆಗ್ಗೇ ಆ ಹುಡುಗನಿಗೆ "ನೋಡಪ್ಪ ಇಂಥ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ನಾನು ಮಲಗಿರೋವಂಥ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಇಂತಿದಲ್ಲಿ ಇಂತಿಂಥದ್ದು ಏತೆ. ನೀನು ಯಾರಾದು, ಕರ್ಮಂಬಂದು ಇದನ್ನ ತಗ್ಗಿ. ನೀನು ಯಾರಿಗಾದೂ ದಾನನಾದೂ ಮಾಡ್ವಾಳಪ್ಪ ಅಂತ ನಾಗೇಂದ್ರ, ಹೇಳಿದ. ತಕ್ಕಣ ಆ ನಾಗೇಂದ್ರ ಪ್ರಾಣಬಿಂಭೊಂಡ.

ಅವಾಗ ಆ ನಾಗೇಂದ್ರ, ಪೂಣಬಿಡುವಾಗ ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದು ವರ ಹೇಳಿದ್ದೀರುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ಇಲ್ಲಿಂದ ಮನೆಗೋಗೈ ಕಾದೆ, ಈ ಹಣ ಅಷ್ಟ ಪಶ್ಚಯ ವನ್ನೆಲ್ಲ ಹೊತ್ತೊಂದುಹೊಗೈ ಕಾದೆ, ನೀನು ಇರತಕ್ಕಂಥ ಗುಡಿಸ್ತುಮನೆ ಹೋಗ್ಗಿ, ಅರಮನೆಯಾಗ್ಗಿ; ನಿನ್ನ ತಾಯಿ ತಿಪ್ಪೆ ಮುದುಕಿ ಹೋಗ್ಗಿ, ತ್ರಿಪುರ ಸುಂದಿ, ಆಗ್ಗಿ ಅಂತ ವರ ಕೊಟ್ಟಿಂತೆ. ಆ ನಾಗೇಂದ್ರ, ಪೂಣಬಿಡೋವಾಗ ಆ ಮೂರು ವರನೂ ಇಸ್ತೊಂದು, ಅವಾಗ ಹೆಂಡಿ ಕರ್ತೊಂದು, ಹಣದ ಗಂಟನ್ನು ಹೊತ್ತೊಂದು, ತಾಯಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದ. ತಾಯಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ, ಮನೆಗೆ ಬಂದು ನೋಡೋದ್ದರಲ್ಲಿ ಗುಡಿಸ್ತಿಲ್ಲ. ಮಾಯವಾಗಿ ಇಂತಂದೊಂದು ಬಿಲ್ಲಿಂಗ್ ಆಗಿತ್ತು.

ಇವು ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಅನ್ನೋದೇ ಗುತ್ತು ಆ ಮಗನಿಗೇ ಅರೀಲಿಲ್ಲ. ಮಗು ಅನ್ನೋ ಗುರ್ತು ತಾಯಿಗರಿವಿಲ್ಲ. ಇವ್ವು ಹೋಗೋವಾಗೆ ಇಷ್ಟು ಚಿಕ್ಕ ವಯ್ಸನಲ್ಲಿ ಹೋದ; ಯಾ ಕಾಡಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಹೊಡೆದಾಕಿದ್ದೋ, ಚಕ್ಕಾಕಿದ್ದೋ, ಏನೋ, ಹುಲೀನೆ ತಿನ್ನೊತ್ತೋ ಕರಡಿನೇ ತಿನ್ನೊತ್ತೋ, ನನ್ನ ಮಗ ಬದುಕಿದ್ದಾನ ಅಂದಿಟ್ಟು ಆ ಮುದುಕಿ ದಿವ್ಸ ಗೋಳಾಡೋಳಿ ಅಂತೆ. ಗೋಳಾಡ್ಡೇಕಾದೆ, ಈ ಗುಡಿಸ್ತೊಗ್ಗಿ ಅರಮನೆ ಆಗಿತ್ತಲ್ಲ? ಆ ಅರಮನೆ ಆಗೇ ಅವಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೇ ರೂಪ ಬಂದ್ದೀಲೆ ಆ ಅಳೊದನ್ನ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟಿಂತೆ ಆ ಮುದುಕಿ.

ಆ ಮಗನ್ನೋಗಿ ಬಾಗ್ಗಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯೊಂದು ಕಾಲಿಗೆ ನೀರೊಡಮ್ಮೆ, ನಿರೊಡಮ್ಮೆ ಅಮ್ಮೆ ನಿರೊಡಮ್ಮೆ, ಅಂದಾಗ ಯಾರೋ ನೀರು ಕೇಳಾರಲ್ಲ? ನನ್ನ ಮಗ ಪೋಗಿ ಇಷ್ಟು ವರ್ಷ ಆಗ್ಗೆ ದೇ. ಜೊತೆಲೊಬ್ಬ, ಹೆಂಗ್ಸ್ ಇದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಹೆಣ್ಣೆಗನೂ ಕರ್ತೊಂಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಈತ ಯಾರಿರೊದು? ನೀರೊಡು, ನಿರೊಡು; ಅಮ್ಮೆ ನಾನು ನಿನ್ನಗ ಅಲ್ಪೇನಮ್ಮೆ? ನೀರು ಕೊಡಮ್ಮೆ ನೀರು ಕೊಡಮ್ಮೆ ಅಂದ. ಏನಪ್ಪು ನೀನು ಹೋಗುವಾಗ ಚಿಕ್ಕ ಮುಡುಗ. ನನಗೇ ಗುರ್ತು ಅರಿಯಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ; ಮಗು ಯಾರಪ್ಪಾ, ನೀನು? ಏನಪ್ಪು ಎತ್ತೂ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದೀರುತ್ತಾನೆ. ಅಜ್ಞ ಅಮ್ಮೆ ನೀನು ನಾನು ಬಿಕ್ಕ ಮಾಡೊಂದು ಬರ್ತೀರಿಲ್ಪಮ್ಮೆ? ದಿವ್ಸ ನೀನು ತಿರೊಬಂದಿದ್ದನ್ನ ನೀನು ಅನ್ನದಾನ ಮಾಡಿತೀರಿಲ್ಪಮ್ಮೆ? ನಿನ್ನ ಮಗ ಅಲ್ಪೇನಮ್ಮೆ ನಾನು? ಈಕೆ ಯಾರಪ್ಪಾ? ಇವು ನನ ಹೆಂಡಿತ್ತೀ ಕಣಮ್ಮೆ. ಎಲ್ಲಿಂದ ಕರ್ತೊಂಬಂದಪ್ಪಾ? ಏನಪ್ಪೆ ಇದು ಆಶ್ವಯ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದೀರುತ್ತಾನೆ. ಅಮ್ಮೆ ಇದು ಇಂಗಿಂಗೇ, ನಾನು ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳಿತ್ತೀನಿ ಆ ಕಥೆನಾ ನೀನು ನೀರು ಕೊಡಮ್ಮೆ ಅದ್ದೀರುತ್ತಾನೆ. ಅವಾಗ ಗಿಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಪನ್ನೀರನ್ನ ಕೊಟ್ಟಿಂತೆ. ಅವಾಗ ಆ ಸೊಸೆ ಕೈಲೀ ಇಸ್ತೊಂದು, ಅತ್ತೀ ಗಂಡನ ಪಾದ ಇಬ್ಬಾದು ತೊಳೆದು, ಆ ಪಾದ ತೊಳೆದ ನೀರನ್ನ ಅವು ಸೇವನೆ ಮಾಡಿ, ಅವಾಗ ಮುತ್ತಿನ ಆರತೀಯನ್ನು ಅವು ಬೆಳಗೇ, ಒಳಗಡೇ ಹೋದ್ದಿಂತೆ. ಒಳಗಡೆ ಹೋಗಿ ಈತರ ನಡೆದಿದ್ದ ಕಥೆ ಎಲ್ಲಾನೂವೆ, ಹೆಂಡಿ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಂಡಿಸ್ತೊಂದು, ತಾಯಿ ಈ ಕಡೇ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಂಡಿಸ್ತೊಂದು ಆ ಕಥೆ ಎಲ್ಲಾನೂ ಹೇಳಿದ್ದೀರುತ್ತಾನೆ ಆ ಮಗೆ.

ಕಥೆ ಎಲ್ಲಾನೂ ಕೇಳಿ ನೋಡಪ್ಪಾ ಅದಕ್ಕೂ ಸ್ವೇಚ್ಛರವೇ ಕಂದ ನಾನು ಅನ್ನದಿಂದ ಏನು ಫಲ ? ಅನ್ನದಾನವನ್ನು ಯಾತಕ್ಕಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿ ಮಾಡಿದ್ದಾಳೆ ? ಅನ್ನೋದು ಅರಿತ್ಕೊಂಡು ಮಗನೇ. ನಾನು ಸತ್ಕರ, ನಿನ್ನ ವಾಕ್ಯ ನೀನು ಉಳಿಸ್ಟೇಕು ಮಗನೇ ಅಂತ ಮಗನ್ನ ಕೇಳುಂಡ್ಲಂತೆ. ಅದರಿಂದಾಚಿಗೆ ಅವು ಸುಖಿವಾಗೇ ಬದಿಕ್ಕೊಂಡು. ಅವರು ಅಲ್ಲವೇ.

ಹೇಳಿದವರು : ಗಂಗುಷ್ಟೆಮ್ಮೆ, 35 ವರ್ಷ ಜಲಧಿಗೆರೆ.

೧೧. ಸಿರಿತನ ಬಡತನ

ಎಡೆಯೂರಂತ ಉರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಅಣ್ಣ ಅಂತೆ. ಅಣ್ಣದ್ರೆ ಅಣ್ಣಂಗೆ ಹೆಂಡಿ ಬಂದಿರೋಳಂತೆ. ಅಣ್ಣ ಅತ್ತಿಗೆ ಇಬ್ಬಾನೂವೇ ಮನೇಲಿ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಉಟ ತಿಂಡಿ ಮಾಡುಕೊಂಡು ಶ್ಲೇಷಾಗೇ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬದಕಿರೋರಂತೆ.

ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬದುಕಿದ್ರೆ ಈ ನಾದಿನಿ ಇದ್ದಲ್ಲ ? ಈ ಅಣ್ಣನ ತಂಗಿ? ಆಯಮ್ಮಂಗೆ ಒಂದು ಪಟ್ಟಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟಿತ್ತು. ಇವರಿಗೆ ಬರಬಾರ್ದ ಬಡಸ್ತನ ಬಂದುಬಿಡ್ತು. ಅಣ್ಣಂಗೆ ಸಿರಿವಂತನ ಕೊಟ್ಟಿಟ್ಟು ಭಗವಂತ ಇವರಿಗೆ ಬಡಸ್ತನನೇ ಕೊಟ್ಟಬಿಟ್ಟು. ಭಗವಂತ ನಾದಿನಿಗೂ ನಾದಿನಿ ಗಂಡಗೂ ಬಡಸ್ತನ ಕೊಟ್ಟು. ಅಣ್ಣಂಗೂ ಅಣ್ಣನ ಹೆಂಡಿಗೂ ಸಿರಿತನನೇ ಕೊಟ್ಟು.

ಇವರಿಗೆ ಸಿರಿತನ ಕೊಡುತ್ತಾವೇ ಇವರೇನು ಮಾಡಬಿಟ್ಟು ? ಶ್ಲೇಷಾಗಿ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಬಟ್ಟೆ, ಬರೆ, ಸ್ವಾನ, ಮಡಿ ತಿಂಡಿ ತೀರ್ಥ ಎಲ್ಲಾ ಶ್ಲೇಷಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು. ಒಳ್ಳೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮನೇಲಿ ಸೌಖ್ಯವಾಗಿ ಹೂವಿನ ಮಂಚದಲ್ಲಿ ಆಡಿದಂಗೆ, ಹೂವಿನ ಮಂಚದಲ್ಲಿ ಆಡಿಕೊಂಡು ಇದ್ದು.

ಒಂದು ದಿನ ನೋಡಿಲ್ಲ, ಎರಡು ದಿನ ಮೂರು ದಿನ ನೋಡುದ್ದು, ನಿಮ್ಮ ಅಣ್ಣನ ಮನೆತನದಾಗೆ ನನಗೆ ನಿಮ್ಮ ಅಣ್ಣಂಗೆ ಶ್ರೀಮಂತನ ಕೊಟ್ಟು ಭಗವಂತ ನನಗೆ ಇದೇ ತರ ಬಡಸ್ತನ ಕೊಟ್ಟು. ಹಿಂಗೇ ಇರಲಪ್ಪ, ಆಯ್ತು ಅಂತ ಏಳಬಿಟ್ಟು, ಇವಳ್ಳ ಆತರ ಅಂದಾಕೊಂಡ್ದು. ಒಂದ್ದು; ಒಂದು ದಿನ ಅಣ್ಣ ನಿಮ್ಮ ಮನೇಲೇ ನಾನು ಈವತ್ತು ಉಟ ಸ್ವಾನ ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲ ಸುಪ್ಪತ್ತಿಗೆ ಮೇಲೆ ಇವತ್ತು ಇರಲೇಬೇಕು ನಿನ್ನ ಸುಖಾನ ನಾನು ಒಂದುಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕೂಬೇಕಣ್ಣ ಅಂದಳು ಆಯಮ್ಮೆ. “ನಿನಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾದ್ದು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ ತಂಗೇ. ನೀನು ಆ ತರ ಸುಪ್ಪತ್ತಿಗೆ ಮೇಲೇ ಇದ್ದ ಈವತ್ತು ರಾತ್ರಿ, ಇಲ್ಲೇ ಮಲಗಿದ್ದ ನನ ಮನೆಯಿಂದ ನಗಾನಗಾತಾನೆ, ನೀನು ನಗಾನಗುತ್ತು ಆಚಿಗೋಗಮ್ಮೆ” ಅಂತ

ಆಯ್ದುಮ್ಮೆ ಈವತ್ತು ರಾತ್ರೇ ತಿಂಡಿ ತೀರ್ಥ, ಸ್ವಾನಮಾಡಿ ಬಟ್ಟೆಬರೇ ಎಲ್ಲ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟುಗಿ ಇಟಕೊಂಡು ಈವತ್ತು ರಾತ್ರಿ ನನ್ನ ಮಂಚದ ಮ್ಯಾಲೇ ಸುಖಿವಾಗಿ ಮನಗಿದ್ದು ನಿನ್ನ ಗಂಡನ ಮನೇಗೆ ಹೋಗು. ನಿನಗೆ ಬರಬಾರ್ದು ಕಷ್ಟವೇ ಭಗವಂತ ಕೊಟ್ಟಬಿಟ್ಟವೇ. ಏನೋ ನಂಗೆ ಎರಡೂ ದಿನ ಸಿರಿತನ ಕೊಟ್ಟವೇ ನನ್ನ ತಂಗಿ. ಈವತ್ತು ನಂಗೆ ಎರಡೂ ದಿನ ಸಿರಿತನ ಕೊಟ್ಟವೇ. ಆಯ್ದು ಅಂತ ಕಡೇಗಣ್ಣಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ನೋಡಲ್ಲ ತಂಗಿ. ಈಗ ನೀನು ಸುಖಿವಾಗಿರದೇ ನಂಗೆ ಬಾಳ ಚಂದ. ನೀನು ಬಂದಂತ್ತಾವೇ ಇದ್ದುಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಮ್ಮೆ ಅಂತ ಅಣ್ಣ ಅಂದ.

ಇವ್ವು ಏನಂದ್ದು? ಒಹೋಹೋ ಇವಳಾ ನಮ್ಮನೆಗೆ ಬತಾಳಂತೆ. ಇವಳಿಗೆ ಮಂಚಬೇಕಂತೆ ಮುಂಡೇಗೆ ಸ್ವಾನಬೇಕಂತೆ ಮುಂಡೆಗೆ. ಅಯ್ಯೋಯ್ಯೋ ಇವಳಿಗೆ ಬಡಸ್ತನ ಕೊಟ್ಟವೇ ಭಗವಂತ. ಈ ಗೊಡ್ಡು ಮುಂಡೆಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಅವ, ಗೊಡ್ಡು ಮುಂಡೆಗೆ? ಅಂತ ಅಂದಾಬಿಟ್ಟು ಅಣ್ಣನ ಹೆಂಡಿ, ಆತರ ಅಂದ್ದು.

ಆಯ್ದು “ಇವತ್ತು ನಾನ್ ಗೊಡ್ಡು ಮುಂಡೆ. ಭಗವಂತ ಇವತ್ತು ಬಡಸ್ತನ ಕೊಟ್ಟವೇ. ನಾಳೆ ನಿನ್ನಂಗೆ ನಂಗೂ ಸಿರಿತನ ಕೊಟ್ಟನೋ ಏನೋ. ಆ ಭಗವಂತನ್ನ ನಂಬಿದ್ದು ಅದು ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು ಈಯಮ್ಮೆ ಅಂಗ್ ಅನ್ನಕೊಂಡು, ಈಯಮ್ಮೆ ಅವತ್ತು ರಾತ್ರಿ, ನೈಟು ಬರ್ತೀನಿ ಚೆನ್ನಾಗಿರಣ್ಣ ನೀನು” ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು ಬಂಟೋಗಾಬಿಟ್ಟು. ಯಾರು? ತಂಗಿ. ತಂಗಿ ವ್ರೋಂಟೋಯ್ಯುಲಾವೆ ಈಯಮ್ಮೆ ಏನ್ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು ತಂಗಿ ಬಂದು ಹೋದಾ ಮೂರ್ ದಿನಕ್ಕೆ ಪಟ್ಟಾದ ಪಟ್ಟು ಎಲ್ಲನೂ ಬೆಂದೋದ್ದುಂಗಾಯ್ಯು.

ಪಟ್ಟಾದ ಪಟ್ಟಾದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಹುಡಿಕ್ಕೊಂಡು, ಸೇರ್ ಅಂಬ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಕೆರೆಗೆ ನೀರಿಲ್ಲ. ಆತರ ಈಯಮ್ಮೆ ಬಂದಾ ಹೋದಾ ಗಳಿಗೆ.

ಈಯಮ್ಮೆ ಕಣ್ಣೀರ್ ಹಾಕ್ಕೊಂಡಾ ಹೋದ್ದಲ್ಲ ? ಕಣ್ಣೀರ್ ಹೋಡಿತು ಆಯಣ್ಣಂಗೆ. ಆಯಮ್ಮನ ಕಣ್ಣೀರ್ ಯಾವಾಗ ತಗಲೋತ್ತೇ ಪಟ್ಟಾದ ಪಟ್ಟು ಎಲ್ಲ ಬೆಂದೋಗಿ ಅಣ್ಣಂಗೆ ಬಡತನ ಬಂದೋಯ್ಯು. ಅಣ್ಣಂಗೆ ಬಡಸ್ತನ ಬಂದೋಯ್ಯು. ಈಯಮ್ಮೆಂಗೆ ಸಿರಿತನ ಕೊಟ್ಟಬಿಟ್ಟು ಭಗವಂತ.

ಭಗವಂತ ಈಯಮ್ಮೆಂಗೆ ಸಿರಿತನ ಕೊಡುತ್ತಾವೇ ಈಯಮ್ಮೆ ಚೆನ್ನಾಗವೇ. ಅತ್ತಿಗೇಗೂ, ಅಣ್ಣಂಗೂ ಬಡಸ್ತನ ಬಂದಾಬಿಡ್ತು. ಈಯ್ದು ಯಾವತ್ತು ವೋಗಾದಿದ್ದೋನು ಗಿಡಕ್ಕೆ, ಗಿಡಕ್ಕೊಗಲ್ಲೇಬೇಕು. ಗಿಡಗ್ಗೋಗಿ ಚುಂಚನಗಿರಿ ಅಂತ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೊಗಿ, ಮರ ಕಡಿದು ಗಿಡ ಕಡಿದು ಅವೆಲ್ಲ ಸೌದೆ ಮಾಡಿ, ಸೌದೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದೇ ತಕ್ಕೊಂಬಂದು ಬೀದಿ ಬೀದಿಗೂ ಹೋಕ್ಕೊಂಡು ತಿರ್ಗುಬೇಕು. ಯಾರು? ಅಣ್ಣ.

ಈ ರೀತಿ ಬಡಸ್ತನ ಬಂದು ಬಿಡ್ತು. ಬೀದಿಬೀದಿಗೂ ಹೋಕೊಂಡ್ ತಿರುಗಿ ಸೌದೆ ತಂದು ಅಲ್ಲಿ ಮಾರಿಕೊಂಡು ಅಕ್ಕಿ ಅದು ಇದು ಕೊಂಡ್ ಕೊಂಡು ಬಂದು ಆಯಮ್ಮೆ ಅಡಿಗೆ ಗಿಡಿಗೆ ಮಾಡ್ ಕೊಂಡು ಆಗ ತಿನಾಚೇಕು. ಆ ರೀತಿ ಬಡಸ್ತನ ಕೊಟ್ಟಬಿಟ್ಟ ಭಗವಂತ. ಯಾರಿಗೆ? ಅಣ್ಣಂಗೂ ಅತ್ತಿಗೆಗೂ. ಈಯಮ್ಮೆಂಗೆ ಸಿರಿತನ ಕೊಟ್ಟಬಿಟ್ಟ ಭಗವಂತ.

ಆವಾಗ ಈಯಮ್ಮೆ ಏನ್ ಮಾಡಬಿಟ್ಟು? ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದವರೂ ಅಂದ್ಯಲ್ಲ? ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದವರೂ ಅಂದ್ಯಲ್ಲ, ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದವರೂ ಅಂತ ಅಂದಿದ್ದಿಯಾ. ನಿನ್ ಮುಂದಾಗಡೆ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದ್ ದಿನ ಗೆಜ್ಜೆಕಾಲಿನ ಮಗನ್ನ ಮುಂದೆ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಸೌಟಾನಲ್ಲಿ ತುಪ್ಪಾ ಹಾಕ್ಕೊಂಡು ಅನಾಲಿಸ್ ತುಪ್ಪಾ ಬಿಡದೇ ಹೋದ್ ನಾನ್ ನಿನ್ನ ನಾದಿನೇ ಅಲ್ಲ ಕಣ್ಣ, ಆಯ್ತಪ್ಪ ಅಂತ ಏಳಿ ಹೊಂಟೊಗ್ಗಬ್ಬಟ್ಟು. ಇವಳಿಗೆ ಈಗ ಸೌದೆ ಮಾರಬೇಕು, ತರಬೇಕು, ತಿನಾಚೇಕು; ಸೌದೆ ಮಾರಬೇಕು, ತರಬೇಕು, ತಿನ್ನಬೇಕು. ಈ ಸ್ಥಿತಿ ಬಂದೋಯ್ತು.

ಒಂದ್ ದಿನಾ ನೋಡದ್ದೂ, ಎರಡು ದಿನ ನೋಡದ್ದೂ ಆಮೇಲೆ ಇವರಣ್ಣ ಅವತ್ತಿನ ದಿನ ಸೌದೆ ತಕ್ಕೊಂಡು ಅಂದೇ ತಂಗೇ ಮನೇ ತಕ್ಕೇ ಹೋಯ್ತು; ತಂಗೇ ಮನೇತಕ್ಕೆ ಹೋದ. ಆಮೇಲೆ ಸೌದೆ ಆಕಿಸ್ಕೊಂಡು, ಒಂದೆರಡು ರೂಪಾಯಿ ಇದ್ರೆ ಕೊಡ್ರಿ, ಬಾರಿ ತಾಪತ್ರಯ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗಾ, ಬಾರಿ ಬಡಸ್ತನ ಕೊಟ್ಟಪ್ಪೇ ಭಗವಂತ, ತಿನ್ನಾಕೆ ಅನ್ನ ಇಲ್ಲ, ಹೊದಿಯಾಕ್ ಬಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಅಮ್ಮಾವ್ರೇ ಏನಾರ ಮಾಡಿ ದಯವಿಟ್ಟು ಈ ಸೌದೆ ಹೊರೆ ಹಾಕಿಸ್ಕೊಂಡು ಎರಡೆರಡು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡ್ರಿ, ನಮ್ಮ ಜೀವ ಉಳಿಸಿಕೊತ್ತಿರಿ ಅಂತ ಹೇಳ್ಣಬಿಟ್ಟು.

ಅಣ್ಣ ಕೇಳತಾವ್ವೇ. ಕೇಳತಾ ಇದ್ರೆ, ಇವ್ವು ಅಣ್ಣ ಅನ್ನೊಂದು ಚೆನ್ನಾಗ್ಗೂತ್ತು. ತಂಗೇಗೆ ನಮ್ಮ ಅಣ್ಣ ಇವ್ರು, ಅಂತ ಚೆನ್ನಾಗೂತ್ತು. ಈ ಮುಂಡೆಗೇ ಗೂತ್ತಿಲ್ಲ ಅತ್ತಿಗೇಗೆ. ಇವಳಿಗೆ ಬಡಸ್ತನವೋಗಿ ಸಿರಿತನ ಬಂದದೆ ಅನ್ನೊಂದು ಗೂತ್ತಿಲ್ಲ ಅತ್ತಿಗೆಗೆ. ಆಮೇಲೆ ಇವ್ವು ಏನ್ ಮಾಡ್ತು. ಅದೇ ಮನೆ ತಕೆ ಹೋದ ಸೌದೆ ತಕ್ಕೊಳ್ಳಿ ಅಂತ ಹೋದ.

ಅವ್ಯ, ಏನ್ ಮಾಡಬಿಟ್ಟು? ಸೌದೆ ಹಾಕ್ಕಿಕೊಂಡು. ಒಂದ್ ದಿನ ಹಾಕ್ಕಿಕೊಂಡು, ಎರಡು ದಿನ ಹಾಕ್ಕಿಕೊಂಡು. ಮೂರನೇ ದಿನಕ್ಕೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದ್ ಬಿಟ್ಟು. ಮೂರನೇ ದಿವಸಕ್ಕೆ ಮನೆಗ್ನೊಂದೂ ಲಾವೇ ಇನ್ ನಾಲ್ಕನೇ ದಿವಸಕ್ಕೆ ತಿರ್ಗು ಅಲ್ಲಿಗೇ ಹೋಗಬೇಕು. ತಿರ್ಗು ಹೋದಾಗ ಅವತ್ತು ಏನ್ ಮಾಡಬಿಟ್ಟು? ನಮ್ಮಣ್ಣಂಗೆ ಈ ಸ್ಥಿತಿ ಕೊಟ್ಟಬಿಟ್ಟಲ್ಲ ಭಗವಂತ. ನಮ್ಮಣ್ಣ ಅವ್ಯಗೆ ಕೊಡ ಸ್ಥಿತಿ ಈ ಮುಂಡೆಗಾದೂ ಕೊಟ್ಟು, ಅತ್ತಿಗೆ ಮುಂಡೆಗೆ ಅಂತ ಅಂದ್ ಬಿಟ್ಟು, ಬಾಯಲ್ಲಿ ಅಂಗೇ ಅನ್ನೊಂದ್ ಇದ್ದು ಅವತ್ತು. ಆಯ್ತು ಇವತ್ತು ನಮ್ಮಣ್ಣ ಮನೆಗೆ ಬರಲೀ ನನ್ ಅಡ್ರಸ್ಸು ಇವರ ತಂಗೇ ಅಂತ ಅಡ್ರಸ್ಸೇ ಕೊಡಬಾರ್ದು ನಮ್ಮಣ್ಣಂಗೆ, ಅಂದುಕೊಂಡಳು.

ನಮ್ಮಣಿ ನಮ್ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಲ್ಲವೇ ಒಂದ್ ಕಡೆ ನೀರು ಕಾಯಿ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸ್ವಾನ ಮಾಡಿ, ಎಣ್ಣೆ ನೀರ್ ಹಾಕಿ ನಮ್ಮಣಿಂಗೆ ಕ್ಕೀನಾಗಿ ಬಟ್ಟೆಬರೇ ಕೊಟ್ಟು, ಕ್ಕೀನಾಗಿ ಅವನೆ ಸ್ವಾನ ಮಾಡಿ, ಉಟಕ್ಕೆ ಬಡಿ, ಕಳಿಸ್ತೇನಿ ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು ತಂಗಿ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದ್ದು. ಏನಂತ? ಉಟಕ್ಕೆ ಬಡಿಸ್ತೇನಿ, ನೀರು ಉಯ್ದುನಿ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಮ್ಮಣಿಂಗೆ ನೋಡಿನಿ, ಬಟ್ಟೆ ಕೊಡಿತ್ತೇನಿ ಅಂತ ಅಂದ್ದು ಅವಶ್ಯಿನ ದಿನ.

ಈಯಪ್ಪ ಹೋದ. ಸೌದೆ ಹಾಕ್ಕಿಕೊಂಡು ‘ಅಯ್ಯಪ್ಪ ಈವತ್ತು ನೀನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಡ. ಏನೇ ಕಷ್ಟ ಆಗ್ಗೀ ಇವತ್ತು ಅಂಬ್ಲಿ ಕುಡಿಲಿ, ವನವಾಸ ಬೀಳ್ಳಿ, ಇಲ್ಲೇ ಇರಬೇಕು. ನೀನ್ ಮಾತ್ರ ಈವತ್ತು ಹೋಗಬೇಡ ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು ಈಯಪ್ಪನ್ನ ಇಲ್ಲೇ ಇರಿಸಿಕೊಂಡು. “ಅಮ್ಮಾವೇ ಆ ರೀತಿ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಇದ್ದು ಬಿಟ್ಟೇ ನನ್ ಮಕ್ಕಳ ಗತಿ ಏನು? ನನ್ ಹೆಂಡಿದೇನ್ ಗತಿ? ಅವರ್ಹ್ಯೋಟ್ಟಿಗಿಲ್ಲದೇ ಸಾಯ್ಯದೇ, ಅಮ್ಮಾವೇ. ನಾನು ಇಂದ ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದು ಬಿಟ್ಟೇ, ಒಬ್ಬನೇ ಉಂಟ ಮಾಡಬಿಟ್ಟೇ ನನ್ ಮಕ್ಕು ಮರಿ ಇಟ್ಟಾಡ್ತಾರೆ. ಅಮ್ಮಾವೇ ಬೇಡ ಕಣ್ಣ, ಕೊಡಿ ಹಣ, ಅಂದ.

ನೀನು ಮಕ್ಕಳ ಮರಿಗೆ ದೇವರ್ಹಂಗೆ ಸಪ್ಪೆ ಮಾಡುವೆ. ನೀನು ತೆಪ್ಪನೇ ಇಲ್ಲಿರೋದು ಕಲ್ತಿ ಕೊಂಡಿ ಇವತ್ತು ನೇಟೂ ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು; ಇವು ನೇಟ್ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಸಂಜೆ ಹೊತ್ತೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬಿಟ್ಟು. ಸ್ವಾನ ಮಾಡ್ದಿದ್ದು, ಬಟ್ಟೆ ಕೊಟ್ಟು, ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿದ್ದು. ಅಮೇಲೆ ಉಣಣನೂ ಬಡಿಸಿದ್ದು; ತೃಪ್ತಿ ಪಡಿಸಿದ್ದು ಅಣ್ಣಂಗೆ; ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಹತ್ತು ವರ್ಷದಿಂದ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಆಗಿತ್ತು, ಉಂಟ ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಂದು; ಬಾರಿ ಬಡಸ್ತನ ಕೊಟ್ಟಬಿಟ್ಟು ಭಗವಂತ. ಅವಕ್ಕಿಂದ ಸ್ವಾನ ಮಾಡ್ದೇ ಇದ್ದ, ಮೈ ತುಂಬಾ ಬಟ್ಟೆ ಹೊತ್ತಾಕೊಂಡು, ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೇಕಾದ್ದು ತಿಂದ.

ಈವತ್ತು ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ ತಣ್ಣಿಗಾಯ್ತು, ಅಂತ ಮಲಿಕ್ಕೋಂಡ. ಮಲಿಕ್ಕೋಂಡ
 “ಒಹ್ಮೋಹೋ ನಾನೇನೋ ಮಲ್ಲೋಬಿಟ್ಟೆ” ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು, ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿ
 ಮಲಕ್ಕೋಂಡು ಎದ್ದು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಾಗಿ “ಒಹೋ ನಾನ್ ಇಲ್ಲೇ ಮಲಗಿದ್ದೀನಿ. ಆಮ್ಮೋವೇ,
 ದಯವಿಟ್ಟು ನಾ ಬರ್ತೀನಿ, ಉಂಟ ಉಪಚಾರ ಎಲ್ಲಾ ಆಯ್ತು. ಮಾತಾನಾಡಿದ್ದು ಆಯ್ತು
 ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು ಕಳಿಸಿಬಿಟ್ಟು. ಆಮೇಲೆ ಇವಳೇನ್ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು, ಮಗನ್ನ ಮುಂದೆ
 ನಡ್ಡಿತೀನಿ ಅಂದ್ಲಲ್ಲ. ಬಸಿರಿ ಅವಳಿಗೆ ದಿನ ತುಂಬತ್ತು ಬಂತು. ಅವಳಿಗೆ ಯಾವಾಗ ದಿನ
 ತುಂಬದ್ರಲ್ಲಿ ಇವಳಿಗೆ ಹೆರಿಗೆ ಆಯ್ತು. ತಂಗೆಗೆ ಹೆರಿಗೆ ಆಗಿ ಗಂಡು ಮಗ ಆಯ್ತು. ಗಂಡ
 ಮಗ ಆಯ್ತೂಲಾವೇ, ಆ ಗಂಡು ಮಗನಾ, ಅಷ್ಟುಗಿ ಇಷ್ಟುಗಿ, ಚಿಕ್ಕದಾಗಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ,
 ಇಷ್ಟು ಮಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡು.

ఇవరణ్ణంగే అవత్తు ఇవళు హేళాబిట్లు. నమ్మ మగనిగే ఇవత్తు నామకరణ. ఇవత్తు దిన నీనే సౌదె హోత్సోంబర్తు ఇదేయల్ల? ఇవత్తు నామకరణకే చేకాదష్ట సౌదె తందు హాకప్ప అంత వహిసిబిట్ట. యారు బామ్మెద్ద. ఇవళిగే గొత్తు. బామ్మెద్దే గొత్తిల్ల. ఆమేలే సౌదె తంద్ హాకబిడప్ప ఇవత్తు నమ్మ మగిన నామకరణ. ఇవత్తు సౌదెతంద్ హాకబిట్ట ఉటక్కే ఇల్లే బందొబిడు. ఉటక్కే ఇల్లే బా. నీను నిన్న ఎండ్రె మక్కలు ఎల్లూ ఒన్ని. అవరన్న బిట్టికోండు నీనే ఉట మాడబేడ అంత, తంగిను బామ్మెదున హేళిదు. అవను అదే రీతి సౌదె తంద్ హాకబిట్ట. అవత్త అవ్వ, మగంగే హుట్టిద హబ్బ. క్లీనాగి పట్ట సారిసిద్దు. సుత్తు ప్రపంచక్కే ఎల్లూ టూమ్ టూమ్ ఒడెసి, పత్రికే కెళిసి, ఇంధ రాజు, దోరే మగ. ఇల్ల మనేలి నామకరణ ఇక్కారే అంత హేళాబిట్ట ఎల్లరిగూ పత్రికే కోటబిట్టరు. యారు ? భామ్మెద.

ఉటక్కే ఎల్లూ ఉఱవ్వ, బందవే, బర్మోవోత్తె, ఇవ్వ, బందిల్ల. సౌదె హోత్సోంబర్మోవ్వ, బందిల్ల. “ఏన్నీ ఉఱవవ్వ, బందు. ఇవ్వ, సౌదె హోరాతిద్దుల్ల అవర్ మాత్ర బందిల్ల. ‘ఎల్లీ’ అంత గండన్నల్ల ఈయమ్మ అంద్ల. “ఏయ్ మాడే కేలస అవ్వానూ కరీస్తేని, అవర్గూ లగ్గపత్రికే కొటిద్దీని, అవరు బర్దలే ఇరల్ల. మాడే కేల్న” అంద.

ఆయ్లూరీ అవ్వ, మాత్ర, బరబేకు. అవ్వ, ఉసూర్ అంత హోగబార్చు. ఈవత్తు నిమ్మ మగిన హుట్టిద హబ్బ. అవ్వ, ఉసూర్ అందే, నమ్మ ఒళ్ళేదాగల్లీ అంత హేళాబిట్ట అవళు గండంగే హేళిద్దు.

బర్లేబేకు నీవు ఖిండిత అంత అవర్ కర్రీదు. హండ్రె మక్కలు గండ ఎల్లూ బందు. ఎల్లూ కుంతిద్రల్ల, పంక్తియల్ల ఆతర ఎల్లూ ఉటక్కే కూతోంబిట్లు. ఉటక్కే కూతోంతోవే ఆగ ఈయమ్మ ‘గెజ్జె కాలిన మగన్న ఎత్తాకోండ్, గెజ్జె కాలిన మగన్న నడేసోండు, చిన్నద అరివాణక్కే రన్నద సౌటు హాకోండు, తుప్ప బిట్టికోండు హోగబేకు ఆయమ్మ పంక్తిగల్ల. ఇవరెల్ల ఉటక్కే కూతిద్రల్ల ఇవరెల్లరిగూ తుప్ప బిట్టికోండ్, బిటోండు హోంటోండ్ల. అణ్ణ అణ్ణన ఎండ్రె మక్కు అంత కూతిద్రల్ల ? అవమ్మగే గొత్తు. నమ్మణ్ణ అవర హండ్రె మక్కు ఇవ్వ, అంత. యారిగే ? నాద్దిగే గొత్తు.

అవాగ ఈ మాత్ హేళాకోండు ముందకే హోద్దు. గెజ్జెకాలిన మగన ముందే నడేసోంత, చిన్నద అరివాణక్కే రన్నద సౌటు హాకోండు, అనాలిస్ తుప్ప

ಬುಡ್ಡೇ ಹೋದನೇನೇ ಅಂತ ಏಳಬಿಟ್ಟು. ಅಹ್ಮಾಹ ಅವತ್ತು ಈ ಮಾತೇ ಅಂದಿದ್ದೆ. ಮುಂಡೇ ನನ್ನೇ ಗೊಡ್ಡು ಮುಂಡೆ ಅಂತ ನಾ ಅಂದಿದ್ದ್ರು, ಗಂಡು ಮಗ ಆಗಿದ್ದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಕರೆದು ಉಂಟಕೆ ಇಟಬಿಟ್ಟು ಈ ಮಾತ್ರ ಅಂತಾಳಲ್ಲ. ಅಂದಬಿಟ್ಟು ಅಂತ ಇವುಗೆ ಇಲ್ಲದ ನಾಚಿಕೆ ಬಂತು. ಆಯ್ತು ಉಂಟ ಉಪಚಾರ ಆಯ್ತು. ಮನೇಗ್ ಹೋಗಬಿಟ್ಟು ಮಲಿಕ್ಕೊಂಡು “ಎನ್ನೀ ಮನೇಲಿ ಮಲಿಕ್ಕೊಂಡೇನಿ? ನಿಮ್ ತಂಗಿ ಅನ್ನೊಂದು ನಿಮ್ಮೊ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ನನಗಂತೂ ಗೊತ್ತಾಗೋಯ್ತು. ಆಪಾಟಿ ಬದಕವ್ವೇ.

ಇವರೂ ಬದುಕಿದ್ದು, ಇವರಿಗೆ ಬಡಸ್ತನ ಕೊಟಬಿಟ್ಟು ಭಗವಂತ. ಈವಾಗ ಅವೀಗ್ ಸಿರಿತನ ಕೊಟಬಿಟ್ಟು. ನಿನ್ ತಂಗೇ ಅನ್ನೊಂದು ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇನ್ನೀ? ನನ್ನೇನೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನಿನಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವಾ?

ಗೆಜ್ಜೆಕಾಲಿನ ಮಗಿನ ಎತ್ತಕೊಂಡು, ಚಿನ್ನದ ಅರಿವಾಣಕ್ಕೆ ರನ್ನದ ಸೌಟು ಹಾಕೊಂಡು, ಅನಾಲಿಸ್ ತುಪ್ಪ ಬಿಟ್ಟೊಂಡ್ ಪೋಗ್ರಿನಿ ಅಂದ್ಲು. ಅಷ್ಟು ಶ್ರೀಮಂತನ ಕೊಟ್ಟಿದೆ ನಿನ್ ತಂಗಿಗೆ. ಅಷ್ಟು ಬದುಕವೇ ಅಂತ ಇವಳು ಕೇಳಿದ್ಲು. ಅವರಣ್ಣನ ಹೆಂಡಿ ಕೇಳೂಲೂವೇ. “ಅಲ್ಲ ಕಣೇ ಅವತ್ತು ನಮ್ಮ ಶ್ರೀಮಂತನ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಭಗವಂತ ಅಲ್ಪಾ? ಅವತ್ತಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಂದ್ಲು ನನ್ ತಂಗಿ. ಅಣ್ಣ ಇವತ್ತು ನಿನ್ ಹೂವಿನ ಮಂಚದ ಮ್ಯಾಲೇ ನಾನ್ ಬಂದ್ ರಾತ್ರಿ ಮಲಕ್ಕೊಂಬೇಕು ಅಂತ ಹೇಳಿ ತಂಗೀ ಕೇಳೋವಾಗ ನೀನು ಏನೆಂದೆ? ಆಹಾ ಮುಂಡೇಗೆ ಮಂಚ ಬೇಕ? ಸ್ವಾನ ಬೇಕ? ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೇ ಉಂಟ ಬೇಕಾ ಅಂತ ಕಿರಿಚಾಡದಲ್ಲೇ? ಈಗ ಅವಳಿಗೆ ಭಗವಂತ ಒಳ್ಳೆದ್ ಮಾಡುಲೂವೇ ಅವಳು ಸಿರಿತನದಲ್ಲಿ ಅವ್ಯೇನಂಗ ಸೌದೆ ಹೊರೆ ಪಾಡು ಕೊಟ್ಟಿಬುಟ್ಟು ಭಗವಂತ. ಆ ತರಾ ಹಿಯಾಲ್ಲೇ ಕಳ್ಳಿದ್ದ್ಯಯಲ್ಲೇ ನನ್ ತಂಗೀನ? ” ಅಂದ.

ಹೇಳಿದವರು : ಕರಿಯಮ್ಮೆ, ಎಲೀಯೂರು, ಕುಣಿಗಲ್ ತಾಲ್ಲೂಕು.

೧೨. ಕಾಲ ಬಂದಾಗ ಬರೋಣ

ಒಬ್ಬ ರಾಮಣ್ಣಂತೆ. ಒಬ್ಬ ರಾಮಣ್ಣಂಗೇ ಇಚ್ಛಾಲು ಗಂಡು ಮಕ್ಕು. ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣವೂ ಎರಡು ಗಂಡು ಮಕ್ಕು. ಅವ ದಿನಾ ಸ್ವಾನ ಮಾಡೋವ್ವಂತೆ. ಸ್ವಾನ ಮಾಡೋವಾಗ, ಸ್ವಾನ ಮಾಡಿ ಕ್ಕೆ ಮುಗಿದಾಗ ‘ಈಗ ಬರೋಣ, ಕಾಲ ಬಂದಾಗ ಬರೋಣ’ ಅನ್ನೊಂದಂತೆ. ಅಷ್ಟು ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಮಾತ್ತೇ ಆಡ್ತಿರ್ಲಿಲ್ಲ. ಕ್ಕೆ ಮುಗ್ಗು ಬಿಟ್ಟು ಸುಮ್ಮೆ ಪೋಗಬಿಡೋವ್ವು ಮನೇಗೆ ಮನೆಗೋದೆ, ಬಂದಲ್ಲದ ಬಂದು ದಿವ್ವ ಹೆಂಡಿಕೊಟೇ ಏನಂದ್ದುಂತೆ: “ಎನೇ ನಾನು ದಿನಾ

ಸ್ವಾನಮಾಡಿ ಕೈ ಮುಗಿಯೋವಾಗ ಈಗ ಬರೋಣ, ಕಾಲ ಬಂದಾಗ ಬರೋಣ' ಅಂತದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ಏನ್ನಾಡೋದೇ ಅಂತ ಎಂದ್ರಿ ಕೇಳಿದ್ದುಂತೆ. ಎಂದ್ರಿ ಕೇಳುತ್ತಾಲೂವೇ "ಬರೋದಿದೇ ಬಂದ್ಯಾಡೋಗು" ಅಂದ್ದುಂತೆ. ಅವಳು ಮನೆ ಒಳಗೆ ಬೇಕಾದಂಗೆ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿದಳು.

ಉಂಟ ಉಪಚಾರ ಎಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದ್ದು. ಬಂದ ಸ್ವಾನ ಮಾಡ್ದ. ಕೈ ಮುಗ್ಗು. ಈಗ ಬರೋಣೋ ಕಾಲ ಬಂದಾಗ ಬರೋಣೋ. ಬರೋದಿದೇ ಬಂದಿದ್ದು ಅಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟು ಬಂಟೋಗಿಬಿಟ್ಟುಂತೆ. ಆಮೇಲೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಈ ಎಂದ್ರಿ ಎಲ್ಲಾ ಮಾಡ್ಯೋಂಡಿದ್ಲಾಲ್ಲ ? ಹೆಂಡಿ ಬಂದ್ದು. ಅವಿಗೆಲ್ಲ ಉಂಟಕ್ಕೆ ಬಡಿಸಿದ್ದು. ಉಂಟ ಆಯ್ತು. ಎಲ್ಲಾ ಸಾಲಾಗಿ ಹಾಸ್ಯೋಂಡು ಮನೀತುಂಬಾ ಮನೀಕ್ಯೋಂಡು. ಮನೆ ತುಂಬಾ ಮಲೀಕೊತ್ತಾವೇ, ಬಂದೋತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ನೋಡ್ತಾನೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಾಡ್ಯಲ್ಲಿ ಮಲಿಕ್ಕಂಡವೇ. ಆಮೇಲೆ ಇನ್ನೇನ್ನ ಮಾಡ್ದ? ಒಂದು ಹೋತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರ ಆಯ್ತು. ಎದ್ದು ನೋಡ್; ಎದ್ದು ನೋಡುತ್ತಾವೇ:

"ಅಯ್ಯೋ ಹೆಂಗ್ನಿನ ಮಾತು ಕೇಳ್ಯೋಂಡು ಇಷ್ಟು ಆಗೋಯ್ತಲ್ಲ" ಅಂತ ಹೇಳಿ ಎಂದ್ರಿಗೆ ಹೇಳಿಲ್ಲ, ಅಂಗೇ ಮಲಿಕ್ಯೋಂಬಿಟ್ಟು. ಅಲ್ಲೇ ಮಲಿಕೊತ್ತಾವೇ ಇವ್ಯು ಬಂದು ಹೊತ್ತಾನಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ನೋಡಿದ್ದು, ಒಳ್ಳೆ ಕಾಡನಾಗೇ ಅವೇ. ಆವಾಗ ಗಂಡನ್ನ ಎಬ್ರಿಸಿದ್ದು. 'ಎದ್ದೋಣ್ಣೇ ಎದ್ದೋಣ್ಣಿ ಅಂತ ಎಬ್ರಿಸಿದ್ದೂ. ಆಮೇಲೆ ಎದ್ದ. "ಏನ್ನೀ ಈ ತೆರ ಆಗೋಯ್ತು?. ಅಯ್ಯೋ ನಿನ್ನಾತ ಕೇಳಿ ನಮಗೀತರ ಆಗೋಯ್ತು. ಇವಾಗೇನು ಮಾಡೋಣ ಅಂತ ಗಂಡ ಎಂಡು, ಇಬ್ಬಾ, ಮಾತಾಡ್ಯೋಂಡರು. ಆಮೇಲೆ ಇವಾಗ ಆಯ್ತು, ಅನುಭೋಗಿಸ್ತಿವಿ. ಮುಟ್ಟಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಂದ್ರೆ ನಾವು ಅನುಭೋಗಿಸೋಕೆ ಆಗ್ನಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಿಡ್‌ಕೋ ಮಗನಾ. ಎಲ್ಲಾರೂ ವೋಗಾನ ಹೊತ್ತು ಉಟ್ಟೋಂದರೊಳಗೆ ಅಂತ ನಡ್‌ಕೊಂಡು ನಡ್ಯೋಂಡು ಬಂದಿಟ್ಟು. ನಡ್ಯೋಂಡು ನಡ್ಯೋಂಡು ಬರ್ತೂಲೂವೆ, ಬರ್ತು ಬರ್ತು ಬೆಳಿಕರೀತು. ಯಾರೋ ಉಂಟ ಹೊತ್ತೋಂಬಂಡು. ಉಂಟ ಹೊತ್ತೋಂಬಂದಾಗು' ಗಂಡ ಏನಂದ? ಹೋಗೇ, ಹೋಗಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ತಿಂಡಿನಾದೂ, ಕೊಡಿಸ್ಯೋಂಬಾ. ಆಮೇಲೆ ಅವ್ಯು ಬಂದ್ದು. 'ಅವ್ವಾ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಇಷ್ಟು ತಿಂಡಿ ಕೊಡುವ್ವಾ ಅಂದ್ದು. ದಿನಾ ಅನ್ನ ಮಿಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇವತ್ತು ಒಬ್ಬ ದಾಸವ್ವು ಬಂದ. ಅದು ಮುಗಿದೋಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಮನೆಗಾರು ನಡಿಯಮ್ಮೆ ಕೊಡ್ತೀನಿ. ಮನೆತಕ್ಕೆ ಕರ್ಮೋಂಹೋದ್ದು.

ಅಲ್ಲಿ ಅತ್ತೆ ಅಸವಲ್ಲದವಳು. ಅಸವಲ್ಲದತ್ತೆಗೆ ಕಾಣದಂತೆ ಕೊಡ್ತೀಕು. ಆಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರ್ಮೋಂದಬಂದ್ದಲ್ಲ ಈವಮ್ಮೆನ್ನ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಅತ್ತೆಗೆ ಕಾಣದಂಗೆ ಅರ್ಥ ಸೇರು ಅಕ್ಕಿ ತಗೊಂಬಂದು ಅವಮ್ಮನ ಮಡಿಲಿಗೆ ಸುರಿದ್ದು. ಆಮೇಲೆ ಮಡಿಗೆ ಸುರಿದು, ಅಮ್ಮ ಚಾವಡಿ ಒಳಗೆ ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಅವನೆ. ಆ ಸಂನ್ಯಾಸಿದೂ ಒಂದು ಪಾತ್ರ ಅದೇ. ಆ ಪಾತ್ರಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಿಗೆ ಬೇಯಿಸ್ಯೋಂಹೋಗಮ್ಮೆ ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ಆಮೇಲೆ ಅಕ್ಕಿ ತಗೊಂಬಂದು ಚಾವಡಿಗೆ ವೋದುಳು. ಚಾವಡಿ ಒಳಗೆ ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಇರೋವ್ವು. ಪಾತ್ರ, ಮಡಿಕ್ಯೋಂಡಿದ್ದು.

ಆಮೇಲೆ ಅರ್ಥೋಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಪಾತ್ರ, ಕೊಡಪ್ಪ. ಈ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅಕ್ಷಿ ಬೇಯಿಸ್ತೋದ್ದಿತ್ತಿನಿ. ಅಪ್ಪ ಪಾತ್ರ, ಶೂತಾದ್ರೇ ನನ್ನ ಹೆಂಡಿತ್ತಿನ ಕಳಿಸ್ತೋದ್ದಿತ್ತಿನಿ ಕೊಡಪ್ಪ ಅಂದ. ಆಮೇಲೆ ಅವಾಗ ಏನ್ನಾದ್ದ ? ಆ ಪಾತ್ರ, ಕೊಟ್ಟ. ತಗೋಂಬಂದು, ಅಕ್ಷಿ ಸುರಿದು, ನೀರು ಸುರಿದು, ಒಲೆ ಮೇಲೆ ಮಡಗಿದು. ಒಲೆ ಮೇಲೆ ಮಡಗಿದ್ದ, ಒಂದು ಉಕ್ಕೆ ಆಯ್ತು. ಪಾತ್ರೇ ಶೂತಾಗಿ ಬಿಡ್ಡು. ಅದನ್ನೆ ಆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಿನ್ನಿದು. ಆಮೇಲೆ ಯೋ ಶೂತು ಆಗಿಲ್ಲವೇನಯ್ಯ ಪಾತ್ರ, ಅಂತ ಕೂಗಾದ್ದ ಸನ್ಯಾಸಿ. ಇವನು ಇದ್ದೋನು ಅಪ್ಪಾ ಪಾತ್ರ, ಶೂತು ಬಿದ್ದಾದೆ, ನನ್ನ ಎಂಡಿತ್ತಿನೆ ಕರ್ಮೋಪೋಗಪ್ಪ ಅಂದ.

ಅಪ್ಪ ಬಟ್ಟಿಗಿಟ್ಟೇ ಗಂಟುಕಟ್ಟೋಂದು ರಾಮಣಿನ ಹೆಂಡು, ಕರ್ಮೋಂದು ವೋಂಟೋಗ್ಗಿಟ್ಟು. ಇವ್ವು ಮಕ್ಕಳನ್ನ ಕುಂಡಿಸಿಕೊಂಡು ನೋಡ್ದಾ; ಅತ್ತ. ಆಮೇಲೆ ಈ ಮಕ್ಕಳ್ಳಾವೆ ಕರ್ಮೋಂದು ಎಲ್ಲಾದೂ, ಸೇರ್ಕೋಳ್ಳೋಣ ಅಂತ ಹೇಳಿ ವೋಗ್ನ್ತ ಇದ್ದ. ವೋಗೋವಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ತೂರೆ. ತೂರೆತಾಕೆ ವೋದ. ತೂರೆತಕ್ಕೋಗಿ ಅಪ್ಪಾ ನೀನು ಇಲ್ಲೇ ಇರು. ಅಣ್ಣಿನ್ನ ತಕ್ಕೋವೋಗಿ ಆಚೆ ದದಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಬತ್ತಿತ್ತಿನೀ ಅಂದ. ಆಮೇಲೆ ಆ ಹಿರೇ ಹುಡ್ಡಿನ್ನ ಕೇಳಾ. ಇಲ್ಲೇ ಇರಪ್ಪಾ ತಮ್ಮಿಯ್ಯನ್ನ ತಕ್ಕೋವೋಗಿ ಆಚೆ ದದಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಬತ್ತಿತ್ತಿನಿ. ಇಲ್ಲಾ ನಾನು ಬತ್ತಿತ್ತಿನಿ. ನಾನು ಬತ್ತಿತ್ತಿನಿ ಅಂತ ಎರ್ಕು ಅಂದೋ. ಒಂದು ಹುಡುಗ್ಗ ಹಿಡಿದು ಒಂದು ತಲೇಗೆ... ಕಟ್ಟಿಟ್ಟು ಇನ್ನೋಂದು ಹುಡುಗ್ಗ ಎತ್ತೋಂದ. ಆಚೆ ಕಡೆಗೆ ವೋದ. ಇನ್ನೋಂದು ಹುಡುಗ್ಗ ಎತ್ತೋಂದು ಆಚೆ ಕಡೆಗೆ ಓಯ್ತಾಲೂವೇ ಆ ಹುಡುಗನ್ನ ಇಲ್ಲೇ ಇರಪ್ಪಾ ತಮ್ಮಿಯ್ಯನ್ನ ಕರ್ಮೋಂಬತ್ತಿತ್ತಿನಿ ಅಂದ. ಇಲ್ಲಾ ನಾನು ಬತ್ತಿತ್ತಿನಿ ಅಂತು. ಅದರ ತಲೇ ಹಿಡಿದು ನದಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟು ಆಮೇಲೆ ತಿರ್ಗು ಈ ಹುಡುಗ್ಗನ ಕರ್ಮೋಂಬರಾಕೆ ಬಂದ. ನಡು ದಾರಿಗೆ ಬಂದ. ಆವನು ಕೊಳ್ಳಿಕೊಂಡು ವೋಂಟೋದ.

ಈ ಕಡೆ ಕುರಿಯವು, ಈ ಹುಡುಗ್ಗ ಕರ್ಮೋಪೋದು. ಆಮೇಲೆ ತೂರೆ ಒಳಗ್ಗೋಗಿ ಕೊಚ್ಚೋಂಡೋದ್ದಾಲ್ಲ ಅವನ್ನ ತಗೋಂಡೋಗಿ ಒಂದು ಹೂವಾಡಗಿತ್ತಿ ತೋಟ ಆ ಹೂವಾಡಗಿತ್ತಿ ತೋಟದಾಗೇ ಬಿಡ್ಡು.

ಹೂವಾಡಗಿತ್ತಿ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ತೋಟ ನೋಡಾಕೆ ಹೋಗ್ಯವೇ. ಇವ್ವು ಬೇಲಿ ಒಳಕ್ಕೆ ವಾಟಿಸೆದೇ... ಕಾಲಿಡ್ಯೋಂದು ತಿರುಗಿಬಿಟ್ಟು. ಕಾಲಿಡ್ಯೋಂದು ತಿರುಗ್ತಾಲೂವೇ... ಸ್ವಲ್ಪ ಜೀವ ಸುಧಾರಿಸ್ತೋಂದು, ಸುಧಾರಿಸ್ತೋಂದು ವೋಗಪ್ಪಾ ಎಲ್ಲಿಗೋಯ್ತು ಅಲ್ಲಿಗೇ ಅಂದಳು. ಇಲ್ಲ ತಾಯಿ, ನಾನು ನಿನ್ನ ಮನೇಲೇ ಹೂವಿನ ಗಿಡಕ್ಕೆ ನೀರೋ ಹಾಕೊಕೊಂಡೆ, ಈ ಗಿಡನೆಲ್ಲಾ ಹಂಸವೇ ಮಾಡ್ಯೋಂದು ನಿನ್ನ ಮನೇಲೇ ಇರ್ತಿತ್ತಿನಿ ಅಂದ. ಆಯ್ತು ನಡಿಯಪ್ಪಾ ಅಂತ ಮನೆಗೆ ಕರ್ಮೋಂಡೋದ್ದು. ಮನೆಗೆ ಕರ್ಮೋಂಡೋತ್ತೂವೇ ಸರಿ ಅವನಲ್ಲೇ ಇದ್ದ. ಇವನ ಜೊತೆಗಾರರು ಈ ಕುರಿ ಹುಡುಗು,

ಇನ್ನೊಂದು ಪಟ್ಟಿದ ದೋರೆ; ದೋರೆ ಮಗಳು ಯಾರು ಬಂದೂ, ಒಪ್ಪಲ್ಲ. ಯಾವ ಸೀಮೆ ದೋರೆ ಬಂದೂ, ಒಪ್ಪಲ್ಲ. ನನ್ನ ಆನೆ ಯಾರಿಗ್ನೋಗಿ ಹಾರ ಆಕ್ತದೇ ನೋಡು. ಅವರನ್ನ ನಾನು ಮದ್ದೆ ಆಯ್ತೇನಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಟಾಮ್ ಟಾಮ್ ಹೊಡಿಸಿದ್ದು. ಟಾಮ್ ಟಾಮ್ ಮಾಡಿಸೂತ್ತಾವೇ ಈ ಸುತ್ತುಳ್ಳಿ ಜನವೆಲ್ಲ ಬಂದರು.

ಉಂಟಕ್ಕೊಂಡೇಕು ಇವನ್ನೊಂದು ಈ ಜೊತೆಯವೆಲ್ಲಾವ ನಡೆಯೋ ವೋಗೋಣ ಅಂತ ಕರ್ನೋಂಡೋಂದು; ಕರ್ನೋಂಡೋಗೋತ್ತೊಂದು ಸರಿ ಎಲ್ಲ ಉಂಟಕೆ ಕುಶ್ಚೊಂಡು. ಉಂಟ ಆಯ್ತು. ಆ ಆನೆ ಕೈಲೀ ಹಾರ ಕೊಟ್ಟ ಕಳಿಸಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಆ ಆನೆ ತಕ್ಕೊಂಡೊಂದು ಅವನಿಗೆ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟು. ಅವನಿಗೆ ಹಾಕುತ್ತಾವೇ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಜನ ಎಲ್ಲ ಜರಿದುಬಿಟ್ಟು. ಈ ಹೂವಾಡಗಿತ್ತಿ ಮನೇಲಿ ನೀರು ಉಯ್ಯೊಂದು ಇದ್ದ ಇವನಿಗೆ ತಕ್ಕೊಂಡೊಂದು ಆನೆ ಹಾರ ಆಕಿಬಿಡು. ಎಂಥಂಥ ರಾಜಾದಿರಾಜೆಲ್ಲ ಬಂದರು. ಅಂತವನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟು ಅಂಥ ಜನ ಜರಿದುಬಿಟ್ಟು. ಆಮೇಲೆ ಅವತ್ತು ಏನು ಬ್ಯಾಡಿ, ಇವತ್ತಿಗೇ 15 ದಿವಸಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟೊಳೋಣ ಅಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಾನೂ ಕಳಿಸಿಟ್ಟು. ಇನ್ನೂ 15 ದಿವಸಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟೊಂಡು. ತಿರ್ಗು ಅವತ್ತಾವೇ ಸುತ್ತುಳ್ಳಿಗೆ ಟಾಮ್ ಟಾಮ್ ಕೊಟ್ಟು. ಇಗೋ ಈ ಹುಡ್ಡ ಕುರಿಯವು, ಸುತ್ತುಲ್ಲಿ ಜನ ಎಲ್ಲ ಸೇರು. ಸುತ್ತುಲ್ಲಿ ಜನ ಎಲ್ಲ ಸೇರಿ ಆನೆ ಕೈಲೀ ಆರ ಕೊಟ್ಟು. ಆನೆ ತಗೊಂಬಂದು ಅವನಿಗೇ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟು. ಅವನಿಗೆ ಹಾಕುತ್ತಾವೇ, ಕಣಾಕಾಣದ ಆನೆ ಇವನಿಗೆ ತಗೊಂಡೊಂದು ಹೂವಾಡಗಿತ್ತಿ ಮನೇಲಿ ನೀರು ಉಯ್ಯೊಂದು ಇದ್ದ್ವಾನಿಗೇ ಹಾರ ಹಾಕ್ಕಿಡ್ತಲ್ಲ? ಎಂಥಾ ರಾಜಾದಿರಾಜರೆಲ್ಲ ಬಂದು, ಅವರಿಗೆ ಹಾಕ್ತಲೇ ಅಂತ ಜನ ಎಲ್ಲ ಜರಿದು. “ಏನು ನಮ್ಮ ಅಣೆಬರ ಇದು ಅಂತ ದೋರೆ ಮದ್ದೆ ಮಾಡಿದು. ಆಮೇಲೆ ಆಗ ಈ ಹುಡುಗು, ಕರ್ನೋಂಡೋಗಿದ್ದಲ್ಲ, ಬಂದು ಅಲ್ಲೇ ಸೇರ್ಪಂಡರು.

ಈ ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಬಂದು ಅಲ್ಲೇ ಗುಡ್ಲು ಆಕೊಂಡವೇ. ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಏನಂದ? ನಾನು ಎರಡು ಆಣ ಹೊಡಿತ್ತೇನಿ. ನಮ್ಮೊಂಗಸುನ ಕಾಯ್ಯೊಂದು ಇಲ್ಲೇ ಇರ್ಲೇ ಅಂದಿಟ್ಟು ಉಂಟಕ್ಕೆ ವೋಗ್ಗಿಟ್ಟು. ಆಮೇಲೆ ಉಂಟಕ್ಕೆ ವೋಗೂತ್ತಾವೇ ಅವು ಏನ್ನಾಡಿದ್ದು? ಪಾಪ ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿ ಅವೇನಪ್ಪ ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದು. ಆಗ ಅವರು ನಡೆದ ಕಢ ಹೇಳಿದರು. ಹಿಂದಿಂದ ಕಢ ಹೇಳಿತ್ತಾವೇ ಅವಳು ಏನ್ನಾಡಿದ್ದು? ಇವೇ ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ಅಂತ ತಿಳಿಕಂಡಳು.

ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಬಂದ, ಉಂಟ ಮಾಡೊಂಡು. ಉಂಟ ಮಾಡೊಂಡು ಬರೂಲೂವೇ ಇವು, ನನ್ನ ಮಹ್ಮ. ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನು, ಕೊಚೆಕೊಂಡ್ ಒದ್ದಂತೆ. ನಮ್ಮ ಮಹ್ಮ ಕುರಿ ಕಾಯ್ಯೊಂಡವೇ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ನಿನ್ನ ದುಡ್ಡು ತೀರೋಯ್ತು; ನಿಮ್ಮ ಪಾತ್ರ, ತಗೊಂಡ್ ವೋಗ್ಗಿಡಪ್ಪ ಅಂತ ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಇದ್ದವನಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದು. ಈ ಮಹ್ಮ ಸಾಕ್ಕೊಂಡು ಅದೇ ಉರಲ್ಲಿ ಕುರಿ ಮೇಯಿಸ್ಕೊಂಡು, ಇವು, ಅಲ್ಲೇ ಸೇರ್ಪಂಡು. ಆಮೇಲೆ ಬಂದಲ್ಲ ಬಂದು ದಿವಸ ದೋರೆ ಮನೆ ಕೆಲ್ಲಕ್ಕೆ ವೋಗೂತ್ತಾವೇ, ದೋರೆ ಏನಂತ ಕೇಳಾ. ಏ ಮರಿ ನೀವೇ ಬತ್ತೀರಲ್ಲ ಸಣ್ಣ ಬಕ್ಕ, ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಇಲ್ಲೇನಪ್ಪ ಅಂತ ಕೇಳಿದು. ಸ್ವಾಮಿ ನಮ್ಮ ತಂದೆ ತೋರೆ

ಒಳಗೆ ಕೊಚ್ಚೋಂಡೋದ್. ಆಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ತಾಯಿನ ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಕರ್ಮೋಂಡೋಗಿದ್ದು. ಈವಾಗ ಬಂದು ಇಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸೇರ್ಕೋಂಡಿದ್ದಿಂದಿ. ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಹೊರೆ ಒಳಗೆ ಕೊಚ್ಚೋಂಡೋಗಿಬಿಟ್ಟು. ಆ ಹುಡುಗು, ಹಿಂದಿನಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳಿಟ್ಟು. ಆಗ ಇವೇ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು, ಇವೇ ನನ್ನ ಎಂಡಿತ್ತೇ. ನನ್ನ ಎಂಡಿತ್ತೇ ಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲ ಇದು. ನಾನು ಮಾಡಿದ್ದೇ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಅಗೋ ಆ ಹೆಂಡಿತ್ತು ಮಕ್ಕಳ ಎಲ್ಲಾ ಸೇರ್ಕೋಂಡು ಬಾಳೋಂಡು ಹೋದ್ದು.

ಹೇಳಿದವರು : ಗಿರಿಯಮ್ಮೆ, ಕಾಡಸೂರು ಮುದಗೆರೆ.

೧೩. ಬ್ರಹ್ಮಗಂಟು

ಒಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ದೊರೆ ಇದ್ದು. ಆತನಿಗೊಬ್ಬಳು ಮಗಳಿದ್ದಳು. ಮಗಳು ಮದುವೆ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರಿಂದ ದೊರೆ ಅವಳಿಗೆ ಗಂಡುಹುಡುವ ಪ್ರಯತ್ನನಡೆಸಿದ. ಆದರೆ ಆಕೆ ಯಾವ ಗಂಡನ್ನೂ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ಒಬ್ಬಗೆಯಾಗುವ ಗಂಡನ್ನು ನೀನೇ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಾ ಎಂದು ದೊರೆ ಮಗಳನ್ನು ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನ ಜೂತೆಯಲ್ಲಿ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟು.

ಹುಡುಗನೊಂದೆಗೆ ಈಕೆ ಕುದುರೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟಳು. ಹುಡುಗ ಈಕೆಗೆ ರಕ್ಷಣೆ ನೀಡುವುದರೊಂದಿಗೆ ಇವಳಿಗೆ ಸಹಾಯಕವಾಗಿದ್ದು. ಸಾಕಷ್ಟು ದೂರ ಹೋದಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಂತಿಗೆಂದು ಒಂದು ಆಲದ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಆವರಿಬ್ಬರೂ ಕುಳಿತರು. ಬಾಯಾರಿಕೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ ಎಂದು ಈಕೆ ಹುಡುಗನನ್ನು ಕರಿಸಿದಳು.

ಹುಡುಗ ನೀರು ತರಲು ಕಾಡಿನೊಳಕ್ಕೆ ಹೋದ್ದು. ಅಲ್ಲೊಂದು ನದಿ ಇತ್ತು. ನದಿ ತೀರದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕನ ವೇಷದಲ್ಲಿ ಮೇಳಿಗಳಿಗೆ ಗಂಟುಹಾಕುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದು. ಹುಡುಗ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಮುದುಕನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಅಜ್ಞಾ ಏನು ಮಾಡ್ತು ಇದ್ದೀಯ ಅಂತ ಕೇಳಿದ. ಅದಕ್ಕೆ ಬ್ರಹ್ಮ ‘ಇದು ಬ್ರಹ್ಮಗಂಟು ಕಣಪ್ಪಾ’ ಅಂದು. ಆ ಹುಡುಗು ‘ಅಜ್ಞಾ ಅಲ್ಲಿ ಆಲದಮರದ ಕೆಳಗೆ ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕೆ ಕುಂತವ್ವೆ. ಆವಳಿಗೆ ಗಂಡು ಯಾರಜ್ಞಾ?’ ಅಂತ ಕೇಳಿದ. ಬ್ರಹ್ಮ ಹುಡುಗನನ್ನು ನೋಡಿ ಆವಳಿಗೆ ಗಂಡು ನೀನೇ ಕಣಪ್ಪಾ ಅಂದು.

ಇದೇನು ಅಜ್ಞಾ ಹೀಗಂದನಲ್ಲಾ ಅಂತ ಯೋಜ್ಞೆಮಾಡ್ತು ಹುಡುಗ ನೀರು ತೊಗೊಂಡು ಹೋದ್ದು. ನೀರು ತರೋಕೆ ಯಾಕೆ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಅಂತ, ಆ ಹುಡುಗಿ ಕೋಪದಿಂದ ತಂಬಿಗೆಯಿಂದ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಹೊಡೆದಳು. ಆತ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಆಕೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು

ಹೊರಟುಹೋದ.

ದೊರೆಯ ಮಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋದ ಅವನು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸೇರಿದ. ಸಾಕಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆಯಿತು. ಹುಡುಗು ಮದುವೆ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ. ತನ್ನ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಹುಡುಕಲು ತಿಳಿಸಿದ. ಅವರು ಹೆಣ್ಣು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಆ ದೊರೆಯ ಉರಿಗೆ ಬಂದರು. ದೊರೆಯ ಮಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ಅವಳಿಗಿನ್ನೂ ಮದುವೆ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೆಣ್ಣುನ ಕಡೆಯವರೂ ಗಂಡಿನ ಕಡೆಯವರೂ ಒಟ್ಟಿದರು. ಮದುವೆ ಆಯಿತು.

ಮದುವೆಯ ಅನಂತರ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಆತ ತನ್ನ ಪತ್ತಿಗೆ ತನ್ನ ಚೆನ್ನಿಲ್ಲ ಆಗಿದ್ದ ನಾಯ ತೋರಿಸಿ ಇದು ಹ್ಯಾಗಾಯ್ತು ಗೊತ್ತು ಅಂತ ಕೇಳ್ಣ. ಅದಕ್ಕೆವಳು ನಂಗೇನು ಗೊತ್ತು ಅಂದಳು. ಈತ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯ ತೋಸಿ ನೀನು ತಂಬಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಡೆದದ್ದರಿಂದ ಆದ ನಾಯ ಅಂದ. ನಂತರ ಅವರು ಸುಖವಾಗಿದ್ದರು.

ಹೇಳಿದವರು : **ತಿಮ್ಮಿಮ್ಮು**, ಮುದುಗೆರೆ, ಕುಣಿಗಲ್ ತಾಲೂಕು.

೧೪. ಅನಾಧ ಹೆಣ್ಣು

ಒಂದು ಪಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ದೊರೆ ಇದ್ದ. ಗಂಡ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ಇಬ್ಬೂ, ಕಾಡಿಗೆ ಸೌದೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದು; ಬಿಮ್ಮನ್ನೆ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ಕರ್ಮ್ಮಂಡು. ಸೌದೆ ಎಲ್ಲ ಕಡ್ಡ ಹೊರೆಕಟ್ಟಿ ಹೊತ್ತೊಂಡೋಗ್ಗೇಕು ಅನ್ನೊಂದಾಗ ಹೆಂಡಿತ್ತಿಗೆ ಹೊಟ್ಟಿನೋವು ಬಂದು ಹೆರಿಗೆ ಆಯ್ತು. ಹೆಣ್ಣಾದ್ರೆ ಬಿಸಾಕ್ಕುಟ್ಟಾ, ಗಂಡಾದ್ರೆ ಎತ್ತೊಂಡ್ಟಾ ಅಂದ. ಹೆಣ್ಣು ಮಗ ಆಯ್ತು. ಗಂಡನ ಮಾತು ಹೇಳ್ಣೇಕಲ್ಲ? ಒಂದು ಬಾಳೆ ಎಲೆ ಮೇಲೆ ಮಗಾನ ಮಲಗಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಗಿಡಗಳಿಗಲ್ಲ ಹಕ್ಕಿಪಕ್ಕಿಗಳಿಗಲ್ಲ ಹೇಳಿ ನೀವು ಒಂದನ್ನು ಹಂಪಲ ಕೊಟ್ಟೊಂಡು ನನ್ನ ಮಗ ಸಾಕಿ ಅಂತೇಳಿ ಬಂದ್ವಟ್ಟು.

ಮೂರು ಗಿಣ ಆ ಮಗಾನ ಸಾಕೊಂಡಿದ್ದೋ. ಆ ಮಗ ಅಲ್ಲ ಬೆಳೀತಿತ್ತು. ಆ ಗಿಣಗಳು ಬರೋ ಹೊತ್ತೆ ಆ ಹುಡ್ಡಿ ಅಡ್ಗೆ ಮಾಡೊಂಡಿತ್ತು. ಅವರೆ ಒಂದು ಬೆಕ್ಕನೂ ಸಾಕಿದ್ದು. ಒಂದಿನ ಆ ಬೆಕ್ಕಿಗೆ ಸುಡೋ ಹಾಲು ಹುಯ್ದಬಿಟ್ಟು. ಆ ಕೋಪಕ್ಕೆ ಆ ಕೊತ್ತಿ ಏನ್ನಾಡ್ಯಾಡ್ಯಾ, ಒಲೆ ಮುಂದೆ ಮಲ್ಲೋತಾ ಇದ್ದದ್ದು, ಒಲೆ ಬಾದಿಗೆ ಉಚ್ಚೆ ಮಾಯ್ದಬಿಡ್ಡು. ಆ ಬಾದಿ ಉರುಬಿ ಒಲೆ ಹಚ್ಚೊಂದ್ದೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದು. ಉಚ್ಚೆ ಮಾಯ್ದಬಿಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಒಲೆ ಹತ್ತಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಅಣ್ಣಾದೀರು ಬರೋ ಹೊತ್ತೆ ಅಡ್ಗೆ

ಮಾಡ್ರೇಕಲ್ಲ ಏನ್ನಾಡೋದು ಅಂದೊಂದಿರ್ಬಿಗೆ ರಾಕ್ಕಸಿ ಪಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿತೋರ್ವೇ ಹೊಗೆ ಆಡ್ತಾಇತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಆ ಹುಡುಗಿ ಹೋಯ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ರಾಕ್ಕಸಿ ಇರ್ಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಮಗಳಿದ್ದು. ನಮ್ಮವ್ವ ಬಂದೆ ತಿನ್ನ ಕೊತಾಳೆ. ಇಷ್ಟೊಂದು ಚಂದಾಗವ್ವಲ್ಲ ಅಂದುಬಿಟ್ಟು ದಂಟಿನ ಬೀಜ, ಕೀರಬೀಜಕ್ಕೆ ಕಲ್ಲುಮಣ್ಣ ಬೆರಸ್ಟುಟ್ಟು ಹೊಳ್ಳೆ, ಈ ಕಲ್ಲು ಮಣ್ಣ ಒಸಿ ಆಯ್ದುಬಿಡು ಅಂತ ಹೊಟ್ಟು. ಆ ಹುಡ್ಗಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಆಯೋಕೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಗೊಳೋ ಅಂತಾ ಅಳ್ತಾ ಕೂತಿದ್ದು. ಗಿಣಿಗಳು ನೋಡೋದ್ದು. ಇವು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಹೋಗಿದ್ದ ದಾರಿ ಹಿಡ್ಗೊಂಡು ಆ ಗಿಣಿಗಳು ಬಂದು ಕೇಳೋ, ಇದ್ದುಕೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆ ಅಂತ. ಬೆಂಕಿ ಇರ್ಲಿಲ್ಲ. ಅದ್ದು ಬಂದ್ಯಬ್ಬಪ್ಪೆ ಕಣ್ಣಣಿ ಅಂದ್ದು.

ಆಗ ಈ ಗಿಣಿ ಏನು ಮಾಡೋ? ಪಣಪಣ ಅಂತಾ ಹಾರಾಡಿಬಿಟ್ಟೋ. ಆಗ ಈ ಹುಡ್ಗಿ ಆಯ್ತು ಕಣಕ್ಕ ಹೋಯ್ತೇನಿ, ಬೆಂಕಿ ಹೊಡು ಅಂದ್ದು.

ಒಂದು ದದ್ದು ಮಧ್ಯ ತೂತುಮಾಡಿ ಹಳ್ಳದ ಕಡೆ ಇಟ್ಟಬ್ಬ, ಇದ್ದು ನೀರು ತುಂಬಿಡೆ ಹೋಗುವಂತೆ ಅಂದ್ದು. ತೂತು ಮಧ್ಯಗೆ ನೀರು ಹುಯ್ಯಿ ಆ ಹುಡ್ಗಿಗೆ ಸಾಕಾಯ್ತು. ಗೋಳಾಡಿ ಅಳ್ತಾ ಇತ್ತು. ಒಂದು ಕಪ್ಪೆ ಬಂದು ಆ ಹುಡ್ಗಿನ ಕೇಳು. ಹಿಂಗಿಂಗೆ ಆಗಿದೆ ಅಂದಾಗ ಆ ತೂತ್ತೆ ನಾನು ಕುಂತ್ತೇತಿನಿ ನೀನು ನೀರು ತುಂಬಿಬಿಡು ಹೋಗುವಂತೆ ಅಂತು. ತುಂಬಿದ್ದು. ಆಯ್ತು ಕಣ್ಣಕ್ಕ, ಹೋಯ್ತೇನಿ, ಬೆಂಕಿಹೊಡು ಅಂದ್ದು. ಹಂಗು ಹೊಡ್ಡಿಲ್ಲ. ಆದ ಮಾಡೆ ಇದ ಮಾಡಿಸ್ತಾನೆ ಇದ್ದು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆಕೊತ್ತಿ ಅಣ್ಣಾವು (ಗಿಣಿಗಳು) ಬೈಯ್ಯಿದ್ದರಿಂದ ಒಂದು ಕಿವಿಗೆ ಒಂದು ಬೆಂಕಿ ಕೆಂಡ ಮಡಿಹೊಂಡು, ಆ ಹುಡ್ಗಿನ ಬಾರೆ ಬೆಂಕಿ ತಕೊಂಡಿವ್ವಿ ಅಂತ ಸನ್ನೆಮಾಡಿ ಕರೀತು.

ರಾಕ್ಕಸಿ ಮಗಳು ಅವರವ್ವನ ನೋಡೋಕೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತಿನೂ ಈ ಹುಡ್ಗಿನೂ ಒಂದು ಮನೆ ಸೇರೊಂದ್ದಿಟ್ಟೋ. ರಾಕ್ಕಸಿ ಮಗಳು ಒಂದು ನೋಡಿದ್ದು. ಅವರಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ರಾಕ್ಕಸಿ ಅಭ್ಯರ ಮಾಡ್ವೊಂಡು ಬಂದ್ದು. ಆಗ ಮಗಳು ಅವ್ವನನ್ನು ಈಗ ಬಂದೇನೆ ಮುಂಡೆ? ಇಷ್ಟೊತ್ತುಂಟ ಏನ್ ಮಾಡಿದ್ದೆ? ಎಂಥ ಆಹಾರ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತೆ ಹೋಗ್ನಿಡ್ತಲೆ ಅಂತ ರೇಗುದ್ದು.

ಎಲ್ಲಿ ಯಾತಾವ ಹೋಯ್ತಾದೆ ಅಂತ ಕೇಳು ರಾಕ್ಕಸಿ, ಆ ಹುಡ್ಗಿ ಹಿಂದೇನೇ ಒಂದು ಬುಟ್ಟು. ಹೊತ್ತಿನು ಹುಡ್ಗಿನು ಕದಹಾಕ್ಕೊಂಡು ಒಳಗಡೆ ಸೇರಿಬಿಟ್ಟೊಂದ್ದು; ಇವು ಕದ ತಗದಾಳೇನೋ ಅಂದೊಂಡು ಕಾದ್ದು. ಸಾಕಾಗಿ ಬರ್ದೆ ಹೋದ್ದೇಲೆ ಹಲ್ಲುಕೆತ್ತು ಬಾಗಿಲ್ಲಿ ಸಿಗಿಸಿಬಿಟ್ಟು ಬಂದು ಬಿಟ್ಟು.

ಆಗಿಣಿಗಳು ಬಂದು ಕಾಲುತೊಳೀಲಿಕ್ಕೆ ನೀರು ತಕ್ಕೊಂಡ್ವು ಅಂದೋ. ಆ ಮೂರು ಗಿಣೀಲಿ ಒಂದು ಕುಂಟಿ ಗಿಣಿ ಇತ್ತು. ಅದು ಕಾಲು ತೊಳೀಲಿಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಂದು ಚೊಂಬು ನೀರು ತಕ್ಕೊಂಡ್ವು ಅಂದಾಗ ಆ ಹುಡ್ಡಿ ಆ ವಿಷದ ಹಲ್ಲ ತುಳಿಧ್ವಿಟ್ಟು. ಆ ವಿಷದ ಹಲ್ಲಿನ ವಿಷ ಅವಳೆ ಸೇರಿ ಆ ಹುಡ್ಡಿ ಸತ್ತೋದ್ದು.

ಆಗ ಆ ಕುಂಟಿ ಗಿಣಿನ ಆ ಎರಡು ಗಿಣಿಗಳು ಚೋದೋ, ಇಷ್ಟಕ್ಕೆಲ್ಲ ನೀನೆ ಕಾರಣ ಅಂತ. ಏನು ಮಾಡಿದ್ದು, ಅದು ಬದಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ? ಆಗ ಆ ಮಗನಾ ತಕ್ಕೊಂಡೋಗಿ ಒಂದು ಆಲದ ಮರದ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟು ಬಂದೋ.

ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಪಟ್ಟಿದ ದೋರೆ ದಂಡುದಾಳಿ, ಮಂದಿಮಾರ್ಪಿಲದ ಜೊತೆ ಬಂದು ಮಲಕ್ಕೊಂಡ. ಆ ಹುಡ್ಡಿ ನೇತಾಕಿದ್ರಲ್ಲ ? ಅದರ ಬೆವರು ಈ ರಾಜನೆ ಎದೆ ಮ್ಯಾಲೆ ಬಿತ್ತು. ಆಗ ಸೈನಿಕರ ಹತ್ತಿಸಿ ನೋಡಿಸ್ತು. ಅವರು ಯಾವ್ಯೋ ಚಂದಾಗಿರೋ ಹೆಸ್ತ ಸತ್ತೋಗದೆ ಅಂದ್ರು. ಅದನ್ನ ತಂಡು ಅವನ ಮುಂದೆ ಮಲಗಿಸಿದ್ರು. ಅದನ್ನ ನೋಡ್ವಾಗ ರಾಜನೆಗೆ ಅನ್ನಿಸ್ತು. ಇವಳು ಇಷ್ಟೊಂದು ಚಂದಾಗವಳೆ. ಇವಳೆ ಜೀವಬರ್ಸಿ ನಾನೆ ಮದ್ದೆ ಮಾಡ್ವೋ ಬೇಕು ಅದ್ವೊಂಡು ಅದರ ಮೈ ಕೈ ಎಲ್ಲಾನು ಹಿಸಿಕೊಂಡು ಹಿಸಿಕೊಂಡುಬಂದ. ಕಾಲಿನ ತಾವು ಹಿಸುಕಿದಾಗ ವಿಷದ ಹಲ್ಲ ಪುತುಕ್ಕನೆ ಹೊರಕೆ ಬಂದುಬಿಡ್ತು. ಆಗ ಆ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಜೀವಬಂದು ಎದ್ದೇಳ್ತು. ಅದ ತನ್ನ ಪಟ್ಟಿಕ್ಕೆ ಕರ್ಮೊಂಡೋಗಿ, ಪಟ್ಟಿಕುಟ್ಟಿ ಪಟ್ಟಿತಾರ್ಸಿ ಮದ್ದೆಮಾಡ್ವೊಂಡು, ಸುಖಿವಾಗಿದ್ದು.

ಹೇಳಿದವರು : ಅಕ್ಕೆಯ್ಯಾಮ್ಮಾ.

ರಿಝ. ಅಣ್ಣ ತಂಗಿ

ಒಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮೊಂದಿರು ಏಳು ಜನ ಇರ್ತಾರೆ. ಅವಿಗೆ ಒಬ್ಬ ತಂಗಿ ಇರ್ತಾಳಿ. ಏಳು ಜನರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಕುಂಟಿ ಇರ್ತಾನೆ. ಆರು ಜನ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಆರಂಭ ಮಾಡ್ತಾರೆ. ತಂಗಿ ಏಳು ಜನಕ್ಕೆ ಉಂಟ ಹೊತ್ತೊಂಡ್ವೋಗಿ ಬರ್ತದೆ. ಕುಂಟಿ ಇರ್ತಾನೆಲ್ಲ ? ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಉಂಟ ಮುಗೀತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಹ್ಯೋಗಬೇಕಾದೆ ದಾರೀಲಿ ತಂಗಿಯ ಒಂದ್ ರಾಕ್ಷಸ ಸೇರಾಕ್ಕೊಂಡು ಉಂಟ ತಕ್ಕೊಂಬಾ ಅಂತ ಹೇಳ್ತದೆ.

ಆಗ ತಂಗಿ ಏನಂತಿರ್ತಾಳಿ? ಇಲ್ಲ ನಮ್ಮಣ್ಣ ಅವು ಉಂಟ ಮಾಡಿ ಮಿಕ್ಕೇ ನಿಂಗಾ ಕೊಟ್ಟ ವೋಗ್ರೀನಿ ಅಂತ ಹೇಳ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಹೋದಾಗ ಉಂಟ ಮುಗ್ಗುಹೋಗುತ್ತೆ. ಏಳು

ಜನ ಉಟ ಮಾಡಕ್ಕೊಂಬಿಟ್ಟು. ಅಣ್ಣ ಅಲ್ಲೊಂದು ರಾಕ್ಕಾಸಿ ಏತೆ ಉಟ ತಕ್ಕೊಂಬಾ ಅಂತ ಕೇಳುತ್ತೇ. ಉಟ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ ಏನ್ ಮಾಡಲ್ಲಿ ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ‘ಲೇ ಕುಂಟ ನಿನಗೇನ್ ಕೆಲ್ಲಿ ಏತೆ? ತಂಗಿನ ತಕ್ಕೊಂಡ್ಕೊಂಡಿಗಿ ಮನೆಗೆ ಬಿಟ್ ಬಾ ಅಂತಂದು. ಆ ತಂಗಿ ಕರ್ಕೊಂಡು ಕುಂಟ ಬರ್ತ ಇದ್ದ. ‘ಬಂದ ದಾರೀಲಿ ಹೋಗ್ಗಿಯಾ ಹೋಗ್ಗಿಯ’ ಅಂತ ಅಂದ. ಅದಕ್ಕೆ ಆ ರಾಕ್ಕಾಸಿ ಭಯ ಪಡ್ಕೊಂಡು ಹೋಯ್ಯು. ಆ ದಿವ್ಸ ಕಳಿತದೆ. ಇನ್ನೊಂದ್ ದಿವ್ಸನೂ ಅದೇ ತರ ಕೇಳುತ್ತನೆ.

ಅವತ್ತು ಅದೇ ರೀತಿ ಕಳಿಸ್ತಾರೆ ಅಣ್ಣಾಂದಿರು. ಇನ್ನೆಷ್ಟು ದಿನ ಜೊತೆಲಿರೋಂದು ನಿಂಗೆ ಅಂತ ಅಂದು, ಅವತ್ತು ಉಟ ಮುಗ್ಗೊಂದಿರುತ್ತೇ, ಸ್ವಲ್ಪ ಮುದ್ದೆ ಇರ್ತದಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ದಪ್ಪಗಿರೋ ಗುಂಡಾತಕ್ಕೊಂಡು ಗುಂಡಗ್ ಸುತ್ತಲೂ ಮುದ್ದೇನ ಇಟ್‌ಬಿಟ್ಟು ಅದೇನಾರ ಕೇಳಿದೆ, ನಿಂಗ್ ಕೊಡಬೇಕು ಅಂತ ತಂದಿದ್ದೀನಿ ಅಂತ ಕೊಟ್‌ಬಿಟ್ಟು ಕಳಿಸಿಬಿಡು ಅಂತಾನೆ. ಆ ತಂಗಿ ಏನ್ ಮಾಡುತ್ತೇ ಅಂದೆ, ಆ ಮುದ್ದೆ ಕೇಳ್ಣಗ, ಆ ಕಲ್ಲಿನ ಸುತ್ತಿದ ಮುದ್ದೆ ತೆಗೆದೂ ಆ ರಾಕ್ಕಾಸಿ ಕ್ಯೇಲಿ ಕೊಟ್‌ಬಿಡುತ್ತೇ. ಹೊಟ್ಟೆ ಹಸಿವಿನಿಂದ ಇರೋ ರಾಕ್ಕಾಸಿ ಮುದ್ದೆ ಬೇಗ ಹಾಕೋಳುತ್ತೇ. ಬಾಯಿಗಿಟ್ಟೊಂಡಾಗ ಹಲ್ಲು ಮುರ್ಮೊಂಗತ್ತೇ. ಆ ತಂಗಿ ಕೊಟ್‌ಬಿಟ್ಟು ನಾನ ಮರೆಯಾಗೋವರ್ಹಾ ನೀನು ಬಾಯ್ಗ್ ಹಾಕ್ಕೊಂಬೇಡ ಅನ್ನತ್ತೇ. ಅದೇ ರೀತಿ ನೋಡ್ಕೊಂಡಿದ್ದು ಹಾಕ್ಕೊಂಬಿಡ್ತು. ಹಲ್ಲು ಮುರುದೊಯ್ಯು.

ಅದೇ ರಾತ್ರಿ, ದಾರಿ ಕಾಯ್ತೂ ಇರುತ್ತೇ. ಬರ್ಲಿ ನನ್ ಹಲ್ಲು ಮುರ್ಧುಹಾಕಿದ್ದು ಅವಳು. ನಾನೇನಾರು ಮಾಡಿ ಅವಳ್ಳ ಹೊತ್ತೊಂಡೋಗಬೇಕು ಅಂತ ಹೇಳಿ ಕಾಯ್ತೂ ಇರುತ್ತೇ. ಅವಾಗ ಮತ್ತೆ ಇಟ್ ಇಟ್ಟೊಂಡ್ ಉಟ ತಕ್ಕೊಂಡ್ ಬರ್ತ ಇದ್ದ್ಣಗ, ಅಣ್ಣದೀರ್ತು ಕ್ವೋಗತನ್ನು, ಬಿಡೋದ್ ಇಲ್ಲ. ಉಟನ್ನೆಲ್ಲ ಅದೇ ತಿಂದುಬಿಟ್ಟು, ಆ ಹುಡಿಗಿನೂ ಹೊತ್ತೊಂಡು ವೋಗಿ ಇರೋ ಗುಹೆಗೆ ಸೇರ್‌ಬಿಡ್ತು.

ಅಲ್ಲಿ ಸೇರ್‌ಕೊಂಡ ಮ್ಯಾಲೆ, ಅವಾಗ ಏಳು ಜನನೂ ಕೇಳ್ಣರೆ: “ಅವಳನ್ ಕಳಿಸಿ ಬಾ” ಅಂತ ಅಂದೆ, ಕಳಿಸ್ ಬರ್ಲಿಲ್ಲ ನೀನು ಅಂತ ಹೇಳಿ ಕುಂಟನ್ ಬಯ್ತಾರೆ. ಅವಾಗ ಕುಂಟನ್ ಬಯ್ಯು ಹುಡಿಕೊಂಡು ಬರೋಣ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಎಲ್ಲರೂ ಬರ್ತಾರೆ. ಆರು ಜನಾನೂ ವ್ರೋಂಟ್ತಾರೆ, ಕುಂಟನೂ ವ್ರೋಂಟ್ತಾನೆ. ಅವಾಗ ಅವರ ತಾಯಿ ಕುಂಟನ ಮ್ಯಾಲೆ ಬೇಸರವಾಗಿ ನನ್ ಇರೋಣ ಒಬ್ಬ ಮಗಳು ವ್ರೋಂಟ್ಮೋದ್ಲಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಕುಂಟಂಗೆ ಸೀಕು ಹಾಕಿ, ಚೆಕ್ಕು ಅಕ್ಕೆ ಬುತ್ತಿಕಟ್ಟುಳೆ. ಆರು ಜನಕ್ಕೆ ಮೊಸರನ್ ಬುತ್ತಿ ಕಟ್ಟುಳೆ. ಹೋಗ್ ಬರುತ್ತಾ ಇರಬೇಕಾದೆ, ಒಂದ್ ಕೆಲ್ಲಿ ಮಾಡ್ತಾನೆ ಕುಂಟ. ಕುಂಟೂ ಆದೂ, ಬುದ್ದಿ ಇರುತ್ತೇ. ಏನ್ ಮಾಡ್ತಾನೆ ಅಂದೆ, ಅಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ, ಹಲಿಗೆ ಬಿಟ್ ಹೋಗ್‌ಬಿಟ್ಟಾರೆ. ಅಣ್ಣ ಈ ಹಲಿಗೆ ತಗೋಳ್ಱೀ ಅಂತಾನೇ. ನಾವ್ ಹೋಗ್ ಇರೋದೆಲ್ಲಿಗೆ? ಹಲಿಗೆ ತಗೋಂಬೇಕಂತೆ. ಯಾರಾದೂ, ಕಂಡು ನಮ್ಮನ್ ಹೋಡೀಲೆ

ಅಂತಲ? ನಾನ್ ಹೇಳಿದಷ್ಟು ಕೇಳುತ್ತರೋ ಇಲ್ಲೋ ಅಂತ ಅಂದ ಮೇಲೆ ಎತ್ತೋತಾರೆ.

ಅದಕ್ಕೂ ಮುಂಚೆ ಹೋಗ್ನು ಇರಬೇಕಾದೆ ಬುತ್ತಿ ಉಟ ಮಾಡಕೆ ಹೋಗ್ನುರೆ. ಮೊಸರನ್ನ ಆರೂ ಜನರೂದುನೂ ನೀರಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿರ್ತುದೆ. ಅದನ್ನ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೊಡ್ಡಾನೆ. ನೀವೇನೂ ಉಟ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ನನ ಉಟ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಈಗ ನನ್ನ ಉಟ ಕೊಟ್ಟಮ್ಯಾಲೆ ನನ್ನಮಾತ ಕೇಳಬೇಕು ನೀವು. ಇಲ್ಲಾಂದೆ, ನಾನ್ ಕೊಡಲ್ಲ ಅಂತಾನೆ. ಆಯ್ದು ನೀನೇಳ್ಳಂಗ ಕೇಳುತ್ತೇವಿ ಅಂತ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಬಿಡ್ಡಾರೆ ಆರು ಜನಾನು. ಆವಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ಉಣ್ಣಾರೆ.

ಅಲ್ಲಿ ಹಲಗೇ ಬಿದ್ದಿದ್ದು ಎತ್ತಾಕೊಳ್ಳೆ ಹೋದೆ, ನನ್ನ ಸೀರು, ಚಿಕ್ಕೆ ಅಕ್ಕಿ ಕಕ್ಕೂ ಅಂತಾನೆ ಮುಂದೆ ಅಗಸು, ಬ್ರಹ್ಮ ಒಣೇಹಾಕಿರ್ತಾರೆ. ಆ ಬಾಂಡಿಲ್ಲ ಹೋತ್ತೋ ಅಂತಾನೆ. ಇಲ್ಲ ಕಣೋ ಕುಂಟ, ಬಾಂಡಿಯಾದದ್ದೋ ಕಣೋ ಬಿಡ್ಡಾರೇನೋ ಅಂದು. ನಾನ್ ಏಳ್ಳಂಗ ಕೇಳುತ್ತರೋ ಇಲ್ಲ ನಾನ್ ಹೇಳಿದ ಕೆಲ್ಲ ಮಾಡ್ತರೋ ಅನ್ನಾನೆ. ಆವಾಗ ಬಾಂಡಿಲ್ಲ ತಗೋತಾರೆ.

ಅಲ್ಲೋಂದು ಕತ್ತೆ ಇರುತ್ತೆ. ಈ ಕತ್ತೆ ಹಿಡ್ಡೋಂಡ್ತೀರೋ ಎಂಗೆ ಅಂತಾನೆ. ಇವತ್ತು ನಾನ್ ಎಷ್ಟುಲೇ ಹೋಗ್ನು ಇತ್ತಿನಿ. ಯಾರ್ಥೋ ಕತ್ತೇನ ಹಿಡ್ಡಾಕ್ಕಾಗಲ್ಲ. ಯಾರಾದೂ, ಬಂದೆ, ಏನ್ ಮಾಡೋಧು? ನಾನ್ ಹೇಳಿದ್ದು ಕೇಳಿ. ಇಲ್ಲೇ ಹೋದೆ, ನನ್ನ ಸೀರು ಚಿಕ್ಕೆ ಅಕ್ಕಿ ಕಕ್ಕೂ ಅಂತಾನೆ. ಆಗ ಕತ್ತೆನೂ ಹಿಡ್ಡೋಂಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಅಲ್ಲೋಂದು ಕಟ್ಟಿರುವ ಹೋಗ್ನು ಇರುತ್ತೆ. ಈ ಕಟ್ಟಿರುವೇನ ಹಿಡ್ಡೋಂಡು, ಅದು ಸಾಯ್ದುಂತೆ ಹಿಡ್ಡಾಕ್ಕಿ ಅಂತಾರೆ. ಆವಾಗ ಯಾರಗಾನ ಕಚ್ಚಲಿ ಅಂತ ಹೇಳಿಯೇನೋ ಅಂತಾರೆ. ಸುಮ್ಮೆ ಹಿಡ್ಡೋಳ್ಳಿ ಅಂದೆ, ಕಟ್ಟಿರುವೆನ ಇಡ್ಡೋಂತಾರೆ. ಆವಾಗ ಹೋಗ್ನುರೆ. ಹೋಗ್ನಾಬಿಟ್ಟು ಕತ್ತಾಗೆ ಗವಿಗ್ನೋಗಿ ಬಾಗ್ನಲ್ಲಿ ನಿಂತಕೊಂಡು ಆ ಬಂಡೆ ಉರುಳಿಸಿ ಬಿಟ್ಟು ಒಳಗೆ ಹೋಗ್ನುರೆ. ಒಳಕ್ಕ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದೆ, ಆ ತಂಗಿ ಇರ್ತಾಳೆ. ನಾನಂತೂ ಸತ್ತ, ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲ. ‘ನನ್ನಂತೂ ಸಾಯ್ದಲ್ಲ. ಬೇಯ್ಸುಕೊಂಡು ಮಾಡ್ಡೋಂಡು ಇದ್ದೀನಿ. ನೀವ್ ಯಾಕೆ ಬರೋಕೋದಿ, ಅಣ್ಣು’ ಅಂತ ಅಂದ್ಲು.

ನೋಡಮ್ಮೆ ತಂಗಿ ನಾವು ನಿನ್ನ ಬಿಟ್ಟಿರೋಕಾಗ್ಗೆ ಬಂದಿದ್ದೀವಿ. ಸತ್ತೇ ಇಲ್ಲೇ ಸಾಯ್ಚೇಕು ನಾವು. ಅಂಗಿದಾಮೇಲೆ ಇದು ಹೊರಗಡೆ ಎಣಾ ತರಕ್ಕೆ ಅಂತ ಹೋಗದೆ ಅದು ಈಗ ಬರುತ್ತೆ, ನೀವು ಹೇಳ್ಳಂತೆ ಒಬ್ಬ, ಕಾಣ್ಣಂತೆ ನೀವು ಮೇಲ್ಗಾಗಡೆ ಹೋಗ್ನಿಡಿ, ಅಂತ ಮ್ಯಾಲಗಡೆಗೆ ಅಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಮರೆಯಾಗಿರಿ, ಅಂತ ಕಳಿಸಿಬಿಟ್ಟು. ಅದು ಬಂದು ಬಿಟ್ಟು, ಅಷ್ಟೋಂದು ತರಾ ಎಣಾನೂ ತಂದು ಬೇಯಿಸ್ತು ಇರೋದ್ದ ತಂಗಿ, ಅದು ತಿಂದ್ರ ಬಿಡ್ಡು. ಅದು ತಿಂದು ಬಿಟ್ಟು ಕುಂತಿರ್ತದೆ. ಕುಂತಿರೋವಾಗ ಇವ್ವು ಕುಂಟ ಇರ್ತಾನಲ್ಲ ಅವನು ಬಂದು ಪ್ಪಾನ್ ಮಾಡ್ಡಾ ಇರ್ತಾನೆ.

ಇಲ್ಲ. ‘ನನ್ನಂತರ ಸಾಯಿಲ್ಲ. ಬೇಯಿಕೊಂಡು ಮಾಡುತ್ತಾಂದು ಇದ್ದೀನಿ. ನೀವು ಯಾಕೆ ಬರೋಕೋಡಿ ಅಣ್ಣ’ ಅಂತ ಅಂದ್ದು.

ಮೋಡಮ್ಮೆ ತಂಗಿ ನಾವು ನಿನ್ನ ಬಿಟ್ಟರೋಕಾಗ್ಗೆ ಬಂದಿದ್ದೀವಿ. ಸತ್ತೇ ಇಲ್ಲೇ ಸಾಯ್ ಬೇಕು ನಾವು. ಅಂಗಿದ್ದಮೇಲೆ ಇದು ಹೊರಗಡೆ ಎಣಾ ತರಕ್ಕೆ ಅಂತ ಹೋಗದೆ ಅದು ಈಗ ಬರುತ್ತೆ, ನೀವು ಹೇಳ್ಣಂತೆ ಒಬ್ಬ ಕಾಣ್ಣಂತೆ ನೀವು ಮೇಲೋಗಡೆ ಹೋಗ್ಗಿಡಿ, ಅಂತ ಮ್ಯಾಲಗಡೆಗೆ ಅಟ್ಟಬಿಟ್ಟದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಮರೆಯಾಗಿರಿ ಅಚಿತ ಕಳಿಸಬಿಟ್ಟು. ಅದು ಬಂದು ಬಿಟ್ಟು ಅಷ್ಟಾಂದು ತರಾ ಎಣಾನೂ ತಂದು ಬೇಯಿಸ್ತಾ ಇರೋದ್ದು ತಂಗಿ, ಅದು ತಿಂದ್ರ ಬಿಡ್ಡು. ಅದು ತಿಂದು ಬಿಟ್ಟು ಹುಂತಿರ್ತದೆ. ಕುಂತಿರೋವಾಗ ಇವ್ವು ಕುಂಟ ಇರಾನಲ್ಲ ಅವನು ಒಬಿದು ಪ್ಲಾನ್ ಮಾಡ್ತಾ ಇರಾನೆ.

ಆರು ಜನ ಅಣ್ಣಂದಿರನೂ ಕೇಳಾನೆ ಅಣ್ಣ ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ಉಚ್ಚೆ ಉಯ್ಯಬೇಕಣ್ಣ. ಅಯ್ಯೋ ನಮ್ಮ ಅಡೀಲಿ ರಾಕ್ಕಿಸಿ ಇರ್ತದೆ ತಿಂದ್ರಬಿಡ್ಡದೆ. ಉಚ್ಚೆ ಉಯ್ಯಬೇಕಂದರೆ ಆಚಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು ಸ್ವಲ್ಪ ಸುಮಿರು ಅಂತಾರೆ. ಇಲ್ಲಣ್ಣ ನಾನ್ ಉಯ್ಯಲೇ ಬೇಕು. ಸ್ವಲ್ಪ ಉಯ್ಯಾಲಂತಂದ್ರು, ಆವಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಉಯ್ಯಾನೆ. ಆಮೇಲೆ ಒಂಚೊರು ಎರಡಕೆ ಹೋಗ್ಗೇಕು ಅಂತಾನೆ. ಅಲ್ಲ ಕಣೋ ಒಂದನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾಯ್ತು. ಈಗ ಆಚೇಕಡೆಗೆ ವೋಗಬೇಕು ಅಂತಿ, ವೋಗು ಅತ್ತಾಗಿ ಅಂತಾರೆ. ಆವಾಗ ಎರಡಕ್ಕೂ ವೋಗಾನೆ. ಆವಾಗ ಉಚ್ಚೆ ಹರೀತಾ ಇರ್ತದೆ. ಆವಾಗ ಇದೇನಿದು ಇಷ್ಟು ನೀರ್ ತರ ಬೀಳ್ತುದಲ್ಲ? ‘ಅಹುಂದಿ ನಿಮ್ಮ ತಾತನ ಕಾಲದ್ದು ಉಚ್ಚೆಳ್ಳಣ್ಣ ತುಪ್ಪ, ಅಂತ ಹೇಳಾಳೆ. ಬಾಯೋಡ್ಡು ಅಂತ ಹೇಳಾಗ, ಆ ರಾಕ್ಕಿಸಿ ಬಾಯಿ ಬಾಯಿ ಒಡ್ಡುತ್ತೆ. ಆ ರಾಕ್ಕಿಸಿ ಬಾಯ್ ಒಡ್ಡಿದಾಗ ಎರಡ ಮಾಡಿದನಲ್ಲ ಅದು ಕೆಳಕ್ಕೂ ಬೀಳ್ತಾ ಇರುತ್ತೆ. ಇದೇನಿದು ಅಂತಾನೆ. ಅದು ಗಷ್ಟ ಇರಬೇಕು ಅಂತ ಆ ಹುಂದಿ ಹೇಳ್ತುದೆ. ಅದನ್ನು ಕುಡ್ಡುತ್ತಾಂಬಿದು ಅನ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಕುಡ್ಡು ಹೊಂಬಿದ್ದು. ಆಮೇಲೆ ಅವೆಲ್ಲ ಮುಗಿತು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಕುಂಟ ಒಂದಾ ಮಾಡಿದ್ದಾಯ್ತು, ಎರಡಾ ಮಾಡಿದ್ದಾಯ್ತು. ಅಣ್ಣ ನಮಗೊಂದು ರಿಕಾರ್ಡ್ ಬರ್ತದೆ ಹಾಡ್ತಿನಿ ಅಂದ. ಅಲ್ಲೋ ಕಮಾರ್, ರಾಕ್ಕಿಸಿ ಈನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ ಅಂತ ಅಂದ್ರೆ ನೀರ್ ಕಡಿಕೇ ಹೋಗಿದ್ರ ಆಯ್ತು. ಒಂದ ಮಾಡಿದ್ದು ಆಯ್ತು. ಪದ ಹೇಳ್ತಿನಿ ಅಂದ್ರೆ ಅದು ಬಿಡ್ಡದೇನೋ? ಇಲ್ಲ ಕಣೋ, ನಾನು ಹಾಡ್ದೇಬೇಕು. ಆವಾಗ ತನನ ಅಂತ ಶುರು ಮಾಡ್ತಾನೆ. ಅದು ಹೇಳ್ತಿದ್ದು. ಯಾರ್ದು ದನಿ? ಅಂತ. ನಾನೊಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ರಾಕ್ಕಿಸಿ ಅಂತ ಹೇಳಾನೆ. ನನಗಿಂತ ದೊಡ್ಡ ರಾಕ್ಕಿಸಿ, ನನ್ ಗುಹೆಯೋಳಿಗೆ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಕೇಳಾ ಇದ್ದಿಯಾ?

ಆವಾಗ್ ನಿನ್ನ ಬಾಯಿ ತೋರ್ನು ಅಂತಾದೆ. ನೀನು ಎಂಗಿದಿಯಾ ನಿನ್ ಆಕಾರ ತೋರ್ನು ಅಂತ ಅಂದಾಗ, ಅವನು ಅಗಸರ ಬಾಂಡಿ ತೆಗೆದು ಅಟ್ಟದ ಸೊಂದಿಲಿ ತೋರಿಸ್ತಾನೆ. ಬಾಯ್ನಂಗೇ ಇಷ್ಟ್ಗಲ ಆಗ್ತದೆ. ನಿನ್ನ ಹಲ್ಲುಗಳ ತೋರ್ನು ನೋಡೋಣ

ಅಂದಾಗ, ಆ ಹಲಗೆ ಇರ್ತದಲ್ಲ ಅದನ್ನೇ ತೋರ್ನುತಾನೆ. ‘ನಿನ್ನ ಹಲ್ಲು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿದೆ’ ಅಂಥ ನಿನ್ನ ಬಾಯಿ ನಿನ್ನ ಹಲ್ಲು ನೋಡಿದ್ದಾಯ್ತು. ನಿನ್ನ ಅಭ್ಯರ ತೋರ್ನು ನೋಡೋಣ. ಎಷ್ಟು ದನಿ ಜೋರಾಗಿದೆ. ಅಂಥ. ಆಗ ಆ ಕತ್ತೆ ತಿಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿರುವೆ ಬಿಟ್ಟು, ಆ ಕತ್ತೆ ಜೋರಾಗಿ ಅರಚಿದಾಗ ನೋಡೋ ನಿನಗಿಂತ ದೊಡ್ಡ ರಾಕ್ಷಸಿ. ನೀನೇನು ಇಷ್ಟ್ವಾಂದು ಇದು ಮಾಡ್ತು ಇದ್ದೆ. ನಾನ್ ನಿನಗಿಂತ ದೊಡ್ಡ ರಾಕ್ಷಸಿ. ಅದು ಜೋರಾಗಿ ಬಡ್ಮಿಂಡಾಗ ಅದು ಗುಹೆ ಬಿಟ್ಟು ಆಚೇಗೆ ಛಿಡ್ತದೆ. ಆಗ ಮತ್ತೆ ತಂಗೀನ ಕರ್ನಾಂಡ್ ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ತಾರೆ.

ಹೇಳಿದವರು : ಪರಮೇಶ್ವಿ, ಹಿರೇಂದ್ರಾಂಕೇಹಳ್ಳಿ, ತುರುವೇಕೆರೆ ತಾಲ್ಲೂಕು

೧೯. ಮೂರುಜನ ಮುಂಡೇರು

ಮೂರ್ಜನ ಮುಂಡೇರಂತೆ, ಮಾವಿನ ತೋಪ್ಪಲ್ಲಿ ಸೌದೆ ಆಯ್ತಾ ಇದ್ದಂತೆ, ಸೌದೆ ಆಯುವಾಗ ಮೂರ್ಜನೂವೇ ಏನಂತ ಮಾತಾಡ್ಯಾಯಿದ್ದಂತೆ ಅಂದ್ರೆ, ಯಕ್ಕಾ ನೀನೇನ್ ಕೆಲ್ಲ ಮಾಡ್ತಂದಕ್ಕು? ಒಬ್ಬಂದೆ. ನೀನೇನ್ ಮಾಡ್ತಂದಕ್ಕು? ಅಂತ ಒಬ್ಬು ಇಂಗೆ ಮೂರ್ಜನವು ಮಾತಾಡ್ಯಾಯಿದ್ದಂತೆ.., ಯಕ್ಕೆ ಕನ ಹಾಕ್ಕೆ. ನೀರ್ತಂದೆ, ಅಡ್ಡೆ ಮಾಡ್ತೆ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಉಟ್ಟೆಂಬ್ಬಿ ಬಂದೆ ಕಣಕ್ಕಾಂತ ಒಬ್ಬಂದ್ಲಂತೆ. ಅಯ್ಯೋ ಅಕ್ಕೆ ಆರ್ಪಾವಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ, ಗಿರಿಪರ ಮಾಡಿ ಒಂದೂರ್ ಮಗಳು ಬಂದುಂಡು, ಕೋಡಳ್ಳು ಮಗ್ಗೆ ಕರ್ಜಬಂದಿಕ್ಕೆ, ಓದುಕೊಂಡೋ ಮಗನ್ನೆ ರೊಟ್ಟಿ ಬುತ್ತಿಕಟ್ಟಿ, ಇನ್ನೂ ಆರ್ಪಾವಕ್ಕೆ ಅನ್ನ ಉಳ್ಳದಕಣಕ್ಕೆ ಅಂತ ಒಬ್ಬಂದ್ಲಂತೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನಂದ್ಲಂತೆ : ‘ಅಯ್ಯೋ ಯಕ್ಕೆ ನನ್ನೆ ಗಂಡಿದ್ದೆ ನಾನ್ ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದು ಮಕ್ಕೆ ಹೆರೊವಿ ಕಣಕ್ಕೆ ಅಂತ ಮೂರ್ಜನೂವೆ ಮಾತಾಡ್ಯಾ ಇದ್ದಂತೆ.

ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸೀಮೆ ದೊರೆಗೆ ಮಕ್ಕಿರ್ವಿಲ್ಲವಂತೆ, ಅವರ್ದೆ ಮಕ್ಕಿರ್ದೇನೆ ಕುದ್ರೆ ಮೇಲೆ ಪ್ರೋಯ್ಯಾಯಿದ್ದಂತೆ. ಕುದ್ರೆ ಮೇಲೊ ವೋಯ್ಯಾಯಿರುವಾಗ ಈ ಮೂರ್ಜನ ಮಾತಾಡ್ಯ ಇರ್ಲೋ ಮಾತನ್ನ ಕೇಳಿಸ್ತುಂಡ್ರು, ಕೇಳಿಸ್ತುಂಡು ಗಂಡ ಇದ್ರೆ ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದು ಮಕ್ಕೆ ಹೆರೊವೆ ಅಂತಿದಾಳಲ್ಲ ಇವ್ವನೇ ಮದ್ಯಾಗ್ಗೇಕು ಅಂತ್ತಿರ್ವೇವೇ ಕುದ್ರೆ ಇಳ್ಳ ಬುಟ್ಟಿದ್ದೇಯಾ ಆಯಮ್ಮು ಕುದ್ರೆ ಮೇಲೆ ಕುಂಡ್ರುಸ್ತುಂಡು ಹೋಗ್ಗಾಬುಟ್ಟು.

ಯೋಯ್ ಬುಟ್ಟು ಅಲ್ಲಿ ಅವರ್ದೆ ಮದ್ದೆಂಡಿಯಿದ್ದು. ಆ ಮದ್ದೆಂಡಿ ಮನೆಗೆ ಕರ್ದಂಡೋಗ್ಗಿಲ್ಲ. ಈಯಮ್ಮುಂಗೆ ಬ್ಯಾರೆ ರೂಂ, ಒಂದ್ರಾರೂಮ್ ಕಟ್ಟಬುಟ್ಟು ಎಂಣ್ತೆಗೊತ್ತಿಲ್ಲಂಗ್ ಈಯಮ್ಮನ ಬ್ಯಾರೆ ಇಟ್ಟಂಡ್ರು. ಇಟಗಂಡೆ ಈಯಮ್ಮ ಗಭಿರೆಯಾಯ್ತು. ಗಭಿರೆಯಾದಾಗ ಈ ದೊರೆ ಏನ್ನಾಡೋರು? ಇವು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಾರ

ಅಯ್ಯೋ ಎಂಗವ್ವೆ ದೊರಸಾನಿ ಅಂತೇಣಿ ಚಾಡಿ ಯೇಳ್ಬಟ್ಟು. ಅವಾಗ ದೊರಸಾನಿ ಏನೆಂದೊಬುಟ್ಟು. ಮತ್ತೆ ನಾನೊಂದುಪಾಯ ಹೇಳ್ಬ್ಲ್ಡಿತ್ತೀನಿ. ಆಯಮ್ಮನೆ ಕಣ್ಣಗ್ಗೆ ಬಟ್ಟೆ ಕಟ್ಟಿಡಿ. ಕಣ್ಣಗ್ಗೆ ಬಟ್ಟೆ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟು ಅನ್ನೆರ್ಡುಕಾಲ್ ಏಣ ಹಾಕ್ಕಿಡಿ. ಆಟ್ಕೆ ಇಳ್ಳೋದು ಹತ್ತೋದು, ಇಳ್ಳೋದು ಹತ್ತೋದು ಮಾಡ್ಬ್ಲ್ಡಿ. ಅವ್ವೆ ಮಗ ಸತ್ತೋಯ್ತವೆ ಅಂತ ಯೇಳ್ಳ ಕೊಟ್ಟಬುಟ್ಟು. ಆಮ್ಮಾಕೆ ಆಯ್ತು ಅಂಗ ಮಾಡ್ತೀವಿ ಅಂದಿದ್ದಲೆ ಬಂದೊಬುಟ್ಟು, ಆ ಏಳ್ಳನ ಗೌಡಿರು.

ದೊರಸಾನಿ ಹೇಳಿದಂಗೆ ಅನ್ನೆರ್ಡುಕಾಲಿನ ಏಣ ಅಟ್ಟಕೆ ಆಕ್ಷಿಟ್ಟು. ಅತ್ತೋದು ಇಳ್ಳೋದು ಮಾಡ್ಬ್ಲ್ಡಿ. ಕಣ್ಣಗ್ಗೆ ಬಟ್ಟೆ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟು ಅತ್ತೋದು ಇಳ್ಳೋದು ಮಾಡ್ತು ಇದ್ದು. ಅವುರೆಂಗೆಂಗೆ ಅತ್ತೋದು ಇಳ್ಳೋದು ಮಾಡಿದ್ದು, ಅಂಗಂಗೆಲ್ಲ್ಲು ಇಪ್ಪತ್ತೋಂದು ಮಕ್ಕು ಉಟ್ಟಿಬ್ಬಿ. ಇಪ್ಪತ್ತೋಂದ್ದುಕ್ಕು ಉಟ್ಟಾಗ ಗೌಡಿರು ಒಡಿವೋಗುಬುಟ್ಟು, ದೊರಸಾನಿ ಹತ್ತೆ, ಇಪ್ಪತ್ತೋಂದ್ದು ಮಕ್ಕು ಅಡುದವ್ವೆ. ಸೂರ್ಯ ಚಂದ್ರಿದ್ದಂಗವೆ. ಇನ್ನು ನಿನ್ನಾಬುದ್ದು ರಾ ದೊರೆ, ದೊರಸಾನಿ ಅಂತ ಯೇಳ್ಳಬುಟ್ಟು. ಆಗ ದೊರಸಾನಿ ಇದ್ದೋಳು ಒಂದುಪಾಯ ಹೇಳ್ಳಕೊಟ್ಟು. ಈಗ ಇಪ್ಪತ್ತೋಂದು ಮಕ್ಕುನೂವೆ ತಗಂಡೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಗೇವೈತೆ. ಆ ಅಗೇವೈ ಆಕ್ಷಿಡಿ. ಇಪ್ಪತ್ತೋಂದ್ದಾಯಿ ಮರಿ ತಂದು ಅವ್ವ ಮಗ್ಗ ಲಲ್ಲಿ ಮಡುಗ್ಗಡಿ ಅಂತ ಯೇಳ್ಳಕೊಟ್ಟಬುಟ್ಟು.

ಗೌಡಿರೇನ್ನಾಡೊಬುಟ್ಟು, ಅಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಂದೊಂದು ನಾಯಿ ಈದಿತ್ತು. ಆ ಇಪ್ಪೋಂತ್ತೋಂದ್ದಾಯಿ ಮರಿನೂ ತಂದು ಅವಳ್ಳಿಗ್ಗಲಾಗ್ಗಡಗ್ಗಬುಟ್ಟು. ಈ ಇಪ್ಪತ್ತೋಂದು ಮಕ್ಕುಳ್ಳೂವೆ ತಗಂಡೋಗಿ ಅಗೇವುನೊಳಿಕ್ಕೆಬುಟ್ಟು ಬಂದೊಬುಟ್ಟು. ಈಯಮ್ಮನ ಕಣ್ಣಬಿಚ್ಚಿದ್ದು. ಒಂದೊ ನೀರು ಇಲ್ಲ, ನಿಡಿನೂ ಇಲ್ಲ. ಏನೋ ಒಂದೂ ಮನೊಳಿಕ್ಕಬುಟ್ಟು. ಆಮೇಲೆ ದೊರೆ ಒಂದು, ದೊರೆ ಒಂಧಾಗ ಗೌಡಿರಾ ಯೇರ್ಗೆ ಆಯ್ತು? ಅಯ್ಯಾ ದೊರೆ ಯೇರ್ಗೆ ಆಯ್ತು. ಇಪ್ಪತ್ತೋಂದ್ದಾಯಿ ಮರಿನ ಯೆತ್ತೆವ್ವೆ. ಅಲ್ಲೋಂದೂರ್ಮಾನಲ್ಲಿ ಆಕಿದೀವಿ ಅಂತ ಹೇಳ್ಳಬುಟ್ಟು. ಆಯ್ ಬುಡಿ ಉಗೀರಿ ಅತ್ತೆಗಿ ಅಂತ, ಅವುವೇ ಬೇಜಾರ್ಕಡ್ಡಂಬುಟ್ಟು. ಆಯಮ್ಮನಿಗೆ ಯಿಟ್ಟು ಇಲ್ಲ ನೀರೂ ಇಲ್ಲ. ಅವಳ್ಳಿಧನೇ ಅವಳ್ಳಿ. ಏನೋ ಯಾವ್ಮೋ ಟ್ರೈನಲ್ಲಿ ಸೀಕೋ ಯಿಟ್ಟೊ ಕೊಡೋರು. ತಿಂಡ್ಡಂಡ್ ಒಂದ್ದೂ ಲೇಲಿ ಬಿದ್ದಿತ್ತು.

ಇತ್ತಾಗಿ ಈ ಅಗೇವೊನಲ್ಲಿ ಈ ಮಕ್ಕೇನಾಗಬುಟ್ಟೋಂದ್ದೆ, ಇವುಗಳ್ಲು ಅಗೇವು ಚಂದಾಗಿ ಸಾಯ್ಯಂಬುದ್ದು. ಅಗೇವು ಅಂದ್ರೆ ಭೂಮಾತ್ಯಾಯಿನೇ. ಈ ಮಕ್ಕ್ಷು ಸಾಯ್ಯಂಬುದ್ದು. ನೀವ್ಯಾಖಾರು? ಏನು? ಏನು ಬಂದ್ರಪ್ಪ ನನ್ನೂ ಮಕ್ಕೆಲ್ಲ. ಸಾಯ್ಯತ್ತೀನಿ, ಅಂದ್ಬುಟ್ಟು ಅಚ್ಚಕಟ್ಟಾಗಿ ಸ್ವಾಕಂಬುದ್ದು. ಸಾಯ್ಯಂದು ಇಂಗೆ ಮಡಿಕಬುದ್ದು. ಅಗೇವೊಬುಟ್ಟು ಮೇಲ್ಕೆ ಕಳಿಸ್ತಿರ್ಜಿಲ್ಲ, ಅಮಕ್ಕನ್ನ. ಅವ್ವೆ ಅದೇ ತಾಯ್ತುಂದೆ ಆಗೋಯ್ತು.

ಒಂದಿವ್ವಲ್ಲ ಒಂದಿವ್ವ ಏನಂತ ಕೇಳೆಲ್ಲ ಈ ಮಕ್ಕಳೋಳು. “ತಂದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೇಲ್ಲಿಡಿಕೆ ವೋಗ್ನಬ್ಬಟ್ಟ ಆಡ್ಯಂಬತ್ತಿಇವಿ ತಂದೆ”. ಅಯ್ಯೋ ಅಪ್ಪ ಬ್ಯಾಡ್ರಪ್ಪ ಎಲ್ಲಾ ಮ್ಯಾಲುಕ್ಕೊಂದಿಗಬ್ಬಾಡಿ. ಇಲ್ಲೆ ಒಳಗಡಿಕ್ಕೂ ಆಡಿ ಅಂತ ಯೋಳಿದೂ, ಕೇಳಿಲ್ಲ. ಮೇಲ್ಲಿಡಿಕ್ಕೂ ಬಂದು ಗಂಡ್ಯಕ್ಕು ಹೆಣ್ಣಕ್ಕು ಚಂಡು ಬುಗಿ, ಆಡೋದು. ಆಡ್ಯಂಡು ವೋಗ್ನಾ ಇರುವಾಗ, ಇವು, ನೋಡುಬುಟ್ಟು. ಯಾರು ? ಈ ಗೌಡಿರು. ನೋಡ್ಯಂಡೋಗ್ನಬ್ಬಟ್ಟದೇ ದೊರಸ್ಯಾನಿಗೇನಂತ ಯೋಳಬುಟ್ಟು, ಅಯ್ಯೋ ದೊರಸ್ಯಾನಿ, ಆ ಮಕ್ಕಳನ್ನ ಅಗೇವ್ ದೊಳಿಕ್ಕೂ ಆಕೊಂದೆ. ಅಯ್ಯೋ ಅಷ್ಟೂ ಪಭೋಗ್ನಲ್ಲಿ ಬೆಳದವೆ ಮಕ್ಕಳ ದೊರಸ್ಯಾನಿ, ನೋಡಕ್ಕಾಗಿಲ್ಲ ಅಂತ ಯೋಳ್ಬಟ್ಟರು. ಓ ಬಡೀಕಬುಟ್ಟಾ ಅಂಗೂವೆ? ಏನ್ನಾಡದು ಈಗ ಅಂತ ದೊರಸಾನಿ ಬಂದುಹಾಯ ಮಾಡತಾವ್ಯಾ. ಜರ-ಸಳಿ ಅಂತೇಳಿ ಮಲಿಕಬುಟ್ಟು. ದೊರೆ ಬಂದು, ದೊರೆ ಬಂದಾಗ ಯಾಕೆ ದೊರಸ್ಯಾನಿ ಉಟ ಆಯ್ತಾ ? ಯಾಕೆ ಮಲ್ಲಿಇದ್ದಿಯಾ? ಏನೂಂತ ಕೇಳಿದು. ಅಯ್ಯೋ.... ಇಲ್ಲ ಮೈ ಒಡ್ಡ - ತಲೆಒಡ್ಡ, ಜರ-ಸಳಿ ಅಂದ್ಲು. ಆಗ ದೊರೆ ಏನ್ನಾಡಿದೆ, ವೋಯ್ತುದೆ ಅಂತ ಕೇಳಿದು. ಅಯ್ಯೋ ನನ್ನೆ ಏನ್ನಾಡುದೂ, ವೋಗಿಲ್ಲ. ಆ ಉರ್ಧ್ವಂದೆ ಒಂದ್ರ ಅಗೇವ್ ಅದೆ ಅದ್ದ ಮುಚ್ಚಿಬುಟ್ಟು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಣ್ಣಂದ್ಯೋಟ್ಟಿ, ನನ್ನೆ ವಾಸಿಯಾಯ್ತದೆ ಅಂದ್ಲು. ಅದೇನ್ ಬೋ ಸುದ್ದಿಯಾಂತ ಮಲಿಗಿದ್ದೀಯಾ ? ಆಯ್ತ ಒಂದ್ರ ಯೆರ್ಡಾಳೆಇ ಮುಚ್ಚಿಸ್ಪದ್ದಿನಿ ಯೋಳು ಅಂದು.

ಇನ್ನು ಇವು, ಬೆಳಗೆ ಮುಚ್ಚಿಸ್ಪೇಕು ಅಗೇವ್. ಈ ರಾತ್ರಿಲೇಯ ಕನಸಾಬಿದ್ರಾಬುಡ್ಟು ಅಗೇವ್ಗೆ. ಓ ಮಕ್ಕಳ ಇನ್ನು ನನ್ನ ಬೆಳಿಗೆ ಏನಿದೂ, ಮುಚ್ಚಿಸ್ಪದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನು ನೀವ್ ಎಲ್ಲಿ ಸೇರಿತ್ತರಪ್ಪ? ನೀವ್ ಎಲ್ಲಿ ವೋಗ್ನಿರಾ? ನಾನ್ ಏನ್ನಾಡದು? ಅಂತ ಅಗೇವ್ ಏನೇಳು ಅಂದೆ, “ಅಪ್ಪ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮೂಗುತ್ತ ಅದೆ. ಆ ವುತ್ತು ದೊಳಕೆಲ್ಲಾ ವೋಗ್ನಬ್ಬಡಿ. ಇನ್ನು ನನ್ನಾಫೆ ಆಗೋಯ್ತು. ನನ್ನ ಮುಚ್ಚಿಸ್ ಆಕ್ಕಾಡ್ದಾರೆ. ಆ ಮೂಗುತ್ತ ದೊಳಿಕ್ಕೊಂದಿ ಎಲ್ಲಾ ಸೇರ್ಪಂಬುಡಿ ಅಂತ ಯೋಳ್ಬಟ್ಟು ಎಲ್ಲಾರ್ಥ ಕಳುಸ್ಪದ್ದು ಅಗೇವ್. ಇವು, ಮೂಗುತ್ತ ದೊಳಿಕ್ಕೊಂದಿ ಸೇರ್ಪಂಬುಟ್ಟು. ಇನ್ನು ದೊರೆ ಆಳ ಕರ್ನ್ಹಂಡೋದು. ಅಗೇವ್ ಮುಚ್ಚಿಸ್ಪಬ್ಬು. ಮಣ್ಣ ತಂದ್ಯೋಟ್ಟು. ಆಗ ನನ್ನಾಳಸಿಯಾಯ್ತಂತ ಎದ್ಲು ದೊರೆಸಾನಿ.

ಈ ಮೂಗುತ್ತದಲ್ಲಿ ಒಂದ್ರ ಯೋಳಿದೆ ಸರ್ವ ಕಣಾಕೊಂಡ್ಲ ಆಗಿ ಅನ್ನೆರ್ಪು ವಸರ್ವದಿಂದ ಕೊಂಕಬಿದ್ದಿದ್ದಂತೆ. ಕಣಾಕೊಂಡ್ಲ ಆಗಿ ಕಿವಿಯೋಳೆ ಅನ್ನೆರ್ಪು ವಸರ್ವದಿಂದ ಅದರೊಳಗೆ ನೋಸಿಕಂಡ್ ಬಿದ್ದಿದ್ದಂತೆ. ಈ ಮಕ್ಕಳ ಯಾವಾಗ ತಪತಪ್ಪೆ ವಳಿಕೋಡೊ ಅವನ್ನೆ ಕಾಯ್ಲು ಅನ್ಮೋದೆ ವಾಸಿಯೋಗೋಯ್ತು, ಪರಿಯಾರ ಆಗೋಯ್ತು. ಆಗ ಸ್ವಾಮಿ ಏನೇಳಿದ್ದಂತ ನಾಗೇಂದ್ರಪ್ಪ ಅಯ್ಯೋ ಮಕ್ಕಳ ನೀವ್ ಯಾವ್ತಾಯಿ ಅಡ್ಡಿಕ್ಕಳಪ್ಪ? ಯಾವ್ ದೇಶದ ದೊರೆ ಮಕ್ಕಳಪ್ಪ ನೀವ್? ಯಾಕ್ರಪ್ಪ ಇಲ್ಲಿಗ್ ಬಂದ್ರಿ? ನನ್ನ ಕಾಯ್ಲನೂ ವಾಸಾಯ್ತು. ನನ್ನೂ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳ ಅನ್ನವಂಗೆ ಸಾಯ್ಜತ್ತಿನ್ನಾಪ್ಪ, ಅಂದಿದ್ದೇಲೆ ಅವ್ಯೇ ಏನ್ವೇಕು ಅದ್ದ ಬೇಕಾದಪ್ಪ ಬಟ್ಟೆ-ಬರೆ, ಅವ್ಯೇನು ಸಪ್ಪೆಂಬೇಕು

ನಾಗೇಂದ್ರ ಮಾಡ್ಯಾಟ್ಟಿ ಸಾಯ್ಯಂಬುಟ್ಟಿ ಗಂಡ್ಯಾಕ್ಷಿಗೆಲ್ಲಾ ಚಂಡು ಬುಗಿ, ಹೆಮ್ಮೆಕ್ಷಿಗೆಲ್ಲ ವೂವೂ. ಈ ವೂ ತರಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ವೂವಾಡಿಗ್ಗಿತ್ತಿ ಗೊತ್ತಾಡುಬುಟ್ಟು. ನಮ್ಮ ನಾಗೇಂದ್ರಪಟ್ಟಕೆ, “ನೋಡಮ್ಮೆ ವೂ ತಂದೊಕೊಡು ಇಟ್ಟು ಅಂತ ಒಬ್ಬ ವೂವಾಡಿಗ್ಗಿತ್ತಿಗೆ ಅವು ಆಗ್ನೇ ಮಾಡ್ಯಾಟ್ಟು. ಆಯ್ದು ಸ್ವಾಮಿ ತಂದ್ರೋಡಿನಿ ಅಂತೇಳಿ ಆಯಮ್ಮೆ ಒಷ್ಟಂಡ್ಲು. ಆಯಮ್ಮೆ ಎನ್ನಾಡೋಳು? ಒಂದ್ರ್ಯಂಕಿ, ವೂ ತಗಂಬರೋಳು. ನಾಗೇಂದ್ರ, ಸ್ವಾಮಿ ಪಟ್ಟಕೆ ಕೊಟ್ಟಬುಡೋಳು. ಈ ಮೂಗುತ್ತದೋಳಿಕೆ ವೋಗ್ನಾಡೋಳು. ಇತ್ತಲ್ಲಿಗಿ ಈ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲಾ ಆಡ್ಯಂಡಿರವು.

ಒಂದಿವ್ವಲ್ಲ ಒಂದಿವ್ವ ಏನಂದೋ “ತಾತ ಮೇಲ್ಗೆದೆ ವೋಗಿ ಆಡ್ಯಂಬತ್ತಿ ಏ ತಾತ ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇಜಾರಾಯ್ತದೆ ಇಲ್ಲೇಯಾಂತ ಕೇಳ್ಯಂಡೋ. ಆಯ್ದು ವೋಗ್ನಪ್ಪ ಆಡ್ಯಬನ್ನಿ ಅಂತ ನಾಗೇಂದ್ರ, ಹೇಳ್ಯಾಟ್ಟು. ಇವು ಮೇಲ್ಕು ಬಂದು ಅಡಕಂಡು ವೋಗ್ನಾಯಿರುವಾಗ ಇವು, ನೋಡ್ಯಂಬುಟ್ಟರು. ಯಾರು? ಈ ಗೌಡಿರು. ನೋಡ್ಯಾಟ್ಟು. ದೊರೆಸಾನಿ ಹತ್ತುಕ ಬಂದು ಅಯ್ಯೋ ದೊರೆಸ್ಯಾನಿ ನೀನು ಆಗೇವ್ ಮುಚ್ಚದೆ ಈ ಮೂಗುತ್ತದಿಂದ ಬಿಳಿಬಿಳಿ ಬತ್ತವೆ ಮೇಲ್ಕು, ಪಿಳಿಪಿಳಿಪಿಳಿ ಒಳೀಕ ವೋಯ್ತವೆ. ಅಷ್ಟೂ ಚೆನ್ನಾಗವೆ ಕಣ ದೊರೆಸಾನಿ ಮಹ್ನ ಅಂತ ಯೇಳಬುಟ್ಟು.

ಈಗೇನ್ನಾಡದು ಗೌಡಿರೋಗೇಳುದು ಅಂತ ಬಂದುಪಾಯ ಮಾಡತಾವ್ಯಾ ದೊರೆಸಾನಿ. ಈಗ ಇಸದ್ದ ಕಜ್ಜಾಯ ಮಾಡ್ಯೋಟ್ಟಬುಡ್ತಿನಿ. ಉರ್ಧುಂದೋಂದು ಕಟ್ಟೆ ಅದೆ. ಕಟ್ಟೆ ನೀರ್ಮೋಗ್ನಾಡಿ. ಅಲ್ಲಿ ಮಗಿಯದು ಚಲ್ಲದು, ಮಗೆಯದು ಚಲ್ಲದು ಮಾಡಿ. ಅವಾಗ ಆಡಾಕ್ ಬತ್ತವೆ. ಅವಾಗೊರಸ್ಯಾನಿ ಮಕ್ಕೆ ತಿನ್ನಾಕ್ ಕೊಡ್ತಿ ಏ ಅನ್ನಿ. ಅವಾಗ ಎಲ್ಲಾಕು ಇಸದ ಕಜ್ಜಾಯ ಕೊಟ್ಟಿದಿ. ಎಲ್ಲಾ ಸತ್ಯೋಯ್ತವೆ. ಬನ್ನಿಡಿ ಅಂತ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಬುಟ್ಟು. ಇವು ಅಂಗೆ ಆಡಾಕೆ ಈಚಿಗೆ ಬಂದೋ. ಕಟ್ಟೆಹತ್ತ, ಹೋಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಈಜ್ ಹೊಡೆಯೋದು, ಇದ್ದ ಮಾಡಾದು. ಆಡಾಕ್ ಬಂದೋ. ಇವು, ಏಳ್ಳನ ಗೌಡಿರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ನೀರ್ದೆ ಹೋದು. ಮಗಿಯದು ಚಲ್ಲಾದು ಮಾಡ್ತು ಇದು. ಈ ಮಹ್ನ ನೋಡ್ಲಾರದನೆ ಯಾಕಮ್ಮೆ ಒರ್ನನೇನಮ್ಮೆ? ಅಂದೋ. ಉಕಣ ಬಂನ್ರಪ್ಪ ಎಲ್ಲಗೂ ತಿನ್ನಾಕ್ ಕೊಡ್ತಿ ಏ ಅಂತ ಯೇಳಬುಟ್ಟು ಕಜ್ಜಾಯ ಕೊಟ್ಟು. ಕಜ್ಜಾಯ ಕೊಟ್ಟಾಗ ಏನಾಯ್ದು? ಈ ಇರೇಹುಡ್ಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಶ್ಚರ್ಯದಾ ಹುಡ್ಗಿ ತಿನಬುದ್ತ ಕಜ್ಜಾಯನ. ಇವೆಲ್ಲಾ ಅಂಗೆ ಇಡ್ ಕೊಂಡಿದ್ದ್ಲಾ. ಆ ವುಡ್ಗಿ ತಿಂದೇಟ್ಟಿ ಸತ್ಯೋಗಾಬುದ್ತು. ಸತ್ಯೋಗಾಬುಟ್ಟಾಗ ಇವು ಈ ಇಪ್ಪತ್ತು ವುದುಗು, ಇದ್ದಲ್ಲ, ಸುತ್ತ ಕೂತ್ತಂಡು ಆ ವುಡ್ಗಿ ಹೇಣ ಮಧ್ಯೆ ಮಡಿಕಂಡು ಅಭಾತ್ ಇದ್ದ್ಲಾ.

ಶಿವನು ಪಾರ್ವತಿಯು ಎಲ್ಲೋ ಹೋಗ್ನಾ ಇದು. ವೋಗುವಾಗ ಏನಾಯ್ದು? ಅಯ್ಯೋ ಅದೇನೋ ನರಮನ್ನನ ಗೋಳಾಯ್ತದೆ. ನಡೀರಿ ನೋಡನಾಂತೇಳಿ ಪಾರ್ವತಿ ಅಂದ್ಲು. ಶಿವ ಏನಂದು, ಅಯ್ಯೋ ಯೆಂಗಿನ್ ಬುದ್ದಿ ಇದೆನೇ. ಏ ನಡಿ ಏನೋ ಅಂದು. ಅಯ್ಯೋ ನಾವ್ ಬಂದಿರಾದ್ಯತಕ್ಕಿ, ? ನರಮನ್ನನ ಚಂಚರಣೆಗೋಸ್ಕರ ತನೆ?

ನೋಡಾನ ಬಸ್ಯಿ ಅಂತೇಳಿ ಕರ್ಕಬಂದು. ಕರ್ಕಬಂದಾಗ ಯಾಕ್ರಪ್ಪ ? ಏನ್ವರ್ಪ್ಪ ? ಇಂಗೆ ಸತ್ತಾವೋಗ್ನಿಧ್ಯ ಷಾಮಿ, ಕಜ್ಜಾಯ ತಿನಬುಡು. ನಮ್ಮಕ್ಕೆ ಇಂಗೆ ಸತ್ತಾವೋಗ್ನಿಧ್ಯ. ನಾವು ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದ್ದನ ಇದ್ದೂ. ಇಪ್ಪತ್ತನ ಆಗ್ನಿಟ್ಟೊ ಅಂತೇಳಿ ಅಳಾತಿದ್ದೂ. ಅವಾಗು ಏನ್ನಾಡಿದ್ದು ಅವು? ಮರ್ಜಾವ್ಯಾಧಿಧ್ಯೀಲಿ ಮಂತ್ಸಾಬುಟ್ಟು. ಜೀವ ಮಾಡೊಬುಟ್ಟು ಮಂಗಳಮಾಯ ಆಗ್ವೋಂಟೋಗ್ಬಾಬುಟ್ಟು. ಇವೇನ್ ಮಾಡ್ವಾಟ್ಟೊ? ಹೂವಾಡಿತ್ತಿ ಮನೆ ಸೇರ್ಲೋಂಬುಟ್ಟೊ ಪೋಗಿ.

ಈಗ ಅದೇ ದೊರೆ ನನಗೆ ಮಕ್ಕಿಲ್ಲ, ನಾನ್ ಇನ್ನೊಂದ್ ಮದ್ದೆ ಆಗ್ಬೇಕು ಅಂದೊಬುಟ್ಟು ಏಪಾಡ್ ಮಾಡಿದ್ದು. ಎಲ್ಲಾರ ಒಂದೆಣ್ಣ ತರಬೇಕು, ನಾನ್ ಮದ್ದೆ ಆಗ್ಬೇಕು ಅಂತೇಳಿ ಕುದ್ರೆ, ಆಯ್ಯಂಡು ಪೋಯ್ತಾಯಿದ್ದು. ಪೋಯ್ತಾ ಇರುವಾಗ ಈ ಮಂತ್ರಿ, ಏನೇಳ್ಳ ದೊರಿಗೆ, ಆಯ್ಯಾ ದೊರೆ ಈ ಹೂವಾಡಿತ್ತಿ ಮನೇಲಿ ಮಕ್ಕು ಸಾಕಷ್ಟೆ. ಎಣ್ಣೊಂದ್ದೆ, ಅಷ್ಟೊ ಚೆನ್ನಾಗವೆ. ನಿಮ್ಮ ಆಗೊದೊಂದು ವೃಡ್ಯೀನ್ ನೀವ್ ಮಾಡ್ವೋ ದೊರೆ ಅಂತೇಳಿ ಮಂತ್ರಿ, ಹೇಳ್ಳಿ. ಆಯ್ಯು ಕಣೋ ನಡಿಯೋ ಹೋಗಾನ ಅಂತೇಳಿ ಮಂತ್ರಿನೂವೆ ದೊರೆನೂವೇ ವೂವಾಡ್ಯಿತ್ತಿ ಮನೆಗೆ ಎಣ್ಣಗೋಡು. ಎಣ್ಣಗೋಡೇ, ಏನಂದ್ದು, ಏನಮ್ಮು ನಮ್ಮೊಂದೆಣ್ಣಾಗಬೇಕಣಮ್ಮು. ನಾವು ಎಣ್ಣೋಗ್ ಬಂದಿದೀವಿ ಅಂತ ದೊರೆಗಳು ಅಂದ್ದು. ಆಯ್ಯಾಪ್ಪ ಅದ್ವಷ್ಟ ಅಣೆಬರ ಇದ್ರೆ, ಹೆಸ್ರಬಲ ಬಂದ್ರೆ, ಆಯ್ಯು, ಇಲ್ಲಾಂತೀನ ದೊರೆ ಅಂತೇಳಿ ಅವಮ್ಮು ಹೇಳ್ಳಬುಟ್ಟು. ಆಯ್ಯು ಹೆಸರ್ವಲ ಕೇಳುದ್ದು, ಏನೋ ಸರ್ವತ್ತು ಅಂತಹೇಳಿ ಹೇಳ್ಳಬುಟ್ಟು. ಆಯ್ಯು ಎಲ್ಲಾ ಸಾಮಾನು ಪೋಂಚ್ಯಾಬುಟ್ಟು. ಮದ್ವೀಗೆ ಏಪಾಡು ಮಾಡೊಬುಟ್ಟು. ಎಂಟ್ ದಿನ್ನೇ ಎಣ್ಣಕರ್ಕಬರೊದು, ಇಷ್ಟುದಿನ್ನೇ ಚಪ್ರ ಮದ್ದೆ ಅನ್ನಾದು ಗೊತ್ತಾಗೋಯ್ಯು. ಆಯ್ಯು ಎಣ್ಣಕರ್ಕಬೋಯ್ಯು ಅವಮ್ಮು.

ಅವಾಗ ಚಪ್ರದಟ್ಟೀಲಿ ಮೋರ್ತ್ರಕ್ ನಿಲ್ಲುದ್ದು. ಮೋರ್ತ್ರಕ್ ನಿಲ್ಲುದಾಗ ತರೆಬಟ್ಟೆ ಇಡುದ್ದು. ಎಳ್ಳು ಜೀರ್ಣ ಆಕ್ಷುದ್ದು. ಇನ್ನೇನು ಮೋರ್ತ್ರಕ ಕೈವೋಡ್ದು ಬೇಕು. ಎಣ್ಣೊ ಗಂಡು ಮೋರ್ತ್ರಕ ಕೈವೋಡ್ದು ದಾಗ ಆಕಾಸ್ ದಿಂದ ಒಂದ್ ಯಿಂಬೆ ಹಣ್ಣು ಎಣ್ಣೊ ಕೈಯೋಳಿಗೆ ಬಿದ್ದಾಗ, ಆ ವೃಡ್ಯಿ ಏನ್ನಾಡ್ಯು ? ಕೈಯ ಹಿಂಗ್ ತಕ್ಕಂಬುಡು. ವಾಲಕ್ ತಕ್ಕಂಡು ಆ ಯಿಂಬೆ ಅಣೋಳಿ ಓದಕ ನಿಂತ್ಕುತ್ತು. ಆ ವೃಡ್ಯಿ ಓದಕ ನಿಂತ್ಕುಂಡಾಗ ಏನಂತ ಓದ್ದು ನಿಂತ್ಕುಂತು ಅಂದ್ರೆ, ಮೂರ್ಜನ ಮುಂಡೇರಂತೆ, ಕೇಳಿ ಯಿಂಬೆಅಣ್ಣೋ. ಮಾವಿನ ತೋಪ್ಪುಲ್ಲಿ ಸೌದೆ ಆಯ್ಯು ಅಂತ ಒಬ್ಬಂದ್ಲಂತೆ. ಆದ್ದೆ ಆಯ್ಯೋ ತಾಯಿ, ನಾನು ಆದ್ದೆ ಮಾಡಿ ಮಕ್ಕುಗಿಕ್ಕಿ, ಉಟಮಾಡಿ ಇಷ್ಟುಲ್ಲಾ ಮಾಡಬಂದೆ ಅಂತ ಒಬ್ಬಂದ್ಲಂತೆ. ಒಬ್ಬೀನಂದ್ಲಂತೆ ಆರಪಾವಕ್ಕೆ ಆಕಿ ಗಿರಿಪರ ಮಾಡಿ ಒಂದೂರ್ ಮಗಳು ಬಂದುಂಡು ಕೋಡಳ್ಳಿ ಮಗ್ಗ ಕರ್ಕಬಂದಿಕ್ಕೆ ಓದಕ್ಕೋಗೋ ಮಗನ್ನೆ ರೋಟ್ಟೆ ಬುತ್ತಿ ಕಟ್ಟಿ ಇನ್ನೊ ಅರಪಾವಕ್ಕೆ ಅನ್ನ ಉಳ್ಳಕ್ಕಣಕ್ಕಾಂತ ಒಬ್ಬಂದ್ಲಂತೆ. ಆಯ್ಯೋ ನನಗೆ ಗಂಡಿದ್ರೆ, ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದ್ ಮಕ್ಕ ಹೆರೋನಿ ಕಣಕ್ಕ ಅಂತ ಒಬ್ಬಂದ್ಲಂತೆ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದಿನ್ಮೇ ದೊರೆ ಎಣ್ಣೊ ಪೋಗ್ತಾ ಯಿದ್ದುಂತೆ. ಎಣ್ಣಗೋಗುವಾಗ ಇವು ಮಾತಾಡಿದ್ದ ಮಾತ್ರ ಕೇಳಿಸ್ತುಂಡು ಕುದ್ರೆ, ಇಳಾದೊಬುಟ್ಟು, ಕುದ್ರೆ, ಮೇಲೆಯೆತ್ತಿ ಕುಂಡುಸ್ತುಂದೊಬಂದ್ಲಂತೆ. ಬಂದು ಆಯಮ್ಮನ ಬಂದು ಮನೆ ಮಾಡಿ ಬುಟ್ಟೊಂಡಿದ್ದುಂತೆ.

ಅಯಮ್ಮೆ ಗೆಭಿಂ ಆದಾಗ ಈ ಗೌಡೀರ್ಗೆ ಏಳ್ಳಣಕ್ಕೊವೆ ಆಗ್ಗೆ ಮಾಡಿದ್ರಂತೆ. ಈಯಮ್ಮೆನ ಕಷ್ಟ ಸುಖಿಗೋಳಿಲ್ಲಾ ನಿಮಿಗೆಪೋಂದಿದ್ದು. ಅವಾಗ ವುಚ್ಚದೂರೆ ಎಲ್ಲೋ ಪೋಗಿದ್ದಾಗ, ಆಯಮ್ಮೆನ್ನೆ ಕಷ್ಟವಾಯ್ತಂತೆ. ಆಗ ಇವ್ವು ಏಳ್ಳಣ ಗೌಡೀರ್ಗೆ ಕರ್ದು ಕಷ್ಟ ಸುಖಿಗಳ ಯೋಳ್ತಂತೆ. ಯೋಳಿದಾಗ ನಿಮ್ಮದೆ ಹೆಗ್ಗೆ ಮಾಡಾನೋ ನಿಮ್ಮದೆ ಹೆಗ್ಗೆ ಮಾಡಾನೋ ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ರಂತೆ. ನಮ್ಮಗೇನ್ ಗೋತ್ರವ್ವ? ಎಲ್ಲಾ ನಿಮಗ್ಗಾಪೋಂದಿದ್ದು, ನಿಮಗೆಗೋತ್ತಿದ್ದು ಅಂತ ಆಯಮ್ಮೆ ಹೇಳತಂತೆ. ಅವಾಗ ಅವೇನ್ನಾಡಿದ್ರಂತೆ? ಕಣ್ಣ ಬಟ್ಟೆ ಕಟ್ಟಬುಟ್ಟು, ಅಟ್ಟಕ್ಕೆ ಅನ್ನರ್ಹಕಾಲ ಏಣ ಆಯ್ಯಬುಟ್ಟು ಹತ್ತಿದು ಇಳಿದು ಮಾಡಿದ್ರಂತೆ. ಅವು, ಹತ್ತಿದು ಇಳಿದು ಮಾಡದಂಗಲ್ಲಾ ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದ್ರೆ ಮಕ್ಕು ವಟ್ಟಿದುವಂತೆ. ಅವಾಗ ಏನ್ನಾಡಿದ್ರಂತೆ? ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದ್ರೆ ಮಕ್ಕುನೂ ತಗೊಂಡೋಗಿ ಉರ್ಧುಂದ್ಲ ಅಗೇವಾಗೆ ಆಕಿದರಂತೆ. ಅವಾಗ ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದ್ರು ಯಿ ಮರಿ ತಂದು ಅವಮ್ಮೆನ ಮಗ್ಗುಲ್ಲೆ ಬುಟ್ಟಂತೆ. ಕೇಳಾ ಯಿಂಬೆಣ್ಣೆ ಅಂತ ಎಲ್ಲಾನು ನಡೆದಿದ್ದ ವಿಚಾರನೆಲ್ಲಾ ಯಿಂಬೆಣ್ಣಲ್ಲಿ ಓದ್ದುಡ್ಡು. ಆ ನಿಂಬೆ ಅಣ್ಣಲ್ಲಿ ಓದ್ದುಟ್ಟಾಗ ಈ ದೂರೆ ನಿಂತಿದ್ದೋರು, ವುಚ್ಚದೂರೆ, ತನ್ನ ಮಗಳ್ಳೀಯ ಮದುವೆ ತಾನೆ ಆಗಕ ಬಂದ್ರಂತೆ, ಕೇಳಾ ಯಿಂಬೆಣ್ಣೆ ಅಂತೇಳಿ ಓದ್ದುಡ್ಡು.

ಅವಾಗ ವುಚ್ಚದೂರೆ ಮೋತ್ತಕ ನಿಂತಿದ್ದೋರು ಏನಾಯ್ತು ಮೂರ್ಖ ಬಿದ್ದೋದ್ದು. ಆಮ್ಮಾಲೆ ಏನ್ನಾಡಿದ್ದು? ಎಚ್ಚತ್ತುಂದು ಅದೇ ಚಪ್ಪದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದ್ರೆ ಸೀಮೆದೂರೆ ತಂದು, ಅದೇ ಮಗಳ್ಳಿ ಲಗ್ಗ ಮಾಡಿದ್ದು. ಮನೇಲಿದ್ದ ದೂರೆಸಾನಿ ಏಳ್ಳಣ ಗೌಡೀರ್ಗೆ ಏಳಾ ಬಾಕಲಾಗೂ ಸಿಗಿದು ತೋರ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುದ್ದು. ಆಮ್ಮಾಲೆ ವುಚ್ಚದೂರೆ ಮಕ್ಕು ಯೆಂಡ್ತಿ ಬದಿಕಪೋಯ್ತಾವೆ.

ಹೇಳಿದವರು : ಸಾಕಷ್ಮು, ಬೆಟ್ಟುದ ಬ್ಯಾಲನಕೆರೆ. ಅಜ್ಞ ಯಿಂದ ಕಲಿತ ಕಥೆ.

೧೨. ಹೆಂಡತೀಯ ಮಿಂಡ

ಒಂದೂರಲ್ಲಿ ಗಂಡ ಎಂಡ್ತಿ ಇಬ್ಬಾಳಿದ್ರಂತೆ. ಆಮೇಲೆ ಇರ್ಲೂಲಾವೇ ಅವು ಯಾರನ್ನೋ ಇಟ್ಟೊಂಬಿಟ್ಟಳು. ಗಂಡನ್ ಮುಂದೆ ಮುಂಡಾನೋವು ತಲೆನೋವು ಅಂತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಮೂಗುನೋವು ತಲೇನೋವು ಅಂತ ಮಲಿಕ್ಕೊಂಬಿಟ್ಟು. ಮಲಿಕ್ಕೊಂತ್ತೂಲ್ಲವೇ ಗಂಡ ಬಂದು “ಎಯ್ ನಿನ್ನ ಮೂಗುನೋವು ತಲೇನೋವಿಗೇನು ಅಂತ ಕೇಳಿದ. ಅಯ್ಯೋ ಮತ್ತೇ ನಂಗೆ ನೆಟ್ಟಾನೆ ಕಲ್ಲಾವೇ ಗಾಳಿಹಣ್ಣಾಲ್ಲವೇ... ಇಟ್ಟೊಂದು... ನನ್ನ ಮೂಗುನೋವು ತಲೆನೋವು ಓಯ್ದದೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ಲು. ಅವ್ವ ಅವಾಗ ಆಯ್ತು ಅಂತ ಹುಡಿಕೊಂಡು ಪೋಗ್ಗಿಟ್ಟು, ಬಂದು ಚುಂಚನಗಿರಿ ಬೆಟ್ಟುದಂಥ ಬೆಟ್ಟು ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ

ಗಾಳಿಹಣ್ಣು ಎಲ್ಲಾ ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಇದ್ದು. ಆಮೇಲೆ ಆ ಕಡೆ ಪೋಗೊವ ಅಂತ, ಕಲ್ಲು ಕಡಿದು ನೋಡೋಣ ಅಂತ ನೆಟ್ಟನೇ ಕಲ್ಲು ಕೆತ್ತೆ. ಆಮೇಲೆ ಹಾಳುಗಿಡ ನೋಡೋಣ ಅಂತ ಗಾಳಿಹಣ್ಣು... ಹಿಡಿಯಾಕಾಗಿಲ್ಲ... ಆಮೇಲೆ ನೀರಿಗೋಗೊನು ನೀರುಮಟ್ಟ ನೋಡ್ತು ಕೂತ್ತೋಂಡ. ಕಲ್ಲು ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ, ಗಾಳಿಹಣ್ಣು ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಈ ಹೋಳಿಗೋಗಿ, ಹೋಳಿತಕ್ಕವೋಗಿ, ನೀರಾಗಿ ಇಳಿತಾವೆ. ನೀರು ಮಟ್ಟಾಕಟ್ಟನೇ, ನೀರು ಬಾಚ್ಚೋಂಡ. ಆ ನೀರು ಅವನಿಗೆ ಮಟ್ಟ ಕಟ್ಟಾಕೇ ಆಯ್ದು? ನೀರು ಬಗಚು ಒಂದು ತಕ್ಕೇ ಆಗಾಕಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಗಿರಿಯಮ್ಮನಂತವು, ಒಬ್ಬ ಅಜ್ಞ ಓಯ್ದುದ್ದು. ಅವಜ್ಞ ಒಂದು ಯಾರಪ್ಪ ಇಂಗೇ ನೀರಾಗೇ ಕುಂತಿದ್ದೀ, ಯಾಕೋ ಮಗಾ ನೀರಿನೋಳಗೆ ಕುಂತಿದ್ದೀಯಾ ಅಂದ್ದು. ಪೋಗಮ್ಮ... ನಿಂದೋಳಿ ಕಥೆಯಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು. ಅವಾಗ ಅವೇನೆಂದ್ದು ಮತ್ತೆ ಒಳ್ಳೆದಾಯ್ತು, ಏಳಷ್ಟು ಅದೇನು ಅಂತ ಕಷ್ಟ? ಮತ್ತೆ ನನ್ನ ಎಂಡು, ಅರಿಸೋದಾದೂ, ಅರಿಸ್ತೇನಿ, ಮತ್ತೇ ತಿರ್ಯೋದಾದೂ, ತೀರಿಸ್ತೇನಿ, ಒಂದ ಕಷ್ಟ ನಾನು, ಅದೇನು ಅಂತ ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡ್ತೇನಿ ಹೇಳಪ್ಪಾ ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ಮತ್ತೆ ನನ್ನ ಎಂಡು, ತಲೇನೋವು ಒಂದು ಮನೀಕ್ಕೋಂಡುಬಿಟ್ಟವೇ, ಒಂದವಾರ ಆಯ್ತು, ಮ್ಯಾಕೇ ಎದ್ದಿಲ್ಲ ಅಂದ.

ಮತ್ತೆ ಗಾಳಿಹಣ್ಣು, ನೆಟ್ಟನೇ ಕಲ್ಲು, ನೀರಿನಮಟ್ಟ ಕಟ್ಟೋಂಡು ತಗೋಬಂದೇ, ನನ್ನ ತಲೇನೋವು ಬಾಧೆ ಎಲ್ಲಾ ಓಯ್ದು ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು. ಅದಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೀನಿ ಕಣಮ್ಮ. ನೆಟ್ಟನೇ ಕಲ್ಲು ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ, ಗಾಳಿಹಣ್ಣು ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ, ನೀರೇ ಮಟ್ಟ ಕಟ್ಟಿಂದು ಕುಂತಿದೀನಿ ಅಂದ. ಅವಾಗ ಆಯಮ್ಮ ಎನಂದ್ದು? ಅವಳು ಗೂಡೆ ಹೋತ್ತೋಂಡು ಬತ್ತಿದ್ದು. ಇವ್ವ ಎನ್ನಾಡಿದ್ದು “ಅಯ್ಯೋ ಮಂಕು ಬಡ್ಡಿ ಮಗನೇ, ಅವ್ವ ಯಾವನೋ ಮಡಿಕ್ಕೋಂಡವೇ, ಅದಕ್ಕೆ ಯಿಂಗೆಲ್ಲಾ ಹೇಳವಳೆ. ನೀನು ಅದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲೇ ಬಂದಿದ್ದೀ ಅಂದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನು ಆಯ್ಯೋ ಇದೇನಮ್ಮ ಇಂಥ ಮಾತಾಡ್ತೀಯಾ ನೀನು? ನನ್ನ ಹೆಂಡು, ಅಂತವು, ಅಲ್ಲ ಕಣಮ್ಮ ಅಂದ. ಅಯ್ಯೋ ಒಳ್ಳೆ ಆಸಾಮಿ.... ನಾನು ಬತ್ತೀನಿ, ನಿನ್ನ ಮನೇ ಎಲ್ಲದೇ ತೋರ್ನು. ಅವಾಗ ನಾನು ನಿನ್ನೆಂಡು, ಎಂಥವಶು ಅಂತ ತೋರ್ನಿಕೊಡ್ತೀನಿ ಅಂದಳು. ಅಯ್ಯೋ ಆಯ್ತು ನಡಿಯಮ್ಮ ಅಂತ ಅಂದ.

ಅವಳು ಅವನ್ನ ಪೆಟ್ಟೆ ಒಳಗೇ ಕುಂಡಿಸಿಕೊಂಡ್ದು. ದೇವು, ಅಂತ ಕೊಂಡಿಸೊಂಡು, ತಲೇಮೇಲೆ ಹೋತ್ತೋಂಡು, ಓಯ್ತಾ ಇದ್ದು. ಆಮೇಲೆ ಇವ್ವ ಇದೇ ದಾರಿ ಇದೇ ದಾರಿ ನಮ್ಮೂರಿಗೆ ಅಂದ. ತಗೊಂಡ ಓಯ್ತಾ ಇದ್ದವಳಿಗೆ, ಇದೇ ಕಣಮ್ಮ ನಮ್ಮನೇ. ನಡಿಯಮ್ಮ ಅಂತ ತೋರ್ನಿದೂ. ಇವ್ವ ಮನೇ ಒಳಕ್ಕ ಹೋದ್ದು. ಮುಂದಕೋಡ್ದು. ಅವನ ಎಂಡು, ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದು. ಶಾಯಿ ಮತ್ತೇ ತಣಗಾ... ಬಂದಿಟ್ಟು. ಸಂಜೆ ಆಯ್ತು ನಾನು ಓಗಾಕೇ ಆಗೋಕಿಲ್ಲ ದೇವು, ಹೋತ್ತೋಂಡು, ಹೋತ್ತು ಮುಳುಗಿ ಕತ್ತಲು ಬಂದುತ್ತಲ್ಲ. ಇವತ್ತು ರಾತ್ರಿ, ಇಲ್ಲೇ ಮಲಿಕೊಽಂತೀನಿ ಅಂದಳು. ಅವಳು ಎನ್ನಾಡಿದ್ದು? ಅಯ್ಯೋ ಬಾರಮ್ಮ ಒಳ್ಳೆದಾಯ್ತು ಕುಂತ್ತೋ ಬಾ ಅಂತ, ಕರ್ಮೋಂಡೋದ್ದು ಒಳಕ್ಕೆ. ಇಲ್ಲೇ ಇರುವಂತೆ ಬಾಕ್ಕು

ಅಂತ ಆಮೇಲೆ ಕರ್ನಾಂಡೋಯಾಲೊ ಲೂವೆ ಕುಡಿಯಾಕೆ ತಣ್ಣಿಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಹಾಲು ಹೊಡವ್ವ ಅಂದ್ದು ಮುದುಕಿ. ಅವಳು ಹೊಟ್ಟು ಹಾಲು ಕುಡಿದಳು. ಹೊತ್ತಾಂಡ್ವ ಮುದುಕಿ ದೇವ್ರ, ಗೂಡೆಮರದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ. ಒಂದ್ರ ಹೊತ್ತಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಆಗ ಗೌಡ, ಮಗ ಎಲ್ಲಾ ಬಂದು, ಅವು, ಬರುತ್ತೀಯಾ ಇವಳೇನು ಮಾಡ್ಡಿಟ್ಟು? ಗೌಡ, ಮಗನ್ನ ಮಡಿಕ್ಕೆಂಡಿದ್ಲಲ್ಲ, ಆಗ ಏನ್ನಾಡಿದ್ದು? ಉಟ ಅದು ಇದು ಬೇಕಾದ್ದು, ಬೇಡವಾದ್ದು ತಿಂಡಿ ತೀರ್ಥ ಎಲ್ಲಾ ಮಾಡ್ಗ್ರಂಡು ತಿನ್ನಿಸಿ ಕಳಿಸಿದ್ದು. ಅವನ್ನ ಕೆಳಸ್ತೂಲೂ ಲೂವೆ ಇನ್ನ ಇವಳಿಗೆ ಮುದುಕಿಗೆ ಕಣ್ಣಿ ಕಾಣಿಲ್ಲ. ಆಗ ಒಂದಿಷ್ಟು ನೀರು ಹೊಡವ್ವ, ಕೈಕಾಲು ತೊಳ್ಳೊತ್ತಿನಿ ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ಆವಾಗ ಕೈಕಾಲು ಮುವಿ ಯೆಲ್ಲಾ ತೊಳ್ಳೊತ್ತಿದ್ದು. ದೇವಿಗೆ ಪೂಜೆ ಮಾಡೋಕೆ ಕಣವ್ವ ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ಆಮೇಲೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಗೂಡೆ ಬಾಯಿ ತೆಗೆದ್ದು. ಆ ಬುಟ್ಟಿಬಾಯಿಲೀ ಇವನು ಎಲ್ಲಾನೂ ನೋಡೊಂಡ, ಕುಂತಿದವ್ವ ಗಂಡ. ಆಮೇಲೆ ನನ್ನ ದೇವಿಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಎಡೆ ಮಾಡ್ತೀನಿ ಕಣವ್ವ ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ಆಗ ಎಡೆ ಮಾಡ್ತೀನಿ ಅಂತ ಆ ದೇವಿಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಎಡೆನೂ ಮಾಡಿದ್ದು. ಆಮೇಲೆ ಎಡೆಮಾಡಿ ಆಗ ಅವರು ಒಂದಿಷ್ಟು ಉಟ ಮಾಡಿ ಹೊತ್ತಾಂಡ್ರ. ಅವಳು ಅಂಗೇ ಮಲಿಕ್ಕೊಂಡ್ದು. ಒಂದು ಹೊತ್ತನಲ್ಲಿ ರಾಗಿ ಬೀಸಕ್ಕೆ ಎದ್ದು. ಅವಮ್ಮೆ ಎದ್ದುಲೂತೇಯಾ ಇವ್ವೇನ್ ಅಂದ್ದು ಮುದುಕಿ “ತಾಯಿ ನಾವು ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪದ ಹೇಳೊಂಡು ರಾಗಿ ಬಿಸತ್ತಿದ್ದೋ ಕಣವ್ವ. ರಾಗಿ ಬಿಸಬೇಕಲ್ಲ ಪದ ಹೇಳೊಂಡು? ನಾನು ಬೀಸ್ತೀನಿ ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ಅಯ್ಯೋ ಬೇಡಕಣಮ್ಮ ನಾನೇ ಬೀಸ್ತೀನಿ ನೀನು ಮನಿಕ್ಕೊಳಮ್ಮೆ.

ಸುಮ್ಮೇ. ಪಾಪ ನೀನು ಸಂಜೀವರೆಗೆ ದೇವ್ರ, ಹೊತ್ತಾಂಡು ಸಾಕಾಗ್ಯದೆ ಮಲಿಕ್ಕೊಳಮ್ಮೆ ಅಂದಳು. ಇಲ್ಲ ಕಣಮ್ಮ ನಾನೂ ಬೀಸ್ತೀನಿ. ನನಗೆ ಕುಂತ್ತಾಂಡಿರಕಾಗೋಲ್ಲ, ಬೀಸ್ತೀನಿ ಪದ ಹೇಳೊಂಡು ನಿನ್ನ ಜೊತೆಯ ಅಂತ ಅವಳು, ಕಲ್ಲು ಹಿಡೊಂಡ್ದು. ಕಲ್ಲು ಹಿಡಕ್ಕೊತ್ತಲ್ಲವೆಯಾ ಪದವಾ ಹೇಳವ್ವ ಪದವಾ, ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಾಗನ ಪದ ಹೇಳವ್ವ ಅಂದ್ದು. ಆಮೇಲೆ ಅವಳು, “ನನಗೆ ಬರಾಕಿಲ್ಲ ಕಣಮ್ಮ ಅಂದ್ದು. ಇಲ್ಲ ಹೇಳಮ್ಮ ಹೇಳಮ್ಮ ಅಂತ ಇವ್ವ ಹೇಳಿದ್ದು. ಆವಾಗ ಏನಂದ್ದು -

ನನ್ನ ಗಂಡ ಬರುವ ದಾರೀಲೀ
ಹಾವಾರ ಕಡಿಬಾರುದ ಚೇಳುನಾರ ಕಡಿಬಾರುದ
ಸತ್ತೀಂಬ ಸುದ್ದಿ ಬರುಬಾರುದ ಜೋಕುಮಾರ!
ನನ್ನ ಮಿಂಡ ಬರುವ ದಾರೀಲೀ
ಕಲ್ಲಾರ ಇರುಬೇಡ ಮುಖ್ಯಾರ ಇರುಬೇಡ
ಸಣ್ಣ ಮಲ್ಲಿಗೆ ಹರುವಿರಲೀ ಜೋಕುಮಾರ!

ಅಂತ ಅವಳು ಹೇಳಿದ್ದು.., ಯಾರು? ಆಯಮ್ಮ. ಹಂಗಂತ ಹೇಳಿದ್ದು. ಇವನ

ಹೆಂಡು. ಅಕ್ಕಿ ಜೋತೆ ಬೀಸ್‌ಕೆವ್ವಂತ. ಗಂಡನ ಕಲಿಸಿದ್ದಲ್ಲ ? ಆ ಗಂಡಂಗೆ ಹಾವು ಕಡೀಲಿ, ಚೇಳು ಕಡೀಲಿ, ಅಂಶವ ಹೇಳಿದ್ದು. ನನ ಗಂಡ ಬರೋ ದಾರೀಲೀ ಅವನು ಮನಿಗ್ ಬರದಂಗೆ ಅವನಿಗೆ ಹಾವು ಚೇಳು ಕಡಿದು ಸತ್ತೊ ಏಗ್‌ಡಿಲ್, ನೆಟ್‌ನೆ ಕಲ್ಲ, ಗಳಿಹಣ್ಣ ತರೋಕೆ ಹೋದವ್ವಿಗೆ, ನನ್ನ ಮಿಂಡ್ ಬರೋ ದಾರೀಲಿ ಒಂದು ಕಲ್ಲ, ಮುಳ್ಳ ಏನೂ ಇರಬೇಡ, ಸಣ್ಣ ಮಲ್ಲಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಹರವಿರಲಿ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು. ಇವಳು ಹೇಳಿದ್ದು. ಆಮೇಲೆ ಈ ಮುದುಕಿ -

ನನ್ನ ಹೆಂಡು ಸತ್ಯವಂತೇ
ನನ್ನ ಹೆಂಡು ದೃಢವಂತೇ
ನಿನ್ನ ಮಡದಿ ಆಡಿದ ಮಾತ ಕೇಳಿದ್ದೇನೋ ಜೋಕುಮಾರ!

ಸತ್ಯವಂತೆ ನನ್ನ ಮಡದಿ
ದೃಢವಂತೆ ನನ್ನ ಮಡದಿ
ನಿನ ಮಡದಿ ಆಡಿದ ಮಾತ ಕೇಳಿದ್ದೇನೋ ಜೋಕುಮಾರ.

ಮೂಲೇಲಿ ಇರುವಂಥ ಲಕುಡಿಯ ತಕ್ಕೊಂಡು
ಗ್ಯಾನ ಒಂದಂಗೆ ತದುಕಪ್ಪ ಜೋಕುಮಾರ.

ಈಕೆ ಕೇಳಿದ್ದು. ಯಾರು ? ಮುದುಕಿ ಹೇಳಿದ್ದು ಅವನಿಗೆ. ಇದನ್ನ ಗೂಡೆ ಹೊತ್ತೊಂಬಂದಿದ್ದಲ್ಲ ಆಕೆ ಹೇಳಿದ್ದು. ಗಂಡನ್ನ ಗೂಡೇಲಿ ಕೂಡಿಸ್ಕುಂಬಂದಿದ್ದಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ಗೂಡೆ ಒಳಕ್ಕೇ ಈವಾಗ ನನ್ನ ಹೆಂಡು, ಸತ್ಯವಂತೆ ದೃಢವಂತೆ ಅಂತ ಹೇಳಿತಿದ್ದಲ್ಲ. ಈಗ ಅವಳು ಆಡಿದ ಮಾತು ಕೇಳಿದಾ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು.

ಗಂಡಂಗೆ ಅಥರ್ ಆಗೋ ಪದನಾಗೆ ಹೇಳಿದ್ದು. ಪದನಾಗೇ ನನ ಹೆಂಡು, ಸತ್ಯವಂತೆ, ನನ್ನ ಹೆಂಡು, ದೃಢವಂತೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದೇ ಯಲ್ಲ ಅಂತ ಪದನಾಗೇ ಹೇಳಿದ್ದು. ಆಗ ಹಾಕಪ್ಪ ಅಗಣೀಯ, ಸೂಕಪ್ಪ ಕದವಾನ, ಮೂಲೇಲಿರೋ ದೊಣ್ಣ ತಗೊಂಡು ಗ್ಯಾನ ಎಂದಂಗೆ ತದಕಪ್ಪ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು. ಅವನು ಆಗ ಅಗಣೀ ಹಾಕ್ಕ, ಕದ ಹಾಕ್ಕ, ಮೂಲೇಲಿರೂ ದೊಣ್ಣ ತಗೊಂಡು ಯೆಂಡಿತ್ತಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತರ್ಕೆಕ್ಕ.

ಹೇಳಿದವರು : ಕೆಂಪಮ್ಮೆ, 35ವರ್ಷ, ಹರಿಜನ, ಕಾಡಸೂರು ಮುದಗೆರೆ, ತುರುವೇಕರೆ ತಾಲ್ಲೂಕು.

೧೮. ಮರಗೋಟಿ

ಚುಂಚನಗಿರಿ ಅನ್ನೋದು ಒಂದು ಪಟ್ಟ. ಆ ಉತ್ತಾಗೇ ಗಂಡ ಎಂಡಿತ್ತ ಇಬ್ಬೂ, ಆಳೀದೂ. ಅವರ್ದೆ ಎಷ್ಟು ದಿನಾ ಆದೂ ಮುಕ್ಕು ಆಗ್ಗೇ ಇಲ್ಲ. ಆಗ ಏನ್ನಾಡಿದೂ? ಭೈರೂ ಸ್ವಾಮೀಗೆ ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟು 'ಸ್ವಾಮಿ ನಂಗೆ ಎಷ್ಟು ದಿನಾ ಆದೂ ಮುಕ್ಕಳಾಗ್ಗಿವಲ್ಲ. ನನಗೆ ಮಕ್ಕಳ ಕೊಡ್ಡೇಕು, ಅಂತ ವೋಗಿ ಕೇಳಿದ್ದೂ. ಆಗ ದೇವು, ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಆಗಿ ಅಮೃ ಮಕ್ಕಳಾಗ್ತವೇ ಒಂದ್ ಹೆಣ್ಣು ಒಂದ್ ಗಂಡು, ಎರಡು ಮಕ್ಕಳಾಗ್ತವೇ. ಮಕ್ಕಳಾದೇ, ನೀವು ಉಳಿಯಲ್ಲ ಗಂಡ ಎಂಡಿತ್ತ. ಮಕ್ಕಳು ಮಾತ್ರ ಉಳ್ಳೊಂತಾವೆ. ಆದೂ ಪರ್ಯಾಗಿಲ್ಲ. ನಾವು ಉಳ್ಳಾಡಿದೂ, ಪರ್ಯಾಗಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕು ಮಾತ್ರ ಕೊಡ್ಡೇಕು. ನಿಂಗೆ ಗಂಡುಕತ್ತರಿ ಆಕ್ತಿನಿ. ಮಕ್ಕಳ ಫಲ ಕೊಡ್ಡಿ, ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು ಆಯಮ್ಮೆ.

ಆಗ ಅತು ಅಂತ ಹೇಳಿ ತೀರ್ಥ ಪ್ರಸಾದ ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿಕೊಡ್ಡು ದೇವು, ಭೈರೂಸ್ವಾಮಿ. ಆಗ ಬಂದ್ಲು ಆಯಮ್ಮೆ. ನೀರು ಉಯ್ಯೊಂಡ್ಲು. ಒಂದ್ ಗಂಡು, ಒಂದ್ ಎಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಾದ್ದು. ಹದಿನಾರು ಒಂಭತ್ತು ತಿಂಗ್ನು ತುಂಬಿ ಮಕ್ಕಳಾಗೂತಲೂವೆ, ಆಗ ಎರಡು ಮಕ್ಕಳಾದಾಗ ಆ ಮಕ್ಕು ಅಷ್ಟುಗಿ ಇಷ್ಟುಗಿ ಆಡಂಗೆ ಆದೋ. ಆ ಗಂಡು ಮಗಿನೊಮ್ಮೆ ಸ್ವಾನ ಎಲ್ಲಾ ಮಾಡ್ಡೀ ಆದಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆ ಅಂಗಿ ಹಾಕಿದಳು. ಆಡಾಕ್ ಗಂಡು ಮಗೂ ಹೋಯ್ತು. ಆಗ ಗಂಡ ಎಂಡಿತ್ತ ಇಬ್ಬೂ, ಮನೇ ತವ ಇದ್ದರಲ್ಲ? ಇವು, ಪಡಸಾಲೆ ಒಳ್ಳೆ ಕೂತಿದ್ದು. ಹೊಮಗನು ಹೋಯ್ತು. ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೋಡಿಟ್ಟು ಸಂಪೋಷ ಆಯ್ತು. ಆಗ ಅಪ್ಪನತಕ್ಕೆ ಗಂಡು ಮಗು ಹೋಯ್ತು. ಹೊಮಗು ತಾಯಿ ತಕ್ ಬಂತು. ಆ ಮಗ ಎತ್ತೊಂಡು ಮುದ್ದಾಡುಬಿಟ್ಟು ಪಕಪಕನೆ ನಕ್ಕರಲ್ಲ. ಸತ್ಯೋಗಾಬಿಟ್ಟು! ಸತ್ಯೋದಾಗ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದಾಗಿದ್ದವು, ನಿಮ್ಮೊಂತವರೂ, ಅವು, ಇನ್ನೇನು ಇಂಗೇ ಬಿಡಕ್ಕಾಗ್ತದ? ಆಗ ತಕ್ಕೊಂಡೋದ್ದು, ದಫನ್ ಮಾಡಿದ್ದು. ಮಕ್ಕು ಸಾಕೋರು ಯಾರು ಇಲ್ಲ. ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದಾಗಿದವು, ಮಾಡಿದ್ದೀ ಇಷ್ಟು ಕೊಟ್ಟೊಂಡು ಹಿಂಗೇ ಬಳ್ಳೊಂಡು ಇಂದಿಟ್ಟು.

ಆಗ ನಿಮ್ಮೊಂಧ ಗೌಡನೇಯ ಬಾರೋಮಗ ನಮ್ಮೂರ ಬಾಳೇಗಿಡದಾಗೇ ಬಾಳೇಗಿಡ ಅಗ್ಗು ಮಾಡ್ಡೇಕು ಬಾರಪ್ಪ ತೋಟಕ್ಕೆ ಅಂತ ಆ ಗಂಡು ಮಗನ ಕರ್ಮೊಂಡು ಹೋದ್ದು. ಆಗ ಹೆಣ್ಣು ಮಗ ಏನಂತು ಅಣ್ಣಾಯ್ಯ ನಾನೋಬ್ಬೆ ಇರೊಣೆನೋ ಅಣ್ಣಾಯ್ಯ ನಾನು ಬತ್ತಿನಿ ಅಣ್ಣಾಯ್ಯ ಅಂತು. ಅಂಗಂದಾಗ ಈ ಮಗನೂ ಕರ್ಮೊಂಡು ಒಂದು ಗೋಣಚೀಲ ತಕ್ಕೊಂಡು ತೋಟಕ್ ಹೋದ್ದು.

ಒಂದು ಮಾವಿನಮರ. ಮಾವಿನ ಮರದಡಿ ಆ ಗೋಣಚೀಲ ಹಾಕ್ಕಿಟ್ಟಿದ್ದೆ, ಈ ಹೊಮಗ ಕುಂಡಿಸಿ ಬಾಳೇಗಿಡ ಅತ್ತೆ ಮಾಡ್ತ ಇದ್ದು. ಆ ಬಾಳೇಗಿಡ ಅತ್ತೆ ಮಾಡ್ತ ಇದ್ದೀನಾಗ

ಒಂದು ಮಾವಿನಹಣ್ಣು ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಆ ಮಾವಿನಹಣ್ಣು ಬೀಳ್ಳೂಲೂವೆ 'ಅಣ್ಣಿಯ್ಯ ಒಂದ್ ಹಣ್ಣು ಬಿದ್ದೇತೆ ಅಂದ್ಲು ಹೆಣ್ಣಾ ಮನು; ಅವ್ವ ಹಣ್ಣು ಬಿದ್ದಿದೆ, ತಗೊಂಡು ತಿನ್ನ ಅಂದ. ತಿನ್ನಕ್ಕೆತಕೆಂಡು ನೋಡೋದೋಳ್ಳಿ ಒಳ್ಳೇ ಹುಳಾ ಇತ್ತು ಅದರಾಗೋಂದು. ಅಣ್ಣಿಯ್ಯ ಇದರೋಳಗೆ ಉಳಿ ಪತೆ ಅಂದ್ಲು. ಹುಳಾ ಇದೆ, ತಿನ್ನೇಡ ಅಂಗೆ ಮಡಿಕೊಳ್ಳಿವ್ವು, ಮನೀಗ್ ವೋಗಿ ತಿನ್ನಣ ಅಂತ ಅಣ್ಣಿಯ್ಯ ಹೇಳಿದ್ದಾ. ಸಾಯಂಕಾಲ ತನ್ನ ಅತ್ತೆ ಮಾಡೋಂಡು ಸಾಯಂಕಾಲ ಅಣ್ಣಿ, ತಂಗಿ ಇಬ್ಬು, ಮನೆಗೆ ಬಂದು, ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಕುಡ್ಲು ಇತ್ತಲ್ಲ? ಕುಡ್ಲು ತಗೊಂಡು ಆ ಹುಳ ತೆಗೆದುಬಿಟ್ಟು. ಒಂದು ಘಾವು ಇತ್ತು. ಪಾವಿಗೆ ಹಾಕ್ಕಿಟ್ಟು, ಅವಣ್ಣು ಕುಯೋಂಡು ತಿಂದು.

ಆ ಹುಳ ಏನ್ನಾಡ್ತು? ಬೆಳಕು ಹರಿಯೋದರೋಳ್ಳಿ ಪಾವಿನ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಗಾತ್ರಕ್ಕೂ ಆಯ್ತು. ಈ ಮಕ್ಕಳು ನೋಡಿದ್ಲು? ಯಾತಕ್ಕಾಗಿ ಇದು ಇಂಗೆ ಆಗುತ್ತಲ್ಲ ಅಂದರು. ಅಂದಿದ್ದೇಯಾ ತಿರ್ಗ್ಗಾ ಇನ್ನೋಂದು ಬೆಳಿಗ್ಗೆಗೆ, ಅಚ್ಚೇರಿತ್ತು, ಅಚ್ಚೇರ್ಗೆ ಹಾಕಿದ್ದು. ಅದು ಅಚ್ಚೇರಿನುದ್ದಕ್ಕೂ ಆಯ್ತು, ಗಾತ್ರಕ್ಕೂ ಆಯ್ತು. ಇನ್ನೋಂದು ಬೆಳ್ಳಿ ಸೇರಿತ್ತಲ್ಲ, ಆ ಸೇರಿಗಾಕಿದ್ದು. ಆ ಸೇರಿನುದ್ದಕ್ಕೂ ಸೇರಿನಗಾತ್ರಕ್ಕೂ ಆಯ್ತು. ಪ್ರತಿಯೋಂದು ದಿವ್ಸಕ್ಕೂ ಒಂದೋಂದು ರಾತ್ರಿಗೆ ಒಂದೋಂದು ತರಾ ಆಯ್ತು. ಕೊಳಗಿತ್ತು ಕೊಳಗಕ್ಕೆ ಹಾಕಿದ್ದು. ಕೊಳಗ್ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಕೊಳಗ್ ಗಾತ್ರಕ್ಕೂ ಆಯ್ತು. ಆಗ ಈ ಗಂಡಮಗ ಅಷ್ಟೂತಿಗಾಗ್ಗೆ ಒಂದಿಟ್ಟುದ್ದ ಮಗ ಆದ, ಈ ಉಳಿ ಯಾತ್ರಾಗ್ಗಾಕಿದೂ, ಇಷ್ಟುದ್ದ ಇಷ್ಟು ಗಾತ್ರ ಆಗ್ಗಾದಲ್ಲ, ಈ ಅರಮನೆ ಒಳಗಿದ್ದನ್ನಲ್ಲ, ಮನೆ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಮನೆ ಗಾತ್ರಕ್ಕೂ ಆದೆ, ನಮ್ಮನ್ನ ಬಿಡುತ್ತಾ? ನಮ್ಮನ್ನ ಬಿಡಲ್ಲ. ಅಮ್ಮೆ ನಡೀ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಹೋಗಿ ಬಿಡೋಣ ಅಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟು ಹೋರಿಟ್ಟು. ಹೋಗ್ಗೇಕಾದ್ದೆ, ಅವತ್ತು ಮಳೆ ಜಡಿ. ದನ ಕರೀನವು ನಮ್ಮಜ್ಞ ಅಂತವು ಒಳಗೇ ದನ ಮೇಯಿಸ್ತಾ ಇದ್ದು. ಆ ಮನೆಗೊಡೆಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಾಕ್ಕೋಂಡು ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದು.

ಇವು, ಯಾವಾಗ ಮನೆಯಿಂದಾಚಿಗೆ ತೆಗೆದ ಕದ ತೆಗೆದ್ದುಂಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರ್ತಿಲ್ಲ? ಅಣ್ಣ ತಂಗಿ ಇಬ್ಬಾನೆ. ಹುಳ ಉರುಡಿ ಉರುಡಿ ಹಿಂದೆ ವೋಗ್ಗಾ ಪತಿ. ಉಳಿ ಬಂತು. ಉಳಾ ನೋಡಿಟ್ಟು, ಈ ಉಳಾ ಎಲ್ಲೋದೂ, ನಮ್ಮ ಹಿಂದೆ ಹಿಂದನೆ ಬರ್ತುದಲ್ಲ? ಇದಕ್ಕೇನು ಮಾಡೋದು? ಅಂತ ಹೇಳಿ ಅಜ್ಞ ತವ ಹೋದ್ದು. "ಅಜ್ಞ ಬೆಂಕಿ ಹಾಕಿದ್ಲು? ಅಜ್ಞ ಇಲ್ಲೋಂದು ಹುಳ ನಮ್ಮನ್ನ ತಿನ್ನಕೆ ಅಂತ ಬರ್ತು ಪತಿ. ಅದು ಹುಡ್ಲು ಬಂದ್ದ ಅಂತ ಕೇಳುತ್ತೆ. ಇಲ್ಲ ಬೆಂಕಿಗೆ ಹಾರಿ ಸತ್ಯೋದ್ದು, ಅಂತ ಹೇಳಿದು ಅಂತ ಎರ್ಪ ಮಕ್ಕಳು ಹೇಳಿದ್ದು. ಅವಾಗ ಆಲಿಗ್ಗೆಂಟ ಮುಂದಕೆ ಹೋದ್ದು.

ಉಳಾ ಅಲ್ಲಿಗೂ ಬಂತು. ಅಲ್ಲಿ ಬಂದಾಗ ಉಳಾ ಕೇಳುತ್ತು: 'ಅಜ್ಞ ಎರಡಾಳು ಮಡುಗು, ಬಂದ್ದಲ್ಲ ಎತ್ತಾಗ ಹೋದ್ದು, ? ಇವ್ವೇನ್ ಮಾಡ್ತು ಉಳಾ ತಿನ್ನಕೆ ಬರುತ್ತೇ ಅಂತ್ಲೂವಾ ಹಾರಿ ಬೆಂಕಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಸತ್ಯೋಗಿಸ್ತು ಅಂತು.

ಇವು ಮಹು ಸತ್ಯೇಲೆ ನಾನಿನ್ನರು ಇರ್ಮೋಣ ? ಗಂಡಗಾತ್ರ ಆಗ್ರಹಿನಿ ಅಂತ ಹೇಳಿತ್ತಲ್ಲ ? ದೇವಿಗೆ ಹುಳಿ ? ಅದು ಆತರ ಕಾಯ್ತು ಇತ್ತು ಮಹುನ, ಉಳಾ ಕಾಯ್ತು ಇತ್ತು. ಉಳಿದರೂಪದಲ್ಲಿ ದೇವು, ಬಂದು ಕಾಯ್ತು ಇತ್ತು. ಆಗ ಇನ್ನು ಮಹು ಬೆಂಕಿಗೆ ಚಿದ್ದು ಸತ್ಯೇದ್ದು ಅಂತ ಹೇಳುತ್ತಲ್ಲ ಅಜ್ಞಿ; ಆ ಮಹು ಹೋಗ್ನಿಟ್ಟು, ಅಂತ ಹುಳಿ ಉರುಳಿ ಬಿದ್ದಿತ್ತು ಬೆಂಕಿ ಒಳಕ್ಕೆ. ಆಗ ಇವು, ಉಳಾ ಬಿದೇ ಕೇಳಿಕಾ ? ಅವರು ಜಾಸ್ತಿ ಇನ್ನೊಂದಿಷ್ಟು ಸೌದೆ ಆಶಿದ್ದು. ಡೆನ್ನಾಗಿ ಸುಟ್ಟುಕಬಿಟ್ಟು. ಆಗ ಇವು, ಮಹು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ನೇಕಾದೇ, ಆ ಹುಳಾ ಯಾವಾಗ್ ಸತ್ಯೇಗ್ ಬಿಡುತ್ತಲ್ಲ, ಮಹು ಸಮರ್ಥ ಮಹು ಆದ್ದು. ಇಬ್ಬೊವೇ ಅಣ್ಣ - ತಂಗಿ ಇಬ್ಬೊವೇ.

ಆಗ ಇಲ್ಲಿ ಬೆಟ್ಟ ಬಿಟ್ಟು ಕಲ್ಯಾಣಮಂಟಪಕ್ಕೆ ಹೋಗು ಅಪ್ಪರಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥ ಮಹು ಅಣ್ಣ ತಂಗಿ ಇಬ್ಬೊವೇ. ಅಣ್ಣಯ್ಯ ತಂಗಿಗೆ ಹೇಳ್ಣಿ, ಅವ್ವಾ ನಾನು ನೀನೂ ಇಬ್ಬೊ, ನಡುವೆ ಸಮರ್ಥ ಮಹುದ್ದು. ಬಂದು ದಾರಿ ಒಳ್ಳೆ ಅಣ್ಣ ತಂಗೇರು ವೋಗ್ನಾ ಇದ್ದೆ, ಈಯವ್ಯು ಏನಾಗ್ನೇಕು ? ಅಂತ ನನ್ನ ಕೇಳಿದ್ದೆ, ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಾನು ಏನಂತ ಹೇಳೋದು? ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಾನೇ ದೋಷಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದೇ. ನಾನು ಬೆಳ್ಳಾರು ದಾರಿ ಒಳಗೆ ವೋಗ್ನಿನಿ. ನೀನು ಚಿಕ್ಕಹಳ್ಳಿ ದಾರಿ ಒಳಗೆ ಹೋಗ್ನಿದ್ದು. ನೀನು ಬಂದ್ರ ಪಟ್ಟನೋ, ಪಾಳ್ಯವೋ, ಸೇರ್ವೋ. ನಾನು ಬಂದ್ರ ಪಟ್ಟವೋ ಪಾಳ್ಯವೋ ಸೇರ್ವೋತ್ತಿನಿ ಅಂತ ಅಣ್ಣಯ್ಯ ತಂಗೀಗ್ ಹೇಳ್ಣಿ. ತಂಗಿ ಅಣ್ಣಯ್ಯ ಇಷ್ಟಂತನ್ನಾನೂ ಬಂದೇಳ್ಳಿವೆ ಹುಟ್ಟಿ ಬೇಳಿದಿದ್ದೆ. ಈವತ್ತು ನಾವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಆಗೋ ಸ್ಥಿತಿ ಆಯ್ತಲ್ಲ ಅಂದಿದ್ದೆ ತಂಗಿ ಕೊಳ್ಳಾಗ ಕಟ್ಟೊಂಡಿದ್ದೆ ಬಂದಿಷ್ಟು ಅತ್ತು. ಆಗ ಅಣ್ಣ ತಂಗೇರು ಇಬ್ಬೊನೂವೆ ಬೇರೆಯಾದರೂ.

ಚಿಕ್ಕನಹಳ್ಳಿ ದಾರಿ ಒಳಗ್ ತಂಗಿ ಹೋಂಟ್ಲು. ಬೆಳ್ಳಾರ ದಾರಿ ಒಳಗೆ ಅಣ್ಣ ಹೋರಟ. ಅಪ್ಪ ದೂರ ಅಣ್ಣನೂ ವೋದ. ಇನ್ನೊಂದಿಷ್ಟು ದೂರ ತಂಗೀನೂ ಹೋದ್ದು. ವೋಗಂದ ವೋಗಂದ ವೋಗೂಲಾವೆ ಅಲ್ಲಿ ಬಂದು ಬಳೇ ಮಲ್ಲಾರ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಆಗ ತಿರ್ಗಿ ತಂಗಿ ಅಣ್ಣಯ್ಯ ಅಂತ ಕೂಗ್ನೋಂಡು ಅಡ್ಡಗೋದ್ದು. 'ಅಣ್ಣಯ್ಯ ನಿಲ್ಲಣ್ಣಯ್ಯ' ಅಂತ ಹೇಳಿ. ಅಲ್ಲಿ ಏಕವ್ವಾ? ಅಂದ. ನಾನು ವೋಗ ದಾರಿ ಒಳಗೇ ಬಂದು ಬಳೇ ಮಲ್ಲಾರ ಸಿಕ್ಕತುಕಣ್ಣಯ್ಯ. ಅದ್ದೋಸ್ಮೋರ ನಿನ್ನ ಕೂಗ್ನೋಂಡ ಬಂದೆ ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ಅಮ್ಮ ನಾನು ಬರೇ ದಾರಿ ಒಳಗೆ ಮುದ್ರಿಲಂಗುರ ಸಿಕ್ಕು. ನೀನ್ ಬರೋ ದಾರಿ ಒಳ್ಳೆ ಬಳೇ ಮಲ್ಲಾರ ಸಿಕ್ಕು ಅಂತೀಯಾಂದ.

ನಾವು ಅಣ್ಣ ತಂಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕೆ ನನ್ನಾರು ಹೆಸು, ಗೂತ್ತಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಹೆಸು, ನಿನ್ನೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಹೆಸು, ನನ್ನೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮೆ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು, ಬೆಳೆದ್ದು. ತಾಯಿ ತಂದೆದೀರು ಹೆಸು, ಬಂದು ಗೂತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದರೊಳಗೆ ನಾನು ಬಂದು ಪಟ್ಟನೋ ಪಾಳ್ಯವೋ ಸೇರ್ವೋಂಡು, ಮದ್ದ ಮುಂಜಿ ಆದೇ ನನಗೆ ಗಂಡುಮಹು ಹುಟ್ಟಿದ್ದೇ ಮುದ್ರೆ ಕುಮಾರ ಅಂತ ಹೆಸು, ಕಟ್ಟಿನಿ. ನೀನು ಬಂದು ಪಟ್ಟವೋ ಪಾಳ್ಯವೋ ಸೇರ್ವೋಂಡು, ಮದ್ದ ಆಗಿ ನಿನ್ನೊಂದು ಹೆಣ್ಣ ಮಗಳು

ಹುಟ್ಟಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಳು ಆದೆ, ಬಳೇಬಂಗಾರ್ತಿ ಅಂತ ಹೆಸ್ತು, ಕಟ್ಟು. ಆದಕ್ಕೆ ಅಣ್ಣನ ಮಗ ಆದವೇ ಮುದ್ರ, ಸುಮಾರ, ತಂಗೇ ಮಗಳು ಆದವೇ ಬಳೇಬಂಗಾರ್ತಿ. ಈ ಎರಡು ಗುರ್ತು ಬಿಟ್ಟೆ, ನಮ್ಮೆ ಇನ್ನೇನು ಗುರ್ತು ಇಲ್ಲ ನಮಗೆ. ನಿನ್ನ ದಾರೀಲಿ ನೀನು ವೋಗು. ನನ್ನ ದಾರೀಲಿ ನಾನು ವೋಗ್ಗಿನಿ ಅಂತ ಅಣ್ಣಿಯ್ಯ ಹೇಳಿದ್ದು. ಆಗ ಆದೇ ದಾರೀಲಿ ತಂಗೀ ಬಂದ್ಲು. ಆದೇ ದಾರೀಲಿ ಅಣ್ಣಿಯ್ಯ ವೋದ. ಅಣ್ಣಿ ತಂಗಿ ಇಬ್ಬು, ಹೋಗ್ಗೇಕಾದೆ, ತಂಗಿ ಇಷ್ಟಾಗಾತ್ರ, ವೋಳೆ ತಗೊಂಡು ಹೋಗಿರ್ತಾಳೆ. ತಂಗಿ ಸೀದಾ. ಇನ್ನ ಎತ್ತಾಗೂ ವೋಗಾಕಿಲ್ಲ.

ಇದೇ ಚುಂಚನಹಳ್ಳಿ ಒಳಗೇ ಮುತ್ತು ಕದ ಮರ. ಒಂದು ಹೋರೆ ಇರುತ್ತೇ. ತಂಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೋಗಿ ಸೇರ್ಪ್ಯಾಂಬಿಟ್ಟು. ಅಣ್ಣಿ ಬೆಳ್ಳಾರಿಗೆ ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟು. ಸೀದಾ ಬೆಳ್ಳಾರಿಗೆ ವೋದ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂಟೆ, ಹುಲಿ ಬಂದು ಪಟ್ಟಿದ್ದ ಜನನೆಲ್ಲಾ ಬಡ್‌ಪ್ರೋಂಡು ತಿನ್ನುತ್ತಿರುತ್ತೆ. ಅಲ್ಲಿ ಹುಲಿ ಬರುತ್ತಲ್ಲ ? ತಿಂದು ಹಾಕುತ್ತಲ್ಲ ? ಅಂದ್ರಿಟ್ಟು ಎತ್ತಾಗೆ ಹೋರಕ್ಕೆ ಹೋದು, ಜನ ಸೂರ್ಯ ಮುಳಗೋ ಹೋತ್ತೆ ಒಳಕ್ಕೆ ಸೇರ್ಪ್ಯಾಂಬಿಡೋರು. ಕದ ಹಾಕ್ಕೊಂಬಿಡೋರು.

ಇವ್ವು ಹೋದಮ್ಮಾಲೆ ಇವ್ವು ಯಾರ ಕಂಡವೇ ? ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕದ ಹಾಕೋಣಾಕೆ ಯಾರ ಮನೆಗೆ ವೋಗಾತ್ರನೆ ? ಆ ಭಾವದಿ ಒಳಗೇ ಸೇರ್ಪ್ಯಾಂಬಿಟ್ಟು. ಸೇರ್ಪ್ಯಾಂಶ್ಲೋವೆ ಈ ಹುಲಿ ಬಂತು ರಾತ್ರೇಗಾ ಒಳ್ಳೆ ಅರ್ಥರಾತ್ರೀಲಿ. ಅವಾಗ ಏನಂತ ಚೋಡು ಹಾಕ್ಕವೇ. ಇನ್ನೂ ಆ ರಾಜನಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಮಗಳು ಅವೇ. ಅವ್ವು ಏನಂಥ ಚೋಡು ಆಕವೇ ? ಈ ಹುಲಿ ಬಡಿದವಿಗೆ ನನ್ನ ರಾಜ್ಯದಾಗೆ ರಾಜ್ಯ ಹೊಡಿತ್ತೇನಿ. ನನ್ನ ಮಗಳ ಕೊಟ್ಟು ಮದ್ದೆ ಮಾಡಿತ್ತೇನಿ. ಈ ಹುಲಿ ಯಾರಾದೂ ನೋಡ್ದುಹುದು ಅಂತ ಚೋಡು ಆಕ್ಯಾವೇ. ಆ ಚೋಡು ಹಾಕಿದ್ದಾಗ, ಇವ್ವು ಆ ಹುಲಿ ಯಾವಾಗ ಅಭ್ಯರಿಸ್ತೊಂಡು ಬಂತಲ್ಲ ? ವೋಗಿ ಈ ಚಾವ್ವಿ ಇರುತ್ತಲ್ಲ, ಬಾಕ್ಕು ಹೆಬ್ಬಾಗ್ನು, ಮ್ಮಾಕೆ ವೋಗಿ ನಿಂತೊಂಡು ವಡದಲೆ ಸೀಳೊಂಡು ಚಂದ್ರಕಾಂತ ಮಡಿಕೊಂಡು ವೋಗಿದ್ದು, ಆ ಹುಲಿ ಯಾವಾಗ ಅಭ್ಯರಿಸ್ತೊಂಡು ವೋಗಾತ್ರ ಇದ್ದಾಗ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲು ಮ್ಮಾಲೆ ನಿಂತೊಂಡು ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲು ಅದುಮಿಸಿ ಇವ್ವು ಎತ್ತಾನ ಕಡಿಯೋಣ ಆ ಹುಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದು.

ಆಗ ಚುಳುಗುರು ಹೂಬಾಲ ಏತಲ್ಲ ಹುಲೀಗೆ? ಅದನ್ನು ಕುಯ್ಯೊಂಡು, ಕಾಗ್ಗ ಆಕೊಂಡು ಪಟ್ಟಿಕಟ್ಟೊಂಡು ಜೇಬಲ್ಲಿ ಮಡಿಕೊಂಡು ವೋದ. ಭಾವದಿ ಒಳಗೆ ಕೂತೊಂಡ. ಇವ್ವು ಮಡಿವಾಳ ಶೆಟ್ಟಿ ಬಟ್ಟೆ ಒಗೆಯಾಕೆ ಅಂತ, ಬಟ್ಟೆಗಳೆಲ್ಲ ತಗೊಂಡು ಬಟ್ಟೆನೆಲ್ಲ ತುಂಬೊಂಡು, ಬಾಣ ತಗೊಂಡು ಹೇರ್ಪೊಂಡು, ಕತ್ತೆ ಬಡ್‌ಪ್ರೋಂಡು ವೋಗಾತ್ರ ಇದ್ದು. ವೋಗಾತ್ರ ಇರೋವಾಗ ಹುಲಿ ಬಿದ್ದಿರುತ್ತಲ್ಲ ? ಆಗ ನೋಡಿದ್ದಲ್ಲ 'ಅಯ್ಯೊಯ್ಯೊ ಹುಲಿ ಬಿದ್ದಿಟ್ಟಿತೆ. ಇವ್ವು ಕುಂಯ್ಯೊ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಲ್ಲ ? ಮೋಟು ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಕುಯ್ಯು ಪಟ್ಟಿ ಕಟ್ಟೊಂಡು ತಗೊಂಡೋಗಿ ರಾಜನ್ನನೇಗಾ ಕೊಟ್ಟು.

ರಾಜ ಏನ್ನಾಡ್ವಿಟ್ಟು ? ಎಲೆಲೆ ಈಟ್‌ತನ್ನ ಹೊಡ್ಡಿರ್ಲಿಲ್ಲ ಹುಲಿಯಾ. ಇವತ್ತು ಹೊಡಿದ್ದಲ್ಲ ಅಂತ, ಮಡಿವಾಳ ಶೆಟ್ಟಿಗೆ ಮದ್ದೆ ಮಾಡಾತಗ ಹೊರಟು. ಹೋಗೋವಾಗ ನಿಮ್ಮಂಥ ಯಜಮಾನು, ವೋಗ್ತು ಇರ್ಮೋವಾಗ ಇನ್ನೂ ಅಲ್ಲ, ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಚೀಲ ಹಿಡ್ವೊಂಬಿಟ್ಟು ಶೆಟ್ಟಿ ತಾಯಿ. ಅಯ್ಯೋ ಎಲ್ಲಾರೂವೇ ನನ್ನ ಮಗನ್ನ ದಡ್ಡ ಅಂತಾವೇ ಅನ್ನೋರು. ಅಂತಾಲ್ಲೆ ಅಲ್ಲಿಗೋಗಿ ಹೊಂತ್ಹೊತ್ತೆ ಅಂಗತ್ತೆ, ಇಲ್ಲಿಗೋಗಿ ಹೊತ್ಹೊತ್ತೆ ಇಂಗಿತ್ತೆ. ಅಂಗೋಗದು ಇಂಗ್‌ಬಂದಿಧದು ಇಂಗಾಡ್ತು ಇದು, ಅಂದಳು. ಅಪ್ಪುವೂತ್ತೆ ಇವ್ವು ನಿಮ್ಮಂಥ ಯಜಮಾನು, ಕರ್ನು ಅಯ್ಯಾ ಹುಲಿ ಉಗು, ಘಸ್ಸು ಕುಯ್ಯಿದ್ದೋವು, ಯಾರು ? ಮೊಟು ಕುಯ್ಯಿರೋದು ಯಾರು ಅಂತ ನೋಡು. ಹೆಡ್ಡು ದೊರೆ ಅಂತ ಕಣ್ತೇಯಾ ಅಂತ. ಆಗ ಅವು, ಗುರುತು ಕೊಟ್ಟು ಕೆಳ್ಳಿದು. ಆಗೋಗಿ ನೋಡೊದೊಳ್ಳಿಗಾಗಿ ಘಸ್ಸು ಕುಯ್ಯಾಂಡು ಮಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಲ್ಲ ಅವನೇ ಸರಿ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಮಡಿವಾಳ ಶೆಟ್ಟಿನಾ ಉಗು ಕೆಳ್ಳಿ ಇವ್ವು ಕರ್ಮೊಂಡೋದು. ಆಗ ಸ್ವಾನ ಮಾಡ್ಸಿ, ಅವಾಗ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಿನ ಕೊಟ್ಟು ಮದ್ದೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು. ಮದ್ದೆ ಆದ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ನೀರು ಮುಯ್ಯಾಂಡ್ಲು, ಅವನ ಹೆಂಡ್ತಿ, ರಾಜನ ಮಗಳು. ನೀರು ಉಯ್ಯೊಂಡು ಅವ್ವಗೆ ಗಂಡಾಮಗ ಆಯ್ತು. ನವನಾರು ಒಂಭತ್ತು ತಿಂಗ್ಳು ತುಂಬಿ ಗಂಡ್ಯಾಗ ಆಯ್ತು. ಆಗ ಮಗಿನ ಹೆಸು, ಏನಂತ ಕಟ್ಟೊಂದಪ್ಪ ಅಂತ ಕೇಳಿದು. ಅವ್ವೇಯಾ ಅಪ್ಪ ಇನ್ನೊಂದು ಹುಟ್ಟಿದಾಗ ಏನಾರೂ ಕಟ್ಟೊಂಡೇ ಆಯ್ತು. ಈಗ ಮುದಾ, ಕುಮಾರ ಅಂತ ಹೆಸು, ಕಟ್ಟಿ ಅಂತ. ಮುದಾ, ಕುಮಾರ ಅಂತ ಹೆಸು, ಕಟ್ಟಿದು.

ಇವ್ವು ಈ ತಂಗಿ ಇದ್ದಲ್ಲ ? ಅವಳಿದ್ದ ಕಡೆ ಇವ್ವು ಅತ್ತು ಸೀಮೆರಾಜನ ಮಗ ಎಲ್ಲೀ ಹೆಣ್ಣು ನೋಡಿದು, ಮದ್ದೆ ಆಗೋಳಲ್ಲ. ಅವು ತಂದೆ ಎಲ್ಲೇ ಲೊಂಗ್‌ತಿರ್ಲೀ ತಿರ್ಲೀ ತಿರ್ಲೀ ಸಾಕಾಗಿ, ಅಪ್ಪನಾನು ಎಲ್ಲೀ ಎಣ್ಣು ತಂದೂ, ನೀನು ಮದ್ದೆ ಆಗಲ್ಲ. ನೀನು ವೋಗಿ, ಎಲ್ಲಾದೂ, ವೋಗಿ, ನಿನ್ನೆ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಆಗೋ ಹೆಣ್ಣು ನೋಡೊಂಬಾ, ಮದ್ದೆ ಮಾಡೋದು ನಂಗಿರ್ಲೀ ಅಂತ ಹೇಳ್ಣಿ. ಆಗ ಇವ್ವು ದಂಡು ದಳ ಮಂದಿ ಮಾರ್ಪಾಲ ಎಲ್ಲು ಕಕ್ಕೋಂಡು ಹೊರ್ಣಿ. ಹೆಣ್ಣು ನೋಡಾಕೆ ರಾಜ ಮಂತ್ರಿನೂ ಕೆಳ್ಳಿಕೊಟ್ಟು. ಮಂತ್ರಿ, ಕರ್ಮೊಂಡ. ರಾಜನ ಮಗ ವೋದು. ಅವ್ವು ಕುದ್ರೆ, ಒಂಟೆ ಹಾಕೊಂಡು ವೋದ್ರಲ್ಲ ? ಇವ್ವು ಇಲ್ಲಿ ಚುಂಚನಹಳ್ಳಿ ತಕ್ ಬಾಪಿಗೆ ಬಂದು. ಇವರು ಬೆಂಕಿಪಟ್ಟನೂ ಬಿಟ್ಟವೇ, ಬೀಡಿನೂ ಬಿಟ್ಟವೇ. ಏನೂ ಇಲ್ಲ ಬೀಡಿ ಸೇದಾಕೇ. ಆಗ ಆ ಮಂತ್ರಿ, ಏನಂದ ? ಅಯ್ಯೋ ಎಲ್ಲಾನೂ ಬಿಟ್ಟಂದ್ರಲ್ಲ, ದೊರೆ ಮಗ್ಗಿ ಹೆಣ್ಣಾ ನೋಡಾಕಂತ ಬಂದು ನನ್ನ ತವ ಎಲ್ಲೋ ಒಂದಿಪ್ಪು ಮೋಟು ಏತೆ ಅದ್ದು ನೋಡೋಣ ಅಂತ ಅಂದೇ ಬೀಡಿಯೂ ಬೆಂಕಿಯೂ ಇಲ್ಲ ಏನ್ನಾಡೋದು ? ಆದು ಮುತ್ತುಗದ ಮರಕ್ಕೆ ಕ್ಷಾರೇ ಇತ್ತಲ್ಲ ? ಅದಕ್ ವೋಗಿ ಒಂದಾ ಮಾಡಾಕ್ ಹೊತ್ಹೊಂಡ ಮಂತ್ರಿ. ಇದೊಳಗೆ ಬೆಂಕಿ ಗಮ್ಮಲು ವೋಡಿತಾ ಇತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದಾ ಮಾಡಿ ಎದ್ದು. ಅಮ್ಮೆ ಯಾರೂ ಇದರೊಳಗೆ ಇರೋದು ? ಬೆಂಕಿ ಗಮ್ಮಲು ಬರ್ತು ಇತಲ್ಲ ಅಂದ. ಯಾಕಪ್ಪ ನಾನು ಅಂದ್ಲು. ತಂಗೀ ಅಂದ್ಲು. ಅಂಗಂತ್ಹೊವಾ ನಿಮ್ಮನೆದು ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ಕೊಡವ್ವ, ಬಾಯಾರ್ಕೆ

ಅಂದ. ಆಗ ಇಷ್ಟು ಗಾತ್ರ, ಮಿಳ್ಳೆ ಒಳ್ಳೆ ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಕೊಡಬಹುದು? ಕೊಟ್ಟು ನೀರು ಅವು. ಆಗ ನೀರು ಕೊಟ್ಟಾಗ, ನೀರೋ ತಕ್ಕೊಂಡು ಕೈಗೆ ಇಸ್ತೊಂಡು ಆಗ ಇಷ್ಟು ಗಾತ್ರ, ಮಿಳ್ಳೆ ಒಳ್ಳೆ ನೀರು ಕೊಟ್ಟಲ್ಲ ? ಅಷ್ಟು ಗಾತ್ರ, ಮಿಳ್ಳೆ ಒಳ್ಳೆ ನೀರು ಕೊಡ್ತಿಯಲ್ಲ ಆಯ್ದುದೇನವ್ವ ಅಂದಾ. ಅಯ್ಯ ಆನೆ ಒಂಟೆ ಕುದುರೆ ದಂಡು ದಳ ಎಲ್ಲಾ ಇದೆ. ನೀನು ಇಷ್ಟು ಕೊಟೆ, ಸಾಕಾಗೋಲ್ಲ ಅಂದು. ಅವ್ವ ನಿಮ್ಮ ಆನೆ ಒಂಟೆ ಕುದುರೆ ದಂಡು ದಳ ಮಂತ್ರಿ, ಮಾರದಳಕ್ಕೆ ಕೊಡು ಇನ್ನೂ ಸ್ಪಷ್ಟ ನೀರು ಅದೊಳಗೆ ಮಿಗುತ್ತೇ ಅಂದ್ಲು.

ಆಗ ತಕ್ಕೊಂಡೋದ. ಇಷ್ಟು ಗಾತ್ರ, ಮಿಳ್ಳೆ, ಆನೆ ವಸೀ ನೀರು ಕುಡಿಯತ್ತು ? ಒಂಟೆ ವಸೀ ನೀರು ಕುಡಿಯತ್ತು ? ಎಲ್ಲಾ ಕುಡಿದು ಇನ್ನೂ ಸ್ಪಷ್ಟ ನೀರು ಅದೊರೋಳಗೆ ಮಿಕ್ಕತ್ತೇ ! ಆಗ ಮಂತ್ರಿ, ರಾಜನ ಮಗಂಗೆ ಹೇಳಿ, ಅಪ್ಪಾ ನಿನಗೆ ತಕ್ಕಾದ ಮಡದಿ, ನನ್ನ ತಕ್ಕಾದ ತಾಯಿ. ಈ ಮುತ್ತುದ ಮರದ ಕ್ಕಾರೇ ಒಳಗೆ ಪತೆ, ಬಾ ನೋಡೋಣ. ಮಿಳ್ಳೆ ಕೊಡ್ದೇಕಲ್ಲ ? ಬಾ ನೋಡೋಣ ಅಂತ ಕರ್ಕೊಂಬಂದು, ಕ್ಕಳಮ್ಮ ಮಿಳ್ಳೆಯಾ ಅಂದು. ಮಿಳ್ಳೆ ಇಸ್ತೊಂಬಾಕೆ ಈಚೆಗೆ ಬಂದ್ಲಲ್ಲ ? ನೋಡಿದ್ದು. ನೋಡಿ ನಿಂದು ಮದ್ದೆ ಆಯ್ದು ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದು. ಇಲ್ಲಾಪ್ಪ ನನ್ನ ಮದ್ದೆ ಆಗಿಲ್ಲ ಅಂದ್ಲು. ಆದು ನಾವು ಹಿಂಗೇ, ಹೀಗೆ ದೊರೆಮಗ, ನಾವು ಮದ್ದೆ ಮಾಡೋತ್ತಿವಿ ಬಾ ಅಂದು. ಆಗ ಬಾ ಅಂತ ಕಕ್ಕೊಂಡು, ಕುದೆ, ಮ್ಯಾಲೆ ಕುಂಡಿಸ್ತೊಂಡ್ರು, ಬಂದು, ಅರಮನೆಗೆ. ಪಟ್ಟ ಗುಡಿ ಸಾರ್ಥಿ ಮದ್ದೆಮಾಡಿದ್ದು. ಇನ್ನು ಮದ್ದೆ ಆದ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ನೀರು ಉಯ್ಯೊಂಡ್ಲು. ನವನಾರು ಒಂಭತ್ತು ತಿಂಗ್ಲು ತುಂಬ್ಯು. ಹೆಣ್ಣು ಮಗ ಆತು. ಆಯಮ್ಮನ್ನೇ ಕೇಳಿದ್ದು, “ಎನಮ್ಮ ಮಗಿನ್ನ ಹೆಸ್ತು ಎನಂತ ಕಟ್ಟೋಣ ಅಂತ. ಮಗಿನ್ನ ಹೆಸ್ತು, ಬಳಿಬಂಗಾರತಿ ಅಂತ ಕಟ್ಟಿ ಅಂತ ಅಂದ್ಯ. ಮಗಿನ್ನ ಹೆಸ್ತು, ಬಳಿಬಂಗಾರತಿ ಅಂತ ಹೆಸ್ತು ಕಟ್ಟಿದ್ದು. ಅಲ್ಲಿ ಅಣ್ಣನಮಗ ಬೆಳಿತಾನೆ. ಇಲ್ಲಿ ತಂಗೀಮಗ್ನ ಬೆಳೀತಾಳೆ. ಆಗಂತ್ಕೂ ವೇ-

ಅಣ್ಣನ ಮಗ ಮದ್ದೆಗೆ ಬಂದ. ಅವ್ವ ಮತ್ತೆ ತಿರ್ಗ್ಗ ಹೆಣ್ಣ ನೋಡಾಕ್ಕ ಹೊರ್ದಿ ಹೋಗಬೇಕಾದ್ದೆ ಎಣ್ಣ ನೋಡೊಂಬಂದ. ಮಗ ಕೇಳಿ ಅಪ್ಪಾಜಿ ನೀನು ಎಲ್ಲಿಗೊಳಿದ್ದೆ ಅಂತ. ‘ಅಪ್ಪ ನಾನು ನಿನ್ನ ಮದ್ದೆ ಮಾಡೋಣ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಅಂತ ವೋಗಿದ್ದೆ ಕಣಪ್ಪ ಅಂದ.’ ಅಪ್ಪಾಜಿ ಮದ್ದೆ ಮಾಡೋದು ಸರಿ. ಹೆಣ್ಣ ನೋಡೋದು ಸ್ನೇ ಆದ್ದೆ ಸಿನ್ನ ಆಕ್ಕ ತಂಗಿ ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟು ಜನ ಇದ್ದೇರಿ ಅಂದ. ಇಲ್ಲಾಪ್ಪ ನನಗೆ ಅಣ್ಣ ಇಲ್ಲ, ತಮ್ಮ ಇಲ್ಲ. ನಾವು ಇದ್ದೋರು ಇಬ್ಲು ಅಣ್ಣ ತಂಗಿ. ನನ್ನ ತಂಗಿ ನಾನು ಇಂಗೇ ಬರ್ಧೇಕಾದ್ದೆ, ನನ್ನ ತಂಗಿ ನಾನು ಸಮರ್ಥ ಮಕ್ಕಳಾದ್ದು ಇಬ್ಲು ಬಂದಾರಿ ಒಳಗೆ ಹೋದ್ದೆ ಯಾರು ಏನಂತಾರೆ? ಏನಾಗ್ನೇಕು ಈಯಮ್ಮ ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದೆ ನಾನು ಏನು ಹೇಳೋದು ಅಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟು, ನನ್ನ ತಂಗೇ ಬಂದ ದಾರೀಲಿ ಹೋದ್ಲು. ನಾನೇ ಬಂದ ದಾರೀಲಿ ಬಂದೇ. ನನ್ನ ತಂಗಿ ಹೋಗ್ಗೇಕಾದ್ದೆ ಬಂದ ಬಳೇ ಮಲ್ಲಾರ ಸಿಕ್ಕು. ನನಗೆ ಬಂದ ಮುದ್ರ ಉಂಗ್ಲ ಸಿಗ್ನ. ನನ್ನ ತಂಗೇ ಹಂಗೊಂಬಂಡ್ಲು. ಯಾಕೆ ಅಂತ ಅಲ್ಲಿ ನಾನು ನಿತ್ಯಾಂಡ. ನಿತ್ಯಾಂಡ ಪೂತ್ತೆ ಅಣ್ಣಯ್ಯ ನಂಗೊಂದು ಬಳೇ ಮಲಾರ ಸಿಕ್ಕೆತೆ ಅಂದ್ಲು ತಂಗಿ.

ನಿನ್ನೆಸು, ನನ್ನೆಗೂತ್ತಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಹೆಸು, ನಿನ್ನ ಗೂತ್ತಿಲ್ಲ. ಈಗ ಮದ್ದೆ ಆಗಿ ಮಕ್ಕಾಗಿ ಹೇಣ ಮಗಳು ಹುಟ್ಟಿದ್ದೇ ಬಳೆ ಬಂಗಾರತಿ ಅಂತ ಹೆಸುಕಟ್ಟಿ. ನನಗೆ ಗಂಡು ಮಗ ಹುಟ್ಟಿದರೆ ನಾನು ಮುದ್ದೆಕುಮಾರ ಅಂಥ ಹೆಸುಕಟ್ಟಿನಿ. ಮುದ್ದೆಕುಮಾರ ಅನ್ನೋದೆ ಅಣ್ಣನ ಮಗ. ಬಳೇಬಂಗಾರತಿ ಅನ್ನೋಳೆ ತಂಗೆ ಮನ್ನ. ನಮಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಗುರ್ತುಗುತ್ತೆ ಅಂತ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಹೊರಟೋ. ನನ್ನ ತಂಗಿ ಮದ್ದೆ ಆದೋವ್ವೋ ಇಲ್ಲೋ ಅದಂತು ಗೂತ್ತಿಲ್ಲ ಅಂದ. ರಾಜ ಅಣ್ಣಂಗೆ, ಹುಡ್ಡನ ಅಪ್ಪಂಗೆ ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಾಣ ಹೋಯು.

ರಾಜನ್ನ ತಗೋಂಡೋಗಿ ದಫನ ಮಾಡಿದೆ, ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮದ್ದೆ ಸುಗ್ಗಿ ಇಲ್ಲ. ಆ ವರ್ಷ ಕೈ ಬಿಟ್ಟಿಟು. ಮುಂದಕ್ಕೆ ಮದ್ದೆ ಲಗ್ಗು ಇತ್ತಲ್ಲ ? ಆವಾಗ ಅವ್ವ ಹೇಳ್ಣಿ ಅಮೃತೆ ಅವ್ವೋ ಇಲ್ಲೋ ಅದು ಯಾವ ಪಟ್ಟಣಾದೂ, ಇರ್ಲೀ ಏನೋ ದೇವು, ಎಲೂನೂ ಒಂದಾತವ ಹೂಡಾಕಾಬೇಕು ಅನ್ನೋದಾದೆ, ದೇವು, ನಮಗೆ ತೋರ್ನು ತೋರ್ನನೆ ದಾರಿಯಾ. ನಾನು ವೋಗಬೇಕು ಬುತ್ತಿ ಕಟ್ಟು ಅಂದ. ಅವರ ತಾಯಿ ಮೂರು ತುತ್ತು ಬುತ್ತಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದು. ಆ ಬುತ್ತಿ ತಕ್ಕೊಂಡು ವೋದ. ವೋಗಂದು ವೋಗಂದು ವೋಗವಾಗ ಇದೇ ಕೆಳೆ ಕಟ್ಟಿ ಬತಲ್ಲ ? ಆ ಕೆರೆ ಕಟ್ಟೇಗ್ಗ ಬಂದು ಬುತ್ತಿ ಉಂಡ. ಸೀದಾ ಚುಂಚನಗಿರಿಗೇ ಬಂದ. ಬಂದೆ, ಕೆಳಗ್ಗ ಕಟ್ಟಿ ತವ ಬುತ್ತಿ ಉಂಡವ್ವು ಕಲ್ಲಾಣಾಮಂಟಪತಕ್ಕ ಬಂದ. ಅಲ್ಲಿ ಬಂದೋನೆ ಅಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲಾಣ ಬತಲ್ಲ ? ಕಲ್ಲಾಣ ತಕ್ಕಬಂದು, ಹೂತ್ತೊಂಡ. ನೀರಿಗೆ ಬಂದೆ, ಎತ್ತತಲೆ ನಮ್ಮತ್ತೆ ಅಂತ ಎಂಗ್ಗ ಕೇಳೋಹಾಗುತ್ತೆ ? ಅವು ಹೆಸು ಉರು ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಯಾರಾದೂ, ನೀರಿಗೆ ಬಂದೆ, ನೋಡೋಣ ಅಂತ. ಸಾಯಂಕಾಲ ಆಗಬಿಡ್ಡು. ಅಲ್ಲಿ ಹೂಕೊಂಡ.

ಅಲ್ಲಿ ಹೂಕೊಂಡಾಗ ಆತ್ತೆ ಮನ್ನ ಜೊತೆಯೋರು ನೀರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದು. ಆವು, ಆತ್ತೆ ಮನೆ ಇಲ್ಲಿ, ಉರಹಳ್ಳಿ ಇಲ್ಲಿ. ಉರಹಳ್ಳಿ ಆದೆ, ಈ ಜೊತೆಯವನೆಲ್ಲ ಕೊಂಡು ಬಳೆಮಲಾರತಿ ನೀರಿಗೆ ಬಂದ್ದು. ನೀರಾಗೋಂಡಾಗ ಸುಮ್ಮೇ ಅವ್ವ ಪಾಡಿಗೆ ಅವ್ವ ಕಲ್ಲಾಣಮ್ಮಾಲೆ ಹೂಕೊಂಡೇ ಇದ್ದು. ಇವು, ಬಿಂದಿಗೆ ಬೆಳ್ಳೊಂಡು, ನೀರಾ ಮಗ್ಗೊಂಡು. ಬರ್ಬೇಕಾದೆ, ಬಳೆ ಮಲ್ಲಾರತಿ ತಿರ್ದು ನೀನು ನೀರಿಗೆ ಬರ್ತಿಯಾ ? ಸಾಕೋ ಅಂದ್ದು.

ಆಗ ಇವ್ವ ಕೇಳೊಂಡಂತೆ ಇಂಗೇಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟು. ಬಳೆಮಲಾರತಿ ಅನ್ನೋಳು ನಮ್ಮ ಆತ್ತೇ ಮಗಳೇಯಾ ಅಂದ. ಮತ್ತೆ ಅಮೃತ ನಿಮ್ಮಣ್ಣನ ಮಗನಂತೆ ಮುದ್ದೆಕುಮಾರ ಅಂತೆ. ಬಂದು ಕುಂತವ್ವೇ ಕಲ್ಲಾಣತವ. ಅಂತ್ಲೂವೆ ನಮ್ಮ ಆತ್ಯಮ್ಮಂಗೆ ಹೇಳಿಡ್ರಮ್ಮು ಅಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟು ಅಲ್ಲೇ ಹೂತ್ತೊಂಡ.

ಕಲ್ಲಾಣ ಹತ್ತ, ಹೂತ್ತೊಂಡಾಗ ಇವು, ಇಲ್ಲಿಂದ ಚುಂಚನಗಿರಿಯಿಂದ ತಿರ್ದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ವೋಸ್ಪು ದೂರ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ಗೆಕಲ್ಲ ? ಆಗ್ಗೇ ಸಾಯಂಕಾಲ ಆಗೋಗೈತೆ. ನಾವು ಅದ್ದ ಮಾಡ್ಡೇಕು, ಇದು ಮಾಡ್ಡೇಕು. ನಮ್ಮಮ್ಮೆ ಬೈತಾಳೆ, ನಮ್ಮಪ್ಪ ಬೈತಾನೆ, ಏನ್ನಡೋದು

ಅಂತ ಹೇಳಿ, ಹೇಳಿಯನೆ ಬಳಿಬಂಗಾರತಿ ನಿಮ್ಮವ್ವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಅಂತ ಅಂದು. ನಾನು ಹೇಳಿನಿ ಬಿಡಕ್ಕು, ನೀನು ಇನ್ನೂ ಬರ್ತೀಯಾ ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ಇವು ಹೇಳಿಲ್ಲ ಅವರವ್ವನ ಹೊಟೆ.

ನಿಮ್ಮಣ್ಣನ ಮಗ ಅಂತೆ ಮುದ್ರೆ ಬಂಗಾರ ಅಂತ ಹೇಳಿಲ್ಲ ಅವು. ಆಗ ಇವು ಸುಮ್ಮೆ ಅಗ್ನಿಟ್ಟು ಇನ್ನೂ ಇವಳು ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಅವು ಕಲ್ಯಾಣತವ, ಕಲ್ಯಾಣ ದಿಕ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದ್ದಲ್ಲ ? ನೀರಿನಾಳದಿಂದ ಸರ್ವ ಬಂದ್ರಿಕ್ಕು. ಮುಟ್ಟಿಟ್ಟು. ಸತ್ಯೋಗಿಟ್ಟು, ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಯಾಲೆ. ತಿರ್ಗಾ ಚೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ರಲ್ಲ ? ಎದ್ದಾಗ ತಿರ್ಗಾ ನೀರ್ಯೋದು. ನೀರ್ಯೋದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ನೋಡಿದು. ಇದೇ ಸಾಯಂಕಾಲ ಅವೆ ಮೂರಾಳು ನೀರ್ಯೋಗಿದ್ರಲ್ಲ ? ಅಲ್ಲ ನಿನಗ್ಗ ತಕ್ಕಾದ ಗಂಡ, ನಮಗೆ ತಕ್ಕಾದ ತಾಯಿ, ನಿಮ್ಮ ಅಣ್ಣನ ಮಗ ಅಂತ ಹೇಳಿದು. ನೀನು ಹೇಳಿನಿ ಅನ್ನೋವೋತ್ತೆ ನಾವು ಬಂದಾಹೇಳಿಲ್ಲ. ನೀನು ಹೇಳ್ಣೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಇಲ್ಲೋ ಅಂತಲೇ ಅವು, ಬಿಂದು ಬಿಂದಗೆಯಾ ಕುಕ್ಕುತಾರೆ. ಕುಕ್ಕುದ್ರೆ ಬರುತ್ತಾ ? ಅವರೇ ನೀರ್ ತಕ್ಕೊಂಡು. ಬಂದು. ಮನತವ ವೋದು, ಅಮ್ಮ ನಿನ್ನೇ ದಿವ್ಸ ಬಂದವ್ವೆ, ನಿಮ್ಮಣ್ಣನ ಮಗ ಮುದ್ರೆ ಕುಮಾರ. ಅದಕ್ಕೆ ನಿನ್ನಗಳು ಹೇಳಿನಿ ಅಂದ್ದು. ನಾವು ಬರ್ಲಿಲ್ಲ. ಸತ್ಯೋಗವ್ವೆ ಕಣಮ್ಮ ಅಂದು. 'ಅಯ್ಯೋ ನಾವೇ ಅಣ್ಣ ತಂಗಿ ಇಬ್ಬಾಳು ಒಂದು ದಾರಿ ಒಳಗೇ ಬರ್ಫೋಕಾದೆ, ಎಷ್ಟು ದಿನಾತು ಏನ್ನಥೆ ? ತಮ್ಮಣ್ಣಯ್ಯ ಅವ್ಯೋ ಇಲ್ಲೋ ನೋಡಾರ ನೋಡ್ಯೋದಾಗಿತ್ತು. ನೀನು ಹೇಳಿಲ್ಲವಲ್ಲ ? ನಮ್ಮಣ್ಣಯ್ಯನ ಮಗಂಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದ್ದೆ ಮಾಡಿತ್ತೇನಿ ಅಂದಿದ್ದೆ. ಇವು ಹೇಳ್ಣೇ ಹೋದ್ದು. ನಾನು ಸತ್ತ ಹೆಚ್ಚೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದ್ದೆ ಮಾಡಿತ್ತೇನಿ ಅಂತ ಹೇಳ್ಣಿಟ್ಟು ಆಗ್ಗೇ ವೋಗ್ನಿಟ್ಟು ಕೊರಮರ ಕೇರಿಗೆ, ಅವು ಉದ್ದೂಕು ಮರ ಎಣಸ್ಸಿಟ್ಟು. ಸಾಬು, ಗೌಪು ಅಕ್ಕೊಂತರಲ್ಲ ಆ ತರ ಗೌಪು ಆಕ್ಕೊಂಗೆ ಎಣಸಿಬಿಟ್ಟು. ಅವ್ಯಾಗೆ ಕರೇಬಳೆ ತೊಡ್ದಿ, ಹೂವಿನ ಹಾರ ಅರಿಶಿನ ಹಾಲು ಎಲ್ಲಾ ತಗೊಂಡು ಉರ್ಬಾ ಜನಾನೆಲ್ಲ ಕೊಂಡು, ಕಲ್ಯಾಣತಕ್ಕ ಹೋಗ್ನಿಟ್ಟು, ಒಂದು ತಿರುಖಿನ ತಪ್ಪೆ ಎಣಸಿಬಿಟ್ಟು. ಒಂದು ಟ್ರಂಕ್ ಮಡಗಿದ್ದೆ ಅದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಬಟ್ಟೆ ಒಡವೆ ವಸ್ತು ಎಲ್ಲಾ ಮಡಗಿದ್ದು. ಮಗಳಿಗೆ ಬಳೇ ಕೊಡಿಸಿದ್ದು. ನಮ್ಮ ಅಣ್ಣಯ್ಯನ ಮಗ ಬಂದವ್ವೇ ಅಂತ ನಂಗೆ ಹೇಳಿದೆ, ಜೀವದೊರಸೆ ಇದ್ದಂಗೇನೆ ಮದ್ದೆ ಮಾಡಿನೆ. ನೀನು ಹೇಳಿಲ್ಪಲ್ಲ ನಂಗೆ. ನಮ್ಮಣ್ಣಯ್ಯನ ಮಗ ಸತ್ತ ಎಣಾನೆ ಆಗಿರ್ಲ, ಅವೈ ಕೊಟ್ಟು ಮದ್ದೆ ಮಾಡಿತ್ತೇನಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ. ಆಗ ನೀರು ನೀರು ಎಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು. ಮದ್ದೆ ಮಾಡಿಟ್ಟು, ಎಣಕ್ಕೆಯಾ. ಸರಿ ಅದರೊಳಗೆ ಎಣ ತೆಗೆದು ಮಲಿಗ್ಗಿಬಿಟ್ಟು ಇವ್ವನೇಯಾ ಅದೊಳಗೆ ಕುಂಡಿಸಿಬಿಟ್ಟು, ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಇತ್ತಲ್ಲ ಅದನ್ನ ಮಡ್ಡಿಬಿಟ್ಟು, ಜೈ ಪರಮೇಶ್ವರಾ ಅಂದ್ದು. ಅಂದ್ರಿಟ್ಟು ಅವರಾಯಿ.

ಹಿಂಗ್ ಅನ್ನೋಕಾದೆ, ವೋಗೋಂದ ವೋಗೋಂದ ವೋಗ್ಗಾತ್ ಇದು. ಆ ಕಟ್ಟೆ ಹತ್ತರ ಉಟ ಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲ ? ಅಲ್ಲಿಗೋದು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಲದ ಮರ. ಅಲ್ಲಿಗೋತ್ತು ಏನಂದ್ದು ? ಒಬ್ಬ ತಾಯಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿ, ಒಬ್ಬ ತಾಯಿಗೆ ಹೆಸ್ತ, ಕರೆದು, ಒಬ್ಬ ಗಂಡಿಗೆ ನಾನು ಸವಿಸಿದೆ, ವರ ಅಂತ ಕೆಳಕ್ ಇಳಿಯಮ್ಮ ಅಂದ್ದು. ಇಳಿತು ರೈಟು ಇಳಿತು ಇವು ಉಟ

ಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲ ? ಆ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಏರಿ ಮೇಲೆ ಇಳಿದು, ಆಗ ಇಳಿದಾಗ, ಇವು ತೊಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟು ಮ್ಯಾಕೆ ಏಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಎಣೀನ್ ದಡದಾಗೆ ಕುಂತಿರ್ತಳೆ.

ಆ ಅಲದಮರದ ಮ್ಯಾಲೆ ಎರಡಕ್ಕೆ ಗಂಡಸೇ ಗಂಡಸೇ ನನಗೊಂದು ಕಥೆನಾದೂ, ಹೇಳ್ಬಾರ್ದು ? ಅಂತು. ಇವ್ವಿಗೆ ದಿವ್ಾನೂವೆ ಕತೆ ಹೇಳ್ತಾನೆ ಇರ್ತಾರೆ, ಅಂತ ಎರಡಕ್ಕೆನೂ ಗಂಡಕ್ಕೆ ಹೆಣ್ಣಕ್ಕೆ ಕಡಿದಾಡಬಿಟ್ಟು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿದ್ಭಿಡ್ತು. ಸತ್ಯೋಗ್ರಿಡ್ತು. ಆಗ ಆಲದಮರದಿಂದ ಬಂದು ಸರ್ವ ಇಳಿದು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಂದಬಿಡ್ತು. ಬಂದು ಗಿಡ, ಬಂದು ಸಸಿ ಕಡ್ಡೊಂಡು ಬಂತು. ಮೂರುಕಲ್ಲು ಮಡುಗ್ನು. ಎಲೆ ಒಳಗಿಯೂ ಕಲ್ಲು ಮಡುಗ್ನು. ಬಂದು ಬೆಂಕಿ ಮಡುಗ್ನು. ಆ ತೋಪು ಎಲೆ ಒಳಗೆ ಇಂಗೆ ಕರ್ಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಎಲೆ ಒಳಗೆ ಇಂಗೇ ಅಂತ, ಎಲೆ ಒಳಗೆ ಕಲ್ಲನ್ನು ಸವರಿಕೊಂಡು ಇತ್ತಾಗ್ ಇತ್ತಾಗ್ ಅಂದಿಷ್ಟ್ವು, ಈಗೇನು ಇಲ್ಲ ಏಳಪ್ಪ ಇರ್ತಾಯ್ತು ಅಂತು. ಆಗ ಆವೋಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ಎದ್ದು ಹಾರೋಯ್ತು.

ಮ್ಯಾಕೆ ಸರ್ವ ಆಲದಮರದ ಮ್ಯಾಕೇ ಹೋಗ್ನಿಡ್ತು. ಇವು ನೋಡ್ಬಂಡೇ ಕುಂತಿದ್ಲಲ್ಲ ? ಅದೇ ಬೆಂಕಿ ಅದೇ ಚೋಚಿ ಎಲ್ಲ ಇತ್ತಲ್ಲ ? ಆ ಗಿಡದಾಗೇ ಸೋಪ್ಪು ತೊಕೊಂಡು ಬಂದು ಆ ಚೋಕನೆ ಇಕ್ಕೆ ಅದರಾಗ ಉರಿದು ಮಡಿಕೊಂಡ್ಲು. ಇನ್ನೊಂದು ಕಲ್ಲಾಗೆ ಅರೆದು ಅವು ಮೈಗಲ್ಲ ಸವರಿ ಬಿಟ್ಟು. ಆಗೆ ಎಷ್ಟೊತ್ತು ಮಲಗಿದ್ದೀರಿ ? ಏನಮ್ಮೆ ಶಿವ ಶಿವ ಅಂತ ಇವು ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಮರ ತಗಲಾಕ್ ಬಿಟ್ಟಿದ್ರಲ್ಲ ? ಆಗ್ ಎದ್ದವೇ. ಅಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಅತ್ತೆಮ್ಮೆನ ಮಗ್ನು ನೋಡೋಪೋತ್ತೆ ನನ್ನಂಗೆ ಇದ್ದು. ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ಅತ್ತೆಮ್ಮೆ ಇನ್ನೆಂಗಿದ್ದೊ್ ? ಮಗ್ನು ಇನ್ನೆಂಗಿದ್ದೊ್ ? ಅಲ್ಲ ಇವು ಕೊರಮತಿ ಕಳ್ಳಿಬಿಟ್ಟವ್ಯಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಅತ್ತೆಯಮ್ಮೆ, ನಮ್ಮ ಅತ್ತೆಮ್ಮೆ ಏನ್ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು ನೋಡ್ಬಾ ಅಂದ.

ಏಯಾ ನನ್ನ ಹಿಂದೆ ಬಂದಾಗಿಂದೇಯಾ. ನಮ್ಮ ಶಾಯಿಗೆ ಏನಂತ ಹೇಳ್ಲಿ ? ನಮ್ಮ ಅತ್ತೇ ಮಗಳನ್ನು ತಂದು ನಾನು ಮದ್ದೆ ಮಾಡೋತ್ತೇನಿ ಅಂತ ನಾನು ಹೇಳಿರೋದು. ಮರಗೋಟಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟವೇ. ಬರ್ಬೇಡ ನನ್ನ ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮೆಮ್ಮೆ ಬೈತಾಳಿ ಅಂದ.

ಆದರೂ ಇವು ವೋಗ್ತಾಳೆ, ಎಷ್ಟು ದೂರದಿಂದ ಕಲ್ಲೇಟಿಂದ ಬಡಿದ್ರು, ಮರ ಬದ್ದಿಬಿಡೋಳು. ಇವಳಿಗೆ ಏನು ತಗೋಲೋಲ್ಯು. ಸರಿ ಅವು ಮುಂದೆಯಾ, ಇವು ಹಿಂದೆಯಾ, ಇಂಗ್ ಮಾಡಿ ಹೋರಟು. ಹಿಂಗ್ ಮಾಡಿ ಹೋಗಿ, ಆಗ ಅಲ್ಲ ಏನ್ನಾಡ್ ? ಮನಗೋಡು. ಅರಮನೆಗೆ ಹೋಡಾಗ, ಅಮ್ಮೆ ಮತ್ತೇ ನಮ್ಮ ಅತ್ತೆಮ್ಮೆನ ಮಗಳು ಕ್ಕೆತೊಳೆದು ಮುಟ್ಟೇಕು ಕಣಮ್ಮೆ ಅಂಗಿದ್ದು. ನನ್ನಂಗೆ ಇದ್ದು ಕಣಮ್ಮೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮತ್ತೆ ಈ ಕೊರಮತಿ ಕಳ್ಳಿಬಿಟ್ಟವ್ಯಲ್ಲಮ್ಮೆ ? ಈ ಮುಂಡೆ ಬ್ಯಾಡ ಅಂದೂ, ಕೇಳಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಹಿಂದೆ ಬಂದ್ದು. ಏನ್ನಾಡೋಣ ?

ಅಪ್ಪ ಮಾಡೊಷ್ಟು ಬದುಕ್ಕೆತೆ. ತಿನೊಂಷ್ಟು ಅನ್ನೆಲ್ಲತೆ. ಅವಳು ಇದೇ ಏನ್ನಾಡ್ತಾಳೆ ? ಕಸ ನೀರು ಮಾಡೊಂಡು ಇರ್ತಾಳೆ. ನೀನು ಇನ್ನೂ ಬ್ಜಳನ್ನ ಮದ್ದೆ ಮಾಡೊಳಿವಂತೆ ಇರು ಅಂತ ಅವಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಇಟೊಂಡು.

ಅವು ಮರ ತೆಗೆಯೊಲ್ಲ ಏನಿಲ್ಲ. ಅವು ಹಿಂಗೇ ಕಸನೀರು ಮಾಡೊಂಡು ಇರ್ತಾಳೆ. ಇನ್ನು ಮತ್ತೇ ಮದ್ದೆ ಲಗ್ಗ ಬರುತ್ತಲ್ಲ ? ಆಗ ವೋದ. ಚುಂಚನಹಳ್ಳಿಗೆ ವೋದ. ಒಂದು ಹೆಣ್ಣ ನೋಡ್ದ. ಇವು ಮನೆಗೆ ಏನೂ ಹೇಳೊದಿಲ್ಲ; ಅವ, ತಾಯಿ ಕುಟ್ಟಿ. ಇನ್ನು ಹೋಗ್ಗೇಕಾದೆ ಬತ್ತಲೇ ಸುಮ್ಮೇ, ಎದ್ದು ವೋಗಾಬಿಡ್ತಾನೆ. ಹೆಣ್ಣ ನೋಡೊಳ್ಳಿತಾನೆ, ಬತ್ತಾನೆ. ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ತಾಯಿ ಏನಂದಾಳೆ 'ಅಪ್ಪ ಎಲ್ಲಿಗೋಗಿದ್ದೆ ?' ಹೇಳೋದು ಇಲ್ಲ, ಕೇಳೋದು ಇಲ್ಲ. ಹೋಡೊನು ಹೋದಂಗೆ ಹೋಗ್ಗಿಡ್ತಿಯಲ್ಲ ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ಅಂಗ್ ಅಂದಾಗ ಅಮ್ಮ ಹಿಂಗಂಗೇ ಚುಂಚನಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಒಂದು ಹೆಣ್ಣ ನೋಡಿದ್ದೀನಿ. ಚೆನ್ನಾಗೈತ್ತೆ ಕಣವ್ವ. ಮದ್ದೆ ಆಗಬೇಕು ಚೆನ್ನಾಗೈತ್ತೆ ಅಂದ. ಆಗ ಇವು ಕೇಳೊಂದ್ದಲ್ಲ ? ಅವು ಏನಂದ್ದು ? ಅಲ್ಲ ಕಣತ್ತಮ್ಮ ನಮ್ಮವ್ವನ ಮನೆಗೆ ಇರೋತಕ್ಕಾನೂ ಎಂಟು ದಿನಕೊಂದ ಸರಿ ಗಂಗಮ್ಮನ ಮಡಿನೇ. ಈಗ ಗಂಗಮ್ಮನೂ ಇಲ್ಲ; ಗೌರಮ್ಮನೂ ಇಲ್ಲ. ಅಲ್ಲ ನಿನ್ನೇನು ? ಏನೂ ಇಲ್ಲಂಗ್ ಆಯೋಣೆ ಗೋಟಿ, ವೋಗು. ನಿನ್ನಗೇನ್ ಬೇಕು, ಅದನ್ನ ತಗೊಂಡು ವೋಗಿ ಗಂಗಮ್ಮನ ಮಾಡೊಂಡು ಬಾ ವೋಗು ಅಂದ್ಲು. ಆಗ ಇವಳು ಏನ್ನಾಡಿದ್ಲು ? ಎಲ್ಲಾ ಅವ, ಅತ್ತೇತವ ಇಸೊಂಡ್ಲು. ಅದೇ ಬೇಳೆ ಎಲ್ಲಾ, ಅವು, ಅತ್ತೇತವ ಇಸೊಂಡ್ಲು. ಆಮೇಲೆ ಅಂಗಿಗೆ ವೋದ್ಲು ಕಡ್ಡಿ, ಕಪೂರ ತಕ್ಕಾಂಡ್ಲು. ತಕ್ಕಾಂಡೊಳೆ ಗಂಗಮ್ಮ ಮಾಡಾಕ್ ತಗೊಂಡೊಂದ್ಲು. ಸಾಮಾನ್ಯಲ್ಲ ಗಂಗೇ ಒಳಕ್ಕ ಕಳ್ಳಿಬಿಟ್ಟು. ಈ ಮರ ಇತ್ತಲ್ಲ ? ಅವಳ ಉದ್ದುಕ್ಕಾ, ತಗಲಿಸೊಂಡಿತ್ತು. ಅದನ್ನೇ ಕುಕ್ಕೆ ಮಾಡೊಂಬಿಟ್ಟು. ಕಣ ಏಳ್ತೀನಿ ಅಂತ ಉರೋಳಗೆ ವೋದ್ಲು.

ಉರೋಳಗೆ ಹೋದ್ಲು. ಅಲ್ಲಿ ವೋದಾಗ ಇವು ಹೆಣ್ಣ ಕೊಡ್ತಿನಿ ಅಂದಿದ್ರಲ್ಲ ? ಮಾತಾಡಿದ್ರಲ್ಲ ? ಅವಳ ಗಂಡಂಗೇ. ಆಗ ಅವರು ಹೆಂಗಾಹೆಂಗಸ್ತ ಕೇಳ್ಣಿಕಾ ? ಬನ್ನಿ ನಾನೊಂದಿಷ್ಟು ಕಣೇ ಕೇಳ್ತೀನಿ ನಮ್ಮುಡುಗಿ ಕೋಡೊ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಅಂತ ಕರೆದ್ದು. ಕರೆದಾಗ ಇವೇನೂ ಕಟ್ಟಿ ತಟ್ಟ ಪಟ್ಟಾ ಅಂದ್ಬಿಡ್ತಾಳೆ.

ಅಮ್ಮ ಅಲ್ಲಾ ನಿನ್ನ ತಲೇ ಯಾತರ ಬೆಳೆಸಿದ್ದೆ ? ಅಯ್ಯೋ ನನ್ನ ತಲೇ ಬೆಳ್ಳಿದ್ದ ಕೇಳಾತ್ತ ಇದ್ದೀಯಾ ? ಚೆಂದಾಗಿ ಬೆಳಿಕೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ಅಂದಳು. ಅಲ್ಲಾ ಚೌರಾ ಮಾಡೊರನ್ನ ಕರೊಂಬಂದು ಚೌರ ಮಾಡಿ, ಕಲ್ಲುಮುಳ್ಳ ಉಯ್ಯೋರನ್ನ ಕರೊಂಬಂದು ಕಲ್ಲುಮುಳ್ಳ ಉಯ್ಯಿಸಿ, ಮುಂಡಾಗಳ್ಳ ಹಾಲು ಉಯ್ಯುಬುರುಗು ಮಣ್ಣಕೆ ಮಾಳಿಗ ಪಟ್ಟಿ ಮೃತ್ತೆ ಮಲಗ್ಗಿದ್ರ, ಇದಕ್ಕಿನ್ನ ಹತ್ತು ಸಮಕಾ ಬೆಳೆಯತ್ತೆ ಅಂದ್ಲು.

ಅಲ್ಲ ಒಂದೇ ಮನೆತವ ಇಷ್ಟೊಂತಕ್ ಹೇಳಾ ಕೂತೊಂಡೇ, ನಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರೆ

ಯತ್ತೇನಮೈ ಅಂದ್ಲು. ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಿಟ್ಟು ಎದ್ದು ಬಂದಾಬಿಟ್ಟು. ಮರ ತಗಲಾಕ್ಷೋಂಡ್ಲು. ವೋಂಟೊಬಿಟ್ಟು.

ಇವು, ಹೆಣ್ಣ ನೋಡ್ಲೋಂಡು ವೋಗಿದ್ರಲ್ಲ ? ನಮ್ಮೆಣ್ಣಿಗೂ ಅಂಗೇ ಮಾಡೋಣ ತಡೀ ಅಂದು. ಚೌರದವರನ್ನ ಕರ್ಮೋಂಬಂದು ಚೌರ ಮಾಡಿಸಿದ್ದು. ಕಲ್ಲುಮುಳ್ಳು ಉಯ್ಯಾರನ್ನ ಕರ್ಮೋಂಬಂದು ಕಲ್ಲುಮುಳ್ಳು ಉಯ್ಯಿಸು. ಮುಂಡೊಗಳ್ಳಿ ಆಲು ಉಯ್ಯಿಸಿ, ಬುಡದ ಮಣ್ಣ ಹಾಕಿದೂ. ಮಾಳಗೇ ಪಟ್ಟಿ ಮ್ಯಾಲೆ ಮಲಗ್ಗಿಸು. ಬೆಳಕು ಅರಿಯೋದ್ದಾಗೇ ತಪತಪನೇ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತೋಂದ್ಲು. ನೀನು ನೋಡ್ಲೋಂಡ್ ಹೋದ ಹೆಣ್ಣು ಸಾಯ್ಯ ಅಂದಾಗ, ಅವನು ವೋದಾ. ಮಣ್ಣಿಗೆ ವೋದಾ. ಬಂದ. ಮನೆಗೆ ಬರ್ತುಲಾವೆ ಇನ್ನೋಂದು ಎಂಟು ದಿವ್ಸ ಸುಮ್ಮೆ ಇದ್ದ. ಇನ್ನ ಬೇರೆ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೊಷೋಗಿ ಇನ್ನೋಂದು ಹೆಣ್ಣು ನೋಡ್ದಾ. ಅಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ನೋಡ್ಲೋಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದ. ತಾಯಿ ಇರ್ತಾಳಲ್ಲ ? ಅವಳ ತಾಯಿ ಎಲ್ಲಿಗೋಗಿದ್ದಿಯಪ್ಪ ಅಂದ್ಲು.

“ಅವ್ವ ಈಗ ಮಾಯಸಂದ್ರ ಅನ್ನೋ ಪಟ್ಟಕ್ಕೊ ವೋಗಿದ್ದೆ. ಹೆಣ್ಣ ನೋಡಿದ್ದೀನಿ ಅಲ್ಲಿ. ಒಳ್ಳೆ ಚೆನ್ನಾಗ್ಗೆತೆ. ಅಪ್ಪರ ದಿವ್ಸ ಬಿಡಂಗಿಲ್ಲ ಕಣವ್ವ. ಅವತ್ತೇ ಲಗ್ಗುದ ಶಾಸ್ತ್ರನೂ ಅವತ್ತೇ ಮದ್ದೇನೂ ಅವತ್ತೇ ಅಂತ ತೀಮಾರನ ಮಾಡ್ಲೋಂಡು ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ ಕಣಮ್ಮ ಅಂತ ಹೇಳಿ.

ಇವ್ವ ಕೇಳಿಸ್ತೋಂಡ್ಲಲ್ಲ, ತಾಯಿ ಮಗ ಮಾತಾಡೋವಾಗ. ಅಲ್ಲಕಣ ಅತ್ತೇಮ್ಮೈ ಮತ್ತೇ ನಮ್ಮೆಮ್ಮೈನ ಮನೇಲಿ ಇರೋವಾಗ ಎಂಟು ದಿವ್ಸ ಹೊಂದು ಸರ್ತಿ ಗಂಗಮ್ಮ ಮಾಡಿವೇ. ಇಲ್ಲಿ ಗಂಗಮ್ಮನೂ ಇಲ್ಲ ಗೌರಮ್ಮನೂ ಇಲ್ಲ ಅಂದ್ಲು. ಅಲ್ಲ ಮರಗೋಚಿ ನಿಂಗಾ ಯಾವಾಗೂ ಗಂಗಮ್ಮಂದೇ ಆಗ್ಗೆತೆ. ವೋಗೆ ನಮ್ಮನೇಲಿ ಇಲ್ಲಂಗ ಆಗ್ಗೆತಾ ? ವೋಗಿ ಮಾಡ್ಲೋಂಬಾ ಅಂತ ಅಂದ್ಲು. ಅವತ್ತಂಗೇ ಎಲ್ಲಾ ಸಾಮಾನು ಇಸ್ತೋಂಡು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟು, ಎಲ್ಲಾ ಗಂಗೇಗೆ ಬಿಟ್ಟು, ಕುಕ್ಕೆ ಮಾಡ್ಲೋಂಡು ಕಣ ಹೇಳಿ ನಿ ಅಂತ ವೋದ್ಲು. ಇವು, ಹೆಣ್ಣ ನೋಡಿದ್ರಲ್ಲ. ಅದೇ ಮನೇಗೂ ಕರೆದ್ದು. ಅಲ್ಲಿಗೂ ವೋದ್ಲು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ವೋಗಿ ಕಣ ಹೆಳ್ಳಂಗೆ ಏನೋ ತಟ್ಟಪಟ್ಟ ಹೇಳಿದ್ಲು. ಹೇಳಿದೋಳಿ ಅವತ್ತು ಹುಡುಗಿ ತಲೇ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳಿದಳು. ಅಮ್ಮ ನಿನ್ನ ತಲೇ ಏನಾದೂ, ಕೊಟ್ಟಿ ಬೆಳಸಿದೆಯಮ್ಮೈ ? ನೋಡಮ್ಮ ಎಂಗೆ ಬೆಳ್ಳೀತೆ ನೋಡಮ್ಮ ಅಂದ್ಲು. ಏನಾ ಮಾಡಬೇಕು ಅಂದಳು. ಅಲ್ಲ ಚೌರ ಮಾಡೋರ್ನ ಕರ್ಮೋಂಬಂದು ಚೌರ ಮಾಡ್ಲಿ, ಕಲ್ಲುಮುಳ್ಳು ಉಯ್ಯಾರ್ನ ಕರ್ಮೋಂಬಂದು ಕಲ್ಲುಮುಳ್ಳು ಉಯ್ಯಿಸಿ, ಮುಂಡಗಳ್ಳಿ ಹಾಲು ಉಯ್ಯಿ, ಬುರುಗ ಮಣ್ಣ ಹಾಕಿ, ಮಾಳಗೆ ಕಟ್ಟಿ ಮ್ಯಾಲೆ ಮಲಗ್ಗಿದೆ, ಇದಕ್ಕಿನ್ನ ಹತ್ತೋ ಸಮಕ್ಕ ಬೆಳಿಯತ್ತೆ ಅಂದ್ಲು. ಅಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟು ಬಂದಾಬಿಟ್ಟು, ಮನೇಗೆ. ಅದೇ ಮರ ತಗಲಾಕ್ಷೋಂಡು ಬಂದ್ಲು. ಇವು, ಅದೇ ರೀತಿ ಮಾಡಿಟ್ಟಿಟ್ಟು.

ಚೌರ ಮಾಡಿಸಿದ್ದು, ಕಲ್ಲುಮುಳ್ಳು ಉಯ್ಯಿಸಿ, ಬೂದಿ ಮಣ್ಣಕೆ, ಮಾಳಗೆ ಮ್ಯಾಲೆ

ಮಲಗ್ಗಿದ್ದು. ಇನ್ನು ನೀನು ನೋಡೊಂಡ್ ವೋದ ಹೆಣ್ಣ ಸಾಯ್ತು ಅಂತ ತಿರ್ಗು ಅಂಗಂದ್ದು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಎರಡೂ ವೋದ್ವು? ಅಲ್ಲಿಗೇನ್ ಏಕ್ಷಾ ಅವ್ವು? ಅಯ್ಯೋ ನಾನ್ ಎಲ್ಲಿಗೋದೂವೇ ಇಂತ ಕಡೆ ಕಾಲಿಟ್ಟಾಗ ಇಂಗ ಆಯ್ತು, ಇಂತ ಹೆಣ್ಣೇ ಹಿಂಗ್ ಆಯ್ತು, ನಾನೋಗಿದ್ದ ತವ ಎಲ್ಲಾ ಇಂಗೇ ಆಯ್ತಲ್ಲ? ಎರುಡಾರಾಗೋಗಿ ಹೆಣ್ಣು ನೋಡಿದ್ದ. ನನಗೆ ಅದೃಷ್ಟವೋ ಏನೋ ಇನ್ನು ವೋಗೋದ ಬ್ಯಾಡ ಅಂತ ಸುಮ್ಮೆ ಆಗ್ನಿಪ್ತಿ.

ಇನ್ನು ಅಂಗಾಡಿ ಇಂಗಾಡಿ ಮದ್ದೆ ಕಾಲ ಕಳದೋಗ್ ಬಿಡ್ತು. ಮುಂಗಾರು ಹುಟ್ಟಿಬಿಡ್ತು. ಅವ್ವ ಈಗೇನು ಅಂದ್ಲು? ಮುಂಗಾರು ಮಳೆ ಬಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಾ ಬೇಕಾದಂಗೆ ಹೊಲ ಗೇಯ್ಯೋಂಡು ಜೋಳ ತೋಳತಾ ಇದ್ದು. ಇವ್ವ ಏನಂದ್ಲು? ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ? ಅಲ್ಲಕಣ ಅತ್ತಮ್ಮ ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲಾರೂ ಆಯ್ಯಾಲೋ ಅಂತ ಹೊಲ ಗೇಯ್ಯಾರೇ, ಮುಂಗಾರಾಗ್ತದ ಅಲ್ಲಿ. ನಮ್ಮನೆಗಿನ್ನೂ ಹೊಲನೂ ಗೇಯಾಗಿಲ್ಲ. ಏನ್ ಮಾಡೋಂಗಿಲ್ಲ ಅಂದ್ಲು. ಅಂಗ್ ಅನ್ನತ್ತೇಯಾ ವೋಗಿದ್ದಿಂದಿಂದ, ನೀನು ವೋಗಿ ಹೊಲ ಗೆಯ್ಯು ಜೋಳನಾದೂ, ತೋಳಸು ವೋಗು ಅಂದ್ಲು. ಅವನು ಇನ್ನೇನು ಮಾತಾಡೋಲ್ಲ. ಅಂಗ ಅಂತ್ಲ್ಲವೇ ಇವ್ವ ಹೊಂದ್ಲು ಏಳಿದ್ಲ್ಲ. ಅವ್ವ ಇನ್ನಾ ಅತ್ಲಾಗ ಒಂದಗೆರೆ, ಇತ್ತಲ್ಲಿಗ ಒಂದುಗೆರೆ, ನಾಕಲ್ಪ್ರ ಎಕರೆ ಜ್ವಾಳ ತೋಳ್ಯೋಂಡುಂದ, ಕಡ್ಡಾಯಕ್ ತೋಳ್ಯೋಂಡ. ಮನೆಗೆ ಅಕ್ಕಿ ಬಡಿಯಂಗಾತು! ಅಲ್ಲಕಣಮ್ಮ ಅತ್ತಮ್ಮ ಎಲ್ಲೂ, ಆಯ್ಯಾಲೋ ಅಂತ ಜೋಳ ಕಾಯ್ಯಾರೆ. ಅಲ್ಲಾ ನಮ್ಮನೆಗೇನೂ ಕಾಯೋಂಗಿಲ್ಲ ಅಂದ್ಲು. ಅಲ್ಲ ಇಲ್ಲಾರು ವೋಗಾರೇ ಜ್ವಾಳ ಕಾಯಾಕೇ? ಮರಗೋಟಿ ನೀನೆ ವೋಗಬೇಕು. ನಾವು ಇನ್ನೇನು ವೋಗಾಕ ಆಗ್ತದ ಅಂದ್ಲು. ಅಂತ್ಲ್ಲ ಅಂಗತ್ಲ್ಲವೇ ಇವ್ವೇ ಎದ್ಲು. ಎರಡು ಅಸು ಇರ್ತಾವೆ. ಅವಸು ಹಿಡ್ಯೋಕ್ಹೋಂದು, ಕುಡ್ಲ ತಗೋಳೋದು, ಕಸ ತುಂಬಿಕ್ಹೋಳೋದು, ಕಸ ಹೊತ್ತೋಳೋದು, ಕುಡ್ಲ ತಗೋಳೋದು ಜೋಳ ಕಾಯಾಕ್ ವೋಗೋಂದು. ಜ್ವಾಳ ಕಾಯೋತವ ಒಂದು ಹೊರೆ ನುಗ್ಗಲನೊಪ್ಪು, ದನೀಗೆ ಒಂದು ಹೊರೆ ಕೀರೆ ಸೊಪ್ಪು ಕಿತ್ತೋಂಡು ಜ್ವಾಳ ಕಾಯ್ಯೋಂಡು ಸಾಯಂಕಾಲ ಕುಯ್ಯಿಕೊಂಡು ಒಂದು ಹೊರೆ ನುಗ್ಗಸೊಪ್ಪು ಒಂದು ಹೊರೆ ಹುಲ್ಲು ಎರಡನ್ನು ಒಂದಕ್ ಕಟ್ಟೋಂಡೋಗಿ ಹೊತ್ತೋಂಡು ಮತ್ತೇ ತಿರ್ಗ್ ಹೊರೆ ಇಡ್ಯೋಂಡು ಮನೇಗ್ ಬರೋಳು. ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಆ ನುಗ್ಗಸೊಪ್ಪು ಹರಡೋದು, ಹುಲ್ಲು ಬಡಿಯೋದು, ದನೀಗೆ ಹುಲ್ಲುಕೋದು. ಅವತ್ತು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿರ್ತಾಳಿ. ಒಂದು ಈಚೆಗೆ ಒಂದು ಸೀಲ್ಪ್ರೂ ತಟ್ಟೆ ಒಂದು ಸೀಲ್ಪ್ರೂ ಚೆಂಬು ಕೊಟ್ಟಿರ್ತಾಳಿ, ಕೊರಮರೋಳು ಅಂತ. ಅದ್ದ ಈಚೆಗೆ ಮಡಗಿತ್ತವ ತಗೋಂಬಾದು ಉಟ ಮಾಡೋದೂ ಈಚಲೇ ಮಲಿಕ್ಹೋಳೋದೂ ಈಂಗ ಮಾಡೊಂಡು ಇದ್ಲು. ಆಗ ಇವ್ವ ಈತರ ಮಾಡೋಳು. ವೋತ್ತಿಲ್ಲಿಂದ ಉಟಲ್ಲ, ಉಟ ಮಾಡೋದೂ ಮಲಿಗೋಂದೂ ಅಷ್ಟೇ ಮಾಡೊಂಡು ಇರೋಳು. ಆಗ ಮಗ ಏನಂದ ಅವ್ವ ಮತ್ತ ಯಾಕೋ ನನಗೆ ಬೇಜಾರಾಗ್ತ ಪತೆ. ದೋಂಬರಾಟ ಆಡಿಸಬೇಕು ಕಣವ್ವ ಅಂದ. ವೋಗಪ್ಪ. ನಿಂಗ್ ಯಾರಾದೂ, ಬೇಡ ಅಂದೃಪ್ಪ? ವೋಗಿ ಆಡಿಸು ಅಂತ ಅಂದ್ಲು.

ಆಗ ವೋದ. ದೋಂಬರಟ್ಟಿಗೆ ಹೋದ. ಏಳ್ಳೆ ಕೊಟ್ಟು, ಏಳ್ಳೆ ಕೊಟ್ಟುಂದ ಅವತ್ತು.

ದೊಂಬರಾಟ ಆಡಿಸದು ಯಾಗ ? ಅಂತೆ ಕೇಳಿದಳು ತಾಯಿ. ಈವತ್ತು ವೀಳ್ಯ ಕೊಟ್ಟಂದಿದ್ದಿನಿ, ಬತ್ತಾರೆ ಕಣವ್ವ ಸಾಯಂಕಾಲದೊತ್ತಿಗೆ ದೊಂಬರಾಟ ಆಡ್ತಾರೆ. ಆತು ಒಳ್ಳೇದೊ ತಗೋ. ಇವು ಕೇಳೊಂಡಿದ್ದು. ಇವು ಸಾಯಂಕಾಲ ಎಂಟು ಗಂಟೆ ತನ್ನ ಬರ್ಲೇ ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನು ದೊಂಬರಾಟ ನೋಡಾಕ್ ಹೋಗ್ಗೇಕಂತ ಅವರ ತಾಯಿ ಆಡಿಗೆ ಮಾಡವ್ಯೆ. ಎಲ್ಲಾ ಮಾಡವ್ಯೆ. ಆಗ ಅವರು ತಾಯಿ ಮಗ ಉಟ ಮಾಡೊಂಡು ಹೊರಟವೆ. ಇವು ಸಿಲ್ವರ್ ತಟ್ಟಿಗೆ ಮುದ್ದೆ ಇಕ್ಕೆವಳೆ. ಚೆಂಬಲ್ಲಿ ನೀರು ಮಡಿಗವಳೆ. ಇನ್ನು ಬರ್ಲೀಲ್ಲವಲ್ಲ? ನಾವು ದೊಂಬರಾಟ ನೋಡಾಕ್ ಹೋಗ್ಗೇಕು ಅಂತ ದಾರಿ ದಾರಿ ಕಾಯ್ತಾ ಅವ್ಯೆ. ಆಷೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬಂದ್ದು. ಆಗ ಏನಂದ್ದು ಇದಿರ್ಗೇ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದಲ್ಲ. ‘ಅಲ್ಲ ಕಣೇ ಮರಗೋಟಿ ದೊಂಬರಾಡ್ತಾರೆ. ನೋಡಾಕ್ ಹೋಗೋಣ ಅಂದ್ರೆ ಎಷ್ಟು ಕರೆದು, ನೀನು ಬರೋದೆ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ? ಅಲ್ಲ ಇಷೊತ್ತರ ಏನೇ ನೀನು ಜ್ಞಾಳ ಕಾಯೋದೂ? ನೀನು ಬರೋಲ್ಪೇನೇ ದೊಂಬರಾಟ ನೋಡಾಕೆ? ಅಯ್ಯೋ ನಮಗ್ ತಾಳೊಂದು ಕೇಡು ಮ್ಯಾಳೊಂದು ಕೇಡು. ನಾನು ಜೋಳದಿಂದ ತಿರ್ಗಿ ತಿರ್ಗಿ ಕಾಲೆಲ್ಲ ಗಾಯವಾಗಿವೆ. ಅಲ್ಲ ನಂಗ್ ಮ್ಯಾಳೊಂದು ಕೇಡು ಹೋಗಿ, ನೀವು ಅಂದ್ದು. ಅಂಗಾದ್ರೇ ನೀನು ಬರಲ್ಲೇನೇ? ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಬರಲ್ಲ ನೀವು ಹೋಗಿ. ಇವು ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟು.

ಆ ಮಾತ ಹೇಳಿ ಇವು ಹುಲ್ಲು ಬಡಿದ್ದು. ಬಡಬಡನೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟು. ದನಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟು ನುಗ್ಗು ತೊಪ್ಪು ಹರಡಬಿಟ್ಟು ಉಟಾನೂ ಇಲ್ಲ ಏನೂ ಇಲ್ಲ ಹೋದವ್ಯೇ ಸರಸರನೇ ನೀರು ತಂದು ನಾಕು ಗಡಿಗೇಯಾ ಸರಸರನೆ ಸ್ವಾನ ಮಾಡೊಂಬಿಟ್ಟು. ಸ್ವಾನ ಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲ ಮರ ತಗಲಾಕೊಂಡಿದ್ದಲ್ಲ? ಮರ ತೆಗೆದು ಬಿಟ್ಟು ಗೂಟಕ್ಕೆ ನೇತಾಕಿದ್ದೇ ಸ್ವಾನ ಮಾಡೊಂಡು ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಒಳಗೆ ಸೀರೆ ಒಡವೆ ಎಲ್ಲ ಇತ್ತು. ಬೇರೆ ಸೀರೆ ಉಟೊಂಬಿಟ್ಟು. ಒಡವೆನೆಲ್ಲ ಇಕೊಂಡ್ದು. ತಲೆ ಕೆರೊಂಡು, ಜಡ ಹಾಕೊಂಡ್ದು. ಅಲ್ಲಿ ದೊಂಬರಾಟ ಆಡಾಕೇ ಗೋವಿಂದ ಅಂತರಲ್ಲ ಫಸ್ಸು ಹೋಗಿದ್ದೆ ದೊಣ್ಣೆ ಎತ್ತಿ ಇವು ಆಡಿದ್ದು. ಇವು ಗಂಡ ವೀಳ್ಯ ಕೊಟ್ಟಬಂದಿದ್ದಾಲ್ಲ? ಮುಂದೆ ಕುಂತಿದ್ದಾಲ್ಲ? ಚೇರು ಹಾಕೊಂಡು ಕೂತೊಂಡವ್ಯೇ. ಇವಳನ್ನು ನೋಡ್ದಾ. ದೊಂಬರೋಳನ್ನು. ಅಂಗೆ ಯೋಚ್ಚೆ ಮಾಡ್ದ. ಅಲ್ಲಿ ಫಸ್ಸ್‌ಗಿ ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟು, ಆಡ್ಟಿಟ್ಟು, ಇವಳ ಮನೇಗ್ ಬಂದ್ದು. ಮರ ತಗಲಾಕೊಂಡು ಮಲಿಕೊಂಡ್ದು ಮನೆಗೆ ಬರ್ತೂಲೂವೆ.

ಆಗ ಇವು ಏನಂತಾನೆ? ಅಲ್ಲ ಮನೇಲ್ ಇರೋಳು ಕೊರಮರೋಳು. ಇವಳು ದೊಂಬರೋಳು. ಇವು ದೊಂಬರೋಳು ಆದ್ರೂವೇ ಇದೇಹೆಣ್ಣು, ನಮ್ಮ ಆತ್ತ ಮಗಳಂಗೆ ಇವಳು ಅವ್ಯೆ. ಅವಳಂಗೆ ಇನ್ನು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಇವಳು ದೊಂಬರೋಳು ಆದ್ರೂವೇ ಇವಳನ್ನೇ ನಾನು ಇನೊಂದು ಮದ್ದೆ ಆಗ್ಗೇಕು ಅಂದ. ನಾಟಕ ಬೆಳಕು ಆರಿಯೋ ತನ್ನ ನೋಡ್ದಾ. ಇನೊಂದು ಸರಿ ದೊಂಬರಾಟ ಒಳ್ಳೆ ಇದ್ರೆ, ಅಲ್ಲ ಬರೋದು ಆತ್ತ ಮಗಳು? ಆತ್ತ ಮಗಳು ಆಗ್ಗೇ ಮನಿಗ್ ಬಂದವಳೇ. ನೋಡಿ ನೋಡಿ ಸಾಕಾಗ್ ಬಿಟ್ಟು ನಾಟಕಕ್ಕೆ

ಹೋಗ್ನಿಟ್ಟು ಮನೆಗೆ ಬಂದ. ಬಂದವೇ ಏನ್ನಾಡಿಟ್ಟಿ? ಸೀದಾ ದೊಂಬರಾಟಕ್ಕೆ ಹೋದ. ಇವು ಆಗ್ಗೇ ಮರ ತಗಲಾಕ್ಕೊಂಡು ಗಂಡನೂ ಅತ್ಯನೂ ಬರೋದ್ರಗಾಗಿ ದನ ಈಚೆಗ್ಗೆ ಅಟ್ಟಿ, ಕಸಗೂಡಿಸೊಂಡು, ಒಗಿಲಿಗೆ ಬೆಳಗಿ ರಂಗೋಲಿ ಬಿಟ್ಟು, ಕುಡ್ಲು ತಗೊಂಡು, ದನ ಇಟೊಂಡು ಜ್ವಾಳದ ತವ ಹೋಗ್ನು ಇರ್ತಾಳೆ ಇವು. ಆಗ ಜ್ವಾಳತಕ ವೋದ್ದು. ಅವುರು ಬಂದು, ಇವ್ವು ಸೀದಾ ದೊಂಬರಟ್ಟಿಗೆ ವೋದಾ. ಮಗ ವೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮನೆಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನ ಅವೇ? ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮನೆಯವರು ಎಲ್ಲಿಗೋಗವೇ? ಎಲ್ಲಾ ಒಂದು ಕುರಿ ಎಲ್ಲಾನೂ ಪರಿಚಯ ಮಾಡ್ದ. ಅವು, ಮನೇ ಜನಾನೆಲ್ಲ ಪರಿಚಯ ಮಾಡ್ದ. ಅವು, ಮನನೆಲ್ಲ ಟೆಸ್ಟು ಮಾಡ್ದ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲ ನೋಡಿರೂಲೇನೆ ಅವು, ಅತ್ಯಮಗಳಂತೆ ಮಗಳಿಲ್ಲ. ಅವಳು ನಮ್ಮ ಅತ್ಯಮಗಳಂಗೆ ಬಂದು ಫಸ್ಟ್ ದೊಣ್ಣೆ ಎತ್ತಿ ಆಡಿದ್ದಲ್ಲ ಯಾರಾಗಿರ್ಬ್ಯಾದು? ನಮ್ಮ ಅತ್ಯಮಗಳೇ ಏನಾದೂ ಆಗಿದ್ದಾಳ? ನೋಡ್ಲೆ ಬೇಕು ಅಂಥ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ತಿಳೊಂಡ. ದೊಂಬರಟ್ಟಿ ಒಳಗಿಲ್ಲ, ಅತ್ಯಮಗಳು. ಮತ್ತೆ ಬಂದವ್ವು ಇನ್ನೊಂದು ನಾಕ್ಕೆದು ದಿವ್ಸಿ ಬಿಟೊಂಡು ತಿರ್ಗು ಅವು, ತಾಯಿಗೆ ಅವ್ವ ಮತ್ತೆ ನಂಗೆ ಯಾಕೋ ತುಂಬಾ ಬೇಜಾರಾಗುತ್ತೆ ಕಣವ್ವ. ಈವತ್ತು ಬೇರೆ ನಾಟ್ಕು ಆಡಿಸ್ಟೇಕು ತಿರ್ಗು ದೊಂಬರಾಟಕ್ಕೆ. ಏಳ್ಳಾ ಕೊಡ್ಡೇಕು ಕಣವ್ವ ಅಂದ. ಅಂಗತ್ತೂವೇ ಆಯ್ತಪ್ಪ ಆಡಿಸೋ. ನಿಂಗೆ ಬ್ಯಾಡ ಅಂದಿನಾ ಅಂದ್ದು. ಅಂಗ ಅಂದಾಗ ತಿರ್ಗು ದೊಂಬರಾಟಕ್ಕೆ ಏಳ್ಳಾ ಕೊಟ್ಟು ಬಂದಾ. ಬರ್ತೂಲೂವೆ ಅವತ್ತು ಬೇರೆ ನಾಟಕಕ್ಕೆ ಹೇಳಿಬಂದ ಅವತ್ತು. ಇವು ಬಂದೇ ಇಲ್ಲ ನಾಟಕದ ದಿವ್ಸಿ. ಜಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಬರೋಳು. ಅವತ್ತು ಲೇಟಾಗಿ ಬರ್ತುಳೆ.

ಅವತ್ತು ಅಂಗೇ ಲೇಟಾಗಿರ್ತದೆ. ಲೇಟಾಗಿ ಬಂದ್ದು. ಅಷ್ಟೊತ್ತಿಗೆ ಇವರಾಗ್ಗೆ ತಾಯಿ ಮಗನೂ ಉಟ ಮಾಡಿ ಆಗ್ಗೇ ಹೋರಟು ನಿಂತಿರ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಾ ಮರಗೋಟಿ, ಅವತ್ತೂ ಬರ್ದೇ ಹೋದೆ ನಾಟ್ಕು ನೋಡೋಕೆ. ಇವತ್ತಿಗಾದೂ, ಬರಾಕಿಲ್ಲೇನೇ? ಯಾವಾಗ ಬರ್ತೀಯೆ ನೀನು? ಅಂತ ಕೇಳಿದರು.

‘ಆಯ್ಯೋ ನೋಡ್ದು ನಮಗೆ ನಾಟ್ಕು ಬಂದು ಕೇಡ ನಮಗೆ ಮ್ಯಾಳ ಬಂದು ಕೇಡ ನಮಗೇ ತಾಳ ಬಂದು ಕೇಡ. ಹೋಗಿ, ನೀವು ಅಕ್ಕೆ ಅತ್ತಿಂದ ಹೋಡೆದೆ ಇತ್ತಾಗ ಹೋಗ್ನುವೆ, ಇತ್ತಿಲ್ಲಿಂದ ಹೋಡೆದೆ ಅತ್ತಾಗ ಹೋಗ್ನುವೆ. ಅತ್ತಾಗೇ ಇತ್ತಾಗೇ ಓಡಾಡಿ ಓಡಾಡಿ ಕಾಲು ಸೋತೋಗೈತೆ. ಸಧ್ಯಕ್ಕೆ ವೋಗಿ ಎಷ್ಟೊತ್ತಿಗೆ ಮಲಿಕೊಳೆಳ್ಳಣ ಅನ್ನೊಂಗೇ ಆಗ್ನೇತೆ ಅಂದ್ದು.

ಬಿಡತ್ತಾಗೇ ನೀನು ಬರಲ್ಲೇನೇ? ಅಂಗಾದೆ? ಇಲ್ಲ ನಾನು ಬರಲ್ಲ ಅಂದ್ದು. ಅಂಗಂದೆ, ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಕದ ಆಕೊಂಡು ಮಲಿಕೊ ನೀನು ಅಂದು. ತಾಯಿ ಮಗ ಹೋದು,

ಇವೇ ನು ಮಾಡ್ದ ? ಇವತ್ತು ಎಂತೂ ನನ್ನ ಅತ್ಯೇಮಗಳೆ ಬರೋಳು ನೋಡ್ಲೇ ಬೇಕು ಅಂದ. ಇವನೋಗೋ ದಾರಿ ಒಳಗೆ ಶುಚಿ ಚೇರು ಹಾಕೊಂಡ. ಕೂತೊಂಡ. ಹೂತೊಂಷೋ ಹೊತ್ತೇ... ಇವಳೇನು ಮಾಡಿದ್ದ ? ಇವಳಿಗೆ ಉಟವು ಇಲ್ಲ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ದಡದಡನೇ ಹುಲ್ಲು ಬಡಿದ್ದು ಹಾಕಿದ್ದು. ನುಗ್ಗಿಲುಸೊಪ್ಪು ಹರಡಿದ್ದು. ಬೇರೆ ದ್ರಸ್ತು ಆಕೊಂಡು ಅವತ್ತು ಗೋವಿಂದ ಅಂದ್ರಲ್ಲ ನಾಟಕ ಆಡಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಿಗೋದೋಳಿ ದೋಣಿ ಎತ್ತಿ ಆಡಕೊಂಡು. ಹೋಗಿ ದಂಗೆ ಮನೀಗೆ ಬಂದ ಆವ್ಯಾ ಗಂಡ. ಮನೀಗ್ ಬಂದು ನೋಡ್ತಾನೆ. ಮರ ಆ ಗೂಟಕ್ಕೆ ತಗಲಾಕಿರ್ತಾಳಿ. ಈ ಮರ ಇರೋ ಹೊತ್ತೇ ಹೌದೋ ಅಲ್ಲ ನೋಡು, ನಮ್ಮ ಅತ್ತೆ ಪಾಪ ಸತ್ತೆ ಹೆಣಕ್ಕೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿ, ಇಷ್ಟು ದಿನತನಕ ಇವಳು ಮರ ತಗಲಾಕೊಂಡು ಕೊರಮರೋಳು ಕೊರಮರೋಳು ಅಂತ ನಾನು ಇಂಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲ, ಅಂತ ಹೇಳಿ ಆ ಮರ ಇರೋಹೋತ್ತೆ ಅಲ್ಪ ತಗಲಾಕೊಳ್ಳೋದು ಅಂತ ಹೇಳಿ ಆ ಮರ ಕೆಚ್ಚಿ ಬಿಟ್ಟು ಪ್ರಡಿಮಾಡ್ಡಿಟ್ಟು ಮನೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಎಸೆದುಬಿಟ್ಟು ವೋದ, ಅವನು ನಾಟ್ಕ ನೋಡಾಕೆ ತಿರುಗಿ.

ಇವಳು ಅತ್ತಿಂದ ಬತ್ತಾ ಇರ್ತಾಳಿ. ಓ ಇವತ್ತು ಮರ ಇಲ್ಲ ಆಚೇ ತಗಲಾಕ್ಕಿದ್ದಿ ನಿ ಅಂತ ಇವನು ಅಂದೊಂಡ. ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟ ನಾಟ್ಕ ನೋಡ್ತಾಕ್ಕೆ. ಅವತ್ತು ಮರ ಇವಳು ತಗಲಾಕೊಳ್ಳೇ ಇಲ್ಲ. ಬಂದ್ದು ಮನೆಗೆ. ಮನೆಗೆ ಬಂದು ನೋಡ್ತಾಳಿ. ಮರ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ ? ದನ ಕಟ್ಟಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ದಿನ ತನಕ ತಗಲಾಕೊಂಡು, ಇವತ್ತು ಅಂಗೆ ಹೋಗಬೇಕಲ್ಲ ಅಂದ್ದು. ಅವತ್ತು ಎದ್ದೂ ಇಲ್ಲ ದನ ಕಟ್ಟು ಇಲ್ಲ ತೆಗೆದೂ ಇಲ್ಲ. ನಾಟ್ಕ ನೋಡೊಂಡು ತಾಯಿ ಮಗ ಇಬ್ಬು, ಬಂದು, ಜೊತೇಲಿ. ‘ಅಲ್ಲ ಈವತ್ತು ನಮ್ಮ ಮರಗೋಟಿ ಎಲ್ಲೋದ್ದು ? ನಮ್ಮ ಮರಗೋಟಿ ಎಲ್ಲೋ ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟಲ್ಲ ? ಕದ ತೆಗೆದೇ ಇಲ್ಲ ? ದನ ಕಟ್ಟಾಕೆ ಇಲ್ಪಾಲ್ಲ ? ಅಂದ್ದು ಅವರತ್ತೆ. ಯವ್ವಾ ನಡಿಯವ್ವಾ ಎಲ್ಲೋ ಅವೇ. ಅದೇನು ಅಂಗಂತೀಯಾ ಅಂದ. ಆಗ ಬಂದು ಕದ ತೆಗೆಯೋ ಹೋತ್ತೆ ಮನೆ ಎಲ್ಲ ಬೆಳಕಾಯ್ತಿಂತಂತೆ. ಆಗ ಅವರ್ ತಾಯಿ, ಒಳಿಬಂಗಾರತಿ ಅವರ ತಾಯಿಗ ಕಾಡು ಬರೆದು, ಅತ್ತೇಮಾವ ಅವರ್ನೆಲ್ಲ ಕರ್ನೇ ಕಂಡರು. ಆಗ ಪಟ್ಟ ಗುಡಿ, ಪಟ್ಟ ಸಾರ್ಧಿ, ಮದುವೆ ಆಗಿ ಬಾಳೊಂಡು, ಬದಿಕೊಂಡು ಹೋದ್ರಂತೆ.

ಹೇಳಿದವರು : ತಿಮ್ಮಿಮ್ಮೆ, ಹೋಳೆಫ್ರಾಟ್ಟು, ತುರುವೇಕೆರೆ ತಾಲ್ಲೂಕು.

೧೯. ಅಣ್ಣಿಂದಿರನ್ನು ಸಾಯಿಸಿದ ತಂಗಿ

ಒಬ್ಬ ದೋರೆಯಂತೆ. ಒಬ್ಬ ದೋರೆಗೆ ಏದುಜನ ಗಂಡುಮಕ್ಕಳಂತೆ. ಒಬ್ಬಳೇ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳಂತೆ. ಅವರೇನು ಮಾಡಿದ್ದು, ? ಅವ್ವೆ ತ್ವಾಟಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯಿಂತಿ ಉಟ ಕಳಿಸವ್ವ ಅಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟು ಹೋದ್ರಂತೆ. ಇವ್ವು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿದ್ದು. ಹೆಣ್ಣಿಗಳು ಕ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ಉಟ ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿದ್ದು.

ಅಲ್ಲಂದು ಕೋತಿ ಬಂದು ಅಡ್ಡ ಆಕ್ಷೋಂಬಿಟ್ಟು. ಅಡ್ಡ ಆಕ್ಷೋಂಬಿಟ್ಟು ಉಂಟನೆಲ್ಲ ತಿನ್ನೊಂಬಿಟ್ಟು. ಉಂಟನೆಲ್ಲ ಕಿತ್ತೋಂದು ತಿನ್ನೂಲೂವೇ “ಅಯ್ಯೋ ಉಂಟನೆಲ್ಲ ಕಿತ್ತೋಂದು ತಿಂದಿದ್ದುಲ್ಲ, ಇನ್ನೇನು ಮಾಡದೋ” ಅಂತ ಹೇಳಿ, ತಿರ್ಗು ಮನಿಗೋದ್ದು ಅಳ್ಟುಲೂವ. ಅಲ್ಲಿ “ಯಾಕ್ಕುವ್ವಾ ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದೂ” ಅವ್ವಾ. ಅವ್ವಾ ಯಾಕವ್ವಾ ಅಂತ ಕೇಳಿತ್ತೂವ, ಕೋತಿ ಅಂತ ಹೇಳ್ಳಿಲ್ಲ. ಅಣ್ಣಂದಿರ ಮೇಲೆ ದೂರುಹೇಳಿಟ್ಟು, ಅಣ್ಣಂದಿರೂ ಉಂಟ ಇಷ್ಟೋತ್ತಿಗೆ ತಂದಿದೀಯಾ ಅಂತ ಹೊಡಿದ್ದಿಟ್ಟು. ಕೈಗಳ ಬಳೇ ಎಲ್ಲ ಬಡೆದೋದೋ. ಉಟ್ಟಿ ಸೀರೆ ಎಲ್ಲ ಹರಿದೋಗ್ಗಿಟ್ಟು ಅಂತ ಹೇಳಿ ಅವ್ವನ ಕೂಟ ಹೋಗಿ ದೂರುಹೇಳಿದ್ದು. ಅವ್ವನ ಕೂಟ ದೂರ ಹೇಳ್ಳೂಲೂವೇ, ನೋಡ್ದು ನನ್ನ ಇರೊಳ್ಳೊಬ್ಬು ಮಗ್ನಿ, ಹಿಂಗ್ ಮಾಡಿದರಲ್ಲ ಅಂತ ವೋಗಿ, ಅವರನ್ನೋಗಿ ಹೋಲೆ ಮಾಡಿಟ್ಟು ಬರೋಗ್ಗೇ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಗಂಡಂಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದ್ದು.

ಆಮೇಲೆ ಗಂಡ್ ಏನಾಡ್? ಬಂದೋನೆ ಅವ್ ಏದು ಜನ ಮಕ್ಕಳ್ವೆ ಕಡಿದುಬಿಟ್ಟು. ಆಮೇಲೆ ಕಡಿದುಬಿಟ್ಟು ಮನೆಗೋದ. ಮನೆಗೋಗಿತ್ತೂವೆ ಈ ಬಳೇಯವು, ಬಂದಿದ್ದು. ಮಗಳು ಅಪ್ಪಾಚಿ, ಅಪ್ಪಾಚೇ ಬಳೇ ಕೊಡಿಸು ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ಆಮೇಲೆ ಬಳೇಯವು ಕರಿದ್ದು. ಬಳೇಯವು ಕರ್ದು ಬಾರಯ್ಯ ನಮ್ಮ ಉಡ್ಗಿಗೆ ಬಳೇ ತೊಡ್ದು ಅಂದ್. ಅವನು ಕೈಹಿಡಿದು ನೋಡಿ, ನಿಮ್ಮ ಮಗಳಿಗಾಗೋ ಬಳೇ ಇಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ತತ್ತೀನಿ ಅಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟು, ಬಳೇ ಸಾಬಿ ಓಗ್ಗಿಟ್ಟು. ಇವು ಮಗದೀರು ಏದು ಜನನೂ ಕಡಿದಿದ್ದಲ್ಲ? ಏದು ಜನನೂ ಸಂಪಿಗೆಮರ ಆಗಿ ಉಟ್ಟಿವೇ. ಆಮೇಲೆ ಸಂಪಿಗೆ ಮರ ಆಗಿ ಉಟ್ಟಿತ್ತೂವೆ ಇನ್ನು ಬೆಳಿಗ್ಗೆಯಾ ಬಳೇಸಾಬಿ ಬಳೇಹೊತ್ತೋಂದು ಬತ್ತಾಇದ್ದು. ಹೊಳೆ ದಡದಲ್ಲಿ ಈ ಏದು ಜನನೂ ಸಂಪಿಗೆ ಮರಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಸಂಪಿಗೆ ಹೂವಾಗ್ಗೇ ಗಮನುಟ್ಟಾ ಇರ್ತದೆ; ಗಮನುಟ್ಟಾ ಇರ್ತೂಲೂವೆ ನಿನ್ನೇ ದಿವ್ಸ ನಾನೋಗೋವಾಗ ಇಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಈವತ್ತಾಗ್ಗೇ ಗಮನುಟ್ಟುತ್ತವಲ್ಲ? ಇದೇನು ಕಾರಣ ಇರಬಹ್ನು ಅಂತ ವೋಗಿ, ಬಳೇ ಮಲಾರ ಮಡಿಗ್ಗಿಟ್ಟು, ಸಂಪಿಗೆ ಹೂವ ಕಿತ್ತೋಕೊಳ್ಳಕ್ಕೆ ಓದ. ಅವನೇನು ಅಂದ್? ಸಂಪಿಗೆ ಮರ ಏನಂತು? ಮುಟ್ಟಿದಿರು ಮುಟ್ಟಿದಿರು ಬಳೇಗಾರಶೆಟ್ಟಿ, ಕೋತಿಕುಟ್ಟಿ ಸರಸವಾಡಿ ತಾಯಿಕುಟ್ಟಿ ಹಾಡಿ ಹೇಳಿ, ತಂದೆ ಕುಟ್ಟಿ ತಲೆ ಹೊಡೆಯಿಸ್ತ್ವೇ ತಂಗ್ಯಯಮ್ಮ ಅಂದ್ತು. ಆಮೇಲೆ ಏದು ಮರದ ತಕ್ಕ ವೋದ. ಏದು ಮರನೂ ಅಂಗೇ ಅಂದೋ. ಏದು ಮರದಾಗೂ ಹೂಕಿತ್ತೋಂದು, ಬಳೇ ಬಳೇ ಅಂತ ಸಾರ್ಥಂಡು ಬಂದ. ಆಮೇಲೆ ಬಾರಯ್ಯೋ ಬಳೇ ಶಟ್ಟಿ ಅಂತ ಕರೆದ್ದು.

ಬಾರಯ್ಯ ಬಳೇಶಟ್ಟಿ ಅಂತ ಕರೀತ್ತೂವೆ ವೋದ. ಹೂಪೆ ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟು. ಹೂತ್ತೋಂಡ. ಆಮೇಲೆ ಬಳೇತೊಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಕೇ ಇಂಗೇ ಕುಂತ್ತೋಂಡು. ಈ ಹೂವು ಗಮನುಟ್ಟಿದ್ದಲ್ಲ? ಅಪ್ಪಾಚೇ ಹೂವ ಕೊಡ್ದು ಅಪ್ಪಾಚೇ ಅಂತ ಹೇಳಿದಳು. ಆಮೇಲೆ ಸಾಬಿ ಎಲ್ಲೋ ಹೂವ ಗಮನುಟ್ಟುತ್ವಂತೆ ನಿಮ್ಮತ್ತ, ಕೊಡಿ ಸಾಬಿ ಅಂದ್ದು. ವೋಗಪ್ಪಾ ನಿನ್ನ ದಿವ್ಸ ವೋಗುವಾಗ ಏನೂ ಇಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಈವತ್ತು ಬರೋವಾಗ ಏದು ಸಂಪಿಗೆ ಮರ ಹುಟ್ಟಿ, ಆಗಲೆ ಹೂಬಿಡ್ತು

ಇದ್ದು. ಕಿತ್ತೋಳಕ್ಕೆ ಹೋದೆ. ಅವೇನು ಅಂದೋ “ಮುಟ್ಟಿದಿರು, ಮುಟ್ಟಿದಿರು ಬಳಗಾರಶೆಟ್ಟಿ. ಮುಟ್ಟಿದ್ರೇ ಹೂವು ಬಾಡ್ಯವು. ತಾಯಿ ಕುಟ್ಟಿ ಚಾಡಿ ಹೇಳಿ, ಹೋತಿಕುಟ್ಟಿ ಸರಸ ಆಡಿ, ತಂದೆಕುಟ್ಟಿ ತಲೆಹೊಡಿಸವೆ ತಂಗಿಯಮ್ಮ ಅಂದ್ರು. ನಾನು ಆದರಗೂ ಬಿಡ್ಡಿಲ್ಲ. ಕಿತ್ತೋಂಬಂದೇ. ನಾನು ಕೊಡದಿಲ್ಲ ಕಣಪ್ಪ ಅಂದ. ಅವಾಗ ಅವು, ಅಫ್‌ಮಾಡ್ಯೋಂಡು, ಆ ಮನ್ನನ ತಗೋಂಡೋಗಿ ಸಂಪಿಗೆ ಮರದ ಮುಂದೆಲೆಯೇ ತಲೆ ಒಯ್ದು ಉಯ್ದರು. ಆ ಮಗದೀರೆಲ್ಲ ಆಗಲೇ ಎದ್ದು. ಅಷ್ಟೆ ಕಥೆ.

ಹೇಳಿದವರು : ಗಿರಿಯಮ್ಮು, ಕಾಡಸೂರು ಮುದಿಗೆರೆ.

೧೦. ಗೌಡನ ಮಗ

ಒಬ್ಬ ಗೌಡ. ಒಬ್ಬ ಗೌಡನಿಗೆ ಹೆಣ್ಣೋಂದು, ಗಂಡೋಂದು. ಹಿರೇಮಗಳು, ಅವಳ ಹಿಂದೆಗಡೆ ಒಬ್ಬ ಮಗ. ಅದ್ರೀಂದೇ ಮಕ್ಕಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಪಾರ ದಿನದ ವರ್ಗೇ ಮಕ್ಕಳಿರಿಲ್ಲ. ಅವು, ಏನೋ ಗಿರೀ ಹತ್ತಿ ವರ ಬೇಡಿ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಗಂಡು ಪಡೆದ್ದು. ಅವಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿನಕಾಲ ಆಗ್ನಿಹೃತಿ. ಮಗಳಿಗೆ ಮದ್ದೆ ಮಾಡಿದ್ದು. ಮಗಳೊಟ್ಟಿಲಿ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಮಗು ಆಯ್ದು. ಗಂಡು ಮಗ ಆದೇ ಮಗನಿಗಿನ್ನ ವಯಸ್ಸುಗಿರಲ್ಪಿಲ್ಲ? ಆ ಹುಡ್ದೀ ಏನ್ನಾಡಿದ್ದ್ಲ? ಅಂಗಾಡಿ, ಇಂಗಾಡಿ ಒಂದು ಹತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷದ ಉಡ್ಡೀ ಆಯ್ದು.

ಆಮೇಲೆ ಈ ತಾಯಿ ಏನ್ನಾಡಿದ್ದ್ಲ? ಅಪ್ಪಾ ನಿಂಗೆ ಒಬ್ಬೇ ಅಕ್ಕೆ. ಆಚಲೀಂದ ಎಣ್ಣು ತಂದ್ರೇ ಮಗಳಿಗೆ ತವ್ರೀಲ್ಲ. ಇರೂಳೊಬ್ಬು ಅಕ್ಕೆ. ನೀನು ಅಕ್ಕನ ಮಗಳನ್ನೆ ಮದ್ದೆ ಆಗಪ್ಪಾ ಅಂದ್ದ್ಲ.

ಯವ್ವಾ ನಾನು ಅಕ್ಕನ ಮಗಳಾಗೋದಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಸಾಕಿ ಸಲುಹಿ ಅವಳ ಎತ್ತಿಕ್ಕೆ ಮುದ್ದಾಡಿ ಇವತ್ತಿನ ದಿನ ನಾನಾದ್ರೇ ಕ್ಷಾಪದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿನ್ನ ತಾಯೀನಾ ಕೇಯಾ ಅಂದ್ರೇ ಸರೋದದ? ನನಗೆ ದೋಸ. ನಾನು ಆಚೆ ಕಡೆಯಿಂದ ತಂದೇನೆ ಹೊರ್ತು ನಾನು ಮನೇಲಿ ಅಕ್ಕನ ಮಗು ಆಗೋದಿಲ್ಲ ಅಂದ. ಆಪ್ಪನೂ ಆಪ್ಪನೂ ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದೂ ಕೇಳಿಲ್ಲ. ಇವ್ವು ಕೇಳಿ ಇರೂತ್ತೆಯಾ ಆಪ್ಪ ಏನಾರ ಮಾಡ್ಯೋ ಓಗಪ್ಪ ಅಂದಿಟ್ಟು.

ಇವ್ವು ಇಂಗೇ ಇಪ್ಪತ್ತೇದು ವರ್ಷ ಆಗೋತನ್ನ ಮದ್ದೆ ಸುದ್ದಿನೇ ಎತ್ತಿಲ್ಲ. ಇಪ್ಪತ್ತೇದು ವರ್ಷ ಆಯ್ದು. ಅಪ್ಪಾ ನಿಮ್ಮ ತಂದೇ ಆವರಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿನ ಕಾಲ ಬಂತು. ತಂದೇ ತಾಯಿ

ಇದ್ದಂಗ ತಲೆ ಮೇಲೆರಡು ಅಕ್ಷಿಕಾಳು ಆಕ್ತೀವಿ. ಮೊತ್ತ ಮಾಡಿತ್ತೀವಿ. ಮದ್ದೆ ಆಗಪ್ಪಾ. ಎಲ್ಲಿ ಎಣ್ಣ ನೋಡೊಂಬರ್ತೀಯೋ ಅಲ್ಲಿ ನೋಡೊಂಬಾ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು.

ವಿಳುತ್ತೆಯಾ ಇವ್ವೇನು ಘೂಡ್ದು ? ಓದಾ. ಬಡಗೀ ಮನಗೋಗೀ ಅವನುದ್ದುಕುವೆ ಅವನ ನಿಲುವಿಗೂವೆ ಒಂದು ತ್ಯಾಗದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಮಾಡಿಸ್ತಾ. ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಮಾಡಿಸ್ತಾ. ಆಮೇಲೆ ಆಚಾರಿ ಮನಗೋದ. ಒಂದು ಚೆಂದಾಗಿರೋದೋಂದು ಚಂದ್ರಾಯ ಮಾಡಿಸ್ತಾ. ಅವರದನ್ನು ತಗೋಂಡು ಆಚಾರೀ ಮನೇಲೀ ಮಡಿಗ್ಗಿಟ್ಟು ಮನಿಗ್ಗಂದಾ. ಅವ್ವಾ ಅವ್ವಾ ಅಂದ. ಏನಪ್ಪಾ ಅಂದ್ದ್ಲ. ಇಗೋ ನಾನೋಂದು ಮಾತೇಳ್ತೀನಿ, ಏನು ಹೇಳಿರವ್ವಾ ಅಂದ.

ಯಾಕಪ್ಪಾ “ಏನೋ ಒಂದು ಮಾತೇಳ್ತೀನಿ. ನೀವು ಕೇಳಿರಾ ? ಅಪ್ಪನೂ ಅವ್ವನೂ ಇಷ್ಟ್ವೂ ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದು. ಅಪ್ಪ ಈಗಿನ ಕಾಲ್ಪನಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ಮಾತೇ ಮುಂದಾಗ್ಗೇಕು, ನಮ್ಮ ಮಾತು ಹಿಂದಾಗ್ಗೇಕು ಕೇಳ್ತೀನಿ ಹೇಳಿಪ್ಪಾ. ಕೇಳೋ ಮಾತಾದ್ರ ಕೇಳ್ತೀನಿ ಅಂದ. ಸರಿ ಸಾಯಂಕಾಲ ಯೇಳ್ತೀನಿ ಹೇಳಿಪ್ಪಾ ಅಂತ ಹೊಂಟೋದ. ಸಾಯಂಕಾಲಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪನೂ ಅಪ್ಪನೂ ಹೊಲದ ಕಡೆ ಒಂಟೋಗಿದ್ದು. ಅವ್ರ, ಬರೋದೊಳಗ್ಗೆ ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆನೂ ಚಂದ್ರಾಯನೂ ತಂದು ರೂಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮಡಿಗ್ಗಿಟ್ಟು.

ಸಾಯಂಕಾಲಕ್ಕೆ ಅವ್ವಾ ಅವ್ವಾ ಎಲ್ಲಾ ಒಂದ್ದು. ಒಂದು ಅವ್ವಾ ಈವತ್ತು ಸ್ವಲ್ಪ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎಲ್ಲ ಸ್ವಾನ ಮಾಡಿ ಮಡಿಮಾಡಿಟ್ಟು, ಮನೆಮರ ಎಲ್ಲಾ ಸಾರಿಸ್ತಿಟ್ಟು, ದೇವ್ರ, ದೀಪ ಅಚ್ಚಿಟ್ಟು ಕೂತೊಳ್ಳೋಳಿ. ನಾವು ಮೂರೇಜನ ಇರ್ಬೇಕು. ನಾನೋಂದು ಮಾತೇಳ್ತೀನಿ. ಅದರಂತೆ ನಡೆಕೊತ್ತಿನಿ ಅನೊಂಗಿದ್ದೆ, ನನ್ನ ಬಲಗ್ಗೇಗೆ ಭಾಷೆ ಕೊಡಿ ಅಂತ ಕೆಳೊಳ್ಳಂಡ. ಕೇಳೊಳ್ಳತ್ತೆಯಾ ಇನ್ನೇನು ಬೇರೆ ಲಗ್ಗ ಮಾಡು ಅಂತ ತಾನೇ ಹೇಳಾನೆ ನನ್ನಗ ಇನ್ನೇನೇಳಕೋಯಾನೆ ? ಎಲ್ಲಾರೂ ಎಣ್ಣ ನೋಡಿದ್ದೀನಿ ಮಾಡ್ರವ್ವ ಅಂತಾನೆ ಅಪ್ಪೆತಾನೆ ? ಮಾಡೋ ಕರ್ತವ್ಯ ಮಾಡಿದೋದು ಅಂತ ಏಳಿಟ್ಟು ಆಯ್ತ ಕಣಪ್ಪ ಅಂತ ಬಲಗ್ಗೇ ಭಾಷೆ ಕೊಟ್ಟಿಟ್ಟು. ಅದನೊಂಡಿ ಭಾಷೆ ತಗೋಳೊಳ್ಳಿವಾಗ ಅಪ್ಪನಾಗ್ಗೀ ಅಪ್ಪನಾಗ್ಗೀ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಒಂದು ತೊಟ್ಟು ನೀರು ಬಿಡಕೂಡ್ದು. ಆತರ ನೀವು ನಗನಗ್ಗಾ ಇದ್ದೆ, ದೇವ್ರ, ಮಾಡಿದ್ದೆ, ನಾನು ಭಾಷೆ ತಗೋತ್ತಿನಿ ಅಂದ.

ಆಯ್ತು ಒಗಪ್ಪ. ನಗ್ಗನಗ್ಗಲೇ ನಾವು ಮಾಡಿತ್ತೀವಿ. ದೇವ್ರ, ಕೆಲ್ನ ಮಾಡೋದಲ್ಲ ? ಅಂತ ಹೇಳಿ ಅವ್ರ, ತಾಯಿತಂದೆ ಏಳಿದೂ. ಆಮೇಲೆ ಅವತ್ತೆಲ್ಲೂ ನೀರುಗೀರು ಸ್ವಾನ ಮಾಡಿದ್ದು. ಮನೆಮರ ಸಾರಿಸಿದೂ. ದೇವ್ರದೀಪ ಅಚ್ಚಿಟ್ಟು, ಕ್ಯೇಮುಗಿದ್ದು. ಆಮೇಲೆ ತಾಯಿ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲೂ ನಿತೊಂಡ್ರು. ಆಮೇಲೆ ಅಮ್ಮೆ ಇಲ್ಲಿ ಬನ್ರಮ್ಮೆ ಅಂದ. ಎಲ್ಲಿಗೇ? ರೂಮಿಗೆ. ರೂಮಿಗೆ ಕರ್ಡಾ. ಅವನು ಮನಿಹೊತನಲ್ಲಾ ರೂಮು ಆ ರೂಮಿಗೆ ಕರೊಳ್ಳಂಡೋದ. ‘ನೋಡು ಒಬ್ಬು, ಕಣ್ಣೀರಕ್ಕು ಆಗ್ನು. ಈ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಒಳ್ಳೆ ನಾನು

ಮನಿಕೋತೀನಿ. ಏಕಾ ಒಂದೇ ಸಮ ಸಿಗುಳಬೆಕು ನನ್ನ. ಆ ಸಿಗುಳಬಿಟ್ಟು ನೀನು ಪತಿವ್ರತೆ ಆಗಿದೆ, ನಾನು ಪೆಟ್ಟಿಗೇಲಿ ಒಂದು ಗಂಡು, ಒಂದು ಎಣ್ಣು ಆಯ್ತೀವಿ. ಅದೇ ಎಣ್ಣು ನನಗೇ ಮದ್ದ ಮಾಡ್ದೇಕು. ಕಣ್ಣೀರಾಕ್ಕೂಡದು. ನೀವು ಸಂತೋಷದಿಂದ ನನ್ನ ಸಿಗ್ಗು ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಬೀಗ ಹಾಕ್ಕೇಕು, ಅಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟು. ಭಾಷೆ, ಕೊಟ್ಟಿಟ್ಟವೇ. ಇನ್ನೇನು ಮಾಡ್ತಾರೇ? ನಡೆಕ್ಕೂಬೇಕೂತಾನೆ?

ಆಮೇಲೆ ಆಯ್ತು ಅಂತ, ಅವು ದುಃಖಿ ಅವೇ ಮಡಿಕ್ಕೆಂಡು, ನಾವು ಹೆತ್ತುಮಗನ್ನ ನಾವು ಸಿಗುಳೀ ನಾವು ಯಾತರ ಕೈನೋವು ಬರ್ತದೇ ಅಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟು, ಇನ್ನೇನು ಭಾಷೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾಯ್ತು ಬಿಡು, ಇನ್ನುಯ್ತು ಅಂದವು, ಆಗ ಮಗನ್ನ ಅವು ದೇವು, ದಿಂಡರು ನೆನಗೊಂಡು, ಸಿಗುಳಬಿಟ್ಟು. ಏಕಾ ಏಕಾ ಸಿಗುಳಬಿಟ್ಟು. ಆ ಸಿಗುಳೋವಾಗ ಎಲ್ಲೋ ಒಂದು ರಾಗಿಕಾಳು ನೆತ್ತರ ಆಚಿಗೆ ಹಾರ್ತು. ಇವಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಹಾರ್ಧಿಟ್ಟೇರೋದು ಇವಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ಆಮೇಲೆ ಜಿಗುಳಿಟ್ಟು ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಬೀಗ ಹಾಕ್ಕಿಟ್ಟು. ಆಗೇ ಮದ್ದಗ್ಗಿಂದ, ಮಗನ್ನ ಜಿಗುಳಿ ಮಲಗ್ಗಿದಾಗಿಂದಲೂವೇ, ಅವು, ಆಗೇ ಮಾಡ್ದಗ್ಗಿಂದ, ಮಗನ್ನ ಜಿಗುಳಿ ಮಲಗ್ಗಿದಾಗಿಂದಲೂವೇ, ಉಟ ಮಾಡ್ಲಿಲ್ಲ, ಉಪಚಾರನೂ ಮಾಡ್ಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಕೈಯಿಂದ ಮಗನ್ನ ಕರ್ಕಿಂಡೋ ಅಂತ ಹೇಳಿ. ಇಂಗೇ ಯೋಚ್ಚಿ ಮಾಡ್ಕೂಂಡಿದ್ದು.

ಅಲ್ಲಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದವರ್ಷಕ್ಕೆ ತೆಗೀರಿ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲ ? ಒಂದು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ತೆಗಿದ್ದು. ಒಂದು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ತೆಗಿತ್ತೂ ಯಾ ಎಣ್ಣು ಗಂಡು ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೇಲಿ ಆಯ್ತು. ಅವಾಗ ಅವನ್ನ ಎಬಿಸ್ಮೋಂಡು. ಆಗ ಮನೆಮರ ಗುಡ್ಡೀ ಬೀಸಿ ಆಗ ಅವು ಮದ್ದಿಗೆ ವರ್ಷಾಟ್ಯಾ ಮಾಡ್ಲಿ ಮದ್ದ ಮಾಡ್ಲಿಟ್ಟು. ಮದ್ದ ಮಾಡ್ಲಿಟ್ಟು, ಮದ್ದ ಆಗಿ ಇಂಗೆ ಇದು.

ಆಮೇಲೆ ಮದ್ದ ಆಗಿ ಒಂದೈದಾರು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ತಂದೆ ತಾಯಿ ತೀರೋದು. ತೀರೋದೈಲೆ ಇಂಗೇ ಇದು. ಆ ಉರುಲ್ಲಿ ಬೆಂಟ್ಟಿಳ್ಳಿ ಅಂತದ್ದು ಉರು. ಆ ಉರ್ಜಾಲ್ಲಿ ಯಾವ್ಯೋ ಒಂದು ನ್ಯಾಯ. ನ್ಯಾಯಬಿದ್ದ ಏಳೂರು ಗೌಡಗಳು ಬಂದು, ಏಳೂರು ಗೌಡಗಳು ಏಳುವರ್ಷದಿಂದ ನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿದ್ದಂತೆ. ಆ ನ್ಯಾಯ ಮುಗಿಲೇ ಇದ್ದುಂವೆ, ಏಳು ಉರು ಗೌಡಗಳೂವೇ ಇಂಗೇ ಇದು. ಇಂಗೇ ಇರುತ್ತೇಯಾ ನಿಮ್ಮಂಥ ಬುದ್ದಿವಂತು, ಒಬ್ಬ, ಏನ್ನಾಡಿದ್ದು ? ನ್ಯಾಯ ಏಳುವರ್ಷದಿಂದ ಏಳೂರು ಗೌಡಗಳು ಬಂದು ನ್ಯಾಯ ಮಾಡೀಯ ನ್ಯಾಯ ಬಗೆಹರಿಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಅವನ ಶರೀರನೆ ಸಿಕ್ಕಿಂಡು ಅವನು ಹೆಣ್ಣುಪಡ್ಡ ಮದ್ದ ಆಗವ್ವಲ್ಲ ಅವನ್ನ ಕರ್ಕಿಂಬಂದ್ರಿಡೋಣ. ಇವು, ಆಡಿದ್ದ ಆಡ್ತಾರೆ ನ್ಯಾಯಗಾರು. ಬ್ಯಾಡ ಈಗ ಅವ್ವ ಹೊಸಬಲ್ಲಾ ? ಅವನ ಕರ್ಕಿಂಬಂದು ನ್ಯಾಯ ಕೇಳೋಣ ಅಂತ ಹೋದು. ಕರ್ಕಿಂಡೋದು.

ಕರ್ಮಾಂಡೋಯ್ತೆಯೂ ಇವು ಹೋದ್ದಂತೆ. ಹೋಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಕೂತ್ತೊಂಡು, ನ್ಯಾಯದೋರೆಲ್ಲಾ. ಏಳೂರು ಗೌಡಗಳು ಕೂತ್ತೊಂಡು. ಈಯಪ್ಪನೂ ಓಗೀ ಕೂತ್ತೊಂಡ. ನ್ಯಾಯ ಅವತ್ತು ಮೂರುಗಂಟೆ ಟೇಮಿಗೆ ನ್ಯಾಯ ತೀರ್ಮಾನ ಆಗೋಯ್ತು. ಎಲ್ಲಾರು ರಾಜೆ ಆಗ್ನಿಟ್ಟರು. ರಾಜೇ ಆಯ್ತೂಲಾವೆ, ಉಂ ಆಯ್ತುಪ್ಪಾ ಮನೆಗೋಯ್ತೇವಿ. ಏಳುವರ್ಷದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯ ಅರಿದಿಲ್ಲಲ್ಲ. ಈ ಒಂದು ಮೂರು ಗಂಟೆ ಟೇಮಿಗೆ ನ್ಯಾಯವಾ ಎಲ್ಲಾನೂ ಬಗೇ ಹರಿಸ್ತಿಟ್ಟಲ್ಲ, ಈವತ್ತು ಇರಪ್ಪ ನಮ್ಮನೆಗೆ, ಏನೋ ಸೇರು ಅಂಬ್ಲಿ ಕುಡ್ಡು ಹೋಗಿವ್ರಂತೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು. ಇಲ್ಲಿಪ್ಪಾ ಎಂಗಸು, ಒಬ್ಬೆ ಅವೆ ಮನೇಲಿ, ನಾನು ಹೋಗ್ಗೇಕು ಅಂತ ಅಂದ. ಅವು, ಹೇಳಿದ್ದು, ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ ಕರ್ಮಾಂಡೋಗಿ ಬಿಡ್ಡು ಇವೆಕಾದೆ, ಅಂತ ಇರಿಸ್ತೊಂಬಿಟ್ಟು. ಆಮೇಲೆ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿದರು. ಉಟ ಆದ್ಯೇಲೆ ಕರ್ಮಾಂಡೋಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಬರೋಣ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು. ಹೇಳುತ್ತೆ ಯಾ ಇವೇನು ಮಾಡಿದ್ದು? ಕೂಡಿದ್ದು.

ಈ ನೆತ್ತರ ಅರಿದಿತ್ತಲ್ಲ ಒಂದಿಟ್ಟು? ಆ ನೆತ್ತರ ಏಳು ಹೆಡೆ ಸರ್ವ ಆಗ್ನಿಟ್ಟಿದೆ. ಈ ಅಣ್ಣ ಯಾವಾಗ ನ್ಯಾಯದ ಮನೇಲಿ ಅವ್ವೆ, ಈ ಸರ್ವ ಏನ್ಯಾಡದೇ ಅವನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ಗುದೆ. ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ಗೇತೆ. ಮನಗೋಡೆ, ಮನೆತನ್ನ ಸರ್ವನಾಗೇ ಹೋಗದೆ. ಬಾಗಿಲುಗೋಡೇ ಇಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನ ರೂಪ ಆಗೇ ಒಳಗೋಗಿದೆ. ಅವಳು ಬಾಗ್ನು ತೆಗ್ನು ನೀನ್ಯಾರು? ಅಂದಳು. ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮೈದ ಅಂದ. ಎಲ್ಲಿ ಮೈದ? ನನ್ನಂಡ ಉಟ್ಟಿರೋನೆ ಒಬ್ಬು. ನನ್ನಂಡನಾ ಜೋತೇಲಿ ಉಟ್ಟಿರೋಳಿ ನಾನು. ಮೈದಿನಲ್ಲಿ ಬಂದ? ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ ನಿಮ್ಮಣ್ಣನ್ನ ಜಿಗುಳುವಾಗ, ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಒಂದಿಟ್ಟು, ರಾಗಿ ಕಾಳು ಗಾತ್ರ, ರಕ್ತ ಆಚೆಗೆ ಬಂತು. ನಾನು ಸರ್ವ ಆಗ್ನಿಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಈವತ್ತು ನಿಮ್ಮಣ್ಣ ನ್ಯಾಯಕೊಗಿರೊದ್ದಿಂದ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಬರಕ್ಕೆ ಆಸೆ ಆಯ್ತು, ಬಂದೇ ಅಂತ ಹೇಳುತ್ತು.

ನೀನು ನಿಮ್ಮಣ್ಣನ್ನ ರಕ್ತದಲ್ಲೇ ಉಟ್ಟಿದೋನಾದೆ, ಓಗಿ ನಿಮ್ಮಣ್ಣ ನ್ಯಾಯಮಾಡುನಲ್ಲ ಅಲ್ಲೋಗಿ ಕಡಿದ್ದಿಟ್ಟು ಬಂದೇ ನನ್ನ ಮೈದ್ದೇ ಅಂತ ಇವು ಹೇಳಿಟ್ಟು. ಯಾರು? ಅತಿಗೀ. ಆಮೇಲೆ ಇಲ್ಲಿಲ್ಲ ಜಗುಲಿ ಮೇಲೆ ಕೂತ್ತೊಂಡು ನ್ಯಾಯ ಮಾಡ್ತು ಇದು, ಇವು. ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟು ಓಗಿ ಆ ಜಗುಳಿ ಮೇಲೆ ನೆಗೀತದೆ, ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿಳ್ತಿದೆ. ನೆಗೀತದೆ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿಳ್ತಿದೆ. ಏನಿಂಗ್ ಬಿಳ್ತಿದಲ್ಲ? ಅಲೆಲೆ ಹಾವು ಬಂತಲ್ಲ ಹೊಡೆದಾಕಲಾ ಹಾವು ಕಡ್ಡೀಗಿಡ್ಡಿ ತಗೊಂಡು ಹೊಡೆದನೋ ಗಿಡದೇನೋ ಅನ್ನೋ ಹೋತ್ತೆ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಬೂದ್ದು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಲ್ಲ ಆ ಬೂದ್ದಿನ್ನೋ ಓಗಿ ಹೊಕ್ಕೊಂಬಿಡ್ತು. ಸೇರೊಂಬಿಡ್ತು. ಅದನೆಲ್ಲ ಲೋಗೀ ಉಡಿಕಿದ್ದು. ಸಿಕಲಿಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ಎಲ್ಲೋ ಓಂಟೋಯ್ತು. ಎಲ್ಲೋ ಹೋಗ್ಗಿಡ್ತು ಅಂತ ಹೇಳಿ ಇವೇಲ್ಲ ಮಾತಾಡ್ವಾಂಡು. ಆಮೇಲೆ ಅಡಿಗೆ ಆಯ್ತು. ಉಟ ಉಪಚಾರ ಮಾಡ್ದ. ಆಯ್ತುಪ್ಪ ನನ್ನ ಕಳಿಸ್ತೊಡಿ ಅಂದ. ಕರ್ಮಾಂಡು ಹೋಗೋವಾಗ ಇನ್ನೇನು ಮಾಡ್ದ? ಓಗ್ರಲಾ ಕಳಿಸ್ತನ್ನೀ. ಒಂದು ಮೂರುಜನ ಹೋಗಿ ಅಂತ ಬುದ್ದಿವಂತು, ಹೇಳಿದ್ದು,

ಆ ಹೇಳೋ ಹೋತ್ತೆ ಇವನೇನು ಮಾಡ್ದ? ಬೂದ್ದು ಆಕ್ಕೊಳಕ್ಕೆ ಓದಾ. ಬೂದ್ದು ಯಾವಾಗ ಇವು ಆಯಿಕ್ಕೊಳಕ್ಕೆ ಓದಾ ಹಾವು ಕಚ್ಚಿಬಿಡ್ತು.

ಬೂದ್ದುಳಿಗಿತ್ತು, ಕಚ್ಚಿಬಿಡ್ತು. ಕಚ್ಚಿದೇ ಏನೋ ಕಚ್ಚಿದ್ತು ಅಂತ ಬೂದ್ದು ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟ. ನೋಡ್ತಾರೆ ಹಾವು. ಅಯ್ಯಾ ಬೂದ್ದನೋಳಿಗೆ ಸೇರೊಂಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಅನ್ನಾಯಿದಲ್ಲಿ ನ್ನಾಯ ಮಾಡಕ ಬಂದವ್ವ, ಅವನ್ನ ಹೆಂಡು, ಮುಂಡ ಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟು ಆಗ ಆ ಹಾವು ಒಡೆದಾಕ್ಕಿಟ್ಟು. ಅದು ಬಡಿತಾ ಬಡಿತಾ ಉದ್ದಿದ್ತು. ಆ ಹಾವು ಅದು ಉದು ಬಿಡ್ತಲೇನಾ ಇವ್ವೇನು ಮಾಡಿದ್ದು? ಓಸ್ಸೀ ಕಷಾಯ ಕೊಟ್ಟಿ ಉಸಾರು ಮಾಡಿ, ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಕರೊಂಡೋಗಿ ಬಿಟ್ಟು. ಅವಾಗ್ಗೇ ಇವ್ವ ಇನ್ನೊಂಗೋ ಅವರ ಅಣ್ಣನ ಕಚ್ಚಿಟ್ಟು ಬತ್ತಾನೆ ಮನೆಗೆ ಅಂತ ಯೋಳಿ ಬಾಗ್ನು ತಕೊಂಡು... ಕೂತವಳಿ. ಆದೇ ಅವ್ವ ಬರ್ಲಿಲ್ಲ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ.

ಅಲ್ಲ ನಾನೊಬ್ಬಳ್ಳಿ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟು ಅಚ್ಚಿಕಟ್ಟಾಗಿ ಉಣಿಕ್ಕೆ ಕೂತೊಂಬಿಟ್ಟು. ಯಾರೂ ಮಾಡದ ನ್ನಾಯ ಮಾಡಷ್ಟೋಗಿದ್ದ ಅಂದ್ದು. ಗಂಡನ್ನ ಅಂಗನೊ ಹೊತ್ತೆ ಅಲ್ಲ ಕಣ ಏಳು ವರ್ಷ ಆಗಿತ್ತುಂತೆ, ಆ ಉರ್ಧ್ವರ್ತಲ್ಲಿ ನ್ನಾಯ ಮಾಡೇ, ಏಳು ವರ್ಷದಿಂದ ನ್ನಾಯ ಅರಿದಿರ್ಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಓಗೇ ಮೂರೇ ಗಂಟೇ ಟೈಮಿನಲ್ಲಿ ನ್ನಾಯನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿ ಅರ್ಸೀ ಅವ, ರಾಜೇ ಮಾಡಿಟ್ಟು ಬಂದೇ. ಅನ್ನಾಯಿದಲ್ಲಿ ನೀನು ಮುಂಡೇ ಆಗೋಗಿವೆ. ನಾನು ಬರೋ ಟೈಮಾನಲ್ಲಿ ಸರ್ವಕಡಿದು ಬಿಡ್ತಲ್ಲೇ ಅಂದ.

ಹೂಂ ಸರ್ವ ಕಡಿದ್ದಿಟ್ಟು? ಉಳೊಂಬಿಟ್ಟು? ಉಳೊಂಷೋದೇನು? ಉರಿಹೋಗ ಆಯ್ತು. ಯಾರೋ ಓಸ್ಸಿ ಕೊಟ್ಟು. ಆ ಒಡೆದಾವು ಎಲ್ಲ ಆಕ್ಕೇ? ಹೊಡಿದ್ದು, ಅತ್ತಾಗೇ ಎಸುದು. ಅದೇನಾದೂ ಕಚೊಂಡೋಗಿದೆಯೋ ಅಲ್ಲ ಬಿದ್ದೆತೋ? ಅಲ್ಲ ಬಿದ್ದೆತೋ ಕಚೊಂಡೋಗೈತೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಅಂತ ಇವನಂದ.

ಇವನಂಗಂತ್ತೇಯಾ ಅವೂರಲ್ಲಿ ಟೈಲರಿದೂ. ಆ ಟೈಲರಿಗೋಗಿ ಅಮ್ಮಾ ಅಮ್ಮಾ ಅಲ್ಲಿಂದು ಹಾವು ಹೊಡೆದಾಕವೇ. ಆ ಹಾವು ತಂದು ಚರ್ಮ ಸುಲ್ಲ ಅದರಲ್ಲಿ ನಂಗೋಂದು ರವಿಕೆ ಹೊಲೊಟ್ಟಿ, ನಾನು ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದಂಗ ಬಹುಮಾನ ಕೊಡ್ತಿನಿ ಅಂತ ಯೋಳಿದ್ದು.

ಅವು,ಹೋದು. ಆ ಸರ್ವ ಸುಲೊಂಡು, ಚರ್ಮ ತಗೋಂಬಂದು ರವಿಕೆ ಹೊಲದು. ರವಿಕೆ ಹೊಲ್ಲ ತಗೋಂಡೋಗಿ ಅವಮ್ಮನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟು. ಆ ರವಿಕೆಯಾ ಹೊಲ್ಲ ಕೊಡುತ್ತೇಯಾ ಅವಮ್ಮ ಏನ್ನಾಡಿದ್ದು ಸ್ವನಗಿನ ಮಾಡಿದ್ದು, ಮಾಡಿ ರವಿಕೆ ಇಕ್ಕೊಳಿಕ್ಕೆ ಹೋದ್ದು. ರವಿಕೆ ಇಕ್ಕೊಳಿಕ್ಕೊಯ್ತುಳೇ ಒಂದು ತೋಳು ಬಂದು, ಇನ್ನೊಂದು ತೋಳು ಹರಿದೋಯ್ತು.

ಆಮೇಲೆ ಹರಿದೋಯ್ತು. ಅದನ್ನ ಅಂಗೇ ಮಡಿಗಿದ್ದು. ಆಮೇಲೆ ಗಂಡ್ ಬಂದ್ದಲ್ಲ? ಏನಿ, ಒಂದು ವಡಚು ಕಢಿ ಹೇಳುನಿ. ಅದಕ್ಕೆ ನೀವು ಉತ್ತ, ಏಳು. ಅದಕೆ ನಾನು ಹೇಳುನಿ

ಅಂದ. ನೀವು ಹೇಳೋ ಕಥೆ ನಾನು ಒಡಿತ್ತೀನಿ, ನಾನು ಹೇಳೋ ಕಥೆ ನೀವು ಒಡಿರಿ. ನೀನು ಹೇಳಿದ ಕಥೆ ನಾನು ಒಡೆದೆ ಹೋದೆ, ನಾನು ಸಿರಿಗಂಧದ ಕೆಂಡಕೊಂಡ ಆಯ್ತೀನಿ ಅಂದ. ನಾನು ಹೇಳಿದ ಕಥೆ ನೀನು ಒಡಿದೆ ಹೋದೆ, ನೀನು ಸಿರಿಗಂಧದ ಸೌದೇಲಿ ಕೆಂಡಕೊಂಡ ಅಂತ ಹೇಳಿದ ಗಂಡ.

ಗಂಡ ಏನ್ನಾಡ್ದ ? ಇನ್ನೊಂಧ ವಡಚು ಕಥೆ ಹೇಳಿದ್ದೀಯೇ ನೀನು. ನಾನು ವಡಚ್ಚೇನಿ ಕಣೇ ಹೇಳಿ ಅಂದ. ಅಂಗ ಅನ್ನೋ ಹೊತ್ತೆ ಅವಳು ಹೇಳಿದ್ದು; ತೊಡೆ ಮ್ಯಾಗಳ ಗಂಡ, ತೋಳು ಮ್ಯಾಗಳ ಏಂದ, ವಡಚಿದೆ, ವಡಚ್ಚೋದು, ವಡಚಿದೆ, ಸಿರಿಗಂಧದ ಸೌದೇಲಿ ಕೆಂಡಕೊಂಡ ಅಂತ. ಹೂ ಆಯ್ತು ಅಂತ ಹೇಳಿ ಅವನೇನು ಮಾಡ್ದ ? ಏಳು ದಿನ ವಾಯಿದೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದು. ಏನೇನೋ ಮಾಡ್ದ. ಏನ್ನಾಡಿದ್ದು, ವಡಚಾಗ್ಗಿಲ್ಲ. ಯಾರ್ಥರೋ ಬುದ್ದಿವಂತ್ರನ್ನೆಲ್ಲ ತಿಳ್ಳಿ. ಅದೇನೋ ನನಗೊತ್ತಾಗೋದಿಲ್ಲ ಕಣ್ಣೇ ಅಂದರು.

ಇನ್ನ ಅವ್ಯಾ ಸಿರಿಗಂಧದ ಸೌದೇಲಿ ಕೆಂಡಕೊಂಡ ಆಗ್ಗೇಕಲ್ಲ ? ಆಮೇಲೆ ಇವ್ಯಾ ಏನ್ನಾಡಿದ್ದು ? ಏದು ದಿನ ನೋಡಿದ್ದು. ಏನೀ ವಡಚಿರೇನಿ, ಅಂದಳು. ಇಲ್ಲಾ ಕಣೇ ಆಗೋದಿಲ್ಲ ಅಂದ. ಸರೀ ಸಿರಿಗಂಧದ ಸೌದೆ ಎಲ್ಲಾ ತಂದ್ದು. ಆಕಿದ್ದು. ಕಪ್ಪಾರ ಗಂಧರಕಡ್ಡಿ ಎಲ್ಲಾ ತಂದ್ದು. ಪೂಜೆ ಸಾಮಾನೆಲ್ಲಾ ತಂದ್ದು. ಆ ಉರು ಗೌಡನೆಲ್ಲಾ ಕುಂಡಿಸ್ಮೋಂಬಿಟ್ಟು. ಆಮೇಲೆ ಆ ಉರು ಗೌಡಗಳು ಇಂಥಾ ಪುಣ್ಯತಗಿತೀದೂ. ಅಯ್ಯೋ ಒಂದೇ ಎಣ್ಣು ಒಂದೇ ಗಂಡು. ಅಂತದಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕನಮಗಳು ಆಗೋ ಅನ್ನೋ ಹೊತ್ತೆ ಅಗ್ಗಿಲ್ಲ. ಅವರ ಅಕ್ಕನ ಅವರವ್ವ ಇದ್ದಾಗ ನೋಡಿದ್ದು. ಅವ್ವಪ್ಪಾ ನಾಲ್ಕೇಕೆ ಕೆಂಡಕೊಂಡ ಆಯ್ತನಾ. ಆ ಉಡ್ಡಿ ಅವರಕ್ಕನ್ನ ನೋಡಿಲ್ಲವಲ್ಲ. ಯಾರಾನಾದೂ ನೋಡಿದೇನಿ ? ಇನ್ನ್ಯಾರುನ್ನ ನೋಡಾನೆ ನಾನು. ನಾನು ನಮ್ಮಕ್ಕ ನೋಡ್ದೇಕಾಗಿತ್ತು ಕಣೇ ಅಂತ ಅಂದ. ನಮ್ಮಕ್ಕನೇ ನೋಡ್ದೇಕಾಗಿತ್ತು ಅನ್ನೋ ಹೊತ್ತೆ ಯಾರ್ಥರೋ ಒಂದಾಳು ಕಳಿಸಿದ್ದು. ಅಲ್ಲಿಗೋಗು ಹೊತ್ತೆ ಸಂಜೆ ಆಗೋಯ್ತು. ಆ ಹುಡ್ಡ ಹೋಗಿ ಯೋಳ್ಳಿಟ್ಟು ಬಂದ. ಓಗೀ ಯೇಳ್ಳಿಟ್ಟು ಬರ್ತ ಲೇಯಾ ಅವಳೇನು ಮಾಡಿದ್ದು ? ಇಂಗಿಂಗೇ ಕಣಮ್ಮಾ ಗಂಡಂಗೂ ಹೆಂಡಿಗೂ ಪಂಥ ಬಿತ್ತು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಏಳು ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸಿರಿಗಂಧದ ಸೌದೇಲಿ ಕೆಂಡಕೊಂಡ ನಿನ್ನ ತಮ್ಮ, ಮಕನಾದೂ ನೋಡ್ಮೋಂಬರುವೀ ಬಾ ಅಂದ.

ಅವಳೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟಂಗೇ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟು, ನನ್ನ ತಮ್ಮಂಗೇ ಎಂಥಾ ಇದಾಯ್ತು. ಇರೊನೊಬ್ಬ ತಮ್ಮ. ನನ್ನ ಕರಿಬೇಡ, ಕಳ್ಳಿಬೇಡ. ನಮ್ಮಪ್ಪನ ಮನೇಲಿ ನನ್ನ ತಮ್ಮ ಅವ್ಯೇ ಅನ್ನಿವ್ಯೇಲ್ಲ ಅಂತ ಬಡ್ಮೋಂಡು ಚಚ್ಮೋಂಡು ಅವಳೂ ಬಂದ್ದು. ಬತ್ತಾವ್ಯೇ ಅಲ್ಲಿ. ಇಂತದ್ದು ಬಂಡೇ ತಿಟ್ಟು. ಆ ತಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಬಂದು ದೇವರ ಗುಡಿ. ಆ ಗುಡಿ ಒಳಗೇ ಕತ್ತಲಾಗ್ಗಿದ್ದು. ಅಲ್ಲಿ ಬರೊಹೊತ್ತೆ.

ಆಗುಡಿ ಒಳಗೇ ಕೂತಿದ್ದು ಹೋಳಿ ಕೂಗಿದ್ದು ಹೋಳಿ ಶಬ್ದ ಹೋಳಿ ಹೋಗಣ ಅಂತೆ ಇವೇನು ಮಾಡಿದ್ದು? ಗುಡಿ ಒಳಕೊೱಗಿ ಕೂತೊೱಂಡ್ಲು. ನಾನೀ ಕೈ ಎಣ್ಣೇ ದೀಪ ಇಕ್ಕೆ ತೀವರಲ್ಲಾ ಈ ದೀಪಗಳು ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರಾದ್ದಾವೆ. ಏನಂಥ ಮಾತಾಡ್ದಾವೆ? ಒಂದು ದೀಪ ಮುಂದಾಗೇ ಹೋಗ್ಯಾದೆ. ಓಗೇ ಇದೇನು ಅಗ್ಗೇ ಹೋತ್ತಂತೇ ಬಂದ್ರಿಟ್ಟಿದ್ದೀಯಲ್ಲ ಅಂತ ಒಂದು ದೀಪ ಕೇಳುದೆ. ಅದೇನಂತದೆ ಎಣ್ಣೇ ಹೋಂಚಲಾರ್ದೆಯಾ ಅವು ಕಡ್ಡಿಪುಡಿಗೆ ಹೋಂಚಾಳೋ ಎಣ್ಣೇಗೆ ಹೋಂಚಾಳೋ. ಆ ಬತ್ತಿ ತ್ಯಾವ ಮಾಡ್ತಾಳೆ, ಆ ದೀಪಕೈ ಆಗ್ತಾಳೆ ಹೋರ್ತಾಳೆ. ಅದು ಅಂಗೇ ಬಂಟೋಯ್ತಾದೆ. ಅಲ್ಲೇನು ಕೆಲ್ಲ ನನಗೆ ನೆಟ್ಟಿಕ್ಕೆ ಬಂದ್ರಿಡ್ತಿನಿ ಕಣೇ ನಾನು ಅಂತ ಒಂದ್ರೆ ಅನ್ತಾದೆ. ಒಂದು ದೀಪ ಅನ್ತಾದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ದೀಪ ಏನಂತದೇ? ಇಲ್ಲವಾ ನನ್ನೇನೋ ಆ ಮನೆ ಒಳಗೆ ತುಂಬಾ ಎಣ್ಣೇ ಬಿಡ್ತಾರೆ, ಬತ್ತಿ ಆಕ್ತಾರೆ, ನನಗೆ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಉರಿತೀನಿ. ಉರ್ದು ನನಗೆ ಯಾವಾಗ ಸಂತೋಷ ಆಗ್ತಾದೇ ಆವಾಗ ನಾನು ಬತ್ತಿನಿ ಕಣೇ ಅಂತ ಒಂದು ಅನ್ತಾದೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ಏನಂತದೇ ನಮ್ಮನೆ ಒಳಗೆ ಅಚ್ತಾರೆ. ಪಟೀರನೆ ಕನ್ನೆಗೆ ಬಡಿತ್ತಾರೆ. ಬಡಿಸೊಳ್ಳೊಳ್ಳುದು ಯಾಕೆ? ನಾನು ಸುಮ್ಮೆ ನಂದೇ ಬಂದ್ರಿಡ್ತಿನಿ ಅಂತ ಒಂದು ಅನ್ತಾದೆ ಇನ್ನೊಂದು ಜ್ಯೋತಿ ಬರ್ಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಅಂತ ಕಾಯೊಂಡು ಕೂತವೇ. ಇವು ಜ್ಯೋತಿಗಳು ಮಾತಾಡ್ದಂಗ ಮಾತಾಡ್ಯೊಂಡಿದ್ದೆಲ್ಲ ಕತ್ತೇ ಒಳ್ಳೇ ಕೈಗೇ ಆಕ್ಕರ ಬರೊಂಬಿಟ್ಟು. ಯಾರು? ಈ ಆಕ್ಕ ಬರೊಂಡು ಬರೊಂಡು ಆಮೇಲೆ ಈ ದೀಪ ಕೊನೆಗೆ ಬತ್ತು. ಮೂರು ಗಂಟೆ ಟೇಮಿಗೆ ಬಂತು. ಇಷ್ಟೋತನ್ನ ಏನು ಮಾಡಿದ್ದೇ, ಈವತ್ತು ಹೋತ್ತನಂತೆ ಬರ್ತಿದ್ದಲ್ಲ ಅಂತ ಕೇಳಿದೋ.

ಅಯ್ಯೋ ಅದರ ಕಥೆ ಯೇಳಿದ್ರೆ, ವಿಚಿತ್ರ. ಆ ಇದಿಂಗೇ ಆಯ್ತು. ಆಗೋ ಒಬ್ಬ ಆಕ್ಕನಂತೆ, ಒಬ್ಬ ತಮ್ಮನಂತೆ. ಆಮೇಕೆ ಹಿಂಗಾಗೇ ಗಂಡನ್ನ ಸಿಗಿಯೋವಾಗ ಒಂದು ಎರಡು ಹನಿ ರಕ್ತ ಅರಿತ್ತಂತೆ. ಅದು ಸರ್ವ ಅಗಿ ಹೋಗಿ ಗಂಡ ನ್ನಾಯಾ ಮಾಡಿ ಬರೋದೊಳಗೆ ಸರ್ವ ಹೋಗಿ ಅತ್ತಿಗೆ ತವಕೆ, ಅವು ಮಾತ ಹೇಳಿ ಹೋಗಿ ನಿಮ್ಮಣ್ಣನ್ನ ಕಡಿದುಬಿಟ್ಟು ಬಾ ಅಂತ ಹೇಳಿ, ಅದು ಓಗೇ ಅವರಣ್ಣನ್ನ ಕಡ್ಡಿಬುಡ್ತು. ಅವು ಚರ್ಮ ಸುಲ್ಲು ಅದನ್ನ ಟೈಲರ್ ಕೈಲೀ ಸುಲಿಸಿ, ಅವಾಗ ರವಿಕೆ ಹೊಲಿಸಿ ಒಂದು ಮೃಗೆ ಇಕ್ಕೊಂಡ್ಲಂತೆ, ಒಂದು ಮೃಗೆ ಹರಿದೊಯ್ತಂತೆ. ಅದು ಗಂಡಂಗ ವಡಚು ಕಥೆ ಹೇಳಿ ಆ ಒಡಚು ಹೇಳಿದ್ರೆ, ಹೇಳಿಯ್ಯೋದು, ಯೋಳಿದಿದ್ರೆ, ಸಿರಿಗಂಧದ ಸೌದೇಲಿ ಕೆಂಡಕೊಂಡ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ಲಂತೆ. ಬೆಳಿಗೆ ಕೆಂಡಕೊಂಡ್ಲು. ಅವರಕ್ಕನಗಾಗಿ ಕಾಯೊಂಡು ಕೂತವೇ, ಅಂತಂತೆ.

ಅದೆಲ್ಲ ಬರೊಂಬಿಟ್ಟು. ಇವೆಲ್ಲ ಕೆಂಡಕೊಂಡ್ಲಕ್ಕೆಲ್ಲ ಆಗ್ಗೇ ರೆಡಿಯಾಗವೇ. ಅಷ್ಟೋತ್ತಿಗೆ ಇವು ಅಲ್ಲಿಂದ ಬಡಕೊಂಡು ಚಚೊಂಡು ಓಡಿ ಬತ್ತಾಳೆ. ಅಪ್ಪಾ ನಾನು ಬಂದೀನಿ. ನನ್ನ ತಮ್ಮನ್ನ ಜೀವ ಸಹಿತ ಬಿಡುಪ್ಪು ಅಂತ ಒಂದ್ಲು.

ಅಯ್ಯೋ ಅವರಕ್ಕೆ ಓದೋಡಿ ಬರ್ತುಳಿ ತಾಳಪ್ಪ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಅವರು ಇಳಿಸಿದ್ದೂ. ಅಮ್ಮಾಕೇ ಅಲ್ಲಿಂದ ಬಂದವೇ ಬಡಕ್ಕೊಂಡು ಚಚ್ಚೊಂಡು ನೋಡುವ್ವು ಅವಕ್ಕರ ಓದೊಂಡು ನನ್ನ ತಮ್ಮನ್ನ ಕೆಂಡಕೊಂಡ ಮಾಡಿ ಅಂತ ತೋರಿದ್ದು.

ಅವಾಗಿಲ್ಲ ಓದೊಂಬಿಟ್ಟು. ಅಲ್ಲಿ ಓದೊಂಡು ಅವಳನ್ನ ಹಿಡ್ದು, ಆ ಕೆಂಡಕೊಂಡಲ್ಕೆ ಆಕಿದ್ದು. ಆಗ ಅಕ್ಕನ ಮಗಳು ತಂದು ಮದ್ದೆ ಮಾಡಿ, ಅಪ್ಪನ ಮನೇ ಬೆಳಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದ್ದು.

ಹೇಳಿದವರು : ರಂಗವ್ವ, 60 ವರ್ಷ, ಒಕ್ಕಲಿಗರು, ತಿಪ್ಪತೆಟ್ಟಿ ಕೆರೆ, ಶುರುವೆಕೆರೆ ತಾಲ್ಲೂಕು

೧೦. ಸತ್ತಗಂಡನನ್ನು ಬದುಕಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು

ಒಬ್ಬ ರಾಜನಿಗೆ ಒಬ್ಬನೇ ಮಗ. ಒಬ್ಬ ತಾಯಿಗೆ ಒಬ್ಬನೇ ಮಗ. ಅವು, ಏನಂತ ತಂದ ತಾಯಿ ಇಟ್ಟೊಂಬಿಟ್ಟು? ಹರಕೆ ಕಟ್ಟೊಂಡು? ಮಗನಿಗೆ ಮದ್ದೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಮಗ ಸೂಸ ನೋಡ್ದೇಕು. ಅವಿಗೆ ಮದುವೆ ಮುಂಜೀ ಮಾಡಿ, ಅವು ಕಷ್ಟ ಸುಖ ನೋಡಿಟ್ಟಿಟ್ಟು, ಈ ರೂಮಿನಿಂದ ಆ ರೂಮಿಗೋಗೋಗಂಟ ನಾವಿದ್ರೇ ಸಾಕು. ದೇವು, ಅಂತಾಗಂಟ ನಮ್ಮ ಆಯಷ್ಟ ಆರೋಗ್ಯ ಕೊಟ್ಟಿಡಲೀ ಅಂತ, ಅಂದು ಬಂದು ಹರಕೆ ಮಾಡಿಟ್ಟು; ಆಯಷ್ಟ ಒಬ್ಬೇ ಮಗ ಉಟ್ಟಿದ್ದಲ್ಲ ಅದಕ್ಕೆ.

ಅಮೇಲೆ ಇಷ್ಟಾದೂ, ಅಷ್ಟಾದೂ. ಮದ್ದೆ ಆಯ್ತು. ನಿಷೇಕಾನೂ ಆಯ್ತು. ಆಮೇಲೆ ಆಯಮ್ಮ ದಿವ್ವ ಹೋಗಿ ಅತ್ತೆ ಮಾವನ ಪಾದ ತೊಳೆಯೋದು, ತೊಳೆದು, ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಬರೋವ್ವ ಸೂಸೆ. ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ದಿವ್ವ ಇಂಗೇ ಇರೋಹೋತ್ತೆ ಏನಾಯ್ತು? ಅವಾಗ ಈವತ್ತು ಬೇಕಾದಂಥ ಅಡಿಗೆ ಉಟ ಮಾಡಿಟ್ಟಿ, ಇವತ್ತು ನಾವು ಸಂತೋಷವಾಗಿರ್ಬೇಕು ಅಂತ. ಅವಿಗೆ ಸಾವು ಗೊತ್ತಾಯ್ತು. ಅವಾಗ ಬೇಕಾದಂಥ ಪಾಲು ಪಂಚಾಮೃತದ ಅಡಿಗೇ ಮಾಡಿದ್ದು, ಉಟ ಮಾಡಿದ್ದು. ಅವು, ಆ ರೂಮಿಗೋದ್ದು, ಇವು, ಈ ರೂಮಿಗೋದ್ದು. ಹೋಗಿ ಮಲಿಕ್ಕೊಂಬಿಟ್ಟು. ಮಲಿಕ್ಕೊಂಬಿಟ್ಟು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಈಯಮ್ಮ ಸೂಸ ಚೊಂಬಾಗೆ ನೀರು ತಕ್ಕೊಂಡು ಪಾದ ತೊಳೆಯೋದ್ದು. ಅತ್ತೇಮಾವನ ಪಾದ ತೊಳೆಯಾಕ ಹೋಗೋ ಹೋತ್ತೆ ಇವು, ತೀರೋಗಿಬಿಟ್ಟಿವೆ.

ಅವಾಗ ಬಂದು ಅವರ ಯಜಮಾನನ ಎಬ್ಬಿಸಿದ್ದು. ದಿವ್ಸ ಒಂದುತರವಾಗಿ ಮಲಿಕ್ಕೊಂಡೂ ಆತ್ಮಮಾವ, ಈವಶ್ವ ಬಂದು ತರವಾಗಿ ಮಲಿಕ್ಕೊಂಡವೇ. ನನಗೆ ಭಯ ಆತದೇ ಬರಿ, ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ‘ಏನು ಮಾತು ಹೇಳಿಯಾ? ವೋಗು’ ಅಂದ. ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದು, ಕೇಳಿಲ್ಲ. ‘ನೀವು ಬಂದೇ ಬರಬೇಕು’ ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ಕರ್ನಾಂಡೋದ್ದು. ನೋಡೋ ಹೋತ್ತೆ, ಇವೂ ತಿರೋಗ್ನಿಟ್ಟಿವೆ. ಅವಾಗ ಏನ್ನಾಡಿದು, ? ಓಹೋ ಇಂಗಾಗೋಯ್ತಲ್ಲ. ಈವಾಗ ಏನ್ನಾಡೋದು? ನಮ್ಮ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಇಷ್ಟು ಬದುಕಿ, ಇಂಥಾ ರಾಜರು ಇಂಗೇ ಹೋಗ್ನಿಟ್ಟಲ್ಲ? ಅವಾಗ ಮಗ ಅವು, ಏನು ಯೋಚ್ಚಿ ಮಾಡಿದು, ? ಒಂದು ಬಂಡಿ ಮೇಲೆ ಚಿನ್ನ, ಒಂದು ಬಂಡಿ ಮೇಲೆ ಬೆಳ್ಳಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಇವು, ಇಬ್ಬನ್ನು ಎರಡು ಗಾಡಿ ಮೇಲೆ, ಅಪ್ಪನದ್ದು ಬಾಳೇವನ ಬೇಕಾದಂಥ ಸಿಂಗಾರದ ವನ ತಗೊಂಡೋಗಿ ಮಣ್ಣ ಮಾಡ್ದೇಕು, ಇಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಮಣ್ಣ ಮಾಡ್ಬಾರ್ದು, ಅಂತ ಅಂದ್ದಿಟ್ಟು, ಅವರಿಬ್ರನ್ನು ಎರ್ಡು ಗಾಡೀ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಗಾಡೀ ಚಿನ್ನ, ಒಂದು ಗಾಡಿ ಬೆಳ್ಳಿ, ಅವು ನಾಲ್ಕು ಗಾಡೀನೂ ತಗೊಂಡೋಗ್ನಿಟ್ಟು ಬೇಕಾದಂಥ ಸಿರಿಗಂಥ ವನದಲ್ಲಿ ಮಣ್ಣಮಾಡ್ದಿಟ್ಟು ಬಂದ್ದಿಟ್ಟು. ಬಂದ್ದಿಟ್ಟು ಇಂಗೇ ಕೆಲವಾರು ದಿನ ಸುಮ್ಮೆ ಇದು.

ವೋಗಿ ತಂದೆತಾಯಿ ಪಾದಪೂಜೆ ನಾವು ಮಾಡೋಂಬರ್ಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ. ಬಾಳ ದಿನಾ ಆಗೋಯ್ತು ಏನ್ನಾಡೋದು ಅಂತ ಅಂದುಕೊಂಡು, ಒಂದಲ್ಲಿ ಒಂದ ದಿನ ಬೇಕಾದಂಥ ಹೂವಿನಗಾಡಿ, ಬೇಕಾಬೇಕಾದ್ದು ತಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿ ಪೂಜೆಗೆ ಹೋರಟು. ಈವಾಗ ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ತಂದೆ ನಾನು ಪಾದಪೂಜೆ ಮಾಡೋಂಬರ್ಜೇಕು. ತುಂಬಾ ದಿನ ಆಯ್ತು ಅಂತ ಹೆಂಡಿಗೇಳಿಟ್ಟು ಹೋದು.

ಹೋಗಿ ಇವು, ಎಲ್ಲಾ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ತಾಯಿ ತಂದೆದ್ದು ಬೇಕಾದಂಥ ಇದು ಮಾಡಿ ಬರೋವಾಗ, ಒಂದ್ದುಡೆ ದೇವಗನ್ನೀಕೆರು ನಾಲ್ಕರು ಜಲಕೀಡೆ ಆಡಿದ್ದು, ಕಲ್ಯಾಣ ಒಳಗೇ ಶಲ್ಯಾಣ ಒಳಗೇ ಜಲಕೀಡೆ ಆಡುತ್ತಿದ್ದೇ ಇವು, ರಾಜನ್ನ ನೋಡಿಟ್ಟು ಮೋಚೆ ಬಿಡ್ಡೋದು. ‘ಅರೆರೆ ನಮಗೆ ತಕ್ಕಾದ ರಾಜನೇ ಇವು, ವೋತಾ ಇರೋರು ಅಂತ ಮೋಚೆ ಬಿಡ್ಡಬಿಟ್ಟರು. ಮೂರೆ ಅವೇ ತಿಳಿಕ್ಕೊಂಡು, ಎದ್ದು ಬಂದು, ಈಚೆಗೆ. ಬಂದು ಕೈ ಹಿಡ್ಡೋಂಬಿಟು. ಆಮೇಲೆ ಓಹೋ ಏನ್ನಾಡೋದು? ಇವು, ಹಿಂಗೆ ಕೈ ಹಿಡ್ಡೋಂಬಿಟುಲ್ಲ ಅಂತ ಅಂದು “ಏನಾಗ್ನೇಕು ನನ್ನಿಂದ?” ಅಂತ ಕೇಳಿದ. “ನೀನೋಗಿ ನಿನ್ನ ಹೆಂಡಿ ಅತ್ರ, ಏನಾದೂ, ಮಾತಾಡಿದೆ, ನಿನ್ನ ತಲೆ ಹೋಯ್ದದೆ. ನಿನ್ನ ಹೆಂಡಿ ಹತ್ತ, ಎಂದೆಂದು ನೀನು ಮಾತಾಡು ಕೂಡ್ದು” ಅಂದರು. ಇವನೇನು ಮಾಡ್ತಾನೆ? ಮಾತಾಡಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳ್ಣಿ. ಅಂಗಂತ ಇವು, ಪ್ರತಿಷ್ಠಿ ಮಾಡಿ ಕಳಿಸ್ತಿಟ್ಟು. ಇವೆಲ್ಲಾ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿಸ್ತೊಂಡು ಮನೆಗೆ ವೋದು. ಅರಮನೆ ಒಳಗೆ ಈಯಮ್ಮ ಏನೋ ಈಗ ಮಾತಾಡ್ತಾರೆ; ಆಗ ಮಾತಾಡ್ತಾರೆ ಅಂತ ನೋಡ್ಡೋಂಡಿದ್ದು. ಯಾವಾಗ್ನೂ ಮಾತಾಡ್ದೇ ಇಲ್ಲ. ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿದು. ಉಟಕ್ಕೆ ಇಕ್ಕೆದು. ಏನ್ನಾಡಿದೂ, ಮಾತಾಡಿಲ್ಲ.

ಅವಾಗ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದವರನ್ನ ಕೇಳೋದಾಯ್ತು. “ವಿನು ? ನಮ್ಮೆ ಜಮಾನು, ಪೂಜೆ ಮಾಡಾಕೋಗಿದ್ದೇ ಅವು, ತಂದೆ ತಾಯಿ ಸಮಾಧಿ ಮೇಲೆ ಬಂಡಾಗಿಂದ ಮಾತಾಡ್ಲೇ ಇಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ನಾನೇನು ಮಾಡೋದು ? ಈತರ ಮಾಡ್ತು ಅವೇ. ಇದು ದಿನ ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾತಾಡ್ತಿಲ್ಲ ಅಂದಳು. ಮತ್ತೆ ಇವತ್ತು ಒಂದಧರ ಮಾಡು ನೀನು, ಅಡಿಗೆ ಮಾಡ್ತಿಯಲ್ಲ, ಸಾರಿಗೆ ಒಂದಿಡಿ ಉಪ್ಪು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಆಕ್ಷಿಡು; ಆಕಿ ನೋಡು ಇಲ್ಲ ಅಡಿಗೆಗೆ ಎಲ್ಲಾನೂ ಬೇಕು ಬೇಕಾದ್ದು ಬೇರೆ ಬೇರೆದಾಕು ಮಾತಾಡ್ತಾರೆ, ಅಂದು. ಏನ್ನಾಡಿದೂ, ಇನ್ನಾ ಒಂದು ವಾರ ಆಯ್ತು, ಅವು ಮಾತಾಡ್ಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವಾಗ ಹೇಳಿದ್ದು ತೀರ್ಗು ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದವಿಗೆ “ವಿನಮ್ಮಾ ನೀನು ಹೇಳಿದ್ದೆಲ್ಲ ಮಾಡ್ದೇ. ಕಡೆಗೂ ಇವು ಮಾತಾಡ್ಲೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ?

ಮತ್ತೆ ಈವತ್ತು ಒಂದು ತರ ಮಾಡು. ಬೇಕಾದಂಥ ಅಡಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಮಾಡಿ ಉಟಕ್ಕೆ ಇಕ್ಕಿಡು. ನೀನು ಒಳ್ಳೆದೊಂದು ಕತ್ತಿ ಮುಂದಿಕೊಂಡು ಕೂತ್ತೋ. ಈವತ್ತು ನೀನು ಮಾತಾಡ್ತಿಯೋ ಇಲ್ಲ ನಾನು ಈ ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಪ್ರಾಣ ತೆಕ್ಕೋಳ್ಳೋ” ಅಂತ ಮಾತಾಡಿ ಮುಂದೆ ಅಕ್ಕೋಂಡು ಕುತ್ತೋ.

ಅವತ್ತು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿದ್ದು, ಉಟಕ್ಕೆ ಇಕ್ಕಿದ್ದು. ಒಂದು ಕತ್ತಿ ಮುಂದೆ ಅಕ್ಕೋಂಡು ಕೂತ್ತೋಂಡ್ದು. ಯಜಮಾನು, ಮುಂದೆ ಕೂತ್ತೋಂಡು ಈವತ್ತು ನೀವು ಮಾತಾಡಿದೆ, ಸರಿ ಹೋಯ್ತು, ಇಲ್ಲಾಹೋದೆ, ನಾನು ಈ ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಪ್ರಾಣ ತಕ್ಕೋತ್ತಳಲ್ಲ ಅಂದಳು. ಆಮೇಲೆ, ಒಳ್ಳೆ ಕಥೆ ಆಗೋಯ್ತಲ್ಲ, ಅನ್ನಾಯವಾಗಿ ಇವು ಪ್ರಾಣ ತಕ್ಕೋತ್ತಳಲ್ಲ ಅಂದಿಟ್ಟು ‘ನಾನು ಅವತ್ತು ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ತಂದೆ ಸಮಾಧಿ ಮ್ಯಾಕೆ ಹೋದೆ’ ಅಂದು. ಇವು ಕೂತಿದ್ದಲ್ಲ ದೇವಗನ್ನಿ ಕೇರು, ತಲೇನ ಪಟ್ಟಂಥ ಬಾಚ್ಕೋಂಡು ಹೋಗ್ನಿಟ್ಟು, ಈಯಪ್ಪನ್ನ ತಕ್ಕೋಂಡು ಹೋಗ್ನಿಟ್ಟು. ಹೋಗ್ನಿಟ್ಟಿದ್ದೆ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಟ್ಟಿದಾಗೇ ಒಂದು ಮಂಟಪ, ಮಂಟಪದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಆಲದಮರ, ಆದರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ತಕ್ಕೋಂಡೋಗ್ನಿಟ್ಟು ಸಮಾಧಿ ಮಾಡಿಟ್ಟು. ಅಲ್ಲಿ ಈಯಪ್ಪನ್ನ ಮುಚ್ಚೋಂಬಿಟ್ಟು. ತಲೆಕಡೇ ಒಂದು ತೊಳಿಸಿಗಿಡ ಉಣಿ ಬಿಟ್ಟು, ತೊಳಿಸಿಗಿಡ ಉಣಿಟ್ಟು ಇವು, ನಾಲ್ಕುರು ದೇವಗನ್ನಿ ಕೆಯರು ಒಳ್ಳೇ ಹನ್ನರದು ಗಂಟೆ ರಾತ್ರಿಗೆ ಒಂದು ತಟ್ಟಿಗೆ ಹೂವು, ಒಂದು ತಟ್ಟಿಗೆ ಗಂಥ ಬೇಕಾದಂಥ ಫಲ, ಅಡಿಗೆ ತಂದು ಉಟಕ್ಕೆ ಇಕ್ಕೋದು, ಬೇಕಾದ ದಾಯಿ ಪಗಡೇ ಆಡೋದು, ಒಟ್ಟಿಗೆ ಇರೋದು. ಇದು ಗಂಟೇ ಆಯೂಲೂವೇ ಅವು, ಹೋಗ್ನಿಡವು.

ಇದ್ದು ಇಂಗೇ ಹೋಗ್ನಿರಬೇಕಾದರೆ ಒಬ್ಬ ಬಳಿಶಟ್ಟಿ ಒಂದ. ಅವನಿಗೆ ಕತ್ತಲಾಗಿ ಬಿಡ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಬರೋವಾಗ ಹೋಗಿ ಆಲದಮರದ ಮ್ಯಾಲೆ ಕೂಕ್ಕೋಂಬಿಟ್ಟು. ಆಮೇಲೆ ಕೂತ್ತೋಂಬಿಡ್ತಾಲೂ ನಿದ್ರೆ, ಬರ್ಲಿಲ್ಲ ಅಯಪ್ಪಂಗೇ. ನೋಡ್ತು ಇದ್ದು. ಇವು ಒಂದು, ಹುತ್ತದ ಹೋವಿಯಿಂದ ದೇವಗನ್ನಿ ಕೇರು ನಾಲ್ಕುರು ಒಂದರು. ಒಬ್ಬ ಹೂವ, ಒಬ್ಬ ಗಂಥ, ಬೇಕಾದಂಥ ಫಲ, ಬಗೇ ಆಡಿಸಿ ನಾಲ್ಕುರು ತಕ್ಕೋಂಬಂದು. ಒಂದು ಅವಾಗ ತಲೆಕಡೇ ಕತ್ತು,

ಕಾಲಕಡೆ ಉಣಿದ್ದು, ಈಯಪ್ಪ ಎದ್ದು ಕೂತ್ತೋಂಡ. ರಾಜ ಎದ್ದು ಕೂತ್ತೋಂಡು ಉಟ ಮಾಡ್ಡ. ಬೇಕಾದಂಗೇ ದಾಯಿ ಪಗಡೇ ಆಡಿದ್ದು. ಮತ್ತೆ ಪದು ಗಂಟೆ ಆಯ್ತು. ಕಾಲಕಡೆ ಕಿತ್ತು, ತಲೆ ಕಡೇ ಉಣಿದ್ದು, ಹೊರಟ್ಟಿಟ್ಟು. ಅವು, ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟು. ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟುದ್ದನ್ನ ಇವ್ವು ನೋಡ್ದೋಂಡೆ ಇದ್ದ ಬಳೇ ಶೆಟ್ಟಿ. ನೋಡ್ದೋಂಡಿದ್ದು, ಅದರೊಳಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ರೆಂಬೆ ಕಿತ್ತೋಂಡು, ತಿರ್ಗೀ ಇವಳ ಪಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬಂದು, ರಾಜನ ಪಟ್ಟಕ್ಕೆ ಮೊದಲ್ಲ ಇದ್ದ ಪಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಒಂದೊಂದು ಎಲೆ ಹಾಕ್ಕೋಂಡು ಬಂದ.

ಈಯಮ್ಮೆ ಧರಣೆ ಶೋಕ, ಧರಣೆ ಶೋಕ ಮಾಡ್ತು ಅವೇ ರಾಜನ ಹೆಂಡು. ನಾನು ಅವರಿವು, ಮಾತು ಕೇಳಿ ನಾನು ಇಂಗೆ ಕೆಟ್ಟಿ ಬೆಂದೇ ಅಂತ. ಅವಳ್ಳು ಗೋಳು ಅನ್ನೋಂದು ಮುತ್ತಿನಸರ. ಅವಳ ಸರ ಅರಿ ಅರಿತಾದೆ. ಶಿವನ ಶೋಕ ಮಾಡ್ತು ಅವೇ. ಈ ಬಳೆಶೆಟ್ಟಿ ಅಮ್ಮಾ ನಿಂಗೇನು ಕಷ್ಟ? ಇದ್ದುಕಂಗೆ ಅಳ್ತೇ? ಕಷ್ಟ ಏನು? ಎತ್ತ? ಅಂತ ಕೇಳಾ. ಅವ್ವಾ ನೀನೇನು ಅರಿಸಿಯಾ, ನೀನೇನು ತೀರಿಸಿಯಾ? ನನ್ನ ಕಷ್ಟ ದೇವಿಗೆ ಗೂತ್ತು. ನಿನಗ್ನಾಕೋಗು ಅಂದ್ಲು. "ನಾನು ಅರಿಸೋದಾದೆ, ಅರಿಸ್ತೇನಿ, ತೀರಿಸೋದಾದೆ, ತೀರಿಸ್ತೇನಿ ನೀನು ಹೇಳಮ್ಮಾ" ಅಂದ.

ಅವಾಗ ಅಪ್ಪ ಇಂಗೇ ನಮ್ಮೆ ಯಜಮಾನು, ಅವರ ತಾಯಿ ತಂದೆ ಮಣ್ಣ ಮಾಡ್ತುಗಿಂದ ಅವರ ಸಮಾಧಿತಕ್ಕೆ ಹೋಗಿರ್ಲಿಲ್ಲ. ಹೋಗಿಬಂದು, ಬಂದ್ದೇಲೆ ಕೆಲವಾರು ದಿವ್ಸ ಒಂದು ತಿಂಗಳಾ ಮುಟ್ಟಿಲೇ ಮಾತಾಡಿಲ್ಲ. ಆಕ್ಕಪಕ್ಕದವರ, ಮನೆಲಿ ಕೇಳಿದೆ. ಇಂಗ್ ಮಾಡು, ಮಾತಾಡ್ತಾರೆ ಅಂತ ನನಗೆ ಹೇಳ್ತೋಟು. ಅವು, ಅಡಿಗೆಗೆಲ್ಲ ಇಂಗೇ ಬೆರಸಿದು ಅಂಗೇ ಮಾತಾಡ್ತಾರೆ, ಅಂದು, ಅಂಗೂ ಮಾತಾಡಿಲ್ಲ. ತೀರ್ಗು ಇನ್ನಾ ಒಬ್ಬ, ಏನು ಹೇಳ್ತೋಟು, ನೀನೊಂದು ಕತ್ತಿ ಮುಂದೆ ಅಕ್ಕೋಂಡು ಕೂತ್ತೋಂಡ. ಈವತ್ತು ನಾನು ಪ್ರಾಣ ತಕ್ಕೆಂಬಿಡ್ತೇನಿ. ನೀನು ಮಾತಾಡ್ತೀಯಾ ಇಲ್ಲ ನಾನು ಪ್ರಾಣ ತಕ್ಕೋಂಳ ಅಂತ ಕೂತ್ತೋಂಡೆ. ಅವಾಗ ನಮ್ಮೆ ಯಜಮಾನು, ಇಂಗೇ ನಾನು ವೋಗಿಧ್ವಲ್ಲ. ನಾನು ಸಮಾಧಿತಕ್ಕೇ ಅನ್ನೋಂದು ವಾಕೇ ದೇವಗನ್ನೇರು ಬಂದು, ಬಗಿಲಾಗೇ ಕೂತಿದ್ದು, ಅವರಂಗೇ ತಲೇ ಬಾಚ್ಯೋಂಡು ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟು, ಅಂತ ಅಂದ್ಲು.

ಆಮೇಲೆ ನೋಡಮ್ಮಾ ನೀನು ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ನನ್ನ ಮಾತು ಅಲ್ಲಿಗಳೇಡ. ಇದೇ ರಸ್ತೆಯಾಗೇ ಹೋಗ್ಗಿದು. ನಾನು ಒಂದೊಂದೆ ಎಲೆ ಆಕ್ಕೋಂಡು ಬಂದಿದ್ದೇನಿ. ವೋಗಿ ನೀನು ಅದೇ ಮರದ ಮ್ಯಾಲೇ ಕೂತ್ತೋಂಬಿದು. ಅವ್ಯೋಳ್ಳ ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆ ರಾತ್ರಿಗೆ ಬತ್ತಾರೆ ನಾಲ್ಕರು. ಅವರು ತಟ್ಟಿ, ಗಂಧ ಹೂವು ಎಲ್ಲಾ ಬೇಕಾದ್ದು ತತ್ತಾರೆ. ದಾಯಿ ಪಗಡೆ, ಉಟಗಿಂಟ ಎಲ್ಲಾ ಮುಗ್ಗಿ ಅವು, ಪದು ಗಂಟೆಗೆ ವೋಗ್ಗಿಡ್ತಾರೆ. ಹೋದ್ದೇಲೆ ನೀನೋಗಿ ಪುನಃ ಅವು, ಹೋದ ಹಿಂದೇನೆ, ತಲೆ ಕಡೆ ಕಿತ್ತು ಕಾಲುಕಡೆ ಇಕ್ಕಿಬಿದು ತೊಳಿಸಿದ. ಎದ್ದು ಕೂತ್ತೋಂಡಾರೆ. ನೀನು ಏನ್ನೇಕೋ ಅವನೆಲ್ಲಾ ನೀನು ಮಾತಾಡೀ ಕತೆಯಾಡೀ ಅವಾಗ ನಿನ್ನ ಗಂಡನ್ನ ಉಳಿಸ್ಯೋಂ ಬರ್ಯೋಂದು' ಅಂದ.

అవాగ హోద్దు. ఆదే రీతి బేశాదంథ ముత్తు రత్న మద్దల్లి కట్టొండు హోగ్గిట్టు. అల్లి వోగి ఆదే ఆలదమరదదీ కొత్తొంబిట్టు. ఆమేలే మరద మేలే హత్తి కొత్తొండ్లు. ఇవు, బందు, నాల్గురూను. ఒందు హూపు, గంధ బేశాద్దు తగోంబందు. తలెకడేదు కిత్తు కాలుకడే ఇట్టు. ఇవు, మనీగిద్ద ఎద్దు కొత్తొండు. బేశాదంగే దాయి పగడే ఆడిదు. ఐదు గంచిగే హోగ్గిట్టు, దేవగన్ని ఇచ్చయిరు. అవు, హోద తక్కుని ఇళిదు హోద్దు. హోగి ఆదే అవు, మాడ్డంగే కిత్తు, తలె కడే కిత్తు కాలు కడే ఇట్టు తోళసీగిడ. అవాగ రాజ ఎద్దు, అమ్మమ్మ అంత ఎద్దు కొత్తొండు. బేశాదష్టు దుఃఖి మాడ్డ. నీను ఆరమనే అంధ పట్ల పాళ్ళ ఎల్లా బిట్టు నీను యాకే బరాకోదే? నాను హోద్ర నానే హోతీని. నీను యాకో బందే? అంగే ఇంగే అంత ఇఱూ, గోళాది బీళాది అతు. నానేనాగ్గీ నీనూ బరోదా? నీను అన్నాయ ఆగ్గీయా అంత అందు అతు సుర్రు ఎల్లా ఆగోవాకే, ఆగ్గీ నాను ఏనే కష్ట ఆగ్గీ నిమ్మన్న తగోండు వోగోతన్న నాను హోగోదిల్ల అంత అంద్రిట్టు హేళుబుట్టులు గండంగే. అవాగ మత్తు నీవేనో నన్న ఈ కడేగే తందు ఇట్టొంబిట్టి. నాను నిమ్మ సావు బాళు నానేంగే కాణ్ణేకు? ననగోందు కష్ట సుఖించే బంతు. నాను యారిగ్గేకు? నీవిన్న నరలోకదల్ల ఎష్టుదిన ఇర్తిరా ననగేళ్ళేకు అంత కేళు అంద్ధ.

అవాగ ఆమేలే అంగంత ఎల్లా కేళ్ళొండు. ఈవత్తు అవరు తిర్మా ఆదే ఆ తర ఉటా ఎల్లా తగోండు బందు. రేడియాగి అవాగ ఇవ్విగే ఆ కడే నోడ్తారే రాజ హండ్రు అల్లే అష్టల్ల? ఉట సేరిల్ల. యాకే ఇవత్తు ఉట ఇంగే మాడ్తిరల్ల అందు. దిన దిన బాళ చెన్నాగిద్దిరా. ఈవత్తు యాకే ఈతర మాడ్తీర? ఏను శీత జ్ఞరన? ఉట మాడ్చే ఇదీర అందు. అవాగ కేళ్ళు నీచేనూ నన్న తందు ఇల్ల ఇట్టొంబిట్టి. నిమ్మేనో ఒందు గ్రహచార ఆయ్యు. నిమ్మేనో నన్నేను? ఆ కాడాగే గ్రహచార ఆయ్యు నంగేనో నీవు ఎష్టు దిన ఈ నరలోక దాగే ఇర్తిరా? నీవు హేళ్ళేకు, అంత కేళిద. నఘుగేనూ ఇల్ల. నమ్మ తాయి తందేగే ఒందు కష్ట బంద్రిట్టే అల్లి నమ్మ దేశదాగే దేవలోకదాగే రణభేరి మేలే ఏటు హోడెద్దిక్కారే. అవాగ నావు హోతీవి. అత్తగంట నావు కష్ట బరోవర్లూ హోగోదిల్ల. నావు అల్లి తంక ఈ నరలోకదాగే ఇరోరు అంద్రిట్టి. ఆమేలే కేళ్ళొంబిట్టు, ఆగోయ్యు.

అవు, ఐదు గంచి ఆయ్యు. అవు, హోగ్గిట్టు. అవు, పట్లక్కే అవు, హోగ్గిట్టు. ఆమేలే బందు తిర్మా ఎథా ప్రకార హండు, ఆదే రీతి మాడి ఎబ్బిసీ కుండిస్తొండ్లు. అవాగ కుండిస్తొళ్ళో హోత్తె అవాగ హేళ్ళు ఈతరక్కే ఈతరంతే,

ನಿನಗೆಲ್ಲೀ ಸಾಧ್ಯ ? ನೀನೋಗ್ನಿದು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಅಂದ. ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ನಾನು ಪಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮನ್ನ ಕರ್ಮಾಂಡೋಗಗಂಟ ನಾನು ಹೋಗಲ್ಲ ಅಂತ ಅಂದ್ವಿಟ್ಟು.

ಅವಾಗ ನಿಮ್ಮಪ್ಪಕ್ಕೆ ನೀವಿರಿ, ಎಥಾ ಪ್ರಕಾರದಂತೆ ಅವರ ಕೈಲೀ ಅಂಥ ಹೇಳಿಟ್ಟು, ಬಂದು ದೊಡ್ಡದು ಹುತ್ತದ ಕೋವಿಗೆ ವೋಗಿ ನಿಂತ್ತೊಂಡ್ಲು. ನಾನು ಒಬ್ಬ ತಾಯಿ ಒಬ್ಬ ತಂದೆಗ ಹುಟ್ಟಿ ಒಬ್ಬ ಗಂಡಗೇ ನಾನು ಸೆರ್ನು ಹಾಕಿದ್ದೆ ದೇವಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಂತಾರಲೀ. ದೇವಲೋಕದ ಜ್ಯೇ ಪರಮೇಶ ಎಂದಳು. ಅವಾಗ ಸುವ್ವನೆ ಇಳಿದ್ದಿದ್ದು. ದೇವಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ನಿಟ್ಟು. ಹೋಗ್ನಿಟ್ಟು ನಡಾದೇವಲೋಕಕ್ಕೆ ವೋಗಿ ಹೂಗಿದ್ದು. ಇದು ನರಲೋಕದಿಂದ ಬಳೆ ಬಂದವೇ. ಯಾರಿದೂ, ತೊಟ್ಟೊಂಬೋದು ಬಳೇ ಅಂತ ಸಾರ್ಥಿಟ್ಟು. ಅವಾಗ ಅವರಮ್ಮ ನೀರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದು. ಯಾರು ದೇವಗನ್ನೇರಮ್ಮ ? ದೇವಗನ್ನೇರಮ್ಮ, ನೀರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾಗ ಅವಾಗ ಹೇಳಿ ಕರೆದ್ದು. ಹೂಗಿದ್ದು. ಬಳೇವನ ಬಲಕ್ಕೆ ಬಿಡು, ಸೀಗೇವನ ಎಡಕ್ಕೆ ಬಿಡು, ನಟ್ಟನಡುವೇ ಬಾರಯ್ಯ ಬಳೇತೆಟ್ಟಿ ಅಂದ್ಲು. ಹೋಗ್ನಿಟ್ಟು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಾವಿತಕ್ಕೆ ಹೋದ್ಲು ವೋಗಿ ನಿತ್ತೊಂಡು ಆಹಾ ಏನಮ್ಮ ನೀನು ನರಲೋಕದೋಳು ದೇವ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕಾದೆ, ಏನು ಕಾರಣಾಮ್ಮ ? ಅಂತ ಕೇಳಿದಳು.

ಅವ್ವಿಗೇ ಗೊತ್ತಾಯ್ತು. ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕು ಇಂಗೇ ಮಾಡ್ದಿಟ್ಟವೇ. ನಾನು ಯಾಕೆ ಬರೋಣಾಮ್ಮ ? ನಿನ್ನ ಹೆಣ್ಣಿಮಕ್ಕು ಬಂದು ನನ್ನ ಬಳೇ ಕಿತ್ತೊಂಡು ಬಂದು, ನನ್ನ ಅರಿಸಿನ ಕುಂಕುಮ ಅಳಿಸಾಕ್ಕೆ ಬಂದ್ವಿಟ್ಟು. ನನಗಿತರ ಕಷ್ಟ ಆಯ್ತು. ಅದ್ವಿಂದ ನಾನು ಬಂದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಯಾಕೆ ಬರ್ಲೀ ? ಅವಾಗ ಬೇಕಾದಂಗೇ ದೇವಲೋಕದ ಸೀರೆ, ದೇವಲೋಕದ ರವಿಕೆ, ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೇಕಾದಂಥ ಅಭರಣದ ಒಡವೆ ಇಕ್ಕೆ, ನೀನು ನಡಾದಾರಿಗೇ ಹೋಗಿ, ನಮ್ಮಪ್ಪನ್ನನೇ ಹಾಳಾಗೋಯ್ತು ಅಂತ ಹೇಳಿ ಹೋಗ್ನಿದು. ನಾವು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನ ಕರ್ಮಾತೀವಿ ಅಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟು.

ಅವಾಗ ನಡಾದಾರಿಗೇ ಹೋದ್ಲು. ಅವಾಗ ಹೋಗ್ನಿಟ್ಟು ನಮ್ಮಪ್ಪನ ಮನೆ ಹಾಳಾಗೋಯ್ತು ಅಂದ್ಲು. ಅವಾಗ ಇವರು ಹೋಗಿದ್ದೇ ರಣಭೇರಿ ಮೇಲೆ ಏಟು ಹೊಡೆದುಬಿಟ್ಟು. ಅವಾಗ ಇವು, ಕಿತ್ತೊಂಡು ಓದ್ದಿಟ್ಟು. ಅವಾಗ ಅಮ್ಮಮ್ಮ ಎಷ್ಟೊತ್ತು ಮಲಗಿದ್ದೇ ಅಂತ ಎದ್ದ. ಈಕೆ ಗಂಡನ್ನ ಎಬ್ರಿಸ್ತೊಂಡು, ಅವಾಗದ್ದು ಮದುವೆ ಅಲ್ಲ ಅಂತ, ಆಹಾದಷ್ಟು ಹಸೆ ಉಯ್ದು, ಭೂಮಿ ಉದ್ದುದ್ದು ಚಪ್ಪ, ಹಾಕ್ಕಿ, ಇವು, ತಿರ್ನು ಲಗ್ಗು ಆಗೇ ಚೆನ್ನಾಗೀ ಬದುಕಿದ್ದು.

ಹೇಳಿದವರು : ರಾಜಕ್ಕು, ನೆಲಮಂಗಲ

೨೭. ಮಳೆ ದೇವೇಂದ್ರ,

ಒಂದು ಪಟ್ಟ ಅಂತೆ. ಆ ಪಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ದೊರೆ ಅಂತೆ. ಆ ದೊರಿಗೆ ಆರು ಜನ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳ ಅಂತೆ. ಆರು ಜನ ಗಂಡುಮಕ್ಕಳ ಆದ್ಯ ಒಬ್ಬಳೇ ಒಬ್ಬ ಮಗಳಂತೆ. ಕಡೇವು. ಒಬ್ಬಳೇ ಒಬ್ಬ ಮಗಳಾದೇ ಆ ಮಗಳಿಗೆ, ನರಮನಸ್ತು, ನೋಡಂಗಿಲ್ಲ. ಅಯಿತ್ತು ನರಮನಸ್ತು, ನೋಡಂಗೇ ಹನ್ನೆರಡು ಅಂತಸ್ತಿನ ಮಾಡಿ ಮೇಲೆ ಮಡಗ್ಗಿಟ್ಟು, ರಾಜು. ಅವಾಗ ರಾಜರು ಮಡಗ್ಗಿಟ್ಟು ಮಗಳ್, ಹೂವ ಮುಡಿಸೋಕೆ ಒಬ್ಬು. ತಲೆ ಬಾಚೋದೆ ಒಬ್ಬು. ಉಂಟ ತಕೊಂದೊಗವೇ, ಒಬ್ಬು. ಹಾಸಾಕೇ ಒಬ್ಬು, ಗುಡಿಸವೇ ಒಬ್ಬು. ನರಮಾನವು, ಸಬ್ಬ ಅನ್ನೋಡಿಲ್ಲ ಮಗಳಿಗೆ. “ಎನಪ್ಪು ಎಷ್ಟು ದಿನ ಆದೂ, ನನ್ನ ಇದೇ ತರ ನೀನು ಹನ್ನೆರಡು ಅಂತಸ್ತಿನ ಮಾಡಿ ಮೇಲೆ ನೀನು ಮಡಗ್ಗಿಟೇ, ನಾನು ನರಮಾನು, ಅನ್ನೋರ ನೋಡಂಗಿಲ್ಲ ಭಾಳ ಬೇಸರಿಕೆ ಆಗ್ನಾ ಬಡಿ. ಈ ಉರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಥನಾದೂ, ಮಾಡಿಸಬಾರ್ದು ಅಂತ ಮಗಳು ಅವ್ಯಾ ಅವರ್ದು ಕೇಳಿದ್ದು! ಅಯಿತ್ತು. ‘ನಾಳಿ ಮಾಡಿಸೋಣ’ ಅಂತ ತಂದೆ ದಾಸ್ರನ್ನ ಕರಿಸಿಟ್ಟು ಕಥೆ ಮಾಡಿಸೋಕೆ ಏಪಾರ್ಫಡು ಮಾಡಿದ್ದು, ರಾಜು.

ರಾಜು ಮನೇ ಮುಂದೇನೇ ಕಥೆ ಮಾಡಿಸೋವಾಗ ಮಾಡಿಸೋಕೆಲ್ಲಾ ಏಪಾರ್ಫಡು ಮಾಡಿದ್ದು. ಕಥೆ ಮಾಡೋ ಹೊತ್ತೆ ಇಳಿದು ಬಂದ್ದು. ಹನ್ನೆರಡು ಅಂತಸ್ತಿನಿಂದ, ಮಾಡಿ ಮೇಲಿಂದ. ಕೆಳಿಕ್ಕೆ ಇಳಿದು ಬಂದು ಕುಂತ್ಕೊಂಡು. ಕುಂತ್ಕೊಂಡೋ ವೋತ್ತಿಗೆ ಎಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲದ ಮಳೆ ಬಂದ್ದಿದ್ದು. ಎಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲದ ಮಳೆ ಬರೋವಾಕ್ಕೇನೆ, ಅಬ್ಬಬ್ಬಾ ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಾನು ಕಥೆ ಮಾಡೋವಕ್ಕೆ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ದೊಂಬರು ಬಂದು ಎಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲದ ಮಳೇ ಬಂದ್ದಿದ್ದು. ಈವತ್ತು ಬರೋ ದೇವೆಂದ್ರರಾಯ ನಾಳೇ ಆದೂ, ಬರ್ಧಾದ್ವಾಗಿತ್ತಾ, ಅಂತ ಈಯತ್ತು ಅಂದ್ದು ಮಗ್ನಿ. ಅನ್ನೋವಾಕ್ಕೆ ದೊಂಬು, ಕಥೆ ಆಡ್ಡಿಟ್ಟು. ಅವತ್ತೂ ದಿನ ಆಗೋಗಿಬಿಟ್ಟು. ಅವತ್ತೂ ದಿನ ಆಗೋಗಿ ಬಿಡ್ಡು. ಅವತ್ತೂ ದಿನ ಕಥೆ ಆದಾದ ಮೇಲೆ ಹೊರಟೋಗಿಬಿಟ್ಟು. ಮಗ್ನಿ ಹನ್ನೆರಡು ಅಂತಸ್ತಿನ ಮಾಡಿ ಮೇಲಿದ್ದ ಮಗಳಿಗೆ ಮಾರನೇ ರಾತೆ, ವೋಗಿ ದೇವೇಂದ್ರರಾಯ ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದ.

ಎನಪ್ಪು ಇಲ್ಲಿ ನರಮಾನವು, ಸಬ್ಬನೇ ಇಲ್ಲ. ಈವತ್ತು ಬಾಕ್ಕು ತಟ್ಟು ಅವೇ ಅಂದ್ದಿಟ್ಟು ಯಾರು ನೀವು? ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದು. ಈವತ್ತು ಬರೋ ದೇವೆಂದ್ರರಾಯ ನಾಳೇ ಬಾ ಅಂದ್ದಲ್ಲಾ ನಾನು, ಅಂದ್ದು. ಎನಪ್ಪು ಈವಾಗ ಮಾಡೋದು? ಒಳ್ಳೆ ಸಿಕ್ಕುಕೊಂಬಿಟ್ಟೇ ನಾನು? ಹೇಳೋಳು ಹೇಳಿಟ್ಟೇ. ಈವಾಗ ದೇವೇಂದ್ರರಾಯ ಬಂದ್ದಿಟ್ಟು. ಕದ ತೆಗೆದೆ ಹೋದೆ, ತಪ್ಪು ನಂದಾಗೋಗ್ಗಿಡ್ಡಿದೆ. ಅಂತ ಯೋಚ್ಚೆ ಮಾಡ್ಡು ಹತ್ತು ನಿಮಿಷ ನಿತ್ಯಾಂದ್ದು. ಅಮೇಲಿಂದ ಕದ ತೆಗೆದ್ದು. ಕದ ತೆಗಿತಲೇ ಬಂದ ದೇವೆಂದ್ರರಾಯ. ದೇವೆಂದ್ರರಾಯ ಬಂದು ಬೇಕಾದಂಗೇ ಪಗಡೇ ಆಡಕ್ಕೆ ಕುಂತ್ಕೊಂಡು. ದಾಯಿ-ಪಗಡ ಆಡಿದ್ದು. ಉಂಟ ಉಪಚಾರ ಮಾಡಿದ್ದು. ಏದು ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತಾಯ್ತು. ಚೆಳಗಿನ ಜಾವ ಎದ್ದಿಟ್ಟು ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟು,,

ಅವು ದೇಶಕ್ಕೆ ಅವು, ಇದೇ ರೀತಿ ಮಾಡು ಇದ್ದು. ಇದೇ ರೀತಿ ಫಸ್ಟ್ ದಿನ ಮಾಡಿ ಆನಂದ ಷಶ್ಯಯ್ಯ ದಿಂದ ಇದ್ದು.

ಇರೋ ಹೊತ್ತೆ “ನೀವೀಗೆ ಇದೆ, ಆಗೋಗ್ತಮದ ? ಏನಾನ ನಿಮ್ಮ ದೇಶದ್ದು ನಂಗೊಂದು ಉಡುಗೊರೆ ತಂದ್ರೋಡ್ಯೇಹು” ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ಏನು ಉಡುಗೊರೆ ತಂದ್ರೋಡ್ಯಿರಿ? ನಿಮ್ಮ ಗುರು ನಂಗೆ ಬೇಕು ಅನ್ನೋ ಹೊತ್ತೆ, ಪೀಠಾಂಬರದ ರವಿಕೆ ಹೊಲಸಿದ್ದು, ಅವು ದೇಸದಾಗೆ ಹೊಲಸಿಬಿಟ್ಟು, ಟ್ರಂಕನಾಗೆ ಮಡಿಗಿ, ಮಡಚಿ ಬೇರೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಮಳೆ ನಡೆಸಕ್ಕೆ ವೋಗ್ನಿಟ್ಟು ದೇವೆಂದ್ರ.

ಬೇರೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಮಳೆ ನಡೆಸಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ ಈ ಜಾರಿಟ್ಟು ಟ್ರಂಕನಲ್ಲಿ ಮಡಗಿದ್ದು ಸೂರ್ಯ ಚಂದ್ರ, ಹೊಳೆದಂಗೆ ಹೊಳೆತಿತ್ತು. ಈಚಕ್ಕೆ ಬೆಳಕು ಹೊಡೀತ್ತಾ ಇತ್ತು. ನೋಡಿದ್ದು, ತೆಗ್ನು ನೋಡೋವಾಕ್ಕೆ ಅದರೊಳಗೆ ರವಿಕೆ ಇತ್ತು. ಇಷ್ಟು ಪೀಠಾಂಬರದ ರವಿಕೆ ಹೊಲಿಬೇಕಾದೆ, ಅವಳು ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಸುಂದರವಾಗಿರ್ಬೇಕು ಅಂತ ಯೋಚ್ಚೆ ಮಾಡ್ದಿಟ್ಟು ದೇವೆಂದ್ರನ ಹೆಂಡಿ ಅದವು.

ದೇವೆಂದ್ರನ ಹೆಂಡಿ ಯೋಚ್ಚೆ ಮಾಡ್ದಿಟ್ಟು, ವಾದ್ಯದ ಬೀದಿಗೆ ಹೋಗಿ ವಾದ್ಯಾರ್ಥ ಕರ್ನಿ ನಿನಗೆ ಒಂದು ಮರ ಚಿನ್ನ ಕೊಡ್ಡಿನಿ, ಒಂದು ಮರ ಬೆಳ್ಳ ಕೊಡ್ಡಿನಿ, ನಾನು ಹೇಳ್ಣಿಗೆ ಸಣ್ಣ ಸೂಜ ಅರ್ಥಪಾವು ಸೂಜೀನ ಮಾಡ್ದಿಟ್ಟು ನೀನು ಈ ರವಿಕೇಗೆ ನೇಯ್ಯಿರೋ ನೆಯ್ಯಿ ಒಳಗೆಲ್ಲ ಸಸ್ಯ ಬಿಡ್ಡೇಕು, ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು. ಆಯ್ತು ಅದೇ ತರ ಮಾಡಿಕೊಡ್ಡಿ ಏ. ಸಸ್ಯ ಭ್ರಿಟ್ಟು. ಸಸ್ಯ ಭಿಟ್ಟು ಪುನಃ ತಂದು ರವಿಕೇನ ಅದೇ ತರ ಪಟ್ಟ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟು ಟ್ರಂಕಲ್ಲಿ ಅಂಗೇ ಮಡಿಗ್ಗಿಟ್ಟು.

ಟ್ರಂಕಲ್ಲಿ ಅಂಗೇ ಮಡಗ್ಗಾಗ ಆ ಹೆಂಡಿ, ಅದೇ ತರ ಮಡಿಗ್ಗಿಟ್ಟು, ಹೆಂಡಿ, ಗಂಡಂಗ ಗೊತ್ತಾಗ್ಗಂಗೆ. ಈ ರವಿಕೆ ಹಿಂಗೆ ಅದಲ್ಲ ರವಿಕೆ ಅಂಗ ಪಟ್ಟದಲ್ಲಿದ್ದುದ್ದು ನೋಡ್ದಿಟ್ಟು ಅರೆರೇ ನಾನು ಕಳಿಸ್ತೇ ಇಲ್ಲ, ನಾನು ಇಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟೋಂಬಿಟ್ಟಿದ್ದಿನ ರವಿಕೇನೂ ಹೊಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ದಿನ ಆಗೋಯ್ತಲ್ಲ ಅಂತ ದೇವೆಂದ್ರ, ಏನ್ನಾಡಿದ್ದು, ಒಂದು ರವಿಕೆ ತೆಗ್ನು ಕಾಗೇನ ತರಿಸಿ, ಕಾಗೆ ಕಾಲಿಗೆ ಕಟ್ಟಿ ಇಂಥ ಪಟ್ಟ, ಇಂಥ ರಾಜನ ಮಗ್ನಿ, ಇಂಥ ಇದು, ಇಂಗೇ ಹನ್ನೆರಡು ಅಂತಸ್ತಿನ ಮಾಡಿ ಮೇಲೆ ಅವೇ, ಕಾರಕಾರನೇ ಹೋಗಿ ನೀನು ಬಡ್ಡೋಂಡು ಅಲ್ಲಿ ಮಾಡಿ ಇಂದ ಕೆಳಗೆ ಬಾಗಿಲತ್ತ, ಬಿಟ್ಟು ಬರ್ಬೇಕು ಈ ಜಾಗಿಟ್ಟು ಅಂತ ಹೇಳಿ ಹೆಸು, ಬರ್ನು ಕಳಿಸ್ತಿದ್ದಾನೆ, ದೇವೆಂದ್ರ.

ಇದು ಒಂತು. ಹನ್ನೆರಡು ಅಂತಸ್ತಿನ ಮಾಡಿ ಮೇಲೆ ನಿಂತ್ತೋಂತು. ಆ ಪಟ್ಟದೊಳಗೆ ಒಂದು ಕಾರ ಕಾರನೆ ಬಡಕ್ಕೊಳವಾಕ್ಕೆ ಈಚಿಗೆ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು ಒಂದ್ದು. ಏನು? ಕಾಗೆ

ಇವತ್ತು ಬಡಕೊಂತಾ ಅದೇ ಅಂತ ರಾಜನ ಮಗ್ನಿ ಬಂದು ನೋಡಿ. ಪಟ್ಟ ದೊಪ್ಪನೆ ಬಿತ್ತು. ಎತ್ತೊಂಡು ನೋಡಿ ಓಹೋ ದೇವೆಂದ್ರ, ಕಳಿಸೋದೆ ರವಿಕೆ. ಹೇಳೋಗಿದ್ದಲ್ಲ ಉಡುಗೂರೆ ಏನಾರೂ ಕಳಿಸಿ ನಿ ಅಂತ. ಈವತ್ತು ಜಳ್ಳಿಪಕ್ಕೆ ಬಂದು ಕಳಿಸವೇ ಅಂತ, ಹೇಳಿದ್ದು, ಹೇಳಿ ತಕೊಂಡೋಗಿ ಆ ರವಿಕೇನಾ ಸ್ವಾನ ಮಾಡಿ ಮಡಿಮಾಡಿ ಉಟ ಉಪಚಾರ ತೀರಿಸೊಂಡು ರವಿಕೇನ ತೋಟೊಂಡು. ತೋಟೊಂಟೋತ್ತೆ ಮೃಗಲ್ಲ ಮೃಯಾದು ಮೃಗಲ್ಲ, ಸೂಜಿ ಚುಚೊಂಬಿದ್ದು. ಚುಚೊಂಬಿಟ್ಟುತೂ ಈಯಮೃನಾಗೆ ಬಾಳ ಕೋಪ ಬಂದಿದ್ದು. ದಾದೇರು ನಾಕು ಜನ, ದಾದೇರು ಇದ್ದೋರು ಹತ್ತ, ಚಿಮುಟ ತಕೊಂಡು ಎಲ್ಲ ಕೀಳಿಸಿಟ್ಟು. ಕೀಳಿಸಿ ಅಳತೇ ಮಾಡೋ ಹೊತ್ತೆ ಅರ್ಥಪಾವು ಸೂಜಿ ಇತ್ತು. ಸೂಜೀನಂಗೆ ತೆಗ್ನ್ನಬಿಟ್ಟು ಬಲಗಡೆ ಒಳದೊಡೆ ಸೀಳುಬಿಟ್ಟು ಒಳದೊಡೆ ಒಳಗೆ ಮಡಿಗ್ನಿಟ್ಟು. ಯಾರ್ಥಿ ಕಾಣ್ಣಂಗೆ, ಗೊತ್ತಾಗ್ನಂಗೆ ದಾದಿದೀರು ಗೊತ್ತಾಗ್ನಂಗೆ.

ಆಮೇಲೆ ಮಾರನೆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಎಲ್ಲೊ ಯಾವ್ಶ್ಯೇ ದೇಶದಲ್ಲಿ ದೇವೇಂದ್ರ, ಮಳೆ ನಡೆಸಿಕ್ಕೆ ವೋಗಿದ್ದು. ಪುನಃ ಬಂದಾ. ಬಂದು ಬಾಗಿಲು ತಟೊಂಹೋತ್ತೆ ಬಾಗಿಲು ತಗೀಲಿಲ್ಲ. ಬಂದು ಸಲೀ ತಟ್ಟಿದ್ದು, ತಗೀಲಿಲ್ಲ, ಎರಡು ಸಲೀ ತಟ್ಟಿದ್ದು, ತಗೀಲಿಲ್ಲ. ಮೂರನೇ ಸತೀ ತಟ್ಟಿದ್ದು, ತಗೀಲಿಲ್ಲ. ಬೇಡ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಕೆಟೊಗ್ಗಿಯಾ. ಬ್ಯಾಡ ನಾನು ಏನು ಪಾಪ ಮಾಡಿದ್ದು, ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು ಮಾತಾಡೂ ಅಂದ್ರು. ಆದೂ, ತಗೀಲಿಲ್ಲ. ಬಂದು ಗುಡುಗು ಗುಡುಗದೇ ಅಂದ್ರೆ, ನೀನು ತಲೀ ತಿರ್ಗಿ ರಪ್ಪನೆ ಬೀಳ್ಳೇಕು ಅಂದ್ರು. ಅಲ್ಲಿಗೂ ಮಾತಾಡಿಲ್ಲ. ಬಂದು ಸಿಡಿಲು ಒಡ್ಡೇ ಅಂದ್ರೆ, ನೀನು ಹನ್ನೆರಡು ಅಂತಸ್ತಿನ ಮಾಡಿ ಮ್ಯಾಗಿರೂ ಗಾಜೆಲ್ಲ ಪ್ರಡಿಪ್ರಡಿ ಆಗ್ನೇಕು ಅಂದ್ರು. ಆದೂ, ತಗೀಲಿಲ್ಲ. ಬ್ಯಾಡ ನಿನ್ನ ನಾಲ್ಕಾರು ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮ ದೀರು ಇರೋರು ಜೋಳಿಗೆ ಹೊತ್ತೊಂಡು ಹೋಗ್ನಾ ಇರ್ತಾರೆ. ಸಮುದ್ರವಾಗಿ ನೀರು ಹರಿಸೋ ಹಂಗೆ ಮಾಡ್ತೇನಿ ಮಳೆ ಉಯ್ಯಿಸಿ ಅಂದ್ರು. ಅಲ್ಲಿಗೂ ತಗೀಲಿಲ್ಲ.

ನಿಮ್ಮ ಶಾಯಿ ತಂದೆ ಉಣಿಣ್ಣೇ ಉಟದ್ದು ತಟ್ಟೆ ಅರಗಿನ ತಟ್ಟೆ ಗಿಂಡಿ ಚೆಂಬು ಬಂಗಾರ ತೇಲೊಂಡು ಹೋಯ್ತಾ ಇರ್ತದೆ. ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಹೋಯ್ತು ಅಂತ ಅವಾಗಾದೂ, ಮಾತಾಡಲ್ಲ.

ಒಳಗಡನೇ ಒಂದು ಮಿಂಚು ಮಿಂಚಿದ ತಕ್ಕಣವೇ ಹನ್ನರಡು ಅಂತಸ್ತಿನ ಮಾಡಿ ಮೇಲೆ ಪಳಪಳನೇ ಉದರೋಗಿ ಬಿಡ್ಡು. ಒಂದು ಮಿಂಚು ಮಿಂಚ್ಯಾನೆ.

ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದೋಧ್ರು ಈಯಮ್ಮೆ. ಬಿದ್ದೋತ್ತಲ್ನೇ ಏಕವಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲದ ಮಳೆ ಬರಿಸ್ತಿಟ್ಟು. ಮಳೆ ಬರ್ಸಿದಾಗ ಈಯಮ್ಮೆನ್ನ ನಾಲ್ಕು ಆಳ್ಳ ತಮ್ಮದೀರು ಜೋಳಿಗೆ ಒಳಗೆ ಕಟ್ಟೊಂಡು ಹೋಗ್ನು ಇರ್ತಾರೆ. ಇವರಪ್ಪ ಇವರಮ್ಮೆ ಉಟ ಮಾಡೋ ಬಂಗಾರದ ತಣಗೆ ತೇಲಿಕ್ಕೊಂಡು ವೋಗ್ನು ಇರ್ತದೆ. ಆದೂ, ಮಾತಾಡದೋದ್ದು.

ಪಕ್ಕದಳಿಗೆ ವೋಗಿ ತಿರ್ಯು, ಹೊರ್ಯು ಅಣ್ಣತಮ್ಮೊಂದಿರು ತಂದು ದವಸ ರಾಗಿ ಅಕ್ಕಿ ತಂದಿಟ್ಟಿದೆ, ಕೋಳಿ ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಾ ಚೆಲ್ಲಾದಿಸಿಬಿಡ್ಡಾನೆ, ದೇವೆಂದ್ರರಾಯ. ಅಲ್ಲಿಗೂ ಮಾತಾಡೋದೇ ಇಲ್ಲ. ಆಮೇಲಿಂದ ಪುನಃ ತಿರ್ಯು ಇವು, ಹೋರಿಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟು ಗುಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹಾಕ್ಕಿ ಈ ರೆಕ್ಕೆ ಗರಿಗಳು ದಿಕ್ಕಾಪಾಲು ಆಗೋಗಿ ಬಿಡ್ಡವೇ. ಅಲ್ಲಿಗೂ ಮಾತಾಡೋಲ್ಲ.

ಎನ್ನಾಡಿದು, ಇಷ್ವಾದೂ, ಮಾತಾಡ್ದೇ ಇಲ್ಲಾಲ್ಲ. ಎನ್ನೋ ಇರ್ಯೋಧು ಅಂದಿಟ್ಟು ಈ ಉರಲ್ಲಿ ಈವತ್ತು ಸಂಭರ್ಮ ಏತೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬು, ಬಂದು ಉಟ ಮಾಡ್ದೇಕು. ಮಹ್ಮದಿರಿ ಚಿಕ್ಕವು, ದೋಡ್ದೋರು ಅಂತ ಅನ್ನದ ಸಂತರ್ಪಣೆ ಮಾಡೋ ಏಪಾರಾಟು ಮಾಡ್ತಾರೆ. ಆಗಾದೂ, ಬಂದು ಉಟ ಮಾಡಲ್ಲ.

ಅಲ್ಲಿಗೂ ಮಾತಾಡೋಲ್ಲ. ನೀನು ಎಷ್ಟು ನಾಕ್ಕೆದು ದಿನಾದೂ, ಉಟ ಮಾಡ್ದೀರಾ ಅಸಿಮಾತಲ್ಲ. ಆಗಾದೂ, ಮಾತಾಡೋದಿಲ್ಲ. ಆಗ್ನಾ ಮಾತಾಡಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳ್ತಾಳೆ. ಆಮೇಲೆ ಇಷ್ಟು ಮಾಡಿ ಹೇಳಿ ಅದ್ದುನಾ ದೇವೆಂದ್ರ, ಮಾತೇ ಆಡೋದಿಲ್ಲ. ಮಾತಾಡ್ದೇ ಇರ್ದೇ ಹೋಗ್ನಿಡ್ಡಾರೆ. ಮಾತಾಡೋದೇ ಇಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ಜನ ಎಲ್ಲಾ ಅಯ್ಯೋ ಯಾವ ಸೀಮೆ ದೋರೆ ಬಂದು ಬೇಕಾದಂಗೆ ನಾವು ಮಹ್ಮದಿರೀ ಹೋಗಿ ಉಟ ಮಾಡೋಣ ಸಂತುಷ್ಟಿಯಾಗಿ ಅಂತ ಎಲ್ಲಾ ಉಟ ಮಾಡ್ತಾ ಇರ್ತಾರೆ ಸಂಭರ್ಮದಿಂದ. ಆಗೂ ಮಾತಾಡೋದೇ ಇಲ್ಲ ವೋಗೀರೇ.

ಉಟಾನೂ ಮಾಡಲ್ಲ. ವೋಗೋದು ಇಲ್ಲ. ಆಮೇಲಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಉಟ ಮಾಡೊಂಡು ಪುನಃ ಬರ್ತು ಇರ್ತಾರೆ. ಆಗೂನಾ ವೋಗೋದಿಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ದೇವೇಂದ್ರ, ಹೇಳ್ತಾರೆ. ಇಷ್ಟು ನೀನು ಹಟ ಮಾಡಿರೋದು ಏನು? ಅಂತ ಪುನಃ ಬಂದು ಕೇಳಿವಕ್ಕೇ 'ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಆಗೋಯ್ತಲ್ಲ, ಅನಾಹತ. ಇನ್ನೇನು ತೇಲಾಗೋಯ್ತು, ಹನ್ನರಡು ಅಂತಸ್ತಿನ ಮಾಡಿನೂ ಬಿದ್ದಾಗೋಯ್ತು, ನೀನು ಮಾಡಿರೋದು ಈ ತಪ್ಪು ಅಂತ ಒಳದೊಡೇ ಸಿಗ್ನಲ್ ತೋರ್ನು ಹೋತ್ತೆ, ಆಗ ಅದಿರಲ್ಲಿರೋದು ಸೂಜೀ ನೋಡಿ, ಆಗ ಅವ್ವ ಮನಸ್ಸು ಅವನೇ ತಿಳ್ಳೊಂಡು ಎಂಡು, ಕೊಡಬಾರ್ದು ಕಷ್ಟ ಕೊಟ್ಟವೇ ಅಂದಿಟ್ಟು, ಪುನಃ ಅವ್ವ, ಗಂಡ ಹಂಡು,

ಆ ಹೆಂಡತಿನ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟು, ಹನ್ನೆರಡು ಅಂತಸ್ತಿನ ಮಾಡಿ ಹೃಗಿತ್ತೋ ಪುನಃ ಅದೇತರ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು, ಆಗ ಆಕಾಶದಷ್ಟು ಹಸೆ ಉಯ್ಯಿಸಿ ಭೂಮಿ ತಾಯಿಯಷ್ಟು ಚಪ್ಪರ ಹಾಕ್ಕಿ, ಅವಾಗ ಲಗ್ಗು ಆಗೋಗ್ಗಾರೆ.

ಹೇಳಿದವರು : ಯಶೋದಮ್ಮೆ ತಿಪ್ಪಾಪುರ, ವೀರಪುರ ಅಂಚೆ, ದೊಡ್ಡ ಬಳ್ಳಾಪುರ ಶಾಲ್ಲಿಕ್ಕು.

೨೨. ಅದ್ವಷ್ಟದ ಆಟ

ಒಂದು ಉರ್ವಾಗೆ ಒಬ್ಬ ಬಡವ ಇದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಹೆಂಡಿ. ಮಕ್ಕಳಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ತಿನ್ನಾಕೆ ಹಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಬಟ್ಟೆ ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ಮರದಡಿ ವಾಸಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇದ್ದು. ಆ ಉರ್ವಾಗೆಲ್ಲ ತಿರಿದಾಕೊಂಡು ರೋವಷ್ಟು ಉಣಿಲ್ಲೋದು, ಒಂದು ತವ ಬಿದ್ದಾಕೊಂಡು ಇರ್ಋೋದು. ಅವಾಗ ಒಬ್ಬ ರಾಜ ಯಾರಾನ ಬಡುವು, ಸಿಕ್ಕಿದ್ದೇ ಅಪ್ಪನ್ನ ಕರಕೊಂಬಾ ಅವರಗೇನಾನ ನಾವು ಅಷ್ಟು ಕೊಡಾನ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಪ್ರದಾನಿನ ಕಳಿಸಿದ್ದು. ಅಪ್ಪರಾಗ ಒಂದು ಇಷ್ಟು ಎಲ್ಲೋ ಉರ್ವಾಗೆ ಇಸ್ಮೈಂಡು ತಿನ್ನೊಂಡು ಹೋಗ್ಗಾರ್ತ ಇದ್ದ. ಇವು, ಒಂದು ಏನವ್ವೆ ನೀನೋ ಇಂಗ್ ವೋಗ್ಗಾರ್ತ ಇದ್ದೀ? ಸ್ವಾಮಿ ನಮಗೆ ತಿನಕ್ ಇಟ್ಟಿಲ್ಲ ಬಟ್ಟೆ ಇಲ್ಲ. ಈ ತರ ಇದ್ದೀವ್ ನಾವು. ಇಷ್ಟು ಇಸ್ಮೈಂಡು ತಿಂದೊಂಡು ಇದ್ದೀವಿ ಸ್ವಾಮಿ ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ಬಾಪ್ಪಾ ಹೋಗಾನ ಅಂತ ಅಂದ್ದು, ಕರೆದ್ದು, ಅವಾಗ ಹೋದ್ದು. ಸಾವಾಕಾರ್ ತವ ಹೋದ್ದು. ಅಲ್ಲಿನೂ ಇದೇ ಮಾತೇ ಹೇಳಿದ್ದು. ಅವಾಗ ಅಪ್ಪು ನೀ ಬಡುಕೊಂಗಾಗಲೀ ಅಂತ ಒಂದ್ ಸಾವಿರ ಎತ್ತಿ ಕೈಗೆ ಕೊಟು. ತಕೊಂಡೊಂಗಿ, ಅಂತ ಕೊಟು.

ಆ ಸಾವಿರ ತಕೊಂಡ್ ಒಂದ್ದು. ಒಂದಿದ್ದು ಒಂದು ಡಜನ್ ಬಾಳೆಹಣ್ಣು ತಕೊಂಡು. ಬಾಳೆಹಣ್ಣು ತಕೊಂಡಿದ್ದು, ಅಷ್ಟಗಲ ಬಟ್ಟೆ ಇತ್ತು. ಆ ಬಟ್ಟೆ ಒಳಗೆ ಆ ಸಾಮಾನು ಮಡಿಕೊಂಡು ಬಾಳೆಹಣ್ಣು ಗಂಟಿಕೆ ಮ್ಯಾಲೆ ಇಟೊಂಡು ಒಂದ್ ಉರ್ವಾದ್ದುಕು ಒಂದ್ದು. ಉರ್ವಾ ಮುಂದೆ ಒಂದ್ರೆ, ಗರಡ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಂತು. ಗಂಟ್‌ಗಂಟೇ ಇತ್ತಲ್ಲ ಎತ್ತಾಕೊಂಡೊಂಗಿ ಆಲದ ಮರದ ಮ್ಯಾಲೇ ಕೂತೊಂಬಿದ್ದು. ನಾವ ಇಷ್ಟು ಇದ್ ಮಾಡಿ ನಮಾಕೈಗೆ ಸಿಗಲಿಲ್ಲೇ ಅಂತದ್ದು ಒಂದು ಒಂದು ಮರದಡಿ ಕೂತಾಕೊಂಡಿದ್ದು. ಆಗಲೀ ಇನ್ನೊಂದ್ದುಲ ಹೋಗಬಿಟ್ ಬರೋಣ ಅಂತ ಹೆಂದ್ರು ಮಕ್ಕಳಿಬೂ, ಮಾತಾಡಾಕೊಂಡು ತಿರುಗಾ ಹೋದ್ದು.

ಅವಾಗ ಸಾವಿರ ಎತ್ತಿ ಕೈಗೆ ಹೊಟ್ಟು. ಹೋಗಿ ಏನಾದೂ, ಒಂದು ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿ. ಇದ್ದಾಗೆ ಬದುಕ್ಕೀ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು. ಅದನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು, ನಿಮ್ಮಂತ ಯಜಮಾನನ್ನು ಬಂದೂ ಕೇಳಿದ್ದು, ದುಡ್ಡ ತಕ್ಕೊಂಡ್ಲೋಗೆ ನಾನು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ಸಾಮಿ ಅಂತ. ಮತ್ತೆ ತೌಡು ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡು, ಇದ್ದಾಗೆ ನೀನು ಬದುಕ್ಕಬೇದು ಅಂತ ನಿಮ್ಮಂತವು, ಹೇಳಿದ್ದು. ಅವಾಗ ಏನು ಮಾಡಿದ್ದು? ಒಂದಿಪ್ಪತ್ತು ಸೇರು ತೌಡು ತಕ್ಕೊಂಡು. ಒಂದು ಗೋಣ ಚೀಲಾದಾಗ ಹಾಕೊಂಡು. ಅಲ್ಲಿ ಮಡಗಿದ್ದು. ಅದರಾಗೆ ಏನು ಮಾಡಿದ್ದು. ರಾಜಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ದುಡ್ಡನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡ್ಲೋಗೆ ಅದರಾಗಿ ಇಟ್ಟವೇ. ಇಟ್ಟಿದ್ದೇ ಮತ್ತೆ ಈಯಪ್ಪಚುಂಚಿನಗಿರಿ ಖಾರಾಗೆ ತೌಡು ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುತ್ತೊಂಡು ಬತ್ತಿನೀ. ನೀನು ಇಲ್ಲೇ ಇರು, ಅಂತ ಹೆಂಡಿತ್ತಿಗೇಳ್ಳಬ್ಬು ಹೋಗಬಿಟ್ಟು. ಯಾರೋ ತೌಡು ಅದೇನಮ್ಮೆ ಅಂತ ಒಂದು, ಏನು ಮಾಡಿದ್ದು? ನಮ್ಮನೇಗೆ ಅದಪ್ಪ ಅಂತ ಅಂದು. ಆ ತೌಡನಾಗೆ ಮಡಗಿದ್ದಲ್ಲ ದುಡ್ಡ ಆ ಮೂಟೆ. ಮೂಟೆ ತಕ್ಕೊಂಡ್ಲೋಗೆ ಕೊಟ್ಟಬಿಟ್ಟು, ಆಯಮ್ಮೆ ಅವರಿಗೆ.

ತಿರಗೊಂಡಿ ಗಂಡ ಒಂದು. “ತೌಡೇನಾಯ್ತು ಅಂತ ಅಂದ. ಮತ್ತೇ ನೀನು ಮೂರು ರೂಪಾಯಿಗೆ ತಕ್ಕೊಂಡಿದಿಯಾ ನಾನು ನಾಕು ರೂಪಾಯಿನಂಗೆ ಕೊಟ್ಟಿ ಅಂತ ಆಯಮ್ಮನು ಹೇಳಿದ್ದು. ಅದರಾಗೆ ದುಡ್ಡಿತ್ತಲ್ಲ ಏನಾಯಿತು ಅಂತ ಕೇಳಿದ. “ಮೂಟೆ ಎತಕೊಟ್ಟಬಿಟ್ಟೆ ಸ್ವಾಮಿ”. ಆಗ್ನಿ ಇದ್ದಲ್ಲ ನಾವು ಕೆಟ್ಟೋಗ್ನಿಟ್ಟೇವೀ ಅಂತ ತಿರ್ಗು ಹೋದ್ದು, ಸ್ವಾಮಿ ರಾಜನತಾಕೆ.

ಅವಾಗ ಏನು ಮಾಡಿದ್ದು? ಪ್ರದಾನಿ ಹೂಡ, ಆಯಪ್ಪನಿಗೆ ಒಂದು ಮೊಳೆ ಕೊಟ್ಟಬಿಡು ಅಂತ ಅಂದು, ರಾಜು. ಅವಾಗ ಆ ಮಳೆ ತಕ್ಕೊಂಡ ಮನೆಗೆ ಒಂದು. ಒಂದು ತವ ಕೂತ್ತೊಂಡು. ಅವರಿಬೂ ಮಾತಾಡ್ತ ಕೂತ್ತೊಂಡಿದ್ದು. ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ಬೆಸ್ತ್ರೆರೋನು ಒಂದಿ ‘ನಿಮ್ಮನೇಗೇನಾನಾ ಒಂದು ಮಳೆ ಇದೇ, ಕೊಡಿ’ ಅಂತ ಕೇಳಿದ. ಅವಾಗ ಹೆಂಡಿತ್ತಿಗೆ ಏ ನಮ್ಮನೇಲಿರೋದು ಮೊಳೆ ಎತ್ತಿ ಆಯಪ್ಪಗೆ ಕೊಟ್ಟಬಿಡು ಅಂದ. ಅವಾಗ ಎತ್ತಿಕೊಟ್ಟ ಬಿಟ್ಟಲ್ಲ ಬೆಸ್ತ್ರೆರೋನಗೆ; ‘ಮುಂದೆ ಒಂದೇ, ನೀನೂ ನಂಗೆ ಕೊಡಬೇಕು. ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು. ‘ಆಗ್ನಿ ಕೊಡಿತ್ತಿನೀ’ ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು ಬೆಸ್ತ್ರೆ ಮಳೆ ಇಸ್ತೊಂಡು ಹೋಗಬಿಟ್ಟು.

ಆಚೆ ಸಮುದ್ರದಾಗೆ ಒಂದು ಮೀನು ಬಿತ್ತು. ಆ ಮೀನು ತಕ್ಕೊಂಬಂದು. ಕೊರಕೆಲ್ಲ ಚೆನ್ನಾಗ್ ತೆಗೆದುಬಿಟ್ಟ ಕಸನ ಒಪ್ಪು ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು. ಈಯಮ್ಮನೂ ಎಲ್ಲಾ ಕೆರೆದು ಬಿಟ್ಟು, ಇಂತ ಮಚ್ಚನಾಗೆ ತಳ್ಳುವಳೇ, ಎಲ್ಲಾ ಬಂಗಾರ ಆಗಿಬಿಟ್ಟವೇ ಸ್ವಾಮಿ. ಮಡಿಕೆನಾಗ್ ಈ ಕಸ ಎಲ್ಲ ಬಂಗಾರ ಆಗೋಗ್ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಅವಾಗ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ಒಂದು ಆ ಮಡಿಕೆನಾಗಿರೋದು ಕಸಕೊಡು ಒಂದು ಸಾವಿರ ಕೊಡಿತ್ತಿನೀ ಅಂತ ಅಂದ. ಇಲ್ಲಿಪ್ಪ ನಮ್ಮೋರು ಬರೋತನ್ನ ಕೊಡೋದಿಲ್ಲ ಅಂತ ಈಯಮ್ಮೆ ಅಂದು. ಅಂಗೇ ಆಯಪ್ಪ ಒಂದು. ಗಂಡ ಒಂದಾಗ “ಸ್ವಾಮಿ ಆ ಕಸ ಕೊಡು. ಒಂದು ಸಾವಿರ ಕೊಡಿತ್ತೇವಿ ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದು. ನಾನು ಕೊಡಿಲ್ಲ ಅಂತ ಈಯಮ್ಮೆ ಅಂದ್ದು. ಆಯಪ್ಪ ಅವಾಗ ಏನು ಮಾಡಿದ್ದು, ಅಂದೇ, ಮೂರು ಸಾವಿರ

ಕೊಡ್ದಿನಿ. ಆ ಕಸಕೊಡು ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದು. ಅವಾಗ ಮೂರು ಸಾವಿರ ಕೊಟ್ಟಿ. ಆ ಕಸ ಎತ್ತಿ ಕೊಟ್ಟಿ. ಕೈಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಚಿನ್ನ ಆಗಿ ಕುಂತದೆ, ಬಂಗಾರ ಆಗಿ. ಅವಾಗ ಈ ಮೀನು ಮೀನ್ನಲ್ಲ ಕೊಯ್ದು ಒಪ್ಪ ಮಾಡಿ ಕ್ಕೀನೋ ಮಾಡಿ ಮಡಗಿದೆಲ್ಲ ? ಎಲ್ಲಾ ಬಂಗಾರ ಆಗೋಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಆದರೊಳಗೇನೇ ಬಂಗಾರ ಆಗಾದೆ. ಅವಾಗ ಏನಾ ಮಾಡಿದ್ದು ? ಏನಾಗ್ಯದೆ ಅಂದೆ, ಎಲ್ಲ ನೋಡಿದ್ದು, ಮಹಡಿ ಮಟ್ಟಾಗೋಳು. ತಿನ್ನಾಕೆ ಹಿಟ್ಟಿರ್ಲಿಲ್ಲ. ಇರಾಕ್ ಮನೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮಾಡಿ ಮರಗಳು ಎತ್ತಾಗೂನೂ ನೋಡಿದ್ದು, ರಾಶಿ. ಐಶ್ವರ್ಯದಿಂದ ಬದುಕೊತ್ತಾವೆ. ಇತ್ತಲ್ಲಿಗೆ ರಾಜ ಪ್ರದಾನಿನ ಅಪ್ಪಾ ನಿನ್ (ನಿರ್) ಬಡವನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದೆ, ಏನಾಗವೇ ನೋಡ್ ಕೊಂಬರೋಣ ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ಅವಾಗ ಕುದುರಿ ಆಕೊಂಡು ಅವು, ಬಂದ್ದು, ಸ್ವಾಮಿ. ಬಂದೆ, ನಮಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದೆ, ಒಂದಿಷ್ಟು ತೌಡನೂ, ರೋಷ್ಟು ಹೆರುಳಿ ಹೊಟ್ಟು ತಂದು ಕುದ್ರಿಸ್ತಾಕೊಣ ಅಂತ ಅಂದು ಹೋದ್ದು, ಇವು. ಹೋಗ ದಿನ ನಮ್ಮನ್ನಾಗೇ ಕೊಡ್ದಿನಿ ಬಾಪ್ಪ ಅಂತ ಅಂದ್ದು.

ಈ ತೌಡು ಮೂಟೇ ತಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದಲ್ಲ ? ಆ ಮೂಟೆ ಅಂಗೇ ಅದೆ. ಅವು, ಬಿಚ್ಚಲೇ ಇಲ್ಲ. ತಕೊಳ್ಳಿಲ್ಲ ಇಲ್ಲ. ಮೂಟೆ ಎತ್ತಿ ಜನ್ತು, ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟಿ. ಆ ಮೂಟೆ ತಕೊಂಬಂದು ಅಲ್ಲಿ ಮಡಗಿದ್ದು. ಆದರೊಳಗೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ದುಡ್ಡು ಇತ್ತು. ದೊಡ್ಡ ಪಕ್ಕಿ ತಕೊಂಡೋಗಿತ್ತಲ್ಲ ಈ ಬಾಳೆಹಣ್ಣು, ತಕೊಂಡೋಗಿ ಮರದ ಮ್ಯಾಲೆ ಇಕ್ಕೊಂಡಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಬಾಳೆ ಹಣ್ಣನ್ನಲ್ಲ ತಿಂದೊಹಾಕ್ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ದುಡ್ಡು ಅದರಾಗೇ ಇದೆ ಎರಡು ಸಾವಿರ. ಅದು ಅದರಾಗೇ ಅದೇ.

ಅವಾಗ ಅದನ್ನು ತಕೊಂಡು ಮರದಿಂದ ಕೆಳಕೆ ಇಳಿದ್ದು. ಆಮ್ಯಾಕೆ “ಸ್ವಾಮಿ ನೀವು ಮಾಳಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರಲ್ಲ ಆ ಮಾಳಿ ಬೆಸ್ತ್ರೆರೋನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಿನಿ. ಅದರಾಗ ಮೀನು ಇಡೊಂಡು ಬಂದು, ಅದ, ಕಸದಾಗ ಮೂರು ಸಾವಿರ ಬಂತು. ಈ ಸ್ವಾಮಿ ಐಶ್ವರ್ಯದಿಂದ ಮಹಡಿ ಮರ ಎಲ್ಲಾ ಆಗ್ಯಾದೆ. ನಿಮ್ಮ ಅನುಕೂಲ ನಮಗೂ ಸರಿ ಹೋಯ್ದು ಅಂತ ಅಂದ್ದು, ಅವರು. ‘ಅಪ್ಪ ಐಶ್ವರ್ಯದಿಂದ ನೀವಿಲ್ಲಿ ಬದಕಪ್ಪ ಸಂದಾಕ್ ನೀನು ಬದುಕಪ್ಪ ಅಂತ ಅಂದು ಅವರು ಆಶೀರ್ವಾದ ಕೊಟ್ಟು ಅವರು ಹೋಗಬಿಟ್ಟು.

ಹೇಳಿದವರು : ಮುನಿಯಕ್ಕುಯ್ಯ, ಹೋಳಾರು, ದೊಡ್ಡ ಬಳ್ಳಾಪುರ ತಾಲ್ಲೂಕು.

೨೪. ಹೆಣ್ಣು ಹುಡುಕಲು ಹೋದದ್ದು

ಒಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಕೆ ಇದ್ದ. ಅವಳಿಗೊಬ್ಬ ಮಗ ಇದ್ದ. ಮಗ ಮದುವೆ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ. ತಾಯಿ ಮಗನನ್ನು ಕರೆದು “ಮಗನೇ ನನಗೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳೇ ಇದ್ದು ಸಾಕಾಗಿದೆ. ನೀನು ಮದುವೆ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೀಯ. ನಿನಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡ್ತೇನಿ” ಅಂತಹೇಳಿದಳು. ಮಗ ತಾಯಿಯ ಮಾತುಕೇಳಿ ಅಮ್ಮಾ ನಾನು ಮದುವೆ ಆಗೋ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ನಾನೇ ಹುಡುಕ್ಕೇನಿ. ನನ್ನ ಶರೀರದಿಂದಲೇ ಜನಿಸಿದವಳನ್ನೇ ನಾನು ಮದುವೆ ಆಗೋದು” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ. ‘ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ. ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯಾಗವಳನ್ನು ನೀನೇ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಾ ಎಂದು ಹೇಳಿ ತಾಯಿ ಮಗನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟಳು.

ಮಗ ಹೆಣ್ಣು ಅರಸುತ್ತಾ ಹೋರಟ. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾವಿನ ಮರ ಇತ್ತು. ಆ ಮರದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಹೂಫುಹಣ್ಣು ತುಂಬಿತ್ತು. ಆದರೆ ಯಾವುದೇ ಪಶು ಪಕ್ಕಿಗಳೇ ಆಗಲೀ ನರಮನುಷ್ಟರೇ ಆಗಲಿ ಆ ಮರದ ಹಣ್ಣನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮರ ಈತನನ್ನು ನೋಡಿ “ಅಯ್ಯಾ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ದೀಯ” ಅಂತ ಕೇಳಿತು. ಈತ ‘ಅಮ್ಮಾ ನಾನು ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ದೀನಿ’ ಅಂತ ಹೇಳಿದ. “ಅಯ್ಯಾ ನಂದೋಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಇದೆ ಕೇಳಿಕ್ಕೊಂಡು ಬರ್ತೀಯಾ ? ಅಂತ ಕೇಳಿತು.” “ಅಯಿತು. ಅದೇನು ನಿನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆ?” ಅಂತ ಕೇಳಿದ. “ಮರ ಹೇಳಿತು” ನನ್ನ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಪಶುಪಕ್ಕಿಗಳೂ ನರಮನುಷ್ಟರೂ ತಿನೊಂದು. ಅದು ಯಾಕೆ ಅಂತ ಕೇಳಿಕ್ಕೊಂಡು ಬರ್ತೀಯ ? ಎಂದು ಕೇಳಿತು. ಅಯಿತು ಅಂತ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋದ.

ಇನ್ನಪ್ಪು ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಅಜ್ಞ ಇದ್ದಳು. ಆಕೆ ಆತನನ್ನು ನೋಡಿ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗ್ತಿರೀಯ ಮಗು ಅಂತ ಕೇಳಿದಳು. ಈತ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋಗ್ತಿದ್ದೀನಿ ಅಜ್ಞ ಅಂತ ಹೇಳಿದ. ಅಜ್ಞ ನನ್ನ ದೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿಕ್ಕೊಂಡು ಬಾ ಅಂತು. ಆ ಅಜ್ಞಗೆ ಗಂಟಲಲ್ಲಿ ನೀರು ಅನ್ನ ಏನೂ ಇಳಿತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆರು ತಿಂಗಳಿಂದಲೂ ಆಹಾರ ತಗೊಳಕ್ಕೆ ಆಗ್ರಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ತಿಳಿಕ್ಕೊಂಡು ಬಾ ಅಂತ ಅಜ್ಞ ಹೇಳಿತು. ಅಯಿತು ಅಂತ ಮುಂದೆ ಹೋಂಟ.

ಹೀಗೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ತಾ ಅಲ್ಲಿಂದು ಆಲದ. ಮರ ಇತ್ತು. ಆಲದ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಒಬ್ಬ ಅಜ್ಞ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ಆತನಿಗೆ ಮೈಯಲ್ಲ ಕಜ್ಞ ಆಗಿತ್ತು. ಅಜ್ಞ ಈ ಹುಡುಗನನ್ನು ಕರೆದು ‘ತಮ್ಮಾ ಎಲ್ಲಿಗೋಗ್ತಾ ಇದೀಯ’ ಅಂತ ಕೇಳಿದ. ನಾನು ಆ ಪರಮಾತ್ಮನ್ನು ನೋಡಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ದೀನಜ್ಞ. ಅಂತ ಆ ಹುಡುಗ ಹೇಳಿದ. ‘ಪರಮಾತ್ಮ ಎಲ್ಲಾಪ್ಪಾ ಸಿಗ್ತಾನೇ ? ಬಾಪ್ಪ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮೈ ಸ್ವಲ್ಪ ತುರಿಸಿಕೊಡು’ ಅಂತ ಅಜ್ಞ ಹೇಳಿದ. “ಅದಕ್ಕೆ ಆ ಹುಡುಗ ಇಲ್ಲ ಅಜ್ಞ ನನಗೆ ಸಮಯ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಪರಮಾತ್ಮನ ನೋಡ್ದೇಕು ಅಂದ. ಅದಕ್ಕೆ ಆ ಅಜ್ಞ ‘ಮಗೂ ಪರಮಾತ್ಮ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಪ್ಪಾ ಇದ್ದಾನೆ ಬಾರಪ್ಪಾ’ ಅಂದ.

ಹುಡುಗ ಹೇಳಜ್ಞ ಪರಮಾತ್ಮೆ ಎಲ್ಲಿದ್ದನೆ ಎನ್ನಲು, ಅಜ್ಞ 'ಮೊದಲು ನನ್ನ ಮೈ ಕೆರೆ .ನಂತರ ಅಲ್ಲಿರೋ ನೀರುಬಾವಿಲಿ ಕೈ ತೋಳ, ಹಾಲು ಬಾವಿಲ್ಲಿರೋ ಹಾಲು ಕುಡಿದುಕೊಂಡು ಬಾ' ಎಂದ. ಹುಡುಗ ಪರಪರ ಅಂತ ಅಜ್ಞನ ಮೈ ಬೇಗಬೇಗ ಕೆರದು ಕೈತೋಳಿಯದೇನೇ ಹಾಲು ಬಾವೀಲಿ ಹಾಲುಕುಡಿದು ಅಜ್ಞನ ಮುಂದೆ ನಿಂತು, 'ಪರಮಾತ್ಮೆ ಎಲ್ಲಿದ್ದನೆ? ಹೇಳಜ್ಞ' ಅಂದ. ಅದಕ್ಕೆ ಆ ಅಜ್ಞ 'ಪರಮಾತ್ಮೆ ಎಲ್ಲಾಪ್ರಾ ಸಿಕ್ತಾನೆ? ನೋಡಪ್ಪ ನೀನು ನೇರವಾಗಿ ಮನೆಗೋಗು. ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿ ಹತ್ತ ದೊಡ್ಡ ದೊಂದು ಮಡಕೆ ಮಾಡಿಸಕ್ಕೆ ಹೇಳು. ಅದಕ್ಕೊಂದು ಮುಸುಗು ಮಾಡಿಸ್ತಿಕ್ಕೆ ಹೇಳು. ಆಕ ಕೈಗೊಂದು ಚಂದ್ರಾಯುಧ ಕೊಡು. ಪರಮಾತ್ಮೆನನ್ನ ಧ್ಯಾನಿಸಿ ನೀನು ಮೂಡಲದಿಕ್ಕಿಗೆ ಮುಖಮಾಡಿ ನಿಂತೋಽ. ಪರಮಾತ್ಮೆ ಅಂತ ಹೇಳಿ ನಿನ್ನ ತಾಯಿ ನಿನ್ನ ಕತ್ತನ್ನ ಚಂದ್ರಾಯುಧದಿಂದ ಕಡಿಯಲಿ. ಬಂದ ರಕ್ತವನ್ನ ಅದೆ ದೊಡ್ಡ ಮಡಕೆಗೆ ಬೀಳುವಂತೆ ಹಿಡಿಯಲಿ. ನಂತರ ಅದಕ್ಕೆ ಮುಸುಗುಮುಚ್ಚಿ ಪರಮಾತ್ಮೆನನ್ನ ಧ್ಯಾನಿಸಿ ನಿನ್ನ ರುಂಡ ಮುಂಡಗಳನ್ನ ಸೇರಿಸಲಿ. ನಿನ್ನ ಇಚ್ಛೆ ನೆರವೇರುತ್ತದೆ ಅಂತ ತಿಳಿಸಿದ. ಅದಕ್ಕೆ ಆ ಹುಡುಗ ಇನ್ನೊಂದು ಮಾತು ತಾತಾ ಅಂದ. ಅದಕ್ಕೆ ಅಜ್ಞ ಅದೇನು ಹೇಳಾಪ್ರಾ ಅನ್ನಲು ಹುಡುಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ಮಾವಿನ ಮರದ ಕಥೆ ತಿಳಿಸಲು ಆ ಅಜ್ಞ ಆ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಏಳು ಕೊಪ್ಪರಿಗೆ ದ್ರವ್ಯ ಇದೆ. ಅದನ್ನಲ್ಲಾ ಬಡವರಿಗೆ ದಾನ ಮಾಡಿದರೆ, ಆ ಮರದ ಹಣ್ಣನ್ನ ಪಶುಪಕ್ಕಿಗಳೂ ನರಮಾನುಷ್ಟರೂ ತಿನ್ನಾರೆ ಅಂದ. ಹುಡುಗ ತಾತಾ ತಾತ ಇನ್ನೊಂದು ಮಾತು ತಾತ ಅಂತ, ದಾರೀಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಅಜ್ಞಯ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದ. ಅದಕ್ಕೆ ತಾತ ಈ ಅಜ್ಞಯ ಎದೇಲಿ ಮೂರು ಕಥೆ ಇದೆ. ಅದನ್ನ ಇನ್ನೊಬಿಗೆ ಹೇಳಿದರೆ ಆಕೆಯ ಗಂಟಲಲ್ಲಿ ನೀರು ಇಳಿತದೆ, ಅನ್ನವೂ ಇಳಿತದೆ ಅಂದ. ಸರಿಕನಜ್ಞ ಬರ್ತೀನಿ ಅಂತ ಆ ಹುಡುಗ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ವಾಪಾಸು ಹೋರಟ.

ದಾರೀಲಿ ಅಜ್ಞಗೂ, ಮಾವಿನ ಮರಕ್ಕೂ ತಾತ ಹೇಳಿದ ಉತ್ತರವನ್ನ ಹೇಳಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದ. ತಾತ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನಲ್ಲಾ ತಾಯಿಗೆ ಹೇಳಿದ. ತಾಯಿ ಅದೇ ರೀತಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮಡಕೆ ಮಾಡಿಸಿದಳು. ಅದಕ್ಕೊಂದು ಮುಸುಗುಮಾಡಿಸಿದಳು. ಒಂದು ಚಂದ್ರಾಯುಧ ಮಾಡಿಸಿದಳು. ಹುಡುಗ ಪರಮಾತ್ಮೆ ಅಂತ ಮೂಡಲದಿಕ್ಕಿಗೆ ಮುಖಮಾಡಿ ನಿಂತ. ತಾಯಿ ಪರಮಾತ್ಮೆ ಅಂತ ಚಂದ್ರಾಯುಧದಿಂದ ಮಗನ ರುಂಡ ಮುಂಡ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಮಾಡಿದಳು. ರಕ್ತನ ಮಡಿಕೆಲೀ ಹಿಡದು ಮುಸುಗುಮುಚ್ಚಿದಳು. ಪರಮಾತ್ಮೆನನ್ನ ಧ್ಯಾನಿಸಿ ರುಂಡ ಮುಂಡ ಒಂದುಮಾಡಿದಳು. ಮಗ ಜೀವಂತವಾಗಿ 'ಮಡಕೆಯ ಮುಸುಗು ತೆಗೆದಾಗ' ಅವರಿಂದ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಹೋರಗೆ ಬಂತು. ಆ ಹೆಣ್ಣನ್ನ ಅವನು ಮದುವೆಯಾಗಿ ಸುಖವಾಗಿದ್ದು.

ಹೇಳಿದವರು : ತಿಮ್ಮಿಮ್ಮು, ಮುದಗರೆ, ಕುಣಿಗಲ್ ತಾಲ್ಗ್ಲಿಕು.

೨೫. ಸತ್ಯ ರಾಜಕುಮಾರನ ಕಥೆ

ಒಬ್ಬ ರಾಜರಂತೆ. ಒಬ್ಬರಾಜರ್ದೆ ಒಬ್ಬಬಿಬಿ, ಮಗನಂತೆ. ಅವೇನ್ನಾಡಿದು,? ಅನ್ನರಡ್ವಾಸರ್ವ ತುಂಬತಕ ಇದು. ಅನ್ನರಡ್ವಾಸರ್ವಕಾಲ ತುಂಬಿದ ಮೇಲೆ ಅವರ್ಗ ಮರಣಾಲ ಬಂದಾಬುಡ್ಟು. ಇನ್ನಾರು ಎಣ್ಣಮಕ್ಕು ಇಲ್ಲಾ, ಗಂಡ್ಮಕ್ಕು ಇಲ್ಲಾ. ಸತ್ಯೋಗಾಬಿಟ್ಟು. ಸತ್ಯೋದೈ ಇಂಗೆ ತಗಂಡೋಗಿ ಮಣ್ಣಮಾಡಬೇಕಲ್ಲ ಅಂದಾಬಿಟ್ಟು, ಮಂತ್ರಿಗೇಳಿದು. ಮಂತ್ರಿ ಎಲ್ಲಾರ ಹೋಗಿ ನನ್ನಮಗನ್ನೆ ಒಂದ್ ಎಣ್ಣ ನೋಡ್ಡು ಬಲ್ಲಿ, ನಾವ್ ಲಗ್ಗ ಮಾಡ್ಪಟ್ಟು ಮಣ್ಣ ಮಾಡನ ಅಂದರು.

ಆಯ್ತಪ್ಪ ಅಂದ್ಪಟ್ಟು ಮಂತ್ರಿ ಒಂದ್ ಜೋಳೆ ಹೊನ್ನಾತಕಂಡು ಹಳಹಳ್ಳಿ ಮೇಲೆ ತಿರೀಕ ಪೋಂಟೋದು. ಹಳ್ಳಿ ಹಳ್ಳಿ ಮೇಲೆ ತಿರೀಕಪೋಂಟೋದೆ, ಯಾರ್ ಕೊಡ್ತಾರೆ? ಸತ್ಯಕುಮಾರಂಗ ಎಣ್ಣ ಕೊಡಿ ಅಂದೆ ಕೊಡ್ತಾರಾ? ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ತಿರೀಕಪೋದು. ಎಲ್ಲಾ ಕೊಡ್ಡಿಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ಯಾರೋ ಬೇರೆಯವರೊಂದೊಬು, ಹಿರೇ ಎಣ್ಣ ಮಕ್ಕು ಸಾಕಂಡಿದು. ಅವರ್ಗನಗೋದು. ಅವರ್ಗನಗೋದು, ಅವರ್ಗನಗೋಡಾಗೇನೆಂದು, ಒಂದ್ ಎಣ್ಣಕೊಡಿ, ಒಂದ್ ಜೋಳೆಗ ಪೋನ್ ಕೋಡ್ಡಿವಿ ಸತ್ಯಕುಮಾರಂಗೆ ಅಂದು. ಆಯ್ತು ನಾವ್ ಕೊಡ್ಡಿವಿ ಬಲ್ಲಿ ಅಂತ ಹೇಳಾಬಿಟ್ಟು ಕರ್ಕಂಡೋಗಿ ಅವರ್ಗೇನ್ ಬೇಕಾದ್ದು ಮಾಡಿ ಉಂಟ್ಕಾಕೊಟ್ಟು ಎಣ್ಣೀಗೆಲ್ಲಾ ತಲೆ ಕೆರೆದು ಸೀರೆವೆಡಿಸಿ ಅಪೋನ್ನಿಸ್ಕಂಬಿಟ್ಟು ಕಳ್ಳಬಿಟ್ಟು.

ಅವರಿಂದೆ ಕಳ್ಳಿದೈ ಇಲೆ ಬರುವಾಗ ಮಂತ್ರಿ, “ನೀವೂ ಬಂನ್ನಿರಮ್ಮು, ಮದ್ದೆ ಮಾಡ್ಪಟ್ಟು ಬರೋರಂತೆ, ಎಣ್ಣಮಗು ನೀವೆ ಕರ್ಮಾಭರೋರಂತೆ, ಮದ್ದೆಯಾಯಿತ್ತೆ ನಾವ್ ಮಡಿಕಳದಿಲ್ಲ ಬಲ್ಲೀ” ಅಂದು. ಅಯ್ಯೂತ್ತಂತ ಬಂದಾಬಿಟ್ಟು. ಬಂದಾಬಿಟ್ಟಾಯ್ತು. ಇವು ಪಟ್ಟ ಪಾಳೇನೆಲ್ಲಾ ಗುಡ್ಡಿದು. ಆ ಎಣ್ಣಮಗಿಗೆ ಕಳ್ಳಾಗ್ ಬೇಕಾದ ಸೀರೆ ಒಡ್ಡೆನೆಲ್ಲಾ ಧರಿಸಿದು. ತಾಯಿ-ತಂದೆ ಲಗ್ಗ ಮಾಡಿದು. ಲಗ್ಗ ಮಾಡಿ ಏನ್ನಾಡಿದು, ಅತ್ತೆ ಮಾವದೀರು, ಹೆಣ್ಣನತಾಯಿ ತಂದೆ ಇದ್ರಲ್ಲಾ ಅವರ್ಗೆ ಅಮ್ಮ ನಿಮ್ಮಗು ಕರ್ಕಂಡ್ ಪೋಂಟೋಗಿ. ನಮ್ಮಗನ ಮದ್ದೆ ಆಗೋಯ್ತು. ನಾವ್ ಈ ಸತೀಯ ಮಣ್ಣ ತಯಾರ್ ಮಾಡ್ತೇವಿ. ಕರ್ಕಂಡು ವೋಗ್ರಮ್ಮು ಅಂದು. ಯಾರು? ಗಂಡಿನ ತಾಯಿ ತಂದೆ. ಅಂಗಂದಿದ್ದೆಕ್ಕೆ ಇವು, ಏನಂದು, ಬಾರಮ್ಮು ನಮ್ಮುರ್ಗೋಗನಾಂತ ಕರುದು. ಇಲ್ಲಮ್ಮು ನಾ ಬರದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮನೇನೆ ಇದು. ನಿಮ್ಮನೆಗ ನಾನಿನ್ನಾಕ್ ಬರಕೋಗನೆ, ಬರದಿಲ್ಲ ಅಂದ್ಮು. ಇವು, ಎಷ್ಟೋ ಕರದು. ಕರದೂ, ಈ ಎಣ್ಣಮಗ ಪೋಗ್ನಿಲ್ಲ.

ಈ ಪುಡ್ಗಂಗೆ ಏನ್ ಕರ್ತವ್ಯ ಆಗಬೇಕೋ ಅದೈಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದು. ಮೂರ್ಕಾಕ್ ದಿವ್ಸು ಮಾಡ್ಪಟ್ಟು ಮಣ್ಣಮಾಡಬೇಕಲ್ಲಾ ಅನ್ಮಿಟ್ಟು, ಮಸಣದ ಕಡೆಗೆ ತಗಂಡೋದು.

ಆಯಪ್ಪ ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ ನಾವು ಮುಗಿಸ್ತೀರಿ, ಇನ್ನೊ ಏನ್ನತಿನಾರೆ ಆಗಮ್ಮೆ ನಿಮ್ಮಾಯಿ ಮನೆಗಾರ ವೋಗು, ಎಲ್ಲಾರ ವೋಗುಬುಡು ಅನೋಬುಟ್ಟು, ವೋಯ್ತಾಯಿದ್ದು. ವೋಯ್ತಾ ಇರಬೇಕಾದೆ, ಈ ಎಣ್ಣಾಮಗ ಏನ್ನಾಡ್ಬುಡ್ತು, ಇಲ್ಲಾ ನಾನು ಬರ್ತೀನಿ ಹಿಂದಾಗಡಲೆಯಾ ಅಂತ ಹೇಳಬುಟ್ಟು, ಆ ಶವದ ಇಂದಾಗಡಲೆಯ ವೋಯ್ತು. ವೋಗುಬೇಕಾದೆ, ಮಸಣದಲ್ಲಿ ಹೆಣಕ್ಕೆ ಬೆಂಕಿ ಇಟ್ಟಬುಟ್ಟು. ಈ ವೃಜ್ಞಿ ಕರದು, ನಾ ಬರಲ್ಲಾಂತು. ಬರಲ್ಲಾನ್ ಬೇಕಾದೆ, ಇನ್ನೇನ್ ಮಾಡುರೆ ? ಹೊಂಟ್ ಬಂದಾಬುಟ್ಟು.

ಇದೇನ್ ಮಾಡು ? ನಾನು ಒಬ್ಬಂದೆಗೆ ಹುಟ್ಟಿ, ಒಬ್ಬಾಯಿ ಎದೆ ಆಲ್ಲೇ ಕುಡಿದಿದೆ, ನನ್ನ ಇವತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ಮಳೆ ಬಂದಾಬುಟ್ಟು ವೂದೊಬ್ಬಿಡ್ಲಿ. ನನ್ನ ಮುತ್ತೆಸ್ತನದ್ದ ಭಾಗ್ಯ ಇರಬೇಕೂಂದೆ, ಅಂದಾಬುಟ್ಟು ಆಯಮ್ಮೆ ಕೂತ್ತಂಬುಡ್ತು. ಬೇಕಾದಂಗೆ ಮಳೆ ಬಂದಾಬುಡ್ತು. ಮಳೆಬಂದಾಬುಟ್ಟು ಹಳ್ಳಕೊಳ್ಳ ಎಲ್ಲ ತುಂಬಿ ಹರ್ಧಂಡ ವೋಯ್ತಾಯಿದೆ. ಈ ವಳ್ಳದಲ್ಲಿ ಎಣಾನೂ ಕೊಚ್ಚಿ ವೋಂಟೋಯ್ತು. ಉರಿ ತಣ್ಣಾಗಾಬುಟ್ಟು. ಆಮೇಲೆ ಕೊಚ್ಚಿ ವೋಯ್ತಾಯಿದ್ದ ಎಣ ಹಿಡ್ಡಂಬುಟ್ಟು ತೊಡೆ ಮೇಲಾಕಂಡು ಶಿವಂಗೆ ಸೋಕ ಮಾಡ್ಡಂಡು ಕುತ್ತಂಡವ್ವಂತೆ.

ಕೂತ್ತಬೇಕಾದೆ, ಶಿವ-ಪಾರ್ವತಿ ಎಲ್ಲೋ ಬೇರೆ ದೇಶಕೊಯ್ತಾ ಇರಬೇಕಾದೆ, ಪಾರ್ವತಿಗೆ ಈ ಸಬ್ಬ ಕೇಳಿಸ್ತು. ಏನೋ ನರಮನ್ನನ್ ಸಬ್ಬ ಆಗ್ನಿದೆ ಬಲ್ಲಿ ವೋಗುಬುಟ್ಟಬರಾನಾ ಅಂದು. ಏ ಬಾ ಗಾಳಿನೋ ಪೀಡನೋ ವೋತ್ತಲ್ಲಿ ವೋತ್ತಲ್ಲಿ ಅರಚುವಾಗ ನಾವ್ಯಾವ್ಲಾಂತ ವೋಗನ್ ಬಾ ಅಂತ ಆಯಪ್ಪ ಕೇಳಿದ್ದು. ಅದಕ್ಕೆ ಇವಳೇನಂದ್ದು ? ಇಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ದೇಸಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ದೇವರಾಗಿರುವಾಗ ನಾವು ಇವೋತ್ತಿನ್ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಲ್ಲಿ ವೋಗುಲಿಲ್ಲಾಂದ್ರ ನಮ್ಮೀನಿದು ? ನಾವು ವೋಗ್ಗೇ ಬೇಕು ಬಲ್ಲಿ ಅಂತೇಳಿ ಆಯಮ್ಮೆ ಕರ್ನಬಂದ್ದು. ಕರ್ನಬಂದು ನಿಂತ್ತಂಡು ಅಷ್ಟಿದೂರ. ಈಯಮ್ಮೆ ಅಳಾದ್ ಕೇಳಿಸ್ಸಂಡು. ಅಜ್ಞಾಜ್ಞಿ ಮುದ್ದರಾಗಿ ಯಾಸ ತಾಳೊಂಡು ಅತ್ರಕ್ಷಂಡು ಏನಮ್ಮೆ ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದು. ಇಂದೆ ನಡ್ಡಿತ್ತಲ್ಲ ಕಥೆ ಅದ್ದಲ್ಲ ಹೇಳಿದ್ದು ಸಾಂಗವಾಗಿ, ಈತರ ಈತರ ಆಯ್ತಾಂತ. ಅವಾಗ ಆಯಪ್ಪನಿಗೆ ಶಿವ-ಪಾರ್ವತಿ ಜೀವಕಳಿ ಕೊಟ್ ಬುಟ್ಟು ಮಾಯಾವಾಗೇಬುಟ್ಟು. ಇವು ಕಣ್ಣಾಗ ಬೆಳಕರೀತಂಕ ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದು.

ಈ ದೊರೆಗಳೇನ್ನಾಡಿದ್ದು ? ಮತ್ತೆ ನಾವು ಬೆಂಕಿ ಇಟ್ಟಬುಟ್ಟು ವೋಂಟ್ ಬಂದೋ. ಆ ಎಣ್ಣಾಮಗ ಅಲ್ಲೇ ಸೇರ್ಪತ್ತು. ಬೇಕಾದಂಗೆ ಮಳೆ ಉಯ್ತಾ. ಅದೇನ್ ಬೇಯ್ಲೋ ಬೇಯ್ಲುಲ್ಲೋ ? ವೋಗು ನೋಡ್ಬಿನ್ನಿ ವೋಗಿ ಅಂತ ಹೇಳಬುಟ್ಟು ಆಳಗಳ್ ಕಳಿಸ್ಮೊಟ್ಟು. ಆಳಗಳ್ ಕಳಿಸ್ಮೊಟ್ಟುಗ ಅಳ್ ಬತ್ತವ್. ಇವೇನ್ ಸರ್ವ ಪ್ರಕಾಸ ಉರ್ದುಂಗ ಉರೀತಾವ್. ಇಬ್ಬಾಳುವೇ ಕೂತವ್. ಆ ಹಳ್ಳದ ದಡಿನಲ್ಲಿ. ಬಂದಾನೋಡಿದ್ದು. ನೋಡ್ಬಿಟ್ಟು ರಾಜನತಾಕೆ ಬಂದಾಬುಟ್ಟು, ತಿರ್ಗು ವಾಪಸ್. ಬಂದಾಬುಟ್ಟು ರಾಜರೇ

ನಿಮ್ಮಸೊಸೆ ನಿಮ್ಮಗೆ ಚೆಂದಾಗವೇ. ಸತ್ಯಕುಮಾರನ ಆಯಿಮ್ಮೆ ಜೀವ ಮಾಡ್ಯಂಡವೇ. ಬನ್ನಿ ರಾಜರೇ ಅಂತ ಕರದ್ದು. ಏ ವೋಗೋ ಸುಳ್ಳ ಏಳ್ಳತೀಯಾ ನೀನು. ಸತ್ಯವೋಗಿದ್ದಾ ಮಗನ ಬೆಂಕಿ ಇಟ್ಟಬುಟ್ಟು ಬಂದಿದೀವಿ ನಾವು. ಜೀವಾಗವೈ ಇತ್ತೀಂತ ಹೇಳ್ತು ಇದ್ದೀಯ ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ಅಂಗೂ ಅವರ್ ಮಾತ ಇದ್ದಾಮಾಡುಬುಟ್ಟು ಬಂದ್ದು, ಅಲ್ಲಿ. ಬಂದ್ ನೋಡಿದ್ಲೀ ಇವು, ಜೀವಕೆಳೆವಾಗಿದ್ದು. ಅವಾಗ್ ಬಂದು ಕಳಸ ತಗಂಬಂದಿ ಅವರ್ದ್ ತಿರ್ಗ್ ಕರ್ನಂಡೋಗಿ ಬೇಕಾದಂಗೆ ಮುತ್ತಿನ್ ಚಪ್ಪ, ರತ್ನದ್ ಚಪ್ಪ, ಆಕಿ, ತಿರ್ಗ್ ಲಗ್ಗ ಮಾಡಿ, ಅವು, ಮನೆವಳ್ಳಿ ಚೆಂದಾಗಿ ಬಾಳಿಸ್ತುಂಡು ಮಡಿಕೆಂಡ್.

ಹೇಳಿದವರು : ಸಾಕಷ್ಮು, ಬೆಟ್ಟದ ಬ್ಯಾಲದಕೆರೆ.

೧೬. ಈ ಹೆಣ್ಣು ಯಾರಿಗಾಗಚೇಕು ?

ಒಬ್ಬ ಬೃಹ್ತಣಿನಿಗೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು. ಒಂದೇ ಹೆಣ್ಣುದ್ದೇ ಏಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮೂರಜನ ಹೋದ್ರಂತೆ ಆ ಹೆಣ್ಣು ಕೇಳೋದಿಕ್ಕೆ. ಹೋದಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೃಹ್ತಣ “ಅಪ್ಪಾ ಬಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ; ನೀವ್ ಬಂದಿರತಕ್ಕಂತವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ, ಬಿಟ್ಟು ಒಬ್ಬಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿ ಹೋಟ್ಟೆಲುರಿಬರುತ್ತೆ. ನೀವ್ ಮೂರ ಜನ ಮೂರುದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೋಗಿ ಭಾರೀ ವಿದ್ಯಾಗಳನ್ನು ಕಲ್ತುಗಂದು ಬನ್ನಿ ಇತ್ತೀಂತ ಕಳಿಸ್ತು. ಮೂರು ಜನವೂ ಹೋರಟೋದ್ದು.

ಒಬ್ಬ ಹೋದ. ಹೋಗ್ನ್ ಇರತಕ್ಕಂತ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಬಾಳ ಹಸಿವಾಗಿಬಿಡ್ತು. ಒಂದು ಉಂಟಾಗಿ ‘ಭಿಕ್ಷಾಂದೇಹಿ’ ಅಂತ ಉಂಟುಕೊನ್ನರವಾಗಿ ಕೇಳ್ತು. ಆಗಲಪ್ಪ ಹೋಗಿ ಸ್ವಾನ ಮಾಡ್ಯಂಬಾ ಅಂತ ಮುದುಕಿ ಹೇಳಿದ್ದು. ಹೋದ. ಸ್ವಾನ ಮಾಡ್ಯಂಡು ಒಂದ. ಬರೋದೊಳಗಾಗಿ ಮಗ ಅಳತಾಯಿದ್ದು. ಅಳ್ಳಾಯಿದ್ದೀಯಲ್ಲಂತೇಳಿ ಮಗಿನ ಕೆನ್ನಿಗೆ ಹೋಡ್ದಾಬಿಟ್ಟು. ಕೆನ್ನಿಗೆ ಹೋಡ್ದ ತಕ್ಷಣ ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟಾಬಿಟ್ಟು. ಅಮ್ಮಾ ನಾನು ಶಿಶುಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿದವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಉಟಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಅಂದ. ಆಗ ಆ ಮುದುಕಿ ತನ್ನ ಮಂತ್ರ, ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಪಡದ್ದಂತೆ. ಹಾಗೆ ಪಡೆದಾಗ ಇವ್ವು “ಆ ಮಂತ್ರ, ಶಕ್ತಿ ಕಲಿಸಿಕೊಟ್ಟಿ, ಮಾತ್ರ, ನಾ ಉಟಮಾಡ್ಯೇನಿ, ಇಲ್ಲದ್ದೇ, ಉಟ ಮಾಡದಿಲ್ಲ” ಅಂದ್ದುಂತೆ. ಇದು ಒಳ್ಳೆ ಗ್ರಾಹಕರಕೆ ಬಂತಲ್ಲ? ಉಟುಕ್ಕೆ ಈತನಿಗೆ ಹೇಳಿ ಹಿಂಗಾತಲ ಅಂತೇಳಿ ಆ ಮಂತ್ರ, ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಲಿಸಿಕೊಟ್ಟು.

ಕಲ್ಲಿ ಕೊಡೋದೊಳಗಾಗಿ ಈ ಕಡೆ ಬೃಹ್ತಣನ ಮಗಳಿದ್ದಲ್ಲ? ಇವಕು ಆ ಮನ್ಯಾಧನ ಬಾಧೆಯನ್ನು ತಡೆಯಲಾರದೆ ಸತ್ಯೋದ್ದು. ತಗಂಡೋದ್ದು. ಒಂತಾವ ಕುರಲಿ

ಮಾಡಬಿಟ್ಟು. ಒಬ್ಬ ಬಂದ್ದುಂತೆ. "ಎಲ್ಲಪ್ಪ ನಿನ್ನ ಮಗಳು" ? "ಸತ್ಯೋದ್ಯು." ಎಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಅಂದ. ಅಲ್ಲಿ ಗುಡ್ಲುಕೆಂಡ್ ಕೂತ್ತುಂಡ. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಬಂದ. ಎಲ್ಲಪ್ಪ ನಿನ್ನ ಮಗಳು ? "ಸತ್ಯೋದ್ಯು." "ಯಾ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ?." "ಇಂಥಾ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ. ಅವ್ಯಾ ಬೂದಿ ತಕಂಡೋದ". ಹೊಳಿಯಾಗೆ ಬಿಟ್ಟಬಿಟ್ ಬಂದ.

ಇವ್ಯಾ ಬಂದ ಕಡಿಯೋನು. "ಎಲ್ಲಪ್ಪ ನಿನ್ನ ಮಗಳು" ಅಂತ ಕೇಳಿದ. "ಸತ್ಯೋದ್ಯು" ಅಂದ. "ಎಲ್ಲಿ ?" ಇಂಥಾ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ. ಇವ್ಯಾ ಹೋದ. ಆ ಬೂದಿನೆಲ್ಲ ಗುಡ್ಲೆಮಾಡ್. ಆ ಹೆಣ್ಣನ್ನ ಪಡ್ಡ. ಆಗ ಮೂರುಜನದೊಳಗೆ ಆ ಹೆಣ್ಣು ಯಾರಿಗಾಗಬೇಕು?

ಅದರಫಾರ್‌ಂದೇ. ಇವಳನ್ನು ಪಡೆದಿರತಕ್ಕಂತವನು ತಂದೆಯಾದ. ಬೂದಿಬಿಟ್ಟು ಬಂದವನು ಕರ್ಮಾಂತರ ಕಳೆಯಲು ಅಣ್ಣನಾದ. ಗುಡ್ಲುಕೆಂಡ್ ಹೊತ್ತಿದ್ದೋನು ಗಂಡನಾದ.

ಹೇಳಿದವರು : ತಿರುಮಲಯ್ಯ, 55 ವರ್ಷ, ಒಕ್ಕುಲಿಗ, ಹೆರಗನಹಳ್ಳಿ, ನಾಗಮಂಗಲ ತಾಲ್ಲೂಕು, ಮಂಡ್ಯಜಿಲ್ಲೆ.

೧೨. ಮಗನನ್ನ ಕೊಂಡವಳು

ಒಂದೂರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ದೊರೆಯಂತೆ. ಆ ದೊರೆಗೆ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದಿದ್ದೇ, ಇವೇನು ಮಾಡಿದ್ದು? ಎಲ್ಲಾ ದೇವರನೂ ಮಾಡಿದ್ದು. ಎಲ್ಲಾ ದೇವರು ಕಡೇ ಹೋದ್ದು. ಮಕ್ಕೇ ಆಗಿಲ್ಲ. ಈಯಮ್ಮೆ ಅವತ್ತಿನ ದಿನ ಎಲ್ಲಾ ದೇವರು ಮಾಡ್, ನಮ್ಮ ಕುಲಪಂತ್ತಿ ದೇವರು, ಭೂಮಿತಾಯಿಗೆ ಮಾಡಿಲ್ಪಣಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು, ಕುಲಪಂತ್ತಿ ದೇವಿಗೆ ನಾವು ಮಾಡ್ಬೇಕು, ಅಲ್ಪೇನಿ? ಆ ದೇವರು ಮಾಡೂಕೆ ಹೂವು ಕಾಯಿ, ಗಂಧದ ಕಡ್ಡಿ ತಂದುಬಿಟ್ಟು ಪೂಜೆ ಸಾಮಾನೆಲ್ಲ ರೆಡಿಮಾಡಿಕೊಡಿ ಅಂತ ಅಂದ್ಲು.

ಆ ರಾಜ ವೋದ; ಎಲ್ಲಾ ಸಾಮಾನೂನು ತಂದೊಕೊಟ್ಟು. ಆಯಮ್ಮೆ ಮನೆ ಕೆಲ್ಸಿ ಎಲ್ಲಾ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಮಾಡಿ ಸ್ವಾನ ಮಾಡೊಕೊಂಡ್ಲು. ಪೂಜೆಗೆ ಸಾಮಾನು ತಕ್ಕೊಂಡಿದ್ದೇ, ಹುತ್ತುದ್ದ ತವ ವೋದ್ಲು. ಹುತ್ತುದ್ದ ತವ; ಹುತ್ತುದ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ಪುತ್ರನ್ನ ಪಡೆದ್ಲು. ಹುತ್ತುದ್ದ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿದ್ಲು, ಪುತ್ರನ್ನ ಪಡಿದ್ಲು. ಆಯಮ್ಮೆಂಗೆ ಮಕ್ಕಳೇ ಇರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ? ಎಲ್ಲಾ ದೇವಿಗೂ

ಮಾಡಿದೂ, ಮಕ್ಕಳೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಕುಲಭಕ್ತಿಗೆ ದೇವತೆ ನಮ್ಮ ಭೂಮಿ ತಾಯಿ ಅಲ್ಲು ಅಂದೊಬಿಟ್ಟು ಆಗ ಅಯಮ್ಮೆ ತಿಳಕೋಂಡ್ವೋಗಿ ಹುತದ್ದು ಪೂಜೆ ಮಾಡಿದ್ದು, ಪುತ್ರನ್ನ ಪಡೆದ್ದು.

ಆ ಪುತ್ರಂಗೆ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಇಷ್ಟಾಗಿ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷದ ಮಗ ಆತು. ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷದ ಮಗ ಆದಂಗೆ ಇವರಪ್ಪದ ದಂಡಿಗೆ ಹೋದು, ಹೆಂಡಿತ್ತಾಗಿ ಏನ್ ಹೇಳ್ಣ “ಮನೆ ತವ ಭದ್ರ, ಜೋಕೆ. ನಿನ್ನ ಮನೆತನ ಭದ್ರವಾಗಿರಬೇಕು. ನಾನ್ ದಂಡಿಗೆ ಹೋಗ್ಗೆ ಬತ್ತಿನಿ ಅಂತ; ಹೆಂಡಿತ್ತಾಗಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ.

“ದೋರೆ ದೋರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಮಾತು ನೀವು ಹೋಗೋವು ಹೋಗ್ಗಿರ. ನನ್ನ ಮಗಿಗೆ ಏನ್ ತರ್ತಿರಾ? ಮತ್ತಿಗೆ ನನ್ನೆ ಏನ್ ತರ್ತಿರಾ? ನಮಗೆಂತ ತತ್ತ್ವರಾ? ”ಅಂತ ಕೇಳಿದಳು. ಮಗಿಗೆ ಕಾಲಿನ ಗೆಜ್ಜೆ, ನಡೀಗೆ ಧಾರ, ತಲೆಗೆ ಟೋಟಿ ನಿನ್ನ ಮಗಂಗೆ ತರ್ತಿನಿ ಅಂದ. ನೀನು ಮನೆತವ ಬಿಟ್ಟು ಜೋಕೆ ಕಣ ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು ವೋಂಟ್ಯೋಗ್ಗಿಟ್ಟು ದೋರೆ. ಅವಾಗ ವೋಂಟ್ಯೋಯ್ಯಾಲೂವೆ, ದೋರೆ ವೋಗಿ ದೋರೆ ಪ್ಯಾಟೇಲಿ ಅವೈ. ಪ್ಯಾಟೇಲಿ ಇದ್ದ ಈಯಪ್ಪ, ಅದು ಇದು ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡೊಂದು ಇದ್ದ.

ಅಯಮ್ಮೆ ಏನ್ ಮಾಡ್ಡಿಟ್ಟು? ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನು, ಇವತ್ತು ದಂಡಿಗೆ ಹೋಗ್ಗಬಿಟ್ಟವೇ ಅಂತ, ಹೇಳಬಿಟ್ಟ ಚಿನ್ನದ ಚಿವುಡು ಇಟ್ಟೊಂಡ್ಲು. ಚಿವುಡು ಅಂದೇ ಸಿಂಬೆ; ಚಿನ್ನದ ಚಿವುಡು ಇಟ್ಟೊಂಡು, ರನ್ನದ ಕೊಡ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟೊಂಡ್, ಸೇದ ಬಾವಿಗೆ ನೀರಿಗೋದ್ದು. ಅಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ನಿಮ್ಮ ತರ ಒಬ್ಬ, ಇದ್ದರು.

ಅವ್ಯಾ ಘಸ್ಸಿಂದ್ದ್ಲು ನೋಡಾಕೊಂಡೇ ಇದ್ದು ಅಯಪ್ಪನ್ನಾ. ಅವ್ಯಾ ಮಗಿಗೆ ಕಂಡು ಬಂದಿರ್ಲಿಲ್ಲ. ಇವಳು ಘಸ್ಸಿಂದ ಗಂಡ ದಂಡಿಗೋಂಗೆ ಮುಂಚಿಂದ ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದು.

ಆ ದಂಡಿಗೋಂಡ್ವಿಗೂತ್ತಾವೆ ಈ ಮಗನ್ನಾ ಆಡಾಕೆ ಕಳಿಸಿದ್ದು. ಅವಳು ಸೇದ ಬಾವಿಗೆ ನೀರಾಗೋಂಡ್ದು. ಅವನು ಆಡಾಕೆ ವೋದ. ಅವನ ಆಟ ಅವ್ಯಾದಾಯ್ಯಾ. ಇವ್ಯಾ ಆಟ ಇವಳದ್ದು. ಇವಳು ನೀರಿಗೋಂಗ್ಯಾಲೂವೇ ನೀರ್ ಸೇದಿದ್ದು. ನೀರ್ ಸೇದಿ, ಅಲ್ಲಿ ಮಡಗಾಬಿಟ್ಟು ‘ಅಪ್ಪ ಈವತ್ತು ನಮ್ಮೆ ಜಮಾನು, ಮನೇಲಿ ಇಲ್ಲ. ದಂಡಿಗೆ ವೋಗಬಿಟ್ಟವೇ. ನೀನ್ ಮನೆಗೆ ಬರ್ಲೇಬೇಕು, ಅಂದಳು. ಆಯ್ಯಾ ಬತ್ತಿನಿ ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು ನಿಮ್ಮೊಂತವನು ಆಯಪ್ಪ ಬರ್ತಿನಿ ಅಂತ ವೋದ. ಮಗ ಐತಲ್ಲೇ ಅಂದೇ, ಮಗ ಇದ್ದ, ಮಗ ಏನ್ ಮಾಡ್ಡಿದೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು, ಬರ್ಲೇ ಅಂತಲೂ ಕೊಂಡ ಹೋದ್ದು.

ಕೊಡ ಇಳಿಸಿದ್ದು. ಈ ಮಗೀಗೆ ಕಡ್ಡೆ ಪುರಿ ಎಲ್ಲಾ ತಂದ್ದು. ಮಗೀನ್ ಜೋಬಿಗೆ ತುಂಬಿದ್ದು, ಆಡಾಕ್ ಕಳಿಸಿದ್ದು. ಆಡಕ್ ಕಳಿಸತ್ತಾವೇ ಇವು, ಒಳಗವೇ. ಬಂದ ಒಳೀಕೆ. ಮಂಚದ ಮ್ಯಾಲೇ ಮಲಿಕೊಂಡ. ಈ ಮೊಗ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಆಡೊಂಡು ಕಡ್ಡೆಪುರಿ ತಿಂದ್ ಕೊಂಡ. ಬಾಯಾರಿಕೆ ಬಂತು. ಬಾಯಾರಿಕೆ ಬಂತು, ಬಾಗ್ಲಲ್ಲಿ ಬಂದು ಅಮ್ಮ ಅಮ್ಮ ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರ್ ಕೊಡಮ್ಮ ಅಂತ ಮಗ ಕೇಳಿತು. ನೀರ್ ಕೊಡು ಅಂತ ಮಗ ಕೇಳಿದಾಗ 'ವಿಯ ನೀರ್ ಇಲ್ಲ ಕಣೋ ನೀರು ತರಬೇಕು' ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ಅಮ್ಮ ಒಳಗಿರೋ ನೀರೇ ಕೊಡ್ತಿನಿ. ನೀನೆ ಇಲ್ಲಿ ಇರು ಅಂತ ಅವಳು ಹೋದ್ದು. ಇವ್ವ ದೃಷ್ಟಿ ಕೊಟ್ಟು ಅವರಪ್ಪನ ಮಂಚದ ಮ್ಯಾಲೇ ಮಲಗಿರಧ್ ನೋಡಿ ಅವ್ವ ನೀರ್ ಕುಡಿದಾದ್ ಮ್ಯಾಲೇ "ಅಮ್ಮ ನಮ್ಮಪ್ಪ ನೋಡಿದ್ ದಂಡಿಗೆ ಹೋಗವ್ವೇ ಇವನ್ನಾರು? ಅಂತ ಕೇಳ್ತು. ಇವನ್ನಾರಮ್ಮ ಇವ್ವ ಅಂತ ಕೇಳಿದಾಗ ನಿನಗೆ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ ಅಲ್ಲವೇನೋ ಅಂದ್ದು. ಕೇಳಿದಾಗ ಈ ಮಗ, ನನ್ನ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪಾದ್ರೇ ಚಿಕ್ಕಂದಿಂದ ಏಕೆ ನನ್ನ ಎತ್ತೊಂಬಾರದು? ಈವಾಗ ಇವ್ವ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ ಅಂತ ನಂಗ್ ಹೇಳಿಯಲ್ಲ? ನಾನ್ ಚಿಕ್ಕಂದಿಂದ ಸಾಕಿ ಸಲುಹಿ ಎತ್ತಿ ಇಳಿಸ್ತೇ ಪರಿಚಯ ಮಾಡೊಂಡೆ, ಇವತ್ತು ನಮ್ಮಪ್ಪ ಅತ್ತ ಹೋಯ್ತು ಲಾವೇ ಇವು, ಬಂದ್ ಮಲಗವ್ವೇ. ಯಾರು? ಯಾರಪ್ಪ? ಅಂದ್ ಯಾರಾದ್ರೇ ನಿಂಗೇನ್ನಾ? ಹೋಗ್ನಾ ಆಡಾಕೇ ಅಂದ್ದು. ಅಹಹಾ ಇರಲೀ ಇದಕೆ ಬಂದ್ ಐದಿಯಾ ಮಾಡ್ಲೇಬೇಕು ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ ಅವಳು ಒಳೀಕ್ ವೋಂಟೋದ್ದು.

ಈ ಮಗ ಆಡಕ್ಕೆ ವೋಯ್ತು. ಅಪ್ಪ ಉರೆಲ್ಲ ಸೌದೆಗೆ ವೋಗ್ನಾರೆ. ನೀನು ಹೋಗ್ನಿಟ್ ಬಾರಪ್ಪ ಸೌದೆಗೆ ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ಸೌದಿಗೆ ವೋಗ್ನಿಲ್ಲ ಆ ವುಡ್. ಆಡಕ್ಕೆ ವೋಂಟೋಗಾಬಿಟ್. ಇವರ್ ದಾರಿ ಇವೀಗೆ ಆಗ್ನೋಯ್ತು. ಅವತ್ತ ರಾತ್ರಿ ಮಲಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಗ ಮಂಚದ ಮ್ಯಾಲೇ, 'ಅಂಗೇ ಅವ್ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಮಗ ಯಾತರ ಮಲಿಕೊತ್ತರೆ ಆ ತರ ಮಲಿಕೊಂಬಿಟ್'.

ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷದ ಮಗೀಗೆ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಈ ತರ ಇದಾರೆ ಅನ್ನೊಂದು ಮಗೀಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲ್ಲ? ಮಗೀನ್ ಕೇಳಿದ್ ಗೊತ್ತಾತದೇ ಅಂದುಕೊಂಡಳು. ಆಮ್ಯಾಲೇ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಏನ್ ಮಾಡಿದ್ದು? ಓಹೋಹೋ ನಮ್ ಯಜಮಾನು, ಬಂದ್, ದಂಡಿನಿಂದ ಈ ಮಗ, ಯಾವನೋ ಕರ್ಯೊಂಬಂದು ಮನೇಗ್ ಇಟ್ಕೊಂಡವ್ವೇ ಅಂತ ನಮ್ ಯಜಮಾನು, ಶಾಟ ಏಳಬಿಟ್ರೇ ನನ್ನ ಬೇಕಾದ ಶಿಕ್ಕೇನ ಕೊಟ್ ಬಿಡ್ತಾನೆ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಹಿಂಗಾಗುರು ಬ್ಂಡ. ಇವ್ವಿಗೊಂದ್ ಸ್ಥಿತಿ ಮಾಡ್ಲೇಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿ ಅಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟು ಕರೆದ್ದು. ಆಡಾಗ್ನೋಗಿದ್ ಮಗನ್ನಾ ಕರ್ದು. ಒಳೀಕ್ ಕರ್ದು ಆ ಮಗೀಗೇ ಕಾಲು ಕ್ಯೇ ಕೊಯ್ದು ಪೀಸ್ ಪೀಸ್ ಮಾಡಿ ಚುಪೆ ಒಳೀಕ್ ಸುತ್ತಿ ಅಟ್ಟದ ಮ್ಯಾಕ್ ಕಟ್ ಬಿಟ್.

ಮಗ ದಂಡಿನಲ್ಲಿ ಇರೋ ದೊರೆಗೆ ಸ್ವಪ್ನಹೊಂಟೋದ. ಯಾರಿಗೆ ? ದಂಡಿನ ದೊರೆಗೆ. ಸ್ವಪ್ನಕ್ಕೆ ಓದ. ಇವು ಹೂಪೆಲಿ ಸುತ್ತಿ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದಲ್ಲ ? ಆ ತಕ್ಕಣವೇ ಸ್ವಪ್ನಕ್ಕೆ ವೋಂಟೋಗ್ರಿಬ್ಬಟ್ಟ.

“ನೋಡಪ್ಪ ಯಾವನೋ ನೀನೋ ದಂಡಿಗೇ ಬಂದ ಮ್ಯಾಲೆ ಯಾವೋನೋ ಬಂದು ಮನೇಲಿ ಮಲ್ಲಿಸಿಕೊಂಡವೇ ನನ್ನ ತಾಯಿ. ಅವನ್ನಾರಮ್ಮೆ ? ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದೇ ನಿಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ ಅಂತ ಹೇಳಾತ್ತಳೆ. ಸರಿ ಅವತ್ತಿಂದ ಹೆತ್ತಿರ್ಲಿಲ್ಲ, ಸಾಕಿರ್ಲಿಲ್ಲ, ಮಾತನ್ನಾ ಡಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತು ದಿನ ನನ್ನ ಕಣ ಮುಂದಾಗಡೆ ನಿಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ ಅಂತ ಹೇಳಾಳಲ್ಲ ? ನೀನು ದಂಡಿಗೋದ ಮ್ಯಾಲೇ ಬಂದವ್ವಲ್ಲ ? ನೀನೋ ಇದ್ದಾಗಿನ್ನು ನಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ ಮನೆಗ್ನಾಕೆ ಬರಬಾರಿತ್ತು ? ಅಂತ ನಾನ್ ಕೇಳಾಕೆ ಈ ರೀತಿ ನನ್ನ ಕಡಿದು ಕತ್ತರಿಸಿ, ಹೀಸ್ ಮಾಡಿ, ಹೂಪೆಲಿ ಸುತ್ತಿ ಮ್ಯಾಲಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟಪ್ಪೇ ನನ್ನ” ಅಂತು ಮಗ.

“ನೀನು ಹತ್ತು ದಿನಕ್ಕೆ ಬರೋದು ಒಂದೇ ದಿನಕ್ಕೆ ಬಚೇತನ್ ಕೂ” ಅಂತ ಅಲ್ಲಿ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿವೋಗಿ ಹೇಳಿದ. ಆಮ್ಯಾಲೆ ಅವನಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕೆನ್ನೆಗೆ ಬಡಿದ್ದಂಗಾತಲ್ಲ ? ಏನ ಈ ತರ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದದಲ್ಲ ? ಏನ ಈ ತರ ಅಂತ ಹೇಳ್ಬಿಟ್ಟು ಹತ್ತು ದಿವ್ಸ ಬರೋ ದಾರಿ ಒಂದೇ ದಿವ್ಸ ಬಂದ. ದಂಡಿನಿಂದ ಒಂದ್ ದಿವ್ಸಕ್ಕ ಬಂದು ಓಡಿ ಬಂದು, ಯಾರೇ ? ಒಳಗಿರೋದು ರಾಣಿ ? ಎಲ್ಲೇ ನನ್ನ ಮಗ ಅಂದ. ನನ್ನ ಮಗ ಎಲ್ಲಿ ಅಂತ್ಯಾನೆ, ರೀ ಬನಿ, ಸ್ವಾನ ಮಾಡ್ರೀ ಉಟ ಮಾಡ್ರೀ ಅಂದಳು.

ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಹೇಳಿತ್ತಲ್ಲ ಸ್ವಪ್ನದಾಗೇ? “ಅಪ್ಪ ಆ ಮುಂಡೇ ನನ್ನ ಕೊಂದಿರೋಳು. ನಿನ್ನ ಹೊಲ್ಲಾತ್ತಳೆ. ಹುಷಾರಾಗಿರು, ಉಟ ಮಾಡ್ರೀಡ, ಉಟಕ್ಕ ವಿಷ ಹಾಕ್ಕಬಿಡ್ಡಾತ್ತಳೆ. ಅವರಿಬೂ ಒಂದಾಗಿ ನಿನ್ನ ಕೊಂದಾಬಿಡಲಾಗಿ, ನೀನು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಇದ್ದಿಡಪ್ಪ” ಅಂತ ಹೇಳ್ಬಿಟ್ಟು ಆ ಮಗ. ಅದೇ ತರ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ಹೇಳ್ಬಿಟ್ಟು, ಆ ಮಗ. ಮಗನೇ ಹೇಳ್ಬಿಟ್ಟು ಉಟ ಮಾಡಕೇ ಹೋಗಬೇಡ. ಉಟ ಮಾಡಿದ್ದೇ, ನಿನ್ನ ಸಾಯಿಸ್ತಾತ್ತಳೆ. ವಿಷ ಹಾಕವ್ವೇ. ಬೇಡ ಬೇಡ ಅಂತ ಮಗ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ.

ಇವೇನೋ ಮಾಡ್ದ ? ಒಂದೇ ದಿನ ಮನೇಗ್ ಬಂದಿಟ್ಟು ‘ಯಾರೇ ಅವಶು ಒಳಗಿರೋ ರಾಣಿ ? ಎಲ್ಲೇ ನನ್ನ ಮಗ ? ಎಲ್ಲೇ ನನ್ನ ಮಗ, ಅಂತ್ಯಾವೇ ರೀ ಬನಿ, ಸ್ವಾನ ಮಾಡ್ರೀ ಉಟ ಮಾಡ್ರೀ ಅಂತ ಕರದ್ದು. ಆಯ್ತು ಸ್ವಾನಮಾಡ್ತೇನಿ, ಉಟ ಮಾಡ್ತೇನಿ. ನನ್ನ ಮಗ ಬರೋವರ್ಗಾವೇ ನಾನು ಉಟನಾ ಮಾಡೋಲ್ಲ ಸ್ವಾನ ಮಾಡೋಲ್ಲ, ಏನೂ ಮಾಡಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮಗ ಬಂದೇ ನಾನ್ ಹೂತ್ಯೋಬೇಕು, ಉಟ ಮಾಡ್ರೀಕು. ಅದುವರ್ಗ್ಗಾ ನಾನ್ ಇಂಗ್ ಇರಬೇಕು ಅಂತ ಶಪಥ ಮಾಡ್ತ ರಾಜ.

ಅವ್ಯ ಸೌದರ್ಗ ಅಟ್ಟಿಟ್ಟೆ. ಸೌದರ್ಗೋನೀ ಓಡೋಗ್ರಿಟ್ಟೆ. ಸೌದ ಕಡೀತಿದ್ರಲ್ಲ ಹುಡುಗರು ? ನಾನು ಇಂಗೆ ಜೊತೆಗ್ಗೋಗಿದ್ರಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿಗ್ಗೋಗ್ರಿಟ್ಟೆ. ಅವರ ತಂದ ಅಲ್ಲಿಗ್ಗೋಗ್ರಿಟ್ಟೆ. ಏನಪ್ಪ ಮರೀ ಪಾಪು ನನ್ನಗ ಬಂದ್ರ ? ಏನ್ ದೊರೆ ನಿನ್ನ ಮಗನ್ನ ನಾವ ಕಣ್ಣಲೇ ಕಾಣೇ. ಇವತ್ತು ನಿಮ್ಮ ಮಗ ಹೊತ್ತು ರಿಂದ ಕಣ್ಣಲೇ ಕಾಣೋ ಅಂದರು. ಇಲ್ಲ ಕಣ್ರೇ ಅಂತ ಅಂದು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿ ಬಂದ. ಎಲ್ಲೇ ನನ್ನಗ ? ಅಂದ. ಏನೀ ಮತ್ತೇ ಸಗಣೇ ಹೊರೋರ ಶೂಡ ಸಗಣಗೋದ ಕಣ್ರೇ ಅಂತ ಅಂದಳು. ಸಗಣ ಹೊರೋರ ತಾಕೊ ಓಡೋಗ್ರಿಟ್ಟೆ ಈ ದೊರೆ. 'ಅಪ್ಪ ಮರಿ ನನ್ನಗ ಬಂದಾನ' ಅಂತ ಕೇಳಿಟ್ಟು. ಏನ್ ದೊರೆ ನೀವ್ ಆದೋ ಮಾತು? ನಿಮ್ಮ ಮಗ ಬಂದಾನ ಅಂತ ಬಂದಿದ್ದಿರಲ್ಲ ? ನಿಮ್ಮೋತ್ತಿಲ್ಲ ? ಅಂದು.

ಏನಪ್ಪ ಎಲ್ಲಿ ದಾನಪ್ಪ ನನ್ನಗ? ತೋರ್ನ ತೋರ್ನ. ಇವು, ಬಾರಿ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ, ಮಕ್ಕು ಇಲ್ಲದವ್ಯು, ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷದ ಮ್ಯಾಲೇ ಮತ್ತು ದ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ಪುತ್ರನ್ನ ಪಡಕ್ಕೊಂಡಿದ್ದು. ಅದಕ್ಕೆ ಇವರ್ತು ಎಲ್ಲಪ್ಪ ಎಲ್ಲಪ್ಪ ಅಂತ ಕೇಳಾಕೆ ಶುರು ಮಾಡ್ಡಿಟ್ಟು ದೊರೆ.

ಇಲ್ಲಾರೇ ನಿಮ್ಮ ಮಗನ್ನ ನಾವ ಹೊತ್ತು ರಿಂದ ನೋಡೆ ಇಲ್ಲ ಅಂದರು.

ಅಲ್ಲೇ ಮುಂಡೆ ಅಂದಿದ್ದೇ ಓಡಿ ಬಂದುಬಿಟ್ಟು ತಿರ್ನ ಎಂಡ್ರನ್ನ ಕೇಳಿ. "ಏನೇ ಒಳಗಿರೋರ್ಯಾರೋ ರಾಣ ? ಎಲ್ಲೇ ನನ್ನಗ ? ಅಂದ.

ಅಲ್ಲೀ ಆಚೆ ಮನೇಲೀ ಅವ, ಸೋದರತ್ತೆ ಬಂದಿದ್ದು ರೀ ಕರ್ಮೋಂಡ್ ಹೋಗವೇ, ರೀ ಅಂದಿಟ್ಟು. ಅವ, ಸೋದರತ್ತೆ ಬಂದವಳೇ ಕರ್ಮೋಂಡ್ ಹೋಗಿದಾಳೇ ಕಣ್ಣು ಅವನ್ನ. ಅವ, ಸೋದರತ್ತೆ ಅವ, ಯಜಮಾನ, ತಂಗಿ. ಅಲ್ಲಿಗೂನೂ ಓಡೋಡಿ ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟು. ಏನಮ್ಮ ನನ್ ತಂಗಿ, ನನ್ನಗ ಬಂದಿದ್ದಾನ? ನೀನ್ ಬಂದಿದಯಿಯಂತೆ ಕರ್ಮೋಂಬಂದಿದ್ದಿಯೇನೋ ಅಂತ ಕೇಳೋದಾಗಿ ಬಂದೆ ಅಂದ.

ಅಣ್ಣ ನಾನ್ ಮೂರು ದಿವ್ಸದಲ್ಲಿ ನಿನ್ ಮಗನ್ನ ನೋಡಿದ್ದೆ. ಇನ್ನಾವರ್ಗಾದೂ ನನ್ ಕಣ್ಣಂದ ನೋಡೇ ಇಲ್ಲ ಅಂದಳು. ಆಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿ ಬಂದಿಟ್ಟು. ತಿರ್ಗ ಮನೇಗೆ ಬಂದ. ತಿರ್ಗಿ ತಿರ್ಗಿ ಸಾಕಾಯ್ತು. ಯಾರೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವೇ ಮಗ ಅಂತ. ಈ ತರ ಮಾಡವ್ಯೇ ಅಂತನೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ಮನ ತವ ಬಂದು ದೊರೆ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮಾಡಯಾಗಿ ಮಲ್ಲಿಬಿಟ್ಟು. ಇವಳೇನ್ ಮಾಡಬಿಟ್ಟು? ನನ್ನ ಉಳಿಗಾಲ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನ ಉಳಿಸೋದಿಲ್ಲ. ಎಂಗೂ ನನ್ ಪೂರ್ಣ ತೆಗೆದ್ರ ಹಾಕ್ತಾನೆ, ಅಂತ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟು ಇವಳು ಅಡ್ಡಿ ಮಾಡಿದ್ದು, ಸ್ವಾನ ಮಾಡಿದ್ದು, ನೀರ್ ಕಾಯ್ದಿದ್ದು; ಬನೀ ಎಲೊಲ್ಲೇ ಅವೇ ಬತ್ತಾನೆ. ಏಳಿ ಸ್ವಾನ ಮಾಡಿ, ಸಾಕಾಗಿದ್ದೀರಿ. ಬನೀ ಬನೀ ಅಂತ ಹಿಂಸೆ ಮಾಡಿದ್ದು. ಕರ್ಮೋಂಡೋಗಿ ಸ್ವಾನ

ಮಾಡ್ದಿದ್ದು. ಅವನ್ನೇ ಉಟ ತಂದ್ದು. ಏಷ ಹಾಕಿದ್ದು; ಉಟ ತಂದು ಮುಂದಾಕಿಟ್ಟು. ಆ ಹುಡ್ಡ ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲ ? ಯಾರು ? ಆ ಮಗ ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲ ? ಉಟ ತಿನ್ನೇಡಪ್ಪ, ತಿನ್ನೇಕಾದೆ, ಆ ನಾಯಿಗೆ ಹಾಕ್ಕಿಟ್ಟು ತಿನ್ನು ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲ ? ಆ ನಾಯಿಗೆ ಒಂದು ತುತ್ತು ಆಕೆ ನೀನು ತಿನ್ನಪ್ಪ. ಆ ನಾಯಿ ತಿಂದೇ ನಿನ್ನ ಉಟ ಮಾಡು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದೇ ನಿನೆ ಉಟನೇ ಮಾಡಬೇಡಪ್ಪ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲ ?

ಆಮೇಲೆ ಉಟಕೆ ತಂದು ಬಡಿಸಿದ್ದು. ನಾಯಿಗೆ ಎತ್ತಿ ಫಸ್ಟ್ ಒಂದು ತುತ್ತಾಕ್ಕಿಟ್ಟು. ಅಯನ್ನವ ನಾಯಿಗೆ ಮಗ ಯಾವು ರೀತಿ ಹೇಳಿದ್ದೋ ಆ ತರ ಎಸೆದ.

ಆ ನಾಯಿ ಏನ್ ಮಾಡ್ತು ? ನಾಯಿ ಮೂಸಿ ನೋಡಿಲ್ಲ. ಜಾಸ್ತಿ ಆಕಿದ್ದಲ್ಲ ? ನಾಯಿ ತಿಂದೇ ನಿನ್ನ ತಿನ್ನು ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲ ? ನಾಯಿ ತಿನ್ನು ದೇ ಇದೇ ನಿನ್ನ ತಿನ್ನೇಡ, ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲ ? ಆಗ ಇವ್ವು ಏನ್ ಮಾಡ್ತು ? ಆ ನಾಯಿಗೆ ಹಾಕ್ಕ. ಆ ನಾಯಿ ತಿನ್ನಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಇವ್ವೂ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟು ಎದೊಬಿಟ್ಟು. ಆಮ್ಮಾಲೇ ತಡಿ ಇದೇನೋ ಅಟ್ಟದ ಮ್ಮಾಲೇ ಈ ಪಾಟ ರಕ್ತ ಸುರ್ದಿದೇ ಅಂತ ಅಟ್ಟತಕ್ಕ ವೋದಾ.

ಅಟ್ಟದ ಮ್ಮಾಲೇ ರಕ್ತ ಅನಗ್ತದೆ, ತಲೆ ಮಡಿಗವ್ವೇ. ಇದೇನೇ ? ಇಂಗ್ ಅನಗ್ತದೇ ಅಂತ ಕೇಳೋವಾಗ-

ಅಲ್ಲಾರೀ ಮತ್ತೆ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮರ ಕಾರೇಹಣ್ಣ ಇಟ್ಟಿದ್ದೇ. ಆ ಕಾರೇ ಅಣ್ಣ ಮ್ಮಾಕೇ ಮಡಗಿದ್ದೆ. ಅದೇ ಜನಗ್ರಿರೋರು ಕಣ್ರೇ ಅಂದ್ದು.

ಆಮೇಲೆ “ಬಿಚ್ಚೆ ನೋಡೋಣ. ಕಾರೆ ಅಣ್ಣನ ಮ್ಮಾಲೇ ನಂಗೂ ಆಸೆ ಬಿತೆ ಕಣೇ. ನಾನು ತಿನ್ನೇಕು ” ಅಂದ. ಬಿಚ್ಚೇ ನೀವೇನೇ ನಾನು ಬಿಚ್ಚೋಕಾಗೊಲ್ಲ ಅಂದ್ದು. ಅವನು ಏನ್ ಮಾಡ್ಬಿಟ್ಟು ? ತಡಿ ಈ ಮುಂಡೇಗೆ ಮಾಡಿತ್ತೇನಿ ಇರ್ಲಿ ಅಂತ ಅಟ್ಟದ ಮ್ಮಾಕ್ ಅತಿದ್ದೆಯಾ, ಚಾಪೆ ಒಳ್ಳೆ ಸುತ್ತಿದ್ದು, ಕೆಳಕ್ ಇಳಿಸ್ತೂ ಲೂವೇ ಈ ರೀತಿ ಈ ಮಿಂಡಗಾರನ್ನ ಅಭಾಕ್ ವೋಗಿ ಮಗಾನ ಈ ರೀತಿ ಶಿಕ್ಕೆ ಹೊಟ್ಟಿದ್ದಿಯಲ್ಲ ? ಇದ್ ಸರಿಇನ ಅಂತ ಆ ಹೆಂಡಿತ್ತಿಗೆ ಕೇಳಿದ. ಉರ್ ಗೌಡನ್ನೇಲ್ಲ ಕರ್ನಿ ಆ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ತಲೇನ ಬೋಳ್ಣಿ, ಮೂರ್ ಪಟ್ಟೆ ಬಳಿದು, ಸುಣ್ಣ ತರ್ನಿ ಸುಣ್ಣ ಉಯ್ಯಿಬಿಟ್ಟು ಆ ಹೆಂಡಿತ್ತಿಗೇ ಕತ್ತೆ ಮ್ಮಾಲೆ ಮೆರವಣಿಗೆ ಮಾಡ್ದಿ ತಕ್ಕೂಂಡೋಗಿ ಆ ಸುಣ್ಣದ ನೀರಲ್ಲಿ ಹಾಕ್ಕಿಟ್ಟು.

ಹೆಂಡಿತ್ತೇನೂ ವೋಯ್ಯು. ಮಗನೂ ವೋಯ್ಯು; ಈ ದೋರೆ ಬ್ಯಾರೇ ಕಡೆ ಮದ್ದೆ ಆಗಬೇಕು. ಈಗ ಹೆಂಡಿತ್ತೇನೂ ಹೊರಟೋಯ್ಯು, ಮಗ ಹೊರಟೋಯ್ಯು. ಈ ಮುಂಡೆ ಮಾಡಿದ ಶಿಕ್ಕೆಗೆ ಅನುಭವಿಸಬೇಕು. ಆ ತರ ಅವು, ಮಾಡ್ದಿಟ್ಟು.

ದೂರೆ ಹಂಡಿನೂ, ಮಗನ್ನೂ ಆ ತರ ಮಾಡಿಟ್ಟು ದೂರೆ ಮದುವೆನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಎನೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ಮೊದ್ದು ಬಂದವೇ ಈ ತರ ಮಾಡವೇ: ಇನ್ನೊ ಬರೋವ್ವು ಏನ್ ಮಾಡ್ತಾಳೋ? ಯಾಕೆ ಮದುವೆ ಇನ್ನಾಕೇ? ನಾನ್ ಹುತ್ತದ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ಪುತ್ರನ್ನ ಪಡೆದಿದ್ದೆ. ಹಿಂಗಾಯ್ಯು. ಯಾವ್ ಸಿರಿ ಸಂಪತ್ತ ಮ್ಯಾಲೆ ನಾನಿರ್ಮೇಕು? ನನ್ ಮಕ್ಕು ಎಂಡಿ ಇದ್ದಾಗ್ನೂ ದೂರದಲ್ಲಿ ದಂಡನಾಗೆ ಇದ್ದೆ. ಅಂಗೇ ಇರೋಣ ಅಂತ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಬಿಟ್ಟು ದೂರೆ. ಮದ್ದೇನೂ ಆಗಿಲ್ಲ.

ಹೇಳಿದವರು : ಕರಿಯವ್ವು. ಎಲೀಯೂರು, ಕುಣಿಗಲ್ ತಾಲ್ಲೂಕು.

೧೫. ಘನ ಪ್ರಣಾವತಿ

ಹಿಂದೂ ಅಷ್ಟೆ ಈಗ್ನೂ ಅಷ್ಟೆ. ಈ ಕಲೀಯಗದಲ್ಲ ಅಷ್ಟೆ. ಬಡವ ಬಡವೇಯ, ಬಲ್ಲಿದ ಬಲ್ಲಿದ್ದೇಯ. ಬಡವ ಬಡವನ ಮನೇಲಿ ಸಂಬಂಧ ಬೆಳಸಬೇಕೇ ಹೊರತು, ಬಲ್ಲಿದನ ಮನೇಲಿ ಸಂಬಂಧ ಬೆಳೆಸಬಾರದು. ಬಲ್ಲಿದ ಬಲ್ಲಿದನ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಅವನ ಸರಿಜೋಡಿಯಾಗಿರತಕ್ಕವನ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಸಂಬಂಧ ಬೆಳೆಸಬೇಕು.

ಹೀಗಿರತಕ್ಕಂತ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೆಂಗ್ಲಾರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸೌವಾರ, ಮೈಸೂರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸೌವಾರ ಇತ್ತರೆ. ಬೆಂಗ್ಲಾರ ಸೌವಾರನ ಮನೇಲಿ ಒಂದ್ ಹೆಣ್ಣತ್ತು. ಮೈಸೂರು ಸೌವಾರನ ಮನೆಲೊಂದು ಗಂಡಿತ್ತು. ಸಮಜೋಡಿಯಾಗಿತ್ತು. ಮೈಸೂರು ಸೌವಾರ, ಬೆಂಗ್ಲಾರ ಸೌವಾರನ ಮನಿಗೆ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಬಂದ. ಮಾತ್ರಕೊಟ್ಟಬಿಟ್ಟು. ಇನ್ನೇನ್ ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ? ನನ್ ಸರಿಜೋಡಿಯಾಗಿರತಕ್ಕವನು ಅಂದು ಮಾತುಕೊಟ್ಟು. ವಡವೆ ವಸ್ತು ಎಲ್ಲ ಮಾತಾಯ್ಯು. ಇನ್ನು ಎಲ್ಲ ಲಗ್ಗ ಮಾಡದು? ನಾನು ಸೌವಾರ, ನಾನು ಗಂಡಿನ ಮನೇಲೆ ಲಗ್ಗ ಮಾಡದ? ಅದಾಗದುಲ್ಲ, ನಾನೂ ಸೌವಾರ, ನಾನೂ ಹೆಣ್ಣಿನ ಮನೇಲಿ ಲಗ್ಗ ಮಾಡೋದು ಆಗಲ್ಲ. ನಾವಿಬುಳು ಹೀಗೆ ಯಾಜ್ಯಮಾಡ್ಯಂತಯಿದೆ, ಲಗ್ಗ ಮಾಡೋದು ಹ್ಯಾಗೆ? ನಾವು ಹೀಗೆ ಮಾಡೋಣ, ನಮಗಿಂತಲು ಹಿರಿಯೋರಾಗಿರತಕ್ಕಂತವರ ಮನಿಗೋಗಿ, ಯಾರ ಮನೇಲಿ ಲಗ್ಗ ಮಾಡಬೇಕು ಅಂತಕಂತದ್ದನ್ನ ಕೇಳೋಣ. ಆ ಅಜ್ಞ ಯಾರಮನೇಲಿ ಲಗ್ಗ ಮಾಡ್ಯೇಕೂಂತ ತೀರ್ಥಾನ ಹೇಳ್ತಾನೋ ಅವರ ಮನೇಲಿ ಲಗ್ಗ ಮಾಡಾಣ ಅಂತೇಳಿಬಿಟ್ಟು ಒಬ್ಬ ಅಜ್ಞನಲ್ಲಿ ಹೋದ್ದು.

ಹೋಗಿ ಹೇಳಿದ್ದು. ಅಜ್ಞ ಗಂಡಿನೋರು ಸೌವಾರು. ಹೆಣ್ಣಿನೋರು ಸೌವಾರು.

ಗಂಡಿನೋರು ನನ್ನ ಮನೇಲಿ ಲಗ್ಗು ಮಾಡ್ದೀಕೊಂತ. ಹೆಣ್ಣನೋರು ನನ್ನ ಮನೇಲಿ ಲಗ್ಗು ಮಾಡ್ದೀಬೇಕೊಂತ. ನೀನು ಯಾರ್ಕನೆ ಬಾಕ್ಟಲ್ಲಿ ಲಗ್ಗು ಮಾಡ್ದೀಕೊಂತ ತೀರ್ಯಾನ ಹೇಳಿಯೋ ಅದ್ರಂತೆ ನಡಕಂಡು ಹೊಗ್ಗಿಬಿ ಹೇಳಿಜ್ಞ ಅಂದು. ಅಜ್ಞನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆ ಪಿಕಲಾಟಕ್ ಬಂತು. ಇವ್ವಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ, ಅವ್ವಿಗೆ ನಿಷ್ಮಾರ. ಅವ್ವಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ, ಇವ್ವಿಗೆ ನಿಷ್ಮಾರ. “ಹೂ ಆಗಲಪ್ಪ ಬನ್ನಿ ಇಲ್ಲ. ಗಂಡಿನ ಬಾಕ್ಟಲ್ಲಿ ಲಗ್ಗು ಮಾಡಿದೆ, ಗಂಡ್ ಮೂರಿಂಗ್ಸ್ ಹೆಣ್ಣನ ಮನೆ ಬಾಕ್ಟಿಗೆ ಕಳ್ಸಿಂಗಿಲ್ಲ. ಹೆಣ್ಣನ ಬಾಕ್ಟಲ್ಲಿ ಲಗ್ಗು ಮಾಡಿದೆ, ಹೆಣ್ಣು ಮೂರಿಂಗಳು ಗಂಡಿನ ಬಾಕ್ಟಿಗೆ ಕಳ್ಸಿಂಗಿಲ್ಲ. ಈ ಎಲ್ಲಾಲ್ಲಿ ಯಾರಾದು, ಒಬ್ಬ, ಒಪ್ಪಂದೆ, ಲಗ್ಗು ಮಾಡಪ್ಪ” ಅಂತ ಆ ಅಜ್ಞ ತೀರ್ಮಾನ ಹೇಳು. ಆಗ ಗಂಡಿನವನು ಯೋಚ್ಚಿ ಮಾಡ್ದ. ಹೆಣ್ಣು ಮನುವನ್ನು ಲಗ್ಗು ಮಾಡಿದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತವಾಗಿ ಗಂಡಿನ ಮನಿಗೆ ಹಾಗೂ ಕಳ್ಳುಮಲ್ಲ ಹೀಗೂ ಕಳ್ಳುಮಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೊಂಡು ರವಾಗಿ ನಾನ್ಯಾಕೆ ಒಪ್ಪೇಳಿ ? ಹೆಣ್ಣನೋರೆ ಮಾಡ್ಲ ಬಿಡು ಅಂತೇಳಿಬಿಟ್ಟ. ಆಗ ಹೆಣ್ಣನೋರು ಒಪ್ಪಂದು. ತನ್ ಹೆಂಡಿಗೇಳಿ ಎಂಟು ದಿನದಲ್ಲಿ ಲಗ್ಗು ಇಟ್ಟ.

ಈ ಘನ ಪುಣ್ಯವಂತ ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಪಶ್ಚಯಿದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸಂಪತ್ತಿನಿಂದ ಲಗ್ಗು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟ. ಆ ಲಗ್ಗುವಾದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಗಂಡನ ಮನೆಯನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತವಾಗಿ ನೋಡಬೇಕಾದ್ದ ಹೆಣ್ಣನ ಕರ್ತವ್ಯ. ಆದೆ, ಈ ಅಜ್ಞನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಟ್ಟಪ್ಪೆ ಇತ್ತಲ್ಲ ? ಆದ್ರಂದ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳನ್ನು ಕಳಿಸಿಲ್ಲ. ಇವ್ವು ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಲಗ್ಗು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕರಕಂದ ಬಂದೊಬಿಟ್ಟ. ಕರಬಂದೊ ಮೂರು ದಿವಸದಲ್ಲಿ ಆ ಘನ ಪುಣ್ಯವಂತ ಸತ್ಯೋದ. ಯಾವಾಗ ಸತ್ಯೋದ್ಯೋ ಅವನ ಘನ ಪಶ್ಚಯಿವೆಲ್ಲ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿತ್ತೂ ಅಲ್ಲಲ್ಲ ಅದೃಶ್ಯವಾಯ್ತು. ಇದ್ದ ಮನೆಮರಗಳನ್ನು ಅವರಿವರು ಕಿತ್ತಂಡು. ಒಂದೇ ಒಂದು ಹುಲ್ಲು ಜೋಪಡಿ ಮಾತ್ರ ಇವ್ವಿಗೆ ಉಳಿತು. ಆ ತಾಯಿ ನಾನು ಸಾವ್ಯಾರ್ಥ ಹೆಂಡಿ ಅನಿಸ್ಸುಂಡಿದೆ. ನಾನು ಹತ್ತಾರು ಜನ ಬಡಬಗ್ಗರನ್ನು ಕಾಪಾಡತಿದ್ದವಳಾಗಿ ಈಗ ಇದುನ್ನೇಲ್ಲ ನೋಡೋದ್ದಿಂತ ಕಣ್ಣ ಮುಚ್ಚೆಂದೊ ಸುಮ್ಮೆ ಕೂರೋದು ಬಾಳ ಒಳ್ಳೇದಲೇ ಅಂತೇಳಿ ಕಣ್ಣ ಮುಚ್ಚೆಂದೊ ಸುಮ್ಮೆ ಕುಂತಾಬಿಟ್ಟು. ಇನ್ನು ತಾಯಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚೆಂದೊ ಸುಮ್ಮೆ ಕುತಗಂದ ಮ್ಯಾಲೆ ತಾಯಿನ್ನ ಕಾಪಾಡೊ ಭಾರ ಯಾರ್ಥ ? ಮಗಂದು. ಮಗ ಏನ್ನಾಡ್ದ ? ತನ್ ತಾಯಿಗೋಸ್ಕರವಾಗಿ ಆಪತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಒಿಕ್ಕಾಟನೆಗೆ ಹೋದ.

ಉಳಿದಿರೋದು ?" ಏನಿಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಮಾವನ ಮನೆ ಮಾತ್ರ, ಉಳಿದಿದೆ. ಅಯ್ಯೋ ಬೇಡಪ್ಪ. ನಿಮ್ಮ ಮಾವನ ಮನಿಗೆ ಬೇಡ. ನಾವು ಹೀಗೆ ನಿರ್ಗತಿಕರಾಗಿದೇವಿ ಅನ್ನೊ ವಿಚಾರ ಅವಿಗೆ ತಿಳಿಯೋದು ಬೇಡ, ಬೇಡಪ್ಪಾ; ಅದು ಅಲ್ಲದೆ ಆಗ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಲಗ್ಗ ಮಾಡದಂತಹ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಪ್ಪು ಷಶ್ಯಯ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಲಗ್ಗ ಮಾಡಿದ್ದು. ಇವತ್ತು ನಾವು ಒಬ್ಬ ಭಿಕ್ಷು ಕರಿಗಿಂತಲು ಕಡೆಯಾಗಿದೇವಿ. ಅದು ಒಂದಲ್ಲದೆ ರೂಪರೇಖೆಗಳೆಲ್ಲ ಕೆಟ್ಟು ಹೋಗಿವೆ. ಹರಕಲಂಗಿ ಹರಕಲ ಚಡ್ಡೀಲಿ ನಿಮ್ಮಾವನ ಹತ್ತೆ ಹೋದಾಗ ನಿನ್ನ ಅಳಿಯಾಂತ ಖಂಡಿತವಾಗು ಗುರು ಹಿಡಿಯೋದಿಲ್ಲ. ಯಾರೋ ಭಿಕ್ಷು ಕಾಂತ ನಿನ್ನನ್ನ ಒದ್ದು ನೂಕ್ತಾರೆ. ಬೇಡಪ್ಪಾ ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳು. "ಇಲ್ಲವ್ವ ಆಗ ನಾನು ಹೋಗ್ತಾ ಕಂತ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನನ್ನೆಂಡ್ತಿನನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕಾಣ್ತಾಳೆ. ಇಲ್ಲ ಒದ್ದು ನೂಕ್ತಾಳೇನ್ನರ ನೋಡ್ದೇ ಕೂಂತ ಮಾಡಿದ್ದೇನಮ್ಮೆ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಗತಿ ಏನು ಮಾಡಿ ಹೋಗ್ತಿಯಾ ?" ಏನೂ ಇಲ್ಲ ಈಗ್ಗ ಅಲ್ಲಿ ಸಾಯಂಕಾಲಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮನೇಲಿ ಭಿಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ ತಂದಿಟ್ಟಿದ್ದೇನಮ್ಮೆ. ಉಂಟಮಾಡು. ನಾಳೆ ನಾನ್ನೆಲ್ಲಿದ್ದು, ಸರಿ ಬಂದು ಇನ್ನೊಬ್ಬ, ಮನೆ ಭಿಕ್ಷೆನಾದ್ದು, ಬೇಡಿ ತಂದು ಕಾಪಾಡುತ್ತೇನಮ್ಮೆ ಅಂತ ಹೇಳಬಿಟ್ಟ. ತಾಯಿಯಿಂದ ವಾಗ್ದಾನವನ್ನು ಪಡಕಂಡ. ತನ್ನ ಮಾವನ ಉರಿಗೆ ಬಂದ.

ಮಾವನ ಮನೆಯಾದೂ, ಸೀರ ಹೋಗಾಕ್ ಆಗುತ್ತದೆಯೇ? ಯಾಕೆ? ಭಿಕ್ಷು ಕನಿಗಿಂತ ನಿರ್ಗತಿಕನಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಮಾವನ ಮನಿಗೆ ಸೀರ ಹೋಗಾಕ್ ಆಗದುಲ್ಲ. ಉರ ಹೋರಭಾಗದಲ್ಲಿ ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿರತಕ್ಕಂತ ಕೊಳ. ಆ ಕೊಳದತ್ತ, ಅರಳಿಕಟ್ಟಿ. ಆ ಅರಳಿ ಕಟ್ಟಿಮ್ಮೆಲೆ ಸುಮ್ಮೆ ಬಂದು ಕೂತ. ಇನ್ನು ಈ ಸವ್ಯಾರನ ಮಗಳು ತನ್ನ ಒಡನಾಡಿಯವರ ಜಡೆಯಲ್ಲಿ, ಅವರವರ ಸಮಜೋಡಿಯಾಗಿರತಕ್ಕಂತವರ ಜೊಡೆಯಲ್ಲಿ, ಅಲ್ಲಿ ನೀರಿಗೆ ಬಂದ್ದು. ನೀರಿಗೆ ಬಂದ್ರೆ, ಈ ಮನುಷ್ಯನ್ನಾಕೆ ಮಾತಾಡ್ಸಾಕ್ ಹೋಗ್ತಾರೆ? ಯಾವುದೋ ಭಿಕ್ಷು ಕ ಕೂಡಿದಾನೇಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟು, ತಮ್ಮ ಪಾಡಿಗೆ ತಾವು ನೀರ ತಗಂದ್ದು, ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮನಿಗೆ ಬಂದ್ದು. ಈ ಒಡನಾಡಿಗಳು ಬಂದುದ್ರಲ್ಲ? ಅವರವಿಗೆ ಅಷ್ಟಷ್ಟಕೆ ಸಾಕಾಯ್ತು. ಅವರವು, ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ನಿಂತೋಬಿಟ್ಟು. ಈ ಸಾವ್ಯಾರನ ಮಗಳು ಇನ್ನು ಒಂದಪ ನೀರಿಗೆ ಬರಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭ ಬಂದದ್ದರಿಂದ, ಆಗ ಅವರ್ತ ಕರಕಂದ್ ಬರಾಕ್ ಆಗುತ್ತದೆಯೇ? ಆಗ ಅವಳು ಒಬ್ಬಳೇ ಬಂದ್ದು. ನೀರನ್ನು ಎರಡು ಕೊಡದಲ್ಲಿ ಮೊಗೆದಿದ್ದಾಳೆ. ಒಂದ್ ಕೊಡವನ್ನು ಹೋತ್ತುಂಡು, ಇನ್ನೊಂದು ಕೊಡವನ್ನು ಎತ್ತಿಗೊಳ್ಳುಟ್ಟೆಂದು. ಅಷ್ಟೋತ್ತೀ ನೋಡ್ದೆ. ನಾನು ಹೀಗೆ ಕುತ್ತುಂದ್ರೆ, ನನ್ನ ಕಾಯ್ ನೆರೆವೇರುತ್ತೆಯೇ? ಹಾಗಂತ ಇವ್ವು ಇಳ್ಳ. ಆ ಕೊಳಕಿಳ್ಳು ಒಂದ್ ಬಕ್ಕಿ ನೀರು ಕುಡುದುಬಿಟ್ಟು. ಇವ್ವು ಒಂದು ಮೆಟ್ಟು ಹತ್ತಿದ್ದು. ಇವ್ವು ಒಂದು ಬಕ್ಕಿ ನೀರು ಕುಡುದು ಒಂದು ಮೆಟ್ಟು ಹತ್ತಿದ್ದು. ಹುಶ.... ಅಂದ. ಹುಶ.... ಅಂದಟ್ಟಿ ಗರಕ್ಕನೆ ತಿರುಗಿಬಿಟ್ಟು. ಯಾಕಣ್ಣ ಹೀಗದೀಯ ಅಂತ ಕೇಳಿದಳು? ಅಮ್ಮ ನನಿಗೆ ಮೂರು ದಿವಸದಿಂದ ಉಂಟವಿಲ್ಲ. ಅದುಕ್ ಹೀಗಿದೀನಿ ಅಂದ. ಹಾಗಾದೆ,

ನಿನಿಗೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೇನಪ್ಪಾ ? “ನಮ್ಮನೇಲಿ ಒಪ್ಪತ್ತು ಉಣಿಲ್ಲಂತೆ ನಡಿಯಪ್ಪ. “ಸರಿ ಆಗಲಮ್ಮೆ”. ಮುಂದೆ ಈಕೆ ಬರ್ತಾಯಿದ್ದಾಳೆ. ಅದರಿಂದ್ದಿಂದ ಇವನು ಬರ್ತಾಯಿದಾನೆ.

ಇನ್ನು ಹೆಣ್ಣನ ತಂದೆ ಘನ ಪುಣ್ಯವಂತ ಮನೆಮುಂದ್ದಿಂದ ಮಂಚದಮ್ಮಾಲೆ ಕಾಲಮ್ಮಾಲೆ ಕಾಲ ಹಕ್ಕೆಂದು, ಬೆತ್ತದಕೋಲು ಕೈಲಿ ಹಿಡ್ಡಂದು, ಕುಂತುದಾನೆ. ಮಗಳು ಮುಂದುಗಡೆ ನೀರು ಹೊತ್ತುಂಡೆ ಬರ್ತಾಯಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳ ಹಿಂದಗಡೆ ಇವನು ಬರ್ತಾಯಿದಾನೆ. ಯಾರಮ್ಮೆ ಈತ? ಅಂತ ಕೇಳಿದ ಅಪ್ಪ. ‘ಯಾರೋ ಗೊತಿಲ್ಲವಪ್ಪ’ ಮೂರು ದಿವಸದಿಂದ ಉಣಿಲ್ಲವಂತೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಬಾರಪ್ಪಾ ಉಣಿಕೆ ಇಕ್ಕೆನೀ ಅಂತ ಕರಕೆಂದ್ರ ಬಂದೆ. ‘ಅಯ್ಯಾಯ್ಯಾ ಇವನಿಗೇನಮ್ಮೆ ಬಂದಿರೋದು ? ಬಂದಾಳು ಸಿಗುದೆ, ಎರಡಾಳು ಆಗ್ನಾಯಿದಾನೆ. ಯಾರ ಮನೇಲಾದು, ಕೂಲಿ ಮಾಡ್ಯೋದು. ಇಲ್ಲೆ ಹೋದೆ, ಗೇಯಬಹುದು. ಹೆಸರು ಅದು ಏನೂ ನೋಡಿಲ್ಲಾಮ್ಮ..... ಬರಿ ಮನೆಮನೆ ಭಿಕ್ಕೆ. ಇದನ್ನೇ ಮಾಡ್ಯೋಂದ್ರ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅಯ್ಯಾ ಬಿಡಿ ಅಪ್ಪ. ಅವನು ಎಂತೋನರ ಆಗ್ನಿ. ಅವನ್ನು ಕಟಕಂಡೆ, ನಮಿಗೇನಪ್ಪ? ಅವನಲ್ಲಿ ರತ್ನಕ್ಕಂತ ಕರಮಶೇಷವನ್ನು ನಮ್ಮ ಬಾಯಲ್ಲಾಡಿ ಆ ಪಾಪವನ್ನು ನಾವ್ಯಕೆ ಹೊತ್ತುಬೇಕಪ್ಪ? ನಾವಿಕ್ಕದು ಒಪ್ಪತ್ತಿನ ಉಣಿ. ಉಣಿ ಮಾಡ್ಯೋಂದು ಹೊಂಟೋಗಪ ಅಂದೆ, ತೇರಿಹೋಗಲ್ಪೇನಪ್ಪಾ? ಅವನ ಕಟಕಂದು ನಮಿಗೇನು ಆಗಬೇಕಾಗಿದೆ? ಆಗಲಮ್ಮೆ ಉಣಿಕೆ ಕೊಡು. ಬಾರಣ್ಣ ಯೋಚ್ಚೆ ಮಾಡ್ದೆ ಬಾಪರಮಾತ್ಮೆ ಇದ್ದಾನೆ. ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ಹುಟ್ಟಾ ತಕ್ಕಂದು ಬಂದಿಲ್ಲ. ಹೋಗತಕ್ಕಂತ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಕ್ಕಂದು ಹೋಗದಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ಮೂರು ದಿವಸದಿಂದ ಉಣಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಅಂತಿದಾನಲ್ಲ? ಇದಕ್ಕೇನು ಗತಿಮಾಡ್ಲಿ? ಅಣ್ಣಾ ಒಂದು ಬುದ್ದಂತ್ತೆ ಹೇಳ್ತೇನಿ ಮಾಡ್ತೀಯ ಅಂದ್ದು. ಓ ಮಾಡ್ತೀನಿ. ಏನೂಯಿಲ್ಲ ಇನ್ನು ಹತ್ತಾರು ದಿನದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಗಂಡನ ಮನೆಯವರು ಘನ ಪುಣ್ಯವಂತು. ನನ್ನನ್ನ ಕರಕೋಂಡು ಹೋಗಾಕ್ ಬರ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನ್ನ ಕರಕಂಡೋಗಿ ಸುಖಿ ಸಂಪತ್ತಿನಿಂದ ಸಾಕ್ಕೇನಿ. ಇವಾಗ ನನ್ನ ತಂದೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಲಿಗಿರು. ಓ ಆಗ್ನಿ ಅಂದ.

‘ಅಪ್ಪಾ’. ‘ಏನಮ್ಮೆ ?’ ‘ಇವರು ನಮ್ಮನೇಲಿ ಕೂಲಿಗಿರತಾರಂತೆ. ಇರಲೇಳು. ಇನ್ನೇನು? ಇನ್ನು ಹತ್ತಾರು ದಿವಸದಲ್ಲಿ ಯಾರಾದು, ಕರಿಯಾಕ್ ಬಂದೆ, ಅಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಹಂತ ಹಂತವಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಕೊಡೋದಿಕ್ಕಾದು, ಬೇಕಲ್ಲಪ್ಪ? ಆಗಲಮ್ಮೆ. ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಇಷ್ಟತ್ತೆ. ಏನಾಯೋ ಎಂತಾಯೋ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲಮ್ಮೆ. ಅವನು ಈಗ ಉಣಿ ಮಾಡಿ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಅಷ್ಟತ್ತೆ ಎದ್ದು ಉರ ಮುಂದ್ದು ಬಾಳೀ ತ್ವಾಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಕಪಲೆ ಹೊಡಿಂತ ಹೇಳಿಬಿಡಮ್ಮೆ. ಆಗಲಿ. ಸರಿ ಉಣಿ ಮಾಡ್ದೆ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಅಷ್ಟತ್ತೆ ಎದ್ದು ಉರ ಮುಂದಗಡೇಲೆ ಬಾಳಿತ್ವಾಟ. ಅಷ್ಟತ್ತೆ ಎದ್ದು ಕಪಲೆ ಹೊಡೆದುಬಿಡಣ್ಣ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು, ಮನಿಕ್ಕಂಬುಟ್ಟು.

ಸಾವ್ಯಾರನಿಗು ಒಬ್ಬ ಮಗ ಇದ್ದು. ಮಗನಿಗು ಲಗ್ನ ಮಾಡಿದ್ದು. ಸೊಸೆ ಬಂದುದ್ದು. ಇನ್ನು ಮಗ ಕೋಳಿ ಕೂಗೋ ಹೊತ್ತೆ ಎದ್ದು. ಬೇರೆ ಜನಗಳನ್ನು ಕರಕಂದು ಬೇರೆ ತ್ವಾಟಕ್ಕೆ

ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋದ. ಆಗ ಈಕೇನು ಏಳಿದ್ದು ಇವನ್ನು. ಏಳಿ, ಹೋಗಪ್ಪ ಉರಮುಂದ್ದು ಬಾಳೇ ತ್ವಾಟಕೋಗಿ ಕವಲೆ ಹೊಡಿ. ಆದೆ ಕವಲೆಯನ್ನು ಹೊಡಿಯೋದಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆಯೇ ಇವನಿಗೆ? ಸವ್ಯಾರನ ಮಗನಾಗಿದ್ದೋನು. ಹತ್ತುಜನ ಆಳುಗಳ ಕೈಲಿ ಮಾಡಿಸ್ತಿದ್ದೋನು. ಆದೆ, ಅವರು ಆರು ಹೊಡಿತಾಯಿದ್ದಲ್ಲಿ. ಅದ್ದಂತೆ ಹೊಡ್ಡ. ಒಂದು ಬಾನಿ ನೀರು ಎತ್ತಿದ. ಅಯ್ಯೋಂತೇಳಿ ಬಿಧಿಟ್ಟು. ಬಾಳಿ ಸರುಕೊಗಿ ಹಾಸ್ಗೆಂದ್ರ ಸುಖ್ಯಾಗಿ ಮಲಗಿಬಿಟ್ಟು.

ಇತ್ತುಡೆ ಸೂರ್ಯ ಹುಟ್ಟಿ ಎಂಟ್‌ಗಂಟೆಯಾಗಿದೆ. ಸೋಸೆ ತನ ಗಂಡ ಯಾವ ಕಡೀಕ್ ಕೆಲಸಕ್ ಹೋಗಿದಾರೋ ಆ ಕಡೀಕ್ ತಿಂಡಿ ಪದಾರ್ಥ ತಗಂದ್ ಹೋದ್ದು. ಎಂಟ್‌ಗಂಟೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಸವ್ಯಾರು, ಬಂದಿದಾರೆ. ತಾಯಿ? “ಎನ್ನಪ್ಪಾ?” ‘ಆ ಮಗೀಗ ಉಟುಕ್ ಕೊಟ್ಟೇನವ್ವಾ?’ ‘ಇಲ್ಲವ್ವಾ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ’. ‘ಅಯ್ಯೋ ಕೊಡಬೇಕವ್ಯು. ಅವು ಯಾತಕೊಣ್ಣರ ಅಮ್ಮೆ ನಮ್ಮೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕ್ ಬರೋದು? ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ದುಡಿಯಾಕಲ್ಲೇನಮ್ಮೆ? ಕೊಡಮ್ಮೆ ಮೊದಲು ಕಟ್ಟಿಕೊಡು’. ಇಲ್ಲವ್ವ ದೂರದ ಪ್ರದೇಶವಾದರೆ ನೀವು ಹೋಗಿ ಅಂತಹೇಳ್ತಾಯಿದ್ದೆ. ಉರಮುಂದ್ದುಡೆ ತ್ವಾಟಲ್ಲವಾ ನಾನೇ ಕೊಟ್ ಬರ್ತೇನಿ. ನನಿಗೆ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲವಾಗಿದೆ. ಹೋಗಮ್ಮೆ ಹಾಗಾದೆ. ಕೊಟ್ಟಿಟ್ ಬಾ ಹೋಗಮ್ಮೆ. ಸರಿ ಆಗ ಕುಕ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ಅನ್ನವನ್ನು ಮಡಿಕ್ಕಂಡ್ಲು. ಅದಕ್ಕೆ ಹಾಕ್ತಕ್ಕಂತ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊಂಟ್ಲು. ಹೋಗಿ ನೋಡ್ತಾಳಿ ಮನಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ ಮನುಷ್ಯ.

ಅಯ್ಯೋ ನಿದ್ದೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದವನನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಿದರೆ ಪಾಪ, ದೋಷ ಇದಕ್ಕೇನು ಗತಿಮಾಡಿ? ಹಾಗೆಂದೋಳಿ ಏನ್ನಾಡಿಬಿಟ್ಟು? ಆ ಕುಕ್ಕೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು, ಆ ಕವಲೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಗಂಡ್ ಅಧಾರ ತ್ವಾಟುಕ್ ನೀರು ಹೊಡದ್ಲು. ಅಷ್ಟತೆ ಎಚ್ಚರವಾಯ್ತು. ಎದ್ದು. ಮನಿಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾಯ ಮಾರಾಯ. ನಾನು ಬರೋವತ್ತೆ ಸರಿಹೋಯ್ತು. ಇಲ್ಲ ನಮ್ಮೆ ತಂದೆಯೇನಾದು, ಬಂದುದ್ರೆ, ಗತಿಯೇನಪ್ಪು? ಆಗಂತೇಳಿಬಿಟ್ಟು ತಂದಿರತಕ್ಕಂತ ಉಟವನ್ನು ಉಟಮಾಡಲು ಕೊಟ್ಟು. ಅನ್ನವನ್ನುಕ್ಕಿಂದ್ದಾಳಿ. ಕಲಸಿಕೊಂಡು ಬಾಯಲ್ಲಿ ತುತ್ತಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ತುತ್ತಿಟ್ಟುಕೊಂಡಾಗ ಹನ್ನೆರಡುಗಂಟೆ ಬರಾಬರಿ ಆಯ್ತು. ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತಾದ್ದರಿಂದ ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ನೆನಪಾಯ್ತು. ಅಮ್ಮೆ ಹನ್ನೆರಡುಗಂಟೆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಎಲ್ಲಿದ್ರು, ಭಿಕ್ಕೆ ಬೇಡಿಯಾದು, ತಂದು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಇರ್ತೇನಿ ಅಂತಹೇಳಿದ್ದೆನಲ್ಲಮ್ಮೆ ಅಂತ ತಾಯಿ ನೆನಪು ಬಂದದ್ದರಿಂದ, ಎರಡೂ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ನೀರು ಹರದ್ದು. ಆಗ ಆಯ್ಯುಯ್ಯೋ ಯಾಕಪ್ಪ ಅಳ್ಳಾಯಿದ್ದೀ? ನಾನೇನು ಅನ್ನಿಲ್ಲವಲ್ಲ? ಅಯ್ಯೋ ನೀವೆನರ ಅಂದೂಂತ ನಾನು ಅಳ್ಳಾಯಿಲ್ಲ. ನಾನು ಉಟಮಾಡುವಾಗ ನನ್ನ ತಾಯಿ ನೆನಪು ಬಂತು. ಅದಕ್ಕೆ ಅಳ್ಳಾ ಇದ್ದೇನಿ ಅಂದ. ಅಪ್ಪಾ ಯಾವೂರಲ್ಲವ್ವೆ ಇರದು? ನನ್ನ ಕೂಟ ಹೇಳು. ನಿನ್ನಲ್ಲಿರತಕ್ಕಂತಹ ಗುಟ್ಟಾದ ರಹಸ್ಯಾನು ಮುಚ್ಚಿಡಬೇಡ. ಏನೂಂತ ವಿಚಾರ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಪ್ಪಾ. ‘ಅಯ್ಯೋ ಹುಚ್ಚಿ ಏನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ?’ ನಿನ್ನನ್ನು ಲಗ್ನವಾದ ಮೂರು

ದಿವಸದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ತಂದೆ ತೀರಿದ್ದರಿಂದ, ನಮ್ಮ ಸಕಲೈಶ್ಯವೆಲ್ಲ ಅದೃಶ್ಯವಾಗೋಯ್ತು. ಆಗ ಹೊಲಮನೆ ಮರಗಳನ್ನು ಅವರಿವರು ಕಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಒಂದು ಮಲ್ಲಿನ ಜೋಪಡಿ ಮಾತ್ರ ಉಳಕಂತು. ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಎಲ್ಲ ನೋಡಲಾರದೆ ಕಣ್ಣಿಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತರು. ನಮ್ಮ ತಾಯಿಗೋಸ್ಸರವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಪಟ್ಟಿದಲ್ಲಿ ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಭಿಕ್ಷಾಟನೆ ಮಾಡ್ದೆ. ನಿನ್ನಾಬ್ಧ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡ್ದೇಕಾಗಿತ್ತು. ಇಷ್ಟಾಯ್ತು.

ಆಗ ಎತ್ತು ಕಪಲೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟು. ಗಂಡನ್ನ ಕರಕಂದ ಬರ್ತಾಯಿದ್ದು. ಅವತ್ತಂದು ಗಂಡನ ಅನಬೇಕಾದರೆ ಬಯಸಿದ್ದಾಯ್ತು. ಇವತ್ತು ಕಂಡು ಹಾಗಿರಾಕೆ ಆಗುತ್ತೇಯೇ ? ನೀನು ಹಿತ್ತು ಬಾಗಲ್ಲಲ್ಲಿ ಬಾ ಅಂದ್ದು. ತಂದೆ ಮುಂದಿನ ಬಾಗಲಲ್ಲಿ ಕೂತಿದ್ದಾನೆ. ಆಗ ನೇನೀಬಾರ್ಹೀನ್ ಕರ್ನಿ, ಇವನ ಗಡ್ಡ ಮೀಸೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತಗಸಿ, ಆತನ ಸ್ವಾನ ಮಾಡಿಸಿ, ಅಣ್ಣನ ಬಟ್ಟೆ ಬರೆಗಳನ್ನು ಉಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ. ನೋಡಿ ಆ ಮಂಚದ ಮ್ಯಾಲೆ ಮನಿಕ್ಕಳಿ ನಾ ಮಲಗೋ ಮಂಚದ ಮ್ಯಾಲೆ. ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ ಸುಖಿವಾಗಿ ಮಲಗಿದ್ದಾನೆ. ತಲೆಯನ್ನು ಬಾಚ್ಕು ಹೂವನ್ನು ಮುಡಿತೂ ‘ಅಪ್ಪಾ?’ “ಏನಮ್ಮೆ ?” ‘ಅಲ್ಲಿಪ್ಪ ನಾನು ಹೋಗ್ಗೇನಿ’. ‘ಎಲ್ಲಿಗೋಗ್ಗಿಯಮ್ಮೆ ?’ ‘ಅದೇ ನನಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ಗೇನಿ’ ‘ಅನತ್ಕುಂತ ವಿಚಾರವು ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ನನಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ಗೇನಿ ಅಂತಿಯಲ್ಲಿಮ್ಮೆ ? ಯಾರಮ್ಮೆ ಬಂದಿರೋರು? ‘ಅವರೆ ಬಂದಿದ್ದಾರಪ್ಪಾ’ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ? ‘ನೋಡಿ ಅಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದಾರೆ.’ ಆದ್ಯಾವಾಗಮ್ಮೆ ಬಂದು, ? ಆದೇ, ಇವನ ಗಡ್ಡ ಮೀಸೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆಸಿದ್ದು. ಅಷ್ಟುತ್ತೆ ಇವನಿಗೆ ಈ ಬಣ್ಣ ಬರಬಲ್ಲದೆ ? ಏನು ಈ ಮನ್ನ ನಿನ್ನ ಹೂಲಿಗೆ ಬಂದ ಹಾಗಿತ್ತಲ್ಲ ? ಹಾಗಂತ ವಿಚಾರ ಮಾಡೋದ್ದೋಳಗಾಗಿ ಇವನ ವಿಚಾರಗಳೆಲ್ಲವು ಗೊತ್ತಾಯ್ತು. ಈಕೆ ಗಂಡನ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲ ಭಿಕ್ಷುಕರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಅನ್ನತಕ್ಕಂತ ವಿಚಾರ ಇವರಿಗೆಲ್ಲ ಗೊತ್ತಾಯ್ತು. ಗೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಅಯ್ಯೋ ನನ್ನ ಮಗಳು ಸುಖಿ ಸಂಪತ್ತಿನಿಂದ ಬದುಕ್ಕಿ ಅಂತೇಳಿಬಿಟ್ಟು ಘನಪುಣ್ಯವಂತರ ಮನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟೆ. ಅದು ನನ್ನ ಮಗಳ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಿಲ್ಲ. ನಾನೇನ್ ಮಾಡಾಕಾಗುತ್ತೇ ?

ಹಾಗೇಂತ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟು, ಹತ್ತಾರು ಗಾಡಿಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಆ ಗಾಡಿಗಳಿಗೆ ಅಕ್ಕೆ ಬೆಲ್ಲ ತುಪ್ಪ ತೈಲ ಎಲ್ಲವುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ. ಎಲ್ಲ ಸಾಲಿಗೆ ನಿಂತುದಾವೆ. ಮಗಳು ಈಚೆಗಡೆ ಬಂದು ನೋಡಿದ್ದು. ಇವೇನಪ್ಪು ಇವೆಲ್ಲ ? ನಿನಿಗೋಸ್ಸರವಮ್ಮೆ. ಇದುನ್ನೆಲ್ಲ ಹೋಡಿಸ್ಗೆಂದ ಹೋಗಿ ನಿಮ್ಮ ಗಂಡನ ಉರಲ್ಲಿ ಇಳಿಸಿಕೊಂಡು ಸುಖಿ ಸಂತೋಷಿಂದ ಇರಮ್ಮೆ. ನಾನು ಕಾಲಾಂತರದಲ್ಲಿ ಬಂದು ನಿನಿಗೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೂಂತ ಇದೆಯೋ ಅದನ್ನ ನಾನು ಮಾಡ್ದೇನಮ್ಮೆ. ‘ಅಪ್ಪಾ ನನ್ನ ಮಾವರ ಅಷ್ಟುಶ್ಯಯವೆಲ್ಲ ಹೋಯ್ತು. ನೀವು ಕೊಡೋದೆಲ್ಲ ಎಷ್ಟು ದಿವ್ವಾ ಕೊಡ್ಡೀಯ ? ಈ ಭರ್ತಿಗಾಡಿಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗಂಟ ಹೂಡಿಸಿದೆ, ಅದೇ ಭರ್ತಿಗಾಡಿಗಳನ್ನು ತಿರಗ ಮನೆಹತ್ರ ತರಬೇಕೆನಪ ? ‘ಒಬ್ಬಳೇ ಮಗಳೂಂತೇಳಿ ಪ್ರೇಮಕೋಸ್ಸರವಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನ ಸಾಕಿ, ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಶಶ್ಯಯದಿಂದ ಬೆಳಸಿರತಕ್ಕಂತ ನೀನು,

ಯಾಕಮ್ಮೆ ಹಾಗಂತಾಯಿದ್ದೀರು ? ಇಲ್ಲ ಅಥ ಆಸ್ತಿ ಬೇಕೆ ? ಇಲ್ಲ ಹತ್ತು ಸಾವು ರೂಪಾಯಿ ಬೇಕೆ ? ಏನು ಬೇಕೊಂತ ಕೇಳು ತಾಯಿ. ಅದನ್ನು ನಾನು ಕೊಡುತ್ತಿಂನಿ. 'ಅಯೋ' ಅಪ್ಪು ಮಗಳೂಂತ ಪ್ರೇಮೇಕ್ಕೋಸ್ಕರವಾಗಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ವಡನೆ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿದಿಯಲ್ಲ ? ಅವನ್ನೂ ಸಹ ನಾನು ತಗಂಡು ಹೋಗ್ತುಕಂತವಳಲ್ಲ. ನನ್ನ ಗಂಡನ ಮನೇದು ಎಷ್ಟಿದೆಯೋ ಅಷ್ಟನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಡು ಹೋದೋಳಿ ವಿನಿಃ ಇನ್ನೇನನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗ್ತುಕ್ಕಂತವಳಲ್ಲ. ಅಪ್ಪು ಮೈಗೆ ಸಲ್ಲತಕ್ಕಂತ ತಂದೆಮನೆ ಭಾಗ್ಯ ಯಾವ್ಯಾನ್ನಿದ್ದಾದು, ಗೊತ್ತಿದೆಯೇನಪ್ಪು ? ನಾನು ನನ್ನ ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗತಕ್ಕಂತ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ತಾಯಿ ನನಗೆ ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಪಾವು ಮಡ್ಲಕ್ಕಿ ಹಾಕ್ತಾರಲ್ಲ, ಅಷ್ಟೋಂದು ಸಲ್ತಕಂತಾದೆ ಹೋರ್ತು, ಯಾವ ಭಾಗ್ಯ ಕೊಟ್ಟು, ಸಲ್ಲದೂಯಿಲ್ಲ. ನಾ ತಗಂಡ್ ಹೋಗಾದು ಇಲ್ಲ.

ತನ್ನ ತಾಯಿತಾವ ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ. "ಅಮ್ಮಾ?" "ಬಾ ತಾಯಿ". "ನಾನು ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ತು ಇದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿ ಕಳ್ಳಮ್ಮೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸುಖಿ ಸಂತೋಷಿಂದ ಬೇಳೆದಿರತಕ್ಕಂತ ಮಗಳು ಆ ನಿರ್ಗತಿಕರಾಗಿರತಕ್ಕಂತವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಏನು ಕಷ್ಟ ಪಡ್ಡಾಳೋ ಹಾಗೇಂತೇಳಿದ ತಾಯಿ ಮಗಳಿಗೆ ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿ, ಒಂದು ಪಾವು ಮಡ್ಲಕ್ಕಿ ಇಕ್ಕೋತಾವ ಒಂದ್ ಸೇರು ಮಡ್ಲಕ್ಕಿ ಇಕ್ಕಿದ್ದು. ಇದರಿಂದಲಾದು, ನನ್ನ ಮಗಳು ಕೆಲದಿವಸ ಕಾಲಮಾಡ್ಲಿ ಅಂದು. ಆಗ ಅದುನ್ನ ತಗಂಬಿಟ್ಟು. ತನ್ನ ಗಂಡನ್ ಕರಕಂದ್ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟು.

ಸೀದ ತನ್ನ ಅತ್ತೆ ಎಲ್ಲಿ ಕಣೀಮುಚ್ಚೆಂದ್ ಕೂತಿದಾಳೋ ಅಲ್ಲಿಗೋಗಿ ತನ್ನ ಅತ್ತೆ ಪಾದುಕ್ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದ್ದು. ಬಂದೆಯಾ - ಬಂದೆಯಾ ತಾಯಿ ಫಾನ ಪುಣ್ಯವಂತರ ಮಗಳು, ನಿರ್ಗತಿಕರಾದ ನಮ್ಮೆನ್ನು ನೋಡೋದಕ್ಕೋಸ್ಕರವಾಗಿ ನೀನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆಯಲ್ಲ ? ನೀನೇ ಪತಿವ್ರತ. ಅಯೋ ದೇವರೇ ನಾವು ತಂದಿರತಕ್ಕಂತ ಕರ್ಮಾವಶೇಷಗಳನ್ನು ನಾವು ನಾವು ಅನಬೋಯಿಸಬೇಕೇ ವಿನಿಃ ಇದನ್ನ ಯಾರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಇಸ್ಮೋಳೋದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೇಂತ ಏನ್ನಾಡಿದಾಳೆ ? ಆ ಹುಲ್ಲು ಜೋಷ್ಟಿಯೋಳಿಗೆ ನೋಡ್ತು ಇದ್ದಾಳೆ. ಹೆಗ್ಗಣ ಮಣ್ಣ ಅಡಕಿದೆ. ಆಗ ಆ ಒಲೆಮ್ಮಾಲಿನ ಮಣ್ಣನ್ನು ಒರೆಸಿ ಗುಡಿಸಿಬಿಟ್ಟು ಒಂದು ಪಾವಕ್ಕಿ ಅನ್ನ ಒಲೆಮ್ಮಾಲಿಟ್ಟು ಗಂಜಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ. ಆ ಗಂಜಿಯನ್ನು ಒಸ್ತು ಬೇರೆ ಇಟ್ಟಿಟ್ಟು, ತನ್ನ ಅತ್ತೆ ತನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಕುಂಡಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಉಂಟುಕ್ ಬಡಿಸ್ತುಳೆ; ತಾನು ಒಂದು ಗಂಜಿ ಕುಡುರಳು.

ಆಗ ಅರಮನೆಯನ್ನು ಶ್ರೀನಾಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಾಡುಕ್ಕೋಸ್ಕರವಾಗಿ ಹೆಗ್ಗಣದ ದೇರಿನಮಣ್ಣನ್ನು ಹೋರ್ತಾಯಿರ್ತಾಳೆ. ಕೃಷ್ಣಪರಮಾತ್ಮ ನೋಡಿದ; ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಕರೆದು. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನೋಡು. ಒಂದುದಿವಸ ಬೆಳಕುತೋರ್ತಿ ಮತ್ತೊಂದಿವಸ ಕತ್ತಲು. ಆ ಸಾದ್ವಿಮಣೆ ಮಾಡ್ತಕ್ಕಂತ ವಿಬಾರನಾದ್ದು ನೋಡು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹಾಗೆಂದ. ಆದ್ದೇ ಕೃಷ್ಣ ಪರಮಾತ್ಮ

ವಾಹನವಾಗಿರತಕ್ಕಂತ ಯಾವ ಗರುಡಸ್ವಾಮಿ ಅಪ್ಪಣಿ ಕೊಟ್ಟಬಿಡಿ. ಈಗಿಂದೀಗಲೇ ಹೋಗಿ ಆಕೆಗೆ ಐಶ್ವರ್ಯ ಕೊಟ್ಟ ಬಂದ್ರಿಡ್ತೇನಿ. ಹೋಗು ಗರುಡ ಹೋಗು ಆಕೆಗೆ ಐಶ್ವರ್ಯ ಕೊಟ್ಟ ಬಂದ್ರಿಡು ಅಂದ.

ಗರುಡ ಹಾರಿ ಬ್ರಹ್ಮಯಿದ್ದಾನೆ. ಆ ಪಟ್ಟಿದ ದೊರಿ ಹೆಂಡಿತ್ತ ಹೋಳಿ ಹತ್ತ ಸ್ವಾನ ಮಾಡೋದಕೊಸ್ಕಾಸ್ಕಾರವಾಗಿ ಬಂದ್ಲು; ನವರತ್ನವಿಚಿತವಾಗಿರತಕ್ಕಂತ ಪದಕವನ್ನ ದಡದಲ್ಲಿ ಬಿಚ್ಚಿಟ್ಟು ಸ್ವಾನ ಮಾಡ್ತಾಯಿದ್ದಾಳೆ. ಇವಳಿಗೆ ಬೆಂಗಾವಲಿಗೊಸ್ಕಾರವಾಗಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸೈನ್ಯ ಬಲಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕಾದು ನಿಂತಿದೆ. ಗರುಡ ಹಾರಿ ಬರ್ತಾಯಿದಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆಕೆ ಬಿಚ್ಚಿಟ್ಟಿರತಕ್ಕಂತಹ ನವರತ್ನವಿಚಿತವಾದ ಪದಕವನ್ನ ನೋಡಿ ರಾಜ್ಯಪಲ್ಲವಾದ ಪದಾರ್ಥ ಪಳಪಳನೆ ಹೋಳಿತಾಯಿದೆ. ಇದನ್ನು ಹಾರಿಸೊಂಡೋಗಿ ಅವಳ ಮನೆ ಮುಂದೆ ಬಿಟ್ಟಬಿಟ್ಟು ಸುಖಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಬದಿಕ್ಕಂತಾಳಿ ಹಾಗೇಂತೇಳಿಬಿಟ್ಟು, ಆ ಗರುಡ ಬರ್ತನೆ ಬಂದೋನು ಆ ಪದಕವನ್ನು ಹಾರಿಸೊಂಡು ಬಿಡ್ತು. ಇಲ್ಲಿ ಇವಳು ಮಣ್ಣ ಹೊತ್ತೊಂದ್ರ ಬಂದಿದಾಳೆ. ಇವಳ ಬಾಕಲಿಗೆ ಸರೀಗ್ ಅದು ತಂದು ಬಿಡ್ತು. ಇವಳು ಮಣ್ಣ ಹೊತ್ತೊಂದ್ರ ಬಂದೋಳು ಬಗಿಲಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಿತ್ತಲ್ಲ ? ಈ ಪದಕ ನೋಡಿದ್ಲು. ಅಯ್ಯೋ ನಮ್ಮ ಮಾವನ ಐಶ್ವರ್ಯ ಅಷ್ಟಿದ್ದುದ್ದು ಅದ್ವಯವಾಗಿ ಹೋಯ್ತಲ್ಲ. ಇದೊಂದು ಯಾಕಪ್ಪ ಉಳಕಂತು ? ಹಾಗೇಂತೇಳಿಬಿಟ್ಟು, ಆ ಮಣ್ಣನ ಜೊತೆಗೆ ಅದನ್ನ ಕೆರಕಂದ್ಲು. ಆ ಮಣ್ಣಗೆ ತಗಂದೋಗಿ ಹಾಕಿದ್ಲು. ಇತ್ತುಡೆ ಮಹಾರಾಣ ಪದಕವನ್ನ ಗರುಡ ಅಪಹರಿಸೊಂಡೋಯ್ತು ಅಂತಕಂತ ವಿಚಾರ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಯಾವಾಗ ಗೊತ್ತಾಗೋಣ, ಅಯ್ಯೋ ಅದೇನ್ ತಿನೊ ಪದಾರ್ಥವೇ ಎಲ್ಲೊ ಈ ಪಟ್ಟಿದಲ್ಲಿ ತಗಂದೋಗಿ ಬಿಟ್ಟಬಿಟ್ಟಿದೆ ಅಂದ್ರು. ಆದ್ದರಿಂದ ತನ್ನ ಶಾಶುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮನೆಮನೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಚೆಕ್ಕ ಮಾಡಿಸ್ತೂ ಹೋದಾಗ ಇವಳ ಪಕ್ಕದಮನೇಲಿ ಚೆಕ್ಕ ಮಾಡ್ತಾಯಿದಾರೆ. ಅಮ್ಮಾ ಮಹಾರಾಣದೊ ಮಹಾರಾಜನದೊ ಅದು ಮಾತ್ರ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನಾನು ಒಳಗಿಂದ ಮಣ್ಣ ಹೊರ್ತಾ ಇದ್ದಾಗ ಬಾಕ್ಕಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಅದನ್ನ ತಕ್ಕಂಡೋಗಿ ಆ ಮಣ್ಣನ ಜೊತನೆ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟೆ ಅಂದಳು.

ಈ ವರ್ತಮಾನ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಮುಟ್ಟು. “ಏನು ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಸಾಕೂಂತ ಇರುವಾಗ ಅದನ್ನ ತಗಂದೋಗಿ ಮಣ್ಣ ಗಾಕೋದು ಎಲ್ಲಾದ್ರ ಉಂಟೇ ? ಇದನ್ನ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ನೋಡ್ದೇಕೂಂತೇಳಿ ಮಹಾರಾಜು ಬಂದ್ರು. ತಾಯಿ ? ಏನ್ ಸ್ವಾಮಿ ? ‘ನಿನಿಗೆ ಪದಕ ಸಿಕ್ಕಿದೆಯಂತೆ ನಿಜವೇ ತಾಯಿ ? ‘ಸ್ವಾಮಿ ಅದು ನಿಮ್ಮೊ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಯಾರ್ಥ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಬಾಕ್ಕಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಅದ ತಗಂದೋಗಿ ಮಣ್ಣಗೆ ಎಸ್ತೆ. ಮಣ್ಣ ಹೊತ್ತಾಕ್ತಾಯಿದ್ದೆಲ್ಲ ? ಆ ಮಣ್ಣನ ಜೊತೆ ಅದನ್ನ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟೆ” ಅಂದ್ಲು.

ಆಗ ಮಣ್ಣನ್ನ ತೆಗೆಸಿ ನೋಡಿದರಂತೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಪದಕ ಇತ್ತೊಂತೆ. ತಾಯಿ ಪರರ ಸೊತ್ತಿಗೆ ಆಸೆ ಮಾಡದಂತ ಪತಿವೃತ್ತಾ ಶಿರೋಮಣ ನನ್ನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ ಅನೊಂದು

ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ನನಗೆ ಗೊತ್ತುಯ್ಯು. ಅಮೃ ನಿನ್ನಂಥ ಪತಿವ್ರತ ಇರೋದಿಂದ ಸಕಲೈಶ್ವರ್ಯವನ್ನು ದಾನವಾಗಿ ಹೊಡ್ಡೆಂ. ನನ್ನಲ್ಲಿ ಮೂರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಕೇಳು ತಾಯೀ. ನೀವು ಹೊಟ್ಟಿ ಭಾಗ್ಯವೆಲ್ಲ ಇದೆ. ನನಗೇನೂ ಬ್ಯಾಡ. ಕ್ಷಾತ್ರವಂತದಲ್ಲಿ ಮುಂದಿಟ್ಟಿ ಹೆಚ್ಚಿಯನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತೆಗೆದರೆ ದೋಷಾಂತ ಹೇಳಾರೆ. ಆದಿಂದ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಮೂರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ನೀನು ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಕೇಳು, ಖಿಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಹೊಡುತ್ತೇನೆ. ಒಳ್ಳೆ ಗ್ರಹಚಾರಕ್ಕೆ ಬಂತಲ್ಲ ? ಇವರಲ್ಲಿ ಮೂರು ಪ್ರಶ್ನೆ ಏನಾ ಕೇಳಿ ನಾನು ? ಸ್ವಾಮಿ ಹಾಗಿದ್ದಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಒಂದ್ ಕೆಲ್ಲ ಮಾಡಿ. ಸಾಯಂಕಾಲ ಆರುಗಂಟೆಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಬೆಳಗಿನ ಆರುಗಂಟೆವರೆಗೂ ಒಬ್ಬ, ಮನೆ ಜ್ಯೋತಿ ಉರಿಕೊಡ್ಡು. ಒಬ್ಬ, ಮನ್ಯಾಗು ಕದ ತೆಗೀಕೊಡ್ಡು. ಮೂರು ಪ್ರಶ್ನೆ ತಾನೆ ನೀವು ಕೇಳಿಂತ ಹೇಳಿದ್ದು ? ಮೂರು ದಿವಸಕಾಲ ಹೊಟ್ಟಬಿಡಿ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಆರುಗಂಟೆಯಿಂದ ಸಂಜೆ ಆರು ಗಂಟೆವರೆಗು ಏನಾಬೇಕಾದು, ಮಾಡ್ಡಳಿ. ಸಂಜೆ ಆರುಗಂಟೆಯಿಂದ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಆರುಗಂಟೆತನಕ ಕದ ತೆಗೆದರಕೂಡದು. ಮೂರು ದಿವಸ ಕಾಲ ಆಗಲಮೃ. ಇದು ಒಷ್ಟೆ. ಆದೆ, ಎಲ್ಲಾರ ಮನೆ ಹಾಕ್ಕಿದೆ, ನಿನಗೆ ಬರತಕ್ಕಂತ ಭಾಗ್ಯ ಏನು ? ನೀನ್ ಕೇಳಿದಷ್ಟೆ ಹೊಡಬೇಕಾದ್ದು ನಂದೂಂತೇಣಿ ತನ್ನ ಪಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಡಂಗೂರ ಸಾರ್ಥಿಬಿಟ್ಟ.

ಈಕೆ ಮನೆ ಸಾರಿಸಿಬಿಟ್ಟು. ರಂಗೋಲೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು. ಒಂದ್ ಕ್ಕೆಲಿ ಕಸಬರಿಗೆ, ಒಂದ್ ಕ್ಕೆಲಿ ನೀರ ಹಿಡ್ಡಂಡು ಬಾಕಲಿಗೆ ಬಂದಳು. ಬಾಕಲಲ್ಲಿ ಕುತೆಗಂದ್ದು. ಸರಿ ಇನ್ನ ಅರಮನೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹೊರಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೋಳು ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ; ಬಂದು ನೋಡ್ತಾಳೆ. ಅರಮನೆಯೆಲ್ಲ ಬಂದಾಬಸ್ತಾಗಿ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಆ ಪಟ್ಟವನ್ನೆಲ್ಲ ಸುತ್ತಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ. ಕಡೆಗೆ ಹಂತಿಭಾಗದ ಮನೆ. 'ಏನಾ ತಾಯಿ ನೀನಾದ್ರ, ದೀಪವನ್ನಿಟ್ಟು ಹೊಂಡಿದ್ದೀಯಲ್ಲ?' ಅಂತಾಳೆ. ಈಕೆ 'ಒಂದೆಚ್ಚಿ ಕಾಲಿಟ್ಟಿ, ನೀನು ಕಸಬರಿಗೇಲೇಟು' ಅಂದ್ದು. 'ಅಯ್ಯೋ ಮುಚ್ಚಿ. ನನಿಗೋಸ್ಕರ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಪೂಜೆ ಮಾಡ್ತಾರೆ. ನಾನಾಗಿ ಬಂದೂ, ಹೊಡಿತಾ ಇದ್ದೀಯಲ್ಲ ?' 'ಇಲ್ಲ ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನು ಬಯಸಾದು ಇಲ್ಲ. ನೀನು ಬರಲೂಬ್ಯಾಡ.' ಆಗ ಕೃಷ್ಣಪರಮಾತ್ಮನಲ್ಲಿ ಹೋದಳಂತೆ. ಏನಪ್ಪ ನಿನ್ನ ಭಕ್ತಿ ಮನಿಗೆ ಹೋಗಾಕ್ ಹೋದೆ, ನನಗೆ ಕಸಬರಿಗೇಲಿ ಏಟು ಹೊಡ್ತಾಳೆ ? ಹಾಗಲ್ಲ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇಂದು ಬೇಡ ನಾಳೆ ರಾತ್ರಿಗು ಹೋಗು.

ನಾಳೆ ರಾತ್ರಿಗು ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ ಹಾಗೆಯೀ. ಆಗದುಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ. ನಿನ್ನ ಭಕ್ತಿ ಮನಿಗೆ ಹೋಗಾಕ್ ಸಾಲ್ಲು. ಹಾಗಾದೆ, ನಡಿ ಮೂರ್ಡೆ ರಾತ್ರಿಗೆ ನಾನು ನಿನ್ನ ಜೊತೇಲೆ ಬರ್ತೇನಿ. ದೇಶಾಂತರದಿಂದ ದಾರಿ ಕಾದಂತೆ ಬರತೀನಿ ನಾನು. ಬನ್ನಿ ಸ್ವಾಮಿ. ಪತಿಕಂಡು ಪ್ರಮಾಣೇಸು, ರುಚಿಕಂಡು ಉಟ ಮಾಡೂಂತೇಣಿ ಶಾಸ್ತ್ರ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಕಣ್ಣರೆ ಕಂಡೆ, ತಾನೆ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತೆ ? ಹಾಗೆಯೀ ಮೂರನೇ ರಾತ್ರಿ, ಯಾವ ಕೃಷ್ಣ ಪರಮಾತ್ಮ ದಾರಿಕಾದಂತೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಜತೆ ಬಂದ. 'ಮೊನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ, ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ. ಬಿಡಮ್ಮ ನಿನ್ನ ಮನಿಗೆ ಬರಬೇಕಂತ ಆಸೆಯಿದೆ ಬಿಡು ತಾಯೀ.' 'ಇಲ್ಲ ಸೆನಿಯೋಂದೆಚ್ಚಿ ಕಾಲಿಟ್ಟಿ, ಮಾತ್ರ, ನಿನಿಗೆ ಕಷ್ಟ ಬರಲೇಳು. ಆಗ ದೇಶಾಂತರದಲ್ಲಿ ರತಕ್ಕಂತ ಪರಮಾತ್ಮನು ಯಾಕೆ ತಾಯೀ ಬ್ಯಾಡಾಂತಿ ಯಾಕಮ್ಮ ?'

‘ಬ್ಯಾಡಿ ಆ ಬೆಳಕು ಅನತೆಕ್ಕೊಂತ ಷಟ್ಟಯ್ದ್ವಾರೆಂತಲೂ ಕತ್ತಲು ಅನ್ನತೆಕ್ಕೊಂತ ಬಡತನವೇ ಸ್ಥಿರವಾಗಿರಲಿ’. ‘ಹಾಗಲ್ಲ ತಾಯೀ. ನೀನು ಹಿಡಿದಿರೀಯಲ್ಲ ಗಂಗೋಧಕ, ಆ ಗಂಗೋದಕದಂದ ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳ ತಲಂತ್ರಕು ಕೈಬಿಟ್ಟು ಹೋಗೋದಿಲ್ಲಂತ ಧಾರೆ ಎರೆದು ಕೊಟ್ಟು, ಯಾಕಮ್ಮೆ ಹಂಗತಿಯ? ಆಗ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಈಕೆ ಹಿಡಿರತಕ್ಕೊಂತ ಗಂಗೋದಕದಿಂದ ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ತಲಂತ್ರಕು ನಿನ್ನ ಕೈಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲ್ಲಂತ ದಾರಿಮೂರ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು. ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಕೂತಗಂಡ್ಡಂತೆ. ತನ್ನ ಮಾವನ ಷಟ್ಟಯ್ದ್ವಾರೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅದೃಶ್ಯವಾಗಿತ್ತೋ ಅಲ್ಲಲ್ಲ ಉತ್ಸತ್ತಿಯಾತು. ಹೋಲಮನೆ ಮರಗಳನ್ನು ಯಾರು ಯಾರು ಕಿತ್ತಂಡವರೋ, ತಾವು ತಾವಾಗೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟಿರಂತೆ. ತನ್ನ ತಂದೆಗಿಂತಲ ಘನಪ್ರಣಾವತಿಯಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ. ಅವತ್ತಾ ಹೇಳಿದ್ದಂತೆ. ಹೋಗಯ್ಯಾ ನಿನ್ನ ಮಗಳು ನಿನಗಿಂತ ಪ್ರಣಾವತಿಯಾಗಿ ಬದುಕ್ಕಾ ಇದ್ದಾಳೆ. ಹಾಗೇಂತೇಣಿ ಅವತ್ತಾ ಬಂದನಂತೆ ತಂದೆ ನೋಡೊದಿಕ್ಕೆ. ‘ಅಮ್ಮಾ ನಾನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ಎಷ್ಟು ದಿವಸ್ಸು ಬರ್ತಾಯಿತ್ತು? ಇವಾಗ ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ಮಕ್ಕಳು ತಲಂತ್ರಕು ಮುಗಿಯಿಂಗಿಲ್ಲ. ಹಾಗೇಂತೇಣಿ ಅಂತಾದಿವಸ ಮಗಳ ಮನೇಲಿದ್ದು, ತನ್ನ ಮನಿಗೆ ಹೋದನಂತೆ.

ಹೇಳಿದವರು : ತಿರುಮಲಯ್ಯಾ, ೫೫ ವರ್ಷ, ಒಕ್ಕೊಲಿಗ ಹೆರಗನಹಳ್ಳಿ, ನಾಗಮಂಗಲ ತಾಲ್ಲೂಕು, ಮಂಡ್ಯಜಳ್ಳಿ.

೨೬. ಜಾಣ ಸೌನಿ

ಮಾಯಸಂದ್ರದ ಒಂದು ಗಂಡು. ಬೆಳ್ಳಿರೊಂದು ಹೆಣ್ಣು. ಎಲ್ಲ ನೋಡಿದುನೇ ಮದುವೆಗೆ ಗಂಡನ್ನ ಹೆಣ್ಣೊಷ್ಟುಪ್ಪುಲ್ಲದು, ಹೆಣ್ಣುನ್ನು ಗಂಡೊಷ್ಟುಪ್ಪುಲ್ಲದು. ಒಂದ್ ದಿನ ಗಂಡಿನ ಕಡೆಯವರೂ ಹೆಣ್ಣನ ಕಡೆಯವರೂ ಗಂಡು ಹೆಣ್ಣು ಹುಡ್ಡೊಂದು ಬರ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಬರ್ತಾ ಇರಬೇಕಾದರೆ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದ್ ಕೆರೆ ಸಿಕ್ಕು. ಕೆರೆಹತ್ರ, ಒಂದು ಕಡೆ ಹೆಣ್ಣೊಳ್ಳಿರು, ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಗಂಡೊಳ್ಳಿರು ಸುಂತಿದ್ದು. ಆಗ ಗಂಡಿನ ಕಡೆಯವರೊಬ್ಬರು ಹೆಣ್ಣನ ಕಡೆಯವರನ್ನ ಕೇಳಿದ್ದು. ಎಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದಿ, ಯಜಮಾನರೆ ಅಂತೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು ‘ಅಯ್ಯಾ ನಮ್ಮೆ ಗಂಡು ಯಾವ್ ಹೆಣ್ಣು ನೋಡಿದೂ ಒಪ್ಪಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಹುಡುಕ್ಕಾ ಇದ್ದೀ, ಅಂದು. ಆವಾಗ ಈ ಹೆಣ್ಣೊಳ್ಳಿರು ‘ಅಯ್ಯಾ ನಮ್ಮೆ ಹೆಣ್ಣಾನೂ ಯಾವ್ ಗಂಡ್ ನೋಡಿದು, ಒಪ್ಪು ಇಲ್ಲ. ನಾವು ಇಂಗೇ ಗಂಡು ಹುಡಕೊಂಡು ಬಂದಿ’ ಅಂದ್ದು. ಹೀಗಿರಬೇಕಾದರೆ ಇಬ್ಬರೂ ಅಂತೋರೇಯೆ ಸೆಟ್ಟುದ್ವಾದ್ವಾಲ್ಲ ಅಂತ ಅಂದುಕೊಂಡು, ಹಾಗಾದರೆ ಗಂಡಿನ ಪೂರ್ಣಾಟ, ಹೆಣ್ಣನ ಪೂರ್ಣಾಟನ ಇಬ್ಬರೂ ಈಸ್ತೋಂದು ಗಂಡಿಗೆ, ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ತೋರ್ಯಾನ. ಅವರೇನಾದರೂ ಒಬ್ಬರೊನ್ನೊಬ್ಬರು ಒಟ್ಟಿಕೊಂಡರೆ ಮದ್ದೆ ಮಾಡಾಚಿಡಾನ ಅಂತ ಆ ಯಜಮಾನರುಗಳು ಮಾತಾಡಕಂಡು.

ಗಂಡಿಗೆ ಹೆಣ್ಣನ್ನ ಪೋಟ, ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಗಂಡಿನ ಪೋಟನ ತೋರಿಸಿದ್ದು. ಇಬ್ಬರು ಒಪ್ಪೊಂದರು. ಮದ್ದೆ ಮಾಡೋದಿಕ್ಕೆ ಏಷಾಟ್ ಮಾಡಿದ್ದು. ಇದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಮದುವೆ ಗಂಡ್ ಎನ್ ಮಾಡಬೇ ಅಂದರೆ ಆ ಉರನಲ್ಲಿಬ್ಬಳು ಸೂಳೆ ಇಟ್ಟೊಂದಿರೋನು. ಆ ಸೂಳೆ ಏನ್ ಹೇಳಿಷ್ಟೊಳು ಅಂದರೆ 'ನೀನು ಧಾರೆ ಉಯಿಸೊಂಬ್ಯಾಡ, ಅವಳ ಹತ್ತ, ಹೋಗ್ಗೇಡ, ನೀನ್ ಹೋದ್ರೆ, ನನ್ನ ಬಿಟ್ಟಬಿಡಬೇಕು' ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು.

ಸೂಳೆ ಮಾತನಂಗೆ ಈ ಹುಡಗ ಏನ್ ಹೇಳಿದ ಅಂದರೆ : "ನನಗೆ ತಲೆನೋವು, ಇಲ್ಲರ ನಾನು ಮದ್ದೆಗೆ ಬರಲ್ಲ. ಈ ನನ್ನ ಚಂದ್ರಾಯಿಥಕೆ ಧಾರೆ ಉಯಿಸೊಂಡು ಬನ್ನಿ" ಅಂದ. ಆಗ ಹೇಳೊಂದು ಮನೆ ಬಾಕ್ಕುಲ್ಲ ಮದುವೆ ಚಪ್ಪರ ಹಾಕಿಸಿ ಅವನ ಚಂದ್ರಾಯಿಥಕ್ಕೆಯೆ ತಾಳಿ ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದು. ಅವಾಗ ತಾಳಿ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟು ಆ ಹುಡುಗಿ ಅಂಗೇ ತೌರಮನೇಲಿರುವಾಗ ಏನ್ನಾಡಿದ್ದು? 'ಅಮ್ಮೆ ಈ ತೌರಮನೇಲಿ ಎಷ್ಟೇ ದಿನ ಇದ್ದರು ಸ್ಥಿರವಾದ್ದಲ್ಲ, ನಾನು ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ಗೀನಿ ಅಂತ ಅಂದ್ದು, ಆದರೆ ಇವರ ಮನೆಯವರು,' ಗಂಡ ಬಂದು ಕರೊಂಡೊಂದೆ, ಸರಿ. ಇಲ್ಲ ಅಂದೆ, ನಾವಾಗಿ ನಾವು ಎಂಗಮ್ಮೆ ಹೋಗೋದು' ಅಂದ್ದು. ಆದರೆ ಇವಳು ಹೋಗ್ಗೇಬೇಕು ಅಂತ ಹಟ ಮಾಡಿದ್ದು. ಆಗ ಅವಳನ್ನು ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಮೇಲೆ ಇಂಗೇ ಇರಬೇಕಾದರೆ ಅವಳ ಗಂಡ ಬಂದು ರೂಮಿನ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುಂತೋನು ಏಳಲೇ ಇಲ್ಲ ಮೇಲಕ್ಕೆ. ಅವನ ಸೂಳೆ ಹೇಳ್ಣಿಗೆ ಇವನ್ ಕೇಳ್ಣಂಗೆ. ಹೀಗೆ ಸುಮಾರು ದಿನ ಇದ್ದು. ಇದ್ದರೆ ಗಂಡ ರೂಮ್ಮುಲ್ಲೇ ಇದ್ದನಲ್ಲ? ಅವನಿಗೆ ಬಂದು ತರ ಕುಷ್ಟರೋಗ ಹತ್ತೊಂಡಿದ್ದು. ಕಾಯಿಲೆ ಆಗ್ನಿಟ್ಟು ಅವನು ಪ್ರಾಣ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟ. ತಿಧಿಗಿತಿ ಎಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದ್ದು. ಅವರ ಅತ್ತೇನೂ ತೀರಿ ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟಳು. ಈಗ ಮಾವ ಸೂಸೆ ಇಬ್ಬರೇ ಮನೇಲಿ. ಅವರ ಮಾವ, ಅಮ್ಮೆ ಈ ಮನೇಲಿರೋದು ನಾನು ಮತ್ತು ನೀನು ಇಬ್ಬರೇ. (ಸೂಸೆ ಮಾವ) ಜನ ನಮ್ಮನ ಏನಾದರೂ ಅಂದೊಳ್ಳಿದ್ದು. ನೀನು ನಿಮ್ಮ ತೌರಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ಗಿಡಮ್ಮೆ" ಅಂದ್ದು. ಆಗ ಅವಳು "ಇಲ್ಲ ಮಾವ ನಾನ್ ಹೋಗಲ್ಲ, ನಾನ್ ಇಲ್ಲೇ ಇರ್ರೇಕು. ನಿಮ್ಮ ಪಾದಪೂಜೆ ಮಾಡೊಂಡು ಸ್ವರ್ಗ ಸೇರಬೇಕು" ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ಇಷ್ಟಾದ ಮೇಲೆ ನೀನ್ ಇಲ್ಲೇ ಇರಮ್ಮೆ ನಿನ್ನಿಷ್ಟುದಾಗೆ ಅಂತ ಮಾವ ಹೇಳಿದರು.

ಅವರ ಮನೇಲಿ ಬಂದು ಟಗರು ಇತ್ತು. ಬಂದಿನ ಈ ಟಗರು ಕಿತ್ತು ಕೊಂಡು ಪಟೇಲರ ಮನೆ ಹತ್ತ, ಬಂದಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಇವಳು (ಸೂಸೆ) ಮಡೊಂಡ್ ಬಂದ್ದು. ಪಟೇಲನ ಮನೆ ಹತ್ತಿರ. ಆಗ ಈ ಪಟೇಲ ಇದ್ದಲ್ಲ? ಈ ಮಡ್ಡಿನ್ ನೋಡಿದ, "ಹುಡುಗಿ ನೋಡಿದ್ರೆ, ಇಟ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ, ಈ ಬಡ್ಡೀಮಗ (ಗಂಡ್) ನೋಡಿದೆ, ಕುಷ್ಟರೋಗ ಹತ್ತೊಂಡು ಸತ್ತೋಂದ. ಏನಾದು, ಮಾಡಿ ಇವಳನ್ನ ನನ್ನ ವಶ ಮಾಡೊಂಬೇಕೊಂತೆ" ಆಸೆ ಇಟ್ಟಂಡ. ಇವನಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಮಂತ್ರಿ. ಆ ಮಂತ್ರಿಗೆ ಹೇಳಿದ: "ಹೇ ಮಂತ್ರಿ, ಇವತ್ತು ಅವಳ ಮಾವ ಆ ಕುಂಬಳಗೌಡನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬಂದು ಕುಂಬಳದ ಹಣ್ಣು ಈಸೊಂಬಾ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಉರು ಉಟ ಮಾಡಿಸಬೇಕು ಅಂತ ಹೇಳು" ಅಂದ. ಮಂತ್ರಿ ಕುಂಬಳಗೌಡನ ಮನೆಗೆ ಬಂದು "ಅಪ್ಪ ಕುಂಬಳಗೌಡ ಇವತ್ತು ಕುಂಬಳಹಣ್ಣು ಬೇಕಂತೆ, ಬೆಳ್ಳಿರಿಯೋತ್ತೆ ತಂದ್ ಕೊಡಬೇಕಂತೆ

ಕಣಯ್ಯು” ಅಂತ ಹೇಳಿದ. ಆಗ ಇವರು “ನಮ್ಮನೇಲೀ ಕುಂಬಳದಹಣ್ಣು ಇಲ್ಲ ಹೆಂಗಯ್ಯು ಕೊಳ್ಳೋದು” ಅಂದರು. “ನೋಡಯ್ಯು ಅದೆಲ್ಲ ಸೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಈಗಾಕಿ ಬೆಳ್ಳರಿಯೋತ್ತೇ ಕುಂಬುದಹಣ್ಣ ಆಗಬೇಕಂತೆ” ಅಂದ. ಆಗ ಸೋಸೆ ಮಾವಣಿಗೆ ಕೇಳಿದ್ದು: “ಎನ್ನ ಆ ಮಂತ್ರ ಹೇಳಾತ್ ಇರೋದು? ಅಮ್ಮ ಈಗ ಹಾಕ್ಕಿಟ್ಟು ಬೆಳ್ಳರಿಯೊತ್ತಿಗೆ ಕುಂಬುದಹಣ್ಣು ಬೇಕಂತೆ; ಆನೋದು ದಿಟವೇನಮ್ಮು” ಅಂದ ಸೋಸೆಗೆ. “ಅದು ಬಲ್ಲ ಸಾಮಾಜ್ಯವಲ್ಲ ಬಾ ಮಾವ. ಬಂದ ಉಟ ಮಾಡಿ ಮಲಿಕೋ” ಅಂದ್ದು. ಮಾವ ಉಟಮಾಡಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡರು. ನ ಎಲ್ಲಾರು ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿದರು. ಇವಳು ಹಿತ್ತಿಗೆ ಹೋಗಿ ಗುಂಡಿ ತೆಗೆದು ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕಿ, ಬೀಜನೆಟ್ಟು “ನಾನ್ ಒಬ್ಬ ತಂದೆ ತಾಯಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿ ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಸೆರಗ ಹಾಸಿದ್ದೆ, ಈ ಕುಂಬಳಗಿಡ ಮುಟ್ಟಿ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಕಾಯಿಬಿಡಲಿ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬೇಡ” ಅಂತ ಬಂದ್ದು. ಇನ್ನೊಂದು ಹೊತ್ತು ಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ನೋಡ್ತಾಳೆ, ಆಗ್ಗೆ ಕುಂಬಳ ಗಿಡ ಅರಿದು ಕುಂಬಳಕಾಯಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಆ ಕುಂಬಳಕಾಯಿ ಮೇಲೆ ಬಂದು ಗಡಿಗೆ ದಬಾಕಿದ್ದು. ಕೋಳಿ ಹೊಗ್ಗೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಂದ ಮಂತ್ರ, “ಕುಂಬಳಗೌಡ ಕುಂಬಳದ್ದು ಣ್ಣು ಕಿತ್ತು ಕೊಡಬೇಕಂತೆ” ಅಂದ. ಆಗ ಸೋಸೆ “ನೋಡಯ್ಯು ಮಂತ್ರ, ನಮ್ಮಾವನ್ನ ಏನ್ ಕೇಳಿಯ” ಅಂದ್ದು. ಆಗ ಮಂತ್ರ, “ನಿನ್ ಏನ್ ಕೇಳೋದು ನಿಮ್ಮ ಮಾವನ ಕೇಳಾತ್ ಇದಿನಿ ಇರಮ್ಮ. ನಿನ್ನದೇನು ಯಜಮಾನಿಕೆ” ಅಂದ. “ಇಲ್ಲ ನನ್ನದೇ ಯಜಮಾನಿಕೆ” ಅಂದ್ದು. ಅಯ್ಯಾ ಮಂತ್ರ, “ಒಡ್ಡ ಕೀಳ್ಬೀಡ, ಕುಡ್ಲಲ್ಲಿ ಕೊಯ್ಯಬೇಡ, ಗುಂಬ ಹೊಡಿಬೇಡ ಕಿತ್ತೊಂಡೊಗಯ್ಯ ಕುಂಬಳದಣ್ಣು” ಅಂತ ಅಂದ್ದು, ಅಲ್ಲಮ್ಮೆ “ಒಡ್ಡ ಕೀಳ್ಬೀಡ, ಗುಂಬ ಹೊಡಿಬೇಡ, ಕುಡ್ಲಲ್ಲಿ ಕೊಯಿಬೇಡ ಅಂದ್ರ, ಹೆಂಗಮ್ಮು ಕಿತ್ತೊಂಡೊಗೋದು” ಅಂದ. ಈಗ ಹಾಕ್ಕಿಟ್ಟು ಬೆಳ್ಳರಿಯೋತ್ತೇ ಕುಂಬಳದಹಣ್ಣು ಬಿಡೋದು ದಿಟವೇನಯ್ಯು ಅಂದ್ದು ಅವಳು. ಹಾ: ನೀನೇ ಗೆದ್ದುಬಿಟ್ಟಲ್ಲ ಅಂತ ತಡೀ ನಮ್ಮ ಸಾವುಕಾರನಿಗೆ ಹೇಳ್ತಿನಿ ಅಂದ ಮಂತ್ರ.

ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಪಟೇಲರಿಗೆ ಹೇಳಿದ ಮಂತ್ರ. ಆಗ ಆ ಪಟೇಲ “ಎಲಾ ಮುಂಡೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದಬಿಟ್ಟಲ್ಲ; ಇಲ್ಲ ಈವಾಗ ಇನ್ನೊಂದು ಯಾತ್ರಿದಂಟು ಈಗಾಕಿ ಬೆಳ್ಳರಿಯೋ ಹೊತ್ತೆ ಕುಯ್ಯೊಂಡ ಬರಬೇಕಂತೆ ಅಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟು ಬಾ” ಅಂದ. ಆಗ ಮಂತ್ರ, ಕುಂಬಳಗೌಡನ ಮನೆಗೆ ಮತ್ತೆ ಬಂದು “ಅಯ್ಯಾ ಕುಂಬಳಗೌಡ ಈಗಾಕ್ಕೇಕಂತೆ ಬೀಜವ, ವತಾರೆ ಹೊತ್ತೆ ದಂಟು ಬಿಡಬೇಕಂತೆ. ಆ ದಂಟು ಕುಯ್ಯೊಂದು ಬಂದು ಉರುಉಟಕ್ಕೆ ಕೊಡಬೇಕಂತೆ” ಅಂತ ಅಂದ ಮಂತ್ರ. “ಅದು ಬಲು ಸಾಮಾಜ್ಯವೆ ಬಾ ಮಾವ ಉಟ ಮಾಡಿ ಮಲಿಕೋ” ಅಂದ್ದು. ಉಟ ಮಾಡಿ ಮಲಗಿದರು ಎಲ್ಲಾ. ಒಂದ್ ಹೊತ್ತು ಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ಹಿತ್ತು ಲಿಗೋಗಿ ಅದೇ ರೀತಿ ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕಿದ್ದು, ಬೀಜ ಹಾಕಿದ್ದು, ಬಂದ್ದಿಟ್ಟು ಇನ್ನೊಂದು ಹೊತ್ತು ಲ್ಲಿ ಎದ್ದೋಗಿ ನೋಡಿದ್ದು. ದಂಟು ಬೆಳೆದು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದವು. ಆಗ ತಿರ್ದ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಗೆ ಮಂತ್ರ, ಬಂದು ದಂಟಂತೆ ಗೌಡೆ, ಅಂದ. ಆಗ ಸೋಸೆ “ಅಯ್ಯಾ ಕುಡ್ಲಲ್ಲಿ ಕುಯ್ಯಬೇಡ, ಬೇರು ಕೀಳಬೇಡ, ಕಿತ್ತೊಂಡೊಗಯ್ಯ ದಂಟನ್ನು” ಅಂದ್ದು. ಮಂತ್ರ, “ಅಲ್ಲಮ್ಮೆ ಕುಡ್ಲಲ್ಲಿ ಕುಯ್ಯೀಡ, ಬೇರ್ ಕೀಳ್ಬೀಡ ಅಂದ್ರ, ಹೆಂಗಮ್ಮು ತಗ್ಗೊಂಡೊತ್ತೋಗೋದು ದಂಟ” ಅಂದ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವಳು ಈವಾಗ ಹಾಕ್ಕಿಟ್ಟು ಬೆಳ್ಳರಿಯೋತ್ತೇ ಹೆಂಗಯ್ಯು ಬೆಳೆಯೋದ್ ದಂಟ ಅಂದ್ದು. ಆಗ ಮಂತ್ರ, ತಡಿ ನಮ್ಮ ಪಟೇಲರಿಗೆ ದೇಕ್ಕುನಿ ಅಂತ ಹೊಂಡೊಗ್ಗಿಟ್ಟು.

ಆಗ ಹೋಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ವರ್ಷಾಚ್ಚು ಮಾಡಿ ಬಂದ. ಇವತ್ತು ತೊಟ್ಟಿಲಿನ ಮಗೂನು ಉರ್ದುಲ್ಲಿ ಇರಕೂಡದು, ಉರಿನ ಜನರಲ್ಲ ಉಟಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕು ಅಂತ ದಂಗೂರ ಸಾರಿಸ್ತಾನೆ. ಸಾರಿಸ್ತಿಟ್ಟು ಕುಂಬಳಗೌಡನಿಗೆ ಹೇಳ್ತಾನೆ. “ಇವತ್ತು ಹೋಣವೊಂದು ಗಬ್ಬಾಗಬೇಕಂತೆ” ಅಂತ. ಅದು ಬಲು ಸಾಮಾಜ್ಯವೆ ಬಾ ಮಾವ ಅಂದ್ದು ಸೋಸೆ. (ಎಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಣ ಗಬ್ಬಾಗೋಂದುಂಟೆ? ಹಾಲು ಕರೆಯೋದು ನಿಜವೆ?) ಬನ್ನಿ ಉಟಮಾಡಿ ಮಲಕ್ಕೊಳ್ಳಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಉಟಮಾಡಿ ಎಲ್ಲಾ ಮಲಿಕ್ಕೊಂಡರು.

ಮಂತಿ, ಮಾಮೂಲಿ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಗೆ ಬಂದ ಕರೆಹ್ವಾಗಿ. ಬಂದು ಕೇಳಿದ. ಆವಾಗ “ಅಲ್ಲ ಕಣಯ್ಯ ನಮ್ಮಾವಯ್ಯ ಈಚೆಗಾಗಿ (ಹೋರಗಡೆಗಾಗಿ) ಹಿತ್ತಲ್ಲಿ ಕುಂತವೇ ಹೋಗಯ್ಯ. ಆಮ್ಮಾಲೆ ಬಾ” ಅಂದ್ದು. ಆಗ ಮಂತಿ, “ಗಂಡಸು ಈಚೆಗಾಗೋಂದು ದಿಟವಾ? ಹಿತ್ತಲ್ಲಿ ಕುಂತೊಳ್ಳೋಂದು ದಿಟವಾ?” ಅಂದವನೆ ಮತ್ತೆ ಪಟೀಲರ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ನಡೆದ ವಿಷಯವನ್ನು ಹಂಗೇ ಹೇಳ್ತಿ. ಆವಾಗ ಮೋದಲೇ ಸಾರಿಸಿದ್ದಂಗೆ ತೊಟ್ಟಿಲು ಮಗೂವೆ ಬಿಡ್ಡಂಗೆ ಉಟಕ್ಕೆ ಬರಹೇಳಿದ. ಆಗ ಎಲ್ಲಾ, ಹೋದ್ದು, ಹೋದಾಗ ಇವಳೂ ಹೋದ್ದು. ಆಗ ಇವಳಂಥ ಎಲ್ಲಾ ಹೆಂಗಸರೂ ಸೇರೊಂದು “ಬಾರೆ ಅಮ್ಮ ತುಪ್ಪ ಬುಡಾನ, ಹಪ್ಪಳ ಹಾಕಾನ, ಉಪ್ಪಿನಕಾಯಿ ಹಾಕಾನ” ಅಂತ ಕರೆದ್ದು, ಇವಳನ್ನು... ಆವಾಗ ಇವಳು ‘ನಾನ್ ಬರಲ್ಲ ಉಟಮಾಡೊಂಡು ಮನೆ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿನ್ನೀನಿ, ಮನೆ ಹತ್ತಿರ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಕಡೆಮನೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು.’’ “ಕಡೆಮನೆ ಆದ್ದೆ ಏನೂ ಭಯಾವಿಲ್ಲ ಬಾರೆ” ಅಂದ್ದು. ಅಷ್ಟೂತ್ತಿಗೆ ಇವಳೇನ್ ಮಾಡಿದಾಳೆ? ನಾಲ್ಕು ಸೀರೆ ಬಂದರ ಮೇಲೋಂದು ಉಟೊಂದು ಹೋಗಿರೋಳು.

ಆಗ ಹೆಂಗಸರಲ್ಲ ತುಪ್ಪ ಬಿಡಾಕೋದೆ, ಇವಳನ್ನು ಪಟೀಲ್ಲ ರೂಮಿನೊಳಕ್ಕೆ ಕರಕೊಂಡೊಗಿಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟರು. ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟು ಬಂದಾಗ ಇವಳೇನ್ನಾಡಿದಳು, ಪಟೀಲನಿಗೆ ನೋಡಿ “ನಾನ್ ಯಾವತ್ತಿರು ನಿಮ್ಮ ವಶದವಳಿ. ನಾನ್ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಚಾಗೋಂಗೆ ಬರಬೇಕು” ಅಂದ್ದು. ನೀನ್ ಬರಲ್ಲ ನಾನ್ ಬಿಡಲ್ಲ ಅಂತ ಪಟೀಲ ಅಂದ. “ಇಲ್ಲಾರೀ ನಾನಿಗ್ಗೆ ಬರ್ತೀನಿ. ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲ ದಿದ್ದರೆ ಸೆರ್ದು ಹಿಡ್ಡಳಿ ನಂದ” ಅಂದ್ದು. ಸೆರ್ದು ಹಿಡ್ಡೊಂಡ ಇವನು. ಆಗ ಸೋಸೆ ಮನೆಯಿಂದ ಹೋರಗಡೆ ಬಂದುಳು. ಮನೆ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನುಗ್ಗೇಮರ. ಆ ನುಗ್ಗೇ ಮರಕ್ಕೆ ಸೆರಗು ಕಟ್ಟಿದಳು. ಕಟ್ಟಿಟ್ಟು ನೆಟ್ಟಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೋದ್ದು. ಇವನು ಕೆಳಗೆ ಕೂತೊಂದು ಸೆರಗು ಎಳಿತ್ತಾ ಇವ್ವ. ಆಗ ನುಗ್ಗೇಮರ ನರ ನರ ಅಂತ ಎಳೊಂದು. ಅವಳೊಂಗಿ ಮನೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಳು. ಕೂನೆಗೆ ಪಟೀಲನೇ ಸೋತೆ. ಆಗ ಹೇಳಿದ “ನಿನ್ನು ಲೆ ಕಣ್ಣಾಕೆದ್ದರೂನು ನೀನು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಆಸೆ ಮಾಡ್ಡೇ ಇಲ್ಲಾಲ್ಲೇ ಹೆಣ್ಣು” ಅಂತ ಅಂದ. ಆಗ ಅವಳು “ನಿನ್ನೇಲೆ ಆಸೆಪಡೋಳಾಗಿದ್ದರೆ ಸೆರಗ ಕಟ್ಟಿ ನಿನ್ನೇಲೆ ನುಗ್ಗೇಮರ ಬೀಳಿಸ್ತಿದ್ದು” ಅಂದ್ದು.

ಹೇಳಿದವರು : ಮಂಗಮ್ಮೆ, ಧಳಾಯಕನ ಪುರ, ತುರುವೇಕರೆ ತಾಲ್ಲೂಕು.

೨೦. ಮನದಾಗಲ ಗುಟ್ಟ ಮಡದಿಗೆ ಹೇಳಬೇಡ

ಒಬ್ಬ ತಂದೆಗೆ ಮೂರು ಮಕ್ಕಿರ್ತಾರೆ. ತಂದೆ ಹಿಸ್ಯೇ ಮಾಡ್ವಾಗ ಇಬ್ಬ, ಮಕ್ಕಿಗೆ ಹಿಸ್ಯೇ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮಗ ಇದ್ದಲ್ಲ ಕಿರಿಯೋನು ಅವ್ವಿಗೆ ಏನಂತ ಹೇಳಿರ್ತಾರೆ: “ನಾವು ಮೂರು ಮಾತು ಕಲ್ಲಿಕೊಡ್ತೀರಿ, ನಿನ್ನ ಆ ಮೂರ್ ಮಾತೆ ಸಾಕು, ನಮ್ಮ ಆಸ್ತಿ ಏನೂ ಬ್ಯಾಡಂತ ಹೇಳಿದ್ದು”. “ಹುಂ ಅದ್ದಾವ್ಯು ಹೇಳಿ ಮತ್ತೆ ಆ ಮೂರ್ಯಾತು?” ಅಂದು ಬಂದ್ವಾತು - ಯಾರ್ಥಾರ ತಿಳೆಂದ್ರೀರ್ ಹೇಳಿದ ಮಾತ್ರ ಮೀರ್ಪಾಡ. ಲೊಟುಕ್ಕಂದೋಗೊಬ್ಯಾಡ. ಅವರು ಮಾತು ಕೇಳು. ಇನ್ನೊಂದ್ವಾತು - ದಾರಿಬಟ್ಟೆವಳಗೆ ಬಿದ್ದದ್ದು, ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಂಡದ್ದು ಬಿಟ್ಟಬರ್ಬಾಡ ತಗಂಬಾ. ಇನ್ನು ಮೂರ್ಯೆ ಮಾತು - ನನ ಮಗನೆ ಹೊಟ್ಟಾಗ್ನಿ ಗುಟ್ಟಿ, ಹಡ್ಡ ತಾಯಿಗೂ ಹೇಳಿಬ್ಬಾಡ; ಮನದಾಳ ಗುಟ್ಟಿ, ಮನೆ ಹೆಂಡಿಗು ಹೇಳಿಬ್ಬಾಡ. ಇವು ಮೂರ್ ಮಾತ್ರ ಮರಿಬ್ಯಾಡ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು. ಇವ್ಯು ಹೊಟ್ಟಾಗಿಟ್ಟಂಡ. ಹೇಳಿ ಆತಲ? ಅವ್ವಾದ್ದು ಕುಡಗೋಲು ತಗಂಡ್ಲು ಕೋಳಿ ಕೊಯ್ಯಾಕ ಹೋದ್ಲು.

ಅಶ್ಲೀಲಂದ ಇವ್ಯು ಬರ್ತುದ್ದ ಹುಡುಗ. ಅಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ನಾಗರ ಸರ್ವನಾ ಹೊಡ್ದಾ ಹಾಕಿದಾರೆ. ಇವ್ಯು ನೋಡ್ತು. ‘ನಮ್ಮಪ್ಪ ನಮ್ಮವ್ವ ಹೇಳೆಂದ್ರೀರ್ ಮಾತ್ರ ಮೀರ್ಪಾಡ. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಂಡದ್ದ ಬಿಟ್ಟಬರ್ಬಾಡ’ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು. ಈಗ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಂಡಿದ್ದ ಇದೇ ಮೊದಲ್ಲ ಸಿಕ್ಕಿರೋದು. ಇದ ತಗನಾನ ಅಂದು ಹಾವ ತಗಂದು ಮನಿಗೆ ಬಂದ. ಹಿತ್ತಾಗಾಸಿಂದ ಮನಿಗೆ ಬಂದೋನೇ ಬೆಂಕ್ಕಿಗೆ ಬೀಸಿ ಒಗೆದುಬಿಟ್ಟ ಮನೆ ಮ್ಯಾಲೆ ಆ ಹಾವ. ಬೆಂಕ್ಕಿ ಮ್ಯಾಲೆ ಬಿದ್ದಿತ್ತದು. ಮತ್ತೆ ಹೊತಾರೆ ಎದ್ದು ನೋಡಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ದಿನ ಮೂರ್ದಿನ ಸುಮ್ಮಿದ್ದಿಟ್ಟ.

ಆವಾಗ ದೊಡ್ಡ ಸಾವಾರು, ಮನಿಯಾಗೆ ಸಾವಾರೆಂದ್ರು, ಮೈಸೋಪ್ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳು ಮೊದಲ್ಲ ಬಚ್ಚಲಲ್ಲಿ ಪದ್ದುದಸರ, ಪವನಾಸರಗಳ್ಲ ಮ್ಯಾಲೆ ಇದ್ದೆ ಅದ್ದೆ ಸಿಗಹಾಕ್ತರಲ್ಲ ಹಂಗ ಹಾಕಿದಾಳೆ. ಈ ನಾಡಿನ ಮ್ಯಾಲೆ ಆಡೋ ಗರಡಪಕ್ಕಿ ಹೊಡ್ಡಂದ್ದ ಬಂದ್ರಿತ್ತತೆ ಆ ಸರಗೋಳ. ಇವ್ಯು ಬೆಂಕ್ಕಿಮೇಲೆ ಹಾವಾಕಿದ್ದಲ ಅಲ್ಲಾಸೆ ಬಂತು. ಹಾವು ನೋಡಿದ್ದ ಬಡವನ ಮನೆಮ್ಯಾಲೆ ಕೆಡವೆಬಿಡ್ತ ಆ ಪವನ್ ಸರಾನ. ಹಾವ ಕಾಲಾಗೆ ಹಿಡ್ಡಂತು, ನಡೀತು. ಅವೆಲ್ಲ ಏನುಗೊತ್ತು ಇವ್ವಿಗೆ. ಮನಿನ್ಯಾಗ ಹಾವ ವಗ್ದದ್ದೆ, ಮನೆಮ್ಯಾಲೆ ಏನ್ಯೆತೂ ಇಲ್ಲ ಏನಾರ ಕಚ್ಚಿಂದ್ದ ಹೋಗ್ಗೆತೋ ನೋಡ್ದೇಕೂಂತ ಏಣ ಹಕ್ಕೆಂದ್ದ ನೋಡಾತ್ತನೆ. ಹಾವು ಇರ್ಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಪವನ್ನಿನ ಸರ ಬಿದ್ದತೆ. ಆ ಸರ ತೆಗೆಂದ್ರು ಪಂಚೆ ಸೆರಗಿನಾಗೆ ಕಟಿಗೆಂದ. ನಮ್ಮಪ್ಪ ಹೋರ್ನ್‌ಕಾದು. ನಮ್ಮವ್ವಾಗು ತೋರ್ನ್‌ಕಾದು ಅಂದ್ದಂದ.

ಮತ್ತೆ ತಿರ್ಗ್ಗ ಮಾರ್ಯಾ ದಿನ ಕೆಲ್ಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕಲ್ಲ; ಕೆಲ್ಲಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ಗಾತ್ತಿದ್ದ. ಯಾವ್ಯೂ ಬಂದ್ರು ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದ ಬಯ್ಯಪ್ಪ ಸತ್ತತ್ತು ಉರಾಗೆ, ಆಕ್ಕೆ ಬಡ್ಯಾಗೆ ನಾಕಜನ ದೊಡ್ರ ಮನುಷು,

ಕೊಡ್ಡೆಂದು ‘ಪಾಪ ಪರದೇಶಿ ಸತ್ತತೆ ದಫನ’ ಮಾಡ್ಡೇತು. ಇದ್ದೂ ರೋರಾದಾಗ ಬಿಂಬಿರದಂದು. ಅವರು ಒಳ್ಳೆ ಜನ ನೋಡ್ತು ಕುಂತುದು. ಅದೆ ಹೊತ್ತುಗೆ ಕುಡುಗೋಲು ಕೈಯಾಗಿಡ್ಡೆಂದು ಈ ಹುಡ್ಡಿ ಹೋಗ್ತಾಯಿದ್ದು. “ಎ ತಮ್ಮ ಬಾರೋ ಇಲ್ಲಿ”. ‘ಯಾರು ಸ್ವಾಮಿ?’. ‘ಅದೆ ಏಯ್ಯಪ್ಪ ಸತಾಬಿಟ್ಟುದ್ದಾನೆ. ನಿನ್ನ ಇವತ್ತಿನ ಕೊಲಿ ಕೊಡ್ಡೇವಿ. ಆ ಏಯ್ಯಪ್ಪನ ತೆಗಂದೋಗಿ ಒಂಚೂರು ದಫನ ಮಾಡಿ ಬಾರೋ ನನ್ನ ಮಗನೆ. ಮತ್ತೆ ದಫನ ಮಾಡಾಕ್ಕ ಹೋಗ್ತಾ ನೋಡು ಉಡ್ಡಾರ ಹರಿದಂಗ ಬಿಂಬಿ. ಉಡ್ಡಾರ ಹರ್ಡು ದಫನ ಮಾಡಿ ಬಾ.” ಅಂದರು.

ಒಬ್ಬನೆ ಹೋಗ್ತಾನೆ. ಹೋಗಿ ಏಯ್ಯಪ್ಪನ್ನ ಗುಡ್ಡುಗೆ ಹಾಕ್ಕೆ. ಉಡ್ಡಾರ ಬಿಡಬ್ಬಾಡ ಹರ್ಡಾಕೆ ಬಾ ಅಂದುದು, ನೋಡು! ಉಡ್ಡಾರ ಹರಿಯಾಕೋದೆ, ಅಂದೆಂತದು ಸುಧ್ಯಾಡು. ಉಡ್ಡಾರ ತುಂಬ ಬರಿ ಇಕ್ಕೇರಿ ನಾಣ್ಣೇವು. ಇಬ್ಬತ್ತಿಗಟ್ಟಿಗೊಳಂಗೆ ಮುತ್ತುರತ್ತು ದಿಂದ ಉಡುದಾರ ಬಿಡೋದ? ಬಿಟ್ಟೆ ಬಾ ಹರ್ಡು ಅಂದುದು. ಇದನ್ನಾಕ್ಕ ಬಿಟ್ಟೆಬಲ್ಲಿ ನಾನು. ಇಂತಾ ರೊಕ್ಕೆದ ಮಾಲು, ಬಂಗಾರದ್ದು. ಅದ್ದು ಹರ್ಡು ಆ ಪವನ್ನಿನಸರ ಕಟ್ಟಿದ್ದಾಗೆ ಈ ಉಡ್ಡಾರನು ಪಂಚೆ ಸೆರಿಗಿನಾಗೆ ಕಟಿಗೆಂದ. ಓಟೆಬಿದ್ದು. ಹೊಟ್ಟುಗೆ ಇಟಗಂದ ಮನಿಗೆ ಬಂದ. ಮನಿಗೆ ಬಂದೋನು ಮಾಡೆ ಮಕ್ಕಂಬುಟ. ಹೆಂಡಿ ಉಣಿಷ್ಟು ಕರ್ದೆ ಕರಿತಾಳೆ. ‘ಎ ಬರ್ಬರ್ದ, ಬೆಳಿಗೆ ಉಂಡುದ್ದು ಉಣಿಷ್ಟು ಬರ್ಬರ್ದ’ ಅಂತಾಳೆ. ಇದಿಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕೆತೇಂತ ಹೇಳಿದೆ, ಉರ್ಧುಟಿ ಹೇಳೆಂತ ಹೋಗ್ತಾಳೆಂತ, ‘ಎ ತಗಿಯೇ ನನಗೆ ಉಣಿಂಗಾಗಿಲ್ಲ. ನಾ ಉಣಿಂಗಿಲ್ಲಂದ.’ ‘ಯಾಕೆ ವಿನಾಗೇತ ?’ ‘ತಗಿ ಮುಟ್ಟಾಗಿದೇನಿ ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ ಬಾರಿ ನೋಯ್ತದೆ. ನಾನು ಏಳಂಗಿಲ್ಲ ಮುಟ್ಟಾಗಿದೇನಿ. ನಾನು ಉಣಿಂಗಿಲ್ಲ, ಈಕೆನು ಹೊಟ್ಟಾಗಿಟಗಂತಾಳೊ ಹೆಂಗೇಂತ ಅಂದ. ಆಕೇನ್ನಾಡಿದ್ದು ಹೋದ್ದು ಹೇಳಾಕೆ. ನೀರಕ್ಕೆಂತೇಯ ಅನ್ನಲ್ಲ, ಉಣಿಂಯ ಅನ್ನಲ್ಲ, ಮಂದಿಮನಿಗೋದ್ದು. ‘ಓಯ್ ಗಂಗಕ್ಕೆ ನಮ್ಮನ್ನಾಗ್ ಅವು, ಏಸ್‌ಮುಸ್ ಆಗಿದಾರಂತೆ. ತಾಯಿ ಸಾಂತಕ್ಕೆ ನಮ್ಮನಿಯಾಗೆ ಅವು, ಏಸ್‌ಮುಸ್ ಆಗಿದಾರೆ. ಈಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿಗೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದ್ದು. ಈಕೆ ಮುಟ್ಟಾಗಿದೇನಿ ಅಂದುದ್ದು ಸೀಮೆಲ್ಲ ಸಾರ್ಥಕ. ಮೈಸೂರು ರಾಜುತನಕ ಮುಟ್ಟಂತೆ ಇದು. ಮೈಸೂರು ರಾಜೇನ್ನಾಡಿದ್ದು, ಬೇಕಾದಂತ ಕಾರು, ಲಾರಿ ಬಸ್ಸು ತಗಂದು ಬಂದು.

ಗಂಡ್ಡುಗ ಹಿಂಗಾಗಿದಾನೆ ಅಂದೊಮ್ಮೆಲೆ ಅವ್ವಿಗೇನಾರ ಧರ್ಮ ಮಾಡ್ಡೇಕೂಂತೇಳಿ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡೊರು ಹೊಂಟೆ ಬಂದು. ‘ಗಂಡ್ಡುಗ ಮುಟ್ಟಾಗಿದಾನಂತಲ ಯಾವ್ವು ಮನಿ ಅದು?’ ‘ಇದೇ ಸ್ವಾಮಿ’. ಅವು, ಬಂದೋರು. ‘ತಮ್ಮ ಮಾತ ಕೇಳಂಗ ಅದಾನೊ ಇಲ್ಲೊ?’ ‘ಸುಸ್ತಾಗಿ ಮನಗಿದಾನೆ’. ‘ತಮ್ಮ ಮೆಲ್ಲು ಕರ ಎದ್ದು ಬಂದಿಯೇ ಇಲ್ಲವಾ? ಏನಪಾ ಇಷ್ಟು ದಿನದೀಲಿ ಆಗಿದ್ದಿ ನೀನು? ಇದುನ್ನ ನಾನೆಲ್ಲ ಕೇಳುದ್ದುಲ್ಲ. ಹೆಂಗೆ ಇದು?’ ಅಂದು. ರಾಜು, ಸಾವ್ಯಾರು, ಎಲ್ಲರು ಬಂದುಲ್ಲ ಅವರು ಕೇಳಿದು; ‘ಹ್ಯಾಂಗಪ ಇದು? ಇದು ಎಲ್ಲು

ಕೇಳಿದ್ದಲ್ಲ. ಹೆಂಗಪ್ಪ ?' - ಅಂತ ಕೇಳಿದು. 'ಸ್ವಾಮಿ ಗಂಡಮುಕ್ಕು ಎರಕನದು ಎಲ್ಲ ಕೇಳಿಲ್ಲ. ನಾವು ತಂದಿಗೆ ಮೂವರು ಮುಕ್ಕು. ಮೂವರು ಮಕ್ಕೊಳಗೆ ಇಬಿಗೆ ಹಿಸ್ಯಾಕೊಟು. ನನ್ನಾಬ್ಜಿಗೆ ನಮ್ಮ ತಂದೆತಾಯಿ ಮೂರು ಮಾತ್ರ ಸಾಕೂಂತ ಹೇಳಿಕೊಟು'. ಆಮ್ಮಾಲೆ ಹಾದ್ಯಾಳ ಸರ್ವ ತಂದ್ರ ಮನೆಮ್ಮಾಗಾಕ್ಕೆ. ಪದ್ಧತ ಸರ ಸಿಕ್ಕು. ಆಮ್ಮಾಲೆ ಯಾರೋ 'ತಮ್ಮ ಐಯಪ್ಪ ಸತ್ತುದಾನೆ ಉಡ್ಡಾರ ಹರ್ಡ ಹುಗುದು ಬಾರೋಂದು. ಉಡ್ಡಾರ ಹರಿಯೋಕೋದೆ, ಅದ್ರ ತುಂಬ ಇಕ್ಕೇರಿ ನಾಣ್ಣೀವೆ ತುಂಬಿತ್ತು. ಅದುನ್ನ ಪದ್ಧತಿಸರನು ಪಂಚಿ ಸೆರಗಿನಾಗೆ ಕಟ್ಟಿಂದೆ. ಇದ್ದ ಹೊಟ್ಟಾಗಿಟ್ಟಿಂಡೆ. ಹೆಂಡಿತ್ತಿಕೊಟು ಹೇಳ್ಣುಲ್ಲ. ಇದುನ್ನ ಹೇಳಿದೆ, ಉರ್ತುಂಬ ಮಾಡ್ತಾಳೆ ಹಿಂಗ್ ಹೇಳಿದೆ, ಮುಚ್ಚಿಕ್ಕೆಂತಾಳೆ ಅಂತ ನಾನು. "ಮುಟ್ಟಾಗಿದೇನಿ ಕಣ ಉಣಿಂಗಿಲ್ಲ" ಅಂದೆ ಸ್ವಾಮಿ. ಅವಾಗ ಅವ್ವ ಬುದ್ದಿವಂತೆ ಮೆಚ್ಚಿದು. ಆ ಪದ್ಧತ ಯಾವ ಸವ್ಯಾರನ ಮನೆಗೋಗಿದು, ಬರ್ತಿದ್ದಲ್ಲ. ಈ ನಾಣ್ಣವು ಯಾರ್ಗೀರ ಸಿಕ್ಕಿದೆ, ಏನಿತ್ತು? ಬಡವಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದೆ ಬಿಡು. ತಮ್ಮ ಬಾರಿ ಬುದ್ದಿ ಹಾಕಿದಿ ನನ್ ಮಗನೆ. ಈ ಬುದ್ದಿಂತ್ತೇ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಕಲ್ಲಿದ್ರಾ, ನಿನಿಗೇಂದು ಅವು, ಒಂದ್ರ ಸಾವು, ಕೃಯಾಗ ಕೊಟ್ಟು ಬದಿಕ್ಕೆ ಹೋಗಪ್ಪ ಅಂತ ಹೇಳಿದು.

ಹೇಳಿದವರು : ಲಕ್ಷ್ಮಿಮ್ಮೆ, 60 ವರ್ಷ, ಕತ್ತಿಗೆ, ಹೊನ್ನಾಳಿ ತಾಲ್ಲೂಕು, ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆ.

೨೧. ಅವಳ ಗಂಡ

ಒಂದು ಉರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸುದ್ದ ಪೋಲಿ ಹುಡುಗ. ತಂದೆ ಯೋಚ್ಚೆ ಮಾಡ್ತ. ಏನು ವ್ಯಾಪ್ತವಯಸ್ಸನಾದು, ಹೀಗೆ ಪೋಲಿ ಆಟ ಆಡ್ತಾಯಿದ್ದಾನಲ್ಲ; ಇವನಿಗೆ ಸಂಬಂಧ ಬೆಳಸಿ ಹೆಣ್ಣು ಕೊಡ್ತಕ್ಕಿಂತವರು ಯಾರು? ಹಾಗೇಂತೇಳಿ, ಮಗನೇ ನನಕಂದ; ಮಗು ನೀನಿಮ್ಮ ವಯಸ್ಸನಾದು, ಇನ್ನೂ ನಿನ್ ಪೋಲಿ ಆಟ ಬಿಡ್ಡಿಲ್ಲಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಯಾರಪ್ಪು ನಿನ್ನ ಹೆಣ್ಣೊಡ್ತರೆ. ಅಂದ. 'ಹೋ... ಬಿಡಪ್ಪ ಹೆಣ್ಣಿಂದೊಂದು ಸುದ್ದಿ ಏನಪ್ಪಾ? ಎಲ್ಲ ಆಣ ಕೊಡು ಸಂಜೆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮದುವ್ಯಾಗಿ ಬಂದ್ಯಾಡ್ತಿನಿ' ಅಂದ ಮಗ. ಒಂದ್ರ ಮದುವಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಸಾವು ರೂಪಾಯಾದು, ಖಿಚ್ಚೆಮಾಡ್ತೇಕು. ಅಂತೆದ್ರಾಗೆ ಇವ್ವ ಎಲ್ಲ ಆಣ ಕೊಡು ಮದುವ್ಯಾಗಿ ಬಂದ್ರ ಬುದ್ತಿನಿ ಅಂತಾನೆಲ್ಲ ಅಂದು ಎರಡಾಣ ತಗ್ನಿ ಕೊಟ್ಟು.

ಸರಿ, ಎರಡಾಣ ತಗಂಡ, ಹೋಟು ಷಟ್ಟು ಹಾಕ್ಕಿಂಡ, ಒಂದ್ರ ಬ್ಯಾಗ ಕೃಲಿಷ್ಟಿಂಡ, ಬೆಳ್ಳೊಗ್ಗರ್ಗೆ ಹೋದ. ಬೆಳ್ಳೊರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮಿತಾಯಿಗಾರ, ಒಂದು ಹುಡುಗನ್ನ ಮಿತಾಯಿ ಅಂಗಡಿತಾವ ಹುಂದುರ್ನಿಬಿಟ್ಟು, 'ನೋಡಪ್ಪ ನಾನು ಒಳಗೋಗಿ ಉಟಮಾಡ್ತೆಂದ'

ಬಂದ್ಯಾಡ್ತಿನಿ ಸರ್ದೆ. ಹಾಗೆ ಕುತ್ತಳಪ್ಪ ನೋಡ್ಡೆಂದು.' ಹಾಗಂತೇಳಿಬಿಟ್ಟು ಒಳಗೆ ಉಟ ಮಾಡ್ತಾಯಿದ್ದ. ಇವನು ಹೋದ -

'ಲೋ ಮಗ ಹ್ಯಾಗೋ ಮಿತಾಯಿ ?' ಅಂತ ಕೇಳಿದ.
 'ಹತ್ತಾ ಣಿಗೆ ಸೇರು ಸ್ವಾಮಿ'.
 'ಹಾಗಾದೆ, ಒಂದ್ ಹತ್ತೊಸೇರು ಮಿತಾಯಿ ಕಟ್ಟಾಕೊ'.
 ಏನು! ಇವು, ಹತ್ತೊಸೇರು ಮಿತಾಯಿ ಕೇಳಾಯಿದ್ದಾರಲ್ಲ....!
 'ಹಾಗಾದೆ, ನಿಮ್ಮ ಹೆಸ್ರೇನ್ ಸ್ವಾಮಿ? '

'ಲೋ ನನ್ ಹೆಸ್ರು, ಸುಮಾಸುಮ್ಮೆ ಕಣೋ'. ಏನೋ ಅವ, ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳು ಇಟ್ಟರೋ ಹೆಸ್ರೂಂತೇಳಿಬಿಟ್ಟು ಮಿತಾಯಿ ಕಟ್ಟಿಹಾಕ್ಕೆ. ಆಮೇಲೆ ಇವ್ವು ಹೊತ್ತಂಡ ಹೊಯಿತ್ತೆ ಇದಾನೆ.

'ಯಾವ್ಯಾ, ಮಿತಾಯಿ ತಗಂಡ ಹೊಯಾಯಾಯಿದಾನಲ್ಲೂ'.
 'ಯಾರ್ಲ ?'
 'ಸುಮಾಸುಮ್ಮೆಯ'.
 'ನನ್ ಕೂಡಾನೆ ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿ ಏನವ್ಯಾ ?'
 'ಅಪ್ಪಾ ಮಿತಾಯಿ ತಗಂಡ ಹೊಯಾಯಾ ಅವ್ವೆ'.
 'ಯಾರೋ?'
 'ಸುಮಾಸುಮ್ಮೆಯ.'

'ಸುಮಾಸುಮ್ಮೆ ನನ್ ಕೂಡೆ ಹಾಸ್ಯಾಡ್ತಿಯ? ಸರ್ನೆ ಉಟಮಾಡಿ ಬಂದ್ಯಾಡ್ತಿನಿ ಇರಪ್ಪ.' ಸರಿ ಇವನು ತಗಂಡ ಹೋಗೇಬಿಟ್ಟು.

ಅಲ್ಲ ಅಗಸರು ರಾಜರ ಮನೆ ಬಟ್ಟಿಗಳನ್ನ ಇಸ್ತಿಮಾಡಿ ಒಣಗಾಕ್ಕೆವೇ. ಮದ್ದೆ ಅಗಸರು; ಇವ್ವು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೋನೆ 'ಅಲ್ಲಿಮ್ಮೆ ಆಚೆ ಕೇರೀಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಮಿತಾಯಿ ಸಿಗ್ನಾ ಅವ. ನಾನು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಈಸ್ಟಂಡ ಬಂದಿನಿ. ಬ್ಯಾಗಿಗೆ ಬ್ಯಾರೆ ತುಂಬ್ಬಂಡ ಬಂದಿನಿ ಹೋಗಮ್ಮು.... ಹೋಗು..... ಈಸ್ಟಂಡ ಬಾ ಹೋಗಮ್ಮು' ಅಂದ.

'ಸ್ವಾಮಿ ಯಾವ ಕೇರೀಲಿ ಸಿಕ್ತಾ ಏತೆ ಸ್ವಾಮಿ ?'
 'ಆಚೆ ಕೇರೀಲಿ ಸಿಗ್ನಾ ಅವ. ಹೋಗಮ್ಮು'
 'ಹಾಗಾದೆ, ಒಂದ್ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಟ್ಟಿ ನೋಡ್ಡೋಳಾಯಿರಿ'.
 'ಹೋಗಮ್ಮು ನೋಡ್ಡಂತೇನಿ'.
 'ಸ್ವಾಮಿ ನಿಮ್ಮ ಹೆಸ್ರು?'

‘ನನ್ನೆಸರು ಕೊಟ್ಟೋನು ಕಣಮ್ಮೆ’.

ಎನ್ನೋ ಇರ್ಲೋದೂಂತೇಳಿ ಓಡೋಗ್ ಬಿಟ್ಟು. ಅಷ್ಟುತ್ತೆ ಇವ್ವು ಬಟ್ಟೆನೆಲ್ಲ ಗಂಟ್ ಕಟ್ಟೆಂದು ಓಡ್ತಾ ಇದಾನೆ.

‘ಅಯ್ಯಾಯ್ಯಾಪ್ಪಾ ನನ್ ಬಟ್ಟೀನ್ ತಗಂಡೋಯ್ಯಾ ಅವ್ವೆ. ಹಿಡ್ಡಳಪ್ಪೋ...’ ಅಂದಳು.

‘ಯಾರಮ್ಮೆ?’

‘ಕೊಟ್ಟೋನು’

‘ಕೊಟ್ಟೋನು ಕೊಟ್ಟುದ್ದ ತಗಂಡ್ ಹೋಗ್ತಾನೆ. ಅವನ್ನ ಹಿಡ್ಡ್ಯಂಡ್ ಬಿಡ್ತಾನ ?’
ಇವ್ವು ಸುಮ್ಮೆ ಆಗಿಬಿಟ್ಟು.

ಒಂದ್ ನಾಕ್ಕೆದ್ ಜನ ಹೆಂಗಸ್, ಒಂದ್ ಹೆಣ್ಮಗನ್ನ ಕರಕಂಡ್ ಬರ್ತಾ ಇದಾರೆ. ಕೆರೇಲಿ ಕೋಡಿ ಬಿದ್ ಬಿಟ್ಟು ನೀರ್ ಕಟ್ಟ್ಯಂಡ್ ಬಿಟ್ಟುದೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಇವ್ವು ಬಂದಿದಾನೆ. ‘ಅಣ್ಣಾ ನಮ್ಮನ್ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಚೆಗೆ ಬಿಡಣ್ಣ’. ಅಂದರು ‘ಅಯ್ಯೋ ಬರ್ಮ್ಮ್ ಬುಡ್ಡೀನಿ ಅಂತ ಒಬ್ಬಬುನ ಬಿಡ್ತಾ ಇದಾನೆ. ಈ ಹೆಣ್ಮಮಗ ಮಾತ್ರ, ಕಡೆಗೆ ಉಳಿಸ್ಯಂಡಿದಾನೆ.

‘ನೋಡೆಯಕ್ಕ ಬಾಳ ಒಳ್ಳೀನ್ ಕಣೇ ಇವ್ವು. ಯಾರೂ ಬುಡ್ಲಿಲ್ಲ. ಈ ಮನಸ ಬಿಡ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ. ನಿನ್ ಹೆಸರೇನಪ್ಪ ? ಅಂತ ಕೇಳಿದಳು.

‘ಅಮ್ಮೆ ನನ್ನೆಸ್, ಅವಳ ಗಂಡ’.

ಇರಬೋದೇನೋ ಅಂದು ಸುಮ್ಮಾದು. ಇವೆಲ್ಲ ಈಚೆಗೆ ಅವೆ. ಆಚೇಲಿ ಅವ್ವು ಆ ಹೆಣ್ ಎಳಕಂಡ್ ಹೋಯ್ಯಾ ಇದಾನೆ. ಆ ಹೆಣ್ಣೀರು -

‘ಅಯ್ಯಾಯ್ಯಾಪ್ಪೋ ನನ್ನ ಮಗಳ ಕರಕಂಡ್ ಹೋಯ್ಯಾನೆ ಹಿಡುಕಳಪ್ಪೋ’ ಅಂದಳು.

‘ಯಾರಮ್ಮೆ?’

‘ಅವಳ ಗಂಡ’.

‘ಅಯ್ಯಾಯ್ಯಾ! ಅವಳ ಗಂಡ ಅವಳ ಕರಕಂಡೋದ್, ನೀವ್ಯಾಕೆ ಹೋಯ್ಯೆಂತೀರಿ’.

ಕೋಟ್ಟಿಗೆ ಯಾಜ್ಞಕ್ಕೆ ಇದನ್ನ ಹಾಕಿದ್ರಂತೆ. ಕೋಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ತೀಮಾರ್ನ ಮಾಡಿದು.

‘ವಿನಪ್ಪಾ, ನಿನ್ನ ಮಿತಾಯಿ ಕರಕಂಡ್ ಹೋದೋರು ಯಾರಪ್ಪಾ?’

‘ಸುಮಾಸುಮ್ಮೆ.’

‘ವನೋ ? ಕೋಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಾ ಆಡಾಕ್ ಬಂದಿದೀಯ? ಮಿತಾಯಿ ಕಡ್‌ಂಡ್ ಹೋದೋರು ಯಾರೂಂದ್ರೆ ಸುಷ್ಮಾಸುಮ್ಮೆ ಅಂತೀಯ? ಕೇಸ್ ವಜ್‌ ಅಂದ್ರು.’

‘ಯಾರಮ್ಮೆ ನಿನ್ ಬಟ್ಟೆ ತಗಂಡ್ ಹೋದೋರು ?’

‘ಸ್ವಾಮಿ, ಕೊಟ್‌ಮ್ಮೋನು’.

‘ಕೊಟ್‌ಮ್ಮೋನು ಕೊಟ್ಟುದ್ದು ತಗಂಡ್ ಹೋದ. ಅದ್ದೇನಮ್ಮು ? ಇದ್ದ ಕೋಟ್‌ನಲ್ಲಿ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಾಕ್ ಆಯ್ತುದ ?’

‘ಯಾರಮ್ಮೆ ನಿನ್ ಮಗಳ ಕರಕಂಡ್ ಹೋದೋನು ?’

‘ಸ್ವಾಮಿ ಅವಳ ಗಂಡ’.

‘ಅವಳ ಗಂಡ ಅವಳ ಕರಕಂಡೋದ್ರೆ, ನಿಂದೇನಮ್ಮೆ ?’

ಆಗ ಎರಡಾಣನು ಉಳಿಸ್ತುಂಡು ಹೆಣ್ಣಾ ತಂದು ನೋಡಪ್ಪಾ ಹೌ ತಗಂಡ್ ಬಂದಿದೀನಿ ಅಂತ ತೋರಿಸ್ತು.

ಹೇಳಿದವರು : ತಿರುಮಲಯ್ಯ,
55 ವರ್ಷ, ಹರಗನಹಳ್ಳಿ, ನಾಗಮಂಗಲ ತಾಲ್ಲೂಕು.

೩.೨. ಮೂರು ಕೋಟಿ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವವನ ಕಥೆ

ಒಂದೂರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮುದ್ದು ಇದ್ದ. ಅವ ಮೂರು ಕೋಟಿ ಸುಳ್ಳು ಒಬ್ಬ ಹೇಳ್ತಿದ್ದ. ಇನ್ನೊಂದೂರಲ್ಲಿ ಮೂವರು ಮೂರೊಟಿ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳ್ತಿದ್ದಂತೆ. ಅವು ಮೂವರು ಮಾತಾಡೊಂಡ್ದಂತೆ. ನಾವು ಮೂವರು ಮೂರೊಟಿ ಸುಳ್ಳೇಷ್ಟೀವಿ. ಇನ್ನೊಂದೂರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮೂರೊಟಿ ಸುಳ್ಳೇಷ್ಟುನಂತೆ. ಅದೆಂಗ ಹೇಳಾನು ? ಅವ್ವ ನಾವೋಂದ್ವಾರಿ ನೋಡೊಂಡ್ಬರ್ಬೇಕು ಅಂತ ಮೂವರೂ ಹೊರಟು.

ಈ ಮೂರೊಟಿ ಸುಳ್ಳೇಳೋನು ಏನ್ನಾಡ್ದ ಅಂದ್ರೆ, ಗಿಡಕ್ಕೋಗಿ ಎರ್ನು ಮೊಲದ ಮರಿಹಿಡೊಂಡ್ದಂದ. ಎರಡೂ ಒಂದೇ ಅಳತೆ ಲಂಗ ಹೊಲಿಸಿ ರಾಗಿಕಲ್ಲಿನ ಗೂಟಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಾಕ್ಕೆ. ಇವರು ಮೂರು ಮಂದಿ ಬರೋ ಸಂಗ್ರಿ ಗೊತ್ತಾಗಿ ನನ್ನೊಂಡೋಕೆ ಮೂರೊಟಿ ಸುಳ್ಳೇಳೋ ಮೂರು ಮಂದಿ ಬರ್ತಾರೆ. ನೀನು ಒಂದು ಮೊಲದ ಮರೀನ ರಾಗಿಕಲ್ಲಿನ ಗೂಟಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಾಕ್ಕಿರು, ಆಮೇಲೆ ಏನು ಬೇಕು ಅದ ಮಾಡ್ತಿನಿ ಅಂತ ಹೆಡ್ತಿಗೆ ಹೇಳಿದ.

ಅವು, ಮೂರು ಜನ ಮೂರುಕೋಟಿ ಸುಳ್ಳೇಳೋರು ಬಂದು. ಅವರನ್ನ ಹೊಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಬರೋಣ ಬನ್ನಿ ಅಂತ ಜೊತೆಗೆ ಒಂದು ಮೊಲದ ಮರಿಯನ್ನ ಕರ್ನೂಂಡು ಹೋದ. ಹೊಲದತಾಕೆ ಹೋದೈ ಲೆ “ಓಹೋ ನಾನು ನನ್ನೆಂಡಿಗೆ ಅಡ್ಡೆ ಮಾಡು ಅಂತ ಹೇಳೀನೆ ಬಂದಿಟ್ಟೆ. ನೀನು ಮನೆಗೋಗ್ಬಟ್ಟ ನಮೋಳೆ ಅವರೆಲ್ಲ ಅಡ್ಡೆ ಮಾಡ್ದೇ ಕಂತೆ ಅಂತೇಳ್ಬಂಡು ಅಂದ್ಬಟ್ಟ ಕಂಕುಳಲ್ಲಿದ್ದ ಮೊಲದ ಮರೀನ ಬಿಟ್ಟು”. ಅದು ಗಿಡ ಬಿದ್ದಬಿಡ್ಡು.

ಹೊಲ ಸುತ್ತು ಡಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬರೋಹೋತ್ತೆ ಇವ್ವು ಅಡ್ಡೆ ಎಲ್ಲಾ ರೆಡಿ ಮಾಡಿ, ಮನೇಲಿದ್ದ ಮೊಲದ ಮರೀನಾ ರಾಗಿಕಲ್ಲಿಗೆ ಕಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದು. ಏಳ್ಳಣಿ ಕೈಕಾಲು ತೊಳೆನ್ನಳ್ಳಿ, ಉಂಟ ಮಾಡೋರಂತೆ ಅಂದ್ದು. ಅಂತೆ ಎಲ್ಲರೂ ಉಂಟ್ಟ ಮಾಡಿದು. ಆಮೇಲೆ ಆ ಮೂವರು ಮಾತಾಡ್ವಾಂಡು, ನೋಡೋ, ಈ ಮೊಲಾನ, ಎಷ್ಟೆಲ್ಲ ಬುದ್ದಿ ಅದೆ ಅಂದ್ವಾಂಡು. ಅದರ ಮೇಲೆ ಇವರಿಗೆ ಮನಸುಬಿಟ್ತು. ಮೂರೋಟಿ ಸುಳ್ಳೇಳೋನ ಕೇಳುದು. ಈ ಮೊಲಾನ ನಮ್ಮೆ ಕೊಡು ಅಂತ. ಅಡ್ಡೆ ಅವ ಇಲ್ಲವ್ವ ನಾನು ಹೊಲದತ್ತ, ಹೋಗಿ ಏನೇ ಹೇಳಿ ಕಳ್ಳಿದೂ, ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲ್ಲಾನು ಮಾಡುತ್ತೆ. ನಾನು ಕೊಡೋದಿಲ್ಲ ಅಂದ. ಇಲ್ಲಣಿ ನೀನು ಇನ್ನೊಂದು ತಕ್ಕೊಂಡು ಕಲ್ಲೋವಂತೆ ನಾವು ಒಂದು ಸಾವಿರ ಕೊಡ್ತೇವಿ ಅಂತೇಳಿ, ಒಂದ್ದಾವಿರ ಕೊಟ್ಟುಟ್ಟ ಈಸ್ಮೊಂಡ್ಡಂದು.

ಅವರ ಉರತ್ತಕ್ಕೆ ಬಂದ್ದೈ ಲೆ ಮೊಲ ಬಿಟ್ಟುಟ್ಟು, ನಮ್ಮ ಮೂರು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ನಮ್ಮೆಂಡಿರ್ಗೆ ಹೇಳುಂಡು, ಅಡ್ಡೆ ಮಾಡಿಸು ಅಂತ ಅಂದಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟು. ಅದು ಗಿಡ ಬಿದ್ದಿಡ್ಡು.

ಎಲ್ಲ ಆಮೇಲೆ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಬಂದು. ಹೆಂಡಿರ ಕೇಳುದು. ಎಲ್ಲೆ ಮೊಲ ಬ್ರಿಲ್ಲ್‌ನ್ನಾ? ಅಡ್ಡೆ ಮಾಡ್ದ ಅಂತ. ಯಾವ ಮೊಲಾನು ಇಲ್ಲ ಅಂತ ಅವು, ರೇಗಿದ್ದು. ಆಗ ಅವು, ನೋಡ್ದೇನೋ ಮೂರೋಟಿ ಸುಳ್ಳೇಳೂನು ಹಂಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡ್ದ? ಬನೋ ನಾವೆಲ್ಲ ತಿರ್ಗಿ ಹೋಗಿ ಅವನ್ನೆ ಒದ್ದು ಹಣ ವಸೂಲ್ ಮಾಡ್ವಾಂಡು ಬರೋಣ ಅಂದ್ವಾಂಡು ಬಂದು.

ಅಷ್ಟೊತ್ತೆ ಮೂರೋಟಿ ಸುಳ್ಳೇಳೊನ್ನೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅವು, ಬರ್ತುರೆ ಅಂತ. ಹೆಂಡಿಗೆ ಹೇಳೆ. ಮೈದಾ ಹಿಟ್ಟೇಲಿ ಚೊಂಬೆ ಮಾಡಿ ಸೀರೆ ಉಡ್ಡಿ ಮಡಗಿರ್ತಿನಿ. ದುಡ್ಡಿಸ್ಮೊಂಡೋಗಕ ಬರ್ತುರೆ. ನಡುಮನೇಲಿ ನೀನಿರು. ನಿನ್ನ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಿಬಿಡ್ತಿನಿ ಅಂದ್ಬಟ್ಟು ಚೊಂಬೆ ಕತ್ತರಿಸಾಕಿಬಿಡ್ತಿನಿ. ಅದನ್ನ ನೋಡ್ಬಟ್ಟು ಹೊರಟು ಹೋಗ್ತಾರೆ. ಅಂದ. ಹಂಗೆ ಮಾಡಿ ಅಂದ್ದು.

ಅವು, ಒಂದು ಮೋಸ್ಯಾರ ಮೂರೋಟಿ ಸುಳ್ಳೇಳೋನೆ ಅಂತ ಬೈಯ್ಯಾಗ ಹೆಂಡಿಗೆ ಹೊಡ್ಡ. ಹೊಟ್ಟೇಲಿದ್ದ ಕುಂಕುಮದ ನೀರೆಲ್ಲ ರಕ್ತ ಚೆಲ್ಲಾಡ್ಡಂಗೆ ಚಲ್ಲಾಡ್ಡಂಡ್ಡು.

ಹೆಂಡಿತ್ತು ಒಳ್ಳೆ ಅವಳಿ ಸಾಯಿಲ್ಲ. ಇವು, ಅಯ್ಯೋ ಇದೇನು ಹಿಂಗೆ ಮಾಡ್ತ ಅಂತ, ಹೊರಗೆ ಬಂದ್ವಿಟ್ಟು. ಹೋಗ್ಯಾ ನನ್ನೆಂಡಿತ್ತು ಸತ್ತು, ತಿರ್ಗಿ ಬಧ್ಯಸೇಕ್ಕಾಂತೀನಿ ಅಂದ.

ಪಾತ್ರಗಾಕೋ ಸಿಂಬಿ ಇತ್ತಲ್ಲ ಅದ ತಂದು ಮೂರು ಸಾರಿ ಇಂಳಿ ತಗ್ಗಾಗೆ ಮಾಡಿ, ಮಾಡ್ತಾಗ ಕೋಣೇಲಿದ್ದ ಹೆಡಿತ್ತು ಎದ್ದು ಬಂದ್ದು. ಅದ್ದೋಡಿ ಇವು ನಾವು ನಮ್ಮೆಂಡಿತ್ತು ಕೊಂಡು, ಬದುಕಿಸೇಕ್ಕಾಂಟೋದು ಅಂದ್ದೋಂಡು ಅವನ್ನ ಕೇಳುದು. ಅದ ನಮ್ಮೆ ಕೊಟ್ಟಿಡಣ್ಣ ಅಂತ. ಇಲ್ಲ ನಾನು ಕೊಡೋದಿಲ್ಲ. ನೀವು ಈಗಾಗ್ಗೆ ಮೊಲದ ಹಣಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ. ಅದ್ದೇ ಕೊಡೋದಿಲ್ಲ ಅಂದ. ಇಲ್ಲ ಕಣಣ್ಣ ಹಿಂದೆ ಆದ್ದ ಎಲ್ಲಾನು ಮರ್ತುಬುಡು. ಅಣ್ಣೋ ಆದ್ದಾಯ್ತು ಹೋದ್ದೋಯ್ತು ಎರ್ಡು ಸಾವಿರ ಕೊಡಿತ್ತೀವಿ ಕೊಡಣ್ಣ ಅಂದ್ಬಿಟ್ಟು ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟಿಟ್ಟು ಆ ಸಿಂಬಿ ಈಸೇಕ್ಕಾಂಡ್ಡುಂಡು. ಬಂದೋರೆ ಮೂವರು ಒಂದೊಂದೇಟ್ಟೆ ತಮ್ಮೆಂಡ್ರಿನ್ನ ಕತ್ತರಿಸಾಕ್ಕಿಟ್ಟು. ಸಿಂಬಿ ತಕ್ಕೊಂಡು ಇಂಳಿ ತಗುದು. ಅವು, ಬದುಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಓಹೋ ಇಲ್ಲಾ ನಮ್ಮೆ ಮೂರೋಟಿ ಸುಳ್ಳೇಳೋನು ಕೃಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ ಅಂದ್ದೋಂಡು ಬನ್ನಲ್ಲ ನಾವೆಲ್ಲ ಹೋಗಿ ಅವನೆಂಡಿತ್ತು ಯಾ ಕತ್ತರಿಸಿಬಿಡೋಣ ಅಂದ್ದೋಂಡು ಬಂದು.

ಇಲ್ಲಿ ಇವ್ವು ಹೆಂಡಿಗೆ ಹೇಳೊಂಟಿದ್ದೆ. ಅವು, ತಿರುಗಿ ಬರಾರೆ. ನೀನೇನ್ನಾಡು ನನ್ನ ತಲೆದಸೀಲಿ ಆಕ್ಕಿ ಬೆಲ್ಲ ದೀಪ ಎಲ್ಲಾನು ಇಟ್ಟೊಂಡು ನನ್ನ ಬಾಯ್ಗಿ ಎಲೆ ಅಡ್ಡೆ ಶುಟ್ಟಿ ತುಂಬಿಟ್ಟು ತಲೆದಸೀಲಿ ಕುಂತ್ಕೊಂಡು ಬಡ್ಡೋ. ನಾನು ಅವರ್ಗ ಮಾಡ್ತೀನಿ ಅಂದ. ಅವು ಅಂಗೆ ಮಾಡ್ತು ಇದ್ದು. ಅವು, ಮೂವರು ಬಯ್ಯೊಂಡು ಬಂದು. ಅವರನೋಡ್ಬಿಟ್ಟು ಮೂರೋಟಿ ಸುಳ್ಳೇಳೋನ ಹೆಂಡಿತ್ತು ಅಣ್ಣ ನನ್ನಂಡ ಸತ್ತೋದ ಕಣಣ್ಣ. ಇನ್ನು ನನಗ್ಗೆರಣ್ಣ ದಿಕ್ಕು? ಇವ್ವ ತಕ್ಕೊಂಡೋಗಿ ಎಲ್ಲಾದೂ, ನೀರಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿಬಿಡ್ರಣ್ಣ. ನಾನು ನಿಮ್ಮೆ ಜೂತೆ ನಿಮ್ಮೋರ್ಗ ಬಂದ್ಬಿಡ್ತೀನಿ ಅಂದ್ದು.

ಅವರೇನ್ನಾಡಿದು, ಒಂದು ಮಂಕಿಗೆ ಹಾಕೊಂಡು ಹೋತ್ತೊಂಡು ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಹಾಕ್ಕಿದೋಣ ಅಂದ್ದೋಂಡ್ಡುಂಡು. ಅಲ್ಲೊಂದು ಪಾಳು ಮಂಟಪ ಇತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಬರೋ ಹೋತ್ತೆ ಗಳಿಮಳೆ ಎಲ್ಲಾ ಬಂದ್ಬಿಡ್ತು. ದನಕುರಿ ಮೇಯ್ಯೋಕೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಹುಡ್ಗ ಅವೆಲ್ಲಾನು ಹೋಡೊಂಡ್ಡುಂಡು ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತ್ಕೊಂಡಿದ್ದು. ಇವು, ಆ ಮೂರೋಟಿ ಸುಳ್ಳೇಳೋನಿದ್ದ ಮಂಕಿನು ಅಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿಟ್ಟು ನಿಂತ್ಕೊಂಡಿದು.

ಆ ಕತ್ತೋಲಿ ಮೂರೋಟಿ ಸುಳ್ಳೇಳೋನು ಆ ಹುಡ್ಗನ ಕೇಳ್ಣ. ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮೆ ಇದ್ದಾರಾ ಅಂತ. ಈ ಹುಡ್ಗ ನನ್ನ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ ಕಣಣ್ಣ. ನಾನು ಒಬ್ಬ ಗೌಡ್ಯಾಟ್ಟೀಲಿ ಅನ್ನ ಬಟ್ಟಿಗೆ ಕೆಲ್ಸಿ ಮಾಡೊಂಡಿವ್ವಿ, ಅಂತು. ಆಗ ಆ ಹುಡ್ಗನೆ ಕೇಳ್ಣ. ನೀನು ಈ ಮಂಕಿಲಿ ಕುಂತ್ಕೊಂಡ್ರೆ, ಹೋಳಿಗೆ ಹಾಕ್ತಾರೆ. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪ ಅಪ್ಪ ಎಲ್ಲ ಸಿಗ್ಗಾರೆ ಅಂದ. ಆ ಹುಡುಗನ್ನೆ ಆಸೆ ಆಯ್ತು. ನಾನು ಕುಂತ್ಕೊತ್ತೀನಿ ಅಂತ ಕುಂತ್ಕೊಂಡ. ಆ ಹುಡ್ಗನ್ನ

ಕೂರಿಸ್ತಿಟ್ಟು ಇವ್ವು ಎದ್ದುಟ್ಟು ಆ ಕುರಿ ದನಕರ ಎಲ್ಲಾನು ಹೊಡ್ಡೊಂದು ಮನೆಗೆ ಬಂದ್ದುಟ್ಟು.

ಇವು, ಆ ಮಂತ್ರ ತಹೊಂಡೋಗಿ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ, ಹಾಕ್ಕಿಟ್ಟು ಅವನೆಂಡಿತ್ತ ಕರೊಂಡೋಗೋಣ ಅಂದೊಂಡ್ಡುಂದು. ಅವು, ಬರೋಹೊತ್ತಿ ಇವ್ವು ದನಕುರಿ ಎಲ್ಲಾನು ಕಟ್ಟಾ ಇದ್ದು. ಅದ್ದು ನೋಡಿ ಕೇಳುದ್ದರು. ಇದೇನಣ್ಣ ಮೂರೊಂಟಿ ಸುಳ್ಳಣ್ಣ ಇದೆಲ್ಲ ಹೆಂಗಾಯ್ತಣ್ಣ ಅಂತೆ.

ಅವ್ವು ಹೋಗೋರೇ ನಿಂತ ನೀರಿಗಾಕ್ಕೊತ್ತೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಸಿಕ್ಕೋ, ಹರಿಯೋ ನೀರಾಕಿದೆ, ಇನ್ನು ಸಿಕ್ತಿದೊಂದು ಅಂದ್ದಂತೆ. ಇವೇನ್ನಾಡಿದು, ಹೌದೇನಣ್ಣ ನಮ್ಮೂ ಸಿಕ್ಕಾದೇನಣ್ಣ ಅಂತ ಕೇಳಿದರು. ನಮ್ಮ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರ್ದೆ ಹಾಕಣ್ಣ ಅಂದು.

ಇವನೇನ್ನಾಡ್ದ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನ್ನೇ ಮಂತ್ರೀಲಿ ಹಾಕ್ಕೊಂಡೋಗಿ ತುಂಬಿ ಹರಿಯೋ ಹೋಳೀಲಿ ಹಾಕ್ಕಿಟ್ಟು. ಅವು, ಕೆಳಮೊಕ್ಕಾಗಿ ಕೊಚ್ಚೋಂದು ಹೋದ್ದು. ಇವ್ವು ಹೆಂಡಿತ್ತ, ದನಕುರಿ ಜೊತೆ ಸಂಸಾರ ಮಾಡೊಂದು ಸುಖವಾಗಿದ್ದು. ಕೆಟ್ಟೋರ್ಯಾರು? ಮೂರುಜನ, ಮೂರೊಂಟಿ ಸುಳ್ಳೇಳೋರು.

ಹೇಳಿದವರು : ಅಕ್ಕಯ್ಯಮ್ಮೆ.

೨೨. ಮುದ್ದೇಗೌಡನ ಮಗ

ಒಂದೂರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ರಾಜು ಇತ್ತಾನೆ. ಅದೇ ಉರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮುದ್ದೇಗೌಡ ಅಂತ ಇತ್ತಾನೆ. ಮುದ್ದೇಗೌಡನಿಗೆ ಏಳುಜನ ಗಂಡುಮಕ್ಕು ಇತ್ತಾರೆ. ಏಳುಜನ ಗಂಡುಮಕ್ಕು ಇದೇ ಅದರಲ್ಲಿ ಆರುಜನಕ್ಕೆ ಮದ್ದೆ ಮಾಡಿಯಾರೆ. ಅವರಪ್ಪೆ ಕರೇಮಗನಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಮದ್ದೆ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ್ನೂ ಮದ್ದೆ ಮಾಡೇಕು, ಮಾಡೊಳ್ಳೋ, ಆರುಜನರ ಮದ್ದೆ ಮಾಡಿದ್ದೀನಿ, ನಿನೊಂಬಿನ ಮದ್ದೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ, ಮದ್ದೆ ಮಾಡೊಳ್ಳೋ ಅಂತ ಹೇಳಾ ಇತ್ತಾನೆ. ಇಲ್ಲ ನಾನು ಎಲ್ಲಾ ಹೆಣ್ಣು ನೋಡಲ್ಲ, ನಂಗೆ ಬ್ಯಾಡ ಮದ್ದೆ ಅಂತನೆ.

ಅವನೇನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ? ತಿರ್ಗು ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟು ಪದ್ದುವತ್ತಿ ಸೂರೀಮನೇಲಿ ಸೇರೊಂಡಿರ್ತಾನೆ. ಅಪ್ಪ ಎಲ್ಲಿ ಯೆಣ್ಣನ ಪ್ರೋಟೋ ಹಿಡಿಕೊಂಡು ತಗಂಬಂದು, ಇವ್ವು ಒಪ್ಪದೇ ಇಲ್ಲ. ಹೆಣ್ಣು ಒಪ್ಪದೇ ಇರೋಹೊತ್ತಿ ಏನಾ ಮಾಡ್ಡಿಕ್ಕಾನೆ? ಇವು, ಅದೇ ಇವ್ವು

ಪೂರ್ಣೋನೂ ಇಡಿಸೊಂಬಿಡ್ತಾರೆ. ಬುತ್ತಿ ಕಟ್ಟೊಂಡು ಹೋಗ್ನು ಇರ್ತಾರೆ, ಯೆಣ್ಣು ನೋಡಾಕೆ. ಹೆಣ್ಣು ಹುಡಿಕೊಂಡು, ಹೆಣ್ಣು ಹುಡಿಕೊಂಡು ಪೂರ್ಣ್ಣಾರೆ. ಪೂರ್ಣ್ಣ ಇರ್ಜೀಕಾದ್ರೆ, ಅತ್ಯಾಂದು ಪಟ್ಟ. ಆ ರಾಜನ ಮಗಳಿಗೆ ಗಂಡು ಹುಡಿಕೊಂಡು ಬರ್ತು ಇರ್ತಾರೆ. ಅಮ್ಮಾಕೆ ಇವು, ಇತ್ತಿಂದ ಹೋಗ್ನುರೆ. ಅವು, ಅತ್ಯಾಂದ ಬರ್ತಾರೆ. ಆ ಕಡೆ ದಡದಲ್ಲಿ ಅವು, ಬುತ್ತಿ ಹಂಚೊಂಡು ಉಟ ಮಾಡ್ತಾ ಇರ್ತಾರೆ. ಈ ಕಡೆ ದಡದಲ್ಲಿ ಇವು, ಬುತ್ತಿ ಬಿಚೊಂಡು ಉಟ ಮಾಡ್ತಾ ಇರ್ತಾರೆ. ಯಿಂಗೆ ಇರ್ಜೀಕಾದ್ರೆ, ಏನ್ನಾಡ್ತಾರೆ? ಅವು, ಆ ಕಡೆ ದಡದಿಂದ ಈ ಕಡೆ ದಡಕ್ಕೆ ಬರ್ತಾರೆ. ಯಾವೂರು? ಏನು? ಎತ್ತ? ಅಂತ ಕೇಳ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮೊಂದು ಪಟ್ಟ. ನಾವೊಂದು ದೇಶದವು. ನಾವೊಂದು ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಒಂದು ಗಂಡು ಹುಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗ್ನು ಇದ್ದೀವಿ ಅಂತ ಹೇಳ್ತಾರೆ. ಇವು, ಇವರೇನಂತ ಕೇಳ್ತಾರೆ? ನೀವು ಯಾವ ದೇಶದವರು? ಏನು ಅಂತ ಕೇಳ್ತಾರೆ. ನಾವು ಒಂದು ಗಂಡಿಗೆ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಹುಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗ್ನು ಇದ್ದೀವಿ ಅಂತ ಇವು, ಹೇಳ್ತಾರೆ. ಆಯ್ತ ಅಂಗಾರೆ ನಮ್ಮ ಹೆಣ್ಣು ನಿಮಗೆ ಕೊಡ್ತಿಂದಿ. ನಿಮ್ಮ ಗಂಡಿನ ಪೂರ್ಣೋನೂ ನಮಗೆ ಕೊಡಿ. ನಮ್ಮ ಹೆಣ್ಣಿನ ಪೂರ್ಣೋನೂ ನಿಮಗೆ ಕೊಡ್ತಿಂದಿ, ಅಂತ ಇಸೊಂಬಾಡ್ತಾರೆ. ಪೂರ್ಣೋನೂ ಇಸೊಂಡು ತಿರ್ಗು ಮನೆಗೆ ಬರ್ತಾರೆ.

ಮನಿಗೆ ಬಂದುಬುಟ್ಟು ಏನ್ನಾಡಿಕ್ತಾರೆ? ಆ ಪೂರ್ಣೋ ತಗೊಂಡೋಗಿ ಅವರಪ್ಪ ಪದ್ಯಾವತೀ ಸೂಳೆ ಮನೆಗೆ ಕಳಿಸ್ತಾರೆ. ಇವ್ವು ಸ್ವಾನಕ್ಕೆ ಪೂರ್ಣಿರ್ತಾನೆ. ಸ್ವಾನಕ್ಕೆ ಪೂರ್ಣಿರ್ತಾಲೂವೆ, ಅದ್ಯಾರೋ ಬಂದವರೆ ನೋಡೆ ಅಂತಾನೆ. ಪೂರ್ಣೋ ತಂದೊಟ್ಟವೇ ನಿಮ್ಮಪ್ಪ. ಯಾವ್ಯೋ ಹೆಣ್ಣಿಂದಂತೆ. ಹೆಣ್ಣು ನೋಡಕೊಗ್ಗಿದ್ದೀರ್ತಂತೆ ಅಂತಾಳೆ. ಅವನು ಸ್ವಾನ ಮಾಡೊಂಡು ಬರೋವಪ್ಪು ಹೋತ್ತೆ ಇವಳು ಬಂದು ಯೆಣ್ಣಿನ ಚಿತ್ರದ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಸುಣ್ಣ ಇಕ್ಕಿರ್ತಾಳೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕೆಮ್ಮೆಣ್ಣು ಇಕ್ಕಿಟ್ಟಿರ್ತಾಳೆ. ಯಾವುದಕ್ಕೆ? ಪೂರ್ಣೋಗೇ. ಪೂರ್ಣೋ ಮಡಿಗಿರ್ತಾಳೆ. ಅಮ್ಮಾಕೆ ಮಡಿಗಿರ್ತಾಲೂವೆ, ಅಯ್ಯೋ ನೋಡಾಕ್ಕ ಮಾತ್ರ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣ್ತಾಳೆ ಅಂದುಕೊತ್ತಾಳೆ. ಏನೇ ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿದ್ದ ಅಂತ ಕೇಳ್ತಾನೆ. 'ನೋಡಾಕ್ಕ ಮಾತ್ರ, ಅಷ್ಟೇ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣ್ತಾಳೆ. ಹೆಣ್ಣು ಚೆಂದ ಕಣ್ಣು ಕುರುಡು ಅಂತ ಕಣ್ಣು ಕುರುಹಾಗೈತೆ. ನೋಡಾಕ್ಕ ಮಾತ್ರ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣ್ತಾಳೆ ಅಂತ ಇವು, ಹೇಳ್ತಾಳೆ. ಇವು, ಹೇಳ್ತಾಗ ಅವನೇನು ಮಾಡ್ತಾನೆ? ಅಂಗಾದೆ, ಬಿಸಾಕ್ ಅಂತಾನೆ.

ಅಮ್ಮಾಕೆ ಇವರೇನು ಮಾಡ್ತಾರೆ? ಇವು, ಬತ್ತಾರೆ. ಬಂದಿಟ್ಟು ಒಂದು ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಇಂಥ ದಿವ್ಸ ಬನ್ನಿ ಅಂತ ಹೇಳ್ತಿಟ್ಟು ಡೇಟು ಮಾಡಿ ಬಂದಿರ್ತಾರೆ. ಇವು, ಹೆಣ್ಣು ಕರೊಂಬರ್ತಾರೆ. ಹೆಣ್ಣು ಕರೊಂಬರ್ತಾಲೂ ಇವು, ಏನ್ನಾಡ್ತಾರೆ? ಒಂದು ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ನುರೆ. ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ನಮ್ಮ ಕಡೇ ಗಂಡಿಗೆ ಧಾರೆ ಉಯ್ಯಲ್ಲ, ಚಂದ್ರಾಯಿಧಕ್ಕೆ ಧಾರೇ ಉಯ್ಯದು. ಆ ತರ ಚಂದ್ರಾಯಿಧಕ್ಕೆ ಧಾರೆ ಎರೊಡಿ ಅಂತ ಕೇಳೊಂಬರ್ತಾರೆ. ಆಯ್ತ ಅಂಗೇ ಮಾಡಿ ಅಂತ ಚಂದ್ರಾಯಿಧಕ್ಕೆ ಧಾರೆ ಎರೆದು ಕರೊಂಬರ್ತಾರೆ, ಮನೆಗೆ. ಮನೆಗೆ ಕರೊಂಬರ್ತಾಲು ಕೆಲವಾರು ದಿವ್ಸ ಇಂಗೇ ಇರ್ತಾರೆ.

ಕೆಲವಾರು ದಿವ್ಸು ಇಂಗೇ ಇರ್ತು ಲೂವೆ ಅವೊಮು ರಾಜ ಏನ್ನಾಡ್ತಾನೆ? ಒಂದು ದಿವ್ಸು ಎದ್ದು ಲೆಟ್ರಿನಾಗೆ ಹೋಗ್ಗೇಕು ಅಂತ ಈವಯ್ಯ ಎದ್ದು ಹೋಗ್ತಾ ಇರ್ತಾನೆ. ಹೋಗ್ತಾ ಇರ್ತು ಲೂವೆ ಸೊಂಡೇನಹಳ್ಳಿ ಮುದ್ದೇಗೌಡ ಬಾರೋ ಇಲ್ಲಿ ಅಂತ ಕರಿತಾರೆ. ಕರ್ನಾಗ ಆವನೇನು ಮಾಡ್ತಾನೆ? 'ಯಾಕ್ ದೊರೆಗಳು ಯಾವತ್ತು ಕರಿದವು, ಇವತ್ತು ಇಂಗೆ ಕರೀತಾ ಅವಲ್ಲ ಏನ್ನಾಡಿದ್ದೀವಿ ನಾವು? ಏನು ಮಾಡಿಲ್ಲವಲ್ಲ? ಅಂತ ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಈವಯ್ಯ ಹೋಗ್ಯೇತೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ. ಅವಯ್ಯ ವೋಗುತ್ವಾ ಏನ್ನಾಡ್ಯತೆ? ಮತ್ತೆ ನಿಮ್ಮಾರಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮು ಮನೇಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನಕ್ಕೆ ಮದ್ದೆ ಮಾಡಿದ್ದೀಯಾ ಹೆಣ್ಣಕ್ಕಳ್ಳಾ ಅಂತ ಕೇಳಾನೆ. ಏಳುಜನಾನು ಮದ್ದೇ ಮಾಡಿದ್ದೀವಿ ಅಂತಾನೆ. ಅಂಗೆ ಅನೂಲೂವೇ ಏನ್ನಾಡ್ತಾರೆ? ಇವು, ಆರುಜನ ಸೊಸೆದೀರು ಹೊಲದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿರ್ತಾರೆ. ಹೊಲದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿರ್ತುಲ್ಲವೆ ಇವು, ಮನೇಲಿ ಏಳೆಂಟು ಎಮ್ಮೆಗಳು ಇರ್ತಾವೆ. ಎಲ್ಲಾ ಕರು ಹಾಕಿರ್ತಾವೆ. ಇವು, ಎಮ್ಮೆ ಏನೂ ಕಟ್ಟಿರೋದಿಲ್ಲ. ಹೊಲದ ಕಡಿಕ್ಕೇ ಮೇಯಕೋಗಿರ್ತಾವೆ. ಮೇಯಕೋಗಿದ್ದಾಗ ಏನ್ನಾಡ್ತಾವೆ? ಎಮ್ಮೆ ಕರುಗಳೆಲ್ಲ ಕಿತ್ತೋಂದು ಅದೆ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿರ್ತಾವೆ.

ಇವು ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗಿರತಿಲ್ಲ. ಏಳಂತಸ್ಸಿನ ಮಾಡಿ ಮೇಲೆ ಇರ್ತಾಳಿವು. ಇವ್ವು ತಲೆ ಏಳುಮಾರುದ್ದ ಇದೆ. ಇದೇ ಏನ್ನಾಡ್ತಾಳೆ? ಎಮ್ಮೆ ಕರುಗಳೆಲ್ಲ ಹೊಲದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗ್ತಾ ಇರ್ತಾವೆ. ಮಾಡಿ ಮೇಲೆ ನಿತ್ಯೋಂದು ತಲೆ ಕೆರ್ಕಂಡು ನೋಡ್ತಾಳೆ. ಅಯ್ಯೋ ನಮ್ಮು ಅಕ್ಕದೀರೆಲ್ಲ ಹೊಲದ ಕಡೆಗೆ ಕೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಹೋಗವೇ. ಎಮ್ಮೆ ಕರುಗಳೆಲ್ಲ ಹೋಗ್ತಾವೆ. ಬಂದೇ ಇನ್ನು ಕೇಳಿದೇ ಏನೇಳಿದು? ತಡೀ ಹೋಗಿ ಒಡಕೊಂಡು ಬಂದಿಂಡೋಣ ಅಂತ ಹೇಳ್ಣಿಟ್ಟು ಸುಮ್ಮೆ ವೋಗ್ತಾಳೆ. ಹಗ್ಗಿ ಇರೋದಿಲ್ಲ, ಒಂದಕ್ಕೂವೆ. ಇವಳೇನು ಮಾಡ್ತಾಳೆ? ತಲೆಕೂದಲಲ್ಲಿ ಎಮ್ಮೆಗಳಿಗಲ್ಲ ಕ್ಕಾವೆ ಕಟ್ಟೋಂಡು ಒಡಿಕೊಂಡು ಬರ್ತಾ ಇರ್ತಾಳೆ. ಈ ರಾಜ ನೋಡ್ತಿಟ್ಟು ಓ ಇಂಥವು ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟು ಪದ್ದಾವತೀ ಸೂಳೀ ಮನೇಲಿ ಸೇರ್ಪೋಂಡಿವ್ವಲ್ಲ. ಇವಳ್ಳೇನಾರ ಮಾಡಿ ನನ್ನ ವಶ ಮಾಡ್ಪೋಂಬೇಕು ಅಂಥ ಹೇಳ್ಣಿಟ್ಟು ಅವಳ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟಾಂತಿರುವುದು.

ಇವನು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಓಗ್ಗಾ ಇರ್ತಾನೆ. ಯಾರು? ಸೊಂಡೇನಹಳ್ಳಿ ಮುದ್ದೇಗೌಡ ವೋಗ್ತಾ ಇರ್ತಾನೆ. ಓಗ್ಗಾ ಇರ್ತು ಲೂ ಬಾರೋ ಇಲ್ಲಿ ಗೌಡ ಅಂತ ಕರ್ನಾತಕ ಗೌಡ ಅಂತ ಕರಿತಾನೆ. ಬಾರೋ ಇಲ್ಲಿ ಗೌಡ ಅಂತ ಕರ್ನಾತಕ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟು ನಿಮ್ಮನೆಲೆ ಎಷ್ಟು ಜನ ಅವೇ ಸೊಸೆದೀರು ಅಂತಾನೆ. ಏಳುಜನ ಅವೇ ಅಂತಾನೆ. ಮತ್ತೆ ನಿಮ್ಮಾರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮನೆಲಿ ಇವತ್ತು ಒಂದು ದೇವತೆ ಕಾರ್ಯ ಇಟ್ಟೋಂಡಿದ್ದೀವಿ. ಆ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಕೀರಸೊಪ್ಪೆ ಅಗ್ಗೇಕು. ಬೆಳಕು ಹರಿಯೋ ಹೋತ್ತೆ ಕೊಡ್ದೇಕು. ಕೊಡ್ದೆ ಹೋದೇ ನಿನ್ನ ಬದುಕು, ನಿನ್ನ ಬಾಳು, ನಿನ್ನ ಕಿರೆಸೊಸೆ, ನನ್ನ ಪಾಲು ಕಣಾಯ್ಯ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸ್ತಾರೆ. ಅಯ್ಯೋ ರಾಮ ಬೆಳಕರಿಯೋ ಹೋತ್ತೆ ನಾ ಬಂಡೀಮ್ಮಾಗಳ ಕಿರೇಸೊಪ್ಪೆ ಹೆಂಗೆ ಬೆಳಕೊಡೋದು? ಇಂಗಂತ ಹೇಳ್ಣಿಟ್ಟು ಈವಯ್ಯ. ಏನ್ನಾಡೋದು ಅಂತ ಹೇಳ್ಣಿಟ್ಟು ಮನೆಗೋಗಿ ಮಂಚದ ಮ್ಮಾಲೇ ಮಹಾದ ಮನಿಗಿರ್ತಾನೆ.

ಆರುಜನ ಮಗದೀರು ಎಬ್ಬಿಸ್ತಾರೆ. ಸೋಸೆದೀರು ಎಬ್ಬಿಸ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬಗೂ ಎದ್ದೇಳಾಕಿಲ್ಲ. ಇವು ಮಾಡಿ ಮೇಲಿದ್ದವಳು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಇಳಿದು ಬರ್ತಾಳೆ. “ಯಾಕ್ಕೇ ಮಾವಯ್ಯವೇ ಇಂಗೆ ಮಲಗಿದ್ದೀರಿ ಈವತ್ತು? ಇಷ್ಟು ಚಿಂತಾಕ್ಕಾಂತವಾಗಿ ಮಲಗಿದ್ದೀರಾ? ಅದೇನಿದು, ನನಗೆ ಹೇಳಿ. ನಾನು ಬಗೆಹರಿಸ್ತಿನಿ” ಅಂತ ಕೇಳಾಳ್ತಾಳೆ ಇವು. ಅವು ಕೇಳಿದ್ದೇ ನಾನು ಏನೂ ಅಂತ ಹೇಳಿಣಿಮ್ಮೆ? ಎಂಗೇಳಿಣಿಮ್ಮೆ? ಈ ತರ ಇಂಗೆ ಕೇಳಾಳ್ತಾ ರಾಜ ಅಂತ ಹೇಳಾಳ್ತಾ. ಅಪ್ಪಕೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಚಿಂತೆ ಮಾಡೊಂಡು ಮಲಗಿದ್ದೀರಾ ಅಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟು ಒಂದು ನಾಡಿ ಗೊಬ್ಬರ ತಗೊಂಬರ್ಲೀ. ಹಿತ್ತು ಲಿಗೆ ಹಿಂದಕಡೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ. ನಾನು ಬತ್ತಿನಿ ಅಂತ ಹೇಳಾಳ್ತಾಳೆ ಇವು.

ಆಯ್ತು ಕಣಮ್ಮೆ ಅಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟು ಸಾಯಂಕಾಲ ಪದು ಗಂಟೇಲೊಗ್ಗಿಟ್ಟು ಗೊಬ್ಬರನ ಗಾಡಿಗೆ ತುಂಬೊಂಡಬಂದಿಟ್ಟು, ತಗೊಂಡೋಗಿ ಹಿತ್ತು ಲಲ್ಲಿ ಹಿಂದಗಡೆ ನಿಲ್ಲಿಸ್ತಾರೆ. ನಿಲ್ಲಿಸಿತ್ತಲ್ಲ ಇವಳೇನು ಮಾಡ್ತಾಳೆ? ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟು ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆ ಪದು ಗಂಟೆಗೆ ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟು, ಒಬ್ಬ ತಾಯಿಗೆ ಒಬ್ಬ ತಂದೆಗೇ ನಾನು ಹುಟ್ಟಿದ್ದೆ, ಬೆಳಕರಿಯೋ ಹೋತ್ತೆ ಮಂಡೀಲುದ್ದ ಕೀರೆಸೊಪ್ಪು ಬೇಳೀಲಿ” ಅಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟು ಹಾಕ್ಕಿಟ್ಟು ಬತ್ತಾಳೆ. ಅದೇ ಏನ್ನಾಡುತ್ತೆ? ಬೆಳಕರಿಯೋ ಹೋತ್ತೆ ಇದು ಮಂಡೀ ಉದ್ದ ಕೀರೆಸೊಪ್ಪು ಬೆಳೆಯುತ್ತೆ.

ಅಮೇಕೆ ರಾಜ ಆಳುಗಳನ್ನು ಕಳಿಸ್ತಾನೆ. ಇಂಗಿಂಗೆ ನಮ್ಮೆ ದೇವತೆ ಕಾರ್ಯವಂತೆ. ಬುಡ ಕೀಳ್ತುಂಗೆ, ತುದಿ ಚಿಗಟದಂಗೆ, ಅದನ್ನ ಕೀರೆಸೊಪ್ಪನ್ನ - ಕಿತ್ತೊಂಡೋಗ್ಗೇಕು ಕಣಯ್ಯ ಅಂತ ಹೇಳಾಳೆ. ಅಲ್ಲ ಕಣ ಹೆಂಗಸೇ, ಬುಡ ಕೀಳ್ತುಂಗೆ, ತುದಿ ಚಿಗಟದಂಗೆ, ಅದೆಂಗೇ ತಗೊಂಡೋಗ್ತಾರೆ ಹೇಳು ಅಂತ ಕೇಳಾರೆ. ಇವು “ಮತ್ತೆ ಅಲ್ಲ ಕಣೋ ಗಂಡಸೇ ಬೆಳಕರಿಯೋ ಹೋತ್ತೆ ಬಂಡೀ ಮ್ಯಾಗಲ ಕೀರೆಸೊಪ್ಪು ಆಗ್ಗೇಕು ಅಂತ ಕೇಳಾಳ್ತಾ ಇದ್ದೀಯಲ್ಲಾ, ಅಂದೆಂಗ್ ಕೊಡಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಅಂತಾಳೆ. ಆ ಮಾತನ್ನ ಅವು ರಾಜಂಗೆ ಹೇಳಾನೆ. ಇವು ಇದ್ದಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳೊಂತ್ತಾರೆ.

ಅಂಗಂತ ಹೇಳೊಂತ್ತೂವೇ ತಿರ್ಗು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಇವನು ಲೆಟ್ರಿನಾಗೆ ಹೋಗ್ತಾ ಇರ್ತಾನೆ. ಹೋಗ್ತಾ ಇರೂತ್ತಲೂ ಕರೀತ್ತೂ “ಯಾಕ್ಕೇ ಸ್ವಾಮಿ” ಅಂತ ವೋಗ್ತಾನೆ. ಏನಂತ ಹೇಳಾನೀವ್ವು? ಮತ್ತೆ ನನಗೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಕ್ಷಾಣನ ಮೋಸರಾಗ್ಗೇಕು, ಕ್ಷಾಣನ ಹಾಲಾಗ್ಗೇಕು, ಕೊಡ್ಡೇ ಇದ್ದೇ ನಿನ್ನ ಬದುಕು, ನಿನ್ನ ಬಾಳು, ನಿನ್ನ ಕಿರೇಸೊಸೆ, ನಿನ್ನ ಘಾಲು ಕಣಯ್ಯ” ಅಂತನೆ. ಕ್ಷಾಣದ ಮೋಸರು ಎಲ್ಲ ತರಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ? ಆಮೇಕೆ ಏನ್ನಾಡ್ತಾನೆ? ಬತ್ತಾನೆ. ಚಿಂತೆಮಾಡೊಂಡು ಮಲಿಕೊಂಡಿರ್ತಾನೆ. ಹಂಗೆ ಅನ್ನ ಬರೂತ್ತೂ ಕಿರೇಸೊಸೆ ಮಹಡಿ ಇಳಿದು ಬರ್ತಾಳೆ. ಇಳಿದು ಬಂದಾಗ ಏನ್ನಾಡ್ತಾನೆ? ಮತ್ತೇ ಯಾಕ ಮಾವವೇ, ಇಂಗೇ ಚಿಂತೆ ಮಾಡೊಂಡು ಮಲ್ಲಿದ್ದೀರಾ ಅಂತ ಕೇಳಾಳೆ. ಕೇಳಾಳ್ತಾಗ ಅವನೇನು ಮಾಡ್ತಾನೆ? “ಮತ್ತೇ ಇದು ಕ್ಷಾಣನ ಮೋಸರಾಗಬೇಕು, ಮತ್ತೆ ಬೆಳಕರಿಯೋ ಹೋತ್ತೆ ಅವು ದೇವತೆ ಕಾರ್ಯವಂತೆ,

ಕ್ವಾಣ ಹಾಲ್ಬೇಕಂತೆ” ಅಂತ ಹೇಳಿನೆ. “ಅಯ್ಯೋ ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಚಿಂತೆ ಮಾಡೊಂದು ಮಲಗಿದ್ದೀರಾ ಎದ್ದೇಳಿ. ನಾನು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಹೊಡಿತ್ತೀನಿ” ಅಂತ ಹೇಳಿಬ್ಬಳಿ.

ಬೆಳಗ್ಗೆ ಆಳು ಕಳಿಸ್ತಾನೇ ರಾಜ. ನಮಗೆ ದೇವತೆ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಬೇಕು, ಕಳಿಸೊಡಿ ಹಾಲು ಬೇಕಂತೆ, ಅಂತ ಬರ್ತಾರೆ. ಮತ್ತೆ ನಮ್ಮಾವವುಗೆ ಹಸುರು ಗುಡ್ಲು ಹಾಕ್ಕಿದೆ. ಉರಿಂದಾಚಿಗೆ ಹಸುರುಗುಡ್ಲು ಹಾಕ್ಕಿರ್ತಾಳಿ.

‘ಮತ್ತೇ ನಮ್ಮಾವನವು, ಹೆಣ್ಣಿಗಿ ಮತುಹಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈಚಿಕೆದೆ ಅಲ್ಲ ಗುಡ್ಲು ಹಾಕಿದ್ದಿವಿ. ಅವನ್ನ ತಿಳಕೊಳ್ಳೊತನ್ನ ನಾವು ಹೊಡಕಾಗಿಲ್ಲ, ಅಂಗಂತ ಹೇಳೋಗು ರಾಜಂಗೇ ಅಂತಾಳಿ. ಆದಕ್ಕೆ ಇವನೇನು ಅಂತ ಹೇಳಿನೆ? ಅಲ್ಲಕಣಮ್ಮೆ ಗಂಡಸು ಎಲ್ಲಾರ ಹೆಣ್ಣಿಗೋದು ಉಂಟೇನಮ್ಮೆ’’ ಅಂತ. ಅಲ್ಲಕಣಯ್ಯ ಎಲ್ಲಾರೂ ಹೋಗಿ ಕ್ವಾಣದಲ್ಲಿ ಮೊಸರು ಹಾಲು ಕರಿಯೋದು ಉಂಟೇನಯ್ಯ ಅಂತ ಕೇಳಿಬ್ಬಳಿ. ಇದ್ರಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದಲ್ಲ ಅಂತ ವೋಗಿ, ಸ್ವಾಮಿ ಇಂಗೇ ಆರತ ಹೇಳಿದಳೂ ಅಂತಾನೆ. ಇದ್ರಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದಲ್ಲ ಏನ್ನಾಡೋದು ಅನೊತ್ತಾರೆ.

ಆಮೇಕೆ ಏನ್ನಾಡ್ತಾರೆ? ಮತ್ತೇ ಬೆಳಗ್ಗೆ ನಮ್ಮ ದೇವತೆ ಕಾರ್ಯ ಇದೆ. ಆ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಬಾವೀ ನೀರು ಸಾಕಾಗೊಲ್ಲ. ಬಾವಿ ನೀರಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಬಾವಿನ ನಮ್ಮ ಬಾವಿತಕ್ಕೇ ಕಳಿಸೊಡಬೇಕು ಅಂತ ಕೇಳಿರಿವು. ಹಂಗಂತ ರಾಜ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸ್ತಾನೆ. ಅಂಗಂತ ಕೇಳಿಲೂಲೂವೇ “ಇಂಗಿಂಗೇ ಸ್ವಾಮಿ” ಅಂತ ಬರ್ತಾರೆ. ಬರ್ತಾರೂಲೂವೇ ಅವ್ಯಾ ಮುದ್ದೇಗೌಡನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಹೇಳಿನ್ನೇ ಮುದ್ದೇಗೌಡ, ಏನ್ನಾಡೋದು? ಬಾವಿ ಎಂಗೆ ಹೊಡಹೊಡೋದು? ಅದರಲ್ಲಿ ಎಂಗೇ ಮಾಡೋದು ಅಂತ ಯೋಚ್ಚೆ ಮಾಡ್ತಾ ಇರ್ತಾನೆ. ಆಮೇಲೆ ಕರೀಸೊಸೆ ಬತ್ತಾಳಿ. ಕರೀಸೊಸೆ ಬಂದೋಳ್ಳ ಏನ್ನಾಡ್ತಾಳಿ? ಯಾಕ್ಕಿ ಮಾವವೇ ಇಷ್ಟೊಂದು ಚಿಂತೆ ಮಾಡೊಂದು ಮಲಗಿದ್ದೀರಾ? ಏನು ಹೇಳಿ, ಮಾವ. ಮಾವ ನಿನ್ನ ಕೈಲೀ ಆಗದ್ದು ನಾನ್ನಾಡಿತ್ತೀನಿ ಹೇಳು ಅಂತ ಅಂತಾಳಿ. ಅಂಗಂತೂಲ್ಲವೇ “ನೋಡಮ್ಮೆ ಅವರ್ತನೇಲಿ ದೇವತೆ ಕಾರ್ಯವಂತೆ. ಬೆಳಗ್ಗೆಗೆ ನೀರು ಸಾಕಾಗೊಲ್ಲಾಂತೆ. ಆದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಬಾವಿನ ಅವು, ಬಾವಿತನ ಕಳಿಸೊಡ್ಡೇಕಂತೆ. ಕಳಿಸೊಡ್ಡೆ ಇದೇ ನಿಮ್ಮ ಬದುಕು ನಿಮ್ಮ ಬಾಳು ನಿಮ್ಮ ಕರೀಸೊಸೆ ನಮ್ಮ ಪಾಲು” ಅಂತ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸವ್ಯ. ಏನ್ನಾಡೋದು ಇದಕ್ಕೆ ಅಂತ ಯೋಳಿಬ್ಬಾರೆ. “ಅಯ್ಯೋ ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಚಿಂತೆ ಮಾಡೊಂದು ಮಲಗಿದ್ದೀರಾ? ಎದ್ದೇಳಿ ಮಾವವೇ ಉಟ ಮಾಡಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಎಬ್ಬಿಸಿ ಉಟ ಮಾಡಿದಳು. ಅವನು ಒತ್ತಾರೆ ಇನ್ನೂ ಬೆಳಗ್ಗೆಗೆ ಬಂದಿಟ್ಟು, ನಮ್ಮ ಬಾವಿ ನೀರು ಸಾಕಾಗೊಲ್ಲ ಮತ್ತೇ ನಮ್ಮನೇಲಿ ಕಾರ್ಯ ಇಟೊಂಡವೇ, ಬಾವಿ ಕಳಿಸ್ತೇಕಂತೆ ಅಂತ ಕೇಳಿತೂಲ್ಲವೇ “ಅಲ್ಲ ಕಣಯ್ಯ ನಮ್ಮ ಬಾವೀ ಬಂದು ದಿವ್ಸವೂ ಎಲ್ಲೂ ಓಗ್ಗಿಲ್ಲ ಬಂದಿದ್ದಲ್ಲ, ಹೆದರೊಳಣತ್ತೆ, ಬೆಚ್ಚತ್ತೆ, ಜ್ಞರ ಬರುತ್ತೆ. ನಿಮ್ಮ ಬಾವಿ ನಮ್ಮ ಬಾವಿತಕ್ಕ ತಕ್ಕಬಂದು

ಕರ್ತೃಕೊಂಡೋಗಿ. ಇಲ್ಲಿದೆ, ಕಳಿಸೋಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ ಹೇಳಿಯ್ಯಾ? ಅಂಗಂತ್ವಾ ಇಂಗಂದ್ವಾ ಸ್ವಾಮಿ ಅಂತ ವೋಗಿ ಹೇಳಾರೆ ರಾಜನೆ. ಇದ್ದಲ್ಲ, ಗೆದ್ದಲ್ಲ, ಏನ್ನಾಡೋದು ಇವಳನ್ನ ಅಂತ ಹೇಳಾನೆ.

“ಮತ್ತೇ ಈವತ್ತು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ದೇವತೆಕಾರ್ಯ ಇಟ್ಟೊಂಡಿದ್ದಿನಿ. ಮನೇ ಅವಿಗೆಲ್ಲಾನ. ಒಂದು ಹಸೀಮಗೇಗೂ ಸಹ ಹಾಲು ಕುಡಿಸ್ತುಂಗೇ ಬಂದು ನಮ್ಮನೇಲೆ ಉಟ ಮಾಡ್ಯೊಂಡೋಗ್ಗೇಕು. ಒಬ್ಬು, ಬರ್ದೇ ಇದೇ ನಿಮ್ಮ ಬದುಕು, ನಿಮ್ಮ ಬಾಳು, ನಿಮ್ಮ ಕಿರೇಸೋಸೆ ನಿಮ್ಮ ಪಾಲು” ಅಂತ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿರ್ತಾನೆ, ಮಂತ್ರಿ ಕೈಲೀ. ಅವನು ಬಂದು ಹೇಳೊತ್ತೂವೆ ಆಯ್ದು ಕಣಪ್ಪಾ ಬತ್ತಿಎ ಅಂತ ಒಪ್ಪೊಂತ್ತಾನೆ. ಒಪ್ಪೊಂತ್ವಾ ಇವ್ವಿಗೆ ಆಗ್ಗೇ ಅರಿವಾಗುತ್ತೇ. ಇವಳೇನು ಮಾಡ್ತಾಳೆ. ಎಲ್ಲಾ ವೋಗಾರೆ. ಇವಳು ಎಷ್ಟೊತ್ತಾದೂ, ಬಂದಿರಕ್ಕಿಲ್ಲ. ನೋಡು ಮುದ್ದೇಗೌಡ ಇಷ್ಟೊತ್ತಾದೂ, ಬರ್ಲಿಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಕಿರೇಸೋಸೆ. ನಿಮ್ಮ ಬದುಕು, ನಿಮ್ಮ ಬಾಳು, ನಿಮ್ಮ ಕಿರೇಸೋಸೆ ನಿಮ್ಮ ಪಾಲು ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದಿನಿ. ಇಷ್ಟೊತ್ತಾದೂ, ಬರ್ಲಿಲ್ಲ. ವೋಗಿ ಕರ್ಮೊಂಬಾ ಅಂತ ಹೇಳಾನೆ. ಆಳು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕರಿಸ್ತೊಂಬರ್ತಾನೆ. ಇವಿಗೆಲ್ಲ ಒಂದೊತ್ತರ ಉಟ ಮಡಗ್ಗಿರ್ತಾನೆ. ಅವಳಿಗೆ ಒಂದಧರ ಮತ್ತು ಬರೋತ್ತರ ಉಟ ಮಾಡ್ದಿ ಮಡಗಿರ್ತಾನೆ. ಆಮೇಕೆ ಆಳುಗಳಿಗೆ ಏನಂತ ಹೇಳಾನೆ? ಅವಳುತಕ್ಕೆ ಬರೋ ಹೋತ್ತೇ ಎಲ್ಲಾ ಉಟಾನೂ ಖಾಲಿ ಆಗಿರ್ತದೆ. ಅವಾಗ ಏನ್ನಾಡಿಬಿಡ್ತಾನೆ? ‘ಅಯ್ಯೋ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರ್ತಾಲೂವೆ ಉಟ ಖಾಲಿ ಆಗೋಗಿಬಿಡ್ತದಲ್ಲ; ಏನ್ನಾಡೋದು ತಡೀ ಉಟ ತಂದಿಕ್ಕುತ್ತೀನಿ ಅಂತ, ಬೇರೆ ಉಟ ಮಾಡ್ದಿರ್ತಾನಲ್ಲ ಅದನ್ನ ತಂದು ಇಟ್ಟಬಿಡ್ತಾರೆ.

ಅದನ್ನ ತಗೋಬಂದು ಇಡ್ತಾಲೂವೆ ಉಟ ಮಾಡ್ತಾ ಮಾಡ್ತಾ ಗ್ಯಾನ ಕೆಟ್ಟೊಗಿ ಬಿಡುತ್ತೇ. ಇವ್ವಿಗೆ ಗ್ಯಾನ ಕೆಟ್ಟೊಗ್ನ್ತಾಲೂವೆ ಏನ್ನಾಡ್ತಾನೆ ಇವ್ವು? ವೋಗಾರೆನೆ. ವೋಗಿ, ನೀವೆಲ್ಲಾ ವೋಗಿ, ಅದೇನು ನೋಡಿ ಸರಿಪಡಿಸಿ ನಾವು ಕಳಿಸ್ತೀರಿ ಅಂತ ಇವ್ವು ಹೇಳಿಟ್ಟು ರಾಜ ಕಳಿಸ್ತಾನೆ. ಕಳಿಸ್ತಾಲೂವೆ ಒಂದು ರೂಮಿಗೆ ಕರ್ಮೊಂಡೋಗಿ ಮಲಿಗ್ಗಿರ್ತಾನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಮಲಿಗ್ಗಿರ್ತಾಲೂವೆ ಇವನೇನು ಮಾಡ್ತಾನೆ? ಆ ರೂಮಿಗೆ ಹೋಗಾರೆನೆ. ಆ ರೂಮಿಗೋಗಿ ಅವಳಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಆಯ್ದೂಲೂವೆ ನೋಡ್ತಾಳೆ ಇವನ್ನ. ಏನ್ನಾಡೋದು ಅಂತ ಹೇಳಿ ಒಂದರ ಮೇಲೊಂದು ಸೀರೆ ಉಟ್ಟೊಂದು ಹೋಗಿರ್ತಾಳೆ. ಇವ್ವು ಸೀರೆ ಉಟ್ಟೊಂಡೋಗಿರ್ತಾಲೂವೆ ಆಯ್ದು ನಿನ್ನ ಕೈವನ ನಾನಾಗ್ರೀನಿ, ನಾನು ರೀಸಸ್ ಮಾಡ್ದೇಕಾಗಿದೆ. ನಾನು ಆಚೆಗೆ ಹೋಗ್ಗೇಕು. ನಿನ್ನ ಕೂಡಾನೇ ನಾನು ಸಂಸಾರ ಮಾಡ್ದೇಕು ಅಂತ ನಾನು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಕಷ್ಟ ಬಿಡ್ದಿರೀನಿ. ನಾನು ನಿನ್ನ ಜೊತೆಲೇ ಇರ್ತಿನಿ ಅಂತ ಹೇಳಾಳೆ. ನಿನಗೆ ಅಷ್ಟು ಅನುಮಾನ ಬಂದೇ ಸೆರ್ಗ್ಗೆ ಹಿಡ್ಡೊ ಅಂತ ಹೇಳೊಲೂವೇ ಇವ್ವು ಏನ್ನಾಡ್ತಾಳೆ. ಆ ಸೀರೆನೆಲ್ಲ ಒಂದೊಂದು ಒಂದೊಂದು ಗಂಟಾಕಿ ಬಿಟ್ಟು ಅವರ್ತನೆ ಮುಂದೆ ಬತಾಳೆ. ಒಂದು ಅಲ್ಲೊಂದು ಬಾವಿ ಇರುತ್ತೇ. ಆ ಬಾವಿಗೇನ್ನಾಡ್ತಾಳೆ? ಆ ಬಾವಿತವ

ಒಂದು ಚೆಂಬು ಇರುತ್ತೆ. ಆ ಚೆಂಬುಗೆ ಸೀರೆ ತುದಿ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟು ಪೋಗ್ನಾತ್ತಳೆ. ಇವನೇನು ಮಾಡ್ತಾನೆ? ಆ ಚೆಂಬು ಎಣ್ಣೊಂದು ಎಣ್ಣೊಂದು ಹಿಂಗ್ ನಿಂತಿರ್ತಾನೆ. ಎಷ್ಟೊತ್ತಾದೂ ಬರ್ದೀ ಇಲ್ಲ. ಇವಳೂ ಪೋಗ್ನಿಟ್ಟು ಮನೆಗೆ ಸೇರ್ಣೊತ್ತಾಳೆ. ಮನೆಗೆ ಪೋಗ್ನಿಟ್ಟುಲ್ಲಾ ಏನ್ನಾಡಿಟ್ಟು ಇವ್ವು? ಬರ್ದಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಅಂತ ನೋಡ್ತಾಲೀ ಅವ್ವೇ. ಇವ್ವು ಈಚೆಗೆ ಒಂದು ನೋಡ್ತಾನೆ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟು ಹೋಗವ್ವೇ? ಇದ್ದಲ್ಲ ಗೆದ್ದಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳ್ತಾನೆ.

ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಇವಳನ್ನು ಕರಿಸ್ಟಿಟ್ಟು ಏನಂತ ಹೇಳ್ತಾನೆ? “ಮತ್ತೇ ಇವಳು ಇಂಗಾಗೋ ವೋತ್ತೆ ಅಲ್ಲಾ ಗಂಡನ್ನ ಪದ್ದಾವತಿ ಸೂಳೆ ಮನೇಲಿ ಮಡಿಕ್ಕೊಂಡು, ಬಿಟ್ಟೊಂಡು ಇವ್ವು ಇಂಗೇ ಕುಂತವ್ವಲ್ಲ. ಅದ್ದೇ ಮತ್ತೇ ಇವಳ ಗಂಡ ಇವಳತ್ತ, ಬರ್ದೀ ಇರ್ಲೋದು, ಅಂತ ಅಂದಿಂದಾನೆ. ಇವಳಿಗೆ ಅವಾಗ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತೇ ನನ್ನ ಗಂಡ ಪದ್ದಾವತಿ ಸೂಳೆ ಮನೇಲಿ ಅವ್ವೆ, ಇಲ್ಲಿಲ್ಲ ಅನ್ನೋದು. ಆಗ ‘ಮಾವ ಉರಿಂದಾಚೆಗೆ ನಂಗೊಂದು ಗುಡ್ಲು ಹಾಕ್ಕಿಟ್ಟು, ನಾಲ್ಕು ಎಮ್ಮೆ ಕೊಡಿ ಅಂತ ಕೇಳೊತ್ತಾಳೆ. ಆಯ್ದು ಕಣವ್ವು ಕೊಡ್ಡಿನಿ ಅಂತಾನೆ. ಗುಡ್ಲಾಕ್ಕಿಟ್ಟು ಅವಳಿಗೊಂದು ನಾಕು ಎಮ್ಮೆ ಕೊಟ್ಟಿಟ್ಟು. ಇವಳು ಏನ್ನಾಡಿಟ್ಟು? ಗೊಲ್ಲು ರಿಕ್ಕೊಂತರಲ್ಲ ಮುಸುರೇ ಕಡುಗ ಆಗೊಂದು ಮುಸುರೇ ಕಡುಗ ಹಾಕ್ಕೊಂಡು, ಗೊಲ್ಲು ರಂಗೇ ವೇಷ ಹಾಕ್ಕೊಂಡು, ಇವಳೂ ದಿನ ಮೊಸರು ಹಾಲು ಮಾರ್ಮೊಂಡೋಗೋಳು. ಕೇರಿ ಮ್ಯಾಲೀ ಸಾರ್ಮೊಂಡು ಮೊಸರು ಹಾಲು ಮಾರ್ಮೊಂಡು ಬರ್ಮೋಳು. ಮೊಸರಮ್ಮೆ ಮೊಸರಮ್ಮೆ ಮೊಸರಮ್ಮೆ ಅನ್ನಂಡು ಪೋಗವ್ವು.

ಇವ್ವು ‘ಏನ್ನಾಡಿದ್ಲು? ಗೊಲ್ತೀ ಬಾರೇ ಇಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ಮನೇಲಿ ತಗಂತಿನೀ’ ಅಂತ ಅಂದ್ಲು. ಒಂದು ಮೊಗೇ ಮೊಸರಿಗೆ ಎಷ್ಟೇ ದುಡ್ಡು ಅಂತ ಕೇಳಿದಳು. ಏನವ್ವಾ ನಾವು ಬಡವ್ತು. ಒಂದು ಮಗೇ ಮೊಸರಿಗೆ ಒಂದು ಮಗೇ ಹಣ ಕಣವ್ವಾ ಅಂತ ಅಂದ್ಲು. ಆಯ್ದೋ ಅಷ್ಟೇ ತಾನೆಯಾ ಅಂತ ಒಂದು ಮಗೆ ಹಣ ಮಡಿಗಿದ್ಲು, ತಗೊಂಬಂದ್ಲು ಸುರಿದ್ಲು. ಮತ್ತೇ ಮತ್ತೊಂದಿನ ಬೆಣ್ಣೆ ತಗೊಂಡೋದ್ಲು. ಬೆಣ್ಣೆ ತಗೊಂಡೋಯ್ತಾನೇ ‘ಬೆಣ್ಣೆ ಬೇಕೆನ್ನಮ್ಮೆ ಬೆಣ್ಣೆ, ಅಂದೊಂಡು ಹೋದ್ಲು ಆಮೇಕೆ. ಬಾರೆ ಇಲ್ಲಿ ಗೊಲ್ಲತೀ’ ಅಂತ ಕರಿದ್ಲು. ಇವ್ವು ಕರಿತ್ತೂವೇ ‘ಎಷ್ಟು ಹೇಳ್ತೀಯ ಬೆಣ್ಣೆಗೆ’ ಅಂತ ಅಂದ್ಲು. “ಅಯ್ದೋ ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಹೇಳ್ತಿನವ್ವಾ ಒಂದು ಮಗೇ ಬೆಣ್ಣೆಗೆ ಒಂದು ಮಗೆ ದುಡ್ಡು ಹೇಳ್ತೀನಿ” ಅಂತ ಅಂದ್ಲು. ಅಂಗ ಅನ್ನೊಲೂವೆ ಇವ್ವೇನು ಮಾಡಿದ್ಲು? ‘ಮತ್ತೇ ನನ್ನತ್ತ ದುಡ್ಡೆಲ್ಲಾ ಆಗೋಗಿಬಿಡ್ತು. ನೆನ್ನೇನೆ ಕೊಟ್ಟು ತಗೊಂಬಿಟ್ಟೆ. ನಾನೊಂದು ಮುದ್ರ, ಉಂಗುರ ಕೊಡ್ಡಿನಿ ಅಂತ ಅಂದ್ಲು. ಆಯ್ದು ಕೊಡವ್ವಾ ಅಂತ ಅಂದ್ಲು. ಆ ಮುದ್ರ, ಉಂಗುರ ಇಸ್ಮೊಂಡ್ಲು ಒಂದ್ಲು.

ಇನ್ನು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ತಿರ್ಗು ತುಪ್ಪಾ ತಗೊಂಡೋದ್ಲು. ತುಪ್ಪ ತಗೊಂಡು ಹೋಗ್ನೂಲೂವೆ ಏನಂತ ಹೇಳಿದ್ಲು ತುಪ್ಪ ಬೇಕೆನವ್ವಾ ತುಪ್ಪ ಅಂದ್ಲು. ಉ ಕಣಮ್ಮೆ ಬೇಕು, ಬಾರಮ್ಮೆ ಅಂತ ಕರಿದ್ಲು. ಆಮೇಕೆ ಕರಿತ್ತೂವೇ ಎಷ್ಟು ಹೇಳ್ತಿಯಮ್ಮೆ ಅಂದ್ಲು. ಇನ್ನೇನಮ್ಮೆ ಒಂದು ಮಗೇ

ತುಪ್ಪಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮಗೇ ಹಣ ಕೊವ್ವಾ. ಅಷ್ಟೇ ಕೊವ್ವಾ ನಾನೇನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕೇಳಲ್ಲ ಅಂತ ಅಂದ್ಲು. ಮತ್ತೆ ನನ್ನತ್ರ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಆಗೋಗೆತೆ. ಬಟ್ಟೆ ಬರೀಗಳೂ ಹೊಸ ಹೊಸಾವು ಅವೇ. ಅದ್ದೆಲ್ಲಾ ಹೊಡ್ಡಿನಿ. ತಗೊಂಡೋಗ್ಗಿಯಾ? ಅಂತ ಕೇಳಿದಳು. ಹೂಂ ಕಣಮ್ಮೆ ತಗೊಂಡೋಗ್ಗಿನಿ, ನಮಿಗೆ ಬಟ್ಟೆಲ್ಲ ಅಂದ್ಲು. ಅವನ ಆ ಗಂಡನೋವೆ ಬಟ್ಟೆ ಇದ್ದವಲ್ಲ ಅವನೆಲ್ಲ ಇಸ್ಮೈಂಬಂದ್ಲು. ಇಸ್ಮೈಂಬರೂಲೂ ಅವನೆಲ್ಲ ತಗೊಂಬಂದು ಮನೆಗೆ ಸೇರೊಂದ್ಲು.

ಮನೆಗೆ ಸೇರೊಂತ್ಹೂವೆ ಇವನೇನು ಮಾಡ್ದ ಮಗ? ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮನೀಗೋ ಒಂದ. ಒಂದ ಇವನು ಮನೆಗೆ. ಬರೂಲೂ ಏನಾಯ್ತು? ಇವಳು ಮ್ಯಾಕಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಬರೋದು, ಕೆಳಗಿಂದ ಮ್ಯಾಕೆ ಓಗೋದು, ಇಂಗೇ ಓಡಾಡ್ತಾನೆ ಇದ್ಲು. ಇವ್ವು ನೋಡಿಟ್ಟು ಅವಳನ್ನ. ಎಲೇಲೇ ಇಷ್ಟೊಂದು ಸುಂದರವಾಗಿ ಉಡುಗೇ ನಮ್ಮಪ್ಪಾ ಕರೊಂಬಂದು ನಮ್ಮನೇಲಿ ಮಡಿಕೊಂಡು ಅವ್ವಲ್ಲ, ಇವಳು ಯಾರು ಇರ್ಬೇದು? ಏನೂ ಎಂತು? ಅಂತ ಕೇಳಿದ. ಇವನು ಕೇಳ್ಣ ಅಪ್ಪನ್ನ. ಅಪ್ಪನ್ನ ಕೇಳೂಲೂ ಅವನು ಹೇಳ್ಣ ಈತರ ಈತರ ಮಾಡ್ದ. ನೀನು ಇಂಗೆ ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟಿದ್ದೆಯಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಚಂದಾಯುಧಕ್ಕೆ ಧಾರೇ ಉಯ್ಯಿಸೊಂಡು ಕರೊಂಬಂದು ಮಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನಿ ಅಂದ. ಮಗ ಎಲ್ಲನೂ ಕೇಳೊಂಡ. ಆವಾಗ ಕೇಳೊತ್ತೂ ಇವ್ವು ಆಯ್ತು ನಾನು ಮದ್ದ ಮಾಡೊತ್ತಿನಿ, ಅಂತ ಅಂದ. ಆಗ ತಿರ್ಗು ಮದುವೆ ಮಾಡೊಂಡು ಅವು ಸುಖವಾಗಿರ್ತಾರೆ.

ಹೇಳಿದವರು : ರಂಗಮ್ಮೆ. ಎಲೆಕೆರಪ್ಪ, ನಾಗಮಂಗಲ ಶಾಲ್ಲೂಕು.

೩೪. ವಿಡವಟ್ಟೆ

ಗೌಡುತಾಕೆ ಹೋಗ್ಗಿರ್ದ ಏನಾರ ಹೊಡ್ಡಾರೇ ಅಂತಾಳೆ ಆಕೆ. ತಗಿ ನಾನೋಗಿ ಕೇಳ್ತಿನಿ ಅಂದು ಹೋದ. ‘ಸರಿ. ನಾನು ಒಂದೇ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಹೊಡ್ಡಾ ಬಿಡ್ಡೇನಿ ಇಪ್ಪತ್ತೆದು ಜೀವ್ವಾನ. ನನಗೆ ಏನರ ಹೊಡ್ಡೀಕು ನೀವು ಅಂತ ಕೇಳ್ಣಾನೆ. ಅಲಲಲ ಲಂಡ ದೇಶಾಗೆ ಲಡಾಯಿ ಯಾಕೆ? ಲಡಾಯ್ಯಿ ಹೋಗಿ ನೀನು ಲಡಾಯ ಮಾಡ್ದೀಕು. ತಗಂದೋಗು ಒಂದಾಚೀಲ ಗೋಧಿ ಹೊಡ್ಡೇನಿ. ಒಂದ್ ಚೀಲ ಅಕ್ಕೆ ಹೊಡ್ಡೇನಿ. ಬೆಣ್ಣೆ ಸಕ್ಕೆ ಹೊಡ್ಡೇನಿ. ತಿನೊಂಗು ಅಂತ ಗೌಡು, ಹೇಳಿದ್ದು.

ಇವ್ವು ಒಂದೋನೆ, ನಿನಿಗೆ ಅಸೇವಾಗಿತ್ತಲ್ಲ ನಾ ಮಾಡಿದ್ದು ಅಕ್ಕಿ, ಗೋಧಿ, ಸಕ್ಕಿ, ಎಲ್ಲಾದ್ದು ಹೊಟ್ಟು ಕ್ಷಿಂಡಾರೆ. ಒಂದ್ ತಿಂಗಳು ಮೆಯ್ಯೇಕಂತೆ ನಾನು. ನಾ ಹೋಬಕು ನಾಡ ಇಕ್ಕೆ. ದಿನಾ ಗೋಧಿ ಅಮ್ಮಿ ತುಪ್ಪ ಮೆಯ್ಯಾನೆ. ಈ ಉರಿಗೆ ಬರೋರು ಕಳು, ನಾಲರು

ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡನೆ, ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡನೆ ಹೊಕ್ಕು ಕಳ್ತನ ಮಾಡ್ತು ಇದ್ವು. ಒಬ್ಬ ಕೈಯಿಗು ಸಿಕ್ಕಿದ್ದಿಲ್ಲ. 'ಮತ್ತೆ ಬದವ ಲಂಡ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗೋದ್ದೋಳಗೆ ನಾಲರು ಕಳ್ತು, ಉರಾಗಿದ್ದ ವಡವೆ ವಸ್ತು ಎಲ್ಲ ಕರ್ಡಕಂಡ ಹೋಗೋಗಿ ಒಬ್ಬ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಅವರನ್ನ ಹೊಡಿಬಕ್ಕ ನೀನು ನಿನ್ನೊಂದ್ ಸಾವರೂಪಾಯಿ ಸಕ್ರಿ, ಬ್ಯಾಳಿ, ಬೆಲ್ಲ ಎಲ್ಲ ಹೊಡ್ತೇನಿ. 'ಆಗಲಿ ಸ್ವಾಮಿ' ಅಂದ. "ಎಲ್ಲಿಗೋಗಿದ್ದೇ?" ಅದೇ ಗೌಡು, ಕರೆಕಳ್ಳಿದ್ದು, ಕಣೇ ನನ್ನಾ". ಯಾಕೇ? "ನಾಲರು ಕಳ್ತು, ಕಳ್ತನ ಮಾಡ್ತು ರಂತೆ ಈ ಉರಲ್ಲಿ. ಆ ನಾಲುರು ಕಳ್ತುನ್ನ ಹೊಡಿಬಕಂತೆ ನಾನು. ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೊಂದ್ ಚೀಲಕ್ಕಿ, ಸಕ್ರಿ, ಬೆಣ್ಣೆ ಎಲ್ಲ ಹೊಟ್ಟುದಾರೆ" ಅಂದ. 'ಮತ್ತೆ ಯಾವಾಗ ಹೋಗದು? ಇವತ್ತು ಹೋಕಿಯೋ ನಾಳಿ ಹೋಕಿಯೋ ?'" 'ಇವತ್ತ ರತ್ತ, ಹೋಗ್ಗೇಕುಕಣೆ. ಗಡಗಡ ರೊಟ್ಟಿ ಸುಡೆ ನಾಕಾ'" ಅಂದ. "ಇ ಈಗೆಲ್ಲಿ ಸುಡಲಿ ನನಿಗೆ ನಿದ್ದೆ ಬರ್ತದೆ" ಅಂದು ಉಲ್ಲಿಕೆಂದ್ಲು. ಎಬ್ಬರುಸ್ತು, ಏ ಏಳೇ ಮ್ಯಾಕೆ ಎಲ್ಲಾ ರೊಟ್ಟಿ ಸುಡು. ಮನಿಕ್ಕೆಂಬುಟ್ಟಿಲ್ಲ ಅಂದ. ಆಕೆ ನಿದ್ದೆ ಗಣ್ಣೀಲೆ ಕಣ್ಣ ವರಸ್ಸಂಡ್ ಎಲ್ಲಾ ಮೆಣಸಿನ ಕಾಯಿ ಹಕ್ಕೆಂದ್ಲು. ಎಲ್ಲಾ ಹಳ್ಳಿ ಉಪ್ಪು ಹಕ್ಕೆಂದ್ಲು. ಕಿವಿಚಿಲ್ಲ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ವಳ್ಳಾಗೆ ಏನ್ ಬಿದ್ದೆತೇಂತ ನೋಡಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ ಮಿಡಾನಾಗರ ಮರಿ ಬಿದ್ದು ಸುಳ್ಳಿ ಹೊಯ್ಯಂದತೆ. ನಿದ್ದೆಣ್ಣಲಿ ತಗಂದ್ ಬಂದೂ ಉಪ್ಪು ಮೆಣಸಿನಕಾಯಿ ಅಡ್ಯಾಗೆ ಹಾಕಿದೂ ಕುಟ್ಟಿದೂ ಹಿಂಡಿ ಅರ್ಮ್ಮ ರೊಟ್ಟಿ ಮ್ಯಾಗಿಟ್ಟು ಮ್ಯಾಗೊಂದ್ ರೊಟ್ಟಿ ತಟಹಾಕ್ಕೊಂಡು 'ತಗೋ ರೊಟ್ಟಿ ಹಾಕಿದೇನಿ, ಚಟ್ಟಿ ಹಾಕಿದೇನಿ, ತಗಂದೊಗು', ಅಂದಳು ಕಟ್ಟಂದ, ಈ ಮಾಡ್ಬಳಿ ದಾರಿ ಹಿಡ್ಡ ಹೋದ.

ಹಿಂಗೇ ಹೋಗ್ತು ಇರ್ಬೇಕರೆ ಅತ್ತಿಂದ ನಾಲರು ಕಳ್ತು, ಪೂರ ಕುಡಾದ ಬಿಟ್ಟುದಾರೆ - 'ಯಾರು ಅವು?' 'ಏನಪ್ಪಾ ನಾನು'. 'ಯಾಕೆ ನಿಂತಿ ಇಲ್ಲ?' 'ಇ ಯಾಕು ಇಲ್ಲ ಸುಮ್ಮೆ ಕೆಲಸಿತ್ತು ಮಾಡ್ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಾನಂತ ಬಂದೆ. 'ಎಲಿ ನಿನ್ ಮೈ ಮ್ಯಾಗೆ ಏನಾರ ವಡವೆ ಅದಾವನೋ?' 'ವಡವಿ ಏನು ಇಲ್ಲ, ರೊಟ್ಟಿಗಂಟ್ ಏತೆ'. ಅಲಲಲ ನಮಗು ಹೊಟ್ಟೆ ಹಸ್ತಿತ್ತು. ರೊಟ್ಟಿಗಂಟ್ ಇಟ್ಟಂದ್ ಕುಂತಾನೇಂದು ರೊಟ್ಟಿಗಂಟ್ ಕಸ್ಗಂದ್ರು. ನಾಲರು ರೊಟ್ಟಿ ತಿಂದು. ನಾಲರು ತಿಂದೂ, ತಗೋ ತಿಂದು ತಾಸೊತ್ತಾಗ್ನಿಲ್ಲ, ಅತ್ತಾಗೊಬ್ಬ ಇತ್ತಾಗೊಬ್ಬ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತೊಗಿ ಬಿಟ್ಟು.

ಮತ್ತೆ ಬಂದ ಗೌಡುತಾಕೆ. 'ಸ್ವಾಮಿ ನನ್ನ ಎಂಥ ಸಿಪಾಯಿ ಮಾಡ್ಬೆಂದೀರಿ ನೀವು ? ನಾಲರು ಕಳ್ತನ್ನ ಹೊಡ್ಡಬಿಟ್ಟೆ. ಈ ಕೈಯಾಗೆ ಹಿಂಗಂದು ಇಬ್ಬ, ತಗ್ಗೆ, ಈ ಕೈಯಾಗೆ ಹಿಂಗಂದು ಇಬ್ಬ, ತಗ್ಗೆ, 'ಇ ಅಲಲಲ ನೀನೆ ಸಿಪಾಯಿ ಲಂಡ. ದೇಸ್ವಾಗೆ ಕುದ್ರ ಲಡಾಯಿ ಆಕತೆ. ಆ ಲಡಾಯಕ್ ಹೋಗ್ಗೇಕು ನಾನೂಂದ. ಮತ್ತೆ ಅಕ್ಕಿ, ಬೆಲ್ಲ, ಗೋದಿ ಸಕ್ರಿ, ಎಲ್ಲ ಕೂಟುಪ. ತಗಂದ ಮನಿಗೆ ಬಂದ. "ಏನ್ ಲಡಾಯಕ್ ಹೋಗ್ಗೇಕಂತೆ, ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲ ಹೊಟ್ಟುದಾರೆ ಅಜ್ಞೆಂಟ್ ಮಾಡ್ಬಿಡೆ ತಿಂದ್ ಬಿಡ್ಡೇನಿ ಅಂದ. ಬಜಾಸ್ತಿ ತಿಂದ ಮೇದ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಿಂಬುಗಾಳಿ ಸುರುವಾತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಲಡಾಯಿ ಕೆಂದೊಳಿ ಕೆದ್ರಿ, ಬರ್ತತೆ ಈ ಪಟ್ಟಿಕ್ಕೆ. ಎಲೋ ಸಿಪಾಯಿ ಲಡಾಯಕ್ ಹೋಬಕು ಗಡಗಡ ಯಾವ್ವು ಕುದುರೆಬೇಕು ಹತ್ತೊಂತನೆ.

ಮೂರ್ಕಾಲಿಂದ್ ಬೇಕೋ ನಾಕ್ಕಾಲಿಂದ್ ಬೇಕೋ ಎಲ್ಲಾಕಾಲಿಂದ್ ಬೇಕೋ ಕುದೆ, ಲಾಯಕೋಗಿ ನಿನಿಗೆ ಬೇಕಾದ್ ಕುದೆ ಹಿಡಿ ನನಮಗನೆ.

ಒಂದೇ ಕಾಲಾಗೆ ನಿಂತತೆ ಮೂರ್ಕಾಲಿನ ಕುದೆ, ಇದೇ ಕುದೆ, ಬೇಕು ನನಿಗೆ. ತಗೋ ಮತ್ತೊಂದ್. ಆ ಕುದೆ, ಹಿಡ್ಡ. ಕುದೆ, ಹಿಡ್ಡಂದು ಬಾಗಲಾಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸ್ತೆಂದು ‘ಸ್ವಾಮಿ ಕುದೆ, ಮ್ಯಾಗೆ ಜೇನ್ ಬಿಗೀರ್’ ಅಂದ. ಜೇನ್ ಬಿಗಿಸ್ತೆಂದ. ‘ಹುಂ ಕುತಗನದುಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ ನಾನು ಮಕ್ಕಂತೇನಿ . ಇದೊಂದ್ ನೂಲಾಕಿ ಬಿಗ್ಗ ಬಿಡ್ರ, ನನ್ನ. ಹೋಗಿಬಿಡ್ತೇನಿ. ಕುದೆಮ್ಯಾಲೆ ಸಬರ ಹಾಕಿ ಜೇನು ಬಿಗ್ಗ ಇವನ್ನ ಮ್ಯಾಲೆ ಮನಗ್ಗಿದ್ದು. ಹೊಟ್ಟೆ ಮ್ಯಾಲಾಸಿ ಹಗ್ಗ ತೆಗಂದು ಬಿಗುಂದು. ಬಿಗ್ಗ ಲಡಾಯಕ್ ಕುದೆ, ಬಿಟ್ಟ. ಹಂಗೇ ಕುದೆ, ಅನ್ನೋದು ಮೂರುಕಾಲಿಂದು ಒಂದೇ ಕಾಲಾಗೆ ಹೋಗ್ಗೇಕು. ಹೊಯ್ನೆ ಹೋತು. ಎಂತ ಒಳ್ಳೇ ಕುದೆ, ಹಿಡ್ಡಬಿಟ್ಟಲ್ಲಪ್ಪ ಇವನು ಅಲೆಲೆ ಬಾರಿ ಪತಪ್ಪ. ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇಶಾಗೆ ಇಲ್ಲ ಇಂತ ಸಿಪಾಯಿ. ಮೂರ್ಕಾಲಿನ ಕುದೆ, ಹಿಡ್ಡ ಬಿಟ್ಟ.

ಅಮ್ಯಾಲೆ ಏನಿಲ್ಲ ಆ ಕುದೆ, ರೋಡ್ನು ಬಿಡ್ತು ದಾರೀನು ಬಿಡ್ತು. ಈಚಲಾಗೆ ನುಗ್ಗಿ ಬಿಡ್ತು. ಈಚಲಾಗೆ ನುಗ್ಗಿ ಹೋಗ್ಗೇಕರೆ ಈ ಎಳೆಹಾಕಿ ಕಟ್ಟಿ ಬಿಗ್ಗ ಬಿಗ್ಗದ್ರಲ್ಲ ಇವನ್ನ ಮನುಷ್ಯನ್ನ ಈ ಕಡಿಕೋಂದ್ ಬಡ್ಡ ಕಿತಗಂದ್ ನಿಂತಗಂತು ಹಿಂಗೆ. ಇಚೆ ಕಡಿಕೋಂದ್ ಬಡ್ಡ ನಿತಗಂತು ಹಿಂಗೆ. ಎಲ್ಲ ಕಡಿಕು ಎಲ್ಲ ಮರಾಗಿ ಬಿಟ್ಟ. ಇವ್ವ ಸುಮ್ಮೆ ದೊರೆ ಹಾಗೆ ಮನಗಿದಾನೆ. ಇವನೇನು ಕಿಸ್ತಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮೆ ಮನಗಿದಾನೆ. ಇವನೇನು ಏಳ್ಳಿಲ್ಲ. ಇತ್ತಿಂದ ಈಚಲುಮರ ಕಟ್ಟಂದು ಲಡಾಯ ಆಡತಾಕ್ ಹೋದ. ಅತ್ತಿಂದ ಬರೋದಾಗೆ, ಅವರೇನ್ನಾಡಿದ್ದು? ಇದೇನಪ್ಪು ಇದೊಂದು ಹೆದ್ದಿಬಿಟ್ಟ. ಇತ್ತಿಂದ ಸುತ್ತಾಗಟ್ಟಿಂದ್ ಹೋಗಿಬಿಡ್ತು. ಇದು ಸಿಗದಮ್ಯಾಲೆ ಏನ್ನಾಡ್ತತೆ? ಸಿಟ್ ಬಂದ್ ಬಿಡ್ತು. ಮತ್ತೆ ಹಿಂದುಕೆ ವಾಪಾಸ ತಿರುಗಿಬಿಡ್ತು. ಹೋಡಿ ಬಂದ್ರ, ಸಾವ್ಯಾರು. ಸರಿ ಬಿಗ್ಗ ನಿತಗಂದುತ್ತು ಕುದುರೆ. ಈಚಲು ಮರ ಹಂಗೆ ಕಿತ್ತಂದ್ ಬಂದ್ ಬಿಟ್ಟುದಾನಲ್ಲ. ಹಂಗೆಂಗ್ ಮಾಡ್ಯೆಂದ್ ಕಿತ್ತಂಡೋ, ಇವನ್ನ ? ‘ಸ್ವಾಮಿ ಇಲ್ಲೆಂದ ಕುದೆಮ್ಯಾಲೆ ಮನಗಿದ್ದೆಲ್ಲ ನಾನು ಇಚೆ ಕೈಯಾಗೋಂದ್ ಕಿತ್ತೆ ಎರಡೂ ಕೈಯಾಗು ಎರಡು ಈಚಲ ಮರ ಕಿತ್ತಂದು ಲಡಾಯಿ ಮಾಡಿ ಬಂದೇನ್ ಸ್ವಾಮಿ’. ಇಡಿ ಲಂಡ ದೇಸ್ವಾಗು ಇಲ್ಲ ನಮ್ಮ ದೇಸ್ವಾಗು ಇಲ್ಲ ಇಂತ ಸಿಪಾಯಿ” ಅಂದು ಮತ್ತೆ ಸಾವುರೂಪಾಯಿ ರೋಕ್ಕ ಕೊಟ್ಟು, ಹೋಗಪ್ಪ ಬದಿಕ್ಕ ಹೋಗು ಅಂದು ಕೊಡ್ದಿದ ಅವ್ವು.

ಹೇಳಿದವರು : ಲಕ್ಷ್ಮಣ, 60 ವರ್ಷ, ಹರಿಜನ. ಕತ್ತಿಗೆ, ಹೊನ್ನಾಳಿ ತಾಲ್ಲೂಕು.

ಒಂಬತ್ತಿನ ಕಥೆ

ಒಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕಿಗೊಬ್ಬ ಮಗ. ಆದೆ, ಸುದ್ದೆ ದಡ್ಡ. ದಡ್ಡನಾದೆ, ಈಗಲೂ ಅಷ್ಟೇ ನೋಡಿ, ದಡ್ಡನಾಗಿರತಕ್ಕಂತೋರಿಗೆ ಹತ್ತರದಲ್ಲಿ ಯಾರು ಹೆಣ್ಣ ಕೊಡೋದಿಲ್ಲ. ಅಂತೋರಿಗೆ ದೂರದ ಪ್ರದೇಶದಿಂದ ಹೆಣ್ಣ ತಂದು ಲಗ್ಗು ಮಾಡ್ಯೇಕು. ಇವು ವಿಚಾರ ಗೊತ್ತಿರೋದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ದೂರಿಂದ ಹೆಣ್ಣ ತರ್ತಾರೆ.

ಹಾಗೆ ಆ ಮುದ್ದಿ ದೂರದ ಪ್ರದೇಶದಿಂದ ಹೆಣ್ಣ ತಂದು ಲಗ್ಗು ಮಾಡಿದ್ದು. ಆದೆ, ಹಣ್ಣ ಹೆಣ್ಣ ಮುದ್ದಿಯಾದ್ದರಿಂದ ಆ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಇವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಇನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರ ಸಂಬಂಧ ಮುಗಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದೆ, ಹೆಣ್ಣ ಹೆಣ್ಣ ಮುದ್ದಿಯಾದ್ದರಿಂದ ಮನಿಯಾಗಿತ್ತು. ‘ಅಮ್ಮಾ,’ ‘ಏನಪ್ಪಾ?’ “ಅತ್ತೆನ್ನು ಮಾವನ್ನು ನೋಡ್ಯೇಕಲ್ಲ” ‘ಅಯ್ಯೋ ಹೋಗಪ್ಪ ಯಾರು ಬ್ಯಾಡಾಂತಾರೆ, ಹೋಗಿ ನೋಡ್ಯೇಂಬಾ ಹೋಗು.’

ಅತ್ತೆ ಉರಿಗೆ ಹೋದ. ಮುಂಗಾರು ಕಾಲ. ಜ್ವಾಳ ಬಂದಿರದು. ಕಿಚಡಿ ರೊಟ್ಟಿ ಮಾಡಿ ಕಾಯಾಲು ಕಾಸಿದ್ದು. ಸರಿ ಇನ್ನು ಚಿಕ್ಕಮಾವನ ಮಕ್ಕು ದೊಡ್ಡಮಾವನ ಮಕ್ಕು ಇದ್ದಲ್ಲ. ಮಾವ ಬಂದ ಮಾವ ಬಂದ ಅಂದು. ಎಲ್ಲಾರು ಹೋಗಿ ಕುತಕಂಡ್ರು. ಇನ್ನು ಅಷ್ಟತೆ ಅಡ್ಡಿಯು ಆಗಿತ್ತಲ್ಲ? ಕಿಚಡಿ ರೊಟ್ಟಿ ಮಾಡಿ ಹಾಕಿದ್ದು. ಇನ್ನು ಅವರ್ವೆಲ್ಲ ಏಳ್ಳಿ ಒಬ್ಬ ಉಱಿಕ್ಕ ಕೂರಾಕ್ಕ ಆಗುತ್ತೇಯೇ? ಎಲ್ಲಾರು ಕುತಗಳು ಪ್ರಾ ಅಂದ. ಕುತಗಂಡ್ರು. ಈ ಕಿಚಡಿ ರೊಟ್ಟಿ ಹಕ್ಕೆಂದ್ರ ಕಾಯಾಲು ಬಿಟಗಂದ್ರ ಬರ್ತುಯಿದಾರಂತೆ. ನೋಡ್ದು ನಾನು ಬಂದುದ್ದೇ ಎಂತದ್ದೇ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟುದಾರಲ್ಲ. ನನ್ನತ್ರ ಬಂದ್ರಕೂಟ್ಟೆ ಒಲ್ಲೆ ಅನ್ನೆಕೂಂತ ತಿರ್ಯಾನ ಮಾಡ್ಯಂಡಿದ್ದಲ್ಲ? ಹಂಗೆ ಇವನ್ನತ್ರಕ್ಕ ಬಂದ್ರಕೂಟ್ಟೆ ಒಲ್ಲೆ ಅಂದ. ‘ಯಾಕಪ್ಪ ಒಲ್ಲೆಂತಿ? ಒಸಿ ಅನ್ನನರ ಇಕ್ಕಿಸ್ಕೆಂದು ಉಣಿಪ್ಪ’. ಹೂಂ ಹುಂ ಬಿಲ್ಲಾಕುಲ್ಲ ನಾನು ಮುಟ್ಟೋದೇ ಇಲ್ಲ ಹಾಗೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು, ಸುಮ್ಮೆ ಬಿಡ್ಡಾರ್ದ್ದಲ ಅಂದು ಒಂದಷ್ಟು ಕಿಚಡಿ ರೊಟ್ಟಿ ಕಾಯಾಲು ಬಿಟ್ಟು. ಇನ್ನು ಹಾಕಿದ್ರಲ ಒಂಟೂರು ಇವು ಸುಮ್ಮುರ ಕುತಗಂಡ್ಲಿಲ್ಲ. ಅದಂಟೂರು ವರಳಿಸಿ ಬಾಯಿಗೆ ಮಡಿಗ್ಗೆ. ಬಾಳ ರುಚಿಯಾತು. ನಾನು ಆಗ ಒಲ್ಲೆಂದೆನೆ ಇಕ್ಕಿಂದ್ರ, ನಾಕ್ಕೆ ಆಯ್ದಿದೆ. ಬಿಟ್ಟೆ ಇಂತ ಪದಾರ್ಥ ಬಿಡ್ಡೀಕಲ್ಲ. ಆಗದ್ದಲ್ಲ. ನಮ್ಮೂರಿಗಾದ್ದು, ಹೋಗಿ ಮಾಡ್ದೆ ಬಿಡ್ಡೀಕೂಂತೇಣಿ ಹೋಗಿದ್ದೆ ಮನಿಕ್ಕಂಬುಟ್ಟು.

ಕೋಳಿ ಕೂಗೊ ಹೋತ್ತೆ ಎದ್ದು. ಇದ್ದು ನೆನ್ನಂದ್ರ ಹೋಗ್ಗೇಕಲ್ಲ ದುರಿಯೋಗ್ಗಾತ್ ಕಿಚಡಿ ಕಿಚಡಿ ಕಿಚಡಿ ಕಿಚಡಿ ಅಂದ್ವೋಂಡೇ ಹೋಗ್ಗಿದ್ದಂತೆ. ಗದ್ದೆ ಬದ ಕಾವಲೆ. ಕಾಲುವೆ ದಾಟ ಬೇಕಾದೆ, ಕಿಚಡಿ ಅನ್ನು ದ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟ. ಪಚಡಿ ಪಚಡಿ ಪಚಡಿ ಅದ್ದಂದೆ ಹೋಗ್ಗಾತ್ಯಿದ್ದು. ಉರಿನತ್ರ, ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಹಕ್ಕು. ಆ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನಿಂತಗಂದ್ರ ಇಳಿಬೇಕು. ಅರ್ಲಿಬ್ಬ ಅದೇ ಉರಿನ ಬೆಸ್ತೆ ಮೀನು ಹಿಡಿಯೋದಿಕ್ಕ ಬಂದಿದಾನೆ. ಈ ಬಟ್ಟೆಬರೆ

ಎತ್ತುಳದ್ರಲ್ಲಿ ಅದ್ದು ಮರ್ತೆ ಬಿಟ್ಟು ನೀರ್ನೂಲ್ಲಿ ತಡಕಾಡ್ತ ಇದ್ದನಂತೆ. ಈ ಬೆಸ್ತೆನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತೆಲ್ಲ ಇವನು ಸುದ್ದೆ ದಡ್ಡ ಅನ್ನೋದು. ಇವನೇನೂ ಕಳಕಂಡ್ ತಡಕ್ತು ಇದನೆ; ನಾ ತಡಕಿದೆ, ನನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಂತ ಬಲೆ ಅಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು. ಇವ್ವು ಬಂದ ತಡಕಾಕೆ. ತಡಕ್ತು ಇದ್ದಾಗ ಹೂಸಬಿಟ್ಟು. 'ಏನೋ ಕಿಚಡಿಗಬ್ ರೊಟ್ಟಿ ತಿಂದಂಗ್ ಉಚ್ಚಿಯಲ್ಲಿಂದ ಅಂ..... ಸಿಕ್ಕು ಕಣಪ್ಪಾಂತ ಹೊಡಿತಾನೆ ಓಟ. ಇವ್ವಿಗೇನ್ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದೀಯಂತೆ ಇವ್ವು ಓಡ್ತಾನೆ "ಏನಾಲ್ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು?" ಏ ನಮ್ಮತ್ತೆ ಮನೇಲಿ ಕಿಚಡಿ ರೊಟ್ಟಿ ಮಾಡಿ ಹಾಕಿದು. ಅದೇಳಾಕ್ ಬರ್ಲಿಲ್ಲ. ಅದ್ದು ನಿಂತಗಂದಲ್ಲಿ ತಡಕ್ತುಯಿದ್ದೆ ಅದಕ್ಕೂಸ್ಟರ್" ಅಂದ ಅಯ್ಯೋ ದಡ್ಡ ಸೂಳೆ ಮಗನೆ ಇಷ್ಟುತ್ತೆ ಎಷ್ಟು ಏನ್ ಹಿಡಿತಿದ್ದೆ ಲ್ಲಿ ಹಾಗಂತೇಳಿ ಹಿಂದುಕ್ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟು.

ಮನಿಗೆ ಬಂದೆ. ಮನಿಗೆ ಬಂದುಲ್ಲಿ ಅದ್ದು ಮರ್ತೆ. ಹೆಂಡ್ರಿದ್ಲು. 'ಲೇ' ಅಂದ. ಏನೀ? ಅಂದಳು. ಅದು ಮಾಡೇಂದ. ಅದು ಮಾಡೊಂದೆ, ಇದು ಉಪ್ಪಿಟ್ ಮಾಡ್ಲ. ಬ್ಯಾಡ. ವಡೆ ಕಷ್ಟಾಯ ಮಾಡ್ಲ? ಬ್ಯಾಡ. ಕೋಡ್ಡಳೆ ಮಾಡ್ಲೆ? ಬ್ಯಾಡ. ಅಯ್ಯೋ ನಮ್ಮತ್ತೆ ನಮ್ಮ ತಂದೆತಾಯಿಗಳು ಬಂದೆ, ಏನಂದ್ಯಂದಾರು. ಏನುಕ್ಕೆ ಬ್ಯಾಡ ಬ್ಯಾಡ ಅಂದೆ, ನಾನೇನು ಮಾಡ್ಲಿ? ಏ ಅದ್ದಾಡೆ ಮಾಡಕಿಲ್ಲಿನೆ ನೀನು ಅಂತ ಹೆಂಡ್ರಿಗೆ ತಟಾತಟ್ಟಿ ನಾಲ್ಕೆಲು ಏಟ್ಟು ಹೊಡ್ಡ. ಅವಳು ಅಳ್ಳಾ ಕೂಗಿಕೊಂಡ್ಲು. ತಾಯಿ ಬಂದ್ಲು "ಯಾಕವ್ವಾ..... ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳು ಬಿಟ್ ಬಂದಿರೊ ಹುಡ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಹೊಡಿತಿಯವ್ವಾ? ಅದ್ದಾಡೊಂದೆ, ಮಾಡಾಕಿಲ್ಲವಲ್ಲವ್ವಾ; 'ಅದುಂದೇನು' ರೊಟ್ಯಾ? "ಇಲ್ಲಾ ಬಂದ್ ಗೇಣು ಸಿಗ್ಗುದೆ. ಏನು ಕಿಚಡಿರೊಟ್ಟಿನವ್ವಾ? 'ಹುಂ ಹುಂ' 'ಅಯ್ಯೋ ದಡ್ಡ ಸೂಳೆ ಮಗನೆ. ಹಂಗಂದುದೆ, ಅವಾಗ್ಗೆ ಮಾಡಿ ನೀಡ್ರಿದ್ದಲ್ಲವ ಅಂದು ಕಿಚಡಿ ರೊಟ್ಟಿ ಮಾಡಿ ಹಾಕಿದು. ಅವತ್ತೆ ಒಳ್ಳೆ ಶುಭದಿನವಾದ್ದರಿಂದ ಹೆಣ್ಣಿನೋರು ಬಂದು. ಅಮ್ಮಾ ಹೆಣ್ಣಾಮಗುವನ್ನು ಕರ್ಕಂದ್ ಹೋಗಾಕ್ ಬಂದುದೇವಿ. ನಿಮ್ಮ ಮಗನ್ನು ನಾಳೆ ಸಾಯಿಂಕಾಲ ಬರಾಕ್ ಹೇಳಿ ಬಿಡ್ರಮ್ಮು. ಅಗ್ಗಿಂತೇಳಿ ಹೆಣ್ಣಾಮಗಳನ್ನು ಕರ್ಕಂದ್ ಹೋದು.

ಇವ್ವು ಎಲ್ಲೊ ಹೋಗಿದ್ದೋನು ಬಂದ "ನೋಡವ್ವಾ ನಿಮ್ಮ ಮಾವಾರು ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತವಾಗಿ ಕರಿಯಾಕ್ ಬಂದು. ಹೋಗು. ಹೋಗಿ ಮದ್ಲ ನಿನ್ನ ಬಟ್ಟೆ ಬರಿಗಳ ಸೆಳಕಂಡ್ ಬಾರವ್ವಾ" ಅಂತೇಳಿದ್ಲು ತಾಯಿ. "ಪಯ್ ನಾನು ವಿಂಡಿತವಾಗಿಯ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ." ಯಾಕವ್ವು ಹೋಗದಿಲ್ಲ ಅಂತೀಯೆ?" "ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತವಾಗಿ ಹೋಗ್ಗೇಕು. ಯಾಕುಯಿಲ್ಲ ನೋಡವ್ವಾ ನಾ ಕಿಚಡಿ ರೊಟ್ಟಿ ಸಿಟ್ಟಿನ ಬರಾಗೆ ಅವಳ್ಳ ಹಿಡ್ಯಂಡ್ ಹೊಡ್ಡೆ ಬಿಟ್ಟಿದೀನಿ. ಅವಳು ಅಣ್ಣಂದಿರ ಮುಂದೆ ಹೇಳೊಷ್ಟಂಡು ನಕ್ತಾಳೆ. ಅದಿಂದ ನಾನು ಹೋಗೋಡಿಲ್ಲ." "ಹಾಗಲ್ಲವ್ವಾ... ಹುಚ್ಚೆ. ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತವಾಗಿ ಹೋಗಬೇಕು. ನೋಡವ್ವಾ ನಿನಿಗೆ ಮೂರು ಬುದ್ದಂತ್ತೆ ಮಾತ್ರ ಹೇಳಿಹೊಡ್ತೇನಿ. ಹಾಗಾದೆ, ಮೂರು ಬುದ್ದಂತ್ತೆ ಮಾತ್ರ ಹೇಳಿಹೊಡ್ತಾಳೆ ನಮ್ಮ ವ್ವಾಂದು ಹೋದು, ಬಟ್ಟೆ ಬರೆ ಸೆಳ್ಳುಂಡ್ ಬಂದೆ. ಎಲ್ಲಮ್ಮು ಹೇಳಿಮ್ಮು ನನಿಗೆ ಮೂರ ಬುದ್ದಂತ್ತೆ ಮಾತ್ರ ಹೇಳ್ತೇನಿ ಅಂದಿಧ್ಯಲ್ಲ ಅಂದ.

ಮಾರದ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೊ ತಂದಿರೋದು. ನಿಮ್ಮತ್ತೆ ನಿಮ್ಮಾವ ಬಂದು ಮಾತಾಡಿದೆ, ಬಾಯ್ತುಂಬ ಮಾತಾಡಪ್ಪ ಚೌಕಾಸೀಲಿ ಮಾತಾಡಬ್ಯಾಡ ? ಇನ್ನೊಂದು ಮನು, ಆದೆ, ನೀನು ಕಾಡದಾರೀಲಿ ಹೋಗಬ್ಯಾಡಪ್ಪ ಉರೂರ್ ಮ್ಯಾಲಾಸಿ ಹೋಗಪ್ಪ. ಆಮ್ಯಾಲೆ ಕತ್ತೆ ಆದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ದೀಪ ಎಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಾದೊ ಮಗ ಅಲ್ಲಿ ತಂಗಿದಾಬಿಡು ಅಂದಳು.

ಹೋದ. ಇನ್ನು ತಾಯಿ ಹೇಳಿದ್ದಲ ಹಂಗೆ ಹೋದ. ಹೋಗ್ನಾಯಿರುವಾಗ ಎಷ್ಟೊ ಉರು ಸಿಕ್ಕುತ್ತೆ. ಹಿಂಗೇ ಹೋಗ್ನಾಗ ಒಂದೂರು. ಆ ಉರಿನ ಕಡೆಮನೆ ಹತ್ತುಕ್ಕೋಡೋನೆ ಏನ್ನಾಡ್ತು ಇದಾನೆ ಮನೆಮ್ಯಾಕೆ ಹತ್ತುತ್ತಾ ಇದಾನೆ. ಆ ಮನೆ ಯಜಮಾನ ಈಚೆ ಬಂದು ಆರೆ ಇವನ್ನಾಕೆ ಹತ್ತುತ್ತಾ ಇದಾನೆ. “ಎ ಯಾಕ್ ಹತ್ತುತ್ತಿಯಯ್?” “ಎ ಹೋಗಯ್ಯ ನಮ್ಮವ್ವ ಉರಿನ ಮ್ಯಾಲಾಸಿ ಹೋಗೊಂದಾಳೆ, ಇವ್ವೊಳಿ ಬಂದ.” “ಇಹೊ ದಢ್ಣ. ಮನೆಮ್ಯಾಲೆ ಹತ್ತಿ ಹಾರಿ ನೆಗ್ಗು ನೆಗ್ಗ ಹಾರಿ ಹೋಗೊಂತಲ್ಲೊ ಹೇಳಿರೋದು. ದಾರೀಲಿ ನಡ್ಡಂಡ ಹೋಗೊಂತ ಬಾಪ್ಪ ಇಲ್ಲಿ ಹೋಗು, ಇಳ್ಳಿಬಿಟ್ಟ. ಹೊಂಟಬಿಟ್ಟ.

ಅತ್ತೆ ಉರಿಗೆ ಹೋಗಿದಾನೆ. ಅತ್ತೆಮನೆ ಮುಂದೆ ಒಂದ್ ಕೃಗಲ್ ಮಾರು ದೂರದಲ್ಲಿ ಹುಲ್ಲು ಕೊಪ್ಪಲು ನ್ನುರಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ. ಅದು, ಮ್ಯಾಲೆ ಮಕ್ಕಂಬುಟ. ಸರಿ ಇವು, ಏನೋ ದೂರದ ಪ್ರದೇಶ ಹೆಚ್ಚು ಕಮ್ಮಿ ಆಗಿರ್ಬುಕೊಂಡು ಉಂಡು ಮಲಗಿದ್ದು. ಇವ್ವು ಬೆಳಗಿನವರ್ಗ ಕೂತ್ತಬಿಟ್ಟ. ಇನ್ನು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಕೋಳಿ ಕೂಗತ್ತೆ ಎದ್ದು ಈಕೆ ಹೆಂಡ್ತಿ ಕೋಳಿ ಬಿಡಾನಂತ ಕೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗಿದಾಳೆ. ಇವ್ವು ಏನ್ ಕೂತುಬಿಟ್ಟಿದಾನೆ. ಯಾಕಿಲ್ಲ ಬಂದ್ ಕೂತಿದಾರೆ? ಹಾಗೇಂತ ಮನಿಗೆ ಬಂದ್ಲು. ಅಣ್ಣಂದಿದ್ರಲ್ಲ? ಅಣ್ಣಂದಿದ್ರಲ್ಲ? ಅಣ್ಣಂದಿದ್ರಲ್ಲ? ಸರಿ ಬಂದ್, ನಮ್ಮವ್ವ ಬಾಯ್ತುಂಬ ಮಾತಾಡ್ಸ ಅಂದಿದ್ಲಲ್ಲ? ಬಾಯಿ ತುಂಬಂದೆ, ಯಾವ್ವು? ಕಡಬೊಂತ ಹೇಳ್ಯೇಕು ಅಂತ ಯೋಚ್ಚೆ ಮಾಡ್ಂದ್ ಕುತಗಂಡ. ಮಾವ? ಬಂದು “ಯಾವಾಗ ಬಂದ್ಯಪ್ಪ”? “ಕಡಬು”ಅಂದ ಅಳಿಯಾರಿದ್ಲೋರು, ಇಲ್ಲಾಕ್ ಕುಂತಿದಿ ಮಾವ, “ಕಡಬು” ಅಂದ. ‘ಎಷ್ಟತ್ತಲ್ಲಿ ಬಂದೆ ಮಾವ,’ ಕಡಬು’. ಓ ಇವನಿಗೇನೋ ಕಡಬಿನ ಪಿಕಾಚಿ ಹಿಡ್ದೆ ಬಿಟ್ಟದೇಂತೇಳಿ, ಆ ಕಡೆ ಬಬು, ಈ ಕಡೆ ಬಬು, ಕೈಕೊಟ್ಟಿದ್ದು, ಒಳಗೆ ತಗಂಡೋಗಿ ಕುಂದುರ್ಧಿದ್ದು. ‘ಅಮ್ಮಾ ನಿಮ್ಮ ಅಳಿಮ್ಮೆಯನಿಗೆ ಏನೋ ಕಡಬಿನ ಪಿಕಾಚಿ ಹಿಡ್ದೆ ಬಿಟ್ಟದೆ. ಒದೆಲ್ಲೂ ಕಡ್ಡು ಮಾಡ್ಯಾಕು. ನಾವು ಕೆಲ್ಲ ವಗ್ಗೇರೆ ಮುಗಸ್ಸಂದ್ ಬಂದ್ಯಡ್ತೇವಿ ಅಂತ ಹೇಳಿಹೋದ್ದು. ಏಟಿಯಾದು, ಅತ್ತೆಗೆ ಅಳಿಮ್ಮೆಯಾಂದೆ, ಆಸೆಯಲ್ಲ. ಆಗ್ನೆ ಅಕ್ಕಿ ನೆನೆಹಾಕಿ ಒಂದಿಷ್ಟ್ವಾಕಾಯಿ ತುರ್ಡಿಕಿ, ಹಿಂದ್ದಿಡೆ ನೀರು ಸೇದಿ ಕೊಡಾನಾಂತ ಬಾವಿಹತ್ತ, ಬಂದ್ಲು. ಇವನು ಸುಮ್ಮರ ಕುತಗಂಡ್ಲು. ಒಳಕಲ್ ಮುಂದೆ ಕೂತಿದ್ದಲ್ಲ. ಒಂದಿಷ್ಟ್ವಾ ಅಕ್ಕಿ ತಕ್ಕಂದುದ್ದೆ ಬಾಯಿಗೆ ಹಕ್ಕಂಬುಟ. ಈ ಬಣಾಕ್ಕಿ ಅಲ್ಲ ಅಳ್ಳಿಕಂಬುಟ್ಟು, ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟಿ ಹೆಂಗ್ ಕಣ್ಣಾವಲ ಅಂತೇಳಿ ಇವನು ಇನ್ನು ಬಂದಾಬಸ್ತುಗಿ ಹಿಡ್ಡಂಬುಟ. ಒಣಾಕ್ಕಿ ಗದ್ದ ಹಿಡ್ಡಂಬುಟ್ಟುತ್ತು. ಯಮ್ಮೇನ್ನುಡಿಬಿಟ್ಟು, ಪಕ್ಕದ ಮನೇಲಿ

“ಯಕ್ಕ ನನ್ನ ಅಳಮೈಯಂದ್ ಗದ್ದ ಹಿಡ್ಡಂಡದೆ ಕಣೆ. ನನ್ನ ಅಳಮೈಯಂದ್ ಗದ್ದ ಹಿಡ್ಡಂಡತೆ ಕಣೆ ಅಂದ್ಲು. ಅಲ್ಲಿಬ್ಬ ಶಾಸ್ತ್ರಗಾರ. ಅಣ್ಣ ನನ್ನ ಅಳಮೈಯನ ನೀನು ಮಾತಾಡಿ ಬಿಟ್ಟೆ ನಿನಿಗೆ ಮುವತ್ತೆ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟ ಬಿಡ್ಡನಪ್ಪು ಅಂದು ಕರ್ಕಂದ್ ಬಂದ್ಲು.

ಬಂದ್ ನೋಡ್ದು. ಒಂದ್ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಿಲಾಡಿಗಂಡೆ ಅವ್ವು. “ಎಲ್ಲಿ ನೀವು ಕದಹಕ್ಕೆಂದ್ ಹೊರಟಬಿಡಿ ನೀವೆಲ್ಲು” ಅಂದ. ಎಲ್ಲಾರ್ದು ಆಚೆ ಕಳಿಸಿಬಿಟ್ಟು. “ಲೋ ಕೊಬರಿ ತುರ್ದು ಕೊಡ್ಲು ? ನೀ ಯೇಳಾಕಿಲ್ಲಂದ್ರೆ, ನಾನು ಹೋಗ್ಗಿನ್ ನೋಡಪಾ. ನಿನಿಗೆ ನೀನು ಹೇಳಬ್ಬಾಡ. ನಿನಿಗೆ ನಾನು ಹೇಳಾಡಿಲ್ಲ ಅಂದ. ‘ಈ ಬರೆ ಅಕ್ಕಿ ತಿಂದುಕ್ಕೆ ನಿನಿಗೆ ಮುವತ್ತೆ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡ್ಡೇಕಾಗಿದೆ. ಹುಂ ನಿಂದ ನಾನ್ ಹೇಳಿಕಿಲ್ಲ. ನಂದ್ ನೀನು ಹೇಳಬ್ಬಾಡ’ ಅಂದ. ಓಹೋ ಆಗ್ಗಿ ‘ಅಂದ್ರೆ, ನಿಮ್ಮತ್ತೆ ನಿಮ್ಮಾವ ಬಂದು ಕಂಡಿಗಂಡ್ ಮಾತಾಡಿದ್ರೆ, ಜೋರಾಗಿ ಮಾತಾಡಿಯಲ್ಲ ?’ “ಓಹೋ ಜೋರಾಗಿ ಮಾತಾಡ್ತೇನಿ”. ಸರಿ ಆ ಮಂತ್ರ, ಅಂದ ಈ ಮಂತ್ರ, ಅಂದ. ಕದತಗದ. ಮಾತಾಡಿದ್ರು. ಚನ್ನಾಗೆ ಮಾತಾಡ್ದು. ಚನ್ನಾಗಿ ಮಾತಾಡಿದಮ್ಮಾಲೆ, ಇವ್ವಿಗೆ ಮುವತ್ತೆ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟ ಕಳಿಸಿಬಿಟ್ಟು. ಇನ್ನು ಆ ಮುದ್ದಿ ಮಾಡ್ಲುರ್ಲುಂತೇಳಿ ಶಾಸ್ತ್ರ ಸಂಬಂಧ ಮುಗಿಸಿಬಿಟ್ಟು ಕಳಿಸಿದ್ಲು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಗಂಡಹೆಂಡ್ತೇರ್ ಇಬ್ಬರ್ಲು. ಇವತ್ತಿನ್ ದಿವಸ ಒಂದ್ ಹೆಣ್ಣ ಮಗುವನ್ನು ಗಂಡನ ಮನಿಗೆ ಕಳ್ಳಿದೊಂದೆ, ಸುಮ್ಮೆ ಆತೆ? ಇನ್ನು ಆಗಂದೇಲೆ ಕಳಿಸ್ತೇಕು. ಆಗ ಅದು ಇದು ಅಡ್ಗೆ ಉಪ್ಪಾರ ಮಾಡಿ, ವಣ ಕಜ್ಜಾಯ ಮಾಡಿ ಜನ ಕಳ್ಳತ್ತೆ ಹನ್ನೆಲ್ಲಾಗಂಟೆ ಆಗೋಯ್ತು. ಮಗಳ ಶ್ರೀಗಂಗಾರ ಮಾಡಿದ್ರು. ಅವಾಗ ಆತ್ತೆ ಏನ್ನಾಡಿದ್ಲು? ಅಳಮೈನಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಗೋಸ್ಕರವಾಗಿ ತಿನ್ನಿಂತೇಳಿ, ಇಷ್ಟ್ವ ವಡೆ ಕೊಟ್ಟಂತೆ. ಆಮ್ಮಾಲೆ ಇಬ್ಬರ್ನು ಕಳ್ಳಿದ್ರು.

ಇವ್ವು ತಿಂತು, ಇವನಿಗೇನಾತು? ಹೆಣ್ಣಮ್ಮಾಲೆ ಆಸೆ ಬರ್ಲುಲ್ಲ. ವಡೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ಲುಲ ಅತ್ತೆ ಅದ ತಿಂದ್ಣಂತ ಹೊಂಟೊಬಿಟ್ಟು. ಆಕೆ ಹೆಂಡಿ ಹಿಂದಗಡೆ ಓಡ್ತಾ ಓಡ್ತಾ ಹೊಂಟ್ಲು. ಹಣೆಮ್ಮಾಲೆ ಕುಂಕ್ಕಿ ಇಟ್ಟಿದ್ಲು? ಅದು ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಬೆವಟುಬಿಟ್ಟು ಮಖಿತುಂಬಿ ಆಯ್ತು. ಓಡ್ತಾ ಓಡ್ತಾ ಅಧರ್ ದಾರಿಗೆ ತೇರೊಯ್ತು ವಡೆ. ಹಿಂದುಕ್ಕ ತಿರುಗಿ ನೋಡ್ದು, ಮುಖಿ ತುಂಬ ಆಯ್ತು? ಅವ್ವು ಓಹೋ ನಿಮ್ಮಾವ ನನ್ನಿಂದ್ಗೂಟ್ಟೆ ಯಾವ್ವೇ ಪಿಚಾಚಿ ಕಳಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆಂದು ಹೊಡಿತಾನೆ ಓಟ.

ಅಲ್ಲಿಬ್ಬ ಸಾಬುವನು ಕುದ್ರೆಮ್ಮಾಲೆ ಕುತಗಂದ್ ಹೋಗ್ನುದ್ದು. ಲೇ ಸಾಚೆ, ನಿಲ್ಲು ಅಂದ. “ಏನಪ್ಪು?” “ಇಗೋ ನೋಡು. ಕುದ್ರೆ ನನಿಗೆ ಕೊಡು, ಆಗೋ ಅಲ್ಲಿ ಬರ್ತುಯಿದೆಯಲ್ಲ ಪಿಚಾಚಿ, ಅದ್ದ ಕರ್ಕಂದ್ ಹೊಂಟೊಗು.” ಕುದ್ರೆ, ಇವ್ವಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಬಿಟ್ಟು. ಆ ಹೆಣ್ಣಮಗಳ ಕರಕಂದ್ ಹೊಂಟ. “ಲೋ ಅಣ್ಣ ಹ್ಯಾಗೋ ಹತ್ತುದು ?” “ಲೋ ಒಂದಿಪ್ಪು ದೂರ ಹಿಂದ್ರುಡೆ ನಡಕಂಡೋಗಿ ನೆಗಿಯೋ ಆಚೆ. ಒಷ್ಟು ದೂರ ಹಿಡಕಂಡೋಗಿ

ಹಿಂದಗಡೆ ನೆಗಿಯಾಕ್ ಹೋದ. ಪಟ್ಟಂತೆ ಒದೀತು. ಅಯ್ಯೊ ಕೊಟ್ಟಲ್ಲಪ್ಪ ನನಿಗೆ ಏಟು. ಹಾಗೇಂತೇಳಿ ಮುಂದುಕೊಂಟ.

ಅಲ್ಲಿಬ್ಬ ತಗರಿನೋನಿದ್ದು. ಲೋಮಗ ಈ ಕುದ್ರೆ ನೀನೆ ತಗೋ, ಆ ರಗರು ನನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಬಿಟು. ನಾನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಕುದ್ರೆಗು ನಲ್ಲುತ್ತಾ ರೂಪಾಯಿ ತಗರಿಗು ಒಂದೆಯಾ? ತಗರ ಅವ್ವಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಬ್ಬ, ಕುದ್ರೆ ಇವ್ವು ಹಿಡ್ಡಂಡ. “ಹ್ಯಾಗೋ ಮಗ ಕರೆಯೋದು? ” ಅಣ್ಣಿ ದಿಣ್ಣೆಮ್ಮೆಲೆ ರಗರು ನಿಲ್ಲು. ಹಳ್ಳಿದಲ್ಲಿ ನೀನಿಂತಗಂಡು ನಡೀಮಗ ಅನ್ನು. ಹಂಗೆ ಅಂದ. ಅಂದುದ್ದೆ ಸ್ನೇಗುದ್ದಿಬಿಡು.

ಮುಂದುಕೊಲ್ಪ. ಅಲ್ಲಿಬ್ಬ ಹಲಸಿನ ಹಣ್ಣ ಮಾರ್ಕಂಡ ಬರ್ತಾಯಿದ್ದು. “ಲೋ ಅಣ್ಣಿ, ಈ ತಗರ ನೀ ತಗೋ, ಆ ಹಲಸಿನ ಹಣ್ಣು ನನಿಗೆ ಹೊಡು ಅಂದ. ನಾಲ್ಕುಷ್ಟ ಹಲಸಿನ ಹಣ್ಣೆಗು ನಲವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ತಗರಿಗು ಒಂದೆಯ? ಹಲಸ್ತಣ್ಣ ಇವ್ವಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಬ್ಬ. ತಗರ ಅವ್ವು ಮಡಿಡ್ಡಂಡ. ಹ್ಯಾಗೋ ಹಲಸ್ತಣ್ಣ ಹೊತ್ತುನಂದು? ” ಇನ್ನೊಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ತೊಟ್ಟ ಮುರ್ದು ತಲೆ ಮ್ಮೆಲೆ ಮಡಿಕ್ಕು ಮಗ ಅಂದ. ತೊಟ್ಟ ಮುರ್ದು ತಲೆಮ್ಮೆಲೆ ಮಡಿಕ್ಕಂಡ. ಅಂಟಲ್ಲೇ? ಅಂಟಸ್ವಂದೊಬುಡು.

ಉರಿಗೆ ಬಂದ. ನೆನಿಬಾರ್ಮೋನು ಇದ್ದಲ್ಲ? ‘ಲೋ ಅಣ್ಣಿ ನನ್ನ ತಲೆನೆ ಚೌರ ಮಾಡಿಬಿಡೂ. ಹಲಸ್ತಣ್ಣ ನೀ ತಗಳೋ. ತಲೆನೆಲ್ಲ ಚೌರ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಬ್ಬ. ಹಲಸ್ತಣ್ಣ ಇವ್ವು ತಗಂಡ.

ಮನಿಗೆ ಬಂದ. “ವನಪ್ಪಾ?” “ವನಪ್ಪಾ? ಹೀಗಿಗಾಗೋಯ್ಯು ಕಣಪ್ಪಾ”? ಲೋ, ಇಂತ ಕೆಲ್ಲ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೇನೋ. ನಾನೇನ ಮಾಡ್ಲೋ? ದೂರದ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣತಂದು ಲಗ್ಗ ಮಾಡಿದ್ರೆ, ಇಂತ ಕೆಲ್ಲ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೆಲ್ಲ. ಆಗಲಿ ಬಾಯಿಲ್ಲ. ಈಗಲ್ಲ ಕೆಲಸದ ಕಾಲ. ಯಾರು ಸೌದೆ ಸೊಪ್ಪು ಹೊಡಿಯಾಕ್ ಬಂದುಲ್ಲ. ಇಲ್ಲೆ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೋಗಿ ಬಂದ್ರ ಹೆಣ್ಣ ನೋಡ್ಡೆಂದ್ರ ಬರ್ತೇನಿ. ನಮ್ಮ ದೊಡ್ಡದಾದ ಆಲಮರಕ್ಕೋಗಿ ಬಂದ್ರ ಹೊನೆ ಕಡ್ಡಂಬಾಪ್ಪಂತೇಳಿ ಮಗನಿಗೆ ಹೇಳಬಿಟ್ಟು, ಉಟುಕ್ ಕೊಟ್ಟು ಉಟ ಮಾಡ್ಲಿ, ಅವುನ್ನ ಮರ ಕಡಿಯಾಕ್ ಕಳ್ಳಿ, ಈಯಮ್ಮ ಹೆಣ್ಣ ನೋಡ್ಡೆಂಬರಾಕ ಹೊರ್ಮೋದ್ದು.

ಇವ್ವೇನ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಬ್ಬ. ಮರದಮೇಲೆ ಮ್ಮೆಲಕ್ ಹತ್ತಿ ಬುಡ ಕಡಿತಾಯಿದ್ದು. ಎಲ್ಲಾರು ಕೆಳಗೆ ನಿತಗಂಡೆ ಬುಡಕಡುದ್ರೆ, ಇವ್ವು ಮರದ ಮ್ಮೆಲೆ ನಿತಗಂಡ್ರ ಬುಡ ಕಡಿತಾಯಿದ್ದು. ಕಡಿತಾಯಿದ್ರೆ, ಅದೆ ಉರಿನೋರು ಮೂರುಜನ ಹೋಗ್ತಾ “ನೋಡು ಈ ದಡ್ಡ ಸೂಳಿಮಗನ್ನ ಮರದಮ್ಮೆಲೆ ನಿತಗಂಡ್ರ ಬುಡ ಕಡಿತಾನಲ್ಲ ಸಾಯಾಕ್ಲ್ಲು? ” ಇದು ಕೇಳುಲ್ಲ ಬಂದುದ್ದೆ ಮೂರ್ ಜನಾನು ಅಡ್ಡಹಾಕ್. ಏನೋ ಏಕೋ? ಏನು ಇಲ್ಲಿ ನಾ ಸಾಯ್ಯೇನಿ

ಅಂದುಲ್ಲ. ಯಾವಾಗ ಸಾಯ್ತೇನಿ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟೋಗಿ'. 'ಎಹುಷ್ಟ್ ನಾವೇನು ಬ್ರಹ್ಮಾಂತ ತಿಳ್ಳಂಬುಟ್ಟೇನೋ ? ದಢ್ಣ, ಮರದ ಮೇಲೆ ನಿತಗಂದ ಬುಡ ಕಡಿತಾರೆನೋ ?' ಅದೆಲ್ಲ ಆಗಾಕಿಲ್ಲ. ನಾನ್ಯಾವಾಗ ಸಾಯ್ತೇನಿ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟೋಗಿ. ಇವು ಯಾವೈಲ್ಲ ಒಂದು ಕಾರ್ಯಾಂತಕ್ಕಾಗಿ ಅರ್ಜಿಂಟ್ ಹೊಂಟುದು. 'ಲೋ ಹೋಗೋ ನಿನ್ನ ಮೂಗು ಚೊಟ್ಟಾದ್ದಿನ ಸಾಯಿ' ಅಂದು. ಒಂದುಟ್ಟ. ಶಿವಕ್ಕ ನನ್ನ ಮೂಗು ಚೊಟ್ಟಾಗ್ಗೇತನೋ ನೋಡು. ನಂಜಣ್ಣ ನನ್ನ ಮೂಗು ಚೊಟ್ಟಾಗಿದೆಯೇನೋ ನೋಡು. ಅಲ್ಲಿಬ್ಬ ಸಿಟ್ ಒಂದು ಹುಂ ಕಣ್ಣೊ ಚೊಟ್ಟಾಗೆತೆ ಅಂದುಟ್ಟ. ಒಂದುದ್ದೆ ಕದಹಾಕಿತ್ತಲ್ಲ? ಲೇ ಕದ ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಒಂದ ಕೂಟ್ಟಿ, ನಿನ್ನ ಮಗನ ಮೂಗು ಚೊಟ್ಟಾಗ್ಗೆದೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದು. ನಿನ್ನ ಮಗ ಕಾಡಿಗೆ ಸಾಯಕೋದಾಂತ ಹೇಳಿಬಿಡಲೆ ಕದಾಂತ ಹೇಳ್ಣ. ಕಾಡಿಗೋಗಿ ಆಳುದ್ದ ಗುಂಡಿ ತಕ್ಕಂಡ ಹುಣ್ಣೋಂಡ.

ಆ ಕಾಡ್ಗೆ ಜೀನು ಬಿಚ್ಚೊದಿಕ್ಕೆ ಇಬ್ರಾಳಿ ಒಂದುದು. ಒಂದು ಮೂರಗಡಿಗೆ ಜೀನು ಬಿಚ್ಚಿದಾರೆ. ಅಲೆ ಪಶ್ಚಿಮಾಂಬಧಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖುಗೋ ಬ್ರಿಮು. ಮೂರಗ್ಗೆ ಬಿಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟಲ್ಲ. ಇನ್ನೋಂದ ಗಡಿಗೆ ಹೊತ್ತೊಳ್ಳೋರಿದ್ದೆ ಕೂಲಿಕೊಟ್ ಕರ್ಕೆಂದ್ ಹೊಂಟೋದೆವಲ್ಲ ಅಂತ ಒಂದುದಾರೆ. ಇವ್ವು ಗುಂಡಿ ಹೊಡ್ಡೆಂಡ ಹೊತ್ತೊಂಡಿದಾನೆ. 'ಲೋ ಯಾಕೋ ಹೊತ್ತೊಂದೀಯ ?' 'ಲೇ ಹೋಗಯ್ಯ, ಸಾಯಾಕ್ಕೆ ಹೊತ್ತೊಂಡಿದೇನಿ', 'ಎಲ ಇವ್ವು ಏನಂದೆ ಸಾಯಾಕೆ, ಏ ಅಣ್ಣ ಇಲ್ಲಿ ಹತ್ರ, ಉರು ನಮ್ಮು. ಮೂರಗಡಿಗೆ ಜೀನು ಇಳ್ಳಿದೇವಿ. ನೀನೋಂದ ಗಡಿಗೆ ಹೊತ್ತೆಂದ್ ಬರ್ಬೇಕಲ್ಲ? ಎಷ್ಟೆ ದುಡ್ಡ ಕೇಳಿದು, ಕೊಡ್ತೇವಿ'. 'ಎಷ್ಟೆ ಕೊಡ್ತೇರಿ?' 'ಎರಡಾಣ ಕೊಡ್ತೇವಿ'. 'ಕೊಡಿ ಮತ್ತೆ'. ಎರಡಾಣ ಇಸ್ಕೆಂಡಿದಾನೆ. ಒಂದು ಗಡಿಗೆ ಜೀನು ಹೊತ್ತೊಂಡಿದಾನೆ. ಅವು, ಮುಂದೆ ಹೋಗ್ಗು ಅವೇ. ಹಿಂದೆ ಹೋಗ್ಗು ಎಡಗ್ಗೆಲಿ ಗಡಿಗೆ ಹಿಡ್ಡೆಂಡು, ಬಲಗ್ಗೆಲಿ ಎರಡಾಣ ಹಿಡ್ಡೆಂಡು, ಇವು, ಎರಡಾಣ ಕೊಟ್ಟವೇ ಇದರಲ್ಲಿಂದು ರಗರು ತರ್ತೇನಿ, ಅದುನ್ನ ಸಾಕ್ತೇನಿ, ಅದು ಇಷ್ಟಪ್ಪ ಆಗ್ತದೆ, ಅಂದ. ಎರಡೂ ಕೃಬಿಟ್ಟ. ಅದು ದೊಪ್ಪೆಂತ ಬಿದ್ದು ಒಡ್ಡೊಯ್ಯು. ಇನ್ನೇನ್ನ ಮಾಡ್ತಾರೆ ಅವು? ಒಂದೊಂದ್ ಒದೆ ಕೊಟ್ಟಬುಟ್ ಹೋದು. ಅದೇ ಟ್ಯೂಮ್ಬಲ್ಲಿ ಇಬ್ರಾಳಿ ಕಳ್ತನಕ್ಕೆ ಬರ್ತಾ ಅವೇ. ಇವ್ವು ಸ್ವಲ್ಪ ಆಳು ಬಲವಾಗಿದ್ದು. 'ಅಣ್ಣ ಇವನ್ನ ನಮ್ಮ ಜೊತೆಗೆ ಕರ್ಕಂದೋದ್ದೆ, ಬಾರಾದ್ದ ಹೋರುಸ್ವೇದಲ್ಲಣ್ಣ ಅಂತೇಳಿಬಿಟ್ಟ ಮಾತಾಡ್ಡೆಂಡ ಬರ್ತಾಯಿದು. ಇವ್ವಿಗೆ ಕೇಳಿಬಿಡ್ತು. ಅವು, 'ಏನಣ್ಣ ಕಳ್ತಾನಕ ಬರ್ತೇಯ?,' 'ಓ ಬರ್ತೇನಿ'.

ಸರಿ ಹೋದು. ಒಂದ್ ಮನಿಗೆ ನುಗ್ಗಿಬಿಟ್ಟ. ಅವೇಲ್ಲ ಪೆಟ್ಟಿಗಿಟ್ಟೆ ನೋಡಿದ್ದೆ ಇವ್ವೇನ್ ಮಾಡ್ತ? ರಾಗಿಕಲ್ಲು ಎತ್ತಿದ. ಅದೇನಂತ ಬಾರ ಇರ್ಲಲ್ಲ. ಹಸಿಕಲ್ಲು ಎತ್ತಿದ, ಭಾರಾಗಿತ್ತು. ಇವು ಹೊತ್ತೆಂಡ ಕೆಂಬಾರ, ಗುಂಡಿಗೆ ಹಾಕಿದು. ಇವು ಹಸಿಕಲ್ಲಾ ಹೊತ್ತೆಂಡ ಒಂದ್ ಗುಂಡಿಗೆ ಹಾಕ್ಕ. ಅಯ್ಯೋ ನಿನ್ ಓಸ್ ಅಡ್ ಇದ್ಯಾಕ್ಕ ಈ ಹಸಿಕಲ್ಲಾ ಹೊತ್ತೆಂಡ ಬಂದಿದ್ದೀಯ? ನಿವೇನಪ್ಪ ಮಾತಾಡ್ಡೆಂದ ಬಂದಿದ್ದು? ಬಾರಾದ್ ಹೋರಾಕ್ ಸರಿಗ್ವೆ ಅಂತಲ್ಪೇನಪ್ಪ? ರಾಗಿಕಲ್ಲಾ ಎತ್ತಿದೆ ಬಾರಾಗಿರ್ಲಲ್ಲ. ಹಸಿಕಲ್ಲಾ ಎತ್ತಿದೆ ಬಾರಾಗಿತ್ತಪ್ಪ.

ಎತ್ತುಂದ್ರ ತಗಂದ್ರ ಬಂದೆ. ಅಯ್ಯ್ಯ ದಡ್ಡ ಹಾಗಲ್ಲ ಕಣೋ. ಬಾರವಾದ ಪದಾರ್ಥವಾಗಿರತಕ್ಕಂತ ಕಬ್ಬಿಣದ ಪಟ್ಟಿಗೆ ಇಂತದು ತರಬೇಕು. ಓಹೋ ಹಾಗೋ ನಡ್ಡಿ, ಇನ್ನೊಂದು ಉರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕಳ್ತನ ಮಾಡ್ಯಂಡೆ ಸುತ ತಗಂಡೇ ಬರಬೇಕು.

ಇನ್ನೊಂದೂರ್ವಲ್ಲಿ ಅವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಹಬ್ಬ. ಒಬ್ಬ ಮುದುಕಿ ಮನೇಲಿ ಒಲೆಮ್ಮಾಲೆ ಬೇಯಾತ್ಯಾಯಿದೆ. ‘ನಾವು ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಪೂಜೆ ಮಾಡ್ಯಂದ್ರ ಬಂದ್ವಿದ್ದೆವಿ ಹಾಗೇಂತೇಳಿ ಹೋರ್ಯೋಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದಾರೆ ಮನೆಯೋರು. ಈ ಮುದ್ದಿಗೆ ಹಂಗೆ ನಿದ್ದೆ ಬಂದಿದೆ. ಮಲಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಸರಿ ಒಲೆಮ್ಮಾಲೆ ಪಾಯಸ ಕುದಿತಾ ಏತೆ. ಇವರು ಮೂರ್ ಜನಾನು ಅದೆ ಮನೆಗೆ ನುಗ್ಗಿದ್ದು. ಇವೆಲ್ಲ ಪೆಟ್ಟಿಗಿಟ್ಟಿ ನೋಡ್ತಾಯಿದ್ದೆ, ಇವ್ವು ಪಾಯಸ ಕುದಿತಾ ಇದ್ದುದ್ರ ನೋಡಿ ಏ ಬರ್ಲೋ ಇಲ್ಲಿ. ಪಾಯಸ ಕುಡಿಬಿಟ್ಟ ಕಳ್ತನ ಮಾಡ್ಯಂದ್ರ ಹೋಗಾನ. ಅಗ್ನಿಪ್ರಾಂದ್ಯಂದ್ರ ಬಂದ್ರ ಕುಂತ್ಯಂದ್ರು. ಅವರಿಗು ಎಲೆಹಾಕ್ಕ. ತನಿಗು ಬಂದು ಎಲೆ ಹಕ್ಕೆಂದ. ಸರಿ ಅವನಿಗು ಬಂದ್ರ ಸೌಳ ಹಾಕ್ಕ, ತನಿಗು ಬಂದ್ರ ಸೌಳ ಹಕ್ಕೆಂದ, ಪಾಪ ಎಷ್ಟು ಅಸ್ವಾಗಿ ಮನಿಗಿದಾಳೋ ಮುದ್ದೀಂತ ಎತ್ತಿ ಅವಜ್ಞಿ ಬೆನ್ನಿನ ಮ್ಮಾಲೆ ಕವುಚಿಟ್ಟು. ಸುಡೋ ಪಾಯಸಲ್ಲೇ ? ಯಾವ್ವಾಂದ್ದು. ಆ ಮೂಲೆಗೆ ಒಬ್ಬನೋದೆ. ಈ ಮೂಲೆಗೆ ಒಬ್ಬನೋದೆ. ಸರಿ ಅತ್ಯೋರು ಇತ್ಯೋರೆಲ್ಲ ಬಂದ್ರ ತುಂಬ್ಯಂದ್ರು. ಏ... ಏನಜ್ಞ ಏನಜ್ಞ ಅಂದ್ರು. ಅಪ್ಪಾ ಹಾಗೆ ಪಾಯಸ ಕುದುಸ್ಯೋಂದ್ರ ಮನಗಿದ್ದೆ. ಯಾರೋ ಎತ್ತಿ ಬೆನ್ನಿನಮ್ಮಾಲೆ ಬಿಟ್ಟಬಿಟ್ಟು. ಆ ಭಗವಂತನಿಗೆ ಗೋತ ಕಣಪ್ಪಾಂತ ಕೃ ಮುಗದ್ಲಂತೆ. ಇವನು ಅದೆಗತೆ ಕುಂತುದ್ದಲ್ಲ. ಏ ಹಾಕಿ ಬಿಡ್ತೇನೋದು. ನನ್ನೊಬ್ಬನ್ನ ತೋರುಸ್ತಿಯಾ ? ಅಂದ. ‘ಅವಾಗ ಅವರಿಬ್ಬಾಲ್ಲ ತಗಂದೋಗಿ ಸ್ವೇಷನ್ನಿಗೆ ಬಿಟ್ಟಬಿಟ್ಟು. ಇವನ್ನ ಸುದ್ದ ದಡ್ಡಾಂತ ಬಿಟ್ಟಬಿಟ್ಟಂತೆ.

ಹೇಳಿದವರು : ತಿರುಮಲಯ್ಯ, ೫೫ ವರ್ಷ, ಒಕ್ಕಾರ್ಲಿಗ ಹೆರಗನಹಳ್ಳಿ, ನಾಗಮಂಗಲ ತಾಲ್ಲೂಕು.

೩೬. ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿ

ಒಂದೂರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಗಂಡ ಎಂಡ್ತು ಇಬ್ಬ, ಆಳಿದ್ದು. ಇರ್ತುಲೂವೆ ಅವಶೇಷ ಮಾಡಿದ್ದು? “ಎನು ಮಾಡಿಲ್ಲವಲ್ಲೋ” ಅಂತ ಗಂಡನ್ನ ಕೇಳಿದ್ದು. ಗಂಡ ಏನು ಮಾಡ್ದ? ವೋಗಿ ಅಕ್ಕ, ಬೇಳೆ, ಬೆಲ್ಲ ಎಲ್ಲ ತಗೋಂಬಂದ. ಮನೇಗೆ ತಗಂಬರ್ತುಲೂವೆ ಅವಶೇಷ ಮಾಡಿದ್ದು? ತಿಂಗ್ಳಾದೂ, ಏನೂ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡ್ದೋ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ತಗೋಂಬಂದಿದ್ದು, ಅಡಿಗೆ ಮಾಡ್ದೋ ಇಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮೆ ಯಾವ್ವೋ ತರಕಾರೀಲಿ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡ್ದಂಗೆ ಮಾಡೋದ್ದು. ಅವ್ವೇನು

ಮಾಡ್ದ? 'ನಾನಿರೋಕ್ತಿಲ್ಲ, ಸಂತಗೋಗ್ರಿಣಿ. ನಂಗೆ ಬುತ್ತಿ ಮಾಡಿ ಕಟ್ಟು. ಅಂತ ಗಂಡ ಕೇಳ್ಣ. ಗಂಡ ಕೇಳೊಹೊತ್ತೆ ಇವೇನು ಮಾಡಿದ್ದು? ಅನ್ನ ಮಾಡಿ, ಚಪಾತಿ ಮಾಡಿ, ಬುತ್ತಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದು.

ಮನೆ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಬೇವಿನಮರ, ಆ ಬೇವಿನ ಮರದಾಗೇ ಬುತ್ತಿ ಸಹಿತ ಕುತ್ತೊಂಬಿಟ್ಟು. ಅವ್ಯಾ ಕೂತ್ತೊಂತ್ತೊಲ್ಲವೇ ಒಬ್ಬ ಗೌಡತಾತ ಅಂತ ಅವಯ್ಯ ಗೌಡತಾತ ಒಂದು ಇವು, ಮನೇಲಿ ಮಲ್ಲಿ ಕೊಂಡ. ಮಲಕೋತ್ತೊಲ್ಲನೂ ಇವೇನು ಮಾಡಿದ್ದು? ವಡೆ ಕಜ್ಜಾಯ ಬೋಂಡ ಅಂತದ್ದು ಇಂತದ್ದು ಎಲ್ಲಾ ಮಾಡಿಟ್ಟು ಒಂದು ಗಡಿಗೇಗೆ ತುಂಬಿ, ಮಡಗಿ ತಾತನ್ನ ಎಬ್ಬಿಸಿ ತಾನು ತಿನ್ಮೊಂದ ಅಂತ್ತೊಲ್ಲವೇ ನೀರು ಹೊತ್ತೊಬರಕೆ ಹೋದ್ದು.

ಹೊತ್ತೊಬರೊತ್ತೊಲ್ಲವೇ ಗಂಡ ಒಂದು ಏನ್ ಮಾಡ್ದ? ಕಾದೆಣ್ಣೆ ಇರ್ತದಲ್ಲ, ಅದನ್ನ ತಗೋಬಂದು ಮೂಗಾಗೆ ಬಾಯಿಗೆ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟು. ಯಾರಿಗೆ? ಆ ಗೌಡತಾತಂಗೆ. ಆ ಗೌಡತಾತ ಸತ್ತೋಗ್ರಿಟ್ಟು. ಸತ್ತೋಗ್ರಿವೊತ್ತೆ ಏನ್ ಮಾಡಿದ್ದು? ಒಳಗೆ ಅಭಾತ್ ಇದ್ದು.

ಗಂಡ ಮನೆಗೆ ಒಂದ. ಅವನು ಇವನ್ನ ಎಬ್ಬಿಸಿ ಕುಂಡಿಸ್ತಿಟ್ಟು ಆ ಕೈಗೊಂದು, ಈ ಕೈಗೊಂದು ವಡೆ ಕೊಟ್ಟಿಟ್ಟು, ಒಂದು ಒಬ್ಬಿಟ್ಟು ಬಾಯ್ಗೆ ಇಟ್ಟಿಟ್ಟು. ಯಾರ್ಗೆ? ಆ ಗೌಡತಾತಂಗೆ. ಎಣ್ಣೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಲ್ಲ ಅವಯ್ಯಂಗೆ. ಎಣ್ಣೆ ಬಿಡೊತ್ತೊಲ್ಲವೇ ಇವು ಏನ್ ಮಾಡಿದ್ದು? ಒಂದವೇ ಅಯ್ಯೋಯ್ಯೋ ನಿನಗಾಗೇ ಮಾಡಿದ್ದೆ ಆಗ್ನೆ ತಿಂತಾ ಕುಂತಿದ್ದೀಯಲ್ಲಾವ್ತ ಅಂತ. ಅವ್ಯಾ ಜೀವದಾಗಿದ್ದೆ, ಅಲ್ಲ ಮಾತಾಡೋದು? ಕಾದ ಎಣ್ಣೆ ಬಿಡಿಸೊಂಡಿದ್ದ್ವಾನು ಅಂಗೇಯಾ ತಿಂಡಿ ತಿನಿದ್ದಾ. ಒಂದ್ ಇಂಗ್ ಮುಟ್ಟಿದ್ದು. ತಟಕ್ಕನೆ ಉಂಡೋತ್ತಿಟ್ಟು. ಉಂಡೋತ್ತೊಲ್ಲವೇ ಒಲೆ ಮುಂದೊಳ್ಳಿ ಅಳ್ತಿದ್ದು.

ಅಳ್ತಿರ್ತೂವೇ ಇವ್ಯಾ ಕಟ್ಟಿಗೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಲ್ಲ? ಗಂಡ ಒಂದು ಲೇ ನೀರು ಕೊಡೆ ಅಂತ ಕೇಳ್ಣ. ಕೇಳೊವೊತ್ತೆ ಇವಳು ಏನಂದ್ತೊಲ್ಲ ಕೊಡ್ತಿಣಿ ಅಂತ ನೀರು ತಕ್ಕೊಂಬಂದ್ದು. ಕೊಟ್ಟು. ಇದ್ದುಕೇ ಸೋರಕ ಪೂರಕ ಅಂತಿಯಾ, ಅಂತ ಹೆಂಡಿತ್ತಿನ ಕೇಳ್ಣ. ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ಏನಂದ್ದು. ಅಯ್ಯೋ ಯಾರೋ ಗೌಡತಾತ ನಮ್ಮನೆಗೆ ಒಂದಿದ್ದು. ಸತ್ತೋಗ್ರಿಟ್ಟವನೆ ಕಣ್ಣ ಅಂತ ಗಂಡಂಗೆ ಹೇಳಿದ್ದು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವ್ಯಾನ್ ಅಂದ, ಸತ್ತೋದ್ದೇ, ವೋಯ್ತಾನೆ ಬಾರೆ ಆದಕ್ಕಾಗಿ ಅಳ್ತಿಯಾ. ಅಂತನೇ ಒಳಗೆ ಒಂದು ನಿಮ್ಮ ಅತ್ತ ನಿಮ್ಮ ಮಾವನ ಕಾಲದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಇಲ್ಲೇನೆ ತಕ್ಕೊಂಬಾ ಅಂದ. ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ತಕ್ಕೊಂಬಂದ್ದು. ನಗೋಂಬರ್ತು ಲೂವೆ ಇವು, ಏನ್ ಮಾಡಿದ್ದು? ಒಂದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗೆಲ್ಲ ಅವನ್ನ ತುಂಬಿಟಿಟ್ಟು. ಅವ್ಯಾ ಸತ್ತೋಗ್ರಿರ್ತನಲ್ಲ. ಅವನ್ನ ತುಂಬಿಟ್ಟು. ತುಂಬಿಟ್ಟು ದಾರ ಕಟ್ಟಿಟಿಟ್ಟು. ತಗೋಂಡೋಗಿ ದೇವು, ರೂಪಾನಲ್ಲಿ ಮಡ್ಡಿಟಿಟ್ಟು.

ಅವಶ್ಯ ಪನಪ್ಪ ಅಂದೆ, ಕಳುಗಳು ಅವ್ಯಾ ಮನೇಗ್ ನುಗ್ಗೋ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟಿದ್ದು. ಇವೇನು ಮಾಡ್ದ? ಕಳು ಇದ್ದಿದ್ದು ನೋಡಿದ್ದಲ್ಲ? ಇವ್ಯಾ "ಪಯ್ಯ ದೇವು, ಒಡವೆ ಇದೇ, ಜೋಪಾನವಾಗಿ ಮಲ್ಲೊಳೆ" ಅಂತ ಹೇಳಿದ. ಗಂಡ ಒಂದು ಮಂಚದ ಮ್ಯಾಲೆ, ಹೆಂಡಿತ್ತು

ಒಂದು ಮಂಚದ ಮಾಲೆ ಮಲಿಕೋಂಡು. ಮಲಿಕೋತ್ತಾವೇ ಇವು, ಏನು ಮಾಡಿದ್ದು? ಒಷ್ಟೊತ್ತು ಇದ್ದವರು ಬಂದಿದ್ದು. ಪೆಟ್ಟಿ ಹೊತ್ತೊಂಡು ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟು, ಕಣ್ಣು. ಏದು ಜನ ಜೊತೆಯಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದು. ಅವು, ಏದು ಜನಾನೂ ಹೊತ್ತೊಂಡು ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟು. ಹೊತ್ತೊಂಡು ವೋಗೋಂಡು ವೋಗೋಂಡು ವೋಗಿ ಒಂದು ಬಾವಿಗೋಂಡು. ಅವುಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಯಜಮಾನ ಇದ್ದು. ಅದರೊಳಗೆ ಯಜಮಾನ ಏನಂದ? ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲಾ ಇಳ್ಳಬೇಡ್ರಿ ಕಣ್ಣಪ್ಪ. ದೇವ, ಒಡವೆ ಏತಂತೆ. ವೋಗಿ ತುರುವಕೆರೆ ಸಂತೇಲಿ ಅಣ್ಣಿ ಕಾಯಿ ತನ್ನಪ್ಪ ಅಂತಹೇಳಿದ್ದು. ಅಣ್ಣಿ ಕಾಯಿ ತನ್ನಪ್ಪ ಅಂತ್ಯಾಲ್ಲಾವೇ ಇವು, ಏನು ಮಾಡಿದ್ದು? ಅಣ್ಣಿ ಕಾಯಿ ತರಾಕ್ ವೋಗ್ಗಿಟ್ಟು. ಆಯಪ್ಪವರು ನಾನು ಜನಾನೂವೆ.

ಈ ತಾತ ಇದ್ದಲ್ಲ ತಾತ ಇದನ್ನು ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ತಗೋಂಬಿಡೋಣ ಅವು, ಬರೋವೋತ್ತೆ ಅಂತ ವೋಡು ಅಲ್ಲಿಗೆ. ಅಲ್ಲಿಗೋಯ್ತಲೂವೇ ಅಲ್ಲಿ ಸತ್ತ ಏಣ ಹಲ್ಲಾಗಿರಕೊಂಡಿತ್ತು. ಸತ್ತ ಏಣ ಅಲ್ಲಿರಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ ಇವ್ವು ಏನ್ನಾಡ್ದು? ಅಂಗೇ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟು ಬಂದಿಟ್ಟು. ಒಂದಷ್ಟು ದೂರ ಕುಂತಿದ್ದು. ಇವು, ಏನ್ನಾಡಿದ್ದು? ಒಂದು ಏವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಹಣ್ಣಿ ಕಾಯಿ ತಗೋಂಬಂಡು. ಹಣ್ಣಿ ಕಾಯಿ ತಗೋಂಬರೋವತ್ತೆ ಅಮೇಲೆ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿದ್ದು, ಗಂಧದಕಡ್ಡಿ ಬೆಳಗಾಬಿಟ್ಟು. ಬೆಳಗ್ಗವೇ ವೋಗಿ ಕುಂತೊಂಡು ಮತ್ತೆ ನಂಗೇನೂ ಬ್ಯಾಡಿ ಕಣ್ಣಪ್ಪ. ನನಗೆ ಬರಿ ಹಣ್ಣಿ ಕಾಯಿ ಕೊಡ್ರಪ್ಪ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿರೋದೆ ಸ್ಕು ನಂಗೇ ನೀವು ನಾಕಜನಾನೇ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುಪ್ಪ. ನಿಮಗೆ ಕಳ್ಳತನ ಕಲ್ಲಾನಂತ ನಾನು ಬಂದಿದ್ದೆ; ಅಂತಹೇಳಾ. ಆಗಂತ ತಾತ ಹೇಳೂತ್ತೇ ಇವು, ಏನ್ನಾಡಿದ್ದು? ಬಿಂಜ್ಜಿ ನೋಡ್ತಾರೆ, ಏಣ. ಲೇ ಲೇ ಲೇ ಇದೇನು ಹಿಂಗ್ ಆಗ್ನಿದ್ದಲ್ಲ. ಏನ್ನಾಡೋಣ ನಾವು. ತಡೀ ಇವತ್ತು ಏನಾರ ಮಾಡಿ ಅವಳನ್ನೇ ವೋತೊಂಡು ಬಂದಿಡೋಣ ಅಂತ ಬಂದು.

ಬರ್ತಾಲೂವೆ ಮಂಚ ಮಂಚವೇ ಹೊತ್ತೊಂಡು. ಮಂಚವೇ ಹೊತ್ತೊಂಡು, ವೋಗೋಂಡು ವೋಗೋಂಡು ಓಯ್ತಾ ಇದು. ವೋಯ್ತಾ ಇರ್ತಾಲೂವೆ ಬಂದು ಅಲದಮರ, ಒಂದು ಮಾವಿನಮರ, ಒಂದು ಹಿಪ್ಪೆಮರ. ಮೂರ್ತಿರ ಇರ್ತಲೇಯಾ ಆ ಮರತಕ ವೋಯ್ತಾಲೂವೆ ಇವ್ವೇನು ಮಾಡಿದ್ದು, ಮಂಚದ ಮ್ಯಾಲೆ ಇದ್ದವು, ಅಲದಮರದ ಬೇರು ಹಿಡೊಂಡು ಮ್ಯಾಕ್ ನೆಗ್ಗೊಂಬಿಟ್ಟು. ತಾಂಡುಹೋದ್ದು. ಕೆಳಕಾಗಿದ್ದು. ಮಂಚದ ಮ್ಯಾಲೆ ಇಲ್ಲೆ ಇಲ್ಲ. ಅವು ವೋಗ್ಗಿಟ್ಟಿವೆ. ಅಮೇಲೆ ಏನ್ನಾಡಿದ್ದು? ಇನ್ನೊಂದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಬರ್ಲೀ ಏನಾರಮಾಡಿ ಈವತ್ತು ಏನಾರಾಗ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಅವು ಮನೆಗೆ ನುಗ್ಗೇಕು ನಡ್ರಿ, ಅಂತ ಬರ್ತಾ ಇದು. ಬರ್ತಾ ಇರ್ತಾಲೂವೆ ಇವ್ವೇನು ಅಂದು? ಮತ್ತೆ “ಏನ್ನೇಡ ನಡೀರಿ ಮಾವಿನ ಮರದಲ್ಲಿ ಅಣ್ಣಿಪಣ್ಣಿ ಕಿತ್ತೊಂಡು ಇವತ್ತು ಹೋಗೋಣ ಅಂತಾವ, ಮರಕ್ ಬರ್ತಾ ಇದು. ಇವ್ವೇನ್ ಅಂದ್ಲು ‘ಏಯ’ ಮತ್ತೇ ಅಂಗಲ್ಲ ನೀನು ನೋಡಿದ್ರಿ, ಈ ಮರಕ್ಕೆ ಅತ್ತಿದ್ದೀಯಾ. ಈ ಮರದಾಗೇ ಅವರೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳಾಕಾಗ್ಗೂ. ನೀನು ನೀನೊಬ್ಬನೆ ಬಾ ಈ ಮರಕ್ಕೆ ಅಂತಹೇಳಿದ್ದು. ಮರಕ್ಕೆ ಹತ್ತೊಂಡಿದ್ದಲ್ಲ ಅವು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನೇನಂದ, ಮತ್ತೆ

ಇದರೊಳಗಡೆ ನೋಡು ಮೂಗ್ಗಚೌಡಿ ಅದೆ, ಒಬ್ಬು, ಈ ಮರಕ್ ಹತ್ತಾರ್ಬೇಡಿ ಕಣಪ್ಪು ಅಂತ ಹೇಳಿ. ಆಮೇಲೆ ಅವಶೇನು ಮಾಡಿದ್ದು? ಇವ್ವೆಲ್ಲೆ ಇಬ್ಬು, ಆ ಮರದಾಗಿದ್ದು, ಇವ್ವು, ಆಳಗೂಂದೊಂದು ಮರಕ್ ಅತ್ಯೂಂಬಿಟ್ಟು. ಅತ್ಯೂಂಡ್ ಏನಂದು, 'ಅಲ್ಲ ಕಣಪ್ಪು ನೀನು ಇಂಗೇ ಇದೆ, ಆಗ್ತರ. ನೀವು ಅಣ್ಣು ಕಿತ್ಯೂಂಡು ತಿನ್ನೀ ನಾನ್ ಮರ್ದಾಗ್ ಇದ್ದಿನೆ.

ನೀವು ಈ ಮರಕ್ಕೆ ಬರಬ್ಬಾಡಿ. ಈ ಮರದಾಗೆ ಚೌಡಿ ಅವ್ವೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲ ? ಇವ್ವು ಬಂದ ಇಳ್ಳು. ಆಮೇಲೆ ಇವ್ವು, ಏನ್ನಾಡಿಟ್ಟು? ಒಷ್ಟುದೂರ ಬಂದವೇ. ಮತ್ತೆ ನಾನೇ ಗಂಡ ನೀನೇ ಹೆಂಡ್ರಾಗೋಗು ಅಂತ ಹೇಳಿ. ಅವ್ವು ಅದಕ್ ಏನಂದ? ಇವ್ವು ನನ್ನ ನಾಲಿಗೆ ನಿನಗೆ ಕೊಡ್ತಿ ನಿ, ನಿನ್ನ ನಾಲಿಗೆ ನನ್ನ ಕೊಡು ಅಂತ ಕೇಳಿ, ಇವ್ವು. ಯಾರನ್ನ ? ಅವಯ್ಯನ. ಮರಕ್ ಅತ್ತಿದ್ದಲ್ಲ ಅವ್ವೆ. ಅವ್ವೆ ಇವ್ವು ಕೇಳಿದ್ದು. ಮರಕ್ಕೆ ಅತ್ಯೂಂಡಿದ್ದಲ್ಲ ಅವ್ವು. ಆಮೇಲೆ ಅವಾಗೇನಂದ. ಲೇ ಅಂಗಲ್ಲ ಗಂಡ ಹೆಂಡು, ಆಗೋದು, ನಿನ್ನ ನಾಲ್ಗೆ ನನಗ್ ಕೊಡು ನಾನ್ ಚೀಟಿ ನಿ, ನನ್ನ ನಾಲ್ಗೆ ನೀನು ಚೀಪು. ಆವಾಗ್ಲೇ ನಾವು ಗಂಡ ಹೆಂಡಿ ಆಯ್ತೀವಿ, ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು. ಅದಕ್ಕೆ ಇವ್ವು ಏನ್ನಾಡಿದ ? ನಾಲಿಗೆ ಅವುಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ. ಅವನು ಎಲ್ಲೋ ಒಂದ್ ಸ್ವಲ್ಪ ಚೀಪ್ಪೋಂಡ ಅವಳ್ ನಾಲ್ಗೇಯಾ. ಆಮೇಲೆ ಇವ್ವೇನ ಮಾಡ್ದ ನಾಲ್ಗೆನೆಲ್ಲ ಎಬ್ಬಿಕೊಟ್ಟ. ಕಟ್ಟಕನೇ ಕತ್ತರಿಸ್ತ್ಯೂಂಬಿಟ್ಟುಳು. ಕಡ್ಲೋಂಬಿಟ್ಟು ನಾಲ್ಗೇಯಾ. ಕಡ್ಲೋಂಬಿಟ್ಟು ಏನಂದ್ದು ಮೂಗ ಚೌಡಿ ಅದೇ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲ ಇವ್ವು ಅದಕ್ಕೆ. ಇವ್ವೇನು ಮಾಡಿದ್ದು? ಈ ಕಡೆ ಮರ್ದಾಗಿದ್ದವ್ವು, ಇವ್ವು ಯಾವಾಗ ನಾಲ್ಗೆ ಕತ್ತರಿಸಿಕೊಂಡು ಕೆಳೆ ಬಿದ್ದೋದ್ದಲ್ಲ, ಬಿದ್ದೋತ್ತಲೆಯಾ ನಾಲಗೆ ಇಲ್ಲಾಲ್ಲ ವ್ಯಾಯಾಯಾ ಅಂತಿದ್ದಲ್ಲ, ಕೆಳಕ್ ಬಿದ್ದೋದ್ದಲ್ಲ, ಮೂಗ ಚೌಡಿ ಹಿಡ್ಲೋಂಡ್ ಬಿಡ್ತು ಅಂತ ಓಟ ಕಿತ್ತಿಟ್ಟು.

ಮೂಗ್ಗಚೌಡಿ ಅದೇ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲ ಇವ್ವು? ಅದಕ್ ಇವ್ವು, ಓಟ ಒಡ್ಡಿಟ್ಟು. ಆ ಮರದ ತಾವಿಂದ ಅಮ್ಮಾಕ್ಕೆ ವೋಗೋಂದ್ ವೋಗೋಂದ್ ವೋಗ್ಗಿಟ್ಟು. ಅಮ್ಮಾಕೆ ಇವನ ನಾಲ್ಗೆ ಕತ್ತರಿಸ್ತ್ಯೂಂಡಿದ್ದಳಲ್ಲ? ಇವ್ವು ವೋಗಿ ಗಂಡನತಾವ ಬಾಳ್ಯೋಂಡ್ಲು.

ಹೇಳಿದವರು : ಅಕ್ಕೆಯ್ಯಮ್ಮೆ

೩೨. ಚಾಲೋಕು ಹುಡುಗಿ

ಒಂದು ಹುಡ್ಗಿ ಜೋಳದ ಹೊಲ ಕಾಯ್ಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದು ಮನಗೆ ಬತ್ತಿದ್ದು. ಒಂದು ಹುಡ್ಗಿ ಹಾದೀಲೆ ಬತ್ತಿದ್ದ. ಅವ್ವನ್ನು ನೋಡಿ ಹುಡ್ಗಿ 'ಏಳ್ಳು ಎಲೆ ಆಗ್ನಾಗ ನೀನೆಲ್ಲಿ ಹೋಗಿದ್ದಿದ್ದೆ' ಅಂದ. ಅದಕ್ಕೆ ಹುಡ್ಗಿ 'ಸುತ್ತು ಕಡ್ಡಿ ತುಂಬೋರ ತಬ್ಬತ್ತಿದ್ದೆ. ನೀನೆಲ್ಲಿ ಹೋಗಿದ್ದೆ, ಅಂದ್ಲು. ಇವರ್ಗನೆ ಹೆಣ್ಣು ತಂದೆತರ್ಭೇಕು ಅದ್ಯೂಂಡು ಸಾಯಂಕಾಲ ಅವರ್ಗನೆ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಹೋದ್ದು.. ಅವರಪ್ಪೆ, ಅವರವ್ವೆ, ಅವನು, ಮೂರು ಜನವೆ.

ಹುಡ್ಡಿಯರವ್ವ ಸಂತೇಗೋಗಿದ್ದು. ಅವರಪ್ಪ ಸೋಗೆ ಕಡ್ಡೊಂಡು ಬರಲು ಹೋಗಿದ್ದು. ಇವು ಹೋಗಿ ನಿಮ್ಮಪ್ಪ ಎಲ್ಲೋದ ಅಂದು. ಅದ್ದೇ ಆ ಹುಡ್ಡಿ 'ನಮ್ಮಪ್ಪ ಭೂಮಿ ತುಂಡೆ ಚಾಪೆ ಹಾಕೋಕೋಗವೇ' ಅಂದ್ದು. ನಿಮ್ಮಪ್ಪ ಎಲ್ಲೋದ್ದು ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದಾಗ, ನಮ್ಮಪ್ಪ ತಲೆ ಕೆಚ್ಚಿ ಒಲೆಮ್ಮಾಲಾಕಿ ಸಂತೆಗೆ ಹೋಗವೇ. ಹೋತ್ತಿದ್ದೇ ಬತ್ತಾಳೆ. ಸಾಯಂಕಾಲ ಆದೆ ಬರಲ್ಲ ಅಂದ್ದು.

ಎಷ್ಟೊಂದು ಉತ್ತರ ಹೇಳಿದ್ದವೇ. ಈ ಹೆಣ್ಣನ್ನೇ ತರಬೇಕು ಅಂದ್ದೊಂದು ಅವರಪ್ಪ ಅವರವ್ವ ಇಲ್ಲದಕ್ಕೆ ನಾಲೆ ಬರ್ತೀವಿ ಅಂದುಕೊಂಡು ಬತ್ತಾ ಇದ್ದು. ಅವರು ಬರ್ದಾಗ ಆ ಹುಡ್ಡಿ ಆ ಹುಡುಗನ್ನೇ ಅಂದ್ದು. 'ಲೇ ನಿನ್ನ ಹುಟ್ಟಿದೋನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ನಿನ್ನರಡು ಕಟ್ಟಹಾಕಿಸ್ತೇನಿ, ಅಂದ್ದು.

ನಾನು ಅವಳ ಸಂಗಮಾಡಿದ್ದ ತಾನೆ ಅವು ನನ್ನ ಕಟ್ಟುಕೊಂಡು ? ಅವಳ ಸಂಗ ಮಾಡೋದು ಬ್ಯಾಡ. ಮದ್ದೆ ಆಗೋದು ಬ್ಯಾಡಾ ಅಂತ ಸುಮ್ಮೆ ಮನೇಲಿ ಇದ್ದು ಬಿಟ್ಟ.

ಇವೇನು ಮಾಡಿದ್ದು ? ಮರಾಟಿಗರ ಹೆಂಗಸರ ವೇಷಹಾಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಅವರ ಮನೆ ಮುಂದೆ ಗುಡಿಸಲು ಹಾಕೊಂಡು ನಾಟ್ಟ ಆಡಿದ್ದು. ಈ ಹುಡುನ್ನೇ ಅವಳ ಮ್ಯಾಲೆ ಪಿರಿತಿ ಬಿತ್ತು. ಆಮೇಲೆ ಅವಳು ಅವನ್ನೇ ಗಭಿಣ ಆಗಿ ಏಳು ತಿಂಗಳಾದ ಮ್ಯಾಲೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದ್ದು.

ಮನೆಗೆ ಬಂದಾದ ಮೇಲೆ ಅವರಪ್ಪ ಅವರವ್ವ ಇಷ್ಟು ದಿನ ತನ್ನ ಚಂದಾಗಿದ್ದೆ. ಈಗ ಹಿಂಗಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದೀಯ. ಗಂಡ ಇಲ್ಲೆ ಗಭಿಣ ಆಗಿದ್ದೀಯಲ್ಲ ಅಂದಿದ್ದಕ್ಕೆ "ನೀವೇನೂ ಹೆದರೊಬ್ಯಾಡಿ. ನಾನು ಗಂಡ ಇದ್ದೆ ಗಭಿಣ ಆಗಿರೋದು" ಅಂತ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿದ್ದು.

ಹಿಂಗೆ ಇರ್ಮೇಹಾದೆ ಅವಳ್ಲೇ ಒಂದು ಗಂಡು ಮಗ ಆಯ್ತು. ಅವನ್ನ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಓದೋಕೆ ಸೇರಿಸಿದ್ದು. ಹನ್ನೆರ್ಪು ವರ್ಷದ ಮ್ಯಾಲೆ ಅವರಮ್ಮನ್ನ ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಯಾರಮ್ಮ ಅಂತ ಕೇಳಿ. ಅದ್ದೇ ಅವನ ತಾಯಿ ಹಿಂಗೆ ಹೇಳಿದ್ದು.

ಮಗ ಆ ಹೋತ್ತು ರಾತ್ರಿ, ಹೋದ. ತಂದೆ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದ್ದು. ಹೋದೋನೆ ತಂದೆಗೆ ಎರಡು ಕಟ್ಟುಕ್ಕಟ್ಟು, ಮಂಚದಕಾಲು ಕಿತ್ತೊಂಡು ಓಡಿ ಬತ್ತಿದ್ದು. ಆಗ ಕಳ್ಳ ಅಂತ ಉರೋರೆಲ್ಲ ಅವ್ವ ಹಿಡೊಂಡು; ಆಗ ಅವನು ಕಂಗಣಿನ ಮಗ, ಅಂತ ಗೂತ್ತಾಯ್ತು.

ಆಮೇಲೆ ಪಟ್ಟ ಹುಟ್ಟಿ, ಪಟ್ಟತಾರಿಸಿ, ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನ ಕರೆಸಿ, ಅವರ್ಗ ಮದ್ದೆ ಮಾಡಿದ್ದು.

ಹೇಳಿದವರು : ಅಕ್ಕಯ್ಯಮ್ಮೆ.

ಇರ್. ಆಮೆ ಕೊಕ್ಕರೆ

ಒಂದು ಕೆರೆ ಒಳಗೆ ಒಂದು ಆಮೆ, ಎರಡು ಕೊಕ್ಕರೆ ಜೋತೆಯಾಗಿದ್ದು. ಆಮೇಲೆ ಜೋತೆಯಾಗಿರುತ್ತೇಯಾ ಕೆರನೀರು ಒಣಗೋಗ್ತು ಬಂದಿದ್ದು. ಕೆರೆ ನೀರು ಒಣಗೋದಂಗೆ ಒಣಗ್ತು ಬಂತು. ಆಮೇಲೆ ಈ ಕೊಕ್ಕರೆ ಏನೋ ಹಾರಿ ಒಂಟೋಗಿಬಿಡ್ತವೆ, ಈವಾಗ ಮಲ್ಲಸಂದ್ರದ ಕೆರಗೋ ಎಲ್ಲಿಗೋ. ಇನ್ನು ಈ ಆಮೆನಾ ಕರ್ಮಾಂಡೋಗಾಬಿಡ್ತಾರೆ. ಆಗಾಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಕೊಕ್ಕರೆ ಏನಂತ ಯೋಚನೆ ಮಾಡ್ದೋ, ಮಾತಾಡ್ದೋಂಡೋ. ಲೇ ಯಣ್ಣ ಕೆರೆ ನೀರು ಹತ್ತಿ, ಬಂದಿದ್ದು. ಪಾಪ ನಾವು ಮೂರು ಜನಾನೂ ಜೋತೆಲಿದ್ದೋ ಒಂದೇ ತವ. ಈವಾಗ ಕೆರನೀರು ಮುಗಿತಾ ಬಂದಿದ್ದತ್ತಲ್ಲ. ನಾವೇನೋ ಹೋಗಾಬಿಡ್ತೀವಿ ಹಾರಿ. ಆಮೆ ಅಣ್ಣನ್ನ ಎಂಗ್ ಕರ್ಮಾಂಡೋಗಿ ಬಿಡಾಣ ಅಂತ ಯೋಚ್ಚಿಮಾಡ್ದೋ. ಲೇ ಮತ್ತೆ ಯಣ್ಣ ಈಗ ಅವನನ್ನ ಬಿಟ್ಟೋಗಾಕಾಗಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟಾದಿನ ಜೋತಿಲಿದ್ದೋ. ನಾವು ಈಗ ಓಗಿದ್ದತಕ್ಕ ಅವನ್ನ ಜೋತಿಲೀ ಕರ್ಮಾಂಡೋಗೋಣ ಬಿಡೋ ಅಂತ ಏನ್ನಾಡ್ದಿಟ್ಟೋ ಈ ಕೊಕ್ಕರೆಗಳು ಆಮೆಣ್ಣ ಮತ್ತೇ ಈಗ ನಾವಿಬೂ, ಇಂಗೆ ರೆಕ್ಕ ಕೊಟ್ಟೋಂಬಿಡ್ತೀವಿ. ಈ ಎರಡು ರೆಕ್ಕೆನೂ ಇಬ್ಬಾಳಿನೇ. ನೀನು ರೆಕ್ಕೆ ಮೇಲೆ ನಡಕಾದಾಗೆ ಸೇರ್ಹ್ಮಾಂಬಿಟ್ಟು, ಇಂಗೇ ತಚ್ಚೋಂಡು, ನಮ್ಮನ್ನ ಹಿಡ್ದೋಂಬಿಡೋ. ಮಲ್ಲಸಂದ್ರದ ಕೆರಗೆ ಕರಕಂಡು ಹೋಯಿತ್ತೀವಿ ಅಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟೋ. ಆಮೇಲೆ ಹೇಳಾತ್ತಲಾವೇ ಆಯ್ದು ಕೊಕ್ಕ ಅಂತು. ಅವಾಗ ಎರಡೂ ರೆಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟೋಂಬಿಟ್ಟೋ. ಅದನ್ನ ನಡುಕದಾಗೇ ಕುಂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋತ್ತೋಂಡು ಒಯ್ತಿದ್ದೋ.

ಆಮೆಯಾ ಇವರಡು ಕುಂಡಿಸ್ತೇಂಡು ಹೋಯಿತ್ತರುವಾಗ, ಈ ನರಿ 'ಆ' ಅಂತ ಆಕಳಿಸ್ತು, ಮ್ಯಾಕ್ ನೋಡ್ದೋಂಡು. 'ಆ' ಅಂತ ಆಕಳಿಸ್ತು ಲೇಯಾ ಇದೇನಂತು, ನರಿ ಆಕ್ಕಳಿಸ್ತೇಂಡು ಮ್ಯಾಕ್ ನೋಡ್ದಿದ್ದತ್ತಲ್ಲ? ಆಮೆಯೂ ಆಚೆ ಕಡೆ ನೋಡ್ತು. ಓಗೋದೇನೋ ಸರಿ ಕೊಕ್ಕರಮಾವದೀರು. ನಡುಕಲಲ್ಲಿ ನ್ಯಾತದೋದು ಏನು? ಅಂತ ಅಂತು. ಅದು ಈ ಕೊಕ್ಕರೆಗೆ ನಗುಬಂದಿದ್ದು. ನಕ್ಕಿಬಿಟ್ಟೋ ಇವು. ಬಿಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟೋ. ಆಮೆ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದು. ಆಮೇಲೆ ಇದೇನು ಮಾಡ್ತು? ನರಿ ಕೆಳಕ ಕುಂತಿತ್ತಲ್ಲ? ಪುಸಕ್ಕನೆ, ಕಸಕ್ಕನೆ, ಬಾಯ್ಲೀ ಹಾಕ್ಕೋಂಬಿದ್ದು. ಕಚ್ಚೋಂಬಿದ್ದು ಆಮೇನಾ. ಕಚ್ಚೋಂಬಿಟ್ಟು, ಅಂಗು ಕಡೀತದೇ ಇಂಗೂ ಕಡಿತದೆ. ಇವಕ್ಕೆ ಹಿಡ್ದೋಳ್ಳಕ್ಕೆ ಆಗ್ನಿಲ್ಲ. ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟೋ ಕೆರಗೆ.

ಈ ನರಿ ಏನ್ ಮಾಡ್ದಿದ್ದು? ಅತ್ತಾಗೂ ಕಡಿತದೇ ಇತ್ತಾಗೂ ಕಡಿತದೆ. ಆಮೆ ನಾಟೆ ಗಟ್ಟಿ ಅಲ್ಲ? ಇದಕ್ಕೆ ಹಲ್ಲು ಹಲ್ಲಿಗೆ ಅರೀಲಿಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ಆಮೆ ಏನು ಪ್ಪಾನ್ ಹುಡಿಕಾಬಿದ್ದು? ಮತ್ತೆ ನರಿಮಾವ ನಾನು ನಿನ್ನ ಹಲ್ಲಿಗೇ ಅರಿತಿಲ್ಲ. ನಾನು ಸಣ್ಣಗ್ಗ ಕಡಿದೇ ತಾನೇ ನಿನ್ನ ಹಲ್ಲಿಗೇ ಸಿಕ್ಕಾನ? ಅರಿದಾನ? ಮತ್ತೇ ಈಗ ಕೆರೆತಕ್ಕ ತಗೊಂಡು ನಡೀ. ಆ ಕೆರೆತಕ್ಕ ತೋಗೊಂಡೋಗ್ಗಿಟ್ಟು ನೀರಿನೋಳಕ್ಕ ಮುಡಿಕ್ಕೆಂಡು ನನ್ನ ನೆನೆಸ್ಮಾಂಬಿದ್ದು. ಅವಾಗ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೆಂದು ಬೀಡಿತ್ತೀನೀ. ಅವಾಗ ನೀನು ತಿಂದು ಬಿಡೀವಂತ ಅಂತ ಹೇಳಿತು, ಈ

ಆಮೆ ನರಿಗೆ. ಹೂಂ. ಆಯ್ತು ಕಣೋ ಅಂತ್ಲಾವ, ಕಚ್ಚೊಂಬಿಟ್ಟಿದೆಯಾ ತಗೋಂಡೋಗಿ ಕೆರೆತಕ್ಕೆ, ಆ ಮಲ್ಲಸಂದ್ರದ ಕೆರೆತಕ್ಕೆ, ಈ ಕೊಕ್ಕೆಗಳಿತ್ತಲ್ಲ ಆ ಕೆರೆಗೆ, ಹೋಯ್ತು. ಹೋಯ್ತುಲೆಯಾ ನೀರೋಳಕ್ಕೆ ಮಡಿಕ್ಕೊಂಬಿಟ್ಟಿದೆ ನಿಂತ್ಕೊಂಬಿಡ್ತು ನರಿ. ಆಮೆ ಏನು ಪ್ಲಾನ್ ಹುಡಿಕ್ಕಿಡ್ತು? ಮತ್ತೇ ನರಿ ಮಾವ ನಾನು ಸುತ್ತು ನೆಂದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ ಕಣೋ. ನಿನ ಪಾದಾದಡಿ ಒಂದುಚೂರು ನಾನು ನೆಂದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ದಪ ನೆಂದಿದ್ದೀನಿ, ತಿಂದು ಬಿಡಿವಂತೆ. ಆಗ್ನೀ ಅಂತ ನರಿ ಆಮೇನ ಬಿಟ್ಟಿಬಿಡ್ತು.

ಇದು ಒಳಗೆ ನುಸುಳ್ಳೊಂಬಿಡ್ತು. ನೆಲದಲ್ಲಿ ಅಮೃತೊಂಡಿತ್ತು ಇದು. ಅಮೃತೊಂಡು ನೀರಿನೋಳಕ್ಕೆ ಮಡಿಕ್ಕೊಂಡು, ಇದರ ಪಾದಾದಡಿ ನೆಂದಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳ್ಣಿತಲ್ಲ ಇದು? ಬಿಡ್ತಲ್ಲ? ನೆಂದುಬಿಡ್ತದೇ, ತಿಂದುಬಿಡೋಣ ಅಂತಾವ, ಇದು ಬಿಟ್ಟಿಬಿಡ್ತಲ್ಲ? ವೋಗಿಬಿಡ್ತು. ನೀರಿನೋಳಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಿ ನೀರೋಳಗೆ, ಅದು ಸೇರ್ಪೊತ್ತಾ ನೀರೆಲ್ಲ ಗದರಾಯ್ತು. ಒಂಟ್ಮೆ ಆಗ ಕೊಕ್ಕರಿಗಳಿತ್ತಲ್ಲ? ಆಗ ಈ ಕೊಕ್ಕರೆಗಳ ತಕ್ಕ ಹೋಯ್ತು. ಅಲ್ಲ ಎಂಗ ಮಾಡೋ ಒಂದಿಬ್ಬಿಟ್ಟಲ್ಲೋ ಅಂದೋ. ಇಂಗೆ ನಾನು ಇಂಗೆಂಗೆ ಪ್ಲಾನ್ ಮಾಡ್ದೆ. ಆ ಕೆರೆತಕ್ಕ ತಗೋಂಡು ನಡಿ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೆಂದುಬಿಡ್ತೀನಿ ತಿಂದಿದಿವಂತೆ ಅಂತ ಎಳ್ಳಿ. ಅವಾಗ ಅದು ತಗೋಂಬಂದು ಬಿಡ್ತ ನರಿಮಾವ. ಅವಾಗ ನಾನು ಇಂಗೆ ಪ್ಲಾನ್ ಹೇಳಿಟ್ಟೆ. ನಿನ್ನ ಪಾದಾದಡಿ ನೆಂದಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳ್ಣಿ. ಬಿಡ್ತು. ಇತ್ತಾಕಡೇ ಒಂದಿಬ್ಬಿಟ್ಟೆ ಅಂತ ಹೇಳ್ಣು. ಅವಾಗ ಕೊಕ್ಕರೇನೂ ಆಮೆನೂವೇ ಕೆರೆ ಒಳಗೆ ಉಳಿಕ್ಕೊಂಡುವು.

೧೯. ಪೂಜಾರಿ ಪುಟ್ಟಕ್ಕೆ

ಒಂದಾನೋಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಪೂಜಾರಿ ಪುಟ್ಟಣ್ಣ ಪುಟ್ಟಕ್ಕೆ ಅಂತ ಗಂಡಹೆಂಡತೀರಿದ್ದು. ಪುಟ್ಟಕ್ಕೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಹುಳ್ಳಗ ಬೆಳ್ಗಗ ರೂಪರೇಖೆ ಆಗಿದ್ದು. ಅವಳ ರೂಪರೇಖೆ ನೋಡುಬುಟ್ಟು ಆ ಉಂಟು ಗೌಡು, ಪುಟ್ಟಕ್ಕನ ಮನೆಗೆ ಪಾಟಾಗಿದ್ದು. ಹಿಂಗಿರುವಾಗ ಗೌಡಮಾವಾರ ಮ್ಯಾಲೆ ಪುಟ್ಟಣ್ಣ ಏನೂ ಮಾತಾಡುವಂಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದರ ಬತ್ತಾರೆ ಮಾತಾಡಕೊಂಡೋಯಾರೆ ಅಂತಿದ್ದು. ಆದ್ದು, ಮನಸ್ಸಾಗೆ ತುಂಬ ಆಕ್ಷೋಶಿತ್ತು. ಹಿಂಗೋಂದ ದಿನ ಪುಟ್ಟಣ್ಣ ಉಷ್ಣ ಮೇಣಸನಕಾಯ್ದೆ ಅಂತ ತುಂಕೂರು ಸಂತೆಗೋರಟ. ಹೆಣ್ಣಿಕ್ಕಳ ಮನ್ನು ಬಾಳ ಸೂಕ್ಕಿ. ಗೌಡ ಮಾವವು, ಇಷ್ಟ ದಿನ ಮನೆಗೆ ಒಂದವರಲ್ಲ. ಒಂದಿನವೂ ಆಪರೂಪದ ಆಡಗೆ ಮಾಡಕಾಗಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಅಂತೇಳಿ ಪುಟ್ಟಕ್ಕೆ ಅಂದಾಜ ಮಾಡಿ ಸಂತಿಗ್ನೋಯ್ತೇರಲ್ಲ ಸಾಮಾನು ತಕ್ಕಂಡು, ಅದರ ಜತೇಲಿ ಒಂದು ಸೇರ ಗೋಧಿ ತಕ್ಕಂಬನ್ನಿ ಅಂದ್ದು. ಇದ್ದಾಕೊ ಅಪರೂಪಕ್ಕೆ ಗೋಧಿ ತರೇಳತಾಳೆ ಅಂತೇಳಿ ಸಂತುಗ ಹೋದ. ಸಾಮಾನೆಲ್ಲ ತಕ್ಕಂಡ. ಒಂದು ಸೇರು ಗೋಧಿನು ತಕ್ಕಂಡ. ಒಂದು ಪುಟ್ಟಕ್ಕನ ಮುಂದಕೆ ಹೊಟ್ಟೆ. ಪುಟ್ಟಕ್ಕೆ ಗೋಧಿ ಜ್ವಾಪಾನ ಮಾಡಿಟ್ಟು. ಒಂದು ವಾರ ನೋಡಿದ. ಎರಡವಾರ ನೋಡಿದ. ಗೋಧಿಲೇನು ಆಡಗೂಟ ಮಾಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಯಾಕ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ

ಅಂದೇ ಪುಟ್ಟಣ್ಣ ಮನೆಬುಟ್ಟು ಹೋದಮ್ಮಾಲೆ ಗೌಡ ಮಾವಾರಿಗೆ ಕರಿಗಡಬು ಮಾಡಿ ತುಂಬಾನ ಅಂತ ಗೋಧಿ ಶುಚುಗ ತಗೀಲೆ ಇಲ್ಲ. ಈ ಗೋಧಿ ಬಂಡವಾಳ ಏನೂಂತ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ, ನಾನು ಮನೆ ಬುಟ್ಟೋದರೆ ಗೊತ್ತಾದದೇನೂ, ನೋಡುವ ಅಂದಬುಟ್ಟು ಪುಟ್ಟಣ್ಣ ಹೆಡತಿಗೆ ಲೇ ಅಂದ. ಸುಬ್ರಮಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಕ್ಷಾಣನ ಯಾಪಾರ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೀತಾದೆ. ನಾನು ಕ್ಷಾಣನ ಯಾಪಾರಕೊಯ್ಯೇನಿ. ರೊಟ್ಟಿ ಬುತ್ತಿ ಮಾಡಕೊಡು ಅಂದ. ಸದ್ಯ ಇವ್ವು ಮನೆ ಬುಟ್ಟೋದರೆ ಸಾಕು ಅಂತಿದ್ದ ಪುಟ್ಟಕ್ಕೆ ಆಗಲೇ ರೊಟ್ಟಾ ಬುತ್ತಿ ಮಾಡಿ ಗಂಟು ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟಬುಟ್ಟು. ರೊಟ್ಟಾಬುತ್ತಿ ಹೆಗುಲಗ್ಗಾ ಕೊಂಡು ಹೆಂಡತಿಗೆ ಬುದ್ದಿ ಹೇಳುತ್ತಾವ್ಯೇ ಲೇ, ಸುಬ್ರಮಣ್ಯಕ್ಕೊಂಡರೆ ಬರೋದು ಒಂದು ತಿಂಗಳು, ಎರಡ ತಿಂಗಳು, ಮೂರು ತಿಂಗಳಾಗಬೋದು. ಮನೇ ಕಡೆ ಜ್ಞಾಪಾನ ಕಣೆ ಅಂದ. ಬುಡ್ಡಾಬುಡ್ಡಿ, ನಾನು ಹೆದಗಿದಾಕಿಲ್ಲ.

ಪುಟ್ಟಣ್ಣ ಉಂಡಿದ ಹೋಗಿ ಬಳಸಕೊಂಡು ಬಂದು, ಮನೆ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಬೇವುನ ಮರವಿತ್ತು. ಅದ ಹತ್ತಿಕೂತಕೊಂಡ. ಪುಟ್ಟಣ್ಣ ಮನೆಬುಟ್ಟು ಹೋದೇಟಿಗೆ ಪುಟ್ಟಕ್ಕೆ ಗೋಧಿ ತಗದು ಕಲ್ಲಮಣ್ಣ ವಿಂಗಡಿಸಿ ಸಣ್ಣಗೆ ಹಿಟ್ಟಿ ಮಾಡಿ ತೊಗರಿ ಬ್ಯಾಳಿಗೆ ಬೆಲ್ಲ ಹಾಕಿ ಬೇಯ್ಸಿ ಬುಟ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿರಿವಾಕಿ, ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಎಣ್ಣೆ ಬಾಂಡಲಿ ಒಲೆಮ್ಮಾಲಿಟ್ಟು, ಒಂದರೆ ಧಡಿಯ ಎಣ್ಣೆ ಹೂದು ಪುಟ್ಟಕ್ಕೆ ಕರಿಗಡಬು ಬೇಯಿಸತ್ತಾ ಕುಂತವಳೆ. ಪುಟ್ಟಣ್ಣ ಬೇವುನ ಮರದಮ್ಮಾಲೆ ಕುಂತಕೊಂಡು ಎಣ್ಣೆ ಕಂಟನೆಲ್ಲ ಕುಡೀತಾ ಅವ್ಯೇ.

ಗೌಡಮಾವ ಒಂದು ಕ್ಷಾಣ ಬಾಗುಲಗ ಬಗ್ಗೆ ನೋಡದ. ಪುಟ್ಟಕ್ಕೆ ಕರಿಗಡಬ ಬೇಯಿಸತ ಕುಂತಿದ್ದು. ಎಲಲೆ ಈಗ ಮಾತಾಡುಸಬುಟ್ಟಿ ಕೆಲ್ಲ ಕೆಟ್ಟೋಗಬುಡತದೆ ಅಂತೇಇ ನಡಮನೆಗ ಒಂದು ಮಂಚದ ಮ್ಮಾಲ ಹಂಗೆ ಉಳ್ಳಕಂಡ. ಸೋಗಸಾದ ನಿದ್ದೆ ಒಂದಬುಡತು. ಪುಟ್ಟಕ್ಕೆ ಕರಿಗಡಬನೆಲ್ಲ ಬೇಸಬುಟ್ಟು ಶುಚುಗ ಒಂದು ನೋಡುದ್ದು. ಗೌಡಮಾವ ಮಂಚುದ ಮ್ಮಾಲ ಮನಿಕಂಡು ಗೋರ್ಂತ ಗೋರಕ ಹೋಡಿತಾವ್ಯೇ. ಪುಟ್ಟಕ್ಕೆ ಅರಿವಿರೂ ಹಂಗ್ನು. ಈಗ ಮಾತಾಡುಸಬುಟ್ಟಿ ನಿದೆ, ಭಂಗವಾಗಬುಡತದೆ. ಇವರ್ರಿಂಗೆ ಮನಗಿರಲಿ. ಒಂದ ತೂಕ ಸೀನೀರ ಹೋತ್ತೊಂಡ ಒಂದಬುಡಾನ ಅಂತೇಇ ಅರಬಿ ಎತ್ತೊಂಡು ಸೀನೀರ ಬಾವಿಗೆ ಹೊಂಟೋದ್ದು.

ಬೇವುನ ಮರದ ಮ್ಮಾಲ ಕೂತಿದ್ದ ಪುಟ್ಟಣ್ಣ ಕ್ಷಾಣಕ ಇಳದ. ಮನಿ ಒಳಾಕ ಒಂದು ನೋಡತಾನೆ. ಗೌಡಮಾವ ಮೂಗ ಮ್ಮಾಕ ಮಾಡಕೊಂಡು ಗೋರ್ಂತಾವ್ಯೇ; ಒಳಾಕ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದ. ಬಾಂಡಲಿ ತುಂಬ ಎಣ್ಣೆ ಮಳ್ಳತ್ತಿತ್ತು. ಮದಲೆ ತುಂಬಾ ಆಕ್ಷೋಶಿತ್ತಲ್ಲ. ಅವ್ಯೇ ಮನೇಲೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಕಬ್ಬಿಣದ ಚವಟಿತ್ತಂತೆ. ಆ ಚವಟಲ್ಲಿ ಮಳ್ಳತ್ತಿದ್ದ ಎಣ್ಣೆ ತುಂಬಕೊಂಡ ಒಂದು ಮನಗಿದ್ದ ಗೌಡಮಾವ್ಯೇ ಮೂಗುನ ಎರಡ ಚೊಲ್ಲಿಗು ಬುಟ್ಟು. ಬುಟ್ಟೋಟಗೇನೆ ಚರ್ಂತ ಪಟಕ್ಕೊಂದು ಸಟಕ್ಕೊಂದು ಮೂಲಂಗಿ ಗೆಡ್ಡಾಗಿ ಹೋಗಬುಟ್ಟು. ಮಂಚದಿಂದ ಕ್ಷಾಣಕೆಳುದಬುಟ್ಟು ಬಾಯಿಗರಡ ಕರಿಗಡಬ ತುರುಕಿ ಎದುರು ಗ್ರಹಿತಗೆ ಒರಗುಸಬುಟ್ಟು ಬೇವುನ ಮರ ಹತ್ತಿ ಕುಂತಕೊಂಡ.

ನೀರಗೊಂಡ್ಲೇಗಿದ್ದ ಪುಟ್ಟಕ್ಕೆ ಎರಡು ಕೊಡಾನು ಥಳ ಥಳ ಅಂತ ಬೆಲ್ಲೋಂಡು ಬೆಡಗಿನಿಂದ ಬಂದ್ದು. ಈ ಸರದಾರ ಎದುರು ಗ್ರಾಡೇಲಿ ಕುಂತಬುಟ್ಟವೇ. ಪುಟ್ಟಕ್ಕೆ ಕೊಡ ತಗಂಡು ಕ್ವಾಣೆಗೋಗಬೇಕಾದೆ, ಏನ ಹೇಳತಾಳೆ? ಭೇ, ಭೇ, ಏನ ಗಂಡಸೋರ್ ನಾನು ಬಂದು ಇಕ್ಕತಿರಲಿಲ್ಲ? ಅಷ್ಟೋತ್ತೇ ಅವಸರವಾಗಿ ತುರೀಕೊಂತ ಕುಂತಬುಟ್ಟಲ್ಲ? ಅಂದಬುಟ್ಟ ಕ್ವಾಣೆಗೊಂಡ್ಲೇಗಿ ಕೊಡ ಮಡಗಬುಟ್ಟ ಈಚೆಗೆ ಬಂದು ಗೌಡಮಾವುನ್ನ ಮುಟ್ಟಿ ಹೀಗಂದ್ದು. ಗೌಡಮಾವ ಕಮಾನ ನಾಡಿಯಂಗೆ ಉಳಿಕೊಂಡುಬುಟ್ಟ. ಪುಟ್ಟಕ್ಕೆ ನೋಡುದ್ದು. ಅಯ್ಯೋ ಶಿವನೆ ಗೌಡಮಾವ ಹೋಗೇಬುಟ್ಟಲ್ಲ ಅಂತೇಳಿ ಅಳೂಕ ಹತ್ತು ಕೊಂಡ್ದು. ಬೇವುನ ಮರದ ಮ್ಯಾಲಿದ್ದ ಪುಟ್ಟಣ್ಣ ಇಳುದ. ಕೈಕಾಲುಗ ನೀರ ತಗಾಬಾರೆ ನಾನು ಸುಬ್ರಮಣ್ಯದಿಂದ ಬಂದೆ ಅಂದ. ಪುಟ್ಟಕ್ಕೇನಮಾಡತಾಳೆ? ಎಡಗೈಲಿ ಗೊಣ್ಣೇನು ಒರುಸಹೋಂತ ಬಲಗೈಲಿ ನೀರಹೊಟ್ಟುಳು. ಕೈಕಾಲ ಮೊಕ ತೊಳಕೊಂಡ ಬಂದ ಪುಟ್ಟಣ್ಣ ಗೌಡಮಾವನ ಕಡೆ ನೋಡ್ತೇ ಇಲ್ಲ. ವಾರೆಮುವಿ ಹಾಕೊಂಡು ರೊಟ್ಟಿಬುತ್ತಿಕಟ್ಟುದ್ದ ಗಣಮ್ಯಾಲಾಕ, ನಿನ್ನ ಮಾತ ಕೇಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಕಣೆ. ಸುಬ್ರಮಣ್ಯ ಅನ್ನೋದು ಭಾಳ ದೂರ. ನಡೆದು ನಡೆದು ಕಾಲೆಲ್ಲ ಒಡದೊಂಡ್ಲೇಗಬುಡತು ಕಣೆ ಅಂತೇಳಿ ಈ ಕಡೆ ತಿರಿಕೊಂಡ, ಗೌಡಮಾವ ಹುಂಡಕೊಂಡಿರೋದ ನೋಡಾಬುಟ್ಟ. ಇದೇನೆ ಮನೆಹಳಿ ಗ್ರಾಮದ ಪಟೀಲು, ನಂ ಮನೇಲಿ ಹೋಗವರೆ ಅಂದೆ, ನಂ ಮನೆ ಮರ ಉಳುದಾತ ಅಂದ. ಸೀನೀರ ತರೋಕೊಂಡ್ಲೇಗಿದ್ದೆ, ಕರಿಗಡಬ ತುರೀಕೊಂಡು ಹುಂಡಕೊಂಡವೇ ಅಂದ್ದು. ಸುಮ್ಮಿರು, ಗಲಾಟಿ ಮಾಡಬ್ಬಾಡ. ಇವ್ವು ರುಣ ಇಲ್ಲದಂಗ ಮಾಡುವ. ಅಟ್ಟುಕ ಹತ್ತಿ ಜಾಕಾಯಿ ಪೆಟ್ಟಿ ಉಳ್ಳಸು ಅಂದ. ಪುಟ್ಟಕ್ಕೆ ಪೆಟ್ಟಿ ಇಳುಸುದ್ದು. ಗೌಡ ಮಾವನ ದುಂಡಗ ಮಾಡಿ ಪೆಟ್ಟಿ ಒಳಗೆ ಮಡಗಿದ. ನೂಲ್ಲು ಹಗ್ಗಿ ತಗಂಡು ಪೆಟ್ಟಿಗ ಬಿಗೇಬೇಕಾದೆ, ಏನಂತಾನೆ? ಲೇ, ದೇವ, ಒಡವೆ, ಎಲ್ಲಾ ಒಡವೇನು ಬಂದು ಪೆಟಗೇಗೆ ತುಂಬಿದೀನಿ. ಮತ್ತೇ ನಾನು ಸುಬ್ರಮಣ್ಯಕ ಹೋಯ್ಯೇನಿ. ಜೋಪಾನವಾಗಿ ಕಾಯ್ಯಂಡಿರು ಅಂತ ಹೊಗ್ಗೇಳದ.

ಮಳೋಗಿ ಬರ ಬಂದುಬುಟ್ಟ ಆರು ಜನ ಕಳು, ಪುಟ್ಟಣ್ಣನ ಮನೇಲಿ ದೇವ, ಒಡವೆ ಅವೆ. ನುಲುಬಿ ಬಾಚಕೊಂಡೊಂಡ್ಲೇಗೋಣ ಅಂತ ಗ್ರಾಡೆ ಹಿಂದೆಗಾಡೆ ಬಂದು ನಿಂತವೇ. ಇವ್ವೂ ಹೊಗ್ಗೇಳತಾನೆ. ಆವರೇನಂತಾರೆ? ಇವ್ವು ಹೋಗಬುಡತಾನೆ. ನಾವು ಒಳೀಕ ನುಗ್ಗಿ ಪೆಟ್ಟಿ ಹೋತ್ತೊಂಡೊಂಡ್ಲೇಗುವ ಅಂದುಬುಟ್ಟ ಆರ ಜನ ಕಳು, ಹಿಂದಗಡೆ ಗೋಡೆಗೆ ಕನ್ನ ಇಕ್ಕೆ ಒಳುಗ ನುಗ್ಗಿದ್ದು. ತಡವರಸಿ ನೋಡುದ್ದು, ಕೈಗೆ ಪೆಟ್ಟಿ ಸಿಕ್ಕು. ಆರು ಜನಾನು ಉಳ್ಳಾಡುಸಿ ನೋಡತಾರೆ. ಅಲುಗಾಡೊಲ್ಲದು. ಲೇ ಎಲ್ಲಾ ಒಡವೇನು ಬಂದೇ ಪೆಟ್ಟಗೇಗೆ ತುಂಬವ್ವು ಹೋತ್ತೊಳಿ ಮತ್ತೆ ಕಾಡಿಗೊಂಡ್ಲೇಗನ ಅಂದು.

ಎದು ಜನ ಹುಡುಗು, ಒಬ್ಬ ಯಜಮಾನ. ಏದ ಹುಡುಗು, ಹೋತ್ತೊಂಡೊಂಡ್ಲೇಯ್ತರೆ. ದೇವ, ಒಡವೆ ದೋಡೊಂಡ್ಲೇವಿರುತಾವೆ. ಎದು ಹುಡುಗರಗು ಮೋಸಮಾಡಿ ದೋಡ್ಡದೊಂದ ಒಡವೆ ಹೊಡಕೊಂಡು ಬುಡೋಣ ಅಂತೇಳಿ ಯಜಮಾನ ಸಾಯೋ ಮುದುಕ ಯೋಚ್ಚಿ ಮಾಡಿದ. ಹಳ್ಳುದ ತಾವ ಪೆಟ್ಟಿ ಇಳುಕಬುಟ್ಟ ಯಜಮಾನನ ಕರುದು. ಬಾರವ ಅಜ್ಞ

ಎಲುಗು ಒಡವೆ ಭಾಗ ಮಾಡಕೊಡು. ಈವಜ್ಞ ಮೋಸಮಾಡಬೇಕು ಅಂತ ಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲ. ಅಯ್ಯ ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳರ ನಾನಿಷ್ಟ್ವ ದಿನ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿವ್ವಿ, ದೇವ, ಒಡವೆ ಒಂದಿನಾನು ಕಡ್ಡಿಲ್ಲ. ದೇವ, ಒಡವೆ ಭಾಗ ಮಾಡಕಳಾದು ಹಿಂಗಲ್ಲ ಕಣ್ಣಲ. ಹಣ್ಣು ಕಾಯಿ ಮಾಡಬೇಕು; ಕರಪುರ ಗಂಧದ ಕಡ್ಡಿ ಹಚ್ಚಿ ಅಡ್ಡಬಿದ್ದ ದೇವ, ಒಡವೆ ಹಂಚಿಕೊಬೇಕು. ನಿವೋಗಿ ಹಣ್ಣು ಕಾಯಿ ಉದುನಕಡ್ಡಿ ತಕಂಡ ಬಂದಬುಡಿ. ನೀವು ಬರೋಗಂಟ ನಾನಿಲ್ಲೇ ಕಾಯ್ಯಂಡಿರತೀನಿ ಅಂದ ಅವಜ್ಞ. ಏದು ಹುಡುಗು, ಹೋಗಬುಟ್ಟು.

ಈವಜ್ಞ ನಾಕಮಾರು ದೂರ ಮನಗಿದ್ದವನು ನೃಟ್ಯಗೆ ಪೆಟ್ಟಿ ತಾವು ಎದ್ದು ಬಂದ. ಪೆಟ್ಯಗೆ ಸುತ್ತಿದ್ದ ಹಗ್ಗನೆಲ್ಲ ಹರದ. ಒಂದು ದೇವರೊಡವೆ ಹೋಡಕೊಂಡು ಬುಡಾನ ಅಂತ ಪೆಟ್ಟಿ ಬಾಗಿಲು ಹಿಂಗೆ ಎತ್ತಿದ. ಅದರ ತುಂಬ ಮನಗೃತೆ ದೇವರು! ಈವಜ್ಞನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು. ಸಿಕಾರನೆ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿದ್ದೇ ಹಗ್ಗ ಕಟ್ಟಬುಟ್ಟು ನಾಕ್ ಮಾರ ದೂರ ಹೋಗಿ ಮನೀಕಂಡ. ಏದು ಹುಡುಗು, ಹಣ್ಣು ಕಾಯಿ ಉದುನಕಡ್ಡಿ ಎಲ್ಲಾನು ತಂದಬಿಟ್ಟು ಈವಜ್ಞನ ಕೂಗತಾರೆ. ಮನ್ನಿದ್ದೋನು ಮ್ಯಾಕೇಳದೇನೆ ಅಯ್ಯೋ ನಂದೆಲ್ಲ ಮುಗಿತು. ನೀವು ಬಾಳೋರು ಬದುಕೋರು ನೀವು ಪೂಜುರಲೆ ಅಂದ. ಹುಡುಗು, ಹಣ್ಣು ಕಾಯಿ ಪೂಜುದ್ದು, ಬಾರಜ್ಞ ಮತ್ತೆ ದೇವ, ಒಡವೆ ಭಾಗ ಮಾಡಕೊಡು ಅಂತ ಕೂಗತಾವೆ. ಅಯ್ಯೋ ನಾನಿನ್ನಾವ ಸಂಪತ್ತುಗ ಭಾಗ ತಗೊಳ್ಳಬ್ಬ. ಮುಂದುಕ ಬಾಳೋರು ಬದುಕೋರು ನೀವು, ದೇವ, ಒಡವೇನೆಲ್ಲ ನೀವೆ ತಗಂಡು ಹಣ್ಣು ಕಾಯಿ ಮಾತ್ರ, ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟಿ ಬುಡಿ ಅಂದ. ಹುಡುಗರಿಗೆ ಒಳ್ಳೆ ಪಾಡಾಯ್ತೆ. ಕಂಬಳಿ ತಗಂಡು ಹಣ್ಣು ಕಾಯ್ಯೆಲ್ಲ ಗಂಟಕಟ್ಟಿ ಅಜ್ಞನ ತಲೆಮ್ಯಾಲೆ ಹೊರುಸುದ್ದು. ಅಜ್ಞ, ನಾನಿದ್ದಂಗೆ ಪೆಟ್ಟಿ ಬಿಚ್ಚನೋಡಿದೆ, ನನ್ನ ಸುಂಕ ಬುಟ್ಟಾರೆ. ಒದ್ದು ಹಣ್ಣು ಕಾಯ್ಯೆಲ್ಲ ಗುಂಜಕೋತಾರೆ ಅಂತೇಳಿ ಲೇ ಹುಡುಗರ ನಾನು ಕಣ್ಣಿಗ ಮರೆಯಾಗಿ ಹೋಗೋಗಂಟ ಪೆಟ್ಟಿ ಬಿಚ್ಚಬ್ಬಾಡಿ ಅಂತೇಳಿ ಕಣ್ಣಿಗ ಮರೆಯಾಗಿ ಹೊಂಟೋದ. ಇತ್ತಾಗೆ ಈ ಹುಡುಗರು ಹಗ್ಗನೆಲ್ಲ ಬಿಚ್ಚಿದ್ದು, ಪೆಟ್ಟಿ ಬಾಗಲು ಹಿಂಗ ತಗುದೂ, ಗಬ್ಬಂತು ವಾಸ್ತೆ. ಅಯ್ಯೋ ಇವ್ವ ಮನೆ ಕಾಯೋಗ ಹಣ್ಣು ಕಾಯ್ಯೆಲ್ಲ ಅವ್ವ ತಿಂತಾನೆ. ಈ ಹೆಣಾನೆಲ್ಲ ನಾವು ಹೊರಬೇಕಲ್ಲ ಅಂತೇಳಿ ಪೆಟ್ಟೀನ ತಗೋಂಡ್ಲೋಗಿ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಕೊರಕುಲಗೆ ಒಗುದಬುಟ್ಟು. ಪೂಜಾರಿ ಪುಟ್ಟಕ್ಕೆ ನಮಗೆ ಹೇಗೆ ಮೋಸಮಾಡವಳೆ, ಅವಳೀಗ ಮಂಚದ ಮ್ಯಾಲ ಮನಗಿರತಾಳ ಅವಳ ಸಮೇತ ಹೊತ್ತಂಡ ಬಂದುಬುಟ್ಟು ಇದೇ ಕೊರಕುಲಗ ಅವಳನ್ನು ಒಗುದುಬಿಡೂನ ಬನ್ನೋಲೆ ಅಂತೇಳಿ ಏದು ಹುಡುಗು, ತಿರಗ ಹೋದೋ.

ಪುಟ್ಟಕ್ಕೆ ಮಂಚದ ಮ್ಯಾಲೆ ಮನಗವಳೆ. ಅವಳ ಬೆರಕೇನೆ ಮಂಚ ಹೊತ್ತೋಂಡು. ಪುಟ್ಟಕ್ಕನಿಗೆ ನಿದೆ, ಬಂದಬುಟ್ಟಿದೆ. ಬಯಲ್ಲಾಗೆ ಹೊತ್ತುಂಡು, ಹೋಗುವಾಗ ಶೀತಾಯ್ತೆ. ಥಟ್ಟನ ಕಣ್ಣಬಿಟ್ಟ ನೋಡುದ್ದು. ಹೊತ್ತುಂಡು ಹೋಯ್ತಿವೆ. ಈಗೇನ ಮಾಡಾನ ಅಂತ ಯೋಚ್ಚೆ ಮಾಡತಿರುವಾಗ ಹುಡುಗರು ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಅಲದ ಮರದ ತಾಕೆ ಮಂಚ ಹೊತ್ತುಂಡ ಬಂದು. ಇವಳು ಆಲುದ ಮರದ ಬಿಳಲು ಹಿಡಕಂಡು ಮ್ಯಾಕ ಹತ್ತುಂಡಬುಟ್ಟು.

ಆ ಪದು ಹುಡುಗರೂವೆ ಬರೆ ಮಂಚ ತಕ್ಕೊಂಡ್ಲೋಗಿ ಗೌಡಮಾವನ್ನು ಒಗದಿದ್ದು ಕೊರಕಲಗೆ ಒಗುದಬುಟ್ಟು ಹಿಂದುಕ ಬತ್ತಾವೆ. ಪುಟ್ಟಕ್ಕೆ ಪದು ಹುಡುಗರಗು ಮೋಸ ಮಾಡಬುಟ್ಟು, ಬಾರೆ ಮ್ಯಾಲೆ ಕಸಿಮಾವನ ತೋಪ್ಪಾತೆ. ಆ ತೋಪಗಹೋಗಿ ಒಸಿ ಮಾವಿನಕಾಯಿ ಕುಯ್ಯಂಡ ಹೋಗಬುಡೂವ ಅಂತ ತೋಪುಗ ಬಂದು ಮಾವುನ ಮರಕ ಹತ್ತುದ್ದು, ಈ ಹುಡುಗರಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವು ಅದೇ ತೋಪುಗ ಬಂದು ಮಾವುನ ಕಾಯಿ ಶೀಳೂಕೆ ಎಲ್ಲ ರೂ ಒಂದೊಂದು ಮರ ಹತ್ತುದ್ದು. ಅವರಲ್ಲಿಂಬು ಪುಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿದ್ದ ಮರಕೆ ಹತ್ತುದೋನು ಯಾರು ಕುಂತಿರೋರು ಎಂದ. ಮುಂಡೆಗಂಡು ಕೃಗೆ ಸಿಕಬುಟ್ಟೆ ಅಂತೇಳಿ, ನಾನು ಪೂಜಾರಿ ಪುಟ್ಟಕ್ಕೆ. ಮಾತಾಡಬ್ಬಾಡ ಸುಮಿಂದು. ನಾನು ನೀನು ಗಂಡಹೆಂಡತಿರಾಗಣ. ಆ ನಾಕ ಜನಕು ಹೇಳಿ ಬರೋಗು. ಲೇ ನಾನು ಹತ್ತು ಮರುಕ ನೀವು ಹತ್ತುಬ್ಬಾಡಿ. ಅದರಲ್ಲಿ ಮಾರಿ ಷಟೆ ಚೌಡಿ ಪತೆ ಅರಿತೇಳಿ ಬಂದಬುದು ಅಂದ್ದು. ಅದರಂತೆ ಇವನ್ನೋಗಿ ಹೇಳಿ ಬಂದಬುಟ್ಟು. ನಾವಿಬು, ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿರಾಗಾಮ ಆ ನಡಿ ಮತ್ತೆ ಅಂದ. ಮೋದಲೇ ಪೂಜಾರಿ ಪುಟ್ಟಕ್ಕೆ. ಅವಳ ನಾಲಿಗೆ ತಗದು ಇವ್ವ ತುಟಿಗೆ ತೋರಿ ಹಿಂದುಕ ತಗಂಡ ಬುಟ್ಟು. ಈ ಸರಿ ನಿನ್ನ ನಾಲಗೆ ಕೊಡು ಅಂದ್ದು. ಇವ್ವ ಮೋಳದುದ್ದ ನಾಲಗೆ ಹಿರುದುದ್ದೇ ಪುಟ್ಟಕ್ಕನ ಬಾಯ್ಲಿ ಪಟಪಟ ಅಂತ ಕೊಟ್ಟೇಟಿಗೆ ನಡನಾಲಗೆ ಹಿಡಕೊಂಡು ಪಟಕಾರ್ದೆ ಒದ್ದ ಬುಟ್ಟು. ಒದ್ದೇಟಿಗೆ ಬಿದ್ದೋದ. ಮಾತಾಡೂಕೆ ನಾಲಗಿಲ್ಲಾಲ್ಲ? ಬಜಜಜ ಅಂದ. ಅಪ್ಪಾ, ಮೂಕ ಚೌಡಿ ಬತ್ತು ಅಂತ ಅವತ್ತು ಮಾವುನಕಾಯಿ ಉದುರಸಕೊಂಡು ಓದ್ದೋಡೋರು ಈವತ್ತುನವರಗು ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಹೇಳಿದವರು : ಕರ್ನಾಲ ಸಿದ್ದಯ್ಯ

೪೦. ಮೂಗಂಡುಗ ಎಳ್ಳಿನ ಕಥೆ

ಒಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಗೌಡ. ಆ ಗೌಡ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡ್ತು ಇದ್ದು. ಮೂರ್ ಖಂಡಗ ಎಳ್ಳಾ ಬೆಳಿತಿದ್ದು. ಅವನ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ಏನ್ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು? ಮೂರ್ ಖಂಡಾಗ ಎಳ್ಳಾ ಬೆಳದು ಒಂದು ವಾಡೆಗೆ ತುಂಬಿದ್ದು. ಪಕ್ಕದ ಮನೇಲಿ ಒಂದು ಪಲ್ಲ ಬೆಳಿತಿದ್ದರು. ಪಕ್ಕದ ಮನೇವು, ಏನ್ ಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟು? ಒಂದ್ ಸ್ವಲ್ಪ ಎಳ್ಳು ಉರಿದು, ಒಂದಿಷ್ಟು ಬೆಲ್ಲ ಹಾಕಿ, ಒಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊಬ್ಬರಿ ಹಾಕಿ, ಒಂದ್ ತರ ಚಿಗಳಿ ಉಂಡೆ ಮಾಡಬಿಟ್ಟು, ನೀರ್ಗೋಗೋತ್ತಾ ಇಡೀಯಮ್ಮೆ ಅಂತ ಈಯಮ್ಮುಂಗೆ ಎಳ್ಳುಂಡೆ ಕೊಟ್ಟು. ಈಯಮ್ಮೆ ಅದು ತಿಂದಬಿಟ್ಟು. ಇವಳು ರುಚಿ ಒಂದು ಏನ್ ತಾಯಿ, ಯಾತರ ಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲ ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದು. ಏನಮ್ಮೆ ಒಂದ್ಸೇರು ಎಳ್ಳು ಬೆಲ್ಲ ಹಾಕಿ, ಎಳೇ ಕೊಬ್ಬರಿ ಹಾಕಿ, ಈತರ ಮಾಡ್ದೆ ಕಣೆ. ಚೆನ್ನಾಗಿರ್ತದೆ. ನೀನು ಅಂಗೆ ಮಾಡು. ಮೂರ್ ಖಂಡ್ ಬೆಳಿತೀರಲ್ಲ ನಿಮ್ಮನೆಗೆ, ಅಂತ ಆಯಮ್ಮೆ ಅಂದ್ದು.

ಈ ಯಮ್ಮೆ ಏನ್ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು? ಒಂದೆರಡು ಸೇರು ಎಳ್ಳು ಉರಿದೊಬಿಟ್ಟು ಎಳ್ಳುಂಡೆ ಮಾಡಿ ತಿಂದೊಬಿಟ್ಟು. ಚೆನ್ನಾಗಿ ರುಚಿಯಾಗಬಿಡ್ತು. ಈ ನೆರೆಮನ್ನೋಳು ಏನ್ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು? ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯವಳು ಇರ್ತಾಳಲ್ಲ ಅವಳು, ಅಂಗಡಿ ಸೌದೆ ಒಲೆಗೆ ಇಡೋಳು. ಅಂಗಡಿ ಸೌದೆ ಒಲೇಲಿ ಚಟುಚಟಿ ಅನ್ನತ್ತೆ; ಅವಳೇನ್ ತಿಳೆಷ್ಟುಂಬಿಟ್ಟು? ದಿವ್ಸ ಇವ್ವ ಎಳ್ಳೇ ಉರಿತಾಳೇ ದಿವ್ಸನೂ ಇಂಗೇ ಮಾಡ್ತಾಳೆ, ಅಂತ ದಿವ್ಸನೂ ಒಂದೊಂದು ಸೇರು ಉಂಡೆ ಮಾಡ್ತಾಂಡು ತಿನ್ನಾಕ್ ಶುರುಮಾಡಿಕೊಂಬಿಟ್ಟು. ಮೂರ್ ಕಂಡಗ ಎಳ್ಳು ಖಾಲಿಯಾಗ್ ಬಂತು. ಖಾಲಿಯಾಗ್ತು ಬಂದಾಗ ಇನ್ನೇನ್ ಮಾಡೋಂದು? ಬೀಜದ ಕಾಲ ಬಂತಲ್ಲ? ಮೂರು ಖಂಡ್ ಎಲ್ಲಾ ತಿಂದಾಕೊಬಿಟ್ಟು. ಈಗ ಗಂಡ ಕೇಳಿದ್ರೆ ಏನ್ ಮಾಡೋಂದು ಅಂತ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟು, ಪಕ್ಕದ ಮನೆ ಅಕ್ಕಾನ ಕೇಳಿದ್ಲು. ಆಕ್ ಇಂಗೆ ಮೂರು ಖಂಡ್ ಎಳ್ಳೆಲ್ಲಾ ತಿಂದೊಬಿಟ್ಟೆ. ಈವಾಗ ಬೀಜಕ್ಕೆ ಕೇಳಿದ್ರೆ ನಮ್ ಗೌಡ ಏನ್ ಹೇಳೋಂದು? ಇಂಗ್ ಆಗ್ ಬಿಟ್ಟುದೆ ಕಣಕ್ಕು, ಒಂದ್ ನಾಕ್ ಸೇರು ಎಳ್ಳ ಕೊಡು ಅಂದ್ಲು. ಇಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕಾವ ಲೆಕ್ಕಾನಿನಾ ಗಂಡ ಕೇಳಾಗ ಒಂದ್ ಪಾಲ್ನಾಮಾಡು. ಮೈಗೆಲ್ಲ ಸೀರೆನ ದಬ್ಬತರ ಕಟ್ಟೊಂಬಿಡು. ಮಹಾ ಎಲ್ಲಾ ಸ್ವಲ್ಪ ಸುಣ್ಣ ಪಣ್ಣ ಬಡ್ತೊಂಡಂಗೆ ಬಳ್ಟೊಂಬಿಡು. ದಪ್ಪದಾಗೆ ಪೇಟ ಕಟ್ಟೊಂಡ್ಟುಂಗೆ ಕಟ್ಟೊಂಬಿಟ್ಟು, ನೀನ್ ಹೋಗುಬಿಡು. ಅಳ್ಳಿದಿಂದ ಆಚೆ ಹೊಲ ಬತೆ. ಮ್ಯಾಕ್ ವ್ರೊಂಟೊಬಿಡು. ಏನು ಏನು ಅಂತ ಬೆದರ್ತಾರೆ. ಆವಾಗ ನಾನ್ ಕಣೋ ನಾನೆ ಈ ಕಡೆಯಿಂದ ಬಂದಿದ್ದೀನಿ. ನಿನ್ ಎತ್ತು ನುಂಗಲೋ? ನಿನ್ ಮನೇಗ್ ಎಂಡ್, ನುಂಗ್ನ್ನೋ? ಇಲ್ಲಂತಾದ್ರೇ ನಿನ್ ಮನೇಲಿರೋ ಮೂರ್ ಪಲ್ಲ ಎಳ್ಳು ತಿನ್ನೊಂದ್ಲು ನಾನ್ ಅಂತ ಹೇಳು. ಆಮೇಲೆ ಅವನು ಏನಂತಾನೆ? ಇಲ್ಲ ತಾಯಿ ನನ್ ಮನೇಲಿ ನನ್ನ ಎತ್ತುನೂ ತಿನ್ ಬೇಡ. ನನ್ ಎಂಡ್ನೂ ತಿನ್ ಬೇಡ, ನನ್ನ ಮನೇಲಿ ಮೂರ್ ಪಲ್ಲ ಎಳ್ಳುವೇ. ಅವನ್ನೇ ತಿಂದೊಬಿಡು ತಾಯಿ ಅಂತ ಹೇಳಾನೆ. ಅವಾಗ್ ನೀನ್ ಜತನ್ ಆಗ್ನೀಯಾ. ನೀನ್ ಈತರ ಮಾಡಿಬಿಡು. ನಿಂಗ್ ಎಳ್ಳು ಯಾರ್ ಕೊಡ್ತಾರೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ಲು” ಆ ಪಕ್ಕದ ಮನೆ ಆಕ್.

ಆಯಮ್ಮೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟು ಏನ್ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು? ಸೀರೆ ಪಾರೆ ಎಲ್ಲಾ ಸುತ್ತೊಂಬಿಟ್ಟು. ಮೈ ತುಂಬಾ ಸುತ್ತೊಂಬಿಟ್ಟೆದ್ದೇ ಮುಖಕ್ಕೆಲ್ಲ ಸಣ್ಣ ಗಂಜಿ ಸೊಪು ಅದು ಇದು ಎಲ್ಲಾ ಇಟ್ಟೊಂಬಿಟ್ಟು. ಆ ತಲೇ ಎಲ್ಲ ಕೆದರೊಳೆಬಿಟ್ಟು. ಆಮೇಲೆ ಕೈಗೆ ಬಾಯ್ಗ್ ಅಂತವೆಂತವೆಲ್ಲ ತಗಲ್ಯಾಂಬಿಟ್ಟು. ಒಂಟೊಬಿಟ್ಟು. ಹಳ್ಳತಾವ ಹೊಲ. ಏಯ್ ಏನೋ ನಿನ್ ನುಂಗ್ನ್ನೋ, ನಿನ್ ಎತ್ತು ನುಂಗ್ನ್ನೋ, ನಿನ್ ಹೆಂಡಿ ನುಂಗ್ನ್ನೋ, ನಿನ್ ಮನೇಲಿರೋ ಮೂರ್ ಪಲ್ಲ ಎಳ್ಳ ನುಂಗ್ನ್ನೋ’ ಅಂದ್ಲು. ‘ಅಯ್ಯೋ ಏನ್ ಕಥೇ ದೇವ್ರೇ ಇದು? ಯಾವ್ಯೋ ಸೇರಕಿ ಬಂದೊಬಿಟ್ಟು ನಮ್ಮನೆ ಎಲ್ಲ ತೋರಕೊಂಡು, ಚಕ್ಕಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದೊ ಬಿಟ್ಟುದೆ. ಮನೇಲಿ ಮೂರು ಪಲ್ಲ ಎಳ್ಳು ಇರೋಂದು ಇದಕ್ಕೆಂಗೆ ಗೊತ್ತು? ದೇವ್, ಸರಿ. ಇಲ್ಲ ನನ್ ಹೆಂಡಿ ತಿನ್ನದೆ, ನನ್ ಎತ್ತ ನುಂಗ್ತದೆ. ಸರಿ. ‘ತಾಯಿ ನನ್ನೂ ನುಂಗ್ ಬೇಡ, ನನ್ ಹೆಂಡಿ ನೂ ನುಂಗ್ ಬೇಡ, ನನ್ ಎತ್ತ ಸಾಯ್ಸ ಬೇಡ, ನೀನು ವೋಗಿ ಆ ಮೂರ್ ಪಲ್ಲ ಎಳ್ಟೊನೂ ತಿಂದೊಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬಿಡವ್ವ, ನಿನಗೆ ಕೈ ಮುಗಿತ್ತೇನಿ’ ಅಂತ ಹೇಳಿ ತೀಮಾನ ಆಯ್ತು. ಅವನು ಆ ತರ ಮಾಡ್ದ.

ಈಯಮ್ಮೆ ಅಲ್ಲಾಸಿ, ಇಲ್ಲಾಸಿ, ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಬಿಟ್ಟು. ಗಂಡ ಬರೋದಾರೋಳ್ಳಿ ದಿರಸ್ ಎಲ್ಲ ತೆಗೆದುಹಾಕಿಬಿಟ್ಟು. ಬೇರೆ ಸೀರೆ ಉಚ್ಚೊಂಡು ಅಭ್ಯಕ್ತಾಗಿಇದಾಬಿಟ್ಟು. ಅವಿ ಎಂತ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿ? ನನ್ನ ಒಬ್ಬೇ ಬಿಟ್ಟೊಮೋಗಿಬಿಟ್ಟಿ? ಯಾತ್ರದೋ ಅದು? ಎಲ್ಲಿತ್ತೋ ಕಾಣೆ. ನಂಗ್ ಭಯ ಆಗಬಿಡ್ತು. 'ನಿನ್ನ ತಿಂದ್ರ ಬಿಡ್ಡಿನಿ, ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ಎಂಳು ತಿನ್ನಿನಿ ಅಂತು. ನಮ್ಮ ಗೌಡಿಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ಗೌಡು, ಹೊಲದ ತವ ಅವೇ ಅಂದೆ; ವೋತೀನಿ ಅಲ್ಲೇ ಅವ್ವ ಅಪ್ಪಣ ತಕ್ಕೊಂಬತ್ತಿನಿ. ನಿನ್ನ ತಿಂತೀನಿ, ಇಲ್ಲಾ ಎಂಳು ತಿಂತೀನಿ ಅಂತು. ನಾನು ಹೆದರ್ಹಕೊಂಡು ಕ್ಯೆ ಮುಕ್ಕೊಂಡ್ರ ಇದ್ದೆ. ಅದು ತಿರ್ಗು ವಾಪಸ್ಸು ಬಂದುಬಿಟ್ಟು ಮೂರು ಪಲ್ಲ ಎಷ್ಟು ತಿಂದಾಬಿಟ್ಟು ವೋಂಟೋಗಬಿಡ್ತು, ಅಂತ ಅತ್ಯೊಂಡು ನಿಂತಿದ್ದು.

ಆಮೇಲೆ ಅವ್ವು 'ಅಯ್ಯೋ ಬಿಡೇ ನಿನ್ನ ಜನ್ಮ ಉಳಿತಲ್ಲ. ನನ್ನ ಎತ್ತ ಉಳ್ಳೊಂಡೋ ನಾನೆ ಉಳ್ಳೊಂಡೇ, ಮೂರು ಪಲ್ಲ ಎಷ್ಟು ಎಲ್ಲಾನ ಆಳಾಗೋಗ್ಗಿ' ಒಂದು ಸೇರು ಎಲ್ಲನಾ ತಂದು ಬಾಗ್ಗಲ್ಲಿ ಬಡಿದಾರಿಯ್ತು. ನೀನು ನಾನು ಉಳಿಕೊಂಡೇವಲ್ಲ, ಅಷ್ಟೇ ಸಾಕು ಕಣೆ, ಬಿಡೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದ ಆ ಪ್ರಶ್ನೆತ್ತು. ಅವರು ಗಂಡನೂ ಅವಳೂ ಸುವಿಷಾಗಿ ಬಳ್ಳೊಂಡಿದ್ದು,

ಹೇಳಿದವರು : ಕೆಂಪಮ್ಮೆ, ಮುಗಲೂರು, ಹಿರೇಕೆರೆ ತಾಲ್ಲೂಕು.

೪೮. ಕುಟುಕಪ್ಪ ಲೊಟುಕಪ್ಪನ ಕಥೆ

ಒಂದಜ್ಞ ಒಂದ್ರ ಹಸು ಸಾಕಿತ್ತು. ಹಸು ಕದ್ದು ಹೊಡ್ಡಾಕೊಂಡ್ರ ಹೋಗಾಕೆ ಮೂರು ಜನ ಕಳ್ಳರು ಬರ್ತಾರೆ. ಆ ಮೇಲೆ ಹಸು ತಿನಾಬೇಕು ಅಂತ ಒಂದು ಹುಲಿ ಬಂದಿರ್ತದೆ. ಅವಾಗ ಮಳೆ ಬಂದಾಬಿಡ್ತದೆ. ಅವಜ್ಞ ದನ ಆಚೆ ಬಿಡಕ್ಕಾಗಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಈ ಮಳೆ ಬಿಡ್ಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ 'ಕುಟ್ಟಪ್ಪ ಲೊಟ್ಟಪ್ಪ' ಅಂತ ಈಚಿಗೂ ಆಚಿಗೂ ತಿರುಗ್ಗು ಇರ್ತಾಳಿ. ಅದಕ್ಕೆ ಹುಲಿ ಏನ್ ಮಾಡಾಬಿಡುತ್ತೆ? ಬೆಷ್ಟಾಗಿ ನಿತ್ಯೊಂಡುಬಿಡುತ್ತೆ. ನಾನ್ ತಿನ್ನಾಕ್ ಬಂದಿರೋದು ಹಸು. ಕುಟ್ಟಪ್ಪ ಲೊಟ್ಟಪ್ಪ ಅಂದ್ರ ಇನ್ನೇನು? ಅಂತ ಹುಲಿ ನಿಂತಾಗ, ಕಳ್ಳರು ಸುಮ್ಮೆ ನಿಂತ್ಯೊಂತ್ತಾರೆ. ಅಜ್ಞ ಮಲಗ್ಗಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಿ.

ಸರಿಯಾದ ಮಧ್ಯ ರಾತ್ರಿಲೆ ಹಸು ಬಿಟ್ಟಾಬಿಡ್ತಾರೆ ಕಳ್ಳರು. ಹುಲಿ ಒಡ್ಡೊಂಡು ವೋಂಟೋಗ್ ಬಿಡ್ತದೆ. ವೋಗ್ಗು ಇರ್ತದೆ. ವೋಗ್ಗು ಇರ್ಮೋ ಟ್ಯಾಪ್ಪನಲ್ಲಿ ಬೆಳಗಾಗ್ಗು ಇರ್ತದೆ. ಆಗ ನೋಡ್ತದೆ. ಒಬ್ಬ ಮ್ಯಾಲೆ ಕುಂತಪ್ಪ. ಒಬ್ಬ ಹಿಂದ್ರಾಕಡೆ ಬಡಿತ್ತಾ ಇರ್ತಾನೆ, ಮುಂದೆ ಎಲ್ಲಿತ್ತಾ ಇರ್ತಾನೆ. ಹುಲಿ ಈ ಮನಸ್ಸು, ಮ್ಯಾಲೆ ಬಿಳ್ಳಿಲ್ಲ. ಆಗ ಏನೋ ಒಂತಾರ ಭಯ

ಉಗಾಬಿಡ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅದು 'ಕುಟ್ಟಪ್ಪ ಲೊಟ್ಪಪ್ಪ' ಅಂತ ಭಯ ಬಂದು ಸುಮ್ಮೆ ನೋಡ್ತಾ ಇರ್ತದೆ. ಅದು ವೋಗ್ತು ಇರಬೇಕಾದೆ, ಇವು ಬೆದ್ದಬಿಡ್ತಾರೆ. ಹುಲಿ ಅಂದೆ, ಮನಸೀಗೆ ಭಯ ಬಂದು ಮ್ಯಾಲ್‌ಗಡೆ ಕುಂತಿದ್ದವನು ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಕೊಂಬೆ ಹಿಡ್ಡಂಡು ಮರ ಹತ್ತಿಬಿಡ್ತಾನೆ. ಮುಂದಗಡೆ ಕುಂತಿದ್ದವ್ಯು ವೋಡೋಗಿ ದೇವಸ್ಥಾನ ಸೇರ್ಪೋತ್ತಾನೆ. ಹಿಂದುಗಡೆ ಇದ್ದವ್ಯು ಓಡೋಗಾಬಿಡ್ತಾನೆ. ಅವಾಗ ಹುಲಿ ಕುಟ್ಟಪ್ಪ ಲೊಟ್ಪಪ್ಪ ಅಂತ ಓಡ್ತಾ ಇರ್ತದೆ. ಅಷ್ಟೋತ್ತಿಗೆ ಒಂದು ಕರಡಿ ಬರ್ತದೆ. 'ಏನೋ ಹುಲಿರಾಜ ನೀನ್ ನೋಡಿದೆ, ಹುಲಿರಾಜ, ಕುಟ್ಟಪ್ಪ ಲೊಟ್ಪಪ್ಪ ಅಂತ ಓಡ್ತಾ ಇದ್ದೀಯಲ್ಲ ಏನ್ ಕಾರಣ?' ಅಂತ ಕೇಳುತ್ತೆ.

"ಅಯ್ಯೋ ನಾನ್ ಒಂದಜ್ಞ ಮನೋಲಿ ಹಸಾ ತಿನ್ನೋಣ ಅಂತ ವೋಗಿದ್ದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಮೂರ ಜನ ಸೇರ್ಪೋತ್ತಾಬಿಟ್ಟು ಕುಟ್ಟಪ್ಪ ಲೊಟ್ಪಪ್ಪ ಅನ್ನೋರು. ನಾನ್ ನೋಡಿದೆ, ಹುಲಿರಾಜ. ಆದೆ, ಅವರ ಕೈಯಿಂದ ಬಿಡಿಸ್ತೋಳೋದುಕಷ್ಟ ಆಯ್ತು" ಅಂತು. 'ಆವು, ಯಾರು ಇರಬೋದು ತೋರ್ನು, ಅಂತ ಕರಡಿ ಕರ್ಮಾಂಡೋಗೂತ್ತಲ್ವವೇ ಅದ್ ಏನ್ ಮಾಡುತ್ತೆ ಮರದ ಮ್ಯಾಲೆ ಇರ್ತಾನಲ್ಲ ಅವನತ್ರ ವೋಗನ್ತೆ. ಕರಡಿ ಏನ್ ಮಾಡುತ್ತೆ? ಅವನ್ನ ನಾನು ಹತ್ತಿ ಒದ್ದುಬಿಟ್ಟು ಉರುಳ್ಳಬಿಡ್ತೀನಿ, ನೀನ್ ತಿಂದುಬಿಡು ಅನ್ನುತ್ತೆ. ಇದು ಹಿಂದ ಮುಂದಳ್ಳಿಗಿ ಹತ್ತುತ್ತೆ. ಆಗ ಮರದ ಮ್ಯಾಲಿದ್ದ ಕೆಳ್ಳ ಏನ್ ಮಾಡ್ತಾನೆ? ರುಂಡ್ಲಿ ಹಿಂದುಗಡೆಯಿಂದ ಹತ್ತತ್ತಾ ಇದ್ದ ಕರಡಿನ ಒದೀತಾನೆ. ಕರಡಿ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳ್ತದೆ. ಅವಾಗ ಕರಡಿನೂ ಹುಲಿ ಜೋತೇಲಿ ಓಡಾಹೋಗ್ತು ಇರ್ತದೆ, 'ಕುಟ್ಟಪ್ಪ ಲೊಟ್ಪಪ್ಪ' ಅಂತ ಹೇಳಿ. ಅಷ್ಟೋತ್ತಿಗೆ ಒಂದ್ ನರಿ ಬರ್ತದೆ.

'ಏನ್ ಹುಲಿರಾಯ ಕರಡಿರಾಜ ಇಬ್ಬರೂ ಹೋಗ್ತು ಇದ್ದೀರಲ್ಲ?' ಏನ್ ಸಮಾಕಾರ ನನಗೆ ಹೇಳಲ್ಪ್ತ ?' ಅಂತ ನರಿ ಕೇಳ್ಳಾಗ, ನಾನ್ಗೆ ಈತರ ಆಗ್ನಿಧ್ಯ. ಕುಟ್ಟಪ್ಪ ಲೊಟ್ಪಪ್ಪ ಅಂತ ಸೇರ್ಪೋಂಡು ಹುಲಿರಾಜಂಗೆ ಈ ತರ ಕಷ್ಟಕೊಟ್ಟಬಿಟ್ಟು. ಅವನು ಸಿಕ್ಕಿದೆ, ಈತರ ಮರದ ಮ್ಯಾಲಿಂದ ಅವನ್ ಒದ್ದು ನನ್ ಕೆಳಗೆ ಕೆಡಗಿದ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಅಳುತ್ತೆ.

ಇನ್ನೊಬ್ಬು ಇದಾನ ಅಂತ ಹುಲಿ ಕರ್ಮಾಂಡು ಹೊಗುತ್ತೆ. ಈ ದೇವಸ್ಥಾನದೊಳಗಿದ್ದಾನೆ ಅನ್ನುತ್ತೆ ಹುಲಿ. ಒಬ್ಬ ಮನುಷ. ಅದೇನ್ ಮಾಡುತ್ತೆ. ನರಿ ಪ್ಲಾನ್‌ಮಾಡಿ 'ನಾನ್ ಈ ಚಾಲ್ನಾಗೆ ತಿಷ್ಣ ಎತ್ತತಿಂನಿ ಅವ್ವ. ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಜಾಗ್ರತೆ ಕಾಯ್ತಾ ಇರಿ, ಅಂತ ಅನ್ನುತ್ತೆ ನರಿ. ಅವಾಗ ಸೊಂದಿಲಿ ಬಾಲ ತೂರೂತ್ತೆ. ಅವಾಗ ಏನ್ ಮಾಡ್ತಾನೆ ಒಳಗಡೆ ಇದ್ದ ಮನುಷ್ಯ? ಬಾಲ ಹಿಂದಕ್ಕ ಬಿಡೋದು ಮುಂದಕ್ಕ ಬಿಡೋದ್ದಾ ಮಾಡ್ತಾ ಇರ್ತಾನೆ.

ಇದು ನರೀದು ಪ್ಲಾನ್. ಮರ್ಯಾದೆ ಹೋಗುತ್ತಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಿ, ಈ ಹುಲಿರಾಜ ಕರಡಿ ರಾಜನ ಅತ್ರ, 'ಈಗ ತೆಗೆದು ಎಸೆದು ಬಿಡ್ತೀನಿ ಅವನ್ನ ಬಿಟ್ಟೀರಾ' ಅಂತು. ಅವಾಗ ಅವನು

ಬಾಲ ಬಿಡ್ಡಾನೆ. ಬಿಟ್ಟಬಿಟ್ಟೂಗ ಓಡಿಬಿಡುತ್ತೆ ಆಗ ನರಿ. 'ಹಿಂಗುಂಜ ಮುಂಗುಂಜ' ಅಂತ ಓಡ್ಡಾ ಇರ್ತದೆ. ಅವಾಗ ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲರೂ ವಾಪಸ್ಸು ಬರ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲಾ ಓಡೋಗ್ತವೆ. ಇವರಿಬೂ, ವಾಪಸ್ಸು ಬರ್ತಾರೆ.

ಹೇಳಿದವರು : ಪರಮೇಶ್ವಿ, ಹಿರೇಡೊಂಕೇಹಳ್ಳಿ, ತುರುವೇಕೆರೆ ತಾಲ್ಲೂಕು.

ಳಿಗಿ. ದಡ್ಡ ಹುಡುಗಿ

ಒಂದೂರ್ನಾಗೆ ಗಂಡ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ಇಬೂ, ಇದ್ದಂತೆ. ಅವರ್ಗೊಂದು ಹೆಣ್ಣಿಮಗು ಹುಟ್ಟಂತೆ. ಆಯಮ್ಮೆ ವೋಟಾಗಿ ಈಟಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ತುಂಬ್ಯು, ಮೃನೆರೀದ್ದು. ಅವಳು ಒಂದು ತರ ದಡ್ಡಿ. ಅಂದೇ, ತಲೇ ಬಾಚಕ್ ಬರೋಲ್ಲ. ಒಂದು ನವೀನಿಲ್ಲ, ನೋಟಿಲ್ಲ; ಏನೋ ಒಂದು ತರ ದಡ್ಡಿ ಆಯಮ್ಮೆ. ಯಾರು ಬಂದು, ಪಕ್ಕದ ಮನೆ ಹುಡ್ಡಿರು ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದು. ಅವರ್ಗೆ ಎಣ್ಣಾ ಮಾಡೋಂದು ಹೋಗುವು. ಇದಕ್ಕೆ ಬಂದೇ ಇಂಗ್ ಆಯ್ತಲ್ಲ. ತಪ್ಪ, ತಪ್ಪನ್ನಂಗೆ ಬೇಡ ಅಂತ ವೋಗೊವು. ಈಗಿನ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟುಗಿ ಇರಬೇಕು ತಾನೆ? ಅಮೇಲೆ ಪಕ್ಕದ ಮನೆ ಅಜ್ಞೀನ, ನೋಡಜ್ಞ ನಿಮಾ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಹೆಣ್ಣಿಗ್ಗೆ ಬರ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ಮಗ ಇಂಗೆ ನಿಂತುಬಿಡ್ಡು. ಯಾರೂ ಬರೋದಿಲ್ಲ. ಯಾರು ಬಂದೂ, ಇದು ಒಂದು ತರ ಹುಡುಗಿ ತಪ್ಪ, ತಪ್ಪ. ಇದು ಬೇಡ ನಮ್ಮೆ ಅಂತ ಹೋಗ್ನಾರೆ, ಏನ್ ಮಾಡೋಣ ಅಜ್ಞ ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದು.

ಅವಾಗ ಅವಜ್ಞೆ ಆ ಹುಡ್ಡಿಗೆ 'ಸೀಮೆ ಎಣ್ಣೆಯೋ ಇಲ್ಲ ಕಡ್ಲೆಕಾಯಿ ಎಣ್ಣೆಯೋ ಎಂತಾದಾದೂ, ಎಣ್ಣೆ ಹಾಕಿ ತಲೆಬಾಚಿ ಒಂದಿಮ್ಮೆ ಅಡಿಕೆ ಎಲೆ ಬಾಯಿಗೆ ಕೊಡ್ಡಿ. ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದಿಮ್ಮೆ ತಲೇಗಿಲೇ ಬಾಚಿಬಿಟ್ಟು, ಅವು ಬತ್ತರಲ್ಲ ನೆಂಟು, ಅವಾಗ ಒಂದಿಮ್ಮೆ ಚಚ್ಚೆ ಬಿಟ್ಟು ಎಲೆ ಅಡಿಕೆಯಾ ಅವರು ಬಂದಾಗ ಕೊಡ್ಡಿ. ಅವರು ಬರ್ತಾರೆ. ಬಂದು ಕುತ್ತೋತಾರೆ. ನೋಡ್ಡಾರೆ. ಆಗ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿದ್ದು ಮಾಡಿಟ್ಟುಬಿಡ್ಡಿ. ಹೆಣ್ಣಾ ಮಾಡಿಕೊಡ್ಡಿ. ಹೆಣ್ಣಾ ಮಾಡೋಂದು ಹೋಗ್ನಾರೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು. ಮೂರು ಜನ ಬಂದು, ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಅಂತ. ಇವರು ತಲೇಗಿಲೇ ಬಾಚಿದ್ದು. ಆ ಹುಡ್ಡಿಗೆ ಸೀರೆಗೀರೆ ಉಡಿಸಿದ್ದು. ಉಡಿಸಿ ಕುಂಡಿಸಿದ್ದು. ನಡ್ಡಾಮನೇಲಿ ಕುಂಡಿಸಿದ್ದು. ಬಂದು, ತಿಂದ್ದು. ಹೆಣ್ಣಾ ತಕ್ಕೊಂಡೋಗೋರು ಬಂದೇ ಈ ಹುಡ್ಡಿ ಏನಂತು? ಎಲೆ ಅಡ್ಡೆ ಚಚ್ಚೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ರಲ್ಲ ಕೈಗೆ, ಯವ್ವಾ ಅಂತು. ಅವು ಒಳಗ ಬೀಗರಿಗೆ ಅಡಿಗಿಗಿಡಿಗೆ ಮಾಡಬೇಕಲ್ಲ? ನೆಂಟಿಗೆ ಮಾಡ್ತಿದ್ದರು. ಅಮೇಲೆ 'ಯವ್ವಾ' ಅಂತ ಅನ್ನೋ ಹೋತ್ತೆ ಅವರಮ್ಮೆ ಏನಮ್ಮೆ ಅಂತ ಅಂದ್ದು. 'ಯವ್ವಾ' ಬಗ್ಗಿಗಬಂದು, ಬಾಯಿಲ್ಲ ಹಾಕ್ಕೊಳ್ಳಾ? ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಚಚ್ಚೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ರಲ್ಲ ಆದರ ಕೈಗೆ? ಅಂಗ್ ಅಂತು. ಇದರ

ಮನೆಕಾಯೋಗ, ಅವರ ಮುಂದೆ ಇಂಗ್ ಅಂದಾಬಿಟ್ಟಲ್ಲ, ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕೊಳೆ ಅಂತ ಅವರಮ್ಮ ತಿಳಾಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮ ಕಿರ್ದು.

ಅಮೇಲಿಂದ ಇವು, ನೆಂಟು, ಬಂದಿದ್ರಲ್ಲ ? ನೀರು ಕೊಟು, ಕೈಕಾಲಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಂದೆ, 'ಯವ್ವಾ' ಬಾಗ್ಗಿಗೆ ಬಂದು, ಬಾಯ್ಯಿ ಹಾಕೊಳಾ ಅಂತು. ಏನವ್ವಾ ದೇವೇ ಹಿಂಗನ್ನತ್ತೆ ಅಂತ ಅಂಗೂ ಬಂದು, ಅನುಮಾನದಾಗೇನೇ. ಚಾಪೆಗೀಪೆ ಹಾಕಿದು, ಕೂತೊಂಡುರು. 'ಯವ್ವಾ' ಕುಂತವೆ, ಅಗಿಯೋನ ಅಂತು. 'ಬಾಗ್ಗಿಗೆ ಬಂದೆ, ಬಾಯ್ಯಿ ಹಾಕೋಳ ಅಂತು. ಶುಂತಿದೆ, ಅಗಿಯೋಣ ಅನ್ನತ್ತೆ. ಇದೇನಷ್ಟು ಗತಿ ಅಂದವರೇ ಅವರು ಕೂತೊಕೊಣಕ್ಕೆ ಅವರ ಜೀವ ಹೋತ್ತಾ ಏತೆ. ಇಂಗ್ ಅಂದಾಬಿಟ್ಟಲ್ಲ ? ನಮ್ಮನ್ನ ಏನ್ ಮಾಡುತ್ತೆ. ಮೊದ್ದೆ ಇಂತಹ ಹುಡ್ಡಿ, ಏನ್ ಬುದ್ದಿ ಇಲ್ಲ. ಇದು ನಮ್ಮನ್ನ ನುಂಗ್ ಬಿಡುತ್ತೆ ಅಂಥ, ಹೇಳಿದವೇ, ಎದ್ದು ಹೋರಟ್ಟಂತೆ.

'ಯವ್ವಾ ಅವರು ಪೋಗ್ತಾವರೆ ನುಂಗ್ಕೊಳ್ಳು ?' ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದು. ಅವರು ಪಂಚೆನೂ ಎಡಕ್ಕೆಲ್ಲಿ ಹಿಡ್ಡಿಕೊಂಡು ಪೋಡ್ತಾರಂತೆ. ಇವರು ರೀ ಬನ್ನೀ ಅಂತ ಇವು, ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿ ಓಡ್ತಾರಂತೆ.

ಅದೇ ರಾತ್ರಿನಾಗೆ ಕುರಿ ಒಡೆಯೋ ಕಳ್ಳರು ಮೂರು ಜನ ಕುರಿಗಳ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಕಾ ಕಾಯ್ತೂ ಇದ್ದು. ಮುಂದೆ ಇವು, ಓಡಿದ್ರಲ್ಲ ? ನಮ್ಮನ್ನ ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬರ್ತಾವು, ಉಳಿಸ್ತಾರ ಅಂತ ಅವು, ಮುಂದೆ, ಇವರೂ ಹಿಂದೊ ಓಡಿಬಿಟ್ಟಂತೆ. ಓಡಿ ಅವರು ಎತ್ತಾಗೋದೋರ್ಕು, ಇವರು ಎತ್ತಾಗೋರೋ, ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೇ ನನಗೆ ಬರೋದು.

ಹೇಳಿದವರು : ಲಕ್ಷ್ಮಿಮ್ಮ. ದಂಡಿನಶಿವರ.

ಛಿ. ದಾಸಯ್ಯಿ

ಒಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಇದ್ದ. ಇವು, ಮದುವೆ ಮಾಡಿದ್ದು. ಯಾರಿಗೆ ? ತಮ್ಮ ಮಗನಿಗೆ. ಪಕ್ಕದ ಉರಿಂದ ಹೆಣ್ಣ ತಗೊಂಬಂದಿ ಮದ್ದೆ ಮಾಡಿದ್ದು. ಅವು, ಯಾರು ? ದಾಸಯ್ಯಿ. ಇವರೂ ಯಾರು ? ಹೆಣ್ಣೋರು ಜೋಗಯ್ಯಾ. ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದಿವಸ ಇವು ದೇವ, ಮಾಡ್ಯೇಕಾಗ್ ಬಂತು. ಯಾರು ? ಹೆಂಡಿ ಕಡೆಯವು. ಜೋಗಯ್ಯಾನ ಕಡೆಯವುರು. ಸರೀ ಮನೆಗಿನ ಸಾರಿಸೊಳೆ ಇವತ್ತು ದೇವು, ಮಾಡೊಣ ಅಂತ ಹೆಂಡಿಗ ಹೇಳಿಟ್ಟು ಸರಿ ಹೋದ. ಮನೆಗೋ ಸಾಮಾನು ತರಾಕೆ. ತಕ್ಕೊಬರ್ತಾನೆ. ಹೆಂಡಿಗೆ, ಮನೆ ಸಾರಿಸೊಂಡಿದ್ದೀಯಾ ? ಆಯ್ತೇ ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದು. ಹೂ ಆಯ್ತು. ಮತ್ತೇ ದಾಸಯ್ಯಾಂಗೆ ಹೇಳಿಟ್ಟು ಬಂಧ್ರೀಡ್ತೀನಿ, ಜೋಗಯ್ಯಾನ್ ಕರ್ಮೋ ಬರ್ತಿನಿ. ನಾವು ದೇವು, ಮಾಡೊಣ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು. ಅಗಲೀ ಅಂದಿಟ್ಟು, ಏನ್ ಮಾಡಿದ್ದು ? ಹೆಂಡಿ ಬಾಳ ಬುದ್ದಿ ಓಡಿಸಿ, ಯೋಚಿಸಿ, ಓಹೋ ಹೋ

ನಮ್ಮಪ್ಪನ ಮನೇದೇವು, ಮಾಡ್ದೇಕು ಅಂತ ಇದೇ ಅವು, ಅವತಪ್ಪನ ಮನೇದೇವು, ಮಾಡ್ದೇಕು ಅಂತಾನಲ್ಲ ? ಇವಳೇನು ಮಾಡಿದ್ದು? ಬುದ್ಧಿ ಓಡಿಸಿದ್ದು. ಒಂದು ದೊಣ್ಣಗೆ ನೀರಾಕಿ ತೊಳೆದು, ವಿಭೂತಿ ಇಕ್ಕೆ, ನಡೊಮನೇ ಒಳ್ಳಿ ಮಡಗಿದ್ದು. ಗಂಡ ಏನು ಮಾಡ್ದ ? ವೋಗಿ ದಾಸಯ್ಯಂಗೆ ಹೇಳಿಟ್ಟು, ಅವನ ಕೆಲ್ಲಕ್ಕೆ ಅವನೂ ಹೊರಟೋದ.

ದಾಸಯ್ಯ ಬಂದ. ಕಾಲೀಗು ನೀರೋಕೊಟ್ಟು. ಮಾತಾಡ್ಯಾದಾನೇ ಹೋದ್ದು. “ಏನವ್ವೆ ಎಲ್ಲಿಗೋದು ಯಜಮಾನು ?” ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದು. ಅಪ್ಪ ಈ ದೊಣ್ಣ ಒಳಗೆ ಮೂರು ಏಟು ಹೊಡೆದೊಬಿಟ್ಟು ಅಮ್ಮಾಲೆ ಮಾತಾಡು ಅಂದ್ರಪ್ಪ ಅಂದ್ದು. ಇವನೇನು ಮಾಡ್ದ ? ಮೆಲ್ಲಿಗೆ ಈಚೆಗೆ ಬಂದ. ಆಮೇಲೆ ಇನ್ನ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚೆ ಹಾಕ್ಕೆ. ಆಮೇಲೆ ಓಡ್ದು. ಆಮೇಲೆ ಓಡ್ಡುತ್ತು ಓಡ್ಡುತ್ತು ಗಂಟೆ ಉಪ್ಪ ಉಪ್ಪ ಅಂತಿತ್ತು. ಏನವ್ವೆ ಗಂಟೆ ಶಬ್ದ ಆಯ್ದುದೆ ಅಂದ್ರಿಟ್ಟಿದ್ದೆ ಅಯಮ್ಮನ ಗಂಡ ಬಂದ. “ಏನೇ ದಾಸಪ್ಪ ಬಂದ್ದ ?” ಅಂತ ಕೇಳಿದ. ಹೌದುಕಣ್ಣ ಬಂದ. ಸರಿ ಏನಂದ ? ನೋಡಿ, ಈ ದೊಣ್ಣ ಕೇಳಿದ್ದು. ಕೋಡೋಕ್ಕೆ ಹೋದೆ ವೋಂಟೇ ವೋದ. ಈ ದೊಣ್ಣ ಬೇಕಂತೆ ಕಣ್ರೇ ಅಂದ್ದು. ಕೊಡೆ ಅಂದಿದ್ದೇ ಗಂಡ ಏನ್ನಾಡ್ದ ? ಆ ದೊಣ್ಣ ಎತ್ತೊಂಡಿದ್ದೆ “ದಾಸಪ್ಪ ದೊಣ್ಣ ದೊಣ್ಣ ಕ್ಹಾ” ಅಂತ ಓಡ್ದು. ಅವ್ವು ಮುಂದೆ ಓಡ್ಡುನೆ ಇವ್ವು ಹಿಂದೆ ಓಡ್ಡುನೆ. ಅವ್ವು ಮುಂದೆ ಓಡ್ಡುನೆ, ಇವ್ವು ಹಿಂದೆ ಓಡ್ಡುನೆ. ಅಯ್ಯೋಯ್ಯೋ ನನ್ನನ್ನ ಹೊಡಿಯಾಕೆ ಬರ್ತನಲ್ಲ ಇವ್ವು. ದೊಣ್ಣ ಕ್ಹಾ ದಾಸಪ್ಪ ದೊಣ್ಣ ಕ್ಹಾ ದಾಸಪ್ಪ ಅಂತ ಇವ್ವು ಓಡ್ಡುನೆ. ಓಡ್ಡುನೆ ಇರ್ತಾನೆ. ಸರೀ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಸರೀ ಸಿಕ್ಕುದಲೇ ಇರ್ತಾಲೂವೆ ಮನೆಗೆ ಬರ್ತನೆ. ಮನೇಗು ಬರ್ತಾಲೂವೇ ಬರೋವೋತ್ತೆ ಇವ್ವು ಚುಂಚನಗಿರೀಲಿ ಚುಂಚಪ್ಪನ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ, ಎಡೆ ಇಕ್ಕೆ, ತೀರ್ಥ ಪ್ರಸಾದವ ಗಂಡಂಗೆ ಕೊಟ್ಟು. ಸರೀ ಅಲ್ಲಿಗೇ ದೇವರ ಹಬ್ಬ ಮುಗೀತು.

ಹೇಳಿದವರು : ಹುಣ್ಣಮ್ಮೆ, ಸೂಳಕೆರೆ.

ಳಿಳಿ. ಮುದುಕ ಯಜಮಾನನ ಚಪೆಲ

ಒಬ್ಬ ಯಜಮಾನ. ನನ್ನಂತ ಮುದ್ದು. ಏನ್ನಾಡಿದ್ದ ? ಉಟ ಮಾಡಿದ್ದು. ಒಂದ್ ಜಗಲಿ ಮ್ಯಾಲೋಗಿ ಮಲಗ್ಗಾಯಿದ್ದು. ಆಗ ಏನವ್ವಾಂದೆ, ಹೆಣ್ಣಕ್ಕೆಲ್ಲ ಅಲ್ಲಾಸಿ ನೀರಿಗ್ಗೊಂಡಿದ್ದು. ಆ ದಾರಿವಳಿಗೆ ಕುತಗಂದ ಈ ಮುದ್ದು. ‘ಪುಟ್ಟಪ್ಪ ಅವಳ್ಯಾರು ?’ ‘ಆ ಬೆಟ್ಟುನ ಹೆಂಡಿ’. ‘ಇವಳು ?’ ‘ಆ ಬೋರೇಗೌಡನ ಸೋಸೆ’ ಅಂದ. ಅಲ್ಲಿ ಸುಮ್ಮಾದ.

ಅಮ್ಮಾಲೆ ಮತ್ತೊಂದಿವ್ವ ಒಂದ್ ಹತ್ತಡ್ಯೆದ್ ಹೆಣ್ಣಕ್ಕೆ ಜೊತೆವಳಿಗೆ ಒಂದ್ ಹೆಣ್ಣ ಹುಡ್ಡಿ ಬರ್ತನಿತೆ. ಲಕ್ಷ್ಮಿಣಾವಾಗಿ ಸೀರೆಗಿರೇ ಉಟ್ಟಂಡು ಬರ್ತನಿತೆ. ಅವಳ್ ನೋಡಿದ ಈ

ಮುದ್ದು “ಪುಟ್ಟಪ್ಪ ಅವಳ್ಳಾರು” ಅಂದ. ‘ಅವಣ ನಮ್ಮೂರಾಗೆ ಜಿಡ್ ಯಾಪಾರ ಮಾಡ್ತಿರಲ್ಲ ಸೆಟ್ಟು, ಅವ್ರಂಡಿ ಕಣಾಗೌಡ’. ‘ಓಹೋ ಹಾಗೋ’. ಹಂಗೆ ನೇವ್ ಮಾಡ್ತಂದ. ಇದೇ ಮನಸ್ಸಾಗಿಟ್ಟಂಡ. ಉಂಟ ಮಾಡ್ತಂದ. ಆ ಸಂದೀಲಿ ಬಂದ್ ಹೋಗೋನಂಗೆ ಹೋದನು. ನುಚ್ಚುಲ್ಲ ಆಯ್ದ್ವಂಡ. ತನ್ ಕಾಲ್ದಿಸೀಲಿ ಕಲ್ಲ ಮುಡಿಕ್ಕೆಂಡ್ ಕುಂತಿದಾನೆ. ಇವು, ಮಾಮೂಲಾಗೆ ಹೆಣ್ಣುಕ್ಕು ನೀರಿಗೆ ಬರ್ತಾರೆ. ಆವಾಗ ಆ ಹುಡ್ಡಿನು ಬರ್ತಾಳೆ. ಇವ್ವಿದ್ದೋನು ಆ ಹುಡ್ಡಿ ಹತ್ತ, ಹೋಗಿ ತಲೆಮ್ಮಾಲೆ ಒಂದ್ ಸಣ್ಣ ಕಲ್ಲಿಡ್ತಾನೆ. ಆ ಹುಡ್ಡಿ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿ ಏನೋ ಯಜಮಾನ ಹೋಗ್ಗಿ ಬಿಡೂಂತಂದು ಸುಮ್ಮನೆ ಹೋಗ್ತಾಳೆ. ಮತ್ತೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಬರುವಾಗ ತಲೆಮ್ಮಾಲೆ ಪಟ್ಟೆ ಕಲ್ಲಿಡಿದು. ಹಿಂಗೇ ಕಲ್ಲ ಇಟ್ಟು ಇಟ್ಟು ಅದೆ ಆಯ್ದು ಅವ್ವಂದು. ಆರ್ತಿಂಗ್ಸ್ ಆರುವರ್ಷ ಅದೇ ಆಯ್ದು. ಅದೇ ರೂಢಿಯಾಗೋಯ್ತು ಆ ಯಜಮಾನುಗೆ.

ಒಂದಾನೋಂದಿನ ಆ ಹುಡ್ಡಿ ತನ್ನ ಗಂಡಗೆ ‘ಮಾರಾಯ, ಮಾರಾಯ’ ಈ ಉರಿಗೆ ಬಂದು ಬೇಕಾದೋಸ್ಸೆ ದಿನಾಯ್ತು. ಬೇರೆ ಉರಿಗೆ ಹೊರಡೋಗಾನ ನಡ್ಡಿ’ ಅಂದಳು. ‘ಅದ್ಯಾಕ್ಷೇ?’, ‘ಅಲ್ಲ ನಡಿರಿಂದ್ರ,’ ಇಲ್ಲ... ಇಲ್ಲ... ಅವನೂ ಸಂಶಯದಿಂದ ಅದೇನ ಅಂದ?’ ಏನೂ ಇಲ್ಲಾಂದೇ... ಆ ಯಜಮಾನ ಜಗಲಿ ಮ್ಮಾಲೆ ಕುತಗಂತಾನಲ್ಲ ಅವನು ಕೂಡಿದೆ, ನಾ ಹೆಣ್ಣುಕ್ಕು ಜೊತೆ ನೀರಿಗೆ ಹೊಯ್ಯಾಯಿರ್ಬೇಕರೆ ಬಂದು ಪಟ್ಟೆ ತಲೆ ಮ್ಮಾಲೊಂದ್ ಕಲ್ಲಿಡೋದು, ನಾನು ತಲೆ ಸವರ್ಜಂಡ್ ಬರೋದು. ಸಾಲಂದ್ ಯಜಮಾನ ಇವ್ವಿಗೇನವ್ವ ಮಾತೇಳಿ ಅಂದುಬುಟ್ಟು ಹಂಗೆ ಬರ್ತಾಯಿದ್ದೆ. ಅತ್ತಿಂದ ಬರ್ವಾಗ ತಿರಗ ತಲೆಮ್ಮಾಲೆ ಪಟ್ಟೆ ಕಲ್ಲಿಡೋದು. ಇದೇ ರೂಢಿಯಾಗೋಯ್ತು.

‘ಲೇ.. ಲೇ.. ಹಂಗಾರೆ ಒಂದ್ ಕೆಲ್ಲುಮಾಡು’. ಆ ಅಯ್ಯನ್ನೆ ನಿನಮ್ಮಾಗೆ ಎಲ್ಲೊ ಮನಸಾಗಿದೆ. ಒಂದ್ ಕೆಲ್ಲುಮಾಡು. ನಾಳೆ ಎಂದಿನಂತೆ ಹೋಗು. ಹೋಡಾಗ ಅವ್ವ ಕಲ್ಲಿಟ್ಟ ತಿರುಗಿಬಿಟ್ಟು - ಯಜಮಾನೆ ನಿಮಿಗೇನ್ ಸಾಲ್ಲಾಗೇತಿ? ನಿಮ್ಮ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬೆಲೆ ಬ್ಯಾಡ್ಡೆ? ಹಂಗೆ ನನ್ನ ಮ್ಮಾಗೆ ವಿಶ್ವಾಸಯಿಟ್ಟು ಮಾತಾಡಿಸ್ಪೇಕು ಅಂತಿದೆ, ನಾಳೆ ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನು ಎಲ್ಲೊ ಹೋಗ್ತಾರೆ. ಬರೋದು ಒಂದೊವಾರ ಆಯ್ದೆ. ಅಷ್ಟುರಲ್ಲಿ ಬರೋಧಾದೆ, ನನ್ನಕೂಡ ಮಾತಾಡ್ತಹುದು ಅನ್ನು. ಆಸಿದ್ರೆ ಬನ್ನಿ. ಬರೋಧಾದ್ರೆ ನಾಳೆ ಎಲ್ಲೋ ಗಂಟೆ ಮ್ಮಾಲೆ ನಮ್ಮನಿಗೆ ಬನ್ನಿ. ಅವಾಗ ಏನಿದ್ರು, ನಿಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಮಾತಾಗ್ಗಿ ಬೇಕಾರೆ, ಅಂದ್ವಿಟ್ಟು ಬಂದ್ವಿಡು ಅಂದ. ಹಂಗೇಮಾಡ್ತೇನಿ ಅಂದ್ಲು. ತಿರುಗ ಮರ್ದಿನ ಗಂಡ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಂಗೆ ಅವ್ವಿಗೆ ಹೇಳಿ ಬಂದ್ಲು. ಅವ್ವ ಅತ್ತ ಹಂಗಾರೆ ಅಂದು ಕುಷಿಯಾಗಿ ಹೋದ. ಈಕಿ ಮನಿಗ್ನಂದು, ಹಿಂಗ್ ಹೇಳಿಬುಟ್ಟು ಬಂದುದೇನಿ ಅಂದ್ಲು. ಗಂಡಗೆ ‘ಹಾಗಿದ್ದಮ್ಮಾಲೆ ಗೌಡ ಬಾಳ ಆಸ್ಯಾಗವ್ವೆ. ಹೋಗು ಆ ಗೌಡ್ ಅಂಗಿಡಿಲಿ ಎಲ್ಲೋ ಗೋಲ್ ತಕಂಬಾ. ಆ ಗೋಲ್ ತಕಂದ್ ಬಂದು ಕಡಾಯಕಾಕು. ನಾಕ್ ತಂಬಿಗೆ ನೀರು ಹೋಯ್ದು. ಆ ಗೌಡ ಆ ಟ್ಯೂಮ್ಮಾಗೆ ಬಂದೇ ಬರ್ತಾನೆ. ಬಂದೆ, ದಾವಣಗರೆಗೋದಂಗ್ ಹೊಂಡೋಯ್ತುನಿ ಅಷ್ಟೋತ್ತೆ. ನೀನು

ಉರಿಹಾಕು. ಅವನು ಬಂದ್ರೆ ಸೊಡ್ಲೆ ಹುಚ್ಚೆ ಹಾಕು. ಏ ಏನು ಬ್ಯಾಡ ಅಂತನೆ. ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ ಕುಶ್ಚಳಿ, ಅದ್ಯಾಕೆ ಅನ್ನಾನ? ಕುಶ್ಚಳಿ ಅಂದು ಕುಂದುರಿಸಿ ಉರಿಹಾಕೆ ನೀರುಹಾಯ್ಸು. ನೀರುಹಾಯ್ಸು ನೀರು ಹಾಕ್ಕೇನಿ ನಿನಿಗೆ ಅನ್ನು. ಏನುಬ್ಯಾಡ, ನೀರು ಹಾಕುದೇನು ಬ್ಯಾಡ ಅಂತಾನೆ. ಅಯ್ಯಾಯ್ಯಾ ನೀರುಹಾಕದೆ ಆದೆಂತ ಸ್ವಾನ ಏಳಿ, ಏಳಿ ನಿಮಿಗ್ನಾಕೆ ಅನುಮಾನ. ಮನಿಯಾಗೆ ಯಾರು ಇಲ್ಲ. ಹಕ್ಕೆಯೇಳಿ ನೀರ ಅನ್ನು. ಆಗ ಕುಂತ್ಕುತ್ತಾನೆ. ನೀರು ಹಾಕ್ತಾಯಿರು. ಅಷ್ಟೋತ್ತೇ ನಾನು ಬಂದು ‘ಏ ಬಸ್ ಮಿಸ್ಸ್ಯಾಯ್ಸು. ಬಾಗಲು ತಗಿಯೇ ಅಂತೇನಿ’ ಆಗೇನ್ನಾಡ್ತಾನೆ ಆ ಯಜಮಾನ? ಮಿರುಗುಟ್ಟಾನೆ. ಆವಾಗ ತಿರುವಲೆ ಬಾಗ್ನು ತಗ್ಗಿ ಬಿಡು.

ಆ ತಿರುವಲೆ ಬಾಗಲಲ್ಲಿ ಏನಪ್ಪು ಮಾಡಿದೂ, ಅಲ್ಲಿ ನೂಲಿರಾಟೆ ನೂಲಿತ್ತು. ನುಸಿಯಲ್ಲಿ ಗುಡ್ಡೆ ಒಟ್ಟಿ ಆ ಮೂಲೆವಳಗೆ ಗುಡ್ಡೆ ಹಾಕಿದ್ದು. ಆ ಗುಡ್ಡೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸರಿಸಿಬುದು ಅದೊಳಾಕೆ ಇವನ್ನು ನೂಕಿ ಸೇರಿಸಿಬುಟ್ಟಿಬುದು. ಅಮ್ಮಾಗೆ ಅಷ್ಟೋತ್ತೀ ನಾನು ಬಂದು ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿತೇನಿ. ಬಂದು ಬಾಗ್ನಿ ತಗಿಯಂತಹೇಳಿದ್ದೀ.

ಅದರಂತೆ ಬಂದ ಗೌಡ. ಕರಮ್ಮ ಮಂದಿರಿಸಿದಳು. ಮಂದಿರಿಸಿ - 'ಹಾಕ್ಕಳಿ ಸ್ವಾಮಿ ನೀರ' ಅಂದಳು. 'ಹ್ಯಾ.. ಹ್ಯಾ.. ಏನು ಬೇಡ'. 'ಇಲ್ಲ... ಇಲ್ಲ... ಹಾಕ್ಕಳಿ ಯಾಕೆ ಅನುಮಾನ?' ಆಮ್ಮಾಲೆ ನಾಕ್ಕೆದು ಚಂಬು ನೀರೊಹಾಕ್ಕೊಂಡ. 'ವಿ ಬಾಗಲು ತಗೆಯೇ ಬಸ್' ಮಿಸ್ಸೆಯ್ತು ಬಾಗಲು ತಗೆಯೇ' ಅಂತ ಬಂದ ಗಂಡ. ಆವಾಗ ಯಜಮಾನನಿಗೆ 'ಬನ್ನಿ ಹೆದ್ರಕ್ ಬ್ಯಾಡಿ ಬನ್ನಿ' ಅಂದು ನುಸಿಯಲ್ಲಿ ತಗ್ನು ಒಳಗೆ ಕುಂದುರ್ವಿಬುಟ್ಟು ಎಲ್ಲ ಮುಚ್ಚಿಬುಟ್ಟಳು. ಆಗ ಗಂಡನಿಗೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ತಗದಳು. ಗಂಡಗೆ ಉಣಿಕ್ಕೆ ಇಕ್ಕೆದ್ದ್ಲ. ಸುಮಾರು ಎರಡು ಗಂಟೆ ಟ್ರೈಮಾಯ್ತೇನೋ. ಅಂಗ್ರೀಗೋದ. ಎಲ್ಲ ಸರಪಣ ತಕ್ಕಂಡ ಬಂದ. ಬಂದ್ ದೊಡ್ಡೆ ತಕ್ಕಂಡ. ಆ ಯಜಮಾನಿಗೆ ಮುಚ್ಚಿದ್ದೆಲ್ಲ ತಗದ. ಅಷ್ಟುಗೆ ಏನಾಗೇತಪ ಇವನಗತಿ? ಗೋಂದು ಅರಳೆ ಅಂಟ್ಟೆಂದು ಮುಶಿ ಮುಸಿಡಿ ಏನೂ ಗುತ್ತೆ ಸಿಗದಾಗಿದ್ದ. ಆಮ್ಮಾಲೆ ಶರಡೂಕ್ಕೆಗೆ, ಎರಡೂ ಕಾಲ್ಗೆ ಸಿರಪಣ ಹಾಕ್ಕೊಂಡ ಎಳಕಂಡ. ಏ ಕೋಳ ಹಾಕಿರದು ಬಿಳಿ ಕರಡಿ, ಬಾಗಲು ತಗೆಯೇ ಅಂದ. ಬಾಗಲು ತಗದ್ದೂ. ಹೊರಿಕೆ ತಂಡ. ಗ್ರಾಮದ ಜನರಲ್ಲ ಮುತ್ತೆಂಡು. ಅಮ್ಮೆ ನನ ಕರಡಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅನ್ನ ಕೊಡಮ್ಮೆ ಅಂದ. 'ಅಯ್ಯಾ ಎಲ್ಲಿಂದ ತರಾನಪ್ಪ ಇಲ್ಲ' ಅಂದಳು. ಕೊಡಮ್ಮೆ ತಂಗಳದ್ದು - ಪಂಗಳದ್ದು ಇದ್ರ, ಕೊಡಮ್ಮೆ. ಹಿಂಗೆ ಸುತ್ತುಡ್ಡು ಯಜಮಾನನ ಹೆಂಡಿತ್ತು ಮನೆತಾಕೆ ಹಿಡ್ಡಂಡಾಹೋದ. ಯಜಮಾನ ಹೆಂಡಿತ್ತು ನೋಡಾಕ್ ಬಂದ್ದ್ದೂ.

'ಏ ಯಜಮಾನನ ಹೆಂಡ್ರು ಕಾಲಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡು' ಅಂತ ಹೆಂಡ್ರು ಕಾಲಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡ್ದಿದ್ದು. ಗಣಗಣ ತಿರಿಗಿಸ್ತು. ಸಂಜೇ ಆಯ್ತು. ತನ್ನ ಮನೆತಕ್ಕ ಹಿಡ್ಡಂಡು ಬಂದು, 'ಯಜಮಾನ ನಿನಿಗೆ ಹೆಣ್ಣಾ ಬೇಕು? ಅಂದು. ಯಜಮಾನ ತುಟಿ ಷಿಟುಕ್ಕ ಅನ್ನಿಲ್ಲ.

ಸಾಯಿಸಿಬಿಡ್ಕೋಡಿತ್ತು, ಈ ಯಜಮಾನನ್ನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಮುದುಕ ಯಜಮಾನ ಬದುಕ್ಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟಬಿಟ್ಟು.

ಈ ಬೀದಿಲೋದೇ ಜನ ನೋಡಿ ನಗ್ನಾರೆ, ಅಂದ್ವಣ್ಣ ಸಂದಿವಳಗಾಸಿ ಹೋಗಿ ನುಗ್ಗಿಟ್ಟು ತನ್ನಮನೆಗೆ. ಅವಾಗ ಯಜಮಾನನ ಹೆಂಡಿ ನೋಡಿ 'ಕಲ್ಲಿ ಬಂತವಲ್ಲಪೋ' ಅಂತ ಕೂಗೋಂಡ್ಲು. ಏನೇ ಆದದ್ದುಗೋಯ್ತು. ನಿನ್ನ ದಮ್ಮ ಯ್ಯಂತೇನಿ ಸುಮ್ಮನಿರೆ ಅಂದು ಸುಮ್ಮನೆ ಮಾಡ್ದ.

ಹೇಳಿದವರು : ಕೆಂಪೇಗೌಡ, ಯಾಚೇನಹಳ್ಳಿ, ಓ.ನರಸೀಪುರ, ತಾಲ್ಲೂಕು, ಮೈಸೂರು ಜಲ್ಲೆ.

ಉಖಿ. ಪಿಂ ಪಿಸ್ತ್ರು

ಒಬ್ಬ ರ್ಯಾತ ಒಂದ್ ಹಂಗಾಮೆ ಜಮೀನು ಮಾಡಿಕೊಂಡ. ಜಮೀನು ಒಳ್ಳೆ ಕೆಬ್ಬಿಕಳ. ಚನ್ನಾಗಿ ಹದಮಾಡ್ದ. ಹದಾದಕೂಡಲೆ ಅದಕೆ ಕ್ಷಾಳ ಬಿತ್ತಿದ. ಬೆಳೆ ಚನ್ನಾಗಿ ಬಂದ್ವಿಡ್ತು. ಆ ಬೆಳೆ ಬಂದ ಸಂತೋಷನೋಡಿ ಸುತ್ತು ಬೇಲಿ ಹಾಕ್ಕ. ಗಿಡನೆಲ್ಲ ಕಡಿದು ಸುತ್ತು ಬೇಲಿ ಹಾಕ್ಕ. ಗಿಡನೆಲ್ಲ ಕಡೆದು ಏನು ಆಯಡೆ ಗೊಡ್ಡ ಹಾವು ಪ್ರಾಣಿ ನುಸಿಬಾಡ್ಡ ಹಂಗ್ನಾಡ್ದ. ಆ ಬೆಳೆವಳಗೆ ಅಡ್ಡಾಕೋತ ಹೋಗದು, ಚಿಗಟಗಿಗಟ ಇದೆ, ಚುಚ್ಚಿದು, ಮುಳಪಳ ಏನಾದು, ಇದೆ, ಚಿವುಟ್ಟು ಹೀಗೆ ಮಾಡ್ತಾಯಿದ್ದ. ಇದನ್ನು ಹಾಗೆ ನೋಡ್ದ ಸ್ವಾಮಿ. ಅಯ್ಯ ಮುಂಡೆಮಗನೆ ಇವನಾಸೆ ಎಷ್ಟಿರಬೋದು ನೋಡಮ ಹಾಗೆ ಅನ್ನಿಟ್ಟಿವರು ದಾಸಯ್ಯಾಗಿ ಹಿಂದ್ದಿಂದ ಬಂದು 'ಅಯ್ಯ ಎರಡಕ್ಕೆ ಕೊಡು ಅಂದ'. 'ಏ ಏನೋ ಯಾರ್ ನೀನು? ಎಲ್ಲಾಸ್ಗಾಂಧಿ ಬಂದೆ? ಯಾಕ್ ಅಕ್ಕಿ ಕೊಡ್ದೆಕು? ಅಂದ. ಅಷ್ಟಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮಿ ಬಂದ್ ಕಾಗೆ ಸೃಷ್ಟಿಮಾಡಿಬಿಟ್ಟ. ಕಾಗೆ ಮೇಲೋಗ್ತ ಅದೆ, ಅದಕಂಡು ಹಲೋಂತ ಬಡಕೊಂಡ, ಇದೇನಯ್ಯ ಈಗ್ನಾನೆ ಚನಾಗಿದ್ದೆ, ಮಲ್ಲಾಗ್ರ ಬಂದಂಗಾಡಿಯ. 'ಏ ನಿನ್ ಕೇಳಿ ನೋಡ್ತೋರು ಯಾರು?'

'ಅಯ್ಯ ಒಂದು ಮಂತ್ರ ಕಲಿಸಿಕೊಡ್ತೇನಿ' ಎರ್ಡಕ್ಕಿ ಕೊಡು ಮತ್ತೆ. ಆ ಕಾಗೆ ಸತ್ಯೋಗವಂತ ಮಂತ್ರ ಕಲಿಸಿ ಕೊಡ್ತಿಯ? ಹೌದು ಕಲಿಸಿ ಕೊಡ್ತೇನಿ, ಅಂದ.

'ಏ ಸತ್ಯೋಗವಂತ ಮಂತ್ರ ಕಲಿಸಿ ಕೊಡ್ತಿಯ?

‘ಹೌದು. ಅಂದು ಅಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಕಾಗೆ ಸಿದ್ದ ಮಾಡಬಿಟ್ಟ. ‘ಅಲ್ಲೋಗೋ ಕಾಗೆ ಹಿಂ ಪಿಸ್ಗ ಅನ್ನ ಅದು ಸತ್ಯೋಗತ್ತದೆ’ ಅಂದು, ಸ್ವಾಮಿ. ‘ಅಲ್ಲೋಗೋ ಕಾಗೆ ಹಿಂಪಿಸ್ಗ’ ಅಂದಬಿಟ್ಟ. ಕಾಗೆ ಸತ್ಯ ಬಿದ್ದೋಯ್ತು. ‘ಚೆನ್ನಗೈತೆ ಕಾಣಾಯ, ಅಂದುಬುಟ್ಟ ಹಿಂದುಕ್ಕು ತಿರುಗಿ ನೋಡ್ದು. ದಾಸಯ್ಯ ಇಲ್ಲ. ತತ್ತ ಇವರಮ್ಮನ ಕ್ಷಾಯ. ಎಲ್ಲಕ್ಕೆ ಉಳಕಂಬುಂಟ್ಟವು.... ಇರಲಿ. ಇದು ಹೆಂಗಿರಬೋದು ಈ ಮಂತ್ರ? ಆ ಹಕ್ಕಿ ಈ ಅಮಚಿಗೋದ್ದು, ಹುಳ ಹಾವು, ಇರುವೆಗಿರುವ ಎಲ್ಲ ಹಿಂಪಿಸ್ಗ - ಅಂದ. ಎಲ್ಲ ಸತ್ಯೋದುವು. ಹೊಲದಾಗೆಲ್ಲ ಅಡ್ಡಾಡಿಕೋತ ಹೋಗ್ಗಾನೆ. ಹುಳ ಹುಪ್ಪಡಿ ಕಂಡೆ, ಹಿಂಪಿಸ್ಗ ಅಂತಾನೆ. ಇದೇ ಕಲ್ಯಾಂಬಿಟ್ಟ.

ಜ್ಞಾಭ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳ್ಳಿ ನಿಂತು. ಕಿತ್ತು ಮೆದಹಾಕ್ಕ. ತಂದು ಮನೆಗೆ ತುಂಬ್ಬೆಂಡ. ಕಂದಾಯಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ ಏನೂಯಿಲ್ಲ. ಮಳೆ ಹೋಯ್ದಿದ್ದು. ಏರ್ ಕಟ್ಟಿಂದ್ ಹೊಲಕ ಹೊಂಟೋದ. ಹೊಲಕೋದೇ ಅಮಲದಾರು, ಶ್ಯಾನಚೋಗರು ಅವರು ಬಂದ್ಯಾಟ್, ಎಲ್ಲ ಮಾರಿಗುಡಿತಾವ ಬಂದು. ತೋಟಿ ಕರದು, - ‘ಎಲ್ಲೋ ಆ ಗೌಡ್ ಕಂದಾಯಯೆಲ್ಲೋ? ‘ಸ್ವಾಮಿ ಅವ್ವಿಲ್ಲ.’ ‘ಕರ್ಕಂಬಾ ಹೋಗಿ’. ತೋಟಿ ಬಂದ. ಇವ್ವ ಮನಿಗೆ ಬಂದು-

‘ಅಮ್ಮಾ ನಿಮ್ಮ ಯಜಮಾನೆಲ್ಲಮ್ಮೆ?’ ‘ಅರ್ಜುಟ್ಟಿಂದ ಹೋಗ್ಗಾರೆ ಕಣ್ಣ’. ‘ಕಂದಾಯ ಕೊಡ್ಲಿಕ ಗತಿಯಿಲ್ಲ. ಹೆಂಗಮ್ಮ ಹೊಂಟೋದ? ಹೋಗಿ ಏರ ಬಿಟಗಂದ್ - ಬಂದಾಬಿಡ್ತೇನಿ’ ಅಂದ್ಯಾಟ್ಟಿದ್ದೆ ತೋಟಿ ಹೋದ ಹೊಲತ್ತಾವ್ವೆ. ಇವ್ವ ಉಳ್ಳಾ ಅವ್ವೆ. ತೋಟಿ ಹೋದೋನೆ ಏನ್ನಾಡ್ದು? - ‘ಯೋ ಕಂದಾಯ ಕೊಡ್ಲಿಲ್ಲ ಯಾಕಯ್ಯ? ಕಟಿಗೆಂಬಾರಯ್ಯ ಏರ ಮನಿಗೆ. ಅಮಲ್ಲಾರು, ಬಂದಾರೆ. ಬಾರಯ್ಯ, ಅಂದ. ಇವನ್ನೊ ಕೋಪ ಹತ್ತು. ‘ಏ ಹಿಂಪಿಸ್ಗ ಅಂದ. ತೋಟಿ ಏರಿಮ್ಮಾಲೆ ಸತ್ಯ ಮನಿಕ್ಕೆಂದ. ಈಗ ಇನ್ನಾರು ಇವೆನ್ನ ಕೇಳೋರು?

ಇಲ್ಲಿ ಈ ಗ್ರಾಮದ ಪಟೇಲ ಏನ್ನಾಡ್ದು? ಆ ಗೌಡ್ ಗದ್ದೆ ತಾಕ್ ಹೋದ. ತೋಟಿ ಇನ್ನು ಬರ್ಲಲ್ಲವಲೂ ಅಂದ್ಯಾಟ್ಟು, ಅಲ್ಲೋದೇ, ತೋಟಿ ಸತ್ತು ಮಲಗವನೆ. ಅದುನ್ನೊ ನೋಡಿ ಪಟೇಲನಿಗೆ ಕೋಪತ್ತು. ಚೋಳ ಮಗನೆ ಸೂಳೆಮಗನೆ ನಿನಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡ್ತೇನಿ. ಹಾಗಂದ್ಯಾಟ್ಟು ಜೋರಾಗಿ ಗದ್ದ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟ. ಹಿಂ ಹಿಸ್ಗ ಅಂದ. ಅವನು ಸತ್ಯ ಮನಿಕ್ಕೆಂದ. ಇನ್ನ ಅವನ್ನ ಹಿಡಿಯೋರ್ಯಾರು?

ಈಗ ಶ್ಯಾನಚೋಗಿದ್ದೋನು ಗೌಡು, ಗದ್ದೆತಾಕ್ ಹೋದೋರು ಇನ್ನು ಬರ್ಲಲ್ಲ. ನೋಡಮ ಹಾಗೆಂದ್ರಿಟ್ಟು ತಾನು ಹೊಲುದತಕೆ ಹೋದ. ಹೋದೇ, ಅಲ್ಲಿ ತೋಟಿ ಪಟೇಲ ಇಬ್ಬ, ಸತ್ಯಾಬಿದ್ದವೇ. ಅದುನ್ನೋಡಿ ಶ್ಯಾಮಚೋಗ ಹೆಚ್ಚು ಕಮ್ಮಿ ಬ್ಯೇದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿಬಿಟ್ಟ. ಇವನು ‘ನೀ ಹಿಸ್ಗ’ ಅಂದ. ಅವನು ಸತ್ಯ ಮನಿಕ್ಕೆಂದ.

ಅಮಲ್ಲಾರ ಕುದುರೆ ಬಿಟಗಂಡಿದ್ದಲ್ಲ ? ತೋಟಿ ಪಟೀಲ ಶ್ಯಾಮಚೋಗ ಎಲ್ಲ ಅವನ ಹೊಲತಾಕೆ ಹೋದೋರು ತಿರ್ಗ್ಗಿ ಬರ್ಲೆಯಿಲ್ಲ. ಕುದಿಗೆ ನೀರು ಕುಡಿಸ್ತೇಂದ್ರ ಹಂಗೆ ನೋಡ್ಡೆಂದ್ರ ಬಂದಿದ್ದಮ ಅಂದು ಕುದೆ ಬಿಟಗಂದ್ರ ಹೋದ. ಹೋಗಿ ನೋಡ್ತಾನೆ, ಇವು ಮೂರ್ ಜನವು ಸತ್ತಾಮಲಗವೇ! ಇವ್ವು ಉಳ್ಳಾನೆ ಅವೈ ದೋರೆಯಂಗೆ. ಅಮಲ್ಲಾರ ನೋಡಿಬುಟ್ಟು. ಚೋಳಿಮಗನೆ ಜೈಲ್ ಕಾಣಸ್ತಿನಿ, ಅಂತವನೆ ಇಂತವನೆ ಅಂತ ಕೂಗಾಡ್ತ ಕುಪ್ಪಳಿಸಿಬಿಟ್ಟು, ಕದುರೆ ಮ್ಯಾಲೆ ಕುತಗಂಡು. ನಿನ್ ಕುದೆ, ನೀನು ಪಿಂಪಿಸ್ತ್ತ ಅಂದ. ಇಬ್ಬ, ಮನಿಕ್ಕೆಂದ್ರು. ಇನ್ ಇವನ್ನ ಕೇಳೋರ್ಯಾರು ? ಯಾರು ಇಲ್ಲ.

ಅವೈ ಹೆಂಡ್ರಿಗೆ ಐದಾರ್ ಮಹ್ಮದ್. 'ಅಯ್ಯೋ ತೋಟಿ ಕರಿಯಾಕ್ ಹೋದ. ಅವುದ್ದು ಕರಕಂಡ್ ಬಂದಾನೆನೋಂತ ಸುಮ್ಮಾದೆ. ಅವು, ಬಂದೆ, ಬೈಯ್ಯಾರೆ ಉಟ ತಕಂಡೋಗಿ ಕೊಟ್ಟಬುಡಮ' ಅಂದು ಹಿಟ್ ಅಡಕಿದ್ದು. ಹಿಟ್ ಅಡಕಿ ಹೊತ್ತೆ ಹೋದ್ದು. ಸಣ್ಣ ಮಗ ಇತ್ಯಲ್ಲ? ಅದು ಹಿಡ್ಡಂಬುಡ್ತು. ಹಾಲುಕೊಡ್ತಾ ಕುತಗಂಡ್ಲ್ಲ. ಇವೈನ್ ಮಾಡ್ದ? ಆಗ್ನೇ ಏರ್ ಬಿಟಗಂಡ್ ಬಂದಿಬಿಟ್ಟು. ಬಂದಿದ್ದೆ -

'ಏ ಯಾಕ್ ತರ್ಲಿಲ್ಲೆ ಹಿಟ್ವಾ? ' ಅಂತ ಕೇಳಿದ. ಆ ತೋಟಿಗ ಬಂದವನೆ, ಕಂದಾಯ ಗಿಂದಾಯ ಕೊಡಬೇಕು. ಎಲ್ಲೋಗವೇ, ? ಕರಕಂಡ್ ಬರ್ತನಿ ಅಂತ ಹೋದ. ನೀವೆ ಬರ್ತೀರೀಂತ ಸುಮ್ಮಾದೆ. ಹಂಗೂ ಹೊತ್ತೆಂದ್ರ ಹೊಂಟೆ. ಈ ಮಗ ಹಿಡ್ಡಂತು ಅಂದಳು. ಮಗ ಹಿಡ್ಡಂತೆ? ನೀ ಪಿಸ್ತ್ ಅಂದ. ಅವಳು ಸತ್ತಾ ಮನಿಕ್ಕೆಂದಳು. ಇನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ಸುಮ್ಮಿದ್ದಾವ? 'ಕಲ್ಲೋ' ಅಂತ ಅತ್ತಾಬುಟ್ಟು ತಲೆ ಚಿಟ್ ಹಿಡ್ಡಬಿಡ್ತು. 'ನೀವೆಲ್ಲ ಪಿಸ್ತ್' ಅಂದ್ವಿಟ್ಟು. ಎಲ್ಲ ಸತ್ತಾ ಮನಿಕ್ಕೆಂದ್ರು. ನಾನು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯೋರಿಗೆ ಹಿಂಗಂದ್ರ ಸಾಯ್ಯಾರೀಂತ ತಾನೆ ಹೇಳಿದ್ದು. ನನಿಗೇನ್ ಅಲ್ಪಲಾ ನೋಡಮ ತದಿ 'ನನಿಗೆ ನನಿಗೆ ಪಿಸ್ತ್' ಅಂದ. ಅವನು ಹೊರಟ್ತೋಽದ.

ತೋಟಿಗನ ಹೇಂಡ್ರಿ ನನ್ನ ಗಂಡ ಗೌಡ್ ಹೊಲದ ತಾವೈ ಹೋದೋನು ಬರ್ಲೆಲ್ಪುಲಾ ಹಿಟ್ಟುಣ್ಣಾಕೆ. ಯಾಕ್ ಬರ್ಲುಲ್ಲ ನೋಡಮ ಅಂದು ಹೊಲದತಾವೈ ಹೋದ್ದು. ಅಲ್ಲೋಗಿ ನೋಡ್ತಾಳೆ. ತನಗಂಡ, ಪಟೀಲ, ಅಮಲ್ಲಾರ ಎಲ್ಲ ಸತ್ತಾ ಬಿದ್ದು ದಾರೆ. ಏನ್ ಬಡಕಂತಾಳೆ. ಆಮೇಕೆ 'ಅವೈಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗಬ್ಬಾಡಿ ಪಿಸ್ತ್ ಅಂದ್ರೆ, ಎಲ್ಲ ಸತ್ತೇಹೋಯ್ಯಾರೆ' ಅಂದ್ವಿಟ್ಟು. ಅವೈ ಹಟ್ಟಿಗೆ ನೀರಿಗೆ ಯಾರು ಬರ್ಲುಲ್ಲ. ದನಕರ ಬುಡೋರುಯಿಲ್ಲ. ಅವಾಗ ಕಾಗೆ ಮುಟ್ಟು. ಆಗ ಜನಮನ ಬಂದ್ರು.

ಹೇಳಿದವರು : ಕೆಂಪೇಗೌಡ, ಯಾಚೇನಹಳ್ಳಿ.

೪೯. ಕಿವುಡರ ಕಥೆ

ಉರುಹಿಂದೆ ಹೋಲ. ಅವು, ಬೇಸಾಯ ಹೂಡೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದು. ಅವು ಹೆಂಡಿತ್ತೊಮ್ಮೊ ಕಿವುಡಿ, ಅವು, ಮಗಳೊನು ಕಿವುಡಿ. ಅವುಮ್ಮೆನೂ ಕಿವುಡಿ. ಅವು, ಕಿವುಡೆ. ನಾಲ್ಕು ಜನನೂ ಬರೀ ಕಿವುಡೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅವಾಗಿನ್ನ ಬೇಸಾಯ ಮಾಡಕೆ ಹೋರಿ ತಕ್ಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದು.

ಆ ಕಡೆಯಿಂದ ಬೇರೊಂದು ದಾರಿಯಿಂದ ಯಾರೋ ಬರ್ತಿದ್ದು. ಅವು, ಎಷ್ಟು ಹೊಟ್ಟಿಪ್ಪ ಎತ್ತೆ ಅಂಬ್ತು ಕೇಳಿದರು. ಯವ್ವಾ ನಾಲ್ಕು ಸೇರು ಜ್ಞಾಳಾ ಹಾಕಿದ್ದೆ, ನಲ್ಲಿತ್ತು ಪಲ್ಲ ಅಗೇದೆ ಅಂದೆ. ಅವುಗೆ ಕಿವಿ ಕೇಳುಲಿಲವಲ್ಲ ? ಅವು, ಅದಕೆ ಹೇಳಿದ್ದು: ಅಯ್ಯೋ ಅಯವ್ವೆ ಏನೂ ಕೇಳಿಲಿಲ್ಲೇನೂ ಬಿಡು ಹೋಗ್ಗಿ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು. ಆಯಮ್ಮೆ ಮುದ್ದೆ ಹೊತ್ತೊಂಡು ಬಂತು; ಅವು, ಹೆಂಗ್ಗು. ಆ ಕಡೆಯಿಂದ ಹೋಗ್ತು ಇರೋರು ಇದ್ದೆ ಎಷ್ಟು ಸೇರು ಜ್ಞಾಳ ಹಾಕಿದೀಯಂತ ಕೇಳಿದ್ದು. ನಾನೆ ನಾಲ್ಕು ಸೇರು ಹಾಕಿದೀನಿ, ನಲ್ಲಿತ್ತು ಪಲ್ಲ ಆಗದೆ ಅಂತ ಹೇಳ್ತೆ ಕಣೇ ಅಂತ ಅಯವ್ವೆ ಹೇಳ್ತು. ಅದ್ದೆ ಅಯಮ್ಮೆ ಏನಂತು: ಅಯ್ಯೋ ವಾಲೆನಾದೂ, ಮಾಡ್ವುರೀ, ಕಾಸಿನ್ನರನಾದೂ, ಮಾಡುಸಿ, ಅಂತ ಅಯಮ್ಮೆ ಹೇಳಿದ್ದು. ಮನಿಗೋಯ್ಯು ಅಯಮ್ಮೆ.

ಮಗ್ನತ್ರ ಹೋಗಿ ನಿಮ್ಮಿಪ್ಪ ವಾಲೇನೂ, ಕಾಸಿನ್ನರನೂ ಮಾಡುವ್ವಾರಂತೆ ಕಣಮ್ಮೆ ನಂಗೆ ಅಂತಂತೆ. ಅಯ್ಯೋ ಹುಡುಗ್ಗಾದ್ದು, ಹೊಡು, ಮುಡ್ಡಾಗಾದ್ದು, ಹೊಡವ್ವೆ ಅಂಥ ಅಯಮ್ಮೆ ಹೇಳಿದ್ದು. ಆ ಹುಡ್ಗಿನೂ ಕಿವುಡಿ; ಮಗಳು. ಆಮೇಲೆ ತಿರಗ ಆಯಮ್ಮೆ ಹೋಗಿ ಅಜ್ಞ ಹತ್ತಕ್ಕೆ ಅಜ್ಞ ನನ ಮದ್ದೆ ಮಾಡ್ತರಂತೆ ಕಣಜ್ಞೇ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮೆ ಅಂತು. ಅಯ್ಯೋ ಹಳ್ಳದಾನಾದೂ, ಹೊಡವ್ವೆ, ಬಿಸೀದಾನಾದೂ, ಹೊಡವ್ವೆ ಅಂತ ಹೇಳ್ತುಂತೆ.

ಹೇಳಿದವರು : ಆಲಮ್ಮೆ, ದಂಡಿನಶಿವರ.

೪೯. ಮೂರು ಜನ ಹೆಂಡರು

ಒಂದೂರಲ್ಲಿ ಬಡವ. ಅವ್ವಿಗೆ ಮೂರ್ಜನ ಹೆಂಡ್ತೇರು. ಮಳೆಯಿಲ್ಲ. ಅವಾಗ ಉರಾಗೊಂದ್ದು ಹಬ್ಬಬಂತು. ಬಂಧುಬಳಗದೋರೆಲ್ಲ ಬರೋರಿದ್ದು. ಇವ್ವೇನ್ನ ಮಾಡ್ಯಾನು ? ಕಾಸಿಲ್ಲ. ಕಾಸಿಲ್ಲದ್ದೆಯ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ ಒಂದಿಷ್ಟೆ ಸಾಲಮಾಡ್ದ. ಸಾಲಮಾಡ್ಯೆಂದ್ದು ಬಂದು ಮೂರೊಜನ ಹೆಂಡ್ತೇರಿಸೂ ಏನೇನ್ನ ತರಾನೆ ನಿಮಿಗೇಂತ ಕೇಳ್ತು. ನನಿಗೆ ಏನು ಬ್ಯಾಡ ಕಾಲುಂಗ, ತಕಂಬಾ ಅಂದ್ದು. ಹಂಗನ್ನತ್ತುವಾ ಹೋದ. ಕಾಲುಂಗ, ತಗಂದು ಬಂದ.

ಹಬ್ಬಿದ್ದಿನ ಬಂತು. ಇವರುಗೆ ತಿಸ್ತಾ, ಮುಸ್ತಾ ಸುರ್ಯಾತು. ಕಿರಿಯೋಳು ಎದ್ದು ಕ್ಷಾಣೀಣ ಕೆಸಗುಡುಸಾಕೆ ನಿಂತಗಂದ್ದು. ನಡುಕೊಲ್ಲೋಳು ಆಚೆಗೀಚೆಗೆ ತಿರುಗಾಕ್ ನಿಂತಗಂದ್ದು. ಹಿರೇಳು ಏನ್ನಾಡಿದ್ದು? ಕ್ಷಾಣೀಲಿದ್ದು. ನೆಂಟು, ಬರೋ ಸಮಯ. ವಳಗೆ ವಲೆನೆ ಹೊಚ್ಚಿಲ್ಲ. ಅಡ್ಗನು ಮಾಡಿಲ್ಲ. ನೆಂಟು, ಬರೋ ಹೊತ್ತಾಯ್ತಿಲ್ಲ? ನೆಂಟು, ಬಂದು. ಕೆಸಗುಡುಸ್ತುದ್ದಲ ಇವಳೆನ್ನಾಡಿದ್ದು? ಈಗ ಬಂದ್ರೇನವ್ವಾ ತಾಯಿ ಅಂದ್ದು. ನಡುಕೊಲ್ಲೋಳು ಈಗ ಬಂದ್ರೇನವ್ವಾ ಅಂದ್ದು. ಅವು ಕ್ಷಾಣ್ಯಗಿದ್ದಲ್ಲ? ಅವು ಹೊರಿಕೆ ಬಂದು “ಎದ್ ಬಂದ್ರು, ಅಕ್ಕು, ಈಚೆ ಬಂದ್ಪಡಿ, ಎದ್ ಬಂದ್ರು, ಅಕ್ಕು, ಈಚೆ ಬಂದ್ಪಡಿ. ಇತ್ತು ಬಾರಕ್ಕು” ಅಂತ ಅವು ಕರದ್ದು.

ಬಂದ ನೆಂಟು, ಹಂಗ್ ನೋಡ್ತಾರೆ ಹಿಂಗ್ ನೋಡ್ತಾರೆ. ಒಳಾಗೆ ಬಗ್ಗೆ ನೋಡ್ತಾರೆ. ವಲೆನು ಹೊಚ್ಚಿಲ್ಲ ಮಾನು ಪೂಜಿಲ್ಲ. ಕಾಯ್ದು ಒಡಿದಿಲ್ಲ. ಆರ್ತೀನು ಬೆಳಗಿಲ್ಲ. ಬಂದ್ ನೆಂಟೆಲ್ಲ ಮಾನು ನೋಡ್ಯಂದು, ಸರಿ ಇವರ್ನು ನ್ಯಾಯ ಅಂದು ಓಡಿದ್ರು, ಕಿತ್ತಂಡು.

ಹೇಳಿದವರು : ಸೋಬಾನೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮೆ, 70 ವರ್ಷ, ಒಕ್ಕಲಿಗರು. ಹೆರಗನಹಳ್ಳಿ, ಬಿಂಡಿಗನವಿಲೆ ಹೋಬಳಿ, ನಾಗಮಂಗಲ ತಾಲ್ಲೂಕು.

ಳಿಲ್. ಎಲ್ಲರೂ ಕಿವುಡರು

ಒಂದೂರಲ್ಲಿ ಕಿವುಡ ಕಿವುಡೆ, ಇತ್ತಾರೆ. ಮನೇಲಿ ಗಂಡ, ಹೆಂಡಿ, ಮಕ್ಕು, ಅಜ್ಞಿ ಇದ್ರು. ಸರಿ ಇವ್ವು ಹೊಲದತ್ತ ಹೋಗಿ ನೋಡ್ತಾಯಿದಾನೆ. ಅಲ್ಲಿಗೊಬ್ಬ ದಾರಿಕಾರ ಬಂದಿದಾನೆ. ದಾರಿ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಹೊಲ. ಅವನು -

“ಅಣ್ಣ ಯಾರಪ್ಪಾ? ಅಣ್ಣ ಮಾವಿನಕೆರೆಗೆ ದಾರಿ ಎಲ್ಲಾಸಿ ಹೋಗ್ತದಣ್ಣ?” ಹಾಗಂತ ಕೊಗ್ಗಾಗ, ಇವನೇನ್ನಾಡ್ದೆ? “ಅಪ್ಪಾ.... ಇನ್ನೇನಿಲ್ಲ. ಈ ವರ್ಷ ಬೆಳೆ ಮಾಡಿದೀವಿ. ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಎಷ್ಟುಗ್ತದೆ ಅನ್ನದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ” ಅಂದ.

ಅಯ್ಯ ನಿನ್ನ “ಹೊಲ ಕೆಳ್ಳುಲ್ಲ ಮಾರಾಯ. ದಾರಿ ದಾರಿ ಎಲ್ಲಾಸಿ ಹೋಗುತ್ತೆ? ಅಂತ ಕೇಳಿದೆ.” “ಎನ್ನೋ ಒಂದ್ ಪದಾರ್ಥ ಪಲ್ಲ ಆಗಬಹುದು. ನಾನೀಗ್ಗೆ ಹ್ಯಾಗೇಳ್ಳು”? “ಅಲ್ಲಪ್ಪ ನಾನು ದಾರಿಕೇಳ್ಳೆ. ನಿನ್ನ ಹೊಲ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ದಾರಿ... ಮಾವಿನಕೆರೆಗೆ ಎಲ್ಲಾಸಿ ಹೋಗಬೇಕಪ್ಪ ದಾರಿ?”

“ಏನೋ ಒಂದೊ ಪಿಡುರ ಪಲ್ಲ ಆಗೋಡ್ಯೇದಪ್ಪ. ಶೋಯಿಇವಿ, ಬಡಿತೀವಿ.”

ಸರಿ ಮನಿಗೆ ಬಂದ್ಯಾಟ್ಟ. “ಏನೇ ನಮ್ಮಪ್ಪ ಆ ದಾರಿ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಹೊಲ ಮಾಡ್ದೇಕಾಗಿತ್ತೇ? ಯಾರೇ ಹೋಗಿ ಬಂದೂ ಕೇಳಾ ಇರೂದೆ. ಎಷ್ಟು ಪಲ್ಲ ಆಗುತ್ತಪ್ಪ? ಏನಾಗುತ್ತೇ? ಹಾಗೆ ಹಿಗೇಂತ ಕೇಳಾಯಿದಾರಲ್ಲ?” ಹಾಗೇಂತ ಹೆಂಡಿ ಕೈಲಿ ಅಂದಾಗ ಹೆಂಡಿ ಏನ್ನಾಡಿದ್ದು?

“ಅಯ್ಯೋ ನನ್ನಾಕ್ಕಿ ಕೇಳ್ತಿರಿ? ಕಾಸಿನಸರ ಕೊಟ್ಟೂ ಹಾಡ್ತಿಂತೇನಿ. ಚೈನಾಸರ ಕೊಟ್ಟೂ ಹಾಕ್ಕಿಂತೇನಿ” ಹಾಗಂದು ಮಗಳತ್ತ ಓಡೋಗಿ ಬಿಟ್ಟು -

“ಅಮ್ಮಾ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಅವಿಗೆ ತಿರ್ಯಾನ ಹೇಳಿಟ್ಟೇ ಕಣಮ್ಮ. ಕಾಸಿನಸರ ಕೊಟ್ಟೂ ಹಾಕ್ಕಿಂತೇನಿ, ಚೈನಾಸರ ಕೊಟ್ಟೂ ಹಾಕ್ಕಿತೇನಿ ಎಂತ ತೀಮಾನ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟೇ ಕಣಮ್ಮ” ಅಂತ ಮಗಳತ್ತ ಬಂದು ಅಂದಾಗ -

‘ಅಯ್ಯೋ ಅಷ್ಟು ನನ್ನೇನ್ ಕೇಳಾಕ ಬಂದಿ, ? ಮುದುಕನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟೂ ಮದುವೆ ಆಯ್ತೇನಿ, ಹುದುಗನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟೂ ಮದುವೆ ಆಯ್ತೇನಿ’ ಅಂದಳು.

ಸರಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವ, ಅಜ್ಞ ಕುಂತಿದ್ದಲ್ಲ ? ಆ ಅಜ್ಞ ಹತ್ತುಕೆ ಓಡೋಗಿಬಿಟ್ಟುಳು ಮಗಳು. ಓಡೋಗಿದ್ದೆ “ಅಜ್ಞ ಅಜ್ಞ ಅಮ್ಮಾರಿಗೆ ತೀಮಾನ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟೇ ಕಣಜ್ಞ”. ‘ಏನಂತ ಹೇಳಿ ತಾಯಿ’? “ಅಜ್ಞ ನಾನು, ಮುದುಕನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟೂ ಆಯ್ತೇನಿ, ಹುದುಗನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟೂ ಆಯ್ತೇನಿ ಅಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟೇ ಕಣಜ್ಞ. ಅಮ್ಮನಿಗೆ ತೀಮಾನ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟುದೇನಿ’.

“ಅಯ್ಯೋ ನನ್ನವ್ವ ನನ್ನೇನ್ ಕೇಳಾಕ ಬಂದೆವ್ವ ? ಕೂತಿರೋಳ್ಳು ? ನೀವು ತಂಗ್ನ ಕೊಟ್ಟೂ ಉಣ್ಣೇನಿ, ಬಿಸೀದ್ ಕೊಟ್ಟೂ ಉಣ್ಣೇನಿ”. ಹಿಂಗೆ ಬಂದೇ ಮನೇಲಿ ಕಿವುದ್ ಕಿವುಡ್, ಇದ್ದು.

ಹೇಳಿದವರು : ಶಿರುಮಲಯ್ಯ, ೫೫ವರ್ಷ, ಒಕ್ಕಲಿಗ, ಹೆರಗನಹಳ್ಳಿ, ನಾಗಮಂಗಲ ತಾಲ್ಲೂಕು.

೪೯. ಭಗವಂತ

ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಸಾರ್ವಕಾರ ಹೋಸದಾಗಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿರೋನು, ಅಥ ಭಾಗವನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಿಗೆ ಬಾಡಿಗೆಗೆ ಕೇಟೋಬಿಟ್ಟಿರೋನು. ಇನ್ನೊಂದ್ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ತಾವಿದ್ವಂಡು ಯಾವಾಗೂಲ್ಲ ಕೋಟ್ ವ್ಯವಹಾರ ಮಾಡಿರೋನು. ಕೋಟ್ ವ್ಯವಹಾರ ಮಾಡ್ತು ಯಿದೆ ಎಲ್ಲರೂ ಆರಂಭ ಕೆಲ್ಲ ಮಾಡೋಂಡಿದು. ಅವರವರ ಉತ್ಸತ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳ್ಳತಾ ಇದು. ಇವನು ಬಂದ್ ನೋಡ್. ನಾನು ಈ ಕೋಟ್ ವ್ಯವಹಾರನೆ ತಿರಕ್ಕಂಡೆ. ಹಿಂಗಾಗಿ ಹೋಯ್ಲಲ್ ? ನಾನು ಅದೊಂದು ಕೆಲ್ಲ ಮಾಡಿಲ್ಲಲ್. ದಿನಸಿ ಬೆಳಿಲಿಲ್ಲ ಅಂದ್ವಂಡು ಹಾಗೇ ಮನಿಗೆ ಬಂದೋನು “ವನೆ ? ಎಲ್ಲಾ ಆರಂಭ ಮಾಡದು. ನಾವು ಹಿಂಗೆ ಇರದು. ಹಿಂಗಾದರೆ ಹಿಂಗೆ ಅಂದ. ನಾನೇನಿ ಮಾಡಕಾಗುತ್ತೆ ? ಅಂತ ಕೇಳಿದಳು. ‘ಹಾಗಾದೆ ನಿನಿಗೂಂದ್ ಬುದ್ವಂತ್ಯೆ ಹೇಳ್ತೇನಿ ಮಾಡ್ತೀಯ?’ ಅಂದ. ‘ಅದೇನೇಣಿ ಮಾಡ್ತೇನಿ?’ ಅಂದಳು, ‘ವನಿಲ್ಲ ನೋಡು ಕೋಣ ಕೂಗತ್ತೆ ಆರು ಕಟ್ಟಂಡ್ ನಾನು ಹೋಗ್ತೇನಿ. ಅಷ್ಟತ್ತೆ ನೀನು ಎಲ್ಲ ರೊಟ್ಟಿ ಹಕ್ಕೆಂದ್ ತಗಂದ್ ಬಂದಿದು. ನೀನು ಬರೋದೊಳಗಾಗಿ ಬಂತುಂಡು, ಹೊಲ ಹೋಡ್ತಿರ್ತೇನಿ. ಆಗ ನೀ ಎತ್ತಿಡ್ವಂಡೆ ಮನಿಗೆ ಬಾ. ಇತ್ತಡೆ ಹೊಲ ಉತ್ತಂಗೂ ಆಗುತ್ತೆ’ ಅಂದ. ‘ಹೂಂ ಆಗಲ್’, ಅಂದಳು.

ಸರಿ ಇವನು ಆರು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿದಾನೆ. ಈಯಮ್ಮೆ ಬಾಪೆ ಎತ್ತಿ ಕಸಗುಡ್ಲಿ ಬೂದಿ ತುಂಬಿ ಆಚೆ ಹಾಕಿ. ನೀರ್ ತಗಂಡೋಗಿ ಹಾಗ್ ಮಾಡಿ ಹೀಗ್ನಾಡಿ, ಆಚೆಗೋಗಿ ಈಚೆಗೋಗಿ, ರೊಟ್ಟಿ ಹಾಕೋದೊಳಗಾಗಿ, ಎಂಟ್ ಗಂಟೆಗಿಹೋಗಿಬಿಡ್ತು. ಎಂಟ್ ಗಂಟೆ ಆದೆ, ಆಗ ಮೋಟ್ಲಿಲ್ಲ. ನಡ್ವಂಡೆ ಹೋಗ್ನೇಕು. ಇವಳು ರೊಟ್ಟಿ ತರ್ಲೀ ಇಲ್ಲ ಅಂದುದ್ದು, ಆರು ಬಿಟ್ಟಂಡೆ ಬಂದಿಟ್ಟು. ಎಷ್ಟೆ ಆದ್ರ, ಸಿಟ್ಟಲ್ಜೆ ? ರೊಟ್ಟಿ ತರ್ಲಿಲ್ಲ ಅಂದುಬುಟ್ಟ ಹೆಂಡಿತ್ತು ಹಿಡ್ವಂಡ್ ದಡಾದಡ್ ನಾಕ್ಯೆದ್ ಏಟ್ ಹೋಡ್ಬಿಟ್ಟು. ಈಗ್ನ ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕಾ ತಂಗೇರು ಕಟ್ಟಿರತಕ್ಕಂತ ಶಾಸ್ತ್ರದಂತೆ ಆ ಗಂಡ ಹೆಂಡರು ಮುನಿಸ್ಮೋಂಡಾಗ ಶಿಶುವು ತೀರೊಯ್ತು ಅಂದಂಗೆ. ಆಗ ಇನ್ನೊಂದು ಗಳಿಗೆ ಆಲೆಲೆ ಗಿಲಿಗಿಲಿ ಅಂತ ಮುದ್ದಾಡ್ತಾರೆ. ಮುದ್ದಾಡತ್ತು ಇನ್ನು ಪಕ್ಕದ ಮನೇಲೆ ಇಳ್ಳಲ್ಲ ? ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡನ ಹೆಂಡಿತ್ತು. ಈವಯ್ಯ ಈಗ ಹೆಂಡಿತ್ತನ ಹಿಡ್ವಂಡ್ ದಡ್ಬಡ್ ಹೋಡ್ಬಿಟ್ಟು. ಈಗಾಗ್ನ ಗಂಡಾಹೆಂಡ್ರ, ಗಿಲಿಗಿಲಿ ಮುದ್ದಾಡ್ತವರಲ್ಲ ? ತದಿ ಅಂತ ನನ ಗಂಡಂತಾಕು ನಾನು ಹೋಡಿಸ್ತೇನಿ ಅಂದು ಕೊಂಡುಳು. ಇವನು ಯಾವುದೂ ಬಂದ್ ಮದುವೆ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದು. ಬಂದಾಬಸ್ತುಗಿ ಬೀಗ ಹಾಕಿ ಬಿಟ್ಟು. ಬೀಗ ಹಾಕಿ ಮನಿಗಿಬಿಟ್ಟುದಾಳೆ.

ಹನ್ನೆಲ್ಲುಗಂಟೆ ಬಿಸ್ತು. ಬಂದಿದಾನಲ್ಲ “ಲೇ ಕದತೆಗಿಯೇ” ಅಂದ. ಹೆಂಡಿತ್ತ ಮುದ್ದಾಡ್ತೇಕು ಅನಿಸಿತ್ತು. ಆಕೆ ಯಾಕೆ ತಗಿಲಿ ? ಯಾಕೆ ಬಿಡ್ಲಿ ? ಹಾಗೇಂತ ಅಂದಳು.

ಇವನು ಹೇಳಿ ಸಾಕಾದ, ಕೇಳಿ ಸಾಕಾದ. ತಗಿಲ್ಲ. ಇವನಿಗು ಸಿಟ್ಟತ್ತಿತ್ತಾ? ತಿರುಗಿನಿಂದ ದಡಾದಡ್ಡೆ ಬದ್ದ. ಹಾಂ ಹಾಂ... ಅಂದ್ಲು ಈಕೆ. ಏನಲೇ ಯಾಕೆ ಹೀಗೆ ಅಂದ. ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ನನಿಗೆ ಮಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಏನೂ ಇಲ್ಲ ಅಂದಳು. ಏನ್ನಾಡನ? ಅಂದ. ಕಾಡಿಗೋಗಿ ತಪಸ್ಯಾ ಮಾಡಾನ. ಭಗವಂತನ ಕೇಳುಂಡೆ, ಮಕ್ಕ ಘಲ ಸಿಗುತ್ತೆ ಅಂದಳು. ನಡಿ ಹೋಗಾನ ಅಂತ ಹೊರಟರು.

ಕಾಡಿಗೋದು, ತಪಸ್ಯಾ ಮಾಡಿದು. ಭಗವಂತ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಒಂದ್ ಗಂಡು ಮನು ಸಂತಾನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಂತೆ. ಕೊಡತ್ತು ಈಕೆ ಬಿಮ್ಮನ್ನಿಯಾಗಿ ನವಮಾಸಗಳು ತುಂಬಿಬಂದು ಗಂಡುಮನುವಿನ ಜನನವಾಯ್ತು. ಭಗವಂತನ ವರದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಿಂದ ಇವಿಗೂ ಭಗವಂತಾಂತ ಹೆಸರಿಟ್ಟು. ಯಾರಿಗೆ? ಈ ಮನುಗೆ. ಏದು ವರ್ಷವು ಆಯ್ತು. ಇಲ್ಲೆ ಕಬ್ಬಲಿ ಹತ್ತೆ, ಏತೆ ಸ್ವಾಲ್ಯ. ಓದಾಕ್ ಹಾಕಾನ ಅಂದ ಗಂಡ. ಬ್ಯಾಡಿ. ಬೆಳ್ಳಾರು ಅಲ್ಲ ಬ್ಯಾಡಿ, ಮೈಸೂರು ಅಲ್ಲ ಬ್ಯಾಡಿ, ಬೆಂಗಳೂರು ಅಲ್ಲ ಬ್ಯಾಡಿ ಅಂದಳು, ಹಾಗಾದ್ರ ಮಗ ಓದೋದೆಲ್ಲ ಅಂತ ಕೇಳಿದ. ಹಾಗಲ್ಲ ಓದೋದು ಬ್ಯಾಡಾಂತ ಅಲ್ಲ. ಇಲ್ಲೆ ಹತ್ತುದಲ್ಲಿ ಓದಾಕ್ ಹಾಕಿದೆ, ಅವ್ವನ್ ನೋಡ್ದೇಕು, ಅಪ್ಪನ್ ನೋಡ್ದೇಕೊಂತ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ದೂರಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಬನ್ನಿ. ಸುಖವಾಗಿ ಓದಿಕೊಂಡಿರ್ತಾನೆ ಅಂದಳು.

ಏನ್ನಾಡ್ಲಿಕ್ಕಾಗುತ್ತೇಂದು ಬೋಂಬಾಯಿಗೆ ಕರಕಂದ್ ಹೋದ್ದಂತೆ ಮಗನ್ನ. ಅಲ್ಲಿಂದ್ ಸ್ವಾಲಿಗೆ ಸೇರಿಬಿಟ್ಟು, ಒಂದ್ ಹೋಟ್ಟಿಗೆ ಉಟಕ್ಕೆ ನೇಮ್ಮ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು, ಒಂತಿಂಗ್ನಿಗೆ ಇಷ್ಟ್ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡ್ದೇನಿ, ನನ್ ಮಗನಿಗೆ ಸ್ಲೇಟು ಪುಸ್ತಕ ಎಲ್ಲ ಕೊಡ್ದೇಕೊಂತ ತೀಮಾನ ಮಾಡ್ದೆಂದ್ ಬಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ.

ಹೀಗೆ ಓದಿಕೊಂಡಿರೋವತ್ತೆ ಒಂದಾನೋಂದಿವ್ವ ಸ್ವಾಲ್ಯ ಬಿಟ್ಟಾಗ್ ಒಬ್ಬ ಯಜಮಾನು, ಏನ್ನಾಡಿದಾರೆ? ನೀವು ಬಂನ್ರಪ್ಪ, ಏನು ಓತ್ತು ಇದೀರೆ? ಏನ್ ಬಿರಿತಾಯಿದೀರೆ? ಅಂದಾಗ ಅಯ್ಯ್ಯಾ ಬಿಡು ತತ ಭಗವಂತ ಕೊಡ್ದೇಕು ನಾವು ಓದ್ದೇಕು, ಅದೇನ್ ನಮ್ಮಿಬ್ಯಾ? ಅಂದರು. ಇವ್ವಿದ್ದಲ ಈ ಹುಡುಗ ಭಗವಂತ ಇವ್ವ ಇದ್ದ ಕೇಳುಂಬಿಟ್ಟು, ನಾನು ಕೊಡೊದಿಕ್ಕೆ ನಾನ್ಯಾಕೆ ಓದ್ದೇಕೂ ಅಂದು ಪುಸ್ತಕ ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು. ಸಿಲೇಟು ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಬಿಟ್ಟು. ಆ ಪಟ್ಟದಲ್ಲಿಲ್ಲ ತಿರುಗಿ ಬಂದು ಹೊಟ್ಟಲ್ಲಿ ಉಟ ಮಾಡದು. ಸುಮ್ಮಿಗಿರುದು. ಇತ್ತುದೆ ತಂದೆ ನನ್ನ ಮಗ ಓತ್ತಾನೇಂತ ಹೊಲಮನೆ ಆಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿ ವಡವೆ ವಸ್ತು ಎಲ್ಲ ಮಾರಿ ಮಾರಿ ಕಳ್ಳಾಕ್ ಸುರುಮಾಡ್ದ. ಇವ್ವ ತಿಂದ್ ಉದಿ ಉದಿ ಒಂದಂಕಣಾದಗಲ ಬೆಳೆದುಬಿಟ್ಟು. ಕಷ್ಟಪಟ್ಟ ಓದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಇವುನದೆಲ್ಲ ತಿರೋಗಿಬಿಡ್ತು. ಆ ಹೊಟ್ಟೊನು ಏನಪಾ ಈ ತಿಂಗಳು ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ದುಡ್ಡೆ ಕಳ್ಳಿಲ್ಲ ಅಂದರು. ಸರಿ ಹಾಗಾದ್ರ ನಾನೆ ಹೋಗಿ ಇಸ್ತುಂದ್ ಬರ್ತೇನಿ ಅಂತ ಹೊರಟ.

ಮನೇಲಿ ತಂದೆ ಇದ್ದುಲ್ಲ. ತಾಯಿ ಇದ್ದುಲ್ಲ. ಬಂದ. ಬಂದ ತಕ್ಷಣ ಯಥ್ವ ಬಂದೇ ನೋಂತ ತಬ್ಬಂದೊ ಮುತ್ತ ಕೊಡಾಕ್ ಹೋದ್ದು. ಈ ಕಡೆ ಕೈ ಎಟಕಲಿಲ್ಲ. ಈ ಕಡೆನು ಕೈ ಎಟಕಲಿಲ್ಲಂತೆ. ಅಷ್ಟು ದಪ್ಪ ಆಗಿದಾನೆ. ಕುಚೀಮ್ಯಾಲೆ ಕುಂದುರ್ವಿದ್ದೆ, ಕುಚೀ ಮುರ್ಖೋಗುತ್ತೋ ಏನೋ ಅಂದು ಮಂಚದ ಮ್ಯಾಲೆ ಕುಂದುರ್ವಿದ್ದು. ಅಷ್ಟೋತ್ತೆ ಬಾರಹ್ಯಣ ಬಂದ. ಬಗ್ಗಿ ನೋಡ್ದು. ಇಷ್ಟು ದಪ್ಪಗಿರೋನು ನನ್ನ ಮಗನ ಅಂದು, ಮಗು ಯಾವಾಗ ಬಂದಪ್ಪ ಅಂತ ಕೇಳಿದ. ಈಗ ಬಂದೆ ಅಪ್ಪಾ ಅಂದ. 'ಎಲ್ಲಿಗಂಟ ಓದಿದಪ್ಪ ಮಗು?' "ನನ್ನೆಸು, ಏನಂತ ಕಟ್ಟಿದಿಯಪ್ಪ?" ನಿನ್ನ ಹೆಸು, ಭಗವಂತ. ಹುಡುಗ್ಗಲ್ಲ ಭಗವಂತ ಕೊಡ್ಡೇಕು ನಾವು ಓದಬೇಕು ಅಂತಿದ್ದರು. ನಾನು ಓದಿಲ್ಲ. ನಾನ್ಯಾಕಪ್ಪ ಓದಿ? ಅಯ್ಯೋ ಭಗವಂತ ನಿನಗೋಸ್ಕರವಾಗಿ ಹೊಲಮನೆ ಆಸ್ತಿ ವಡವೆನೆಲ್ಲ ಕಳಕೊಂಡೋ. ಗಂಡಹೆಂಡಿತ್ತಿ ಬಂದೊ ಪಾವಕ್ಕಿ ಹಂಚ್ಚೀಂದೊ ಉಣಿಲ್ಲಿದೆ ಕಷ್ಟಕೆ ಬಂತೆ? ಇವ್ವಿಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಹೊಂದಿಸ್ತುಪ್ಪ ಸೇರೊ ಪಾವಕ್ಕಿ ಅನ್ನವಾ...? ಇವುನು ಓದದಿದ್ದೆ ಅಷ್ಟೋಹೋಯ್ತು. ಏನ ಮಗ ಬಂದೂರ್ತಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಸೋದರಮಾವ ಇದಾರೆ ಗಣೇಶಭಟ್ಟಾಂತೇಳಿ, ಅವರ ಹತ್ತಿರ ವಿದ್ಯಾನಾದು, ಕಲ್ತಕ ಹೋಗು ಅಂದ.

ಸೋದರಮಾವನ ಮನಿಗೆ ಹೋದ. ಮಂದಿಗೆ ಅದು ಹಾಕಿ ಕುಂದಿಸಿದ್ದು. "ಏನಪ್ಪು ಬಂದಿದ್ದ ಇಷ್ಟುದೂರ ?" ಅದೆಮಾವ ನಿನ್ನ ವಿದ್ಯಾ ಕಲಿಬೇಕೊಂತ ಬಂದೀನಿ ಮಾವ. ಅಯ್ಯೋ ನನ್ನ ವಿದ್ಯಾ ಕಳ್ಳಿವಿದ್ಯಾ, ಚೋರವಿದ್ಯಾ. ಓ ಅದ್ದೆ ಕಲಿಯಾಕ್ ಬಂದೀನಿ ಮಾವ. ಆಗ ಮಾವ್ಯ ಬಾಮೆದ್ದು ಇಬ್ಬ, ಕಳ್ತನಕ್ ನುಗ್ಗಿದ್ದು. ಅದೇ ಉರ್ವಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಜೋಯಿಸು, ಮನೆ. ಜೋಯಿಸು, ಯಾವಗೂ ಬಂದೆಲ್ಲ ಗಂಟಿಕಾಲ ಹರಿಕಥೆ ಪುರಾಣ ಹೇಳೋದು ಅಭ್ಯಾಸ. ಆವಾಗ ಜೋಯಿಸ ಏನ್ ಮಾಡಿದ್ದು? ಗಂಡ ಹೆಂಡಿತ್ತಿ ಇಬ್ಬ. ಸ್ವಲ್ಪ ಅನ್ಯಾಲವಾಗಿರೋರು. ಹೆಂಡಿತ್ತಿಗೆ ಹೇಳ್ಣಿ: 'ನೋಡೆ ನಾನೋಂದೊ ಎಲ್ಲಾಗಂಟೆ ಗುಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹರಿಕಥೆ ಮಾಡಿ ಬರ್ತೇನಿ. ನೀನು ಅಷ್ಟೋತ್ತೆ ಹಾಲ್ತೀರೊ ಮಾಡಿಡೆ, ಆಗಲಿ ಅಂದ್ದು. ಅವರು ಹೋದ್ದು. ಈಕೆ ಯಾಲಕ್ಕಿ ಸುಂಟಿ ಹಾಕಿ, ಹಾಲಕೀರ ಮಾಡಿ, ಒಲೆಮ್ಯಾಲೆ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟು. ಇನ್ನು ಗಂಡ ಬರೊವರ್ಗು ಇರ್ಬೇಕಲ್ಲ? ಹಾಗೆ ಗದ್ದುಕ್ ಕೈಕೊಟ್ಟಂದೊ ನಿತಗಂದೊ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ.

ಸರಿ. ಇವರಿಬ್ಬಾಳು ಅದೇ ಮನೆ ನುಗ್ಗಿದ್ದಾರೆ. ನುಗ್ಗತ್ತೆ ಮುಚ್ಚಿ ತಗ್ನಿ ನೋಡಿದಾನೆ, ಗಮಗಮ ಅಂತಂತೆ. ಮಾವಾ ಅಂದ. 'ಏನಪ್ಪ? ಏನೋ' ಅಂದ್ದು. ಏನಾದು, ಬಾಯಿಗೆ ಬರಕಿಲ್ಪಲಾ. ಅವಾಗ ಅದ್ರಾಗೆ ಕೈಯಿಟ್ಟು ಬಾಯಿಗೆ ಸವರಿದ್ದಂತೆ. ಓ ಬಾರಿ ರುಚಿಯಾಗಿದೆ ಕಣಯ್ಯ ಅಂದು ಕುಂತಕಂದೊ ಬಿಟ್ಟು. ಸರಿ ಮಡ್ಡೆ ತಳಾನು ಬಿಡ್ಲಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ತಿಂಡಾಕಿಬಿಟ್ಟು. ಅಷ್ಟೋತ್ತೆ ಜೋಯಿಸು, ಬಂದ್ದು. ಲೇ ಕತ್ತಿಗಿಯೇ ಅಂದ್ದು. ಬಂದ್ದುಟ್ಟಲ್ಲ ಏನ್ಯಾಡದು? ಏನು ಮಾಡಾದ ಮಾವ? ನನ್ನ ತಲೆಮ್ಯಾಲೆ ಪೆಟ್ಟಿನ್ ಹೋರ್ಸು. ಅವನು ಜಗಳಾಡಿದೆ, ನಾನು ಹೋತ್ತೋಂದೊ ಹೋಗ್ಗೇನೆ. ಹುಚ್ಚ, ಆಗ ನಾನು ಒಬ್ಬ ಸಿಗಹಕ್ಕೆನಲ್ಲೇನೋ? ಬಾಯಿಲ್ಲಿ ಅಂದು ಭಗವಂತನ್ನ ಅಟ್ಟಿದ ಮ್ಯಾಲೆ ಕುಂದುರ್ವಿ, ಈ ಗಣೇಶಭಟ್ಟ ಮಂಚದ

ಅಡಿಗೆ ಸೇರಿಕೆಂದೊಬಿಟ್ಟು. “ಲೇ ಕತ್ತಗೀಯೇ”. ಆಗ ಎದ್ದು ಕದ ತೆಗೆದ್ದು. ನೀರಾಗೀರಾ ಕೊಟ್ಟು. ಹಾಂ ತಗಂಬಾರೆ ಆ ಕೀರ್ತಾ ಅಂದ. ಹೋಗಿ ನೋಡ್ತಾಳೆ. ಪಾತ್ರ ತಳದಲ್ಲು ಒಂಚೂರಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ತಿಂದಾಕಿಬಿಟ್ಟಿದಾರೆ. ಮಾಡಿರತಕ್ಕಂಥ ಪದಾರ್ಥ ಇಲ್ಲದಮ್ಮಾಲೆ ಇವಳಿಗೂ ಬಯಲ್ಪೇ? ಬಾಕ್ಕಿಗೆ ಬಂದ ನಿಂತಗಂಡ್ಡು. ‘ಹಾಂ ತಗಂದೊ ಬಾರೆ ಕೀರ್ತಾ’. ಹೂಂ ಕೀರು ಇಲ್ಲ. ತಗಂಡೊ ಬಾರೇಂತಿನಿ. ಹೂಹುಂ ಕೀರು ಇಲ್ಪೇ ಇಲ್ಲ ಅಂದ್ದು. ನನಗೆ ಮಾಡಿದ್ದ ರುಚಿಯಾಗಿದೇಂತ ಎಲ್ಲ ತಾನೆ ತಿಂದಾಕಿ ಬಿಟ್ಟಿದಾಳಲ್ಲಂತಾ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಹಿಡ್ಡಂಡ ದಡಾದಡ್ಡೆ ನಾಕೆ ಹೊಡ್ಡೆ. ಇವಳು ನಿರಪರಾಧಿ; ಒಂಚೂರು ತಿಂದೋಳಲ್ಲ. “ಅಯ್ಯೋ ಭಗವಂತ ನನ ಗಂಡನಿಗೇನಾರ ಮೋಸ ಮಾಡಿ ನಾನು ಹಾಗೆ ತಿಂದುದ್ದೇ ಮ್ಮಾಲಿರೋ ಭಗವಂತ ನೋಡ್ತೋ ದೇವ್”, ಅಂದ್ದು. ಹುಂ ನಾನೆಯ ಅಂದ ಇವ್ವು. ಲೋ ನಿನ್ನಾರೋ? ನಾನು ಭಗವಂತ. ಕೀರು ತಿಂದೋರು ಯಾರೋ? ನಮ್ಮಾವ್ವು ನಾನುವೆ. ನಿಮ್ಮ ಮಾವ ಯಾರೋ? ಗಣೇಶಭಟ್ಟು. ಎಲ್ಲವ್ವೋ? ನಿನ್ನ ಮಂಚದ ಅಡಿಗವ್ವೆ. ಅಪ್ಪಾ ಬರೋದಿಲ್ಲ. ಈಗ ಬಂದಿದ್ದ ತಪ್ಪಾಯ್ತುಂತ ಹೇಳಿ ಹೋದ.

ಹೇಳಿದವರು : ತಿರುಮಲಯ್ಯ, ಹೆರಗನಹಳ್ಳಿ.

ಝಿಂ. ಉಪಾಯ

ಒಂದೂರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ದೊರೆ ಇದ್ದುಂತೆ. ದೊರೆಗೆ ಇಬ್ಬರು ಹೆಣ್ಣ ಮಕ್ಕಳಿದ್ರಂತೆ. ಕೆಲವಾರು ದಿವಸ ದೊರೆತನ ಮಾಡಬಿಟ್ಟು ಒಳ್ಳೆ ವಯಸ್ಸಿನ ಕಾಲಿದಾಗೆ ದೊರೆ ತೀರ್ಮ್ಮಾಂಬಿಟ್ಟುಂತೆ. ದೊರೆ ತೀರ್ಮ್ಮಾಂಡ್ರೆ ಇನ್ನ ದೊರೆಸಾನಿ ಒಬ್ಬಳೇ ಆದಳು. ಇಬ್ಬ, ಹೆಣ್ಣಮಕ್ಕು. ನಮ್ಮ ಇಲಾಖೆ ನೋಡ್ತೋ ಇಂತ್ರೋರು ಯಾರು ಇಲ್ಲ ಅಂತ ದೊರೆಸಾನಿ ಚಿಂತೆ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದು. ಚಿಂತೆ ಮಾಡ್ತ ಇರ್ಲಾಗಿ, ಇನ್ಮ್ಮಾಂದು ಪಟ್ಟಿದ ದೊರೆ ಬಂದು ನಿನ್ನ ಪಟ್ಟಿ, ನಿನ್ನ ದೇಶ ನಾನ್ ನೋಡ್ತೋತ್ತಿನಮ್ಮೆ, ನೀನೇನು ದಿಗ್ನು ಬೀಳಬೇಡ ಅಂತ ಅಂದ್ದುಂತೆ ದೊರೆ. ದೊರೆ ಅಂದಾಗ ದೊರೆಸಾನಿ ಧೈಯ ಮಾಡಕ್ಕೊಂಡ್ಡು. ಏನಂತ? ಆಯ್ತು ನಮ್ಮ ಪಟ್ಟಿದಾಗೆ ಗಂಡಸಿಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮ ದಿರಂಗ ನಮ್ಮನ ನೋಡ್ತೋತಾನೆ. ನಮಗೂ ಒಬ್ಬ ಅಣ್ಣ ಇದ್ದುಂಗೆ ಅಂತ ದೊರೆಸಾನಿ ನಂಬಿಕೆ ಇಟ್ಟೊಂಡ್ಡು.

ಇನ್ನು ಬೇರೆ ಪಟ್ಟಿದ ದೊರೆ ಏನ್ ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡವ್ವೆ? ‘ದೊರೆ ಸತ್ಯೋದ, ಈ ದೊರೆಸಾನಿನ ನಾನು ಮೋಹಿಸ್ತೋ ಬೇಕು’ ಅಂತ. ಈ ದೊರೆ ಈ ಪಟ್ಟಿ ಬಂದು ದೊರೆಸಾನಿಗೆ ಈ ತರಹೇಳುತ್ತಾ ಅವ್ವೆ. ಹೇಳುವಾಗ “ಏನಮ್ಮೆ ನಾನ್ ಈ ತರ ನಿನ್ನನ್ನು

ಮೋಹಿಸಬೇಕು ಅಂತ ಬಂದಿದ್ದೀನಿ ಎಂಗೆ?" ಅಂದ. ಅಣ್ಣ ಇನ್ನು ಮೂರ್ ದಿವಸಕ್ಕೆ ಬಾ ಹೋಗು ಅಂತ ಅಂದ್ಲು. ಯಾರು? ದೊರೆಸಾನಿ. ಅನ್ನೋವೈತ್ತಿ ಬೇಕಾದ್ದು ಬೇಡವಾದ್ದು ಎಲ್ಲ ಕಟ್ಟೊಂಡು ದೊರೆ ಬಂದ್ದುಂತೆ. ಇಂಗೇ ಮಂಚ ಹಾಕಿದ್ದುಂತೆ. ಮಂಚದ ಮ್ಯಾಲೆ ಇನ್ನೋಂದ್ರೆ ಪಟ್ಟದಿಂದ ದೊರೆ ಬರೋ ಹೊತ್ತಿ ದೊರೆಸಾನಿ ಮಲಗಿದ್ದುಂತೆ.

ಮಲಗಿದ್ರೆ ಹೊತ್ತಾಗೇ ದೊರೆ ಬಂದು 'ದೊರೆಸಾನಿ' ಅಂದ. ಹೂಂ ಬರಿ ಅಂದಳು. ಬಂದು ಅಯಪ್ಪ ತಲೆಅಡೀಕೆ ಕೂತ್ತೊಂದ್ದುಂತೆ. ಯಾರು? ಆ ದೊರೆ. ಕೂತ್ತೊಂದ್ರೆ, "ಅಣ್ಣ ನನ್ನ ತಲೆ ಅಡೀಲಿ ಕೂತ್ತೊಂಡಿದಿಯಾ ಮ್ಯಾಲೆ ಎದ್ದೇಳಪ್ಪು" ಅಂತ ಅಂದ್ಲುಂತೆ. ಅನ್ನೋವೈತ್ತಿ ದೊರೆಸಾನಿ ಅಣ್ಣ ಅಂದ್ರಾಬಿಟ್ಟಲ್ಲ. ಈ ದೊರೆಸಾನಿ, ನಾನ್ ಮೋಹಿಸೋದು ಯಾವಾಗ ಅಂತ ಅಂದುಬಿಟ್ಟು, ಎದ್ದು ಮಗ್ನಾಗೇ ಕೂತ್ತೊಂಡ. ಏಕೆ ಕೂತ್ತೊಂಡಿದಿಯಾ ಒಳಗ್ಗೆ ಎದ್ದೋಗಪ್ಪು ಅಂದ್ಲುಂತೆ. ಏನಪ್ಪ ಇದು ಕಥೆ ಇಂಗಾಯ್ತು ದೊಡ್ಡಪ್ಪ ಅಂದಬಿಟ್ಟು. ಮೋಹಿಸೋದು ಇನ್ನಾವಾಗ? ಇದ್ರ ಸರಿಯಲ್ಲ ಅಂದಬಿಟ್ಟ ಕಾಲಡಿ ಕೂತ್ತೊಂಬಿಟ್ಟುಂತೆ. 'ಆಪ್ಪ ನನ್ ಕಾಲಡಿ ಯಾಕ್ ಕೂತ್ತೊಂಡಿದಿಯಾ? ಈ ಕರ್ಮ ನಾನ್ ಎಷ್ಟು ದಿವಸ ಅಂತ ತಿರ್ಯೋದು' ಅಂತ ಅಂದ್ಲು. ಚಿಂತಕ್ಕಾಂತನಾಗಿಹೋಗಬಿಟ್ಟುಂತೆ ದೊರೆ. ಆವಾಗ ದೊರೆಸಾನಿ ಎದ್ದು ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದುಂತೆ. ಆಗ ದೊರೆ ಚಿಂತೆ ಮಾಡುಕೊಂಡು ಇವಳ ಮಂಚ ಅತ್ತದ್ರ ಹ್ಯಾಗೆ? ನಾನ್ ಮೂರು ತಿಂಗ್ನು ಪಟ್ಟ ವಿಚಾರೆಲ್ಲ ನೋಡೊಂಡು, ನನಗೆ ಇಂತ ಕೆಲಸ ಕೊಟ್ಟಬಿಟ್ಟಳಲ್ಲ? ನಾನು ಏನು ಮಾಡೋದು? ಇಂಥ ದೊರೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಈ ದೇಶದಾಗ್ ಇದ್ದು ಸುಖವಿಲ್ಲ. ಎತ್ತಾದ್ರು ಹೋಗಬಿಡಬೇಕು ಅಂತ ದೊರೆ ಹೋಗತ್ತಿದ್ದುಂತೆ.

ದೊರೆ ಹೋಗತಾ ಇದ್ರ, ಚುಂಚನಗಿರಿ ಬೆಟ್ಟುಂತ, ಬೆಟ್ಟುದ ಮ್ಯಾಲೆ ಒಬ್ಬ ತಾತ ಕುರಿ ಮೇಯಿಸ್ಕೊಂಡಿದ್ದುಂತೆ. ತಾತ ಕುರಿ ಮೇಯಿಸಿಕೊಂಡು ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡ್ರ ಕುಂತಿದ್ರೆ, ಈಯಪ್ಪ ಬಿರಿಬಿರಿ ನಡೀತಿದ್ದುಂತೆ. ಆಗ ಏಕಯ್ಯ ದೇಶದ ಸಂಚಾರ ಮಾಡೋ ದೊರೆ ನಿನೇನ್ ಇಂಗ್ ವೋತಿಯಾ? ಅಂತ ಹೊಗಿದಾಗ "ಹೋಗಯ್ಯ ನಿನ್ ದೇಶ ಏನು? ನಿನ್ನ ಪಟ್ಟ ಏನು? ನಿನ್ನ ಚಿಂತೆ ನಾನು ಮಾಡೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದೀನಿ" ಅಂದ. "ಬಾರಯ್ಯ ಏನ್ ಕೇಳಿದ್ರ, ನಾನೇಳ್ತಿದ್ದೀನಿ" ಅಂತ ತಾತ ಹೊಗಿದ್ದುಂತೆ. ಕುರಿ ಮೇಯಿಸೋ ತಾತ ಹೊಗಿದ್ರ, ಇಂಗಿಂಗ್ ಸಮಾಚಾರ. ಇಂಗೆ ಮೂರ್ ತಿಂಗಳಿಂದ ಪಟ್ಟದಾಗೆ ದೊರೆಸಾನಿ ನಾನೆ ನಿಗಾ ನೋಡೊಂಡು ಪಟ್ಟದಾಗ ಆಡಳಿತ ನೋಡೊಂಡಿದ್ದು, ಈವತ್ತು ಅವಳ ಮಂಚ ಅತ್ತೊಂದರ್ಕ ವೋಗಿದೆ, ಮಗ್ಲಲ್ಲಿ ಕೂತ್ತಾಕೊಂಡೆ, ಅಣ್ಣ ಅಂತಾಳೆ, ತಳದಡಿ ಕೂತ್ತೊಂಡೆ, ಅಪ್ಪ ಅಂತಾಳೆ, ಕಾಲಡಿ ಕೂತ್ತೊಂಡೆ, ಏನೋ ಅಪ್ಪ ಅಣ್ಣ ಅಂದ್ರಾಬಿಟ್ಟು. ಮಂಚ ಅತ್ತಾಕೆ ನನ್ನಿಂದಾಗಿಲ್ಲ. ಏನ್ ಮಾಡುಬೇಕು ತಾತ? ಅಂತ ಅಂದ್ದುಂತೆ.

ತಾತ ಏನ್ ಮಾಡ್ಡ? ಎರಡು ಕೈ ಎತ್ತಿ ಇಂಗ್ ತೋರಿಸಿದ್ದುಂತೆ. ಇದೆಷ್ಟು ಅಂತ

ಅಂದ್ರಂತೆ. ಹತ್ತು ತಾತ ಅಂದ್ರಂತೆ. ಅವಕಿದ್ಯಾಗೇ ಹೋಗಿ ಈವತ್ತು ಮಂಚ ರೆಡಿಮಾಡು, ಮತೆ ಬತ್ತಿನಿ ನಾನು ಅಂತನ್ನು ದೊರೆಸಾನಿಗೆ. ಅವಳು ಮಂಚ ರೆಡಿಮಾಡ್ತಾಳೆ. ಮಾಮೂಲಾಗಿ ಹೋಗಾ ಕೂತ್ತೋಂಡಿದ್ದಂತೆ ಕಾಲಡಿ ಕೂತ್ತೋ. ಅಪ್ಪಾ ಅಂತಾಳೆ “ಅಪ್ಪಾ ಗಿವ್ವಾ ಏನಿಲ್ಲ. ಇದೆಷ್ಟು ಹೇಳು” ಅಂತ ಅನ್ನ. ಹತ್ತು ಅಂತಾಳೆ. ಅವಾಗ ಹತ್ತಿದೀನ ಮೋಡ್ ಮಂಚನಾ ಅಂತ ಹತ್ತೋಗಯ್ಯಾ” ಅಂತಾನೆ ದೊರೆಗೆ ಕುರಿ ಮೇಯ್ತೋ ತಾತ.

ಹೇಳಿದವರು : ಮುನಿಯಕ್ಕುಯ್ಯಾ. ಚೋಳಾರು, ದೊಡ್ಡಬಳ್ಳಪುರ ತಾಲ್ಲೂಕು.

ಫಿರ. ಹೆಂಡತಿಯ ಒಗಟು

ಒಂದೂರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣಿಗೂ ಗಂಡಿಗೂ ಮದ್ದೆ ಮಾಡಿದು. ಅವರಿಬ್ಬಿನ್ನು ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ಪ್ರಸ್ತುಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟು. ಪ್ರಸ್ತುಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟಾಗ ಆ ಹೆಣ್ಣಿ ಗಂಡನ್ನೆ ಹೇಳಿದಳು; ಹಿಂದು ಬರ್ಬೇಡ, ಮುಂದು ಬರ್ಬೇಡ. ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರ್ಬೇಡ ಅಂತ. ಅದ್ದೆ ಅವ ರಾತ್ರಿ ಎಲ್ಲ ಏನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ.

ಚೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದೋನೆ ಉಂಟಾಗಿ ಕಡೆ ದಾರಿಹಡ್ಡಿಂಡು ಹೋಯ್ತಾಇದ್ದ. ದಾರಿಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮುದ್ದಿ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು. ಇವ್ವನ್ನು ಮೋಡಿ ಎಲ್ಲೋಗಿದ್ದ ಮಗ? ಬಾ ಇಲ್ಲ. ಯಾಕೆ ಸಪ್ಪಿಗಿದ್ದಿ? ಏನಾಯ್ತು ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದು. ಬೇಕಾರೀಲಿ ಹೋಯ್ತಿದ್ದ ಇವ್ವು ಅಯ್ಯೋ ಹೋಗಮ್ಮು, ನಿನ್ನೇನು? ನೀನೇನು ಹಾರಿಸೋಳು ತೀರಿಸೋಳು ಅಂದ.

ಅದ್ದೆ ಆ ಮುದ್ದಿ ಹಾರ್ನೋಡಾದೆ, ಹಾರ್ನಿತೀನಿ. ತೀರ್ನೋಡಾದೆ, ತೀರಿಸಿತೀನಿ. ಅದೇನು ಹೇಳು ಅಂದ್ದು. ಈ ವರ್ಷ ನನ್ನೆ ಮದ್ದೆ ಆಯ್ತು. ರಾತ್ರಿ ಪ್ರಸ್ತುಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟು. ಆಗ ನನ್ನೆಂದು, ಮುಂದು ಬರ್ಬೇಡ, ಹಿಂದು ಬರ್ಬೇಡ, ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರ್ಬೇಡ ಅಂದ್ದು. ನಾನು ಇನ್ನೆಂಗೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ? ಅದ್ದೆ ವಾಪಸ್ಸು ಬಂದೆ ಅಂದ.

ಮುದ್ದಿ ಒಂದು ಪ್ಪಾನು ಹೇಳಿಕ್ಕಿಡ್ತೇನಿ, ಹಂಗೆ ಮಾಡು ಅಂದಳು. ಅಳ್ಳಿ ಎಲೆ, ಆಲದ ಎಲೆ, ಎಂತೆಂತವೋ ಹತ್ತು ಎಲೆ ಕಿತ್ತೋ. ತಿಂಡಿತೀರ್ಫ ಎಲ್ಲಾನು ತಕ್ಕೊಂಡೋಗಿ ಕೊಟ್ಟು, ಹಾಸ್ಸಿಮ್ಮ್ಯಾಲೆ ಕುಂತ್ತೋಂಡು ತಿಂದು ಅದು, ಇದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾತಾಡ್ಯೋಂಡಿರ್ಪಾಗ, ಕೊಳ್ಳಿ ದಾರಿಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮುದ್ದಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಹನ್ನೋಂಡು ಎಲೆ ಅವೆ ಅಂತ ಕೊಟ್ಟು. ಎಷ್ಟಿದ್ದವು ಎಣಿಸು ಅನ್ನ. ಅವಳು ಒಂದು ಎರ್ಪು ಮೂರು ಹಿಂಗೆ ಹತ್ತರತನಕ ಎಣಿಸಿ ಹತ್ತು ಅಂತಾಳಲ್ಲ; ಆಗ ಅವಳ ಮ್ಯಾಲೆ ಹತ್ತುಬುಡು ಅಂದ್ದು.

ಆಗಂಡು ಹಂಗೆ ಹತ್ತುಲೆ ಕರ್ತೃಂಧ್ಯಂದು, ತಿಂಡಿ ತೀರ್ಥ ಎಲ್ಲಾನು ತಿಂದು, ಉಟ ಎಲ್ಲ ಆಗಿ ಮಾತಾಕ್ರಾ ಕುಂತ್ಯಂಡಿರ್ವಾಗ ಎಲೆಕೊಟ್ಟು ಎಣಿಸುವಾಗ ಹತ್ತು ಅಂದ್ಲು. ಆಗ ಅವಳ ಮ್ಯಾಲೆ ಹತ್ತುಬಿಟ್ಟು.

ಹೇಳಿದವರು : ಶಿವ್ಯಮ್ಯಾ, ಮುದುಗೆರೆ, ಕುಣಗಲ್ ತಾಲ್ಲೂಕು.

ಖಿ. ತವರು ಮನೆಯ ಆಸೆ

ಒಬ್ಬ ಉರ್ಜುಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುಯನ್ನ ತನ್ನ ತವರೂರಿಗೆ ಕೋಸ್ತಂತೆ ಇಟ್ಟಂಡಿದ್ದು. ಆಕೆಯೇನ್ನಾಡಿಬಿಟ್ಟು ? ಉಪಾಂತದಿಂದ ತನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ಉಪದೇಶಮಾಡಿ ಕರಕಂಡೋದ್ದು ತವರುಮನಿಗೆ. ತವರ ಮನಿಗೆ ಕರಕಂದ ಹೋದಾಗ, ತವರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೋಪವೇ ಅಲ್ಲೇ ? ಆಳಿಯನ ಮೇಲೆ. ಯಾಕೆ ಇಷ್ಟ್ವ ವರ್ಷ ಮಗಳ ಕರಕಂದ ಬಲ್ಲಿಲ್ಲ ? ಈಗ ಕರಕಂದ ಬಂದಿದಾನೆ ಹಾಗೇಂತ ಮಗಳಿಗೆ ವಳಗಡೆಗೆ ಒಳ್ಳೆ ತಿಂಡಿ ಪದಾರ್ಥ ಕೊಟ್ಟು ಅಳಿಮ್ಯಾನಿಗೆ ಅಂತದು ಇಂತದು ಕೊಟ್ಟು. ಇವ್ವಿಗೆ ತಡಿಯಾಕ್ ಆಗ್ನಿಲ್ಲ. ಸೋನೆ ಮಳೆ. ಈ ಕರೆಕಂಬ್ಬಿ ಹೋದ್ದಿರದು. ಸರಿ. ಅತ್ಯ ಬಿಲ್ಕುಲ್ ಆಗದುಲ್ಲ, ಹೋರಟ್ ಬಿಡು ಅಂತ ಹೋರಡಿಸೇಬಿಟ್ಟು.

ಅವಾಗ ಆಕೆ ಈಗ ಏನಾರಮಾಡಿ ತಪ್ಪಿಸ್ತೇಂದ್ರ ತವರುಮನಿಗೆ ಹೋಗ್ನೇಂಕೂತೇಇ ಏನ್ನಾಡಿಬಿಟ್ಟು ? ಆಗೋಂದ್ರ ಅರ್ಥ ಹೇಳಿದ್ದಂತೆ. ಅಲ್ಲಿ, ಇವತ್ತು ಕರೆತುಪ್ಪುದ್ದು ಹುಣಸೆ ಗಂಜಿ ಹಾಕಿದ್ದು. ಕುರುಬ ನೇದಿದ್ದು. ಇಡ್ಲಿಗಿನ್ನು ಕರಕಂಡೋಗೀಂದ್ರ, ಕರಕಂಡೋಗಿ, ಇಲ್ಲಾಂದ್ರ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ ಹೋಗಿ. ಅಳಿಮ್ಯಾನಿಗೆ ತಂಗ್ನ ಮುದ್ದೆ ರಾಗಿಹಿಟ್ಟು ಮಿದ್ದು ಕೊಟ್ಟು. ಮಾವನಿಗೆ, ಇವಳಿಗ ಹಾಲು ಅನ್ನ ಇಕ್ಕೆಕೊಟ್ಟು. ಕೇಳಿಸ್ತೇಂದ್ರಾಚಿಷ್ಟು. ಮೂರುವರ್ಷದಿಂದ ಈ ಮನಿಗೆ ಬರ್ದೆ ಇದ್ದುದ್ದಿರ್ಂದ ಇಷ್ಟ್ವ ಅಪರೂಪಕ್ಕೆಂತ ಬಂದ್ರ, ಇಂತ ಕೆಲ್ಲ ಮಾಡಿದ್ಲಿಲ್ಲ ? ಒಂದ್ರಾಕ್ಡಿಂದ ಉದ್ದುಕೆ ಬಿದು, ಇಡಕಿಲ್ಲ, ನಡಿ ಹೋರಡೂಂತ ಹೋಂಡಿಸಿಬಿಟ್ಟು.

ಅವ್ವಿಗೆ ಹೋಗಾಕೆ ಮನ್ನಿಲ್ಲ. ಕರ್ಕುಂದ್ರ ಬಂದ, ಮಧ್ಯದಾರಿಗೆ ಬಂದು, ಮಳಿಯಾಯ್ತು. ಮರ್ದಡೇಲಿ ನಿಂತ್ಕಂದು. ಕರೆಕುರಿ ತುಪ್ಪುದ ಕಂಬ್ಬಿ ಹೋದ್ದಿದ್ರ - ಆಳಿಗೋಂದೋಂದ. ಅವಾಗ ಅವ್ವಿಗೆ ಅಪ್ಪನ ಮನೆಕಡೆ ಆಸೆ ಎಳಿತ್ತಿತ್ತಲ್ಲ ? ಕರೆಕುರಿ ತುಪ್ಪುದ್ದು ಕುರುಬು, ನ್ಯಾದುದ್ದು ಹುಣಸೆ ಗಂಜಿ ಹಾಕಿದ್ದು ; ಇದರ ಅರ್ಥ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟು, ನನ್ನ ಕರ್ಕುಂಡೋಗೋಂದೆ, ನನ್ನ ನಿಮ್ಮೂರಿಗೆ ಕರ್ಕುಂಡೋಗಿ, ಕರಕಂದ್ರ

ಹೋಗಾಡಾಯಿದೆ, ನಿಮೂರಿಗೆ ನೀವು ಹೋಗಿ, ನಮ್ಮೊಲಿಗೆ ನಾ ಹೋಯ್ತೇನಿ ಅಂದ್ಲು. ಲಕ್ಷ್ಮಣವಾಗಿ ಕರಕದೋಗಿ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟೆ ಬಂದ. ಅಮ್ಮಾಲೆ ಹೇಳಿ; ಚಳಗಾಲದಲ್ಲಿ ಸಂಪಿಗೆ ಮಳೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಮಲ್ಲಿಗೆ, ಬ್ಯಾಸ್‌ಗೆ ಹಾಸ್ಗೆ, ನಡಿಯಲೆ ಮನಿಗೋಗಾನ ಅಂದ.

ಹೇಳಿದವರು : **ಶಿರುಮಲಯ್ಯಾ, ಹರಗನಹಳ್ಳಿ.**

ಖಿ. ಹರಿಗೋಲು ಕಥೆ

ಇವರು ಜೂತಿಯಲ್ಲಿ ಲಿಂಗಾಯಿತು. ಅಕ್ಕತಂಗಿಯರು ಆರು ಜನ. ಬರೀ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳೇ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು. ಆರುಜನದ ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬ ಗಂಡು ಮಗ ಹುಟ್ಟಿದ. ಆ ಮಗನ್ನು ಏನು ಮಾಡಿದ್ದು, ಅಂದ್ರೆ, ಈ ಉರ್ಧ್ವದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗನ್ನು ನಾವು ಮನೇ ಒಳಗೊಂಡಿ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟು, ಈ ಮಗನ ಕಣ್ಣಟ್ಟಿ ಕಾಡಿಗೆ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟು. ಕಾಡಿಗೆ ಬಿಟ್ಟೆಂಳೆ, ಆ ರಾತ್ರಿ ಹಸ್ತೇ ಚಿತ್ತೇ ಮಳೆ ಉಯ್ದಿಟ್ಟು, ಕೆಲಿಲಿ ಕಾವೇರಿ ಹರದಾಟಿಟ್ಟು. ಈ ತೊಟ್ಟು ಹೊಚ್ಚೊಂದ್ರೆ ಬೆಗ್ನಿಡ್ತಲ್ಲ? ಬೆಸ್ತುರವನ ಬಲೀಗ್ ಸಿಕ್ಕೋಯ್ತು. ಕಣ್ಣಕಟ್ಟಿ ಕಾಡೀಗ್ ಬಟ್ಟಿದ್ರಲ್ಲ, ಆ ಮಗೀನ್ ತೊಟ್ಟು. “ಓ ದೊಡ್ಡದೊಂದ್ರೆ ಮೀನು ಸಿಕ್ಕು” ಅಂತಾ ಎತ್ತಿಕಂಡು ಹೋದ. ಆ ತೊಟ್ಟಾಗ್ ಮಗುವಿದೆ. ಆ ಮಗೂ ಎತ್ತಿಂಡೊಂದ್ರೀಗ್ ಸಾಕ್ಷಿಂಬಿಟ್ಟು. ಈ ಮಗೂ ಅಷ್ಟ್ಯಾಯ್ತು ಇಷ್ಟ್ಯಾಯ್ತು ಎಂಟೊಂಬತ್ತು ವರ್ಷದ ಮುದುಗನಾದ. ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ತುಂಬಿತು. “ತಂದೆ ಮಾಡ್ತುಕ್ಕಂತ ಕೆಸುಬು” ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಅಂತ್ತೇಳ್ಬುಟ್ಟು ತೆಗದುಕಂಡೊಂದ್ರೀಗಿ ಹರಿಗೋಲು ನಡ್ಡಾಕ್ ಕಾವಲಿಟ್ಟಿಟ್ಟು.

ಇವನಿಗೆ ಅಕ್ಕತಂಗೇರು ಆರ್ ಜನ ಇದ್ರಲ್ಲ. (ಅವರ) ತಂದೆ ಹೇಳಿ ಇದ್ದು. “ಅಮ್ಮಾ ನಮಗೆ ಆರ್ ಜನಾ ಬರೀ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳೇ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಿ. ನಿಮ್ಮ ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬ ಗಂಡುಮಗ ಹುಟ್ಟಿದ. ಅವನನ್ನು ಅವತ್ತಿನ ರಾತ್ರಿನೇ ನಾವು ಕಣ್ಣಕಟ್ಟಿ ಕಾಡೀಗ್ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟೊಂದ್ರೀ. ಉರ್ಧ್ವದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗ ಅಂದ್ರೆ ಆರ್ ಜನ ಹೆಣ್ಣುಗಳ ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬ ಗಂಡ್ಲುಟ್ಟಿಬಾರ್ದು, ಮೂರು ಜನ ಗಂಡಿನ ಹಿಂದೆ ಹೆಣ್ಣು ಹುಟ್ಟಿ ಬಾರ್ದು ಅಂತ ಶಾಸ್ತ್ರ”. ಹಾಸ್ತ್ರಾಟ್ಟಿದ್ರೆ, ನಮಗೆ ಬಡ್ತನ ಬರ್ತದೆ ಅಂತ ಕಣ್ಣಟ್ಟಿ ಕಾಡಿಗೆ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟು. ಅಗೋ ನೋಡು ಇಂಥಾ ಕಾಲ್ದಲ್ಲಿ ಬೆಸ್ತುರವನು ಸಾಕ್ಷಿಂಡಿದಾನೆ. “ಹರಿಗೋಲು ನಡಸ್ತು ಇದನೆ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಇದ್ದು”. ಅದು ಈ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನೆನಪಿತ್ತು.

ಇವನು ಹರಿಗೋಲು ನಡೆಸೋಣು ಒಬ್ಬಬ್ಯಾಬ್ಧಿನ್ನೇ ಆಚಿಗ್ ಕರ್ತೃಂದೊಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಬಿಟ್ಟು. ಈ ಚೆಕ್ಕುವು ಬಾಳ ಸುಂದರವಾಗಿದ್ದು. ನಡು ಸಮುದ್ರದ ಮ್ಯಾಲಿಫ್ಫ್ ಬಿಟ್ಟು. ಇಡ್ಡಂಬಿಟ್ಟೇ, ಇವನು ಹುಟ್ಟಿದ್ದೂ, ಇವ್ವ ಬೆಳದಿದ್ದೆಲ್ಲ ಈಯಮ್ಮೆ ಹೇಳ್ತಾಳೆ. ‘ನಾವೂ ಎಲ್ಲಾ ಜೊತೆಲ್ಲೂ ಟೊಲ್ಲು ಇರು. ಒಬ್ಬ ತಾಯಿ ಮಕ್ಕಳು. ಇದು ನನ್ನ ಭ್ರಮೆ ಮಾಡಬೇಡಪ್ಪು’ ಅಂತ್ತೇ ಇಂ ಈತನಿಗೆ ಹೇಳ್ತಾಳೆ.

ಆದರೆ ನೀನು ಲಿಂಗಾಯಿತರೋಳು. ನಾನು ಬೆಸ್ತ್ರ ರವನು. ‘ನಿನಗೂ ನನಗೂ ಹೆಂಗ್ ವರ್ನೆ ?’ ಅಂತ ಇವ್ವ ಹೇಳ್ತಾನೆ.

“ಅಲ್ಲವ್ವ ನಿನ್ನನ್ನು ಕಣಿಕಟ್ಟಿ ಕಾಡಿಗೆ ಬಿಟ್ಟಬಿಟ್ಟು. ಕಾಡಿಗ್ ಬಿಟ್ಟಮೇಲೆ, ನೀನು ಬ್ಯಾರ್ ಜೂತಿಗೆ ಸೇರ್ಕುಂಡೆ. ನಾನು ಲಿಂಗಾಯಿತರ ಹೊಟ್ಟೇಲ್ಲ ಹುಟ್ಟೊಳೆ, ನೀನೂ ಹುಟ್ಟಿದೊನೆ. ಇದ್ ಮಾತ್ರ, ಬೇಡ. ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಅಷ್ಟು ಭ್ರಮೆ ನಿನಗಿದ್ದರೆ ನನಗಿನ್ನ ರೂಪವಾದ ಚೆಲುವೆ ತಂದು, ನನ್ನ ಮೈಮೇಲಿರತಕ್ಕಂಥಾ ಒಡವೆ ಆಭರಣನೆಲ್ಲ ಆಕೆಗಿಟ್ಟು ನಿನಗೆ ಲಗ್ಗ ಮಾಡ್ತಿನೀ.’’ “ನೀನೇ ನನಗ್ ಬೇಕು. ನಿನ್ನಂಥಾ ವಸ್ತು ಬಿಟ್ಟೆ, ಇನ್ ಬೇರೆ ಯಾವ ವಸ್ತುವೂ ನನಿಗ್ ಸಿಕ್ಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನೇ ಲಗ್ಗ ವಾಗ್ಣೇಕು’’.

ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಚಚೆಂ ಬಿದ್ದು, ಎಷ್ಟೊ ಹೇಳ್ತಾಳೆ ಈಯಮ್ಮೆ. ಇವನು ಕೇಳೋದಿಲ್ಲ. ಇವನು ಹುಟ್ಟಿದ ಜೀವ ನಕ್ಕತ್ರವೆಲ್ಲಾ ಯೇಳ್ತಾಳೆ. ಏನ್ನೇಳಿದೂ, ಕೇಳೋದಿಲ್ಲ. ಆಗ ಇಂಥ ಅಣ್ಣನಿಗೆ ನಾನು ಸೆರಗ್ಗು ಸೋದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಈ ನೀರ್ದು ಲ್ಕಿ ನಾನೊಂದ್ಲೂ ರಟ್ಟೊಗ್ಗೆ ಬಿಟ್ಟೆ, ನನಗ್ ಒಂದ್ ಮುಕ್ಕಿ ಸೇರ್ತು. ನಾನಿರಬಾರ್ತ್ಯು” ಎಂದುಕೊಂಡು ಈಯಮ್ಮೆ ಆಭರಣನೆಲ್ಲ ಒಂದ್ ಸೀರೆಗಂಟಿಗೆ ಕಟ್ಟಬಿಟ್ಟು, ಆಚೆಗೆಸದ್ದಬಿಟ್ಟು, ಯಾರಾನಾ ಒಡವರು ತಗದ್ ಕಂಡ್ಲ್ಯಾಗಿ, ನಾನ್ ಪ್ರಾಣಹಕ್ತ್ಯವಾಗಿ ಹೊಲ್ಯೊಗ್ಗೆನಲ್ಲ” ಅಂತ್ತೇ ಇಂಬ್ಬು, ಸಮುದ್ರಕೆ ದುಮಕ್ಕಬಿಟ್ಟು.

ಆಗ ಗಂಗಮ್ಮೆ “ಓಹ್ ಇವಳಂಥ ಪತಿವ್ರತೆ ಇಲ್ಲ. ಅವನು ಎಷ್ಟು ವಿಧವಾಗಿ ಭ್ರಮಿಸಿ ಕೇಳಿದೂ, ಈಯಮ್ಮೆ ಮನಗೊಡ್ಡಿಲ್ಲ. ಈಯಮ್ಮೆ ಸತ್ಯವಂತೆ. ಇವಳ್ಳ ಉಳಿಸ್ಕೊಡಬೇಕು” ಅಂತ ಸಮುದ್ರವನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಂಡು, ಆತ್ಲ ನೀರತ್ತೇ, ಇತ್ತಲ ನೀರಿತ್ತೇ, ಭಾಗವಾಗಿ ಈಯಮ್ಮೆನಿಗೆ ದಾರಿ ಬಿಟ್ಟಬಿಡ್ತು. ದಾರಿ ಬಿಟ್ಟಾಗ್, ಇವ್ವ ಯೋಚ್ಚೆ ಮಾಡ್ಡಂಡ. ಇವ್ವ ಹೊರಟ್ ಹೊಗ್ಗಾಳಲ್ಲ, ಏನಾದೂ, ಮಾಡಿ ಇವಳನ್ನ ಲಗ್ಗಮಾಡ್ಡಳ್ಳೇ ಬೇಕು ಅಂತ ಯೇಳಿ, ಅವನೂ ಧುಮುಕ್ಕಬಿಟ್ಟು.

ಆ ಸೀರೆ ಕೊನೆ ಆವನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಮ್ಯಾಲಕ್ಕೆಳಕಂಡ್ಪು. “ಆದರೂ ನಿನ್ನಂಥ ಪತಿವ್ರತೆ ನನಗೆಲ್ಲಾ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ನೀನೇ ಹೆಂಡತಿ, ನಾನೇ ಗಂಡನು” ಎಂಬುವುದಾಗಿ ತಿರಸ್ಕರಿಸಿ ಮಾತಾಡಿದ. ಆಗ ಆಯಮ್ಮೆ “ಅಯ್ಯೊ ಪಾಪೀ, ನಾನು ಇಷ್ಟು ತರವಾಗಿ ನಿನ್ನ ಬೇಡಿಕಂಡೆ. ನಿನ್ನ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆಯೆಲ್ಲ ನಾನು ಯೇಳಿದೆ. ಆಗಲೂ ನೀನು ಕೇಳಬಾರದಾಗಿತ್ತು ? ಪಾಪಿ

ನನ್ನೇ ಲಗ್ಗುವಾಗಬೇಕು ಅಂತ ಯೇಳಿನೀನು ಹರವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಭಲವನ್ನು ಮಾಡಿದೆ. ಪಾಪಿಯಾಗಿರತಕ್ಕಂಥಾ ನೀನು ಇರಬಾರದು. ಆಕ್ಕತಂಗಿಯರಿಗೆ ಆಸೆಬಿದ್ದವನು ನೀನು ಭೂಮಿ ಮೇಲೆ ತಿರುಗಲೇಬೇಡ. ಈ ಹೊಳೇ ದಿಂಡೇ ಮೇಲೆ ಸುಣ್ಣದ ಗೂಡಾಗು” ಅಂತ್ತೇ ಇಬಿಟ್ಟು ಶಾಪವನ್ನು ನೀಡಿದಳು. ‘ಆಕ್ಕ ತಂಗಿ ಕೊಟ್ಟ ಶಾಪ ಅಟ್ಟಾಡ್ಡುಂದು ಹೋಯ್ತು’ ಅಂತ ಹೇಳೋ ಹಂಗೆ, ಈಯಮ್ಮೆ ಹೇಳಿದ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಸುಣ್ಣದ ಗೂಡಾಗುಬಿಟ್ಟು.

ಆಗ ಈಯಮ್ಮೆ “ಪಾಪಿ, ನನ್ನ ಭೂಮಿಸಿಬಿಟ್ಟು. ನನ್ನ ಕೆಡಿಸಿ ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟು” ಅಂತ ಹೇಳಿ, ಗಂಗಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾಷೆಕೊಟ್ಟಳು. ನಮ್ಮಣ್ಣ ಸುಣ್ಣವಾಗಲಿ, ನಾನು ನಾಗವಳಿಯಾಗ್ಗೆನಿ. ನನ್ನ ಗಂಡ ಅಡಿಕೆ ಮರವಾಗಲಿ. ಮೂವರೂ ಒಟ್ಟರ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಕರಗಿ ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ, ಅವರ ಬಾಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪಭೋಗ ಕಳದ್ದೋಗಲಿ ಎಂದು ಶಾಪವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಳು. ಆ ಶಾಪವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಈಯಮ್ಮೆ, ಮದಗದ ಏರಿಕೆಳಗೆ ಎಳೇಗೌಡರ ತ್ವಾಟದಲ್ಲಿ ಈಯಮ್ಮೆ ನಾಗವಳಿಯಾಗುತ್ತತ್ತಿಯಾದಳು. ತನ್ನ ಗಂಡನಾಗಿರತಕ್ಕಂತಾವ್ಯಾ ಅಡಿಕೆ ಮರವಾದ. ಈ ತಮ್ಮನಾಗಿರ್ತಕ್ಕಂಥಾವ್ಯಾ ಸುಣ್ಣದ ಗೂಡಾಗಿ, ನರಲೋಕದಲ್ಲಿ (ಜನರ) ಬಾಯಲ್ಲಿ ಕರಗಿ, ಅವರ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಇವರ ಪಭೋಗವನ್ನು ತೀರಿಸ್ತು ಇದಾರೆ. ಇದು ಒಂದು ಹರಿಗೋಲಿನ ಮ್ಯಾಗಳ ಕಡೆ.

ಹೇಳಿದವರು : ಚೌಡಿಕೆ ಸುಖ್ಯಾ.

ಖಿಳಿ. ಶೈಟಿ ಕಥೆ

ಹಣೆಬರಹ ಬರೆಯುವಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮನಂತೆ ಶಟವಿಯೂ ಕೂಡ. ಬ್ರಹ್ಮ ಹೇಳಿದಂತೆ ಶಟವಿ ಬರೆಯತ್ತಾಳೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನೂ ಕೆಲವರು ಶಟವಿ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ ಬ್ರಹ್ಮ ಬರೆಯತ್ತಾನೆ ಎಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಕೂಸು ಹುಟ್ಟಿದ ಏದು ದಿವಸಕ್ಕೆ ರಾತ್ರಿ, ಮರದಲ್ಲಿ ಹೊಟ್ಟುಹಾಕಿ ಕೂಸಿನ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಎಲ್ಲ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಬಣಂತಿಯ ಮಲಗುತ್ತಾಳೆ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಮುಂಜಾನೆ ಎದ್ದು ನೋಡಿದಾಗ ಅದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಗಳಿರುತ್ತಾವಂತೆ. ಆ ಹೆಚ್ಚಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಶಟವಿ ಇಲಿಯಾಗಿ ಬಂದು ಬರೆದಳು, ಬೆಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದು ಬರೆದಳು ಎಂದ ಹೇಳುತ್ತಾರಂತೆ.

ಶಟವಿಯ ಕುರಿತು ದೇವಸ್ಥಾನಗಳಿಲ್ಲ. ಈ ಶಟಕವ್ವನ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಕೂಸು ಹುಟ್ಟಿದ ದಿನ, ಇಲ್ಲ ಹುಟ್ಟಿದ ಬಿದು ದಿನಕ್ಕೆ, ಇಲ್ಲ ಹದಿಮೂರು ದಿನಕ್ಕೆ, ಇಲ್ಲವೇ ತಿಂಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂಂದು ದಿನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವಾಗ ಗೋಡೆಯ ಮೇಲೆ ಮನುಷ್ಯಕೃತಿಯಂತೆ, ಇದು ಕೂಸು ಹುಟ್ಟಿದ ಬಿದು ದಿನಕ್ಕೆ ಮಾಡುವುದು. ನಂತರ ಸೂಲಗಿತ್ತಿ ಬಂದು ಆಕಿಗಾಗಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಅಡಿಗೆಸಾಮಾನು ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ದೀಪಹಚ್ಚಿ ಹೋಗತಾಳ. ಆಕಿ ದಾಟಿ ಹೋಗೊ ಮುಂದೆ ಬಾಗಲಲ್ಲಿ ಯಾರು ಇರುತ್ತಾರೆಯಾದನ್ನು ತೊಟ್ಟಿಲನ್ನು ಪೂಜುತ್ತಾರೆ. ಈ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಯಾರು ಹಡಿತಾರೋ ಅವರ ಮನೇಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಜಾತಿಯಲ್ಲಾ ಇದೆ. ಇದನ್ನು ಶಟಕವ್ವನ ಪೂಜೆ ಅಂತಾರಿ,

ಪೂಜೆ ಎಂದೇ ಮಾಡಲಿ, ಆದರೆ ಹಣ ಬರೆಯಲು ಬರುವುದು ಹುಟ್ಟಿದ ಇದನೇ ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಎಂದೆ ನಂಬುತ್ತಾರೆ. ಅಂದು ರಾತ್ರಿ ಯಾರೂ ಬಾಗಲಿಗೆ ತಲೆಕೊಟ್ಟು ಮನಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬಾಗಲು ಮುಚ್ಚಿರುತ್ತಾರಂತೆ. ಯಾರಾದರೂ ಅಂದು ಬಾಗಲಿಗೆ ತಲೆಹಾಕಿ ಮಲಗ ಹೋದರೆ ಶಟವಿ ಭರಮ ರಾತ್ರಿ, ಬಂದು ಹೋಕಾರ ದಾರಿಬಿಟ್ಟು ಮಲಗಿ, ಅನ್ನತ್ವಾರಂತೆ. ಅವರು ಬಂದು ಬರೆದು ಹೋಗುವುದನ್ನು ನೋಡಬಾರದಂತೆ, ಆದರೆ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿದ್ದರಂತೆ ಒಬ್ಬರು.

ಒಬ್ಬಕೆ ಎಲ್ಲಾರಂಗ ತೌರೆಮನಿಯಾಗ ಬಂದು ಹಡದ್ದು. ಆಕಿಗೆ ಒಬ್ಬ ತಮ್ಮ ಇದ್ದು. ಆ ಶಟವಿ ಪೂಜೆದಿನ ಬಾಗಲಿಗೆ ತಲೆ ಹಾಕಿ ಮಲಗಿದ್ದು. “ತಮ್ಮ ಇವತ್ತು ದಾರಿಮ್ಮಾಲೆ ಮಕ್ಕೊಂಡು ಬ್ಯಾಡಪ್ಪ, ದಾರಿಬಿಟ್ಟು ಚಾಚುಕ್ಕೆ ಮಕ್ಕೊಂಡು” ಅಂದ್ಲು ಅವ್ವವ್ವ. ‘ಯಾಕವ್ವಾ ?’ ಅಂದ. “ಇವತ್ತು ಮಕ್ಕೆಬ್ಯಾಡಪ್ಪ ಅಲ್ಲಿ”. ನಿಮ್ಮ ಅಕ್ಕನ ಮಗಳು ಹಣೆಬರಹಾನ ಶಟಕವ್ವ ಭರಮಣ್ಣ ಬಂದು ಬರಿತಾರೆ. “ದಾರಿಮ್ಮಾಲೆ ಮಲಗಬ್ಯಾಡ” ಅಂದ್ರಂತೆ. “ಹುಂ ಹಂಗೆ ಆಗ್ನಿ” ಅಂದು ಬಾಗಲ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೋಸಲಿಗೆ ತಲೆಕೊಟ್ಟು ಮಲಗಿಬಿಟ್ಟು, ನೋಡಬೇಕು ಅದೇನೂಂತೆ.

ಅವಾಗ ರಾತ್ರಿ, ಹನ್ನೆಲ್ಲಗಂಟೆ ಹೋತ್ತಿಗೆ ಶಟವಿ ಬ್ರಹ್ಮ ಬಂದು. ಬಂದು ನಿಂತು ಏಳ್ಳಾನೇನೋಂತೆ ನೋಡಿದ್ದು, ಎಳ್ಳಿಲ್ಲ. ಆಮ್ಮಾಲೆ “ಎಳೋ ತಮ್ಮ ದಾರಿಬಿಡು” ಅಂದ್ರಂತೆ. ಅವಾಗ ಸರದು ಹಿಂದುಕೊ ಮಕ್ಕೊಂಡ. ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಆ ಹೇಣ ಮಗುನ ಹಣೆ ಬರದು. ಶಟವಿ ಹೇಣಾಕಿ ಬ್ರಹ್ಮ ಬರಿಯುವವ. ಏನಂತ ಬರದ್ವಾಂದೆ, ‘ಈಕಿ ಲಗ್ನಾಗಿ ಎಂಟೊಮಕ್ಕಳ ಹಡಿಬೇಕು. ಎಂಟೊಮಕ್ಕ ಹಡದು ಮಕ್ಕಳ ಲಗ್ನಾದಾಗ ಕೊಂಬು ಉಂಡಲು ಸಿಂಗಾಯ ಬರ್ತಾನೆ. ಆ ಕೊಂಬಿನ ಸಿಂಗಾನ ಕೂಡ ಬೆಳಗಾಗಿದ್ದಾಗಿ ಈಕಿ ಓಡಿ ಹೋಗಬೇಕು, ಅಂತ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಇವ್ವು ಎಚ್ಚರಾಗೆ ಇದ್ದು ಕೇಳಿಕೆಂಡ. ‘ಆಹಾ ಹಿಂಗಾ ಖರೆ ನಮ್ಮವ್ವ ಹೇಳಿದ್ದು’ ಅಂದ್ದಾಂಡ. ‘ಆ ಹುಡಗಿನ ನಾನೆ ಲಗ್ನ ಆಗಬೇಕು. ಈಗಿನ್ನು ಸಣ್ಣಹುಡುಗಿ. ಇದು

ದೊಡ್ಡೋಂಡಿ ಆಗತ್ತೆ, ನನಗೆ ಬಾಳ ವಯಸ್ಸುದು, ಸರಿ. ಲಗ್ಗು ಆಗಿ ಮುಂದೆ ಇಂದೇನೋ ಸುಳ್ಳು ಆಗತದೋ ಏರೆ ಆಗತದೋ ನೋಡ್ಡುಕು” ಅಂತ ಮನಸ್ಸುಗೆ ಅಂದ್ಧಂಡ. ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಲ್ಲ.

ಆಮ್ಮಾಲೆ ಇವ್ವು “ನಾನು ಆದೆ ಹುಡ್ಡಿನ ಸೈ ಮದುವಿ ಆಗೋದು” ಅಂತ ಹೇಳ್ಣಿ. ತಮ್ಮ ಬ್ಯಾಡಪ್ಪ ನಿನಿಗೇನು ಮನಕಾಂಡ ಮಂದಿ ಕೊಡ್ಡಾರ ಹೆಣ್ಣಿ. ಅಕ್ಕನ ಮಗಳಾದ್ರಿ ಇನ್ನು ಸಣ್ಣೋಳ್ಳಿ. ಅವೇಲ್ಲ ಅಂದು, ಕೇಳಿಲ್ಲ. ನಾನು “ಅದ ಹುಡ್ಡಿನ ಸೈ” ಅಂದು ಅದುನ್ನೆ ಲಾಘಾದ.

ಆಮ್ಮಾಲೆ ಆಕಿ ಎಂಟು ಗಂಡುಹುಡುಗರನ್ನೆ ಹಡದ್ದು. ಎಂಟು ಒಂದಕಿಂತ ಒಂದು ಅವಳಿಜವಳಿ ಹುಟ್ಟಿದಾಂಗ. ಕುಗ ಜೋಕಾಗಿದ್ದ ಮನೆತನ. ಎಂಟು ಮಕ್ಕಳಿಂದ್ದು ಒಮ್ಮಿಗೆ ಲಗ್ಗು ಮಾಡಿದ. ಕೊಂಬಿನ ಸಿಂಗ್ಯಾ ಬಂಡಾ, ಲಗ್ಗು ದಾಗ. ಮತ್ತೆ ಇವ್ವಿಗೆ ಗೊತ್ತಲ್ಲ? ಇನ್ನು ಹ್ಯಾಂಗ ಮಾಡಬೇಕು? ಇಂದು ತಪ್ಪಸಚೇಕು ಅಂತೇಳಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದ.

ಆ ಕೊಂಬಿನ ಸಿಂಗ್ಯಾಂದು ಉಟಗಿಂಟ ಎಲ್ಲ ಆತು. ಆದಮ್ಮಾಲ ತನ್ನ ಕೊಂಬು ಕೋಟು ಎಲ್ಲ ತಗದು ಗೂಟಕ್ಕೆ ಸಿಗಸಿ ಮಲಗಿದ. ಕೊಂಬಿನೋರು ಅಂದರೆ ಬಾರ್ಮೋರು ಬಡಿಯೋರು ಬರ್ತಾರಲ, ಅದರಾಗ ಇಂವ ಕೊಂಬು ಉದೋನು. ಇತ್ತಾಗೆ ಇವ್ವಿಗಿ ನಿದ್ದಿಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿ, ಹನ್ನೆಲ್ಲಗಂಟಿಗೆ ಹೋಗ್ಗಾಳಂಧ ಗೊತ್ತಿತ್ತಲ್ಲ? ಅದಕ್ಕೆ ಇವ್ವೆ ಆ ಸಿಂಗ್ಯಾ ತಗದು ಸಿಗಸಿದ ಬಟ್ಟಿಕೊಂಬು ಎಲ್ಲ ಹಕ್ಕೆಂದು, ಆ ಕೊಂಬಿನ ಸಿಂಗ್ಯಾನ ಮಗ್ಗಲಿಗೆ ಮಲಗಿದ. ಆವಾಗಾಕಿ ಯಾವಾಗ ಇವನ್ನು ಎಬ್ಬಸ್ತೋಳಿ, ಯಾವಾಗ ಹೋಗ್ಗಿ, ‘ಎಲ್ಲ ಸಂಪಾಗಿ ಜನ ಯಾವಾಗ ಮಲಗಿತ್ತು ಅಂತ ಕಾದಿದ್ದು? ಹೋರಿಕೆ ಬಂದ್ದು. ಬಂದು ನೋಡಿದ್ದು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆ. ಇವನು ಕೊಂಬು ಹೆಗಲಿಗೆ ಹಕ್ಕೆಂದು ಮಲಗಿದ್ದ. ಇವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ತಿವ್ಯದು ಎಬ್ಬರ್ಸಿದ್ದು. ‘ಹಾಂ’. ಮುಖಿ ಬೇರೆಕಡೆ ತಿರುಗಿಸಿ “ಎಂಬ ಇನ್ನು ಹೋಗಾನ ನಡಿ” ಅಂದ್ದು. ಹೋಂಟು, ಹಿಂದಾದೆ, ಮುಖಿ ನೋಡಿ ಗುರುತು ಹಿಡದಾಳು ಅಂದು ಮುಂದೆ ಮುಂದಾಗಿ ಹೋಂಟ. ಆಕೆ ಹಿಂದಾ ಹಿಂದೆ.

ಗಂಡ ಮುಂದಾಗಿ ಹೋದ. ಹೋದ ಹೋದ ಒಂದೆಲ್ಲ ಹರದಾರಿ ಮೂರು ಹರದಾರಿ ಹೋದ. ಅದ್ದಾಗೆ ಬೆಳಕರಿಯಾಂಗಾತು. ಇವನು ನಾನ ಸಿಂಗ್ಯಾಂತ ಕರಕೊಂಡು ಬಂದಾನ. ಬೆಳಗಾದಿಂದ “ಬಾ ಇನ್ನು ಗೆದ್ದಿಂವಲ” ಅಂದ. ಆಕೆ ‘ಇನ್ನು ಆತು ಇನ್ನು ರನಮ್ಮನ್ನ ಹಿಡಿಯಾಕ ಬರ್ತಾರ ಚಾ’ ಅಂತಂದು ಹೋಲ್ಲಿ ನೋಡಿದೆ, ಗಂಡ. “ಇನ್ನುಂಗ ಮಾಡಲಿ ಶಿವ ಶಿವಾ ಗಂಡನ ಕೈಯಾಗ ಸಿಕ್ಕೆ. ಗಂಡ ಮೋಸ ಮಾಡ್ಡ. ಕೊಂಬಿನ ಸಿಂಗ್ಯಾನ ವೇಷಹಾಕಿದ್ದು ನನಗಿ ತಿಳಿಲಿಲ್ಲ” ಅಂತೇಳಿ, ಅಳಲು ಆರಂಭಿಸಿದೂ. ಆವಾಗ ಅವನು “ಅಳಬ್ಯಾಡ ಇದು ನಿನ್ನ ಹಣ ಬರ್ತಾಗೆ ಬರ್ದಿತ್ತು. ಸೊಕ್ಕಿಲೆ ಉಕ್ಕಿಲೆ ನೀ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ನಾ ಅದುನ್ನ ಕೇಳಿದೆ,

ಸೊಕ್ಕಿಲೆ ಮಾಡಿದಾಳೆ ಅನಸ್ತಿತ್ವ. ನಾ ಕೇಳಿದ್ದುಲ್ಲ? ಇದು ಪತಿವ್ರತ ಹಾನಿ ಮಾಡಗೊಡಬಾರ್ದು, ಅಂತೇಳಿ ನಾನ ಲಗ್ನಾಗಿ, ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಆಗಿ ಸಿಂಗ್ಯಾನ ದ್ರಸ್ತಾ ಹಕ್ಕೆಂದು ಬಂದೆ. ನಡಿ ನಡಿ ಮನಿಗೆ ಅಂತಂದು ಕರಕಂಡು ಬಂದು ಗಂಡಹೆಂಡು, ಚನ್ನಾಗಿರ್ತಾರೆ.

ಶಟಿ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ಶಟಿವಿಯ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಕುಂಕುಮ ಅಥವಾ ವಿಭೂತಿಯಿಂದ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಐದು ದಿವಸಕ್ಕೆ ತೊಟ್ಟು ಇರ್ಲಿಲ್ಲಂದೆ, ಆ ಮಾಸ ಹೊಳ್ಳಿದ ನೋಡೆ ಬಳಿಯ ಗೋಡೆಯ ಮೇಲೆ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಬರೆದು ಪೂಜೆ ನೈವೇದ್ಯ ಹಿಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನು ತೊಟ್ಟು ಕಟ್ಟಿದೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಕುಂಕುಮ ಅದು ಹಚ್ಚಿ, ಅಲ್ಲೆ ಚರಿಗಿ ತುಂಬಿಟ್ಟು ಅದರ ಮೇಲೊಂದು ಬಟ್ಟಲಿಟ್ಟು, ಅದರಮ್ಮಾಲೆ ಚಪಾತಿಯಂತ ಗೋಡಿಯ ದಮ್ಮು ಮಾಡಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಕುಳಿ ಮಾಡಿ, ಬತ್ತಿ ಹಾಕಿ ದೀಪ ಹಚ್ಚುತ್ತಾರೆ. ಆ ತಂಬಿಗೆ ಕೆಳಗೆ ಜೋಳ ಹಾಕಿರುತ್ತಾರೆ. ಇದನ್ನು ಮುತ್ತುದೇರು ಸೋದರತ್ತೆ ದಿರು ಮನು ಹುಟ್ಟಿದ ಹದಿಮೂರು ದಿನಕ್ಕೆ ತೊಟ್ಟಿಲಿಗೆ ಹಾಕುವಾಗ ಪೂಜೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಹೇಳಿದವರು : ನೀಲಮ್ಮೆ, ಒಂದು ವರ್ಷ.

ಖಿ. ಮೈದಾಳ ರಾಮಯ್ಯ

ಶಿವನು ನಿಮ್ಮೆ ಎಲ್ಲಿ ಸಿಗ್ನಾನೆ? ಈ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಜನಗಳ ಒಂದು ಕುಂಡ ನುಡಿನ್ನ ಕೂಡ ಕೇಳಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಮಾದೇವಿ ನಾವು ಧರೇ ಒಳಗೆ ಇರೋದಿಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಯಾವ್ಯಾದ್ಯ ಒಂದಿಷ್ಟು ವಿಷಣುದೂ ಕುಡ್ಡು ಪಾಣಿನ ಬಿಡೋದು ಲೇಸು; ಅಂತೇಳಿ ಸೋಮಯ್ಯ ತನ್ನ ಮಡದಿಗೆ ಯೇಳಿಕೊಂಡಾ.

‘ಸ್ವಾಮಿ ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಾಗೆ ಬಂದ್ದೇ ಲೇ ನಾವು ವಿಷ ಕುಡ್ಡು ಪಾಣ ಬಿಡೋದು ಲೇಸು’ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಮಾದೇವನ್ನು ಕೂಡ ತನ್ನ ಪತಿಗೇಳಿಕೊಂಡ್ಲು. ಸೋಮಯ್ಯ ಯೋಚ್ಚೇ ಮಾಡ್ದ. “ ಮಾದೇವಿ ನಾವೇನೋ ವಿಷ ಕುಡ್ಡು ಪಾಣ ಬಿಡೋದು ಲೇಸು ಅಂತೇಳಿ ನಮ್ಮ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೂಂಡೋ. ಆದೂ, ಕೂಡಾ ಈ ಗಳಿಗೆ ಒಳಗೆ ನಮಗೆ ವಿಷ ತರೋಕ್ಕೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಕೈನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾಷಾದೂ, ಇಲ್ಲವಲ್ಲ ಅಂತೇಳಿ ಸೋಮಯ್ಯ ತನ್ನ ಮಡದೀಗೆ ಯೇಳ್ಣಾ.

“ಸ್ವಾಮಿ ಅದಕ್ಕಾಗೇ ಚಿಂತೆ ಮಾಡಬೇಡಿ. ನೀವು ನನ್ನ ಮನ ಖಚಿತಗಾಗಿ ಕೊಡ್ಡಾ ಇದ್ರಲ್ಲ, ಆ ಹಣಾದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಣವನ್ನ ನನ್ನ ಮುತ್ತಿನ ಸೆರಗಿನಲ್ಲಿ ಗಂಟಾಕಿ ಮಡಗಿದ್ದೀನಿ.

ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ ಸ್ವಾಮಿ" ಅಂತೇಳಿ ತನ್ನ ಮುತ್ತಿನ ಸೆಂರಗಿನಲ್ಲಿದ್ದಂಥ ಒಂದು ಹಣವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ತನ್ನ ಪತಿ ಕೈಲಿ ಕೊಟ್ಟು. ಅವಾಗ ಸೋಮಯ್ಯ ಆ ಹಣವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅಂಗಡಿ ಸಾಲಿಗೆ ಬಂದ. ಒಂದು ಕಾಸು ವಿಷ ತಗೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದ.

ಮನೆಗೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಮಡದಿ ಕೈನಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು. ಮಾದೇವಿ ಇದೋ ವಿಷವನ್ನು ತಕೊಳ್ಳಂಡು ಬಂದಿದ್ದೀನಿ. ತೆಗೆದುಕೋ. ವಿಷವೇನೋ ತಂದೊಂಟಿ ಸರಿ; ಈ ವಿಷದ ಗಂಜಿಯನ್ನು ಕಾಯಿಸ್ತೇಕು ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ರೇ ನಮಗೆ ಒಂದು ಹೊಸದಾದಂಥ ಮಡಿಕೆ ಬೇಕು. ಅವಾಗ ಮಾದೇವಿ ಹಾಗೇ ಆಗ್ನಿ. ಆ ಒಂದು ಪುಟ್ಟದಾದಂತಹ ಒಂದು ಹೊಸದಾದಂತಹ ಒಂದು ಬಾಂಡು ಬೇಕಲ್ಲ, ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ಬಾಂಡು ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ರೇ ಒಂದು ಮಡಿಕೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬ್ರಹ್ಮೀನಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಕುಂಬಾರರ ಬೀದಿಗೋಗ್ರಿಟ್ಟು, ಒಂದು ಮಡಿಕೆನ್ನ ತಗೊಂಬಂದು ಕೊಟ್ಟು. ಅವಾಗ ಮಾದೇವಿ, ಆ ಮಡಿಕೆಯನ್ನು ಈಸೊಳ್ಳಂಡು ತನ್ನ ಪತಿಗೆ ಹೇಳಿ ಇದ್ದಾಳಿ; ಸ್ವಾಮಿ ವಿಷನೂ ತಂದೊಂಟಿ. ಒಂದು ಮಡಿಕೆಯನ್ನೂ ಕೂಡ ತಂದೊಂಟಿ, ನಾವು ಈ ವಿಷವನ್ನು ಕಾಯ್ದು ಕುಡಿಯೋಣಾ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ರೇ, ಇಂಥ ಹಾಡು ಹಗಲೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ವಿಷ ಕುಡಿಯೋದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಪರಿಚಯದವರು ಆಗ್ನೀ ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ನೆರೆಹೊರೆಯವರು, ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳೇ ಆಗ್ನೀ ಸತಿಪತಿಗಳೇವರೂ ಕೂಡ ವಿಷ ಕುಡ್ಡಿ ಪ್ರಾಣ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಅಂತ ಹೇಳಿ ನಾವು ವಿಷ ಕುಡಿಯೋದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಬಿಡ್ತಾರೆ.

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಎಲ್ಲಾ ಕೂಡ ಉಳಿಟ ತಿಂಡಿ ಮುಗಿಸೊಳ್ಳಂಡು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಮಲಗಿರೋಂಥ ನಿಶಾರಾತ್ರಿ, ಟೈಮಲ್ಲಿ ನಾವು ವಿಷವನ್ನು ಕಾಯ್ದು ಕುಡಿದು ಪ್ರಾಣ ಬಿಡೋಣ ಸ್ವಾಮಿ ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ಅಂದಾಗ ಸೋಮಪ್ವನೂ ಕೂಡ ಮಾದೇವಿ ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ಬರ್ತುಮೋ ಹಾಗೇ ವಿಷದ ಗಂಜಿಯನ್ನು ಕಾಯ್ದು ಅಂತ ಹೇಳಿ ಆ ಸೋಮಪ್ವ ಮಡದಿಗೆ ಹೇಳಿಸೊಳ್ಳಂಡ. ಅವಾಗ ಮಾದೇವಿ ಕೂಡ ತನ್ನ ಪತಿದೇವನ ಮಾತನ್ನ ಕೇಳಿಸೊಳ್ಳಂಡು, ಬೇಕಾದಂಥ ದುಃಖದಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಯರಾತ್ರಿ ಒಳಗೇ ಒಲೇಮೇಲೆ ಆ ಬಂಡವನ್ನು ಇಟ್ಟು, ಅಳತೆ ನೀರನ್ನ ಹೊದು ಒಂದಷ್ಟು ಅಂದ್ರ, ಒಂದು ಪಾವಷ್ಟು ಅಕ್ಕಿನಾ ಹಾಕಿ ಅಕ್ಕಿ ಗಂಜಿಯನ್ನು ಕಾಯ್ದು ತನ್ನ ಪತಿ ತಂದು ಕೊಟ್ಟಂಥ ವಿಷವನ್ನು ಆ ಗಂಜಿಯಲ್ಲಿ ಬೆರೆಸೊಳ್ಳಂಡ್ದು. ಬೆರೆಸೊಳ್ಳಂಡು ಬಟ್ಟಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಆರಾಕಿದ್ದಾಳಿ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಆರ್ಲೀ ಅಂತ. ಅವಾಗ ಸತಿಪತಿಗಳು ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ರೇ, ಅಷ್ಟೇ ಸದ್ಭೂತಿಯಿಂದ ಅಷ್ಟೇ ಶ್ರೀತಿ ವಾತ್ಸಲ್ಯಗಳಿಂದ ಇದ್ದರಂತೆ. ಅವಾಗ ಮಾದೇವಮ್ಮೆನಿಗೆ ಬೇಕಾದಂಥ ಎಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲಿದಂಥ ದುಃಖ ಬಂತಂತೆ ಕೂಡ. ಪ್ರಾಣ ಬಿಡೋಂಥ ಸಂದರ್ಭ ಬಂತಲ್ಲ ಶಿವನೇ ಅಂತ ಯೇಳಿ ತನ್ನ ಪತಿದೇವನ ಕೊರಳನ್ನು ತಬೊಳ್ಳಂಡು ಮಾದೇವಿ ಬೇಕಾದಂಥ ದುಃಖವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಂತೆ. ಅಂದಾಗ ಸೋಮಪ್ವನೂ ಕೂಡ ತನ್ನ ಮಡದಿ ಕೊರಳನ್ನು ತಬೊಳ್ಳಂಡು ದುಃಖ ಮಾಡ್ರೇಕಾಗಿದ್ರೇ ಈ ಶಿವಶರಣರ ಕಣ್ಣೀರು ಪರಮೇಶ್ವರನಾಗಿರೋ ಅಂಥ ಶಿವನಿಗೂ ಹಾಗೂ ಪರಶಿವನ ಮಡದಿಯಾಗಿರತಕ್ಕಂಥ ಗೌರಮ್ಮನಿಗೂ ಕೂಡ ಅರಿವಾಯ್ತಂತೆ.

ಅರಿವಾದಾಗ ಆ ಪರಶಿವನ ಮಡದೀಯಾಗಿರತಕ್ಕಂಥ ಗೌರಮೃ ಕೇಳೊಂದ್ಲು ಅಂತೆ ತನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು. ಸ್ವಾಮಿ ನೀವು ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನ ಇರಾಂಭತ್ವ ಕೋಟಿ ಜೀವರಾಶಿಗೆ ಅನ್ನ ಸಂತರ್ಪಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ ಹಾಗೂ ಕೂಡ ನೀವು ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನ ಮಾನವರೆಲ್ಲಿಗೂ ಕೂಡಾ ಸಲಹುವಂಥ ಭಾರಮೂ ನಿಮ್ಮೇ ಆಗಿದೆ. ಒಬ್ಬ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಸುಣ್ಣಿ, ಒಬ್ಬ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೆಣ್ಣಿ ಅನ್ನವ ಹಾಗೇ ಮಾಡಿದ್ದೀರಲ್ಲ ಯಾಕೆ ಸ್ವಾಮೀ ಅಂತ ಕೇಳೊಂದ್ಲು.

“ಎನು ಮಡದಿ ಪಾರ್ವತಿ ಹೇಳ್ತು ಇದ್ದೀಯಲ್ಲ ಅಂದು”. ಸ್ವಾಮಿ ನೋಡಿ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಶಿವಶರಣಿ, ಸತ್ಯರೂಪ, ನಿಮ್ಮನ್ನೇ ನಂಬಿ ಕಾಲ ಕಳೆಯವಂಥ ಭಕ್ತರು ಕೂಡಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಿದೂ, ಕೂಡ ಸತಿಪತಿಗಳೀವರೂ ಕೂಡ ಒಬ್ಬ, ಕೊರಳನ್ನು ಒಬ್ಬ, ತಮ್ಮೊಂದು ದುಃಖ ಮಾಡಿದಂಥ ಕಣ್ಣೀರು ನಮ್ಮ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಅರಿವಾಗಿದೆ. ನೋಡಿ ಸ್ವಾಮಿ ಇನ್ನರಗಳಿಗೆಯೋಳಗೋಗಿ ಅವಿಗೆ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಲಿಸಿ ಅವಿಗೆ ಒಂದು ಸಂತಾನವನ್ನು ಹೊಡಿ. ಇಲ್ಲಂಥ ಹೇಳಿದೆ, ನಮ್ಮ ಎಸ್ತು, ಹೇಳೊಂದು ವಿಷ ಕುಡ್ಡು ಪ್ರಾಣ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡ್ಡಾರಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ, ಅಂತೇಳಿ ಆ ಗೌರಮೃನಾದಂಥ ತಾಯೀ ತನ್ನ ಪತಿಗೆ ಹೇಳೊಂದ್ಲು. ಅವಾಗ ಪರಮೇಶ್ವರನಾದಂಥ ಶಿವನೂ ಯೋಚ್ಚಿ ಮಾಡಿದು. ನಿಜ ಪಾರ್ವತಿ ನೀನು ಹೇಳಿದಂಥ ಮಾತು ಸತ್ಯ ಅಂಥ ಹೇಳಿ ಪರಮೇಶ್ವರನಾಗಿರತಕ್ಕಂಥ ಶಿವನೂ ಆ ಶಿವಶರಣರ ಒಂದು ಸತ್ಯಗೋಸ್ಮಾರವಾಗಿ ಸದ್ಬೃಹಿಗೋಸ್ಮಾರವಾಗಿ ತನ್ನ ಕೈಲಾಸದಲ್ಲಿದ್ದಂಥ ಒಂದು ಗಿಳಿಯನ್ನು ತಾವು ಹಿಡ್ಡು ಅದನ್ನು ಸುಟ್ಟು ಭಸ್ತು ಮಾಡಿ, ಆ ಭಸ್ತುವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಆ ನಿಷಾರಾತ್ರಿ ಒಳಗೆ ಕೈಲಾಸಬಿಟ್ಟು ಭೂಲೋಕಕ್ಕೆ ಬಂದು.

ಆ ಶಿವಶರಣರ ಮನೆ ಬಾಗಿಲಲಿ ನಿಂತೊಂದು ಆ ಶಿವಶರಣರನ್ನು ಸತ್ಯಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡೇ ಅಂತ ಹೇಳಿದೆ, ಕ್ವಾರಣ್ಯದ ರೂಪಿನಲ್ಲಿ ಕ್ವಾರಣ್ಯವನ್ನು ಸಾರಿ ಆ ಸತಿಪತಿಗಳೀವರೂ ಕೂಡ ವಿಷದ ಬಾಟಲಿಯನ್ನೆತ್ತಿ ಕುಡಿಯುವಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿತೊಂದು ಸಾಧುಜಂಗಮರಂತೆ, ಕ್ವಾರಣ್ಯವನ್ನು ಸಾರಿದಾಗ ‘ಶಿವ ಶಿವಾ ಯಾರೋ ಇಂಥ ನಿಷಾರಾತ್ರಿಯೋಳಗೆ ಒಂದು ನಮ್ಮ ಮನೆಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಕ್ವಾರಣ್ಯ ಸಾರ್ತ ಇದ್ದಾರಲ್ಲ ಅಂತ ಯೋಳಿ ಸತಿಪತಿಗಳೀವರೂ ಕೂಡಾ ಕುಡಿತಾ ಇದ್ದಂಥ ವಿಷದ ಬಾಂಡಾನ್ನ ಕೆಳಗೆ ಮಡಗಿ ಓಡಿ ಒಂದು ಮಾದೇವಮ್ಮೆ ‘ಸ್ವಾಮಿ ತಾವು ಯಾರು ? ಇಂಥ ನಿಷರಾತ್ರಿಯೋಳಗೆ ಒಂದು ನಮ್ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅನ್ನವನ್ನು ಬೇಡ್ತು ಇದ್ದೀರಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅನ್ನ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಮುಂದಿನ ಮನೇಲಾದೂ, ಕೂಡಾ ಹೋಗಿ ಬೇಡಿ ಸ್ವಾಮಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಮಾದೇವಮ್ಮೆ ಹೇಳ್ತಾಗ, ಅಮ್ಮೆ ತಾಯಿ ಇಂಥ ನಿಷಾರಾತ್ರಿ, ಒಳಗೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬ, ಮನೆಯೋಳಗೆ ನಾನು ಅನ್ನ ಬೇಡಕ್ಕೆ ಒಂದವನಲ್ಲ. ಶರಣರ ಮನೆ ಪ್ರಸಾದವಾಗ್ಗೇಕು ಅಂತ ಯೋಳಿ ಒಂದವ್ವು ತಾಯೀ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಸ್ವಾಮಿ ಪರಮೇಶ್ವರನಾಗಿರುವಂತವು, ಸಾಧು ಜಂಗಮರಂತೆ ರೂಪ ತಾಳೊಂದು ನಿಂತಿರ್ದೀಕಾದೆ, ಮಾದೇವಮ್ಮೆ ನೋಡ್ದಿಟ್ಟು ಪಾಪ ಹೀಗೆ ಯಾರೋ ಸಾಧುಗಳು ಒಂದು ಹೇಳ್ತು ಇದ್ದಾರಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು ಕೇಳೊಂದ್ಲು.

ಅವಾಗ ಸೋಮಪ್ಪ ಹೇಳ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ. ಮಾದೇವಿ ನಾವು ಸತ್ಯದಿಂದ ಆ ಭಗವಂತನ ಭಕ್ತಿವಂತರಾಗಿ ಕಾಲಕಳೀತಾ ಇರ್ತಕ್ಕಂಥವು. ಸಾಧುಗಳೇ ಆಗಲಿ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳೇ ಆಗಲೀ ಯಾರೇ ಆದೂ, ಕೂಡಾ ನಾವು ಅವರಿಗೆ ಹುಸಿಯ ನುಡಿಗಳನ್ನಾಡಬಾರ್ದು. ಸತ್ಯದ ನುಡಿಯವು ಹೇಳಿದು. ಮಾದೇವಿ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅನ್ನವಿಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ. ವಿಷದ ಗಂಜ ಕಾಯಿಸ್ವೂಂಡಿದ್ದೀನಿ. ನಾವಿಬು, ಕುಡಿಯಕ್ಕೂ ಸ್ನೇಹವಾಗಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಸತ್ಯದ ನುಡಿಯನ್ನ ಹೇಳು ಅಂತ ಹೇಳಿ ಸೋಮಪ್ಪ ಹೇಳ್ತಾ.

ಅವಾಗ ಮಾದೇವಮ್ಮೆ ಬಂದು ಸ್ವಾಮಿ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅನ್ನವಿಲ್ಲ. ನಾವು ಸತಿಪತಿಗಳು ವಿಷ ಕುಡಿಯಕ್ಕೂ ಸ್ನೇಹವಾಗಿ ವಿಷದ ಗಂಜೆಯನ್ನ ಕಾಯಿಸ್ವೂಂಡಿದ್ದೀವಿ. ಅದನ್ನ ಮತ್ತೊಬ್ಬಿಗೆ ನೀಡೋದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಆ ಸಾಧು ಜಂಗಮ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವಂಥ ಪರಶಿವನಿಗೆ ಹೇಳ್ತಾಗ, ಅಮ್ಮ ತಾಯಿ ಶರಣರ ಬಾಯಲ್ಲಿ ವಿಷ ಅಂತ ಬರಬಾರ್ದು ಕಣಮ್ಮ. ಈ ಹಸಿದಿರುವಂಥ ಟೈಂನಲ್ಲಿ ನೀನು ವಿಷ ಕೊಟ್ಟಿದು, ನಮಗೆ ಅಮೃತವಾಗ್ನಿತಮ್ಮ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಆ ಸ್ವಾಮಿಯವು, ಶಿವಶರಣೆಯಾದಂಥ ಮಾದೇವಮ್ಮೆನವರಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದು.

‘ಅಯ್ಯೋಯ್ಯೋ ಪಾಪ ಎಷ್ಟು ಹಸಿದು ಬಂದಿದ್ದಾರೋ ಹೀಗೆ ಹೇಳ್ತಾರಲ್ಲ ಅಂತೇಳಿ ತನ್ನ ಪತಿಯನ್ನ ಕೇಳ್ಳೋಂಡ್ಲು “ಎನ್ ಸ್ವಾಮಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳ್ತಾ ಇದ್ದಾರಲ್ಲ. ಸಾಧುಗಳು ?” “ಮಾದೇವಿ ಹಸಿದಿರುವಂಥ ವೇಳಾದಲ್ಲಿ ವಿಷಕೊಟ್ಟಿ, ಕೂಡಾ ನಮಗೆ ಅಮೃತವಾಗ್ನಿದೆ, ಅಂತ ಅಂದ್ರೇಲೆ ನಾವು ವಿಷ ಕುಡಿಯೋದೇ ಬೇಡ. ಆ ಸಾಧುಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದು” ಅಂತ ಹೇಳಿ ಸೋಮಪ್ಪ ಹೇಳಿದ್ದು. ಅವಾಗ ಮಾದೇವಮ್ಮೆ ಆ ವಿಷದ ಬಟ್ಟನ್ನ ತಂದು ಆ ಶಿವನ ಕೃಲಿಧ್ವಂಥ ಅಕ್ಷಯ ಪಾತ್ರೆಗೆ ಆ ವಿಷನೆಲ್ಲಾ ಎರಡ್ಲಂತೆ. ಅವಾಗ ಸ್ವಾಮಿ ಅವರನ್ನ ಹರಿತೋಧನೆ ಮಾಡೋದಿಕ್ಕಾಗಿ ಆ ವಿಷವೆಲ್ಲ ಕೂಡ ಕುಡಿಬೇಕಾಗಿದೂವೆ, ನೋಡಮ್ಮ ಆ ಬಟ್ಟಲಿನಲ್ಲಿ ಏನಾದೂ, ಅಲ್ಲಸ್ವಲ್ಪ ಉಳಿದಿದ್ದಾತೂ ? ಅದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ಬಿಟ್ಟು ಆ ಬಟ್ಟಲನ್ನ ತೊಳೆದ್ದು. ಆ ಅಕ್ಷಯ ಪಾತ್ರೆಗೆರೆದಾಗ, ಪರಮೇಶ್ವರನಾದಂಥ ಶಿವನು ಆ ಅಕ್ಷಯ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನ ವಿಷ ಇದ್ದಂಥದನ್ನ, ಎತ್ತಿ ಗಟಗಟನೇ ಕುಡಿದು ಹಾಗೇ ಮೂರ್ಖ ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟಿ. ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪವೇ ಇದೇನು ? ವಿಷ ಕೊಟ್ಟಿ, ಅಮೃತವಾಯ್ತದೆ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಸಾಧುಗಳು ಕುಡಿದುಬಿಟ್ಟು ತಕ್ಷಣಾದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟಲ್ಲಾ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಸತಿಪತಿಗಳೀವರೂ ಕೂಡಾ ಓಡೋಗಿ ಆ ಶಿವನನ್ನ ತಚ್ಚೋಂಡು ದುಃಖ ಮಾಡ್ತಾರೆ ಯಾಕೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದೇ, ಗ್ರಾಮದವು, ಇದೇನು ಪಾಪ ? ಯಾರೋ ಸಾಧುಗಳು ಉಂಟಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೋರೇ ದಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೋರೇ ಬಿಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೋರೇ ಅಂತವಿಗೆ ವಿಷ ಕೊಟ್ಟಿ ಪ್ರಾಣ ತೆಗೆದ್ದಿಟ್ಟವ್ಯಲ್ಲ, ಅಂತೇಳಿ ನಮಗೆ ಕೆಟ್ಟ ಅಪವಾದ ಬರ್ತದಲ್ಲ ಅಂತೇಳಿ ಆ ಶಿವನನ್ನ ತಚ್ಚೋಂಡು ದುಃಖ ಮಾಡೋವಾಗ ಪರಮೇಶ್ವರನಾದಂಥ ಶಿವನಿಗೆ ಭಾಷ ಆನಂದ ವಾಯ್ತಂತೆ. ಪಾಪ ಇಂಥ ಭಕ್ತಾದಿ ಭಕ್ತರನ್ನ ನಾನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಿ ಇದ್ದನಲ್ಲ ಅಂಥ ಹೇಳಿ

ಆ ಮೋಚ್ಯೆದಿಂದ ಹಾಗೇ ತಿಳಿದಂತವರಾಗಿ ‘ಅಯ್ಯಾ ಸೋಮಪ್ಪ ಮಾದೇವಮ್ಮೆ ದುಃಖ ಮಾಡ್ಯೇದಿ ನೀವು ಯಾತಕೊಳ್ಳೇಸ್ತರವಾಗಿ ವಿಷ ಕುಡಿತಾ ಇದೀ ಏನೂ ಅನ್ನೋದು ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರಿವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಕೂಡ ನಿಂತಿರುತ್ತಿರುತ್ತಾ ಇದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಅನ್ನಿಲ್ಲಿ. ನಿಮಗೆ ಸಂತಾನವಿಲ್ಲದಕೊಳ್ಳೇಸ್ತರವಾಗಿ ತಾನೆ ನೀವು ದುಃಖ ಪಡ್ಡಾ ಇದ್ದರ್ದೂ ? ನೋಡಪ್ಪ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಒಂದಮ್ಮೆ ಭಸ್ಯ ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಕೊಡ್ತಿನಿ. ಇದನ್ನು ನೀವು ಸ್ವಾನ ಮಡಿ ಮಾಡೊಂಡು ಮಿಂದು, ಮಡಿ ಉಟೊಂಡು, ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಮನದಲ್ಲಿ ನೆನಸೊಂಡು, ಈ ನಾನು ಕೊಡುವಂಥ ಒಂದು ಭಸ್ಯವನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲಿಸಿ. ಆನಂತರವಾಗಿ ನಿಮಗೆ ಒಂದು ಸಂತಾನ ದೂರೆಯಬಹುದು ಅಂತೇಳಿ ಪರಮೇಶ್ವರ ಮಾದೇವಮ್ಮೆನ ಕೈಲಿ ಕೊಟು. ಕೊಟ್ಟು ಅವರಿಗೆ ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಮಾಡಿ ನಿಮಗೆ ಯಾವಾಗ ಏನಾರೂ ಇಂಥ ಕಷ್ಟಗಳು ಬಂದಾಗ, ಆ ಪರಶಿವನನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಲ್ಲಿ ನೆನಸೊಳಿ ಅಂತೇಳಿ ಅವರಿಗೆ ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋದರಂತೆ. ಹಾಗೇ ಹೊರಟು ಇವು, ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮಾಯವಾದರು.

ಅವಾಗ ಸತ್ಯವರಂತೆ ಮಾದೇವಮ್ಮೆ ಸ್ವಾನ ಮಡಿ ಮಾಡೊಂಡು, ಪತಿದೇವ, ಪಾದ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ಆ ಶಿವನು ಕೊಟ್ಟಂಥ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ತನ್ನ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದಾಗ, ಶಿವನ ಆಶೀರ್ವಾದದಿಂದ ಒಂದರಡು ದಿನಗಳು ತುಂಬಿ ನಾಲ್ಕೆಡು ದಿನ ತುಂಬಾದ ಮೇಲೆ ಒಂದ್ದಾರ ತುಂಬು. ಮತ್ತೇ ಎರಡುವಾರ ತುಂಬು. ಮೂರುವಾರ ತುಂಬು. ನಾಲ್ಕನೇ ವಾರ ತುಂಬಿದ ಮೇಲೆ, ಅಂದಮೇಲೆ ಒಂದುತ್ತಿಂಗಳು ತುಂಬಿದ ಮೇಲೆ, ಎರಡು ಎರಡು ತಿಂಗ್ನು ಮೂರು ತಿಂಗ್ನು ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗ್ನು ಏದು ತಿಂಗ್ನು ಏಳನೇ ತಿಂಗ್ನು ತುಂಬಿದ ಮೇಲೆ ಕೂಡ ಮಾದೇವಮ್ಮೆ ಗಭ್ರವತಿ ಆದ್ದು.

ಏಳುತ್ತಿಂಗಳಿಗೆ ಅಂದೇ ಹಿಂದಿನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೆಣುಮಕ್ಕಿ ಪಾಪ ಗಭ್ರಣೆಯರಾದ್ದು, ಅಂದೇ ಏನಾದ್ದು, ಒಂದಮ್ಮೆ ಬವಕೇ ಪಟ್ಟೊಳ್ಳಿತಾ ಇದ್ದು. ಏನು ಭಾವಕೇ ತಳೊಳ್ಳಿತಿದ್ದು, ಅಂದೇ, ಕೆಲವರಿಗೆಲ್ಲ ಸಿಹಿಯಾದ ಉಟ ಹಪ್ಪಳ ಉಪ್ಪಿನಕಾಯಿ ಹಿಂಗೆಲ್ಲ ಭವಿಸೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವು ಸಿಹಿತಿಂಡಿಗಳನ್ನು ಭಾವಿಸೊಳ್ಳುತ್ತಾರೇ. ಆ ಬವಕೆ ಕಳೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೇ ಮಾದೇವಮ್ಮೆನು ಕೂಡಾ ಪಾಪ ಬಡತನದಲ್ಲಿದ್ದು, ಸತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಕಳತಿದ್ದು, ಕೂಡ ಅವಳು ಹಾಗೇ ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಂದಂಥ ತಿಂಡಿಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಹಾಗೆ ಬವಕೆ ಕಳೊಂಡ್ದು. ಹಾಗೇ ಏಳಿಂಟು ತಿಂಗ್ನು ತುಂಬಿದೋ. ನವನಾರೋಂಭತ್ವ ತಿಂಗ್ನು ತುಂಬಿ ಸತ್ಯವಂತೆ ಆದಂಥ ಮಾದೇವಮ್ಮೆನಲ್ಲಿ ಸೋಮಯ್ಯ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ನೆರೆಯವ್ರನ್ನ ಅಂದೇ, ಹಿರಿಯವು, ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳನ್ನ ಕರೆದು ತನ್ನ ಮಡದಿ ಬಳಿ ಬಿಟ್ಟಾಗ ಆ ಗಭ್ರಬಾಧೆಯನ್ನ ಕಳಕೊಂಡು ಅವಳ ಗಭ್ರದಲ್ಲಿ ಶಿವನ ಆಶೀರ್ವಾದದಿಂದ ಒಂದು ಮಗು ಸಂತಾನವಾಗುತ್ತೆ.

ಅವಾಗ ಸೋಮಪ್ಪ ಆ ಮಗು ಏನೂ ಅಂತ ಕೇಳಾಗ ಗಂಡುಮಗು ಅಂತೇಳಿ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದವು, ಹೇಳಾರೆ. ಶಿವ್ಯ ನಮಗೆ ಏನೋ ಒಂದು ಸಂತಾನವನ್ನ ಕೊಟ್ಟಲ್ಲ

ಅಂತಹೇಳಿ ಆ ಮಗುವನ್ನು ಎಚ್ಚರದಲ್ಲಿ ಸಾಕೀ ಸಲಹುತ್ತಿ ಬಂದು. ಮತ್ತೆ ಆ ಮಗುವನ್ನು ಹನ್ನರದುದಿನ ತುಂಬಿದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಕುಲಬಾಂಧವರನ್ನು ಕರೆದು ಹಾಗೂ ಕೂಡ ತನ್ನ ಬಾರ್ಹ್ಯಣ ಕುಲೋತ್ತಮರನ್ನು ಕರೆದು ಆ ಕಂದನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಗಳಿಗೆ ನಕ್ಕತ್ತರದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿರುವಂಥ ಬಂದು ಗಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ಕೂಡ ಶಿವನ ವರಬಲದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿರೊತಕ್ಕಂಥವ್ಯು ಅಂತೇಳಿ ಆ ಕಂದನಿಗೆ ಕೆಲವಾರು ಮಂದಿಗೆ ಅನ್ನ ಸಂತಪ್ರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಮತ್ತು ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಿಗೆಲ್ಲ ಅರಿಶಿನ ಕುಂಕುಮ ಕೊಟ್ಟು. ಮತ್ತು ಅರಿಶಿನ ಕುಂಕುಮವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಆ ಕಂದನಿಗೆ ಭಕ್ತಿವಂತ ಮೃದಾಳರಾಮಯ್ಯ ಅಂತೇಳಿ ನಾಮಕರಣವನ್ನು ಮಾಡಿ ಆ ಕಂದನಿಗೆ ಎಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಿಂದ ಕೆಲವಾರು ಜೋಗುಳ ಪದಗಳನ್ನು ಹಾಡ್ದಿ, ಆ ಮಗುವನ್ನು ಸಾಕೀಸಲಹುತ್ತಿ ಬಂದು. ಸಾಕೀ ಸಲಹುತ್ತಿ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಸತಿಪತಿಗಳೇವರು ಕೂಡಾ ಎಚ್ಚುಳದಲ್ಲಿ ಆ ಕಂದನಿಗೆ ಸುಮಾರು ಅಂತಹೇಳಿದೆ, ಬಂದೇಳು ವರ್ಷ ತುಂಬು.

ಅವಾಗ ಸೋಮಪ್ಯ ಏನ್ನಾಡಿದ್ದಾನೆ? ಮಾದೇವಿ ನಮಗೆ ಶಿವನು ಸಂತಾನವನ್ನೇ ನೋ ಕೊಟ್ಟು. ಆ ಮಗನೂ ಕೂಡ ನಮಗೆ ಒಳ್ಳೆ ಸುಪುತ್ರ ಜನಿಸಿದ್ದಾಯ್ತು. ಏಳುವರ್ಷ ಭಕ್ತಿ ಆಗಿದೆ. ಅವನನ್ನು ಗುರುಮರಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸ್ತಿಟ್ಟೇ ಒಂದೊಂಬತ್ತು ಅಕ್ಕರಗಳನ್ನು ಕಲಿತ್ತೊಂಡೇ ಒಳ್ಳೆ ವಿದ್ಯಾವಂತನಾಗ್ತಾನೆ, ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿಯಾಗ್ತಾನೆ ಹಾಗೂ ನಮ್ಮೆಸ್ತನ್ನು ಕೊಂಡಾಡ್ತಾನೆ, ಅಂತೇಳಿ ಸೋಮಪ್ಯ ಮದದಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಅಂಗಡಿ ಸಾಲಿಗೆ ಬಂದು ಅವನಿಗೆ ಚೇಕಾದಂಥ ಸ್ತೋತ್ರ ಬಳಪ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಮತ್ತೆ ಹಾಗೇ ಅಣ್ಣುಕಾಯಿ, ಕಡ್ಡಿಕಪೂರಗಳನ್ನು ತಂದು ಸರಸ್ವತಿ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡೇ ಆ ಕಂದನಿಗೆ ಸ್ತೋತ್ರ, ಬಳಪ, ಪುಸ್ತಕ ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಟ್ಟು ಅವನನ್ನು ಗುರುಮರಕ್ಕೆ ಕರ್ತೊಂಡು ಬರ್ತಾನೆ.

ಗುರುಮರಕ್ಕೆ ಕರ್ತೊಂಬಂದು ಅವನನ್ನು ಗುರುಮರದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಗುರುಗಳಿಗೆ-ತಿಳಿಸ್ತು ಮಿ ನನಗೆ ಅಪರೂಪಕ್ಕೆ ಭಗವಂತನು ಬಂದು ಕಂದನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಮಗನಿಗೆ ನೀವು ವಿದ್ಯಾ ಕಲಿಸಿಕೊಡಬೇಕು ಅಂತೇಳಿ ಗುರುಗಳು ಕೇಳೊಂಡಾಗ ಆ ಗುರುಗಳೂ ಕೂಡಾ ಅಯ್ಯಾ ಸೋಮಪ್ಯ ನೂರಾರು ಹಡುಗರಿಗೆ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಸ್ತು ಇದ್ದೀನಿ. ನಿನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಕಲಿಸೋದಿಲ್ಲೇ ನಷ್ಟಾ? ಬಿಟ್ಟೊಂಗು ಅಂತೇಳಿ ಆ ಕಂದನ್ನು ಗುರುಮರದಲ್ಲಿ ಇರಿಸೊಂಡು ಸೋಮಯ್ಯನನ್ನು ಕೊಳ್ಳಿಸ್ತು ಇದ್ದಾರೆ.

ಸೋಮಯ್ಯ ಬರ್ಧೀಕಾಗಿದೆ, ಬರುವಂಥ ದಾರಿ ಒಳಗೆ, ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ವಿಶ್ರಮಿಸಿ ಕೊಳೊಳ್ಳಣ ಅಂತೇಳಿ ಬಂದು ಆಲದಮರ ಸಿಕ್ಕತ್ತೆ, ಆಲದಮರದ ಅಡೆಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಕುಳಿತ್ತೊಳ್ಳಣನೆ. ಅಂದೇ ಆ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಮೃತ್ಯು ಅನ್ಮೋದು ಕಾದಿರುತ್ತೆ. ಪರಮೇಶ್ವರನ ಆಶೀರ್ವಾದವಿದೂ, ಕೂಡ ಆ ಆಡವಿಯ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮರದಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿರಬೇಕಾದೆ, ಇವನಿಗಂತೂ ತೂಗುನಿದೆ, ಬರುತ್ತೆ. ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ಹಾಗೇ ಆದರ ಮೇಲೆ ಒರಗಿರ್ತಾನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕಾಳಿಂಗಸರ್ವ ಬಂದು ಅವನನ್ನು

ಕಚ್ಚಿಬಿಡುತ್ತೆ. ಕಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟಾಗ ಸೋಮಯ್ಯ ಆ ಕಾಳಿಂಗ ಸರ್ವದ ವಿಷದಲ್ಲೇನೇ ಅವನೂ ಒದ್ದಾಡಿ ಅಲ್ಲೇ ಅವನು ಪ್ರಾಣ ಬಿಟ್ಟಿಬಿಡ್ಡಾನೆ. ಅವಾಗ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ದನಕರುಗಳನ್ನು ಮೇಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದಂಥ ಹುಡುಗು, ಅಥವಾ ಯಾರೋ ತಿಳಿದವು, ಬಂದು, ಅಯ್ಯು ಪಾಪ ಸೋಮಯ್ಯ ಗುರುಮರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೇನೋ. ಬರುವಂಥ ದಾರಿಯೋಳಗೆ ಪಾಪ ಕಾಳಿಂಗಸರ್ವದಿಂದ ಮೃತಪಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನಲ್ಲ ಅಂತೇಳಿ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಹೇಳಿ ಅವನ ಮಿಡಿಗಾದೂ, ತಿಳಿಸ್ತಪ್ಪಾ ಅಂತೇಳಿ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದಾಗ ಹುಡುಗೆಲ್ಲ ಓಡಿ ಬರ್ತಾರೆ. ಅಮ್ಮೆ ಅಮ್ಮೆ ಹೀಗೆ ನಿನ್ನ ಪತಿ ಬರುವಂಥ ದಾರೀಲಿ ಹಾಗೆ ಮೂರ್ಭೆ ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಏನಂಥ ಗೊತ್ತಾಗ್ನಿಲ್ಲ ಅಂತೇಳಿ, ಯಾಕೆಂದೆ, ನಿಜವಾದ ಮಾತೇಳಿದೆ, ಆ ಹೆಣ್ಣುಮಗ್ನಿ ಪಾಪ ಏನಾಗ್ತಿಳೋ ಅಂತೇಳಿ ಹೇಳಿದಾಗ ಮಾದೇವಮ್ಮೆ ಬೇಗನೆ ಓಡಿಬರ್ತಾಳಿ. ಓಡಿಬಂದು ತನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು ನೋಡುವಷ್ಟರೋಳಗಾಗಿ ಅವನು ಪ್ರಾಣ ಬಿಟ್ಟಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಅವಾಗ ಮಾದೇವಮ್ಮೆ 'ಶಿವ ಶಿವ ಶಿಗಲೀಗ ನನ್ನ ಮಾಂಗಲ್ಯಬಾಗ್ಯ ಇಲ್ಲಿಗೇ ಮುಗಿದೋಯ್ತು. ನನ್ನ ಮುತ್ತೆದೆಸ್ಥಾನ ಮುಗಿದೈತಲ್ಲೋ ಶಿವನೆ ಅಂತೇಳಿ ಆ ಪತಿಯನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು ಬೇಕಾದಂಥ ದುಃಖಿವನ್ನು ಮಾಡ್ತೂ ಕುಳಿತಿರ್ತಾಳಿ. ಅವಳ ದುಃಖಿವನ್ನು ನೋಡ್ತೂ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದಂಥ ಮಕ್ಕಳು ನೋಡಿ ಸಮಾಧಾನಗೊಳಿಸಬೇಕಾದ್ದೇ ಅಯ್ಯಾ ಹುಡುಗೇ ನನಗೋಸ್ಕರವಾಗಿ ಇಷ್ಟೋಂದು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ನನ ಕಂದ ಗುರುಮರಕ್ಕೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗವೇ. ಅವನಿಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ನನ್ನ ಪತಿದೇವನ ಸಾವಿನ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿಬಿಡ್ರಪ್ಪಾ ಅಂತೇಳಿ ಮಾದೇವಮ್ಮೆ ಆ ಹುಡುಗನ್ನು ಕೇಳೆನ್ನೂತ್ತಾಳಿ.

ಅವಾಗ ಹುಡುಗು, ಇಂಥ ಕಷ್ಟಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾವು ಹೋಗಿ ಪಾಪ ಅವರ ಕಂದನಿಗೆ ತಿಳಿಸ್ತಿಲ್ಲ ಅಂತ ಅಂದ್ರೇಲೆ, ಏನು ಸಾಧಕ ಅಂತೇಳಿ ಹುಡುಗೆಲ್ಲ ಮಾತಾಡೊಂಡು ಓಡೋಗಿ ಆ ಕಂದನಾಗಿರತಕ್ಕಂಥ ಮೈದಾಳ ರಾಮಯ್ಯನಿಗೆ ತಿಳಿಸ್ತಾರೆ. ಗುರುಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸ್ತಾರೆ. ಅವಾಗ ಸ್ವಾಮಿ ನಮ್ಮೆ ತಂದೆ ಹೋಗ್ನು ಇರ್ಬೇಕಾದ್ದೇ ದಾರೀ ಒಳಗೆ ಕಾಳಿಂಗಸರ್ವದಿಂದ ಮೃತಪಟ್ಟಿದ್ದಾರಂತೆ. ನಾನು ನನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ನೋಡೊಂಡು, ನನ್ನ ತಂದೆ ಸಾವನ್ನು ಮುಗಿಸೊಂಡು, ಅಂದೇ ಉತ್ತರಕ್ಕಿಯಾದ ಮುಗಿದ್ದೀಲೆ, ನಾನು ಗುರುಮರಕ್ಕೆ ಬರ್ತಿನಿ ಸ್ವಾಮಿ ಅಂತೇಳಿ, ಗುರುಗಳನ್ನು ಕೇಳೆನ್ನೂಂಡು ಅವನು ಓಡಿ ಬಂದು ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಒದ್ದಾಡಿ ಬೇಕಾದಂಥ ದುಃಖಿವನ್ನು ಮಾಡಿ ತಾಯಿ ಕೊರಳನ್ನು ತಬ್ಬಿಸೊಂಡು ದುಃಖಿವನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ತಾಯಿಮಗ ಇಬ್ಬು, ಕೂಡ ದುಃಖಿ ಮಾಡೊಂಡು ಮನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ನೀನು ತಂದೆಯನ್ನು ಕಳಕಂಡೆ. ನನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು ನಾನು ಕಳಕೊಂಡೆ. ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನು ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟ್ಟಿಟು, ಅಂತೇಳಿ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬು, ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ತಂದೊಂಡು ಹಾಗೇ ಮನೆಗೆ ಬರ್ಬೇಕಾದ್ದೇ ಕಂದನಿಗೆ ಹೇಳು ಇದ್ದಾಳಿ. ಮನು ಮೈದಾಳರಾಮ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಇದೂವರೆಗೂ ಕೂಡ ನನಗೆ ಯಾವ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರಲ್ಲ ಹಾಗೂ ಕೂಡ ನಾವು ಬಡತನದಲ್ಲಿ ಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆದವರು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಶವನ ಒಪ್ಪ ಮಾಡೋಣ ಅಂದ್ರ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ

ಹಣವಿಲ್ಲ. ಈ ಗ್ರಾಮದ ದೊಡ್ಡ ಗೌಡಿಗಾದೂ, ಕೂಡ ಹೇಳಿ ಈ ನಮ್ಮನೆನಾದೂ, ಕೂಡ ಅವಿಗೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು, ಅವರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣವನ್ನು ಪಡಕೊಂಡು ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯ ಶವವನ್ನು ಒಪ್ಪು ಮಾಡಿ ಹನ್ನೊಂದನೆ ದಿವಸಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಕ್ರಿಯಾದಿ ಮಾಡೋಣ ಕಂದ ಅಂತೇಳಿ ಕಂದನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿ ಕರ್ಮಾಂಬಂದ್ಲು.

ಉರಿನ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾಗಿರತಕ್ಕಂಥ ದೊಡ್ಡ ಗೌಡರಿಗೆ ತೀರಿಸಿ ‘ಸ್ವಾಮಿ ಹೀಗಾಗಿದೆ ನನ್ನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ. ಒಂದಷ್ಟು ಅಣ ಕೊಟ್ಟಿ ನನ್ನ ಪತಿದೇವನ ಶವವನ್ನು ಒಪ್ಪುಮಾಡಿ ಹನ್ನೊಂದನೇ ದಿನಕ್ಕೆ ಉತ್ತರಕ್ರಿಯಾದಿ ಮಾಡಿತ್ತೇನಿ’ ಅಂತೇಳಿ ಕೇಳೋಂಡಾಗ ಆ ದಯಾಳು ಆಗಿರತಕ್ಕಂಥ ಗೌಡು, ‘ಅಮ್ಮಾ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಚೆಂತೆ ಪಡೆಬೇಡ’ ಅಂತೇಳಿ ಒಂದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಆ ತಾಯಿಗೆ ಸಹಕರಿಸಿ ಆ ಸತ್ಯವಂತೆಯಾದಂತಹ ಮಾದೇವಮ್ಮೆ ತನ್ನ ಕುಲದವುನ್ನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಕರ್ಮಾಂದು ಶ್ರೀಗಂಧದ ಸೌದೆಯನ್ನು ತಂದು, ಆ ತನ್ನ ಪತಿದೇವನ ಶವವನ್ನು ಸ್ವಶಾನದಲ್ಲಿ ಸುಟ್ಟು ಭಸ್ಯಮಾಡಿ ಹಾಗೇ ಬೇಕಾದಂತಹ ದುಃಖದಲ್ಲಿ ತಾಯಿ ಮಗ ಈರ್ವರು ಕೂಡ ಹನ್ನೊಂದನೇ ದಿನಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಂಥ ಉತ್ತರಕ್ರಿಯಾದಿಗೆ ಬೇಕಾದಂಥ ಸೌಲಭ್ಯಗಳು, ಅಂದೇ ಬೇಕಾದಂಥ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನುಲ್ಲ ಹದಮಾಡ್ಯಾಂಡು ಮತ್ತೇ ಕಂದನ ಕೈಲಿಗಡಿಗೆಯನ್ನು ಹಿಡಿಸ್ಯೋಂಡು, ಕುಲದವುನ್ನ ಕರ್ಮಾಂದು ಸ್ವಶಾನಕ್ಕೆ ಬಂದ್ಲು.

ಮನಣಕ್ಕೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಕುಲದವುನ್ನ ಕೇಳೋತ್ತಾ ಇದ್ದಾಳೆ. ‘ಸ್ವಾಮಿ ನನ್ನ ಪತಿ ತೀರೋಗಿ ಇಂದಿಗೇ ಹನ್ನೊಂದನೆ ದಿನ ಆಯ್ದು. ಅವಿಗೆ ಸಂಸ್ಕಾರ ಮಾಡಬೇಕು ಅಂದಾಗ ಅಮ್ಮಾ ನೀನೇಳೋ ಮಾತು ನಿಜವೇ ಆದೂ, ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಕುಲದ ಕಸುಬು ಏನೂಂತಹೇಳಿದ್ದೇ ನೀನು ಮಂಡೇ ಬೋಳ ಮಾಡಿಸ್ಯೋಂಡು ನಿನ್ನ ಪತಿಗೆ ಸಂಸ್ಕಾರ ಮಾಡ್ಯೇಕಾದ್ದು ಧರ್ಮ ಅಂದಾಗ ಕಂದ ಹೇಳಾನೆ ಮೈದಾಳ ರಾಮಯ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ, ನೀವು ನಮ್ಮ ತಾಯಿಗೆ ಹೇಳಾ ಇರುವಂಥ ಮಾತು ಸಹಜ ಆದೂ, ಕೂಡ ನಾನು ನಮ್ಮ ತಂದೆಗೆ ಮಗನಾಗಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಮಂಡಬೋಳ ಮಾಡಿಸ್ಯೋಂಡು ಉತ್ತರಕ್ರಿಯಾದಿ ಮಾಡ್ಯೇಕಾದ್ದು ನಿಜ. ಆದೂ, ಕೂಡ ನಮ್ಮ ತಂದೆಗೆ ನಾನು ಮಗನಾಗಿದ್ದೇನಲ್ಲ ನನ್ನ ಮಂಡಬೋಳ ಮಾಡಿಸ್ಯೋಂಡು ನಮ್ಮ ತಂದೆಗೆ ಸಂಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದ್ದೇ ಏನಾಯ್ದೆ ಸ್ವಾಮಿ ? ಅಂದಾಗ

‘ಅಯ್ಯಾ ನೀನು ಇನ್ನು ಚಿಕ್ಕವನು, ತಿಳುವಳಿಕೆ ಸಾಲ್ಲು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿಯೇ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಗೆ ಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡ್ಯೇಕು ಕಣಪ್ಪ’ ಅಂದು. ಅಂದಾಗ ಸ್ವಾಮಿ ಕೇಳಿ ಹೇಳಿನಿ. ನೀವು ಹೇಳೋ ಮಾತು ನಿಜಾನೇ ಏನೇ ಆದೂ, ಕೂಡ ನಮ್ಮ ತಂದೆಗೆ ನಾನೇ ಮಂಡಬೋಳ ಮಾಡಿಸ್ಯೋಂಡು ಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆ ಹೊರತು ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಮಾಡ್ಯೇಕಾದ್ದಿಲ್ಲ ಅಂದ. ಅಂದಾಗ ಆ ಕುಲಭಾಂಧವರಿಗೆಲ್ಲ ಒಂದು ತರ ಕೋಪ ಬಂತು. ಕೋಪ ಬಂದಾಗ, ವನ ಮೀರಿದಂಥ ಪಕ್ಷಿ, ಮಾತು ಮೀರಿದಂಥ ಮನುಷ್ಯ ನಮಗೆ

ತರವಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇವನನ್ನು ಇವರ ತಾಯಿಯನ್ನು ನಾವು ಉರಿಂದ ಹೊರಗಡೆ ಇರಿಸಬೇಕು. ಇವಿಗೆ ಚೆಂಕಿ, ಬಿಸಿನೀರುಗಳನ್ನು ಕೊಡಬಾರ್ದು. ನಮ್ಮ ಕುಲದ ಅಂಕೆಯಲ್ಲಿ ಇಡಬಾರದು ಅಂತೇಳಿ ಗ್ರಾಮದವರೆಲ್ಲರೂ ಕೂಡ ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡು ಅವುಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಬಿಟ್ಟು.

ಅಂದಾಗ ಕಂದ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿ ‘ಅಮ್ಮೆ ಚಿಂತೆ ಪಡಿಬೇಡ ಅಂತೇಳಿ ತಾನು ಮಂಡೆ ಬೋಳವನ್ನು ಮಾಡಿಸ್ತೋಂಡು ತಾಯಿ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ತಾಯಿಗೆ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿ, ತಂದೆಗೆ ಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿ, ತಲೆಕೊಳ್ಳಿ ಗಂಗೆಯನ್ನು ಎದೆದು ಆ ತಾಯಿ ಮಾದೇವಮ್ಮೆನು ಕೂಡ ನನ ಕಂದ ಇರುವುದಕ್ಕೊಂಡ್ರೆ ರವಾಗಿ ತಂದೆಗೆ ಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲ ಅಂತೇಳಿ ಆ ಕಂದನ ತಚ್ಚೋಂಡು ಬೇಕಾದಂಥ ದುಃಖದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪತಿಯ ಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿ ಕಂದನಿಗೆ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿಸ್ತೋಂಡು ಉರಿಗೆ ಬಂದ್ದು. ಉರಿಗೆ ಬಂದಿರ್ಮೇತಾದ್ರೇ ಗ್ರಾಮದವರೆಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಹೀಗೆ ಉರಿಂದ ಹೊರಗಿರ್ಮೇತು. ನಮ್ಮ ಕುಲದಂಕೆಯಲ್ಲಿ ಇರಬಾರದು. ಇವಿಗೇ ಚೆಂಕಿ ಬಿಸಿನೀರನ್ನು ಕೊಡಬಾರ್ದು ಅಂತ ಕೂಡ ಇಂದಿನ ಬಂದು ಕಾನೂನುಬಧ್ಯವಾಗಿ, ಹಿರಿಯವರಿಂದ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಬಂದ ಮಾತನಿಂದ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದೂ, ಕೂಡ ಗೌಡರಲ್ಲಿ ನಾವು ನಮ್ಮ ಮನೆನಾದೂ, ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಮಗೆ ಹಣಕೊಡಿ ಅಂತ ಕೇಳಿಸ್ತೋಂಡಿದ್ದಿದ್ದೀವಿ. ನಾವು ಸತ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅಸತ್ಯದಲ್ಲಿ ನಡೆಯಬಾರ್ದು ಅಂತೇಳಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಹೋಗಿ ಗೌಡನ್ನು ಕೇಳಿಸ್ತೋಂಡ್ಲಂತೆ ಮಾದೇವಮ್ಮೆ. “ಸ್ವಾಮಿ ನಾವು ಹುಸಿಯಾದು ಅಂದ್ರ, ನಮಗೆ ತರವಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಗ್ರಾಮದವರೆಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಹೀಗೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಉರಿನಿಂದ ಹೊರ್ಗೆ ಇರ್ಮೇತು ಅಂತ ಹೇಳಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಿಮ್ಮ ಉರುಮುಂಡ್ಲ ಹೊಲದಲ್ಲಾದೂ, ಕೂಡ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ಥಳಾವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿ, ಬಂದು ಸೊಪ್ಪನಗುಡ್ಲ ಹಾಕ್ಕೋಂಡು ನನ ಕಂದನನ್ನು ಸಲಹುತ್ತ ಮಾನ್ಯವರೆ ಮನೇಲಿ ಶಿವ ತಿರುಪೇನಾದೂ, ಮಾಡಿ, ಕಾಲವನ್ನು ಕಳತೀನಿ ಸ್ವಾಮಿ” ಅಂದಳು.

“ಅಮ್ಮೆ ಚಿಂತೆ ಪಡಬೇಡ ಹೋಗು ತಾಯಿ, ಹಾಗೇನೆ ಬಂದು ಸೊಪ್ಪನ ಗುಡ್ಲು ಹಾಕ್ಕೋಂಡು, ನಿನ್ನ ಮಗವನ್ನು ಸಾಕಿ ಸಲಹೋಗಮ್ಮೆ, ಅಂತೇಳಿ ಆ ಉರಿನ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾಗಿರತಕ್ಕಂಥ ಗೌಡರು, ಆ ತಾಯಿಗೆ ಸಹಕಾರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಾಗ, ಬಂದಷ್ಟು ಲಕ್ಷ್ಯ ಸೊಪ್ಪನ್ನು ತಂದು ಬಂದು ಸೊಪ್ಪನಗುಡ್ಲ ಹಾಕ್ಕೋಂಡು, ಮುತ್ತುಗದ ಹಳೆ ಒಳಗೆ ಕದವನ್ನು ಮಾಡ್ದೋಂಡು. ಮಾನ್ಯವರ ಮನೆ ಒಳಗೆ ತನ್ನ ಸೇರಗನ್ನು ಒಡ್ಡಿ ಶಿವ ತಿರುಪೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಆ ಕಂದನನ್ನು ಸಾಕಿ ಸಲಹುತ್ತ ಬಂದ್ದು. ಹಾಗೂ ಕೂಡ ಕಂದನಿಗೆ ಆದಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿ ತಿಳುವಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದು. ‘ಅಪ್ಪು ನಾನೀರೊವರ್ಗೆ ನನ್ನನ್ನು ತಾಯಿ ಅಂಥ ಹೇಳಿ ನೀನು ಗಮನಿಸಿ ಎಬ್ಬುಳದಿಂದ ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಇದ್ದಾಳೆ ಅನ್ನೋ ಧೈರ್ಯ ನಿನಗಿರುತ್ತೆ. ಇದುವರೆಗೂ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಇದು, ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಧೈರ್ಯದ ಮೇಲೆ ನಾವು ಕಾಲ ಕಳೀತ್ತ ಇದ್ದಿವಿ. ಈಗ ತಂದೇನೂ ಕಳಕೊಂಡೆ. ಆದೂ, ಕೂಡ ವಿದ್ಯವನ್ನು ಕಳ್ಳೊಬಾರ್ದು ಕಂದ ನಾನು ಮಾನ್ಯವರ, ಮನೆ ಒಳಗೆ ಶಿವ ತಿರುಪೆಯನ್ನಾದೂ, ಮಾಡಿ, ಹಾಳೆನಾದೂ, ಹೊಲ್ಲು,

ಕೂಲಿನಾಲಿಗಳನ್ನಾದೂ, ಮಾಡಿ ನಿನ್ನ ವಿದ್ಯಾವಂತನಾಗಿ ಮಾಡ್ದೇಕು ಅಂತೇಣಿ ನನಗೆ ಆಸೆ ಇದೆ ಕಂದ. ನೀನುಗುರುಮಂತಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರ ಕಲಿತ್ವೋಳಪ್ಪ ಅಂತ ಕಂದನಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ಹೇಣಿ ಆ ಕಂದನಾಗಿರತಕ್ಕಂಥ ಭಕ್ತಿವಂತ ಮೈದಾಳರಾಮಯ್ಯನನ್ನ ಗುರುಮಂತಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟು.

‘ಕಂದ ಗುರುಮಂತಕ್ಕೆ ಬಂದ. ಹುಡುಗ್, ಜೊತೆ ಒಳಗೇ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕಲೀಬೇಕಾಗಿದ್ದೆ, ಹುಡುಗೂ ಕೂಡ ಅವನನ್ನು ಅಷ್ಟೇ ತ್ರೀತಿಯಾಗಿ ಕಂಡೋಂಡಿದ್ದು. ಆದೂ, ಬಂದಾನೊಂದು ದಿನ, ಗುರುಗಳು ಬಂದು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕುಂಡಿಸೋಂಡು ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳ್ಬೇಕಾಗಿದ್ದೆ, ಯಾರ್ಥರು ಬುದ್ಧಿವಂತರಾಗಿ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅನ್ನೋಡಿಕ್ಕೆ ಅವಿಗೆ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಹೇಳೋಡ್ಡು ಇದ್ದು. ಹೇಳ್ತಾ ಇರಬೇಕಾಗಿದ್ದೆ, ಹಿಂದಿನಿಂದ್ಲೂ ಕೂಡ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಗುರುಗಳು ತಾಳನಿಂದ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಹೇಳೋಂಡು ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ದು. ಹಾಗೇ ಕಂದನಿಗೂ ಕೂಡ ಕಂದ ಭಕ್ತಿವಂಥ ಮೈದಾಳ ರಾಮಯ್ಯನನ್ನು ಕೇಳಿದೂ, ಏನೆಷ್ಟು ನೀನು ಬುದ್ಧಿವಂತ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿತ್ವೋಳಷ್ಟು ಅಂತೇಣಿ ಆ ಕಂದನಿಗೆ ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಮಾಡ್ದಾಗ ಎಲ್ಲಾ ಹುಡುಗಿಗೂ ಕೂಡ ಇವ್ವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬರೆಯೋದು ಓದೋದು ಹೀಗೆ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿತ್ವೋಂಡು ಬರ್ತಾ ಇದ್ದು. ಈ ಹುಡುಗಿಗೆಲ್ಲ ಬಂದಧರ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಟ್ಟು ಬಂದ್ದಿಷ್ಟು. ನಿನ್ನ ದಿವ್ಸು ಬಂದೋನು, ಈವತ್ತಿನ ದಿವ್ಸು ನಮಗಿಂಥ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಓದು ಬರಹನೂ ಕಲಿತ್ವೋಳುತ್ತಾವೆ. ಮತ್ತೆ ನಮ್ಮ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಆಟಪಾಠಗಳಿಗೆ ಬಂದೆ ನಮ್ಮನ್ನೇ ಸೋಲಿಸ್ತಿಟ್ಟು ಇವ್ವು ಗೆದ್ದೋತ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಗುರುಗಳು ಬಂದ್ದೇಲೀ ಇವನಿಗೆ ಯಾವುದಾದ್ದು, ಬಂದು ಚಾಡಿ ಹೇಳ್ಬೇಡೋಣ ಕಣೋ ಅಂತೇಣಿ ಹುಡುಗ್ಲ್ಲ ಮಾತನಾಡೋಂಡು.

ಎನಂತಾ ಚಾಡಿ ಹೇಳೋಣಯ್ಯ ? ನೋಡ್ಯಾ ಇವು, ಬಂದು, ಗುರುಮಂತಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಗುರುಗಳನ್ನು ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಕೇಳೋಣ ಬರ್ತಾನಲ್ಲ. ಬಂದಾಗ ಸ್ವಾಮಿ ನಮಗೆ ಹತ್ತು ದಿನ ರಜಾಬೇಕು ಅಂತೇಣಿ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ಯಾಕ್ರಷ್ಟು ಅಂತ ಕೇಳ್ತಾರೆ. ನಾವು ವರುಷಕ್ಕೋಂದುಸಾರಿ, ಒಡಹುಟ್ಟಿನಬ್ಬ ಅಂತೇಣಿ ಅಂದೆ, ಅಕ್ಷ ಭಾವನನ್ನು ಕರ್ಮೋಂಬಂದು ಗೌರಿಹಬ್ಬ ಅಂತೇಣಿ ನಾವು ಹಬ್ಬಿವನ್ನು ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದಿ. ಅರಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಅಮಾವಾಸ್ಯೆ ಬಂದಿಷ್ಟು. ಸಮದಿನಕ್ಕೆ ಒದಗಿಬಿಡ್ತು ಅಂತೇಣಿ ಗುರುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ಅವಾಗ ನಮಗೆ ರಜ ಕೊಡ್ಡಾರೆ. ಹಾಗೇನಮ್ಮೆನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನೂ ಕೂಡ ರಜ ಕೇಳೋಣ ಬರ್ತಾನೆ. ರಜ ಕೇಳೋಣ ಬಂದಾಗ ಅವಿಗೆ ಅಕ್ಷ ತಂಗಿ ಭಾವ ಒಡಹುಟ್ಟು ಅನ್ನೋಡೇನಾದ್ದೂ, ಇದಿಯಾ ? ಇಲ್ಲ. ಅವಾಗ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಏನಂತ ಹೇಳೋಣ ಸ್ವಾಮಿ ಇವಿಗೆ ಅಕ್ಷನೂ ಇಲ್ಲ. ತಂಗಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಒಡಹುಟ್ಟೇ ಇವಿಗೆ ಇಲ್ಲ. ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದಂಥ ಪರದೇಶಿ ಮುಂಡೆಮಗ ಇವ್ವು. ಒಬ್ಬ ಶಾಯಿಗೆ ಒಬ್ಬೇ ಮಗ. ಇವನೋಗಿ ಯಾವಕ್ಕನ್ನು ಕರ್ಮೋಂಬಂದಾನು ? ಅರಕ್ಕಾಗಿ ಇವಿಗೆ ರಜ ಕೊಡ್ಡೇಡೀ ಸ್ವಾಮಿ ಅಂತೇಣಿ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಚಾಡಿ ಹೇಳ್ಬೇಡೋಣ ಅಂತ ಹೇಣಿ ಹುಡುಗ್ಲ್ಲ ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದು.

ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಬಂದು. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಬಂದಾಗ ಹುಡುಗೆಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ ನಮಗೆ ಹತ್ತು ದಿನ ರಜಾ ಕೊಡ್ದೇಕು ಅಂದು. ಯಾಕ್ರಯ್ಯ ನಿಮಗೆ ಹತ್ತು ದಿನ ರಜ ? ಅಂತ ಕೇಳೋಂದು. ಅಂದಾಗ ನೋಡಿ ಸ್ವಾಮಿ ನಾವು ವರುಷಕೊಂಡು ಸಾರಿ ಅಕ್ಕಭಾವನನ್ನ ಕರೊಂಬಂದು ಒಡಹುಟ್ಟಿನಬ್ಬ ಅಂತೇಳಿ ಗೌರಿಹಬ್ಬವನ್ನ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದಕ್ಕಾಗಿ ನಮಗೆ ಹತ್ತು ದಿನ ರಜ ಬೇಕು ಅಂತೇಳಿ ಕೇಳಿದೀವಿ ಸ್ವಾಮಿ. ಹಾಗಾದ್ದೇಲೆ ನೀವು ಅಕ್ಕಭಾವನನ್ನ ಕರೊಂಬಂದು ಒಡಹುಟ್ಟಿನಬ್ಬ ಅಂತೇಳಿ ಗೌರಿಹಬ್ಬ ಮಾಡ್ದೇಕಾಗಿದೆ, ಗುರುಮರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಗುರುಪಾದಕ್ಕೆ ಶರಣ ಮಾಡಿ. ಸ್ವಾಮಿ ನನಗೂ ಕೂಡಾ ಹತ್ತು ದಿನ ರಜ ಕೊಡ್ದೇಕು ಅಂತ ಕೇಳಿ. ಅವಾಗ ಹುಡುಗೆಲ್ಲ ಮಾತನಾಡೊಂಡೋ. ಸ್ವಾಮಿ ಇವ್ವಿಗೆ ಅಕ್ಕನೂ ಇಲ್ಲ ತಂಗಿಯೂ ಇಲ್ಲ, ಒಡಹುಟ್ಟೆಂತ ಇವನಿಗಿಲ್ಲ. ಇವನಿಗೆ ರಜೆ ಯಾಕೆ ಕೊಡ್ಡೀರಾ ಸ್ವಾಮೀ ? ರಜವನ್ನ ಕೊಡ್ದೇಡಿ ಅಂದು. ಯಾವಾಗ ಆ ಹುಡುಗೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದೋ, ಹಾಗೇ ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದಂಥ ಪರದೇಶಿ ಮುಂಡೆಮಗ, ಒಡಹುಟ್ಟಲ್ಲ ಇವ್ವಿಗೆ ಎಂದಾಗ ಆ ಹುಡುಗಾಡಿದಂಥ ಮಾತು ಇವ್ವಿಗೆ ಎದೆಗೆ ನಾಟೊಂಡು ಬೇಕಾದಂಥ ದುಃಖದಲ್ಲಿ ನಿಂತೋಂಡ. ಗುರುಗಳೂ ಕೂಡಾ ಹುಡುಗ್ರ, ಮಾತು ಕಟೊಂಡು ನೋಡಯ್ಯಾ ನಿನಗೆ ಅಕ್ಕಭಾವ ಇಲ್ಲೆ ಹೋದ್ದೇಲೆ ನಿನಗೆ ಯಾಕವ್ವಾ ರಜೆ ಬೇಕು ? ಹಾಗೇನಾದೂ, ನಿನಗೆ ನಿಜವಾಗೂ ಅಕ್ಕಭಾವ ಇದ್ದೆ, ನಿಮ್ಮ ಅಕ್ಕಯ್ಯನ ಹೆಸ್ತ, ಹೇಳು, ನಿಮ್ಮ ಭಾವಯ್ಯನ ಹೆಸ್ತ, ಹೇಳು. ಮಿಕ್ಕ ಬಾಂಧವರ ಹೆಸ್ತ, ಹೇಳು. ನಿನಗೂ ಕೂಡ ಅವರಂತೆ ರಜವನ್ನ ಕೊಡ್ಡೇನೆ ಅಂದು. ಅಂದಾಗ ಕಂದನಾದಂಥ ಭಕ್ತಿವಂಥ ಮೃದಾಳರಾಮಯ್ಯನಿಗೆ ಬೇಕಾದಂಥ ದುಃಖ ಬತ್ತಂತೆ. ಶಿವ ಶಿವ ನನ್ನನ್ನ ಒಡಹುಟ್ಟಲ್ಲದಂಥ ಪರದೇಶಿ ಮುಂಡೆಮಗ ಅಂದ್ರಲ್ಲ ಅಂತೇಳಿ ಗುರುಗಳನ್ನ ಕೇಳೋಂಡ್ರಂತೆ. ಸ್ವಾಮಿ ನೀವು ಹತ್ತು ದಿನ ರಜೆ ಕೊಡೋದು ಬೇಡಿ. ನಾನು ಹತ್ತು ದಿನ ರಜಾ ಪಡೊಳೋದು ಬೇಡಿ. ನಾನು ನಮ್ಮ ಮನೆಯಿಂದ ಗುರುಮರಕ್ಕೆ ಬರ್ಬೇಕಾಗಿದೆ, ಅಕ್ಕರದ ರೂಢಿಯೋಳಗೆ ನಮ್ಮ ತಾಯಿಯನ್ನ ಕೇಳೋದು ಮರ್ತು ಬಂದ್ರಿಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ. ಅದ್ರಂದ ನಾನು ಮನೆಗೋಗಿ ನಮ್ಮ ತಾಯಿಯನ್ನ ಕೇಳೋಂಡು ಬಂದು, ನಮ್ಮಕ್ಕಯ್ಯನ ಹೆಸ್ತೇನು ? ನಮ್ಮ ಭಾವಯ್ಯನ ಹೆಸ್ತೇನು ? ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕಯ್ಯನ ಕೊಟ್ಟಿರುವಂಥ ಉರು ಯಾವ್ವಾ ? ಅಂತೇಳಿ ನಮ್ಮ ತಾಯಿಗ ಕೇಳೋಬಂದು ನಿಮಗೆ ಹೇಳ್ತೇನಿ ಸ್ವಾಮಿ. ಬಂದರ್ಫದಿನ ರಜಾ ಕೊಡಿ ಅಂದು. ಯಾರು ? ಮೃದಾಳರಾಮಯ್ಯ.

ಅವಾಗ ಗುರುಗಳು ಹೇಳಿ ಇದ್ದಾರೆ: 'ಕೇಳವ್ವಾ ನಿನಗೆ ಅರ್ಥದಿನ ರಜ ಕೊಡೋದು ಬೇಡ. ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿನಾ ಕೇಳೋಂಬಂದು ನನಗೆ ಹೇಳೋದು ಬೇಡ. ಅನ್ಯರ ಹುಡುಗರಂತೆ ನೀನು ಹುಸಿಯಾಡತಕ್ಕಂಥವನಲ್ಲ. ಸತ್ಯದ ನುಡಿಗಳನ್ನ ಹೇಳತಕ್ಕಂಥವನು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿನಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತಾರು ದಿನ ರಜೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ ಹೋಗಯ್ಯ ಅಂದು. ಹಾಗೂ ಕೂಡ ಕಂದನಿಗೆ ಸಂತೋಷ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಹುಡುಗು, ಆಡಿದಂಥ ಮಾತು ಎದೆ ಒಳಗೆ ನಾಟಕೋಂಡಿದೆ. ಹುಡುಗೆಲ್ಲ ಚಾಡಿ ಹೇಳಿಟ್ಟು ಮನೆಗೆ ಬಂದು. ಸತ್ಯವಂತೆಯಾದಂತಹ ಮಾದೇವಮ್ಮೆ

ಎಲ್ಲ ಹುಡುಗು, ಕೂಡ ಗುರುಮತದಿಂದ ಮನೆಗೆ ಬಂದವೇ, ನನ ಕಂದ ಬರಲಿಲ್ಲಾಲ್ಲ
ಅಂತೇಳಿ ಬೀದಿ ಒಳಗೆ ಹುಡುಕೊಂಡು ಬರ್ತಾ ಇದ್ದುಳು.

ಕಂದ ಮೈದಾಳರಾಮಯ್ಯ ಗುರುಮತದಿಂದ ಆ ಹುಡುಗು, ಆಡಿದಂಭ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ
ದುಃಖವಾಗಿ ಬರ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ. ಬರುವಂಫ ಮಗನನ್ನ ಓಡಿ ಬಂದು ಮಾದೇವಮ್ಮೆ ಅವನನ್ನು
ಇಂಧಿ ಎತ್ತುಕೊಂಡು ಯಾಕಪ್ಪಾ ಕಂದ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ದುಃಖಮಾಡ್ತು ಬರ್ತಾ
ಇದ್ದೀಯಲ್ಲೋ. ನಿನ್ನನ್ನ ಹೊಡೆದವರು ಯಾರು? ಇಲ್ಲ ಯಾರಾದೂ, ಚೋದ್ರ? ಇಲ್ಲ
ಗುರುಗಳೇನಾದು, ಹೊಡೆದೇನಪ್ಪ? ನಿಜವಾದ ಮಾತೇಳು ಅಂದ್ದು.

“ಅಮ್ಮೆ ನನ್ನನ್ನ ಯಾರೂ ಹೊಡೆದಿಲ್ಲ, ಯಾರೂ ಬೈದಿಲ್ಲ. ಆದೂ, ಕೂಡ ಅನ್ಯರ
ಮೇಲೆ ಅನ್ಯಾಯದ ಮಾತಾಡ್ಯಾರ್ಥ ತಾಯಿ. ನಾನು ಓದುವಂಫ ಮರದೊಳಗೆ ನನ್ನ
ಚೊತೆಯೊಳಗೆ ಓದುವಂಫ ಹುಡುಗ್ರಲ್ಲಿ ಕಾಮಣ್ಣ, ಭೀಮಣ್ಣ, ರೇವಣ್ಣ, ಶಂಕರ ಅಂತೇಳಿ
ನನ್ನ ಚೊತೆ ಹುಡುಗ್ರಲ್ಲಾ ವಣಗಿಂತ ಕುಂದಿನ ನುಡಿಯನ್ನ ನುಡಿದ್ರಮ್ಮೆ.

‘ಏನಂತ್ರ ಹೇಳಿದೋ? ಅಮ್ಮೆ ಹತ್ತು ದಿನ ರಜೆ ಕೇಳಿ ಗುರುಗಳ್ಳು. ಅವಾಗ
ಹುಡುಗ್ರಲ್ಲಾ ಇವನಿಗೋ ಅಕ್ಕನೂ ಇಲ್ಲ, ತಂಗಿಯೂ ಇಲ್ಲ, ಒಡಹುಟ್ಟೀ ಇಲ್ಲ ಅಂತೇಳಿ
ನನ್ನನ್ನ ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದಂಫ ಪರದೇಶಿ, ಮುಂಡೇಮಗ ಅಂಫ ಜರದುಬಿಟ್ಟುಕಣಾಮ್ಮೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ
ನಾನು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ದುಃಖ ಮಾಡೊಂಡು ಬರ್ತಾ ಇದ್ದೆ ತಾಯಿ ಅಂದಾಗ

“ಕಂದ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನೀನು ದುಃಖಮಾಡ್ಯೇಡ ಬಾಪ್ಪ ಹೋಗ್ಗಿ” ಅಂತೇಳಿ
‘ಮಾದೇವಮ್ಮೆ ತನ್ನ ಕಂದನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವನ್ನೇಳುತ್ತಾ, ಅಯ್ಯಾ ನೀನು ತಂದಂಫ
ಪೂರ್ವಾರ್ಚಿತದ ಪುಣ್ಯಫಲ ಕಂದ. ನಿನಗೆ ಅಕ್ಕನೂ ಇಲ್ಲ, ತಂಗಿಯೂ ಇಲ್ಲ, ಒಡಹುಟ್ಟೀ
ನಿನಗಿಲ್ಲ ಕಣೋ’ ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ‘ಏನಮ್ಮೆ ಹುಡುಗ್ರಾಡಿದಂಗೇ ನೀನೂ ಹೇಳಿ
ಇದ್ದೀಯಲ್ಲ? ನಿನಗೆ ಅಕ್ಕತಂಗಿ ಒಡಹುಟ್ಟು ಅನ್ನೋದು ಇಲ್ಲೇ ಇಲ್ಲ ತಾಯಿ?’

‘ಇಲ್ಲ ಕಣಪ್ಪಾ ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ಏನಮ್ಮೆ ಹಾಗಾದ್ಯೇಲೆ ಈ ಮಾತು ಸತ್ಯವೇ ತಾಯಿ?
ಸತ್ಯ ಕಣಪ್ಪ ಅಂತ ಅಂದ್ದು. ಹೋಗ್ಗಿ ಬಿಡು. ನಾನು ಒಡಹುಟ್ಟಿಲ್ಲ ದವನಾದೂ, ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲ.
ನಿನ್ನ ಅಕ್ಕತಂಗೇರು ಮಕ್ಕಳಾದೂ, ಇಲ್ಲೇನಮ್ಮೆ? ಅವರಾದೂ, ಕೂಡೆ ನನಗೆ ಒಡಹುಟ್ಟು
ಆಯ್ತರಲ್ಲ? ಅವರನ್ನೇ ನಾನು ಹೋಗಿ ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕ ಭಾವ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಕರೆಷ್ಠೇಬರ್ತಿನಿ.
ನಿನ್ನ ಅಕ್ಕತಂಗೇರ ಮಕ್ಕಳಾದೂ, ಇದೇ, ಹೇಳಮ್ಮೆ’ ಅಂದ.

ಸತ್ಯವಂತೆ ಮಾದೇವಮ್ಮೆ ‘ಏನಪ್ಪಾ ನನ್ನ ಅಕ್ಕ ತಂಗೇರ ಒಡಹುಟ್ಟು ಅಂದೇ ನಿನಗೆ
ಎಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಳವೋ? ನನ್ನ ಅಕ್ಕ ತಂಗೇರ ಮಕ್ಕು ಕೇಳಿ ಇದ್ದೀಯಲ್ಲ? ಕೇಳು ಕಂದ.

ನಿನ್ನ ಹಾಗೇ ನನಗೂ ಕೂಡ ಅಕ್ಕನೂ ಇಲ್ಲ ತಂಗೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಒಬ್ಬೇ ಮಗಳು. ನನಗೆ ಒಡಹುಟ್ಟು ಇಲ್ಲ ಕಣೋ, ನನಗೆ ಅಕ್ಕನ ಮಕ್ಕಳು ಇಲ್ಲ ಕಣೋ, ಅಂದ್ಲು.

ಹೋಗ್ಗಿ ಐಡಮ್ಮೆ. ಶಿವ ನಿನ್ನ ಹಣೇಲಿ, ನನ್ನ ಹಣೇಲಿ ಇಬ್ಬು, ಹಣೇಲಿ ಒಂದೇ ತರಾ ಬರ್ದಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಆದೂ, ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ತಂದೆಗೆ ನೀನು ಲಗ್ಗಿವಾಗಿ ಬಂದ್ಯಲ್ಲ ? ಆ ದಿನದಿಂದ ಕೂಡ ನೀನು ಯಾರು ಜೊತೆಯೂ ಕೂಡ ಸಂಗಡ, ಸ್ನೇಹ ಅನ್ಮೋದೇನು ಮಾಡ್ಲಿಲ್ಲ ? ಅವು, ನಿನ್ನ ಸಂಗಡತ್ತೀರ ಮಕ್ಕಳಾದೂ, ಇಲ್ಲೇನಮ್ಮೆ ? ಅಂದ.

ಅಂದಾಗ ಸತ್ಯವಂತ ಮಾದೇವಮ್ಮೆ ಕಂದನಿಗೆ ಹೇಳ್ತಾ ಇದ್ದಾಳಿ : ‘ನೋಡಪ್ಪಾ ನೀನು ಹುಟ್ಟೋಕೆ ಮೊದ್ದೇ ಈ ಭೀಮವತಿ ಪಟ್ಟಿದ ಜನರೆಲ್ಲ ಕೂಡಾ ನಮ್ಮನ್ನ ಉಟ್ಟಿಬಂಜೆ ದಟ್ಟಿಧರಣ. ಹೊಟ್ಟೇಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲ, ಕಟ್ಟೇಲಿ ನೀರಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಿ ನಮ್ಮನ್ನ ಕುಂದುಗದ ನುಡಿ ನುಡಿತಿದ್ದು, ಕಣೋ ಅಂದ್ಲು. ನಾನು ಕೂಡಾ ಯಾರು ಸಂಗಡ ಸ್ನೇಹ ಮಾಡ್ಲಿವಳಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಸಂಗಡತ್ತೀರ ಮಕ್ಕಳ ಇಲ್ಲ ಕಣಪ್ಪಾ ಅಂತ ಅಂದ್ಲು. ‘ಎನಮ್ಮೆ ಎಂಥಾ ಮಾತೇಳಿದೆ ತಾಯಿ ? ಕೊನೆ ಒಳಗೆ ಇಂಥಾ ಮಾತಾಡಬಹುದೇನಮ್ಮೆ ? ನಿನ್ನ ಸಂಗಡಗಿತ್ತೀರ ಮಕ್ಕಳ ಇಲ್ಲ ಅಂದ ಮೇಲೆ ಹುಡುಗು, ಗುರುಮಂತದಲ್ಲಿ ಆಡಿದ್ದೂ ಒಂದೇ ಆಯ್ತು. ನೀನ್ನೇ ಇಂದ ಮಾತು ಒಂದೇ ಆಯ್ತುಲ್ಲಮ್ಮೆ, ಅಂತೇಳಿದ. ಕಂದ ದುಃಖಿ ಪಡ್ಡೇಕಾಗಿದೆ ಸತ್ಯವಂತೆ ಆಗಿರತಕ್ಕಂಥ ಮಾದೇವಮ್ಮೆ ಕಂದ ಕೇಳು ಹೇಳ್ತೇನಿ. ಅಕ್ಕಪಕ್ಕ ಅಂತ ಹೇಳ್ತಿಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಳ ಪಡ್ಡಾ ಇದ್ದಿಯಲ್ಲೂ, ನಿನಗೆ ಅಕ್ಕನಿಂದ ಬರುತಕ್ಕಂಥ ಫಲ ವೇನಿರ್ತದಯ್ಯ ಅಂದ್ಲು. ಇದೂ ಅಲ್ಲೇನೇ ಭಾವ ಭಾವ ಅಂತ ಭೋಮಾನ ಪಟ್ಟುಕೋತ್ತಾ ಇದ್ದೀಯಲ್ಲ ಆ ಭಾವನಿಂದ ಬರುವಂಥ ಭಾಗ್ಯವೇನಯ್ಯಾ ? ನೋಡಮ್ಮೆ ಅಕ್ಕ ಇದ್ದೇ ನಮ್ಮ ಭಾವಯ್ಯನ ಮನಗೆ ನಾನೋದಾಗ ನನ್ನ ಒಡಹುಟ್ಟುತ್ತೆಮ್ಮೆ ಬಂದಿದ್ದಾನಂಥ ಹೇಳಿ ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕಯ್ಯ ಹೆಚ್ಚಾಳದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸಲಕರಣ ಮಾಡೇ ಕಳುಹುತಾಳಿ. ನಮ್ಮ ಭಾವ ನನ್ನನ್ನ ನನ್ನ ಮಡದಿ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿರತಕ್ಕಂಥವ್ಯಾ, ನನ್ನ ಬಾಪ್ಪುದ ಬಂದವ್ಯೇ ಅಂತೇಳಿ ನನ್ನ ಭಾವದಿಂದ ಬಾವಣಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ನಿನಗೆ ತಂಗೇ ಇದ್ಲು ಅಂತ ಹೋಗಿದೆ, ನಾನು, ನಮ್ಮ ಅಣ್ಣಯ್ಯ ಬಂದವ್ಯೇ ನನ್ನ ಒಡಹುಟ್ಟು ಅಂತೇಳಿ ಅವಳು ಹೆಚ್ಚಾಳದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸಲಹುತ್ತಾಳಿ. ಇವತ್ತಿಲ್ಲ ನಾಳಿ ಹೋಗಿವೆಯಂತೆ ಅಣ್ಣ ಅಂತೇಳಿ ನನ್ನ ಕಳಿಸ್ತಾ ಇದ್ಲು ಅಂದಾಗ ಸತ್ಯವಂತೆ ಆದಂಥ ಮಾದೇವಮ್ಮೆ ಸರಿಯಪ್ಪಾ, ನೀನು ಹೇಳೋ ಅಂಥ ಮಾತು ಸತ್ಯವೇ ಆದೂ, ಕಂದ ನಿನಗೆ ಒಡಹುಟ್ಟಿಲ್ಲವಲ್ಲ ? ಇಲ್ಲೇ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಧರೇ ಒಳಗೆ ಇದ್ದೇನು ಬಂದೇನಮ್ಮೆ ? ಅಂತೇಳಿ ಕಂದ ಮೈದಾಳರಾಮಯ್ಯ ತಾಯಿಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ, ಕೇಳು ಕಂದ ಇದ್ದಿದ್ದಾ, ಇದ್ದು ಅಂತ ನಿನಗೆ ಒಡಹುಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಅಂತ ನಾನು ಹೇಳೋಬಾಗಿತ್ತು. ಇಲ್ಲ ಕಣೋ ಅಂದ್ಲು.

ನೋಡಮ್ಮೆ ನಿನಗೆ ಒಡಹುಟ್ಟು ಇಲ್ಲೇ ಹೋದ ಮೇಲೆ ನಾನು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಧರೇ ಮೇಲೆ ಇರತಕ್ಕಂಥವನಲ್ಲ. ನಾನು ಕತ್ತಾದೂ, ಕುಯೋಂಡು ಪ್ರಾಣ ಬಿಟ್ಟಿಡ್ತೇನಿ ಕಣಮ್ಮೆ

ಅಂದ. ಅಂದಾಗ ಸತ್ಯವಂತೆ ಮಾದೇವಮೃನಿಗೆ ಬೇಕಾದಂಥ ದುಃಖವಾಯ್ತಿಂತೆ. ಒಬ್ಬ ಮಗ ಮಗನಲ್ಲ, ಒಂದು ಕಟ್ಟಣಲ್ಲ ಅಂತೇಳಿ ನಾನು ಮಾನವರ ಮನೇಲಿ ಶಿವ ತಿರುಪೆ ಮಾಡಿ ಸಾಕಿ ಸಲಹೂದಕ್ಕೂವೇ ನನ್ನ ಕಂದ ಇಂಥ ಮಾತು ಹೇಳುವಲ್ಲ ? ಅಂತೇಳಿ ಬೇಕಾದಂಥ ದುಃಖದಲ್ಲಿ ಆ ಕಂದನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗುವಂಥ ಮಾತನ್ನ ಹೇಳೈಕಲ್ಲ ಅಂತೇಳಿ 'ಕೇಳು ಕಂದ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಸೋಮಯ್ಯ ತೀರೋಗಿಬಿಟ್ಟು, ನಾನು ಗಂಡ ಸತ್ಯ ಮುಂಡೆಯಾಗಿದೂ ಕಾಡ ಮಾನ್ಯವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಶಿವತಿರುಪೆ ಮಾಡಿ ನಿನ್ನ ಸಾಕಿ ಸಲಹಿದ್ದಿನಿ ಕಂದ. ಹೀಗೆಲ್ಲ ನೀನು ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡ್ಯಾರ್ಥ ಕಣಪ್ಪ. ನನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನ ನೋಯಿಸ್ಯಾರ್ಥ ಅಂದ್ಲು.

ನೋಡಮ್ಮಾ ನೀನು ಏನೇ ಹೇಳಿದೂ, ಹೂಡಾ ನಾನು ಕೇಳುವಂಥ ಮಗನಲ್ಲ. ನನಗೆ ಅಕ್ಕ ಭಾವ ಇಲ್ಲೇ ಹೋದ್ದೇಲೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ನಾನು ಧರೇ ಮೇಲೆ ಇರತಕ್ಕವ್ವಲ್ಲ ಅಂದ.

ಅವಾಗ ಸತ್ಯವಂತೆ ಮಾದೇವಮೃ ಕಂದನ ಒಂದು ಶಾಂತಿಗೊಂಸ್ಯಾರವಾಗಿ ಆ ಶಿವ ಪಾರ್ವತಿ ಪಾದವನ್ನ ನೆನಕೊಂಡು ಹೀಗಾದೂ, ಇವ್ವ ನಂಬಿ ಇರ್ತನೇನೋ ಅಂತೇಳಿ 'ನೋಡು ಕಂದ ನಿನಗೆ ಅಕ್ಕಯ್ಯನೂ ಇದ್ದಾಳೆ, ಭಾವಜೀನೂ ಇದ್ದಾರೇ ಕಣೋ' ಅಂದ್ಲು.

ಅಮೃ ಇದುವರೆಗೂ ಹೂಡಾ ನನಗೆ ಅಕ್ಕನೇ ಇಲ್ಲ, ತಂಗಿಯೇ ಇಲ್ಲ ಅಂದೆ. ಈವಾಗ ಅಕ್ಕಯ್ಯ ಇದ್ದಾಳೆ, ಭಾವಜೀ ಇದ್ದಾರೆ ಅಂದ್ದೇಲೆ ನಮೃಕ್ಕಯ್ಯನ ಹೆಸರೇನು ? ನಮೃ ಭಾವಯ್ಯನ ಹೆಸ್ರೇನಮ್ಮಾ ? ಅದನ್ನ ಹೇಳೊಡು. ತಾಯಿ ನಮೃಕ್ಕಯ್ಯನ ಯಾವೂರ್ಗ ಹೊಟ್ಟು ಲಗ್ಗ ಮಾಡಿದ್ದೀಯಾ ಅಂದ. ಅಂದಾಗ ಸತ್ಯವಂತೆ ಮಾದೇವಮೃ ನೋಡು ಕಂದ ನಿಮೃಕ್ಕನೋ ಗೌರಮ್ಮಾ, ನಿಮೃ ಭಾವನೇ ಮಲ್ಲಯ್ಯ. ನಿಮೃಕ್ಕಯ್ಯನ್ನ ಹೊಟ್ಟು ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಲಗ್ಗ ಮಾಡಿದ್ದಿನಿ ಕಣೋ ಅಂದ್ಲು. 'ಏನಮ್ಮಾ ನಮೃಕ್ಕಯ್ಯನ್ನ ಹೆಸು, ಗೌರಮ್ಮಾ, ನಮೃ ಭಾವಯ್ಯನ ಹೆಸು, ಮಲ್ಲಯ್ಯ. ನಮೃ ಭಾವಯ್ಯ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೊಟ್ಟು ಲಗ್ಗ ಮಾಡಿದ್ದಿನಿ ಅಂದ್ದೇಲೆ ಕೇಳಮ್ಮಾ ಆ ಕೈಲಾಸ ಅನ್ಮೋಂದು ಎಷ್ಟು ದೂರವಾಗ್ತದಮ್ಮಾ' ಅಂದ.

ಕೇಳು ಕಂದ ಒಂದು ಬೆಟ್ಟುದ ದೂರ ಅಂದೇ, ಹನ್ನೆರಡು ಮೈಲಿ ಹನ್ನೆರಡು ಮೈಲಿಗೊಂದು ಯೋಜನಾ ಕಂದ. ಅಂಥದ್ದು ಶತಕೋಟಿ ಯೋಜನಾ ಇದೇ ಕಣೋ. ಅಂಥ ಶತಕೋಟಿ ಯೋಜನ ಇರುವಂದ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ನೀನೋಗಿ ಬರುವದು ದಿಟವೇನಾಪ್ಪಾ? ಆ ಶಿವ ಗೌರಮ್ಮಾನನ್ನ ನೀನು ಕರ್ಮಾಂಬರ್ತಯೇನೋ ಅಂದ್ಲು.

'ಅಮ್ಮಾ ನೀನು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಚಿಂತೆ ಪಡಬೇಡ. ಆದೂ, ಹೂಡಾ ನಮೃಕ್ಕಯ್ಯನನ್ನ ಅಷ್ಟುದೂರ ಹೊಟ್ಟು ಲಗ್ಗ ಮಾಡಿದ್ದೀಯಲ್ಲ ಕಾರಣವೇನಮ್ಮಾ ? ನಮೃ ಉರುಪಕ್ಕದಾಗಾ ಯಾವುದಾದೂ, ಉರಿಲ್ಲೇ ? ಹಳ್ಳಿ ಗ್ರಾಮಗಳಿರಲ್ಲ ಲ್ಲೇನಮ್ಮಾ ?

‘ಎಲ್ಲವೂ ಇದೆಲ್ಲ ಕಣೋ ಕಂಡ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹೂಡ ಆವಾಗ, ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯಾದಂಥ ಸೋಮಯ್ಯಗೆ ಘೋರ ಬಡತನವಿತ್ತು. ಆವಾಗ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ನಿಮ್ಮಕ್ಕೆಯ್ಯನ್ನ ಲಗ್ಗ ಮಾಡ್ದೇಕಾಗಿದೆ, ಹೆಚ್ಚಿನುದ್ದಕ್ಕೆ ಯಾರು ಹೊನ್ನ ಸುರಿತಾರೋ ಅಂಥವರಿಗೆ ನನ್ನ ಮಗಳಾದಂಥ ಶ್ರೀಗೌರಿಯನ್ನ ಕೊಟ್ಟು ಕನ್ನಡಾನ ಮಾಡಿತ್ತೇನಿ ಅಂಥ ಡಂಗುರ ಮೂಲವಾಗಿ ಸಾರಿಸಿದ್ದು. ಆವಾಗ ನಿಮ್ಮ ಭಾವನಾದಂಥ ಮುಕ್ಕಣ್ಣ ಮಲ್ಲಪ್ಪನಾದಂತೆ ಪರಮೇಶ್ವರ ಆ ಹೊನ್ನನ್ನ ತಂದು ನಿಮ್ಮಕ್ಕನ ಉದ್ದಕ್ಕೆ ಸುರಿದು ನಿಮ್ಮಕ್ಕೆಯ್ಯನ ಲಗ್ಗ ಮಾಡೆಲ್ಲಂಡು ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಕರ್ಮಾಂಕೋಂದೂ ಕಣಪ್ಪ’ ಅಂದ್ಲ್ಲ.

ಒಹೋ ನಿಮ್ಮಕ್ಕೆಯ್ಯನನ್ನ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಕರ್ಮಾಂಡು ಹೋದೇನಮ್ಮು ? ಹಾಗಾದ್ದೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಹೊನ್ನ ಕೊಟ್ಟಿರ್ಬೋದಮ್ಮು ? ಸುಮಾರು ಅಂದೇ ಒಂದು ಮೂರು ಲಕ್ಷ ಹೊನ್ನ ಗೊಂದು ಕಣೋ. ಹಾಗಾದ್ದೇಲೆ ತಾಯೀ ಆ ಮೂರು ಲಕ್ಷ ಹೊನ್ನ ಕೊಡಮ್ಮು ಇಲ್ಲ. ತಕ್ಕಾಂಕೋಗಿ ನಿಮ್ಮ ಭಾವಯ್ಯನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿಟ್ಟು ನಿಮ್ಮಕ್ಕೆಯ್ಯನ್ನ ಕರ್ಮಾಂಬಂಧಿತ್ತೇನಿ ಅಂದ.

“ಏನಪ್ಪು ಮೈದಾಳ ರಾಮ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಸೋಮಯ್ಯ ತೀರೋದಾಗಿನಿಂದ ಲಕ್ಷಸೋಪ್ಪಿನ ಗುಡ್ಡ ಆಯ್ತು, ಮುತ್ತಗದ ಹಾಳ ಕದವಾಯ್ತು, ಮಾನವರ ಮನ ಶಿವತಿರುಪೆ ಆಯ್ತೆಲ್ಲೋ. ನಿನಗಾದ್ದು, ಮೂರುಲಕ್ಷ ಹೊನ್ನ ಎಲ್ಲ ಕೊಡ್ಲೋ” ಅಂದ್ಲ್ಲ.

ನೋಡಮ್ಮು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಚಿಂತಪಡಬೇಡ, ಬಿಡು ತಾಯೀ. ನಿಮ್ಮಕ್ಕೆಯ್ಯನನ್ನ ಕರ್ಮಾಂಬರಬೇಕಾಗಿದೆ, ಆ ಮೂರು ಲಕ್ಷ ಹೊನ್ನೂ ತೀರಿಸಿಟ್ಟು, ನಿಮ್ಮಕ್ಕೆಯ್ಯನೂ ಕರ್ಮಾಂಡು ಬರ್ಬೇಕಾಗಿದೆ, ಇನ್ನು ಒಂದು ಲಕ್ಷ ಜೊತೇಲೀ ತಕ್ಕಾಂಡು ಬರ್ತಿತ್ತೇನಿ ಅಂದ್ವಂತೆ.

‘ಅದ್ದಾಗೋ ಮೂರು ಲಕ್ಷ ಹೊನ್ನ ತೀರಿಸಿಯಾ ನೀನು ? ಇನ್ನು ಒಂದು ಲಕ್ಷ ಹೊನ್ನ ಜೊತೇಲೀ ತಕ್ಕಾಂಡು ಅಕ್ಕಯ್ಯನ ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ಕರ್ಮಾಂಬರ್ತೀಯಪ್ಪು ಅಂದ್ಲ್ಲ. ನೋಡಮ್ಮು ನಿಮ್ಮ ಭಾವಯ್ಯ ನಿಮ್ಮಕ್ಕೆಯ್ಯನ್ನ ಕರ್ಮಾಂಡು ಕೈಲಾಸಗಿರಿಗೆ ಹೋದಾ ಅಂತ ಹೇಳಿದಿಯಲ್ಲ; ನಿಮ್ಮಕ್ಕೆಯ್ಯ ಹೂತಿರುವಂಥ ಸ್ಥಳಕ್ಕೇನಾರ ಭಾವಯ್ಯ ಉಂಟ ತಂಡ್ವಕ್ಕಾನೇನಮ್ಮು ? ಅವನ ಬಾಗಿಲು ಕಸ ಹೊಡೆದಿಲ್ಲ ? ಅದೂ ಅಲ್ಲೇನೇ ಆ ಬಾಗಲಲ್ಲಿ ಗೋಮೂತ್ರವನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಚಿಕ್ಕಿರಂಗೋಲಿಯನ್ನ ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲವಾ ? ಇದಕ್ಕಾಂಡು ಲಕ್ಷ ವಜ್ಞ ತಾಯಿ. ನಿಮ್ಮ ಭಾವಯ್ಯ ಎಲ್ಲಾದ್ದರಿಂದ ಹೊರಗಡೆ ಇಂದ ಒಂದ ಮೇಲೆ, ಅವನ ಕೈಕಾಲಿಗೆ ನೀರು ಕೊಟ್ಟು, ಉಂಟ ತಟ್ಟಿ ಕೊಟ್ಟು ಉಂಟ ಬಡಿಸಿಲವ ? ಅವನು ಉಂಟ ಮಾಡಿದಂಥ ಎಂಜಲು ನೀರು ತಕ್ಕಾಂಕೋಗಿ ಹೊರಗಡೆ ಚೆಲ್ಲಿಲ್ಲ ? ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ವಜ್ಞ ಆಗಿಲ್ಲಿನಮ್ಮು ?

ಮತ್ತೆ ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕ ಭಾವ ಈರ್ವರು ಕೂಡಾ ಉಟ ತಿಂಡಿ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ, ಹೆಚ್ಚಳದಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟೀಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಕೂತುಕೊಂಡು ನಗುನಗುತ್ತಾ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ತಾಂಬೂಲ ಕೊಡ್ಡಿಲ್ಲೇನಮ್ಮು ? ಇದೊಂದು ಲಕ್ಷ ವರ್ಷ ಆಗಿಲ್ಲೋ ತಾಯಿ ? ಹೀಗೇ ಮೂರು ಲಕ್ಷ ಹೊನ್ನ ತೀರಿಸಿಟ್ಟು, ನಮ್ಮಕ್ಕಿಯ್ಯನ್ನ ಕರ್ನೂಂಡು ಬರ್ತ ಇರ್ಬೋಕಾದ್ರ, ನಮ್ಮ ಭಾವಯ್ಯ ಸುಮ್ಮಿದ್ರೇನೋ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ. ಹಾಗೇನಾದೂ, ಇರದೆ ಬಂದು ತಡೆದು ನಿಲ್ಲಿಸುವ್ಯಾನ್ನ ಮಾತಾಡಿದ್ದೇ ಉಂಟಾದ್ರ, ಅವನ ರಟ್ಟಿ ಹಿಡಕೊಂಡು ಕುಲದೇವ, ಮುಂದೇ ಕರ್ನೂಂಡೋಗೇ ನ್ಯಾಯ ಪಂಚಾಯಿತ್ ಮಾಡ್ಸಿ, ಅವನಿಗೊಂದು ಲಕ್ಷ ಹೊನ್ನನ್ನ ತಪ್ಪ ಮಡಗಿಸಿ, ಅದೇ ತಪ್ಪಿನ ಹೊನ್ನನ್ನ ತಕೊಂಡು ನಮ್ಮಕ್ಕಿಯ್ಯನೂ ಕರ್ನೂಂಡು ಬರ್ತೀನಿ ಬಿಡಮ್ಮಾ ಅಂದ.

ಅಂದಾಗ ಸತ್ಯವಂತೆ ಮಾದೇವಮ್ಮು ‘ನನ ಕಂದ ಹೀಗ ಹೇಳ್ತಾ ಇದ್ದಾನಲ್ಲ? ಇವನೂ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗೋದು ದಿಟವೇ ? ಆ ತಿವ ಗೌರಮ್ಮನನ್ನ ಒಡಹುಟ್ಟಾಗಿ ಈ ಭೂಲೋಕಕ್ಕೆ ಕರ್ನೂಂಡು ಬಂದು ಒಡಹುಟ್ಟಿನಬ್ಬ ಅಂತೇಳಿ ಗೌರಿ ಹಬ್ಬ ಮಾಡೋದು ನಿಜವೇ ? ಅಂತೇಳಿ ಹಾಗೂ ಕೂಡಾ ಇವ್ವ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ಗೆ ಇರ್ಲೀ ಅಂತೇಳಿ ಆ ತಾಯಿ ಸತ್ಯವಂತೆ ಮಾದೇವಮ್ಮು ಕಂದನಿಗೆ ಹೇಳ್ತಾ ಇದ್ದಾಳಿ :

‘ಕಂದ ಕೈಲಾಸ ಅಂದ್ರೇ ಅಷ್ಟ ಸಾಮಾನ್ಯದ ಮಾತಲ್ಲ ಕಣೋ’. ಹಾಗಂದೇ ಏನಮ್ಮಾ? ಕೈಲಾಸದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷದ ಮೇಲೆ ತೊಂಬತ್ತಾರು ಸಾವಿರ ಶರಣರು ಇದ್ದಾರೆ ಕಣಪಾಂ. ಎದೆ ಮೇಲೆ ಲಿಂಗ ಕಟ್ಟಿದವರನ್ನ ಮಾತ್ರ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಬಿಡ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಹೋದೇ ಬಿಡೋದಿಲ್ಲ ಕಣೋ ಅಂದ್ಲು.

“ಏನಮ್ಮಾ ಲಿಂಗವಿದೇ ಮಾತ್ರ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಬಿಡ್ತಾರೆ, ಇಲ್ಲಿ ಹೋದೇ ಬಿಡೋದಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳ್ತಾ ಇದ್ದೀಯಲ್ಲ ? ಹಾಗಾದ್ದೇಲೆ ಲಿಂಗವಿರ್ದಿದ್ದ ಮೇಲೆ ಬಿಡೋದಿಲ್ಲೇ ತಾಯಿ ?” “ಇಲ್ಲ ಕಣಪಾಂ. ಲಿಂಗವಿಲ್ಲದಿದ್ದ ಮೇಲೆ ಬೈ ಜನ ಅಂತೇಳಿ, ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿ ಬಿಡ್ತಾರೆ ಕಣೋ” ಅಂದಾಗ ಕಂದ “ ಏನಮ್ಮಾ ಆ ಲಿಂಗ ಅಂದ್ರೇ ಅದು ಎಂತಾದ್ದಮ್ಮು ? ” “ಏನಪ್ಪು ಲಿಂಗ ಅಂದ್ರೇ ಎಂತಾದ್ದು ಅಂತ ಅಂದೇ, ಕೇಳಿದೇ ಯಾವ ಲಿಂಗ ಅಂತ ಹೇಳಿಕ್ಕೆ ಆದೀತು ಕಂದ ? ” ಅಂದಾಗ ಕಂದ ಭಕ್ತಿವಂತ ಮೃದಾಳ ರಾಮಯ್ಯ, ‘ನೋಡಮ್ಮು ಎದೆ ಮೇಲೆ ಕರಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಾರಲ್ಲ ಆ ಕರಡಿಕೆ ಒಳಗೆ ಲಿಂಗ ಏನು ಇದೆ ಅನ್ನೋದನ್ನ ಅಧ್ಯ ಮಾಡೋದಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ತಾಯಿ ? ಆದ್ದರಿಂದ ಅದು ಅಂಥ ಲಿಂಗಗಳಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳ್ತಾ. ತನ್ನ ಬಂದು ಎದೆಯನ್ನ ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಬಗೆದು ಆತ್ಮಲಿಂಗವನ್ನ ತೋರಿದ. ಆ ಸತ್ಯವಂತೆಯ, ಮಾದೇವಮ್ಮನ ಶಾಂತಿಯನ್ನ ಪಡಕೊಂಡನು. ಅವನ ಸತ್ಯಕ್ಕೂಸ್ಕರವಾಗಿ ಪರಮೇಶ್ವರನಾದಂತಹ ಶಿವನು ಅವನಿಗೆ ಅಶೀವಾದವನ್ನ ಮಾಡಿ ಪೂಣದಾನವನ್ನ ಮಾಡಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಆ ಕಂದ ಭಕ್ತಿವಂತ ಮೃದಾಳ ರಾಮಯ್ಯ ತಾನು ಕೈಲಾಸಕೊಡ್ಡಾಗಿ,

ಅಕ್ಕ ಭಾವನನ್ನ ಕರ್ತೃಂಡು ಬರ್ಬೇಕಾಗಿದೆ, ‘ಅಮ್ಮಾ ಕೇಳು ಹೇಳಿನಿ. ನಾನು ಈ ಭಾಲೋಕವನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಕೈಲಾಸಕ್ಕೋಗಿ ಆ ತಿವ ಗೌರಮ್ಮನಾಗಿರತಕ್ಕಂಥ ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕ ಭಾವನನ್ನ ಕರ್ತೃಂಬರ್ಬೇಕಾದೇ ಬರಿಕೈನಲ್ಲಿ ಹೋಗಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನನಗೇನಾದೂ, ಒಂದಷ್ಟು ಬುತ್ತಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟಿ ನಾನು ಆ ಬುತ್ತಿಯನ್ನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕ ಭಾವನನ್ನ ಕರ್ತೃಂಬರ್ತಿನಿ ಅಂದನು.

ಆವಾಗ ಮಾದೇವಮ್ಮೆ ತನ್ನ ಕಂದನ ಮಾತನ್ನ ಕೇಳಿ ಮಾನ್ಯವರ ಮನಯೋಳಗೆಲ್ಲ ಶಿವ ತಿರುಪೆಯನ್ನ ಮಾಡಿ, ಅವಲಕ್ಕಿ ಬುತ್ತಿಯನ್ನ, ಹಾಲು ಅನ್ನದ ಬುತ್ತಿಯನ್ನ, ಕಜ್ಞಾಯದ ಬುತ್ತಿಯನ್ನ ಕಟ್ಟಿ, ಮಗನ ಕೈಲೀ ಕೊಟ್ಟು ಅವನಿಗ ಅಶೀವಾದವನ್ನ ಮಾಡಿ ಕಳುಹಿಸಿದಳು. ತಾಯಿಯ ಅಶೀವಾದವನ್ನ ಪಡಕೊಂಡು ಕಂದ ಭಕ್ತಿವಂತ ಮೈದಾಳರಾಮಯ್ಯ ಬೇಕಾದಂಥ ಅಡವಿ ಅರಣ್ಯಗಳು, ಬೆಟ್ಟ ಗುಡ್ಡಗಳನ್ನ ಹತ್ತಿ ಇಳಿದು ಮತ್ತೆ ತಾಯಿ ಹೇಳಿದಂಥ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನ ತಳಕೊಂಡು, ಆ ಬೆಟ್ಟಗುಡ್ಡಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ದೇಹವನ್ನ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿ ಮೈ ಕೈಯಲ್ಲ ಕಿತ್ತೋದೂ ಕೂಡಾ ಆ ಬೆಟ್ಟ ಗುಡ್ಡಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಆ ಅಡವಿ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನ ಸತ್ಯಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ ಪರಶಿವನಾದಂತಹ ಪರಮೇಶ್ವರನೂ ಕೈಲಾಸಕ್ಕ ಬರ್ಬೇಕಾದೆ, ಆ ಕೈಲಾಸದಲ್ಲಿ ಶಿವಶರಣರಿದ್ದಾರೆ. ಎದೆ ಮೇಲೆ ಲಿಂಗ ಕಟ್ಟಿದವರು ಇದ್ದಾರೆ. ಲಿಂಗವಿದ್ದವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ, ಕೈಲಾಸಕ್ಕ ಬಿಡ್ಡಾರೆ. ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದೆ ಬಿಡೋದಿಲ್ಲ ಅಂತೇಳಿ ನಮ್ಮ ತಾಯೀ ಹೇಳಿದ್ದು. ಈ ಮಾತು ಸತ್ಯನಾ ಇಲ್ಲವಾ ಅಂತೇಳಿ ನಾನು ಪರಿಶೋಧನೆ ಮಾಡೋಂಡು ಹೋಗ್ಗೇಕಲ್ಲ ಅಂತೇಳಿ ಅವನು ಕೈಲಾಸದ ಕಡೆ ಭಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದಾಗ, ಆ ತಾಯಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತಿನಂತೆ ಲಕ್ಷದ ಮೇಲೆ ತೊಂಬತ್ತಾರು ಸಾವಿರ ಶರಣರೂ ಕೂಡ ಯಾರೋ ಬಡವೀ ಕಂದ ಬರ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ ಅಂತೇಳಿ ಶಿವಶರಣರೆಲ್ಲಾ, ಕೂಡಾ ಬಂದು ಅವನನ್ನ ತಡೆದು ನಿಲ್ಲಿಸ್ತೋಂಡಾಗ ಯಾಕ್ರಪ್ಪಾ ನನ್ನನ್ನ ತಡೀತಾ ಇದ್ದೀರಲ್ಲ ಎಂದಾಗ, ಅಯ್ಯೋ ಎದೇ ಮೇಲೆ ನಿನಗೆ ಲಿಂಗವಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ, ನಿನ್ನನ್ನ ಕೈಲಾಸಕ್ಕ ಬಿಡ್ಡೀವಿ. ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದೆ ಬಿಡಾಕ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಕಣಪ್ಪ ಅಂತ ಅಂದು.

ಎನ್ನಪ್ಪಾ ಎದೆ ಮೇಲೆ ಲಿಂಗವಿದೇ ಮಾತ್ರ, ಕೈಲಾಸಕ್ಕ ಬಿಡ್ಡೀರ. ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದೆ ಬಿಡೋದಿಲ್ಲಿ? ಇಲ್ಲ ಕಣಪ್ಪಾ. ಬೈಜನ ಅಂತ ಕೆಳಸಿಬಿಡ್ಡೀವಿ ಅಂದು. ಅಂದಾಗ ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಸತ್ಯವಾಯ್ತು ಅಂತೇಳಿ ತನ್ನ ಆತ್ಮಲಿಂಗವನ್ನ ತೋರಿ ಆ ಶಿವಶರಣರಿಗೆ ಶಾಂತಿ ಸಮಾಧಾನವನ್ನ ಕೊಟ್ಟು, ಪರಶಿವನಿಂದ ಅಶೀವಾದವನ್ನ ಪಡಕೊಂಡು, ಆ ಶಿವಶರಣರ ಜೊತೆ ಒಳಗೆ ಕೈಲಾಸವನ್ನ ಸೇರಿ, ಗೌರಮ್ಮನನ್ನ ಕರೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಭಾವ ಇದ್ದಂತಹ ಗುರುಮರಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಆ ಭಾವಯ್ಯನಿಂದ ಅಶೀವಾದವನ್ನ ಪಡಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಹಿಂದೆ ನಡೆದಂಥಾ ಕಡೆಯನ್ನಲ್ಲ ಕೂಡ ತನ್ನ ಅಕ್ಕ ಭಾವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಅವನ್ನ ಕೈಲಾಸದಿಂದ ಕರ್ತೃಂಡು ಬಂದು ಬೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಗೌರಹಬ್ಬವನ್ನ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ವಂದನೆಗಳನ್ನ ಅರ್ಪಿಸಿ, ತಾಯಿ ಮಾದೇವಮ್ಮೆನ ಆತ್ಮಕ್ಕ ಬೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಗೌರಹಬ್ಬ ಅಂತಹೇಳಿ ಭಕ್ತಿವಂತ ಮೈದಾಳರಾಮಯ್ಯನಿಂದ

ವರ್ಷಕ್ಕೊಂದು ಸಾರಿ ಗೌರಿಹಬ್ಬವನ್ನು ಶಿವಶರಣರೂ ಭಕ್ತಾದಿ ಭಕ್ತರೆಲ್ಲರೂ ಹೂಡಾ ಆ ಒಡಹುಟ್ಟು ಆಗಿರತಕ್ಕೊಂಥ ಗೌರಿಹಬ್ಬವನ್ನು ಮಾಡಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಶಿವಶರಣರ ಒಂದು ವಚನವನ್ನು ನಾವು ನಮ್ಮ ಗುರುಗಳು ಹೇಳೋಟ್ಟಿಂಥ ಕಥೆಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಹೇಳಿದ್ದೀನಿ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಆ ಭಕ್ತಿವಂತ ಮೈದಾಳ ರಾಮಯ್ಯನ ಕಥೆ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಮುಗಿದು ಬಂದಿದೆ.

ಖಿ. ಹಾರುವರಿಗೆಲ್ಲ ಬರೆ

ಸರ್ವಪ್ರಾನ ದರ್ಶಾರೇ ದರ್ಶಾರು. ಈ ಕೆಂಗಲ್‌ನಾಯಕ, ನಾಗ್ರಮರಿ ಇವುರ್ವೆಲ್ಲ ಚಚ್ಚಿಹಾಕಿ ಬಿಟ್ಟು, ದಬಾರ ಮಾಡೊಂಡಿದ್ದು. ಆಮ್ಮಾಲೆ ಈ ಹಾರೋರೆಲ್ಲ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಏನ್ನಾಡಿದ್ದು? ಬೇಲೂರು ಗುಡಿವಳಗೆ ಈ ಸರ್ಜಪ್ಪನಿಗೆ ಕಾಯಿಲೆ ಬಂತು. ಸರ್ಜಪ್ಪ ಸತ್ಯೋಗಿ ಬಿಟ್ಟು. ಸತ್ಯೋಗಿ ಬಿಡುತ್ತೋಯ, ಈ ಕೆಂಗಲ್‌ನಾಯಕ ನಾಗ್ರಮರಿಂದ ಆಯ್ದುತ್ತಾನೆ ರಾಜ್ಯ?

ಆಮ್ಮಾಲೆ ಈ ಹಾರ್ಷಾರಿಗೆ, ಏನಾಯ್ದು? ಈ ಸರ್ಜಪ್ಪ ಸತ್ಯೋದ ಮ್ಮಾಲೆ, ನಮ್ಮನ್ನ ಕೇಳೋರ್ಯಾರು? ನಮಿಗೆ ಹೇಳೋರ್ಯಾರು ಅಂತ ಹೇಳಿ, ಕಗ್ಗಾವಾಗಿ ಒಂದ್ರ ಚಾವಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಲ್ ತಂದಕಂದ್ರ, ಹಾಲ್ ಕಾಸ್ತಿಯಂದ್ರ, ಬೇಕಾದಂತ ತಿಂಡಿ ತಿಂದ್ರಂಡ್ರ ಹಾಲೂರು ನಮ್ಮಾಯ್ದು, ಬೇಲೂರು ಸಮ್ಮಾಯ್ದು, ಬೆಂಗಳೂರು ನಮ್ಮಾಯ್ದು ಇನ್ ಕೇಳೋರ್ಯಾರು, ಹೇಳೋರ್ಯಾರು ನಾವಾಡಿದ್ದೆ ಆಟ ಹೂಡಿದ್ದೆ ಲಗ್ಗಾಂದ್ರಂಡ್ರ ಕರಾಯಿಸೊಂಡ್ರ ಮಾಡ್ತಾಯಿದ್ದು.

ಈ ಕೆಂಗಲ್‌ನಾಯಕ ನಾಗಮರಿನು ಈಟೇ ಸ್ವರ ಇವಿಲ್ಲಿ ಕೇಳ್ಣಿಂದುದ್ದು. ಆಗ್ಗೆ ನಿಮ್ಮಾಗಿ ಬಿಡ್ಡ ದಬಾರು ಅಂದುದ್ದು ಹಾರುವರ್ತ ಎಲ್ಲಾರ್ಯಾ ಕೂಡ್ಯಾಂಡಿದ್ದು ಇಂತೊದೊಂದ್ರ ಚಾವಡಿ ವಳೀಕೆ, ಕೊಂಡಹಾಕಿ ಎಲ್ಲಾರನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು, ಹಾರ್ಷಾರಿಗೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲಾಸ್ ಇಲ್ಲಾಸೊಂದ್ರ ಬರಕೊಟ್ಟು. ಇದು ಹಿಂದಲ ಕಾಲದ ಕತೆ.

ಹೇಳಿದವರು : ಸೋಂಬಾನೆ ಜಕ್ಕಮ್ಮ. ಹೆರಗನಹ್ಲಿ, ನಾಗಮಂಗಲ ತಾಲ್ಲೂಕು.

ಅನುಭಂಗ

ಅರ್ಥಕೋಶ

ಅಂಗುಳ ಸ್ಥಾನ - ಅಂಗಳ, ಬಯಲು.

ಅಂತವರ್ಗ - ಆವರೆಗೂ.

ಅಕ್ಷಸ್ತಿ - ಅಕ್ಷತೆ.

ಅಕ್ಷ ಬಡ್ಯಾಗೆ - ಉರ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ.

ಅಡಗೂಟ - ಅಡುಗೆ ಉಟ.

ಅಡೇಮ್ಯಾಲೆ - ಅಡಿಗಿಯ ಮೇಲೆ, ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುವ ಒಲೆಯ ಮೇಲೆ.

ಅಡ್ಯೂಲ್ಲಿ - ಅಡ್ಯೂವಲ್ಲಿ, ಅಡ್ಯೂವಸ್ತು, ಹೆಗಲಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಡ್ಯೂ ವಸ್ತು.

ಅತ್ತೆ - ಅಗತೆ.

ಅದುಕ್ಕ - ?

ಅದೆಗತೆ - ಅಡಗಿಕೊಂಡು.

ಅಪಟಿಗಂತು - ಆ ಬಾರಿಯಂತು.

ಅಪ್ಪುರ - ಅಪಾರ, ಒಹಳ್ಳ.

ಅಪ್ಪುಸಿನ್ನ - ?

ಅಮ್ಮೆಕೊಂಡು - ಅದುಮಿಕೊಂಡು.

ಅಮೃತ ಕಲಶ - ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಇದೆಯೆಂದು ನಂಬಿದ ಕಲಶ. ಒಂದು ಜನಪದ ಕವಿಸಮಯ.

ಅರಿದಿರ್ಲಿಲ್ಲ - ತೀಮಾನವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅಲ್ಲಾಸಿ - ಆ ಕಡೆಯಿಂದ.

ಅಸವಲ್ಲದವಳು - ಹಸವಲ್ಲದವಳು, ಕೊಳಕು ಹೆಂಗಸು, ಕೆಟ್ಟಸ್ವಭಾವದವಳು.

ಅಸ್ತುಹೊಲ - ಬೆಳೆ ಬೆಳೆದಿರುವ ಹೊಲ, ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದಿರುವ ಬೆಳೆ.

ಆಕ್ಳಾಸ (ಹಾಕ್ಲಾಸ) - ಆಕಲಾಸ, ತಮಾಷೆ, ಸರಸ.

ಆಚೆಕಡೆಗೆ - ಮುಲವಿಸಜ್ಞನೆಗೆ.

ಆರಂದ - ದಟ್ಟವಾದ.

ಇಕ್ಕಣಿ - ನೀಡಣಿ.

ಇಡುವಕ್ಕಿ - ಇಡಿಯಾಗಿ.

ಇಪಟಿಗೆ - ಈಪಟಿಗೆ, ಈ ಬಾರಿಗೆ.

ಇಗ್ನ್ಯಾ - ವಿಷ್ಯಾ.

ಇಬ್ಬಾರು - ಇಬ್ಬಾರು.

ಇರವೆಂಬತ್ತು - ಇರ್ + ಎಂಬತ್ತು, ಎರಡೆಂಬತ್ತು

ಈಡು - ಹೊಂದು, ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವ (ಕೈಬಳಿ).

ಈತವಲ್ಲಿಂದ - ಈ ತಾವಿನಿಂದ.

- ಉಕ್ಕು - ಕಾಯ್ದು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬರು.
- ಉಣ್ಣಲ್ಲ ಕಣೆಂತ - ಉಡಮಾಡುವುದುಲ್ಲವೆಂದು.
- ಉತ್ತರಾಸ - ಉತ್ತರಾಸ, ಬಾಗಿಲ ಚೌಕಟ್ಟಿನ ಒಳಗಡೆಗೆ ಮುಂಚಾಚಿದ ಮೇಲುಭಾಗ.
- ಉಪಾಂತ್ರ - ಉಪಾಯ.
- ಉಸೂರಂತ - ನೋವಿನಿಂದ ಕೊರಗುತ್ತು, ನಿಟ್ಟಿಸಿರು ಬಿಡುತ್ತು.
- ಉರಾಡು - ಉರು ಸುತ್ತು.
- ತುಶಾಂತಿ - ಯುತುಮತಿ, ಕನ್ನೆ ಮೃನೆರೆಯುವುದು.
- ಎತ್ತಾನ ಕಡಿಯೋಣ - ?
- ಎರಕನದು - ಯುತುಮತಿ, ಬಸುರಿ ಬಣಂತಿ ಮೊದಲಾದವರಿಗೆ ನೀರುಹಾಕಿ ಸ್ವಾನ ಮಾಡಿಸುವುದು.
- ಎಸು - ಎಷ್ಟು.
- ಎಡಿಗಾಯಿ - ಎಡಿಕಾಯಿ, ಎಕ್ಕೆನಳ್ಳಿ, ಹೆಗ್ಗೆನಳ್ಳಿ.
- ಒಂಚ್ಯು - ಹೊಂಚುತ್ತು.
- ಒಂದೀಟ್ - ಒಂದಿಷ್ಟು.
- ಒಂದಾಟ್ಕೆ - ಒಂದು ಆಟಕ್ಕೆ.
- ಒಂದೇಳ್ಳಿವೆ - ಒಟ್ಟಿಗೆ?
- ಒಡಕನಮುಟ - ಒಡೆಯುವವರೆಗು.
- ಒಡೆಯೋ - ಒಡೆಯುವ, ಕದಿಯುವ.
- ಒಷ್ಟರ್ನು - ಅಷ್ಟು ಜನರನ್ನು.
- ಒದಕ - ಒದಬೇಕು.
- ಒದಲುದ್ದೆ - ಒಧದೆ ಇದ್ದರೆ.
- ಒಸ್ತ - ಉಸಿರು.
- ಕಡೇಗಣಲ್ಲಿ - ತಿರಸ್ಕಾರದಲ್ಲಿ.
- ಕಣ್ಣಗೆ ನೆಟ್ಟಿದ್ದು - ಕಣ್ಣಗೆ ಆಕಷಣಕವಾಗಿ ಕಂಡಿದ್ದು.
- ಕರಿಗ್ಗಾಲ ಲೌಡಿ - ಕರಿಕಾಲಿನ ಲೌಡಿ, ಒಂದು ಬೈಗುಳಪದ.
- ಕರುದ್ದು - ಎಣ್ಣೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಯಿಸಿದಳು.
- ಕಲ್ಪಂಬುಟ್ಟು - ಕಲಿತುಕೊಂಡಳು.
- ಕಾಯ್ - ಪ್ರಸ್ತು, ಶೋಬನ.
- ಕಿರಿಗಂಚಿ - ಮದುವೆಯ ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಮಾಡುವ ಶಾಸ್ತ್ರ, ಮದುವೆ ಗಂಡನ್ನು ಮಾವನ ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸುವ ಶಾಸ್ತ್ರ.
- ಕುಂತ್ತಂತೇನಿ - ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.
- ಕುತ್ತಾ - ಕುದಿ, ಅಸೂಯೆ.
- ಕುಳಿವಿಟ್ಟು - ಕಣ್ಣಟ್ಟು, ಹೀಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ದರ್ಶಿಸಿ, ಯೋಚಿಸಿ, ಲೆಕ್ಕಹಾಕಿ.
- ಕೂಕೊಂಡ - ಕುಳಿತುಕೊಂಡ.
- ಕೂತಿತವ್ವೆ - ಕುಳಿತಿದ್ದ ಕಡೆಯೇ.
- ಕೈಯಾಳ - ಕೈಯಾರ, ಕೈಯಲ್ಲಿ.
- ಕೊಂಕ - ಕೊಂಕು, ಸೊಟ್ಟುಗಿ, ವಕ್ರವಾಗಿ.

ಅಭ್ಯರ್ಥಿಗಳ ಶಬ್ದ

ಕೊಂಬು - ಒಂದು ವಾದ್ಯ.

ಕೊರಕು - ಗಲೀಜು, ಕಸ.

ಕೊಳ್ಳುರ್ನು - ಕೊರಳಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ.

ಕೋರೆ - ಕ್ವಾರಿ, ಬ್ರಂಡೆ.

ಶಿರೆ - ನಿಜ.

ಗಂಗಮೃಣ ಮಾಡಿಸು - ಗಂಗೆಪೂಜೆ ಮಾಡಿಸು.

ಗಂಡ್ರೆ ಕತ್ತರಿ - ಗಂಡುಗತ್ತರಿ, ದೃಹಿಕ ಹಿಂಸೆಯ ಹರಕೆ ಸಲ್ಲಿಸಲು ಬಳಸುವ ಆಯುಧ.

ಗಂಡಗಾತ್ರ - ?

ಗಣಸು - ಗಂಡಸು.

ಗದರಾಯ್ತಿ - ಕಲಕಿತು ?

ಗಿಂಜಾಡು - ಬಾಯಿ ಅಗೆಲ ಮಾಡು, ಹಲ್ಲುಗಿಂಡು.

ಗಿಡ - ಕಾಡು.

ಗುಂಜುಕೋತಾರೆ - ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಚಂಚರಣ - ಸಂಚರಣ, ಸಂಚಾರ.

ಚಂದ್ರಕಾಂತ - ಚಂದ್ರಾಯುಧ?

ಚಂದಾಯ್ಯ - ಚಂದ್ರಾಯುಧಕ್ಕೆ.

ಚವಟಿ (ಚೌಟು) - ಸೌಟು.

ಚಿಟ್ಟುಕುಟ್ಟು - ಒಂದು ಬೃಗುಳ ಪದ.

ಜನಕಲ್ಲಾದ್ದು - ಹಡೆದಳು. ಜನ್ಮ ವಿತ್ತಳು.

ಜೆಂಕ್ಸ್ - ಜೆಗಿಟು.

ತಗನಾನ - ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೋಣ.

ತರ್ಲುದ್ರೆ - ತರದೇ ಇದ್ದರೆ, ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರದೇ ಇದ್ದರೆ.

ತಿಳಿಗ್ - ?

ತಿರುವಲೆ ಬಾಗ್ನು - ತಿರುಗಾಡುವ ಬಗಿಲು, ಮನೆಯ ಮುಂಬಗಿಲು?

ತಿಳಿಯಂಗಾಗಮುಂಟ - ತಿಳಿಯವಂತಾಗುವವರೆಗು.

ತಾಂಡು ಹೋದ್ದು - ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ತಾಂಡೋಗಿ - ತೆಗೆದುಕೊಂಡುಹೋಗಿ.

ತ್ವಾಳೆ ಮ್ಯಾತೆ - ತಾಳೆ ಮರದ ಮೋತೆ, ಹೂವು.

ದಮ್ಮು - ಏದಿದ ಗೋಧಿ ಹಿಟ್ಟು.

ದಂಡುದಳ - ಸೈನ್ಯ.

ದಾರಿ ಮೂರ್ತಿ - ಧಾರೆ ಮುಹೂರ್ತ ? ಅನುಗ್ರಹಿಸು.

ದಾವಣ - ಸಾಲಾಗಿ ದನಕರುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿವ ಹಗ್ಗ.

ದಾಳಿದಂಡು - ಸೈನ್ಯ.

ದಿಸ್ತ್ರಿಟ್ - ದಿವಸಕ್ಕೆ.

ದೊಡ್ಡಾಕೆ - ದೊಡ್ಡಾಗಿ, ಮೈನರೆಡಾಕೆ .

ದೋರು - ಬಿಲ.

ನನ್ನೇ ಇಂತೆ - ನನ್ನ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ.

ನರಿನಾತ - ದುನಾರತ.

ನವನಾರು - ಒಂಬತ್ತು ತಿಂಗಳು, ನವಮಾಸ.

ನವೀನಿಲ್ಲ - ನಾವೀನ್ಯವಿಲ್ಲ.

ನಾಟಿ - ಚೆಪ್ಪು.

ನ್ಯಾಸ್ತಿಕ್ಕೆ - ?

ನಡಿ - ಸಾರು, ತಿಳಿ.

ನಿಸ್ತುಕಾಗಿ - ಅವಸರವಾಗಿ, ಒತ್ತುಡವಾಗಿ, ಸುಸ್ತುಗಿ, ನಿಶ್ಚಯಾಗಿ.

ನೀರ್ಯಾಕ (ನೀರ್ಯಾಕ) - ಮಲಮೂತ್ರ, ವಿಸರ್ಜನೆಗೆ.

ನೀರುನಿಲ್ಲ - ಗಭರವತಿಯಾಗು.

ನುಸಿಯಲ್ಲಿ - ?

ನೆಟ್ಟಿದ್ದ - ಕಣ್ಣಗೆ ಬಿಡ್ಡಿದ್ದ.

ನೆನಿಬಾರ್ಹೋನ್ - ನೆನೆಯಬಾರದವನು, ಕೌರಿಕ.

ನೆಲಹತ್ತಿ - ಬಡವರಾಗಿ.

ನೇಪ - ಲೇಪ, ಸವರು.

ನೊಸಿಕೊಂಡು - ನುಸಿಕೊಂಡು, ನುಸುಳಿಕೊಂಡು.

ನೋಟಿಲ್ಲ - ನೋಡಲು ಅಂದವಾಗಿಲ್ಲ.

ಪಗಡಿ - ಪಗಡೆ.

ಪಟ್ಟಿಕುಟ್ಟಿ ಪಟ್ಟಿ ಸಾರಿಸಿ - ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಶೃಂಗಾರ ಮಾಡಿ.

ಪಟ್ಟಾಯಿಸು - ಬದಲಾಯಿಸು.

ಪತಿಕಂಡು - ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಕಂಡು.

ಪಾಟಾಗಿದ್ದು - ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿದ್ದರು.

ಪ್ರಾಕರ್ಣ - ಪಾಕಡ, ಕಿಲಾಡಿ.

ಪ್ರಾದಿ - ದೂರು.

ಪಿಚಾಚಿ - ಪಿಶಾಚಿ.

ಪುಣ್ಯಮಾಡಿಸಿ - ಶುದ್ಧಗೊಳಿಸಿ.

ಪೂರ್ವಿಕವಾದ - ಹಿರಿಯದಾದ.

ಬಂಟೋಯ್ತದೆ - ಆರಿಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಬಂದಾಸ - ತೊಂದರೆ, ಕಿರುಕುಳ.

ಬಡಾಸ್ತಿ - ಬಹಳ.

ಬಟ್ಟೆಬಿಟ್ಟು - ಬಟ್ಟೆ ಬದಲಿಸಿದಳು.

ಬಡ್ಡೆ - ಬುಡ.

ಬದಿ - ಪಕ್ಕ.

ಬರಸಿದ್ದು - ಕೇಡು.

ಬರ್ಬುದೊವ್ವೆ - ಬರದೆ ಇರುವವರಿಗೆ, ವಿದ್ದೆಹತ್ತು ದಿರುವವರಿಗೆ.

ಬಳ್ಳಂಡು - ಬಳಿದುಕೊಂಡು, ಸೆಗಣ ನೀರಿನಿಂದ ಸಾರಿಸಿ.

ಬಳಲಿ - ನೊಂದು, ಬಹಳ ನಡೆಧುದರಿಂದಾಗುವ ಆಯಾಸ.

ಬಾಣಂತಿ ಬಳಿ - ಬಾಣಂತಿ ತೊಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ಬಳಿ.

ಬಾರಿಕರ - ನಾನಾ ರಿತಿಯಲ್ಲಿ.

ಬಾರೆ - ಚೋರೆ, ಎತ್ತರವಾದ ಸ್ಥಳ.

ಬಿಲ್ಲಿಂಗ್ - ಮನೆ.

ಬೆಂಕಿ ಇಟ್ಟು - ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚು, ಬೆಂಕಿಯಡು.

ಬೆಂಕ್ಕಿಗೆ - ಮನೆಯ ಮೇಲಿನ ಎರಡೂ ಸೂರುಗಳು ಕೂಡಿದ ಜಾಗ, ಬೆನ್ನು.

ಬೆಷಾಜೆ ಮರಿಯಾಗಿಬಿಟ್ಟಳು - ಕೊರಗಿಬಿಟ್ಟಳು.

ಬೈಜನ - ಹಿಂದುಳಿದ ಜನ, ಹರಿಜನ, ದಲಿತಜನ .

ಬೈಯಿಸ್‌ಂಡೆ - ಬೈಯಿಸಿಕೊಂಡೆ.

ಚೋಕೆ - ಮಡಕೆ.

ಭ್ರಮಿಸಿ - ಮೋಹಿಸಿ, ಆಸೆಪಟ್ಟು.

ಮಂಡೆಚಾರ - ಮಂಡೆಕ್ಕಾರ, ತಲೆಗೂದಲು ಚೋಳಿಸುವುದು, ತಲೆ ಚೋಳಿಸಿ ದೀಕ್ಕೆ ಸಂಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿಸುವುದು. ಇದೊಂದು ಜನಪದ ಆಚರಣೆ.

ಮಂದಿಮಾರ್ಗ - ಮಂದಿ ಮಾರ್ಗಲ, ದೊಡ್ಡಸ್ನೇನ್.

ಮಕ್ಕಂದಿದ್ದು - ಮಲಗಿದ್ದು.

ಮಡ್ಲಕ್ಕಿ (ಮಡಿಲಕ್ಕಿ) - ಮಡುಲಕ್ಕಿ, ಶುಭಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಉಡಿಗೆ ತುಂಬುವ ಅಕ್ಕಿ.

ಮನಕಾಂಡ ಮಂದಿ - ?

ಮನ್ನಣೆ - ಮಯಾದೆ.

ಮರಗೋಟಿ (ಮರಗೋಟಿ) - ಮನುಷ್ಯಾಳಾರದ ಮರದ ಗೊಂಬೆ, ಮನುಷ್ಯನ ವೇಷ ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮಾಡಿದ ಮರದ ಸಾಧನ.

ಮರಾ ಜಾವ್ವದ್ದುಡ್ಡಿ - ಮರಿಜವುಳಿ ಕಡ್ಡಿ, ಮರುಜೀವಣ ಕಡ್ಡಿ, ಸತ್ತವರನ್ನ ಮತ್ತೆ ಬದುಕಿಸುವುದೆಂದು ನಂಬಲಾದ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಜೀವದ ಸಸ್ಯ.

ಮರಿಗಂಚಿ - ಕಿರಿಗಂಚಿಯ ಮಾರನೆಯ ರಿನ ಮರಿಗಂಚಿ. ಕಜ್ಞಾಯದ ಶಾಸ್ತ್ರ, ಮರುವೆಯ ಒಂದು ಆಚರಣೆ.

ಮಲ್ಲಾಡ - ಮಲೆನಾಡು.

ಮಾಡೋಂತಿ - ಮಾಡುವಿರಂತೆ.

ಮುಟುಕ್ಕು - ?

ಮುರ್ದು ಹಕ್ಕೆಂದುದ್ದು - ಸೂಳಿಗಾರಿಕೆ ಮಾಡಿ ಅವರಿಂದ ದೋಷಿದ್ದು.

ಮೂಗಿಗೆ ಕವಡೆ ಕಟ್ಟಿಂದ್ರಾ - ಎಡೆಬಿಡದೆ.

ಮೋರಿ - ಮೋರೆ, ಮುವಿ.

ಮೋರ್ತ್ವಕ್ - ಮುಹೋರ್ತ್ವಕ್.

ಯಾತ್ರಿದಂಟು - ಸೊಟ್ಟಿನದಂಟು.

ರಾಚ್ಯಪಲ್ಲಿಮಾದ - ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕೋರ್ಕೆಸುವ, ಪ್ರಕಾಶಮಾನಮಾದ.

ರಾಡ್ ಬಾಕ್ಕು - ರಾಡು ಬಾಗಿಲು, ಹೆಚ್ಚಿಗಿಲು.

ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಕಣಜ - ಶ್ರೀರಾಮ ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಹೆಸರಿನ ಕಣಜ.

ರೈಟು - ?

ಲಂಡ (ಲೆಂಡ) - ಧರ್ಮಶರ್ದೇಯಲ್ಲದ, ಪಾಷಂಡಿ.

ಲಕುಡಿ - ದೊಣ್ಣಿ.

ಲೊಟುಕ್ಕೆಂದು - ತಿರಸ್ಯಾರದ ಮಾತಾಡಿ.

ವಜ್ರಕುಂಡಲ - ವಯಸ್ಸುದ ಸರ್ವದ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯವುದೆಂದು ನಂಬಿದ ವಜ್ರದ ಆಭರಣ ಕಿವಿಯ ಆಭರಣ? ಇದೊಂದು ಜನಪದ ಕವಿಸಮಯ.

ವಜ್ಜಿ - ಅಜ್ಜಿ.

ವಡದಲೆ - ?

ವಡ್ಲಾಗೆ - ಮಡಿಲಲ್ಲಿ.

ವಡ್ಬು - ವಡಚು, ಒಡಚು, ಒಡಪು, ಗೂಡಾಫ್ರದ ಮಾತು. ಒಡಪನ್ನು ಬಿಡಿಸು.

ವರ್ಲೋಗ್ಬಟ್ಟು - ಸತ್ತರೂ, ಸತ್ತಹೋದರೂ.

ವಳ್ಳು - ಒರಳುಕಲ್ಲು.

ವಾಟ್ರಿಸು - ವಾತಂರಿಸು, ನಿಭಾಯಿಸು, ಸುಧಾರಿಸು.

ವೋಟಾಗಿ - ಅಷ್ಟಾಗಿ

ಶಾಪ ಇಡು - ಬೇಡಿದ್ದು ಕೈಗೂಡಲೆಂಬ ಹರಕೆ

ಶಿವಗೋಳು - ಭಾರಿಗೋಳು, ಶಿವನಿಗೆ ಮುಟ್ಟುವಂತಹ ಗೋಳು.

ಸಂಚಕಾರ (ಚೆಂಚಕಾರ) - ಹಾನಿ, ಕೇಡು.

ಸಲ್ಲಿಸಿದ್ದು - ಸೇವನೆ ಮಾಡಿದಳು.

ಸವಿಸಿದ್ರೆ - ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದ್ರೆ?

ಸಹಚಾಜ - ಪಕ್ಕೆ, ಜೊತೆ.

ಸ್ವಷ್ಟ - ಸ್ವಲ್ಪ.

ಸಾಯ್ಯಬಡ್ತು - ಸಾಕಿತ್ತು, ಸಾಕಿಕೊಂಡಿತ್ತು.

ಸಾಯಿಗೋನ್ನಿ ಬಿಡಬೀಕು - ಸಾಯಿಸಿಬಿಡಬೀಕು.

ಸಾಲೆಗುಡೆ - ಸಾಲೆಗುಡಿ, ಸಾಲೆಮನೆ, ಹಾತಶಾಲೆ.

ಸಿಕ್ಕೊಡಿ - ತಲೆಗೂಡಲಿನ ಸಿಕ್ಕನ್ನು ಬಿಡಿಸು.

ಸೀತಿದ್ದೆ - ಸೀಟಿದ್ದೆ, ಒರೆಸಿದ್ದೆ.

ಸೀತೆಗೋಳ್ಳು - ಕಡುಮುಖಿ. ಸೀತೆ ಮಾಡಿದಂತಹ ಶೋಕ.

ಸುಳ್ಳ - ಸುರುಳಿ ಸುತ್ತಿ.

ಸೂಜಿತೋರ್ನೆ - ಸೂಜಿಯ ಗುತ್ತಕ್ಕೆ.

ಸೂತಕದ ಬಳಿ - ಜನನ ಮರಣ ಮೊದಲಾದ ಸೂತಕದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಧರಿಸುವ ಕೈಬಳಿ.

ಹಕ್ಕೆಂದು - ಹಾಕಿಕೊಂಡು.

ಹಗ್ಗು - ಕೆಸರು.

ಹರದ - ಬಿಂಬಿದ .

ಹರ್ಲೋಗ್ನಾವೆ - ಹರಿದು ಹೋಗುತ್ತವೆ.

ಹಲಿಗ - ಹಲಿಬೆ, ಹಲುಬೆ, ಉತ್ತಹೊಲವನ್ನು ಸಮಾಂಡುವ ಪಲಪು ಹಲ್ಲುಗಳು ಮರದ ಒಂದು ಉಪಕರಣ.

ಹನ - ಸ್ವಷ್ಟಿ.

ಅರ್ಥಕೋಣ

ಹಿಂತ್ಲುಗಳೆಂದ - ಹಿತ್ತಲೆನಿಂದ.

ಹಿಸ್ಸೆ - ಪಾಲು.

ಹುಸಿ - ಸುಳ್ಳು.

ಹೆಸರುವಾಸಿಕೆ - ಹೆಸರಾಗು, ಕೆಟ್ಟಹೆಸರು ತರುವುದು.

ಹೊಂಚು - ಹೊಂದಿಸು.

ಹೊಕುದ್ದರಿಗೆ - ಹೋಗುತ್ತಾಯಿದ್ದ ಹಾಗೆ.

ಹೊಟ್ಟಾಗಿಟ್ಟಂದೆ - ವಿಷಯವನ್ನು ಗುಟ್ಟಾಗಿಡುವುದು.

ಹೊತ್ತಂತೆ - ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮುಂಬೆ.

ಸದ್ಗುತ್ತ
ಪು. ಡಿ. ಲಂಗರ್ಯು

‘ಕನ್ನಡ ಜನಪದ ಕಥೆಗಳು’ ನಂತರನದಿಂದ ಕನಾಂಟಕದ
ವಿವಿಧ ಭಾಗಗಳ, ವಿವಿಧ ಜಾಂಗಿಗಳ ಸ್ತೋತ್ರ ಮರುವ
ಸಿರಾಹಕರು ಹೇಳಿರುವ ಬವತ್ತಾರು ಜನಪದ ಕಥೆಗಳವೇ.
ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಜಾಗತಿಕ ಜನಪದ ಕಥೆಗಳ ಕಥಾವರ್ತಕ್ಕೆ,
ಆಶಯಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗುವ ಅಪರಾಹಣ ಕಥೆಗಳವೇ.
ಹ್ಯಾದೇಶಿಕ ಭಾಷಾನೊಗಡಿಗೆ, ಅನುಕರಣೀಯ ಬದುಕಿನ
ರೀತಿಗೆ, ವಾನರಿಂಯತೆಯ ಜೌದಾಯ್ಯಕ್ಕೆ,
ಹಮಾಜಮುಖಜಂತನೆಗೆ, ಜನಪದ ನಿಲುವಿಗೆ, ಸೃಜನತೀರ್ಥ
ನುಜವಿಗೆ ಈ ಕಥೆಗಳ ಕೊಡುಗೆ ಅಪಾರ.
ಕನಾಂಟ ರಾಜ್ಯ ಜನಪದ ಕಥೆಗಳ ಅಕ್ಷಯ ಹಾತೇ
ಅ ಅಧ್ಯಾತ ಹಾತೆಯಲ್ಲ ತುಂಜರುವ ಮಹಾಸಿಧಿಯ ಕೆಲವು
ಮಾದರಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರಸ್ತುತ ಕಥೆಗಳು ನಾತ್ತಿಯಾಗಿವೆ.

ಹ್ನ್ಯಾ. ಡಿ. ಅಂಗಯ್ಯ

ಕನಾಂಟಕ ಜಾನಪದ ಪರಿಷತ್ತು

ಜಾನಪದ ಸಿರಿಭೂವನ

ವಂ.1, ಜಲದಶಿನಿ ಬಡಾವಣೆ,

ಎಂ. ಎನ್. ರಾಮಯ್ಯ ಆಸ್ಟ್ರೇಟ್ ಮಹಾದ್ವಾರದ ಹತ್ತಿರ,

ಹೊನ ಜ ಇ ಎಲ್ ರಹ್ಮ, ಬೆಂಗಳೂರು-೫೬೦೦೦೫೪

ದೂರವಾಣಿ: ೦೮೦-೨೩೬೦೫೦೩೩ email: janapadaparishath@hotmail.com